Long duyên

2 ĐẠI PHONG QUẤT QUÃ

vh
nhã nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

STENT

Long Duyên

Tác giả: **Đại Phong Quát Quá**

Người dịch: **Quân Ngạn**

Công ty phát hành: **NXB Văn học**

https://thuviensach.vn

Thể Loại: **Tiên Hiệp - Đam Mĩ**

Kích thước: **15 x 24 cm**

Ngày xuất bản**: 8/2014**

Type: **Mèo Samy, Windy DW**

Ebook: **Mèo Samy**

Nguồn: **STENT Forum**

Giới Thiệu

Một đại hiệp bản lĩnh kém cỏi không mơ ước xa xôi.

Một thiếu niên đạo sĩ nho nhã lánh đời.

Một thư sinh kiết xác vờ vĩnh cơ hội.

Và vây quanh là long, lân, quy trình độ tạp nham

https://thuviensach.vn

...

Tập hợp thành một lữ đoàn cùng đi tranh giành nghiệp đế.

Lấy bối cảnh sơn thủy kỳ ảo với sự đồng hiện của thần, người, linh thú, Long duyên là câu chuyện về hoài bão, nhiệt huyết, tình cảm của thanh xuân - một thanh xuân kiêu hãnh chỉ sôi nổi với kết quả mà rất ít bận tâm tới quá trình. Càng đi xa, họ càng gặp nhiều vấp váp. Khi vấp váp, họ buộc phải tinh chỉnh mục tiêu để cuối cùng chấp nhận một đích điểm vừa vặn với khả năng, hoàn cảnh, và nhất là số phận mà định mệnh ngồi một bên đã dành sẵn. Cũng bởi thế, Long duyên còn là tiếng thở dài bùi ngùi cho những giấc mơ huy hoàng không đạt tới, cho một hình hài trưởng thành quá khác với ước vọng người ta từng ấp ủ khi mới bước vào đời.

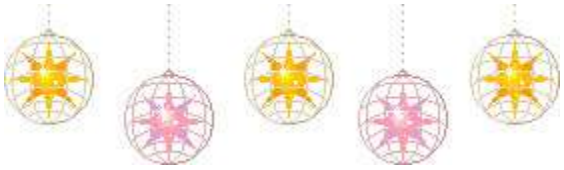

Thông Tin Tác Giả

https://thuviensach.vn

Đại Phong Quát Quá

(大风刮过)

Biệt danh : Dây mướp (丝瓜 – ti qua)

DoB : 29/7/1984

Quê hương : An Huy (安徽)

Nơi ở : Bắc Kinh

Nghề nghiệp : Tác giả, biên tập viên

Thích ăn : sườn xào, dưa hấu, vải

Thích nhân vật tiểu thuyết : Tô Diễn Chi (Hựu Nhất Xuân), Thiên Xu Tinh Quân (Đào Hoa Trái), Trình Thích (Giang Sơn Đa Thiểu Niên)

Từng làm việc ở Tân Kiền Tuyến (新干线), tờ Thiếu Niên Nhân Sinh – Tân Tiểu Thuyết (少年人生. 新小说), sau khi tờ Thiếu Niên dừng xuất bản,

https://thuviensach.vn

đổi sang làm biên tập tạp chí Công Chủ Chí (公主志), biệt danh Ti Qua (dây mướp)

Xuất phát bút danh : nghe nói là vì khi mới bắt đầu viết đam mỹ, bên ngoài cửa sổ gió lớn gào thét, nên gọi là Đại Phong Quát Quá (gió lớn thổi qua)

Đại Phong Quát Quá hành văn tinh tế, nhẹ nhàng xen lẫn chút hài hước. Giỏi viết cả đam mỹ lẫn ngôn tình.

Các tác phẩm đã xuất bản : Hựu Nhất Xuân, Đào Hoa Trái, Như Ý Đản, Giang Sơn Đa Thiểu Niên

Tác phẩm trên Thiếu Niên Nhân Sinh – Tân Tiểu Thuyết

Phong Nguyệt Đàm (风月谈)

Bát Điểm Dương (八点档)

Hồ Ly (狐狸)

Uyên Ương Phổ (鸳鸯谱)

Du Du Miêu Tâm (悠悠猫心)

Tác phẩm trên Tấn Giang :

Hoàng Thúc (皇叔)

Du Hí Ý Ngoại (游戏意外)

Lục Thủy Thanh Sơn (绿水青山)

Trương Công Án (张公案)

Tác phẩm trên Công Chủ Chí :

Tiên Đế Thụy Lạp Đích Vũ Hài (仙蒂瑞拉的舞鞋)

Thần Tiên Thú (神仙兽)

https://thuviensach.vn

Ngộ Lang (遇狼)

Phao Phù Vật Ngữ (泡芙物语)

Nguyệt Quang Truyền Thuyết (月光传说)

Nhiễm Hương Phiến (染香扇)

Phượng Hoàng Đích Tự Dưỡng Phương Pháp (凤凰的饲养方法)

Sơn Hải Kỷ Chi Long Duyến (山海纪之龙缘)

Phan Thần Đích Bảo Tàng (潘神的宝藏)

Tái Dã Bất Yếu Tố Oán Phụ (再也不要做怨妇)

Tiểu thuyết được chuyển thể thành Manhua :

Như Ý Đản | Họa sĩ : ZQQ Hồng (ZQQ 虹

Mục Lục

Giới Thiệu

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Phiên Ngoại 1

Phiên Ngoại 2

https://thuviensach.vn

Chương 10

Ngày hai mươi sáu tháng Tư, năm Ninh Thụy thứ mười một. Rồng, phụng, kỳ lân và huyền quy, tứ đại hộ mạch thần đều hiện thân tại Cửu Ấp.

Đây là lần đầu tiên Lạc Việt, người được long thần chọn làm hoàng đế, xuất hiện trước mặt mọi người.

An Thuận vương và Bình Bắc vương kiêng dè tam đại hộ mạch thần, bèn cho quân lùi lại mấy dặm, lại điều thêm trọng binh, vây chặt bốn phía Cửu Ấp thành.

Thương Cảnh đã xóa sạch ký ức của đám sĩ tốt trên thành lâu từng trông thấy Lâm Tinh và Chiêu Nguyên hóa thân thành rồng và kỳ lân, nhưng hình ảnh tứ đại hộ mạch thần, nhất là long thần quay trở về đã khắc sâu vào lòng tất cả mọi người trong ngoài thành Cửu Ấp.

Ngày mồng ba tháng Năm, năm Ninh Thụy thứ mười một, sau buổi chầu sớm, thừa tướng Đàm Đài Tu đi thẳng tới Hoàng Từ cung yết kiến thái hậu.

Hôm qua, ái nữ của ông ta là Đàm Đài Dung Nguyệt đã về tới kinh thành. Chập tối, trước phủ thừa tướng ngựa xe như nước, đều là phu nhân nữ quyến của các quan lại trong triều tới thăm hỏi, dâng tặng lễ vật. Đến nửa đêm, Đàm Đài phu nhân còn ghẹo ông rằng, lần này đến lượt cha quý nhờ con, thừa tướng giấy sắp biến thành quốc trượng vàng tới nơi rồi.

Đàm Đài Tu chỉ biết cười khổ.

https://thuviensach.vn

Sáng nay trên triều, hoàng thượng vẫn vắng mặt như thường lệ, cạnh ngai vàng kê một chiếc ghế để thái tử ngồi, cùng nghị sự với bá quan. Loạn đảng Tây quận chiếm cứ Cửu Ấp, suất lĩnh hơn một vạn quân, đối địch với triều đình. Nghe đồn, thủ lĩnh loạn đảng chính là dòng dõi Hòa thị lưu lạc bên ngoài. Có người lại kể đã tận mắt trông thấy long thần hiện thân, Phụng Tường đế đồ long thí huynh, hơn trăm năm sau, cuối cùng cũng bị quả báo. Đại điển sách phong thái tử vừa qua chưa lâu đã nảy ra chuyện này, khỏi nói cũng biết mọi người trong triều rúng động ra sao.

Đàm Đài Tu bước vào Hoa Thanh môn, băng qua cầu Dục Khánh, đã thấy Hoàng Từ cung ngay trước mắt. Vẻ xa hoa lộng lẫy cùng không khí rộn rã của buổi lễ sách phong thái tử giữa tháng trước vẫn còn vấn vương nơi nội cung, hình phụng hoàng chạm trổ trên thành cầu và trụ hành lang vẫn sống động như thật, chẳng bợn chút bụi bặm.

Thái hậu ngồi giữa chính điện Hoàng Từ cung, trước ghế ngồi không đặt bình phong ngăn cách, tỏ ý thân thiết.

Đàm Đài Tu chỉnh lại y phục, sụp xuống lạy, thái hậu vội cho ông bình thân, lại sai người kê ghế cho ngồi. Đợi Đàm Đài Tu ngồi xuống, thái hậu mới lên tiếng, "Nghe nói thiên kim của Đàm Đài ái khanh tối qua đã đến kinh thành, ai gia đang ngồi đợi lệnh thiên kim tới cùng trò chuyện đây. Vừa hay ngày kia là Đoan ngọ, buổi sáng hôm đó ai gia sẽ sai người tới đón lệnh thiên kim vào cung, ý khanh thế nào?"

Đàm Đài Tu đáp, "Tiểu nữ được thái hậu gia ơn cho nhập cung, thần cảm kích khôn xiết. Nhưng tiểu nữ từ nhỏ quản giáo không nghiêm, ngu ngốc vụng về, không hiểu nghi thức trong cung, chẳng hay thái hậu có thể cho thần giữ tiểu nữ thêm vài ngày, dạy dỗ lễ tiết, để tránh vào cung rồi lại thất thố, mạo phạm thái hậu chăng?"

https://thuviensach.vn

Thái hậu cười, "Đàm Đài ái khanh khiêm tốn quá, ai gia từ lâu đã nghe đồn trưởng nữ nhà khanh dung mạo tài đức vẹn toàn, dù chưa quen nghi lễ trong cung, lẽ nào vào cung rồi lại không theo ai gia học hỏi được? Khanh còn chưa yên tâm à?"

Đàm Đài Tu vội đứng dậy khom lưng đáp, "Thần nào dám, được thái hậu đích thân dạy dỗ là phúc khí mấy kiếp của tiểu nữ rồi. Thần cẩn tuân ý chỉ, ngày kia xin đưa tiểu nữ nhập cung."

Thái hậu chỉ cười, đón lấy chung trà trong tay cung nữ, khẽ thổi lá trà nổi trong chén, "Phải rồi, hôm trước có nghe khanh nói, Dung Nguyệt nhà khanh đã làm lễ cập kê từ tháng Ba năm nay, lại chưa hứa hôn, ai gia chọn được một người, muốn kết mối thông gia với thừa tướng, chẳng hay khanh có ưng không?"

Đàm Đài Tu sững người, ông đã lường trước được thái hậu sẽ nói ra câu này, bèn cung kính đáp, "Tiểu nữ may mắn được thái hậu làm mai, thần thật ra, vừa mừng vừa sợ."

Thái hậu nhấp một ngụm trà, ngước lên cười, "Mối nhân duyên này ta thấy rất phù hợp, lại vô cùng xứng đôi, khanh có biết người ai gia nhắc đến là ai không?"

Đàm Đài Tu vội khiêm nhường thỉnh giáo. Thái hậu nhìn quanh, xua tay ra lệnh, "Lui hết đi."

Thái giám thị nữ lập tức tuân chỉ lui ra. Thái hậu đặt chung trà trên tay xuống bàn, mở lời, "Đàm Đài khanh làm thừa tướng cũng được năm năm rồi ấy nhỉ?"

Đàm Đài Tu đáp, "Tâu thái hậu, đến cuối năm nay là vừa tròn năm năm."

https://thuviensach.vn

Thái hậu thở dài, vẻ cảm khái, "Lệnh nhạc Tống thái phó cũng là bậc trung thần hiếm có. Lúc Tống thái phó làm thừa tướng bên cạnh tiên đế, cũng giống như Đàm Đài khanh vậy, tuy thiếu thực quyền, nhưng cứ lựa lúc thích hợp lại thẳng thắn dâng lời can gián. Tiếc rằng tiên đế chẳng chịu để vào tai, bằng không cũng có thể giảm bớt sát nghiệp. Về sau, Tống thái phó lại đến dạy hoàng thượng, đáng tiếc qua đời quá sớm, hoàng đế lại yếu ớt lắm bệnh, dù chịu nghe lời thái phó chăng nữa, cũng..."

Đàm Đài Tu chẳng hiểu sao thái hậu đột nhiên nhắc tới chuyện này, cũng không tiện trả lời, chỉ biết làm thinh lắng nghe. Thái hậu lại than thở, "Theo quy chế bản triều, hậu cung không được lạm bàn chính sự, xưa kia dù không tán đồng với một số hành vi của tiên đế, ai gia cũng chẳng dám nhiều lời. Hoàng đế bản triều, từ tiên tổ Phụng Tường đế tới nay, phần lớn đều hành sự cương quyết mạnh mẽ, nhưng bất kể là hoàng đế hay dân thường, đều nằm cả trong vòng nhân quả. Ngươi khiến kẻ khác tuyệt tử tuyệt tôn thì sớm muộn cũng sẽ có một ngày ngươi phải tuyệt tôn tuyệt tử."

Đàm Đài Tu biến hẳn sắc mặt, "Thái hậu..."

"Hẳn khanh cũng đoán được rồi, ai gia muốn làm mối lệnh nữ cho thái tử.

Nhưng từ khi nhắc tới việc này, ai gia thấy khanh cứ luôn do dự chần chừ, chẳng lẽ khanh không bằng lòng ư?"

Đàm Đài Tu vội vàng đứng dậy, "Thái hậu, thần..."

Thái hậu nói tiếp, "Hôm nay mời khanh tới đây, thật ra là muốn khẩn cầu một việc. Dù khanh bằng lòng hay không, cũng cứ gả Dung Nguyệt cho thái tử."

Nói rồi, thái hậu đột ngột đứng dậy khỏi ghế, bước đến trước mặt Đàm Đài Tu, quỳ xuống. Đàm Đài Tu cả kinh, vội quỳ xuống dập đầu lia lịa.

https://thuviensach.vn

Thái hậu rơi lệ, "Hôm nay mời khanh tới đây, quả thật đã hết cách rồi. Giang sơn Hòa thị hiện giờ rất nguy cấp, hoàng thượng ốm yếu không sinh được con, triều chính nằm cả trong tay An Thuận vương và phủ thái sư. Thái tử sắp đăng cơ tới nơi rồi. Văn võ khắp triều, ai gia thấy chỉ có mình Đàm Đài khanh là tin tưởng trông cậy được. Lỡ như lời sấm truyền của Thái tổ lại ứng nghiệm ngay vào triều đại này, ngày sau ai gia hoặc hoàng thượng thác xuống cửu tuyền, phải làm sao đối diện với liệt tổ liệt tông đây?"

Gần trưa, Đàm Đài Tu mới về đến nhà.

Vào phòng thay quan phục xong, thấy Đàm Đài phu nhân dắt theo tỳ nữ bưng trà nóng mới pha vào, hỏi han, "Hôm nay lão gia lên triều có đại sự gì chăng?"

Đàm Đài Tu đáp, "Chẳng có gì cả, hoàng thượng không ra, chỉ mình thái tử nghe chính sự. Nhưng sau đó thái hậu lại triệu ta tới Hoàng Từ cung, nói đến tết Đoan ngọ sẽ triệu Dung Nguyệt vào."

Phu nhân sực hiểu, vội cho kẻ hầu người hạ xung quanh lui xuống, đoạn nói, "Tuy đây là ân sủng của thái hậu với chúng ta, nhưng thế này cũng không khỏi quá vội vàng. Con gái đi đường vất vả, ngang qua Tây quận đã bị kẻ xấu ám toán, lại vừa khéo Cửu Ấp xảy ra chuyện, chứng kiến bấy nhiêu cảnh đao binh chém giết, đã kinh hoàng lắm rồi. Tốt xấu gì cũng khai ân để nó ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày chứ, ít ra phải qua Đoan ngọ."

Đàm Đài Tu không đáp, chỉ hỏi vắn tắt mấy câu về tình hình Dung Nguyệt. Tâm trạng ông rất nặng nề, do dự mâu thuẫn không thôi, lại phải chú ý cẩn trọng lời ăn tiếng nói để tránh phu nhân nghi ngờ, đành gượng cười nói lảng đi, "Hôm trước ta đã nhờ Hứa thị lang tìm hộ một con mèo sư tử đốm(1), chiều nay chắc sẽ đưa đến đây, bà nhớ đem cho Dung Nguyệt, xem nó có thích không."

https://thuviensach.vn

Phu nhân ậm ừ, thừa tướng liền cầm tách trà lên, vừa nhấp được một ngụm, lại nghe phu nhân thốt, "Tướng công, ông từ quan đi."

Cánh tay đang bưng chén của Đàm Đài Tu run bắn lên, ông vội đặt tách trà xuống. Phu nhân lại nói, "Tướng công, lẽ nào ông muốn để Dung Nguyệt lấy thái tử sao? Nữ tử trong hậu cung, có ai được an lạc thái bình đâu? Ông muốn làm quốc trượng thật đấy à?"

Đàm Đài Tu vội vã chạy ra khép cửa lại, đoạn hạ giọng nhắc, "Mấy lời này không thể nói lung tung được."

Đàm Đài phu nhân cũng nhỏ giọng thì thào, "Hôm nay tôi cứ nói lung tung đấy. Con gái về nhà, trước sau vẫn rầu rĩ không vui, tôi biết nhất định không phải vì kinh hãi dọc đường. Chẳng lẽ ông thấy thái tử sẽ là con rể tốt, An Thuận vương là thông gia tốt thật hay sao? Hiện giờ triều chính hỗn độn, lại xuất hiện cái gì loạn đảng, cái gì dòng dõi hoàng tộc lưu lạc. Ông vốn chỉ là thừa tướng hữu danh vô thực, ngả theo phe nào cũng dở, chi bằng nhân lúc này treo ấn từ quan, cùng tìm một nơi non xanh nước biếc, mua một tòa nhà, sống yên ổn qua ngày, chẳng hơn ư?"

Đàm Đài Tu cười khổ, "Đâu phải ta chưa nghĩ đến điều này, nhưng hiện giờ, e rằng ta muốn từ quan cũng khó lắm."

Đoạn thong thả ngồi xuống ghế, "Tấn Huyên, bà có tin cái gọi là lời sấm truyền không?"

Hôm nay, trong Hoàng Từ cung, thái hậu cũng đã hỏi, "Đàm Đài khanh còn nhớ lời sấm truyền mà đạo nhân tặng cho Thái tổ khi xưa chăng?"

Nghiệp thiên thu, thành vạn cổ, khởi nhờ long, loạn vì phụng, phá bởi Bách Lý.

Phụng Tường đế chẳng tin sấm ngữ, trọng dụng họ Bách Lý, đến thời tiên đế, vì nghi kỵ, chẳng chờ tìm đủ chứng cớ Bách Lý mưu phản, đã hạ

https://thuviensach.vn

lệnh tiêu diệt cả nhà Bách Lý thị, máu nhuộm toàn thành. Nhưng lời sấm truyền đó vẫn còn thiếu một câu nữa, chỉ có hoàng đế các đời và thái tử mới biết rõ. Tiếc rằng Phụng Tường đế không phải thái tử, chỉ là giết huynh trưởng mà đoạt được hoàng vị, nên câu cuối cùng trong lời sấm ấy từ bấy cũng thất truyền. Mãi đến trước đại lễ sách phong thái tử, một viên nội sử quan vì tra cứu cựu chế nhận con thừa tự và lập thái tử, lật hết sách vở các thời mới ngẫu nhiên phát hiện được mấy hàng chữ nhỏ trong sách, ngờ là lời bình của Thái tông hoàng đế năm xưa tiện tay ghi ra khi đọc cuốn sách này.

"Lời bói toán, đáng tin hay không đáng tin? Giả dụ như hiện giờ có đạo nhân bói vận cát hung của bản triều, nói bản triều tất bị hủy trong tay hai dòng họ, phụ hoàng nhất định sẽ đem lòng phòng bị. Nhưng nếu tin vào lời bịa đặt nói nhảm, há chẳng phải hai dòng họ này sẽ bị oan sao? Đã gọi là thiên mệnh, lẽ nào con người có thể dò đoán được ư? Nghiệp thiên thu, thành vạn cổ, khởi nhờ long, loạn vì phụng, phá bởi Bách Lý, mất bởi Mộ, quả có thể ứng nghiệm chăng? Thôi thôi, cứ để đời sau bình xét."

Nghiệp thiên thu, thành vạn cổ, khởi nhờ long, loạn vì phụng, phá bởi Bách Lý, mất bởi Mộ.

Đây là câu sấm truyền đầy đủ đấy chăng?

Đúng như sách vở ghi lại, lời sấm truyền này do một vị đạo nhân bói cho Thái tổ thực ư? Phá bởi Bách Lý, mất bởi Mộ, rốt cuộc là lời sấm truyền, hay sau này có kẻ cố ý đặt thêm ra? Đàm Đài Tu do dự băn khoăn, không cách nào đoán định được. Bên tai chỉ nghe thái hậu rấm rứt khóc, "Họ Mộ giờ đây đã được lập làm thái tử, lời sấm truyền sắp thành sự thật tới nơi rồi. Mong thừa tướng vì giang sơn xã tắc của Hòa thị mà ra tay giúp đỡ hoàng thượng."

Đàm Đài Tu vô cùng bối rối, xưa nay ông vẫn luôn cẩn trọng giữ mình, một mực theo đạo trung dung. Nhờ thế, ông mới có thể ngồi lên ngôi thừa

https://thuviensach.vn

tướng này. Hoàng đế yếu bệnh, không lo được chính sự, phủ quốc sư nắm giữ triều chính, giang sơn Hòa thị sớm đã hiện điềm suy bại. Trong thời gian lên triều nghe chính sự, thái tử đã để lộ bản tính hẹp hòi, thủ đoạn tàn độc, chỉ ham cái lợi trước mắt, tuyệt không phải là nhân tuyển tốt cho một bậc minh quân. Dù chẳng có loạn đảng, cả triều đình cũng đã như gỗ mục trong gió, khó mà duy trì được.

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Đến chiều, Hứa thị lang cho người đưa mèo sư tử đốm tới, Đàm Đài Tu đang đi tản bộ trong sân, chỉ nghe thấy tiếng Dung Nguyệt cùng mấy nha đầu đùa giỡn với con mèo nhỏ ngoài hành lang.

Dung Nguyệt ôm trong tay một quả cầu kết bằng hoa dành dành, nhứ nhứ cho mèo con vươn mình ra vồ, nàng vận một chiếc áo màu hồng nhạt ánh tím, tươi cười rạng rỡ, chẳng khác nào một đóa thược dược đang nở rộ. Hòn đá trong lòng Đàm Đài Tu bất giác lại nặng thêm.

Thấy Đàm Đài Tu tiến đến, đám nha đầu liền cuống quýt hành lễ, Đàm Đài Dung Nguyệt cũng ôm quả cầu hoa quay lại, "Cha."

Đàm Đài Tu nhìn con mèo nhỏ đang giằng kéo gấu váy con gái, cười hỏi, "Thích không?"

Dung Nguyệt vui vẻ cười đáp, "Con thích lắm, cảm ơn cha." Đoạn nàng cúi xuống bế chú mèo lên, mèo nhỏ liền thừa cơ gặm ngay quả cầu hoa trong tay nàng.

Đàm Đài Tu bảo, "Chắc mẹ đã nói với con rồi, ngày kia con sẽ phải tiến cung. Sau khi vào cung, không được nghịch ngợm như ở nhà nữa đâu. Cha mẹ xưa nay nuông chiều con quá, giờ chỉ lo con lại thất thố trước mặt thái hậu thôi."

https://thuviensach.vn

Đàm Đài Dung Nguyệt từ từ xịu mặt xuống, dè dặt hỏi, "Cha, con phải ở trong cung bao lâu? Dăm ba ngày thái hậu đã cho con về nhà chưa?"

Đàm Đài Tu bất lực, "Con còn chưa vào cung, sao đã nghĩ tới chuyện về nhà thế hả?"

Dung Nguyệt cúi đầu, "Con không muốn vào cung đâu."

Đàm Đài Tu cau mày, "Trẻ con quá. Lần này thái hậu đích thân hạ chỉ tuyên con vào cung, sao có thể kháng chỉ được?"

Dung Nguyệt càng cúi gằm mặt, chẳng nói chẳng rằng.

Đàm Đài Tu thở dài, "Con tự thu xếp đi." Nói rồi ông quay mình, chắp tay sau lưng bỏ đi.

Đột nhiên, Dung Nguyệt ngẩng lên gọi, "Cha ơi."

Đàm Đài Tu dừng bước ngoảnh lại, chỉ nghe Dung Nguyệt nói, "Cha, cha giúp con nghe ngóng xem thương thế Nhược San ra sao rồi, hiện giờ tỉ ấy có khỏe không?"

Đàm Đài Tu đáp, "Sở Linh quận chúa hiện đang ở phủ quốc sư, cô ấy dính đến rất nhiều chuyện, e rằng sẽ phải ở đó lâu đấy."

Dung Nguyệt lo âu gật đầu, lại nói tiếp, "Cha, con cảm thấy chuyện Tây quận có gì đó rất kỳ lạ. Trước đây Nhược San từng kể với con, kẻ hạ độc giết hại cha mẹ cô ấy là người Bắc quận, sau đó con bị người ta hành thích, đoán rằng hung thủ cũng ở Bắc quận. Vậy mà tối hôm đó sau khi cô ấy từ trên tường thành nhảy xuống lại đột nhiên đổi lời, nói những chuyện đó đều là do Nam quận và Lạc Việt làm, khiến người ta thật khó hiểu..."

Đàm Đài Tu biến sắc mặt, "Lạc Việt? Sao con lại biết cái tên này?"

https://thuviensach.vn

Đàm Đài Dung Nguyệt đáp, "Cha, Lạc Việt chính là người cứu mạng con, kỳ thực chúng con đã biết nhau từ hơn mười năm trước rồi. Cha còn nhớ tiểu đạo sĩ chúng ta gặp tại Quy Vân quán ở Hàng Châu khi xưa không? Người mà tặng cho con một con diều ấy, chính là Lạc Việt. Tháng Ba vừa rồi Lạc Việt mới rời khỏi sư môn, sao có thể là loạn đảng, dấy động một vạn binh mã Tây quận làm phản được?"

Đàm Đài Tu hốt hoảng quát, "Im ngay, Con có biết nếu người ngoài nghe được những lời này, sẽ dẫn tới hậu quả thế nào không? Con gái con đứa, luận bàn chính sự cái gì! Từ nay về sau, tất cả mọi chuyện liên quan đến Tây quận, con phải bảo là hoảng sợ quá nên quên hết rồi, không được nói thêm một chữ nào nữa, nghe không!"

Đàm Đài Dung Nguyệt cúi đầu cắn môi, lí nhí, "Nhưng cha từng nói không thể để kẻ khác chịu oan mà."

Đàm Đài Tu sầm mặt, lại nghiêm khắc giáo huấn con gái thêm mấy câu, đoạn phất tay áo bỏ đi. Đàm Đài Dung Nguyệt đứng lặng trông theo bóng phụ thân xa dần, nàng buồn rầu lùi lại mấy bước, ngồi xuống dưới hành lang. Thấy mèo con đã gặm tơi tả quả cầu hoa, nàng bèn buông tay, nhẹ nhàng đặt mèo xuống đất, tức thì những cánh dành dành trắng muốt cũng bung ra rơi lả tả đầy đất. Mèo con lúc lắc đầu, hắt xì một tiếng, Đàm Đài Dung Nguyệt liền gỡ cánh hoa dành dành dính trên mũi nó xuống. Nhiều năm trước, Lạc Việt cũng giúp nàng gỡ những vụn cỏ dính trên đầu như thế này, còn mắng nàng một câu, "Ngốc thế, cỏ dính đầy đầu mà không biết."

Thuở ấy, hắn luôn ưỡn ngực nói, sau này lớn lên, ta sẽ che chở cho đệ. Về sau, lúc hắn phải đi, nàng đã òa khóc nức nở, mắng hắn là đồ lừa gạt. Bấy giờ Lạc Việt còn nói chắc như đinh đóng cột rằng sau này nhất định sẽ có ngày gặp lại, đến chừng đó, hắn nhất định sẽ che chở cho nàng.

Mấy năm sau, gã Lạc Việt thường hay vung nắm tay nói muốn làm đại hiệp đó đã trưởng thành, hai người đúng là lại có dịp trùng phùng. Đôi mắt

https://thuviensach.vn

đen láy sáng rực, vừa sôi nổi vừa tự tin ấy vẫn hệt như xưa, hắn quả thật đã thực hiện được lời hứa của mình. Nàng sẽ khắc ghi mãi mãi buổi tối ngày hai mươi sáu tháng Tư hôm ấy, Trấn Tây vương phủ hỗn loạn, bản thân nàng chẳng hiểu sao lại ngất lịm đi, tới lúc tỉnh lại, nàng đã ở ngoài thành Cửu Ấp. Trông ra ngoài kiệu, chỉ thấy ánh đuốc sáng rực, binh tướng đông nghịt. Lạc Việt đang đứng sừng sững trên đầu thành, một con rồng vàng quấn quanh người hắn, hào quang chói mắt khiến cả đất trời sáng rực lên như ban ngày.

Đàm Đài Dung Nguyệt bất giác nhoẻn miệng cười, "Con biết hắn nhất định không phải kẻ xấu đâu, hắn là đại anh hùng quang minh lỗi lạc mà." Đoạn nàng chọt chọt mũi chú mèo nhỏ, "Lạc Lạc, mày nói có phải không nào?"

"Có lẽ đâu thế!"

Trong An Thuận vương phủ, thái tử Hòa Trinh bừng bừng lửa giận đập một bản tấu chương xuống bàn. Phụng Đồng giơ tay đón lấy, mở ra. Là tấu chương do khoái mã từ Nam quận đưa về.

Nam quận vương nói, nghe đồn Tây quận có loạn đảng, thần vô cùng kinh ngạc, lại nghe nói nghịch tử nhà thần cũng dính dáng, thần càng thêm kinh hoàng và thắc mắc. Tình hình Tây quận còn chưa rõ ràng, mà nhi tử lại dính vào chuyện này, nên để tránh tị hiềm, thần cũng chẳng dám nhiều lời loạn động, chỉ biết dâng tấu thỉnh tội, đợi triều đình xử lý.

Thái tử giận dữ nói, "Lão hồ ly Định Nam vương này, nói cái gì để tránh tị hiềm, không dám loạn động chứ! Rõ ràng là có mưu đồ khác. Trong Luận võ Đại hội, nhi tử lão còn ở cùng với lũ Thanh Sơn. Vụ phản loạn lần này, chắc chắn Định Nam vương là một trong những chủ mưu!"

Phụng Đồng im bặt, không bình luận câu nào. Thái tử đi qua đi lại mấy vòng, đoạn phất tay nói, "Bản cung quyết định, điều binh mã Bắc quận tấn

https://thuviensach.vn

công vào Cửu Ấp, phụ... An Thuận vương dẫn đại quân tiến thẳng đến Nam quận, bản cung sẽ phái sư phụ lập tức thay triều đình diệt trừ Thanh Sơn. Phàm những kẻ liên can trực tiếp đến Lạc Việt và Nam quận, giết hết không tha!"

Phụng Đồng bóp trán, "Điện hạ, chuyện này không thể nóng vội được, chi bằng cứ giao cho An Thuận vương xử trí là ổn."

Thái tử vặc lại, "Nhưng nếu mắt điếc tai ngơ, há chẳng phải để Nam quận và Thanh Sơn có cơ hội chuẩn bị hoặc chạy trốn ư? Nhất định bản cung phải nhân lúc ngọn lửa vừa nhen lên, ra tay dập tắt ngay để tránh hậu hoạn!"

Phụng Đồng kiên nhẫn giải thích với Hòa Trinh rằng, nếu Nam quận muốn mưu phản, không lý nào lại mượn tay Tây quận. Lạc Việt chẳng qua chỉ là một tên đệ tử nhãi nhép của Thanh Sơn, một gã thiếu niên ngốc nghếch, sao có thể tụ tập một vạn binh mã Tây quận tạo phản được, vừa nghĩ đã thấy nực cười. Hơn nữa, mấy gã thiếu niên liều lĩnh còn chưa đến hai mươi tuổi, làm sao biết hiệu lệnh binh mã? Làm sao biết cầm quân đánh trận? Chẳng được mấy ngày, tự nhiên sẽ thua tan tác cho coi. Chuyện này chẳng qua chỉ là một trò hề nhạt toẹt, không cần động gươm đao. Thái tử liền phản bác, "Bản cung cho rằng, chính vì vậy mới cần phải nhổ cỏ tận gốc. Tên Lạc Việt đó còn dám giở trò ngay trên tường thành, làm cái gì rồng vàng nhập thể lại tự xưng mình là huyết mạch Hòa thị, ắt là sớm đã nhắm vào bản cung! Dù bên trong có điều dối trá, cũng phải tương kế tựu kế, diệt sạch bọn chúng, thà giết lầm hơn bỏ sót!"

Phụng Đồng trầm ngâm chốc lát, đoạn mỉm cười tâu, "Vậy điện hạ cứ làm theo ý mình."

Thái tử vội vã rời phủ về cung. Phụng Đồng đợi gã đi xa rồi, bèn quay về tịnh thất, hóa thành một đạo hồng quang bay vút đi. Nháy mắt, hắn đã lọt vào phủ quốc sư ở phía Đông thành. Trong đình viện, một tỳ nữ đang tỉa

https://thuviensach.vn

cành, thấy Phụng Đồng đột ngột xuất hiện, ả cũng chẳng lấy làm kinh ngạc, chỉ mỉm cười hành lễ, "Hôm nay sao Đồng quân lại đích thân đến vậy?"

Phụng Đồng bước đến cuối hành lang, "Ta tới thăm một người."

Ả tỳ nữ cười, "Khéo thật, tính ra chắc quận chúa cũng tỉnh rồi, xin đi theo nô tỳ." Ả dẫn Phụng Đồng tới một căn phòng, đẩy cửa phòng ra. Nữ tử đang thiêm thiếp trên chiếc giường buông màn lụa hồng chính là Sở Linh quận chúa. Ả tỳ nữ bước lại bên giường, ủ một lò hương thoang thoảng, khẽ nói, "Chắc chỉ chừng uống cạn tách trà là quận chúa tỉnh thôi."

Phụng Đồng liền ngồi xuống bên giường, "Vậy ta ngồi đây đợi, pha cho ta một ấm trà đi."

Sở Linh quận chúa vừa tỉnh lại, liền nhận ra ngay trong phòng có người. Cô ta khẽ ngoảnh đầu nhìn qua, trông thấy một hồng y nam tử đang ngồi uống trà bên chiếc bàn kê cạnh cửa. Quận chúa ngồi dậy, vén màn ra. Vết thương trên mình đã khá lên nhiều, nhúc nhắc một chút cũng chẳng hề gì. Phụng Đồng nghe động, vội đặt tách trà xuống, nhìn về phía quận chúa. Sở Linh quận chúa nhẹ nhàng hỏi, "Các hạ là quốc sư ư?" Từ khi vào phủ quốc sư, ả chỉ quanh quẩn trong căn phòng này dưỡng thương, chưa từng gặp mặt quốc sư Phụng Ngô. Phụng Đồng cười đáp, "Ta chỉ là phụ tá trong An Thuận vương phủ, không phải quốc sư."

Sở Linh quận chúa nói, "Thì ra các hạ là Phụng Đồng tiên sinh, phụ tá thái tử và An Thuận vương. Vậy ta gọi tiên sinh là quốc sư cũng chẳng sai, chỉ là thiếu hai chữ 'tương lai' thôi."

Phụng Đồng đáp, "Quận chúa quả nhiên huệ chất lan tâm, hẳn cũng biết mục đích của ta khi tới đây rồi, xin được hỏi quận chúa đôi điều về việc ở Tây quận."

https://thuviensach.vn

Sở Linh quận chúa tái mặt, tuy vẫn gắng giữ vẻ bình tĩnh, nhưng cặp môi cắt không còn giọt máu vẫn run lên, "Tây quận vương phủ... liên tiếp gặp phải thảm họa... ta... xin lỗi... ta quá kinh hãi... có phần thất lễ... xin hỏi tiên sinh muốn hỏi chuyện gì?"

Phụng Đồng dịu giọng, "Xin hỏi quận chúa, làm sao quận chúa phát hiện được thân phận của bọn nghiệt long và Lạc Việt?"

Sở Linh quận chúa cúi nhìn xuống, "Ta... ta vẫn luôn cho rằng, kẻ hãm hại Tây quận, giết chết phụ mẫu ta là người Bắc quận. Bởi thế nên chiêu thân hội vừa mới mở màn, ta đã nghi ngờ trong đám người tham gia có thám tử của Bình Bắc vương phủ. Về sau Dung Nguyệt bị ám sát, ta càng khẳng định nghi ngờ của mình là đúng."

Phụng Đồng hỏi dò, "Nghe nói còn có thích khách mạo xưng là thị vệ ngầm của Trấn Tây vương phủ?"

Sở Linh quận chúa gật đầu, "Phải, lúc đó ta bị mấy thứ tiểu tiết làm rối cả tầm nhìn, còn nghĩ rằng may sao mấy người đó đánh bừa mà trúng đích, cứu được Dung Nguyệt, làm bại lộ thân phận thực của thích khách. Hiện giờ nghĩ lại, bọn chúng xuất thân giang hồ, lại có dính líu tới mấy đại thế gia võ lâm, trò bịp bợm nào mà chẳng bày ra được. Sau đó, trong phòng tắm, có người phát hiện gã thiếu niên tên Lạc Việt đó còn đem theo một con yêu long, ta mới nghĩ ra rằng nghi ngờ lúc trước của ta rất có thể là sai, tiếc rằng, còn chưa kịp điều tra cho rõ thì đã xảy ra chuyện trúng độc. Ngay cả đệ đệ của ta cũng..." Nói đến đây, Sở Linh quận chúa lộ vẻ kích động vô cùng, hai cánh tay bấu chặt vào khăn trải giường. Phụng Đồng trầm tư gật đầu, tiếp tục nghe. Sở Linh quận chúa gắng gượng bước xuống đất, "Xin tiên sinh bẩm lại chuyện này cho thái tử và An Thuận vương gia, thỉnh cầu bọn họ giúp Trấn Tây vương phủ nhà ta báo thù, bằng không song thân và tiểu đệ ta dưới suối vàng cũng không thể nào yên nghỉ!" Nói rồi, cô ta toan cúi xuống vái lạy, nhưng thân thể còn yếu, không gắng gượng nổi, lại ngồi phịch xuống giường.

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng ung dung đáp, "Xin quận chúa yên tâm, xưa nay phàm những kẻ có liên quan tới rồng, bản triều đều giết chết không tha."

Cặp mắt Sở Linh quận chúa ánh lên nhẹ nhõm. Dường như lại nghĩ ra chuyện gì đó, cô ta liền cúi mặt xuống, cắn môi vẻ do dự, chần chừ một thoáng mới lên tiếng, "Tiên sinh... ta còn có một chuyện này..."

Phụng Đồng nhướng mày, vẻ hứng thú. Sở Linh quận chúa lưỡng lự, "Dung Nguyệt cô ấy... và Đàm Đài thừa tướng... dường như mười mấy năm trước từng quen biết Lạc Việt... giao tình rất sâu sắc. Thuở nhỏ Dung Nguyệt còn là bạn thanh mai trúc mã của Lạc Việt. Dung Nguyệt là tỉ muội tốt của ta, Đàm Đài thừa tướng cũng là bậc quân tử chính trực, ta tin bọn họ nhất định không làm ra những việc gây tổn hại tới triều đình. Có điều sự tình trọng yếu, nghe đồn Dung Nguyệt sắp trở thành thái tử phi, ta nghĩ mình vẫn nên nói ra việc này trước là hơn."

Phụng Đồng cười đáp, "Quận chúa nói phải lắm." Đoạn hắn đứng dậy, phủi phủi tay áo, "Ta vẫn còn một việc rất muốn hỏi. Một vạn binh mã của Trấn Tây vương phủ sao lại bị Lạc Việt xúi giục làm phản, nằm dưới quyền điều động của hắn? Ta đã tra cứu quân báo, một vạn quân đó đều là binh mã tinh nhuệ của Tây quận."

Sắc mặt Sở Linh quận chúa lại tái thêm mấy phần, thần sắc kinh hoàng, cặp mắt đã rân rấn nước, chưa kịp lên tiếng, Phụng Đồng đã giơ tay ngăn lại, "Có điều quận chúa không khỏe, chuyện này khỏi cần trả lời nữa. Ta biết, quận chúa nhất định có hơn mười đáp án chặt chẽ cẩn mật không chê vào đâu được để dành cho ta."

Sở Linh quận chúa biến hẳn sắc mặt, ánh lệ loáng lên trong mắt, nhưng đã bị làn mi rũ xuống xua tan, cô ta nghẹn lời, giọng đầy ủy khuất, "Phụng tiên sinh nói vậy là có ý gì đây?"

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng nheo mắt, "Chuyện không liên quan tới lợi ích của thái tử và An Thuận vương phủ thì ta chẳng có hứng thú nhúng tay vào đâu, quận chúa yên tâm." Đoạn hắn quay người, đi thẳng ra ngoài, "Chưa kể, ta lại rất tò mò, muốn xem thử quận chúa rốt cuộc định giải quyết thế nào, có thể làm được những việc gì."

Sở Linh quận chúa đưa mắt nhìn Phụng Đồng bước ra ngoài, vẻ đáng thương đã hoàn toàn tan biến, ngấn lệ trong mắt càng chẳng thấy đâu. Cô ta hơi nghếch cằm lên, tay siết chặt lấy khăn trải giường.

Chỉ hai khắc sau, một người khác rảo bước tiến vào phòng. Sở Linh quận chúa bình thản đưa mắt đánh giá. Kẻ mới tới vận trường bào vàng nhạt, bên trên thêu một con phụng hoàng hai đuôi. Phụng hoàng ba đuôi là biểu tượng của hoàng đế, phụng hoàng hai đuôi là hoa văn trang trí chuyên dùng cho thái tử. Thấy gã bước vào, thiếu nữ ngồi bên giường mới đứng lên, yếu ớt ho sù sụ mấy tiếng. Thái tử vào đến giữa phòng, nhìn cô ta như đánh giá, đoạn cau mày hỏi, "Ngươi chính là Sở Linh quận chúa của Trấn Tây vương phủ đó ư?"

Quận chúa uyển chuyển quỳ xuống sàn sụp lạy, "Tham kiến thái tử."

Thái tử thoáng sững sờ, rồi bật cười, "Ngươi tinh thật đấy. Lần này bản cung đến là muốn hỏi ngươi chuyện liên quan tới loạn đảng ở Tây quận, ngươi nhất định phải kể lại cho rõ ràng." Vừa nãy rời khỏi An Thuận vương phủ, thái tử vốn định về thẳng hoàng cung hạ chỉ, nhưng lên xe rồi, cân nhắc một lúc, lại sai người chuyển hướng, tới phủ quốc sư trước.

Tất cả những kẻ dám soán ngôi đoạt vị đều phải nhất nhất tra rõ, không tha một tên nào!

Sở Linh quận chúa tròn mắt, "Biết được điều gì, thiếp đã nói cả với Phụng Đồng tiên sinh rồi, lẽ nào điện hạ còn thấy thiếu sót " Cặp mắt lại mở to thêm chút nữa, lộ rõ vẻ kinh hoàng, cô ta loạng choạng lê gối đến bên

https://thuviensach.vn

chân thái tử, nắm lấy chéo áo gã vật nài, "Điện hạ, Dung Nguyệt cô ấy chỉ là bạn chơi thuở nhỏ với Lạc Việt thôi mà, lúc ấy cả hai người đều ít tuổi, không thể có tư tình nam nữ được. Đàm Đài thừa tướng cũng chỉ chiếu cố Lạc Việt hơi quá mà thôi, thiếp tin ông ấy không tiếp tay cho Lạc Việt tạo phản đâu!"

Cặp mắt đẹp lại ầng ậng nước mắt. Qua màn nước mắt nhạt nhòa, cô ta đắc ý nhận ra, thái tử đã biến hẳn sắc mặt, đúng như dự đoán.

Gần đây Lạc Việt luôn thấy bức bối khó chịu, hễ ra ngoài đi lại hắn đều bị mọi người trong thành nhìn bằng ánh mắt rất lạ lùng. Việc tam đại hộ mạch thần bảo vệ cho Cửu Ấp khiến dân chúng trong thành vô cùng phấn chấn, họ cho rằng Cửu Ấp chính là mảnh đất thiên mệnh đã được trời cao lựa chọn, nhất định sẽ có đế vương phát tích.

Tuy Sở Linh quận chúa đặt điều vu vạ Lạc Việt trước mặt An Thuận vương, nhưng có binh sĩ trên thành lâu làm chứng cho hắn nên tất cả mọi người trong Cửu Ấp thành đều biết rõ chân tướng.

Đám nhân tuyển cho vị trí quận mã trong hành quán ai nấy ca thán rầm trời, chẳng ngờ mình lại bị một thiếu nữ non nớt đùa bỡn trong lòng bàn tay. Đám thân binh và nô bộc trong Tây quận vương phủ càng không thể tin được quận chúa lại chính là hung thủ đã giết chết phu thê quận vương và tiểu thế tử. Nam Cung phu nhân và Nam Cung Cầm dẫn mấy người đại diện cho toàn bộ nhân sĩ giang hồ bị vây trong Cửu Ấp thành tới gặp Lạc Việt, thương lượng xem tới đây phải làm gì. Đại quân của Bắc quận và An Thuận vương vây chặt Cửu Ấp vòng trong vòng ngoài, trong thành chỉ có những nhân sĩ giang hồ tham gia tuyển quận mã, dăm ba thân binh, và toàn bộ dân chúng tay không tấc sắt mà thôi.

Lạc Việt nghĩ đi nghĩ lại, thấy hy vọng duy nhất chỉ có một vạn binh mã Sở Linh quận chúa bố trí sẵn bên ngoài thành mà thôi. Bọn họ bị Sở Linh quận chúa dùng làm công cụ cuối cùng đề đổ vạ, vô duyên vô cớ bị coi là

https://thuviensach.vn

loạn đảng, hiện giờ cũng đang bị đại quân triều đình bao vây. Nghĩ đến chuyện này, Lạc Việt nói, "Chi bằng để ta đi gặp một vạn binh mã kia, hỏi xem họ có bằng lòng giúp đỡ chăng?"

Nam Cung phu nhân góp lời, "Lạc thiếu hiệp chẳng cần mạo hiểm như thế, cứ mời tướng lĩnh của họ tới bàn bạc xem sao. Nếu thiếu hiệp tới đó, nói không chừng bọn họ sẽ bắt thiếu hiệp lại giao cho triều đình để chứng minh trong sạch đó!"

Nhưng Lạc Việt lại cho rằng mình không tới gặp thì không đủ thành ý, khăng khăng nói, "Nếu muốn bọn họ thật lòng liên thủ với chúng ta, ta cũng phải tỏ thành ý mới được. Chúng ta không tin họ, đời nào họ chịu tin chúng ta?"

Đỗ Như Uyên hết sức tán thành, đề nghị đi cùng với Lạc Việt. Nào ngờ hắn lắc đầu, "Đỗ sư đệ thân phận đặc biệt, không đi thì hơn. Ta và Lâm Tinh đi là được mà."

Có Lâm Tinh, coi như đã được bảo đảm tuyệt đối.

"Nếu ta có gì sơ suất, mọi chuyện trong Cửu Ấp thành xin trông cả vào các vị." Hắn ôm quyền thi lễ với tất cả mọi người ngồi quanh. Hắn nói sơ suất, ý là nếu mình đàm phán bất thành, nhưng người nghe lại thấy toát lên ý vị hào hùng bi tráng, gió hiu hiu hề, nước sông Dịch lạnh ghê.

Nam Cung Cầm thốt lên đầy khâm phục, "Lạc thiếu hiệp khảng khái nhân nghĩa, tại hạ vô cùng bái phục. Thiếu hiệp cứ yên tâm, chúng ta sẽ dốc sức hỗ trợ, có gì sai khiến, xin cứ nói ra."

Cao thống lĩnh cầm đầu đội thân binh của Trấn Tây vương phủ không ngờ cũng mau mắn đáp ứng Lạc Việt, hứa sẽ dẫn tiến hắn.

Sẩm tối hôm đó, Lạc Việt và Lâm Tinh tiến vào địa đạo dùng để vận binh của Cửu Ấp thành, thuận lợi gặp được Lý tướng quân, chủ soái của

https://thuviensach.vn

hơn một vạn binh mã, cùng hai vị phó tướng họ Tiễn và họ Mã. Thì ra Cao thống lĩnh và Lý tướng quân là bạn thân, Sở Linh quận chúa sau khi nhảy từ trên tường thành xuống đã tiết lộ nơi náu mình ngoài đồng hoang của hơn một vạn binh mã này, Cao thống lĩnh nhận được tin, lập tức cử người chạy theo địa đạo này tới báo cho Lý tướng quân. Để chắc ăn, Lý tướng quân đã dẫn theo thủ hạ lập tức trốn vào địa đạo vận binh, còn có nhiều binh tướng thật ra đã luồn vào Cửu Ấp thành nữa. Vô duyên vô cớ lại bị Sở Linh quận chúa vứt bỏ, Lý tướng quân và một vạn binh sĩ vô cùng phẫn uất. Nhưng bọn họ lại không sao quyết định được rằng có nên đâm lao theo lao, trở thành loạn đảng thực sự, liên thủ với những kẻ đi theo long thần hộ mạch soán vị đoạt ngôi hay không? Đang lúc phân vân do dự, chợt Cao thống lĩnh đưa một người tương truyền rằng đã được long thần chọn làm hoàng đế tới gặp, Lý tướng quân kinh ngạc nhận ra, người này chỉ là một thiếu niên còn chưa đến tuổi đội mũ (2). Hơn nữa, thấy thiếu niên này chỉ đem theo một thiếu nữ, Lý tướng quân càng thêm sửng sốt, không khỏi sinh lòng cảm phục. Nghe Lạc Việt trình bày lý do tới gặp, Lý tướng quân lại phát hiện hắn ăn nói lưu loát, thái độ chân thành, lời nói cử chỉ vô cùng thật thà, chẳng hề có vẻ khoe khoang phách lối. Sau cùng Lạc Việt chốt lại, "Chúng ta làm thế này không phải là tạo phản, mà là tại triều đình chẳng phân rõ trắng đen đã phán chúng ta vào tội chết, chúng ta không thể rửa sạch cổ chờ họ tới lấy đầu được. Hiện giờ tất cả dân chúng trong Cửu Ấp thành đều đang đợi Lý tướng quân và các vị huynh đệ tới cứu mạng đó." Nói đến đây, Lạc Việt khom lưng hành đại lễ, trầm giọng nói, "Tại hạ khẩn thỉnh chư vị, đừng để Cửu Ấp thành trở thành một Tử Dương trấn thứ hai nữa."

Cao thống lĩnh liền tiếp lời, "Không sai, lời của Lạc thiếu hiệp, ta hết sức tán đồng. Lý huynh, chúng ta theo vương gia gần mười năm nay, cứ ngỡ Bắc quận chẳng ra gì, ngờ đâu quận chúa mới chính là kẻ giết cha giết mẹ giết cả em trai. Cứ ngỡ chúng ta trung thành với triều đình và vương phủ là sẽ được trọng dụng, làm rạng rỡ tổ tông, ngờ đâu bỗng dưng lại thành ra loạn đảng. Hiện giờ chúng ta đã lâm vào đường cùng rồi, ngồi đợi cũng chết, đầu hàng cũng chết, chi bằng liều mạng một lần đi!"

https://thuviensach.vn

Hai vị phó tướng Tiễn, Mã cũng hết sức tán đồng. Các tướng sĩ cũng phấp phỏng không ngớt bởi trước đó họ đã từng kiến nghị Lý tướng quân chi bằng làm phản quách cho rồi. Lý tướng quân cúi đầu trầm tư một lát, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, "Được, bản tướng cùng các huynh đệ xin nghe thiếu hiệp sai khiến!"

Lạc Việt vội đáp, "Hành quân bày trận giữ trại phá vây là sở trường của Lý tướng quân, mọi thứ xin trông cậy vào tướng quân cả. Tại hạ chẳng biết cầm quân đánh giặc gì hết, hai chữ 'sai khiến' quyết không dám nhận!"

Lý tướng quân sững người, còn Cao thống lĩnh lại bật cười, "Lạc thiếu hiệp quả là người thành thật thẳng thắn."

Lạc Việt thuyết phục được Lý tướng quân, bèn trở về Cửu Ấp, mọi người trong thành đều hân hoan cổ vũ hắn. Nam Cung Cầm kiến nghị, "Có binh quyền trong tay, phải mau mau nghĩ cách đánh lui quân triều đình bên ngoài thành mới được."

Lạc Việt làm thinh không nói. Sự việc trước mắt đang rối tinh rối mù, chẳng biết phải gỡ từ đâu. Hiện giờ mọi người đang đổ dồn mắt vào hắn, nghiễm nhiên coi hắn là thủ lĩnh, khiến hắn cảm thấy mình như con khỉ phải mặc áo vậy, bứt rứt khó chịu vô cùng. Đỗ Như Uyên vội lên tiếng, "Cần tính toán kỹ càng xem nên dùng binh ra sao mới được, nhất định không được sơ sẩy mảy may, chúng ta vốn là cứu người cứu mình, không thể để xảy ra thất bại và hy sinh vô ích được."

Lý tướng quân, Cao thống lĩnh đều tán thành.

Đỗ Như Uyên bèn đề nghị, "Trước mắt chúng ta cứ phân rõ nhiệm vụ cho từng người, gặp phải biến cố này, bách tính trong thành vô cùng bất an, cần ổn định lòng dân đã. Vả lại, cũng phải mau chóng thống kê xem trong thành còn bao nhiêu lương thực, đủ cho chúng ta duy trì bao nhiêu ngày. Còn nữa, thuốc thang cần thiết phải chuẩn bị đầy đủ."

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó, từng người một tự tiến cử, hoặc chiếu theo sở trường mà phân công nhiệm vụ phải làm. Cao thống lĩnh, nguyên tổng quản nội vụ Tây quận vương phủ phụ trách vỗ về trấn an các thân binh thị vệ, ám vệ cùng nô bộc trong vương phủ. Lục La phu nhân và Nam Cung phu nhân phụ trách trông nom tất cả a hoàn nữ quyến trong vương phủ và toàn thể phụ nữ trong thành. Đỗ Như Uyên cùng ngoại đình tổng quản của Trấn Tây vương phủ, Mã phó tướng và Vạn Quyển trai phụ trách kiểm kê tính toán số lương thực còn lại trong thành. Lạc Lăng Chi và các nhân sĩ giang hồ thông hiểu y lý bắt đầu quy tập tất cả dược liệu trong thành, tới thăm hỏi từng dược quán y quán, ghi chép lại từng chứng bệnh mà mỗi vị đại phu sở trường chữa trị để tới lúc giao chiến, nếu có thương binh, có thể kịp thời điều động nhân công.

Đến lượt phân công người kiểm tra xem trong thành còn bao nhiêu đao kiếm cùng ngựa cưỡi, Lạc Việt đã nóng lòng định xung phong, nào ngờ vừa mở miệng đã nghe ngoài cửa ầm ĩ cả lên, thân binh gác cổng chạy vào báo, có kẻ muốn xông vào. Lẫn trong tiếng ồn ào huyên náo, loáng thoáng có tiếng kêu khèng khẹc của Phi Tiên Phong. Lạc Việt ngán ngẩm, "Là người quen đấy, để gã vào đi."

Tôn Bôn dẫn theo Phi Tiên Phong thong dong bước vào, nghênh ngang đứng giữa đại sảnh, khoanh tay trước ngực hỏi, "Nghe nói Lạc thiếu hiệp nắm giữ một vạn binh mã, sắp cầm quân ra trận, cần người trợ giúp phải không?"

Thấy gã ngông cuồng tự tiến cử mình như vậy, bọn Cao thống lĩnh, Lý tướng quân cùng Tiễn, Mã hai vị phó tướng đều trợn mắt lườm nguýt. Chỉ riêng Đỗ Như Uyên đập bàn cười phá lên, "Tôn huynh đến đúng lúc lắm! Sắp tới đang có việc cần nhân tài như huynh đây! Xin Tôn huynh và Nam Cung huynh đem theo mấy người giúp Tiễn phó tướng đi kiểm tra xem trong thành còn bao nhiêu binh khí cùng ngựa chiến."

Lạc Việt ngạc nhiên. Đỗ Như Uyên nhìn quanh hỏi, "Mọi chuyện phân công gần như ổn thỏa cả rồi, muộn nhất là tối mai, tất cả danh mục kiểm kê

https://thuviensach.vn

đều phải hoàn thành, các vị có ý kiến gì không?"

Mọi người nhao nhao bảo đảm không vấn đề gì, Lạc Việt há hốc miệng nhìn tất cả tản đi, vội lên tiếng, "Khoan đã! Có phải còn thiếu việc gì chưa làm không? Ta chưa được phân công gì cả!"

Đỗ Như Uyên cười đáp, "Đại sư huynh, mọi người đều coi huynh là thủ lĩnh, huynh chỉ cần ngồi yên cai quản chung thôi. Những việc cụ thể vụn vặt cứ để bọn đệ làm." Nói đoạn gã lục tục theo mọi người ra ngoài, bỏ lại Lạc Việt ngồi ngẩn ra trước bàn.

Lâm Tinh cười hì hì, "Đừng lo, ta, con rồng ngốc và Ứng Trạch sẽ cùng ngồi cai quản với ngươi mà." Lạc Việt lẩm bẩm, "Cái gì mà ngồi yên cai quản chung chứ. Mọi người tranh hết việc rồi, còn trơ lại mình ta ở đây, gọi là ngồi yên cai quản chung đó à?"

Ứng Trạch từ đầu đến giờ vẫn nằm bò ra bên cạnh Lạc Việt ăn điểm tâm, lúc này còn thản nhiên nhón một miếng bánh phù dung đưa lên miệng, "Ngồi yên, tức là ngồi một chỗ không cần đi đâu cả. Cai quản chung, chính là giao tất cả cho người khác lo."

Cuối cùng Lạc Việt vẫn không thể ngồi yên một chỗ nhìn mọi người lo toan công việc được, hắn bèn đi lòng vòng khắp nơi, ra sức giúp một tay. Mọi chuyện chuẩn bị ổn thỏa xong, mọi người lại tập trung lại, nghiêm túc bàn bạc xem nên đợi binh mã triều đình tới tấn công hay nên chủ động ra tay. Quyết định cuối cùng phụ thuộc vào Lạc Việt.

"Đánh hay không đánh?"

Đỗ Như Uyên gập cuốn sách trong tay lại, hỏi Lạc Việt ngồi phía trên, đằng sau án thư. Lạc Việt chống hai tay lên án, ôm lấy đầu, ngón tay găm sâu vào mái tóc. Tôn Bôn khoanh tay tựa vào cột nhà, "Xem tình hình trước mắt, cần gì phải hỏi câu này nữa. Muốn sống thì chỉ có một chữ thôi, đánh."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt sốt ruột vò vò đầu, Cửu Ấp thành đã bị vây mấy ngày, lương thực trong thành càng lúc càng cạn kiệt. Đánh thì nhất định phải đánh rồi nhưng đánh thế nào, đánh ra sao? Trước đây nghe người ta kể chuyện, những vị anh hùng đại tướng danh tiếng lẫy lừng trong truyện đều nắm trong tay mấy vạn binh mã, rong ruổi sa trường, vô cùng uy phong. Vậy mà hôm nay, nắm trong tay một vạn binh mã cùng toàn bộ tính mạng của dân chúng trong thành, Lạc Việt chỉ thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi, lòng rối như tơ vò, hắn thầm mắng bản thân là kẻ không có tiền đồ. Nhưng hiện giờ, tất cả mọi người đều đang đổ dồn mắt vào hắn, đợi hắn đưa ra quyết định. Lạc Việt lại vò đầu thật lực, lưỡng lự vô chừng. Tôn Bôn vọt miệng, "Cho ta năm ngàn binh mã, nhiều nhất là hai ngày, ta sẽ mở đường máu để mọi người rút lui khỏi thành."

Đỗ Như Uyên lập tức phản đối, "Không được. Dù mọi người trong thành có trốn được, triều đình cũng không chịu bỏ qua đâu, hiện giờ cái tiếng làm phản đã thành sự thật rồi, không còn đường lùi nữa, chỉ có thể lấy Cửu Ấp làm căn cứ, mở ra cục diện của mình thôi."

Tôn Bôn cười nhạt, "Nói thì dễ lắm. Xin mời thế tử cầm quân xông ra ngoài, mở một cục diện xem nào?"

Đỗ Như Uyên đáp, "Ta chỉ nói dựa trên toàn cục thôi."

Tôn Bôn khinh khỉnh cười, "Trước mắt chưa lo được, còn đòi toàn cục cái gì."

Giữa hai người bắt đầu căng thẳng. Lạc Việt vẫn phân vân do dự, bất giác đưa mắt nhìn về phía Lâm Tinh, Ứng Trạch và Lạc Lăng Chi. Lâm Tinh vừa định lên tiếng, bỗng Lạc Lăng Chi cướp lời, "Chuyện này chỉ mình Việt huynh mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng mà thôi."

Lạc Việt nắm chặt tay lại đấm mạnh xuống án, "Đánh, nhất định phải đánh.

https://thuviensach.vn

Nhưng ta đang nghĩ xem nên đánh thế nào."

Tôn Bôn nhắc nhở, "Quyết đoán giùm chút đi, không còn thời gian cho thiếu hiệp nghĩ ngợi lâu la đâu." Nói rồi, gã dẫn theo Phi Tiên Phong, sải bước bỏ đi.

Lạc Việt đứng dậy đi qua đi lại hai bước, đoạn lại gãi đầu, "Ta ra ngoài dạo một vòng xem."

Lâm Tinh toan đi theo, chợt Lạc Lăng Chi nắm lấy tay áo cô, Thương Cảnh trên đầu Đỗ Như Uyên cũng lắc đầu với cô.

Lạc Việt bước ra khỏi đại sảnh, tìm một góc yên tĩnh trong hậu hoa viên ngồi xuống. Trấn Tây vương phủ hiện đã trở thành đại bản doanh của quân phiến loạn bọn họ, chỉ còn linh đường của phu phụ Tây quận vương và tiểu thế tử. Những màn trướng đèn lồng dùng trong việc tang lễ vẫn giăng khắp nơi, toát ra một thứ không khí lạnh lẽo giữa tiết trời nóng nực. Cảm giác vô dụng cứ xoáy vào lòng Lạc Việt, hắn thở dài thườn thượt. Nằm trong lòng Lạc Việt, Chiêu Nguyên nhỏ giọng an ủi, "Đừng lo, từ từ học rồi sẽ biết mà, hiện giờ tôi cũng vẫn mơ hồ, chẳng rõ hộ mạch thần phải làm những việc gì, làm sao mới có thể giúp được huynh, nhưng Ứng Trạch nói, những chuyện này, bản thân phải từ từ lĩnh ngộ thôi."

Lý lẽ của nó chẳng hề an ủi được Lạc Việt, trái lại còn làm hắn rầu rĩ thêm.

Phải rồi, hắn và hộ mạch long thần của hắn căn bản còn chưa được coi là gà mờ nữa kìa. Hắn ngồi ngây ra đó hồi lâu chẳng tìm được biện pháp gì, đành vòng vào sảnh, thấy mọi người đều đã giải tán, chỉ còn lại Lâm Tinh và Ứng Trạch. Vừa trông thấy hắn, Lâm Tinh đã đứng bật dậy hỏi xem đã nghĩ được cách gì chưa.

Lạc Việt lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh cười nói, "Ui dào, cầm quân đánh giặc hao tâm tổn trí lắm đó nha.

Thế này," cô đưa tay nắm lấy cánh tay Lạc Việt, "Ra ngoài cho khuây khỏa đi, nói không chừng đi một hồi lại nghĩ ra biện pháp đấy."

Ra khỏi Trấn Tây vương phủ, Lạc Việt còn đang nhìn quanh ngó quẩn, nghĩ xem nên đi đâu thì Lâm Tinh đã đề nghị, "Chi bằng chúng ta lên thành lâu, xem quân tình bên ngoài ra sao."

Đứng trên đầu thành, phóng mắt nhìn ra xa, bên ngoài Cửu Ấp thành vô cùng yên ắng, chẳng thấy bóng đại quân của An Thuận vương và Bắc quận đâu cả. Cứ như thể cảnh tượng binh mã áp sát chân thành cùng biển người nô nức ra vào tham gia lễ chiêu thân trước đó đều là ảo mộng. Lâm Tinh chọc chọc vào tay Lạc Việt, "Này, bên dưới có người đang nhìn ngươi đấy." Thuận theo tay Lâm Tinh, Lạc Việt trông thấy trong thành, dăm ba người túm tụm gần bờ tường đang ngẩng đầu nhìn về phía mình, xì xào bàn tán. Lâm Tinh khẽ thì thào, "Bọn họ đang nói về chúng ta đó, họ đang phỏng đoán xem rồng vàng hộ thể quấn quanh ngươi tối hôm đó đang ở đâu, còn gọi ngươi là long thiếu quân nữa."

Lạc Việt kinh ngạc nhìn xuống dưới, chợt một cảm giác là lạ từ dưới chân lan lên đến đỉnh đầu.

Lâm Tinh cười hỏi, "Thế nào, cảm giác này mới mẻ lắm hả? Có phải khác hẳn khi trước không?"

Lạc Việt bất giác gật đầu. Chiêu Nguyên đột ngột lên tiếng, "À, hóa ra ban nãy Lạc Lăng Chi nhờ tỉ kéo Lạc Việt lên thành lâu chứ gì?"

Lâm Tinh vừa nghe đã dựng ngược mày liễu, "Ta dẫn Lạc Việt tới đây, liên quan gì tới y. Y chỉ nói nếu Lạc Việt ngồi mãi khó chịu thì nhờ ta dắt

https://thuviensach.vn

hắn đi lòng vòng, cảm nhận sự trông đợi của dân chúng trong thành đối với hắn. Dẫn Lạc Việt lên thành lâu là chủ ý của ta."

Chiêu Nguyên lắc đầu, vừa rồi nó láng máng nghe thấy Lạc Lăng Chi nói cái gì mà loại cảm giác gì đó, vừa rồi lại nghe thấy Lâm Tinh nhắc tới hai chữ cảm giác, bèn sực nhớ ra. Rõ ràng dẫn Lạc Việt lên thành lâu là chủ ý Lạc Lăng Chi đưa ra, nó nói vậy chẳng có gì sai cả. Lâm Tinh cốc cho nó một cái, "Ngươi đó! Rúc vào lòng Lạc Việt trốn nhanh quá nhỉ! Ngươi mau mau biến thành hình dạng bình thường cho ta nhờ được không? Cứ cuộn tròn trong lòng Lạc Việt như con giun thế à. Ngươi lúc nào cũng sai ta đi khích lệ Lạc Việt, thay ngươi làm những việc đáng ra ngươi phải làm chứ."

Chiêu Nguyên chột dạ, lại rúc vào vạt áo Lạc Việt. Sau khi hóa thành rồng vàng trên thành lâu hôm ấy, nó đã bị co lại thành một con rồng dài chưa đầy một thước, cũng không biến thành người được nữa. Hằng ngày Lạc Việt đều phải giấu nó trong ngực, rồi nói thác với người ngoài rằng nó bị người ta ám toán trọng thương, còn nhét mấy chiếc gối xuống chăn giả vờ là nó đang tĩnh dưỡng. Thấy nó rúc sâu vào lòng Lạc Việt, Lâm Tinh lại mắng, "Vừa nói một câu đã học theo Thương Cảnh làm con rùa đen rồi."

Đêm khuya, Chiêu Nguyên chờ mãi chờ mãi, đợi Lạc Việt thôi trằn trọc, thiêm thiếp ngủ, mới lặng lẽ trườn ra khỏi chăn, chui vào một góc yên bên ngoài phòng, thúc động pháp lực tích tụ được từ ban ngày, niệm Giá Vân quyết, đoạn bò lên một đám mây nho nhỏ vừa gọi đến, quẫy đuôi bay lên trời. Đêm nay trời đầy mây, không trăng không sao, Chiêu Nguyên như thường lệ lại bay ra ngoài thành, thận trọng đến gần doanh trại của binh mã triều đình đang vây quanh Cửu Ấp. Trong doanh trại vô cùng yên tĩnh, chẳng hề có vẻ gì là sắp tập kích. Chiêu Nguyên cẩn thận lượn quanh một vòng, đoạn lại bay lên bầu trời gần Cửu Ấp thành, nằm cuộn mình giữa đám mây. Gần đây tối tối nó đều làm vậy. Lâm Tinh từng đưa nó tới điều tra tình hình quân triều đình, chỉ dạo quanh một vòng rồi đi. Nhưng nó nghe nói, bọn chúng có thể sẽ thình lình đánh úp Cửu Ấp bất cứ lúc nào, nhất là đêm tối, khiến bọn Lạc Việt không kịp trở tay. Vì vậy cứ tối đến, nó lại bay đi

https://thuviensach.vn

canh chừng như thế này, đến tang tảng sáng mới vội vã trở về. Pháp lực của nó cứ khôi phục rồi lại bị tiêu hao hết, cuối cùng còn lại chẳng được bao nhiêu, hôm nay, nó chợt thấy mệt mỏi vô cùng. Vừa bay về đến gần thành lâu, nó đã thấy cả người bải hoải, toan dừng lại nghỉ ngơi một chút, nào ngờ lại đột ngột ngủ gật, trong lúc mơ màng, đám mây do nó ngưng tụ pháp lực mà thành vụt tan biến, Chiêu Nguyên rơi "bịch" từ trên không xuống đất. Chiêu Nguyên hoảng sợ, cuống quýt vận pháp lực nhưng đã muộn, con rồng bé bỏng liền rớt "huỵch" xuống tường thành. Bên tai chợt nghe tiếng nói, "Hình như có thứ gì từ trên trời rơi xuống ấy nhỉ."

Chiêu Nguyên đang quay cuồng váng vất thì bị một cái bóng đen phủ chụp lên đầu. Thoáng chốc, nó bị nhấc bổng lên, nằm gọn trong một bàn tay ấm áp.

Tiếp đó là một giọng quen thuộc, "Làm gì có, chắc là sương rơi đó thôi."

Là giọng của Lạc Lăng Chi.

Lạc Lăng Chi giấu nó trong tay áo, Chiêu Nguyên cảm giác hình như y đang bước xuống khỏi thành lâu, rồi lại đi tiếp một đoạn đường rất xa. Sau cùng, đến một nơi yên tĩnh, Lạc Lăng Chi mới lấy nó ra khỏi tay áo, đặt lên lòng bàn tay, giọng y ôn hòa, "Thì ra pháp lực của đệ mãi không hồi phục là vì vậy."

Chiêu Nguyên rung rung râu, khẽ gật đầu.

"Đệ lo cho Lạc Việt lắm ư?"

Chiêu Nguyên lại rung rung râu.

Lạc Lăng Chi nói, "Nhưng ngày nào đệ chưa phục hồi pháp lực thì ngày đó vẫn chưa giúp được công to việc lớn gì, hơn nữa còn làm Lạc Việt phân tán tinh lực, lo lắng cho đệ."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên gục đầu xuống, "Tôi sợ binh mã triều đình nhân lúc đêm tối sẽ đánh úp Cửu Ấp."

Lạc Lăng Chi cười, "Yên tâm đi, trước mắt binh mã triều đình sẽ chỉ vây khốn Cửu Ấp, khiến mọi người trong thành từ từ tiêu hao hết lương thực thôi, chúng chưa tập kích ngay đâu."

Chiêu Nguyên khẽ quẫy mình, gật đầu. Đoạn nó lại hỏi, "Vậy tối nào huynh cũng đi tuần trên thành lâu ư?" Sáng nào Lạc Lăng Chi cũng dậy sớm, nhưng hiện giờ hình như còn chưa đến giờ y thường dậy.

Lạc Lăng Chi hờ hững đáp, "Đêm nay ta mới ra ngoài đi lòng vòng thôi." Nói đoạn y lại nhét Chiêu Nguyên vào tay áo, "Có điều từ nay về sau đệ đừng làm thế nữa, gắng mà điều dưỡng pháp lực đi. Chúng ta tản bộ trên phố, đợi trời sảng hẳn thì mua điểm tâm quay về nhé."

Lạc Lăng Chi đem theo Chiêu Nguyên cùng đồ điểm tâm về đến Trấn Tây vương phủ, khiến Lạc Việt, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên đều kinh ngạc vô cùng. Lạc Việt túm lấy Chiêu Nguyên đặt xuống mặt bàn bên cạnh mình, "Hèn chi ngủ dậy tìm mãi chẳng thấy đệ đâu, thì ra là theo Lăng huynh ra ngoài mua đồ ăn. Đệ phải ngủ nhiều nhiều vào, mau khỏe lại đi, để bọn ta đỡ phải nhét gối vào trong chăn nữa."

Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng, bò lại gần bát cháo Lạc Việt đặt trước mặt nó, xì xụp húp. Lạc Lăng Chi cười vẻ áy náy, "Tại hôm nay đột nhiên muốn nhờ Chiêu Nguyên giúp đỡ, bèn bảo đệ ấy đi tra xét tình hình binh mã triều đình, dường như đã làm hao tốn rất nhiều pháp lực của đệ ấy."

Lạc Việt kéo kéo sừng Chiêu Nguyên, "À, thì ra đệ đã có thể leo lên mây, xem ra sắp khỏe đến nơi rồi."

Đỗ Như Uyên mừng rỡ, "Vậy hay quá, ăn sáng xong, nhờ Chiêu Nguyên vẽ lại giùm chúng ta một bức bản đồ hình thế nhé, để xem đại quân

https://thuviensach.vn

triều đình có thay đổi gì về cách bố trí dàn quân không." Đoạn lại quay sang hỏi Chiêu Nguyên, "Đệ có nhớ hết được những chữ ghi trên bấy nhiêu lá cờ soái trong doanh trại cùng vị trí của chúng không?"

Chiêu Nguyên mỗi tối đều đi tra xét, sớm đã thuộc nằm lòng, lập tức gật đầu lia lịa.

Kinh thành, An Thuận vương phủ.

Thái tử Hòa Trinh lại đang nổi giận đùng đùng. Hôm nay lên triều, gã vốn định tra vấn Đàm Đài Tu xem có quen biết gì thủ lĩnh loạn đảng hay không, nào ngờ Đàm Đài Tu lại cáo bệnh xin nghỉ, rõ ràng là có tật giật mình. Như thường lệ, Phụng Đồng lại bước ra hỏi, hôm nay lên triều có đại sự gì cần bàn bạc chăng? Thái tử hậm hực đáp, "Đàm Đài Tu lại thác bệnh không lên triều, nếu bản cung phát hiện lão quả thật có dính dáng đến loạn đảng, nhất định sẽ trị tội nặng gấp đôi!"

Phụng Đồng bình thản, "Điện hạ, Đàm Đài thừa tướng cáo bệnh không lên triều, là do thần báo cho ông ấy hay đó."

Thái tử biến hẳn sắc mặt. Phụng Đồng lại nói, "Hôm qua, sau khi thần rời phủ quốc sư, có phải điện hạ cũng đã tới đó gặp Sở Linh quận chúa hay không?"

Thái tử cười nhạt, "Bản cung cũng đang định hỏi tiên sinh, hôm qua ngươi đã biết Lạc Việt có quen biết với Đàm Đài Tu, con gái lão ta còn là thanh mai trúc mã của hắn, tại sao không báo với bản cung?"

Phụng Đồng ngán ngẩm ngồi xuống ghế, nhấp một ngụm trà, "Cứ theo tính tình Đàm Đài Tu, ông ta sẽ không kết bè với loạn đảng đâu. Ngày đăng cơ của điện hạ sắp đến rồi, giờ đang là lúc cần thu phục lòng người trong triều, Đàm Đài Tu lại là nhạc phụ tương lai của điện hạ, việc gì phải vì chút việc nhỏ mà làm hỏng việc lớn?"

https://thuviensach.vn

Thái tử cao giọng, "Sao có thể coi là chút việc nhỏ được? Nếu ả Đàm Đài Dung Nguyệt kia đã cấu kết với Lạc Việt, bản cung lại cưới ả làm phi, chẳng phải sẽ thành trò cười ư?"

Phụng Đồng trầm ngâm chốc lát, đoạn khoan thai nói, "Chuyện gì cũng phải có chứng cứ, không thể chỉ nghe lời nói một phía được. Nếu chỉ vì lời đơm đặt ly gián của một nữ tử mà điện hạ lại trở mặt thành thù với nhạc phụ, đó mới là trò cười đấy!"

Thái tử giận xanh mặt, trừng trừng nhìn Phụng Đồng hồi lâu, chợt vung tay áo, hất đổ tất cả ấm trà tách trà trên bàn vỡ tan tành, nghiến răng gằn giọng, "Tiên sinh, ngươi nên biết rằng tuy An Thuận vương phủ nể ngươi ba phần, nhưng đây là phủ thái tử, bản cung là thái tử."

Phụng Đồng thong thả đứng dậy, "Thần khuyên ngăn như vậy chỉ là mong thái tử điện hạ có thể làm một vị Thái tử tốt, tương lai cũng có thể làm một vị hoàng đế tốt mà thôi. Điện hạ nghe hay không, là do điện hạ quyết định."

Thái tử tím mặt, đứng giữa căn phòng đầy mảnh vỡ, trừng trừng nhìn theo bóng Phụng Đồng xa dần.

Chiều hôm đó, thái tử lại đến phủ quốc sư. Gã ngồi trước bàn, hậm hực bảo Sở Linh quận chúa, "Ngươi kể lại tỉ mỉ cho bản cung nghe chuyện cha con Đàm Đài có thể có liên quan tới Lạc Việt đi."

Sở Linh quận chúa yếu ớt đáp, "Tất cả những gì thiếp biết đều đã kể cho điện hạ rồi đấy thôi. Điện hạ, Dung Nguyệt và Đàm Đài thừa tướng nhất định không cấu kết với loạn đảng đâu. Tuy Dung Nguyệt lén gặp Lạc Việt một hai lần, nhưng thiếp nghĩ cô ấy chỉ muốn cảm tạ ơn cứu mạng của Lạc Việt thôi. Cô ấy sắp kết hôn làm thái tử phi rồi, không có chuyện không biết tự trọng như vậy đâu."

https://thuviensach.vn

Bàn tay thái tử từ từ dần dà chậm rãi siết chặt lấy khăn trải bàn, "Cái gì? Ả còn lén hẹn hò với Lạc Việt nữa à?"

Sở Linh quận chúa lập tức quỳ sụp xuống đất, "Họ chỉ gặp nhau chừng một canh giờ trong sương phòng của Tây quận vương phủ nhà thiếp thôi mà."

"Xoảng" một tiếng, một tách trà vỡ ngay bên cạnh, khiến Sở Linh quận chúa run lên. Cô ta bò dưới đất nhặt lấy từng mảnh vỡ một, tỳ nữ nghe tiếng loảng xoảng vội chạy vào, mau chóng quét dọn sạch sẽ, rồi lại pha chung trà khác dâng lên. Thấy nét mặt thái tử đã dịu đi, Sở Linh quận chúa lại khẽ khàng, "Điện hạ, nếu vì thiếp lỡ lời khiến điện hạ giận dữ như vậy, xin điện hạ cứ trách phạt..."

Thái tử giơ tay, "Thôi, không liên quan gì đến ngươi đâu, đứng dậy đi. Bản cung chỉ không hiểu một điều, một nữ tử như vậy vì sao Đồng tiên sinh còn muốn ta cưới ả. Đàm Đài Tu ở trên triều chẳng qua chỉ là bù nhìn rơm mà thôi, chức vị thừa tướng đó chỉ là hư danh, sao bản cung phải kiêng nể lão ta chứ."

Sở Linh quận chúa đứng dậy châm trà cho thái tử, "Có lẽ Đồng tiên sinh nghĩ cho việc đăng cơ sau này của điện hạ thôi, thái tử phi ngày nay sẽ trở thành hoàng hậu mai sau, phải là con nhà danh môn, hiền lương thục đức mới có thể thống lĩnh hậu cung, mẫu nghi thiên hạ được."

Thái tử cười nhạt, "Hẹn hò nam tử trong sương phòng cả canh giờ, đúng là hiền lương thục đức ghê."

Sở Linh quận chúa cúi đầu không nói. Thái tử lại nói tiếp, "Nếu xét về xuất thân cao quý thì con gái bao nhiêu đại thần trong triều có kém gì ả, ngay cả ngươi, thân phận cũng cao hơn ả nhiều."

Sở Linh quận chúa tròn mắt ngạc nhiên, đoạn lại ngượng ngùng cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Tiếc rằng thái tử lại đang nhìn sang hướng khác, lẩm nhẩm nói tiếp, "Nếu luận về dung mạo, càng không thể so được với..." Một hình bóng đỏ rực hiện lên trước mắt thái tử, khiến gã nhất thời bần thần ngơ ngẩn. Nhưng chỉ trong chớp mắt, thái tử đã sực tỉnh cảm thấy vừa rồi có phần thất thố, gã khẽ hắng giọng đứng dậy, "Hôm nay bản cung tạm thời hỏi đến đây thôi." Gã rảo bước ra cửa, nhưng vừa đi được hai bước, chợt quay lại, "Phải rồi, ngươi ở trong phủ quốc sư, bản cung muốn hỏi chuyện ngươi cũng không tiện lắm. Hỏi mấy lần, hỏi những chuyện gì, tuyệt đối không được hở đến tai Phụng Đồng nhé."

Hình như hắn đã biết quá nhiều về bản cung. Nắm tay thái tử siết chặt lại trong tay áo, nhưng gã vẫn giữ vẻ thản nhiên, "Thế này đi, thái hậu muốn tìm mấy người vào cung trò chuyện cùng người, ngày mai Đàm Đài Dung Nguyệt cũng vào cung đó. Chi bằng ta cũng đưa ngươi vào cung, thế nào?"

Chỉ có trong hoàng cung, Phụng Đồng mới không thể tự do đi lại cũng không kiềm chế được bao nhiêu.

Bàn tay Sở Linh quận chúa run lên trong tay áo, cô ta nhìn xuống, vẻ do dự, "Đa tạ ân điển của điện hạ. Nhưng thiếp đang chịu tang, nhập cung e rằng..."

Thái tử cau mày, "Cũng phải, e rằng thái hậu sẽ kiêng kỵ. Vậy đưa ngươi đến chỗ thái phi đi, Trần thái phi ở Phật đường ăn chay trường, hẳn không kiêng kỵ mấy chuyện này, miễn là ngươi không đi lại lung tung là được."

Sở Linh quận chúa phục xuống tạ ân.

Bản đồ binh mã của triều đình đã vẽ xong, Đỗ Như Uyên gác bút, nghiêng người né ra để Lạc Việt, Tôn Bôn, Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi nhìn

https://thuviensach.vn

cho rõ. Thấy Lạc Việt vê vê cằm nhìn ngang ngó dọc, Đỗ Như Uyên trấn an, "Khỏi cần lăn tăn, hai lần đều là đệ vẽ cả mà, không có gì khác biệt hết."

Không có gì khác biệt, nghĩa là sao?

Lâm Tinh chú thích, "Nghĩa là không tăng không giảm, cứ đứng yên tại chỗ đợi lệnh, thong thả giằng co với chúng ta."

Đỗ Như Uyên gật đầu, "Không sai, chúng đang đợi lương thảo trong thành cạn sạch đấy mà. Vả lại, có thể An Thuận vương đang dâng thư lên triều đình, đợi lệnh."

Lạc Việt thắc mắc, "An Thuận vương sắp thành thái thượng hoàng rồi, hiện giờ hoàng thượng đã bệnh ngắc ngoải, không thể hỏi tới chính sự, lão còn cần xin lệnh gì nữa?"

Chiêu Nguyên chen vào, "Còn có phụng hoàng đó thôi."

Vẻ mặt Lạc Việt liền chuyển thành ờ-có-lẽ-đệ-nói-đúng. Đỗ Như Uyên lên tiếng, "Đệ nhớ phụ vương từng nói An Thuận vương là kẻ vô cùng thận trọng, khác hẳn tác phong tàn độc quả quyết mà chúng ta thường thấy."

Lạc Việt sực nhớ lại, tình cảnh ngày hôm đó dưới gốc cây, An Thuận vương đã chỉ dẫn cho hắn bày trận khiển binh ra sao. Nếu không biết thân phận, thì dù có gặp lại ông ta lần nữa, hắn cũng chỉ coi ông ta là một người lái buôn bình thường mà thôi, sao có thể ngờ ông ta lại chính là vị vương gia quyền thế nghiêng ngả khắp trong triều ngoài nội kia chứ? Nhưng An Thuận vương phúc hậu ôn tồn trong Luận võ Đại hội lại mang một dáng vẻ khác hẳn.

Rốt cuộc đâu mới là chân diện mục của người này? Biết mình biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, có điều địch thủ lần này đẳng cấp thực quá cao, thâm sâu khó lường.

https://thuviensach.vn

Phải rồi, thái tử còn là con riêng của ông ta và Lục La phu nhân nữa. Đây chắc chắn là bí mật lớn nhất trong thiên hạ. Nếu đem bán tin này cho Vạn Quyển trai, ắt hẳn sẽ được rất nhiều tiền. Ngay đến kẻ thông tỏ mọi bí mật như Đỗ Như Uyên, cũng chỉ biết dăm ba câu chuyện liên quan đến An Thuận vương mà thôi. Nghe nói nhà họ Mộ của An Thuận vương cũng mới bắt đầu phát tích từ sau khi Phụng Tường đế giết vua đoạt vị, nhưng xuất thân của Mộ Lăng - An Thuận vương đời đầu tiên - còn vi diệu hơn Bách Lý thị năm xưa nhiều. Ông ta vốn là hộ vệ của thái tử Hòa Hy, huynh trưởng Phụng Tường Đế, sau khi Phụng Tường Đế đoạt vị mới đầu quân cho chủ mới. An Thuận vương hiện giờ ở trong triều luôn dè dặt thận trọng, hòa thuận với người, không kết bè kết cánh, cũng chẳng ăn hối lộ, hành sự cẩn mật, giữ đúng hai chữ "An Thuận", thậm chí cả việc thông đồng với thái sư nắm giữ triều chính, cũng có thể giải thích là ông ta đang nhất nhất tuân theo mệnh lệnh mà thái sư mượn danh nghĩa hoàng đế ban xuống. Vì sao một nhân vật như vậy lại sinh ra một đứa con như thái tử nhỉ...

Đỗ Như Uyên ngao ngán nói, vốn cho rằng con trai theo mẹ, chính thất vương phi đã qua đời của An Thuận vương, mẫu thân trên danh nghĩa của thái tử, chính là vị công chúa được tiên đế sủng ái nhất. Nhờ đó thái tử mới có thể thuận lợi đổi sang họ Hòa, rồi được hoàng thượng nhận làm con thừa tự. Nhưng, hiện giờ mới biết, mẹ ruột thái tử lại là Lục La phu nhân. Vậy, chỉ có thể nói là, thuở nhỏ thái tử không được dạy dỗ cẩn thận.

Đỗ Như Uyên kết thúc câu chuyện, lại trải bản đồ bày trận ra, mọi người bắt đầu bàn bạc phương thức tác chiến. Đỗ Như Uyên chỉ bốn phương trên bản đồ, nói, "Mao, Ngô, Vưu, Quách, đây là bốn viên chủ soái chia ra trấn thủ bốn phương. Tính tình và thủ pháp dụng binh của từng người, hắn Lý tướng quân đều biết cả."

Tôn Bôn chen vào, "Khỏi cần hỏi tới Lý tướng quân, chuyện này ta cũng biết." Nói rồi gã chỉ tên từng người trên bán đồ, lần lượt kể ra, Mao Vượng Phúc, thiên tướng dưới trướng An Thuận vương, thạo về bộ binh. Phía Bắc thành Cửu Ấp có nhiều núi non, thích hợp dùng bộ binh, vì thế An

https://thuviensach.vn

Thuận vương phái họ Mao đi trước, còn mình dẫn đại đội kỵ binh đóng quân phía sau. Ngô Chi Minh, đại tướng dưới trướng Bình Bắc vương, giỏi bày trận cung nỏ, phía Tây thành Cửu Ấp là rừng rậm, thích hợp mai phục cung nỏ, bởi vậy họ Ngô phụng mệnh đóng quân ở đây. Vưu Trường Mạnh, đại tướng dưới trướng Bình Bắc vương, vốn thông thạo thủy chiến, phía Đông thành Cửu Ấp là sông, nhưng cũng chưa thể dùng được thủy quân, kẻ này vốn là do triều đình phái về phục vụ Bình Bắc vương, chứ không phải là thuộc hạ tự động đầu nhập dưới trướng, lần này đến thống lĩnh bộ binh và kỵ binh đóng quân ở phía Đông thành. Quách Lãng, đại tướng dưới trướng An Thuận vương, giỏi bài binh bố trận, kiêu dũng thiện chiến, vang danh bấy lâu, An Thuận vương phái đến đóng quân ở phía Nam thành Cửu Ấp, một mặt là vì ở đây địa hình bằng phẳng, rất hợp dùng thiết giáp kỵ binh, mặt khác, ông ta bố trí viên đại tướng kiêu dũng nhất ở mặt Nam, cũng là để đề phòng Định Nam vương xuất binh.

Phân tích sơ qua về bốn người xong, Tôn Bôn nhếch mép hỏi, "Theo các vị thấy, nếu chủ động tấn công, chúng ta nên tấn công từ phía nào?"

Lạc Việt đắn đo suy tính, "Theo tin tình báo Tôn huynh cung cấp, có lẽ mạn Vưu Trường Mạnh tương đối dễ công."

Tôn Bôn nhe răng cười, "Ta biết Lạc thiếu hiệp sẽ nói vậy mà."

Ngày mồng năm tháng Năm, Đàm Đài Dung Nguyệt, ái nữ thừa tướng Đàm Đài Tu phụng chỉ thái hậu tiến cung. Trong cung đang ăn tết Đoan ngọ, khắp nơi trong Hoàng Từ cung đều giắt cỏ hương bồ và lá ngải, các cung nữ cũng đeo túi thơm đủ màu. Đàm Đài Dung nguyệt tạm thời được sắp xếp cho ở tại một chái điện. Cung nữ dẫn nàng tới chỗ ở, sau đó lại có thái giám tới đưa quần áo trâm vòng, còn cả một chiếc thắt lưng ngũ sắc cùng túi thơm mà thái hậu ban thưởng riêng nữa. Trong cung, từ quần áo giày dép đến trâm vòng trang sức, mọi thứ đều phù hợp với quy củ.

https://thuviensach.vn

Sau khi tắm rửa thay áo xong, mới được tới bái kiến thái hậu. Hoàng cung tất nhiên khác xa những nơi khác, khắp chốn đều trần thiết xa hoa, bài trí tinh xảo, Đàm Đài Dung Nguyệt nhìn mà hoa cả mắt, nhưng cũng chẳng dám nhìn ngang ngó dọc, e thất lễ, chỉ có thể đoan trang chăm chú nhìn ả cung nga dẫn đường rồi đi theo.

Thái hậu đang ở Hạ Cảnh các nghe nhạc thưởng hoa, vừa đến gần đã ngửi thấy mùi hương dìu dịu thấm vào lòng. Đàm Đài Dung Nguyệt phải dừng lại bên ngoài, nhờ các cung nữ vào trong bẩm báo giùm, khi bức rèm châu được vén lên, mùi hương kia lại càng nồng đượm, nàng đưa mắt len lén quan sát, mới thấy hóa ra rèm châu này được xâu bằng vô số quả cầu bằng tơ vàng rỗng ruột, bên ngoài chạm hoa, bên trong nhồi hương liệu nên mới thơm ngát như vậy. Thái hậu đối đãi với nàng rất thân thiết, còn ban cho ngồi một bên, cùng ăn bánh ú nghe đàn. Sau khi nghe đàn, lại tới một tên hoạn quan ăn vận sặc sỡ, làm bộ kỳ quái bước ra diễn trò. Đột nhiên, một cung nữ khẽ khàng bước tới bẩm với thái hậu, "Thái tử điện hạ đã về cung, vừa sai người tới thỉnh an thái hậu, thưa rằng điện hạ có việc phải sang bên thái phi trước, lát nữa mới quay về bên này được, mong thái hậu thứ tội."

Đàm Đài Dung Nguyệt nghe hai tiếng "thái tử" bỗng thấy lòng chộn rộn hẳn lên, nhưng chẳng dám lộ ra ngoài mặt, đành giả vờ như không nghe. Thái hậu hỏi, "Thái tử có chuyện gì mà phải tới tìm thái phi?"

Ả cung nữ kia lén đưa mắt về phía Đàm Đài Dung Nguyệt, nàng bèn đứng dậy, lấy cớ rửa tay lui ra ngoài, trước lúc ra khỏi các, nàng nghe thấy cung nữ vừa rồi khe khẽ nói với thái hậu, "Thái tử điện hạ đem theo một cô nương vào cung, chính là Sở Linh quận chúa của Trấn Tây vương phủ, vì Tây quận gặp biến cố, cả nhà quận chúa không may qua đời, thái tử sợ thái hậu kiêng kỵ nên đưa quận chúa tới bên thái phi trước, không dám kinh động đến thái hậu."

https://thuviensach.vn

Đàm Đài Dung Nguyệt nghe nói giật mình, hóa ra Sở Linh quận chúa đã tiến cung, chẳng rõ thương thế cô ấy đã đỡ chút nào chưa, tại sao đột nhiên lại bị đưa vào cung, cũng không biết thời gian này ở trong cung, có thể gặp nhau được không nữa.

Trong các, thái hậu cũng vô cùng kinh ngạc, "Ai gia nghe nói cô ta đã được sắp xếp cho ở trong phủ quốc sư, sao thái tử còn phải đưa vào cung? Thái tử đích thân đưa vào cung, về lễ tiết cũng có phần không thích hợp."

Cung nữ tâu rằng không rõ. Thái hậu trầm ngâm không nói.

Đàm Đài Dung Nguyệt rửa tay xong, quay vào chỗ, ngồi chưa lâu lại nghe có người báo, thái tử đã đến. Thấy Đàm Đài Dung Nguyệt đứng lên toan rút lui lần nữa, thái hậu cười, "Khỏi cần, Thái tử chỉ hơn con một hai tuổi thôi, còn chưa đến tuổi đội mũ, vẫn coi như niên ấu, không cần câu nệ."

Đàm Đài Dung Nguyệt đành ngồi xuống, một lát sau, rèm châu vén lên, một người vận trường bào vàng nhạt bước vào, hành lễ thỉnh an thái hậu. Đàm Đài Dung Nguyệt len lén đưa mắt liếc thái tử, nhận thấy phong thái đường hoàng, nhưng ánh mắt quá đỗi sắc sảo, trông có vẻ không mấy ôn hòa. Phần thái tử trông Đàm Đài Dung Nguyệt ngồi bên cạnh thái hậu, cũng đoán ra ngay thân phận của nàng, nhận thấy dung mạo dịu dàng thanh nhã, cử chỉ đoan trang, quả đúng là khuê tú nhà đại gia, khác hẳn tưởng tượng của gã. Gã không khỏi nghĩ thầm, hoặc là nữ tử này quá giỏi ngụy trang, hoặc là lời Sở Linh quận chúa có phần không đúng. Có điều, tuy thanh tú đẹp đẽ, nhưng thủy chung vẫn không bằng người con gái vận áo đỏ múa nhuyễn tiên kia, bởi đôi mắt long lanh ấy, nụ cười ngọt ngào ấy, là thiên hạ vô song.

Trưa hôm đó, Phụng Đồng cũng đến ngõ Ngô Đồng thỉnh an Phụng quân.

https://thuviensach.vn

Tiểu đồng ra đón nói Thương Huyền thần quân đã đến, đang chơi cờ cùng quân thượng, bảo hắn đợi một lát.

Phụng Đồng đứng cuối hành lang, chợt Hoàng Linh từ khúc quanh ló ra, mừng rỡ chạy lại phía hắn, "Phụng Đồng ca ca."

Phụng Đồng cười, "Đi xa một chuyến có vui không? Vừa khéo muội đến Tây quận đúng lúc xảy ra đại sự, chắc tha hồ xem nhiệt náo hả?" Hoàng Linh bĩu môi, "Đừng nhắc đến còn hơn, nhắc đến là muội nóng tiết. Ả công chúa gì đó của Kỳ lân tộc mồm miệng nanh nọc thấy gớm, cả đồ chết bầm A Hoàng kia nữa, cứ thấy con rồng kia là lao vào, liền bị đám đó cho rằng nó là giống cái, còn giễu chúng ta là cọc đi tìm trâu."

Phụng Đồng phá lên cười. Hoàng Linh kể tiếp, "Có điều con rồng đó ngốc lắm, vừa ngốc vừa bé, không phải đối thủ của Phụng Đồng ca ca đâu."

Phụng Đồng làm thinh. Hoàng Linh lại kể, "Phải rồi, muội nghe nói thái tử đưa Sở Linh quận chúa vào cung. Gã... không phải lòng Sở Linh quận chúa đấy chứ, ả quận chúa đó thủ đoạn và tâm nhãn không vừa đâu, lúc Đàm Đài Dung Nguyệt còn ở vương phủ của ả, ngoài mặt ả cười cười nói nói, nhưng vừa quay đi, đến chỗ nào khuất mắt người là lại đổi nét mặt ngay. Ả vô cùng ghen ghét vì Đàm Đài Dung Nguyệt sắp trở thành thái tử phi, nói không chừng ngày sau còn tranh đấu với nàng ta để giành thái tử đấy, Phụng Đồng ca ca, có khi huynh tới thưa với quân thượng, ban cho Sở Linh quận chúa một hoàng thần cho xong đi."

Phụng Đồng chẳng hề tỏ thái độ gì, chỉ thản nhiên đáp, "Ta tới tìm quân thượng, là vì một việc khác."

Hoàng Linh nghi hoặc tròn xoe mắt.

Chừng bằng thời gian cạn một tuần trà, tiểu đồng lại tới chuyển lời, mời Phụng Đồng ra hậu viên.

https://thuviensach.vn

Phụng quân và Thương Huyền vừa xong một ván, đang thu dọn bàn cờ.

Phụng Đồng bước tới quỳ sụp xuống, "Quân thượng, thần không muốn tiếp nhận vị trí quốc sư, cũng không muốn quản giáo thái tử nữa."

Phụng quân đang nhặt quân cờ lên, chợt khựng lại, "Tại sao?"

Phụng Đồng nói vắn tắt, "Thái tử quả ngu ngốc."

Thương Huyền ngồi bên chợt phá lên cười. Trái lại Phụng quân chẳng hề biến sắc, hỏi, "Vậy ngươi thấy ai không ngu ngốc? Lạc Việt ư?"

Phụng Đồng đáp, "Lạc Việt cũng ngu ngốc, nhưng cái ngu của hắn khác thái tử. Thần vốn tưởng thái tử mạnh hơn Lạc Việt, nào ngờ..."

Phụng quân bỏ quân cờ vào hộp rồi đậy nắp lại, "Phàm nhân đều có những vấn đề này nọ kia khác, bằng không cần gì đến hộ mạch thần chúng ta nữa?" Đoạn y mỉm cười, "Chiều nay ngoài thành Cửu Ấp có chiến sự, ngươi có thể tới xem xem."

Phụng Đồng liền đứng dậy, "Tuân mệnh." Hắn đã toan lui ra, nhưng không nhịn nổi, lại buột miệng hỏi nốt một vấn đề xưa nay vẫn ấp ủ trong lòng, "Quân thương, vì sao hoàng đế tiếp theo đây lại nhất định phải là Mộ Trinh?"

Phụng quân đáp, "Bởi vì nhất định phải là hắn."

Bấy giờ, tại Trấn Tây vương phủ, Cửu Ấp thành, Lạc Việt đang đi đi lại lại trong sảnh, do dự không thôi. Chỉ nửa canh giờ nữa là khai chiến, lòng bàn tay hắn không khỏi râm rấp mồ hôi, đột nhiên hoang mang, chẳng biết quyết định của mình có chính xác hay không nữa. Hôm qua, sau màn thảo luận về cách bài binh bố trận của đối phương, bọn họ lại cùng Lý tướng quân và các nhân sĩ giang hồ phân tích tình hình địch. Xét trên số lương

https://thuviensach.vn

thảo còn lại trong thành, Lý tướng quân, hai vị phó tướng và Đỗ Như Uyên không hẹn mà cùng đưa ra ý kiến, nội trong hai ba ngày phải tấn công ngay, tốt nhất là nhân lúc địch quân hao binh tổn tướng chưa kịp bổ sung thì đoạt lấy quyền chủ động. Tôn Bôn góp lời, "Nếu Lạc thiếu hiệp quyết đoán hơn một chút, định được chủ ý, thì ngày mai chúng ta đánh ngay là hay nhất."

Đỗ Như Uyên cũng tán đồng, "Mai là Đoan ngọ, quỷ quái yêu ma không dám làm loạn, nếu ngày mai chúng ta khai chiến, cũng đập tan được lời bịa đặt của triều đình, miệt thị long thần là long yêu. Hơn nữa, đang dịp lễ tết, địch quân lại ở sâu trong Tây quận, khó tránh nôn nóng thấp thỏm."

Lý tướng quân lại đề nghị nên khai chiến sau giờ Ngọ. Bình thường nếu lâm vào cục diện bị vây cả bốn mặt thế này, muốn chủ động khai chiến, thường chọn lúc sáng sớm, chạng vạng hoặc nửa đêm, nhưng lần này bọn họ làm ngược hoàn toàn, may ra có thể khiến đối phương không kịp trở tay. Tôn Bôn nói, "Muốn khiến cho An Thuận vương trở tay không kịp cũng khó. Có điều giờ Ngọ quả là thời điểm tốt nhất. Chỉ là..." Gã liếc Lạc Việt, đoạn nói, "Dùng bao nhiêu binh sĩ, xông ra ở hướng nào, còn phải chờ Lạc thiếu hiệp cho ý kiến."

Lạc Việt hồi tưởng lại những phân tích về binh lực sau bữa ăn vừa nãy, trong số bốn chủ soái, có vẻ hai viên tướng dưới trướng Bình Bắc vương là Ngô Chi Minh trấn thủ mặt Tây và Vưu Trường Mạnh trấn thủ mặt Đông có phần thua sút. Đặc biệt là Vưu Trường Mạnh, xem chừng yếu hơn cả.

Bèn lên tiếng, "Trước mắt có lẽ tấn công về phía Vưu Trường Mạnh là chắc ăn nhất."

Bọn Lý tướng quân, Cao thống lĩnh đều gật đầu khen phải. Trong lòng Lạc Việt lại nảy ra thêm vài ba chủ trương nữa, liền nói tiếp, "Nhưng ta không biết nên dùng bao nhiêu binh nữa, theo tin tình báo thì dưới trướng Vưu Trường Mạnh có năm ngàn quân..."

https://thuviensach.vn

Lý tướng quân góp ý, "Chúng ta dùng khoảng năm hay sáu ngàn quân đi, nhiều hơn đối phương một chút để khỏi rơi vào thế yếu" trận này đánh nhanh rút gọn thôi."

Tôn Bôn cười nhạt.

Lý tướng quân và hai viên phó tướng có phần bất mãn, Tiễn phó tướng liền lên tiếng, "Vị hiệp sĩ này, nếu có cao kiến gì xin cứ nói ra, hà tất đứng bên khoanh tay cười nhạo như vậy?"

Tôn Bôn chẳng buồn đáp, chỉ đưa mắt nhìn Lạc Việt và Lạc Lăng Chi, "Lạc thiếu hiệp, cả vị Lạc thiếu hiệp nghe nói chuyên phụ trách chiến đấu kia nữa, hai vị có ý kiến gì chăng?"

Lạc Lăng Chi lên tiếng, "Trong thành chỉ có một vạn binh mã, vậy mà một lần xuất binh đã động dụng đến năm ngàn sáu ngàn người, không khỏi quá lãng phí, nhưng tại hạ chưa từng cầm quân đánh trận, không dám nhiều lời."

Lạc Việt do dự, "Cũng phải, hay là chỉ dùng bốn ngàn thôi?"

Tôn Bôn lại cười mỉa, rảo bước đến trước sa bàn, "Chỗ Vưu Trường Mạnh, không cần xuất binh. Nếu muốn tấn công thì tấn công vào đây này." Đoạn gã cầm một cọc tiêu màu đỏ, cắm xuống vị trí Bắc thành trên sa bàn.

Tất cả mọi người chợt lặng đi. Một khắc sau, Lạc Việt mới cất tiếng, "Ây...

Tôn huynh, thế này có phần hơi liều quá chăng?"

Tiễn phó tướng cười nói, "Tôn thiếu hiệp quả là anh hùng hào kiệt, chắc hẳn đã làu làu binh thư, biết rõ đạo lý đánh trận phải hạ tướng, bắt giặc phải bắt đầu lĩnh. Chỉ huy năm ngàn binh mã đánh nhanh rút gọn, nhất định phải

https://thuviensach.vn

giết Mao Vương Phúc trước, sau đó diệt An Thuận vương, đánh cho một vạn quân thua tan tác, cuối cùng mới đánh thẳng một đường vào tận kinh sư nhỉ."

Tôn Bôn nhướng mày, vẻ hờ hững, "Các người không nghe lời ta cũng chẳng sao, có điều đừng trách ta không nói trước nếu thực sự muốn đánh vào chỗ Vưu Trường Mạnh, chỉ cần hai ngàn quân, tối đa không quá ba ngày."

Tiễn phó tướng chỉ cười nhạt, "Đa tạ Tôn thiếu hiệp có lòng nhắc nhở."

Đoạn rảo bước tới trước mặt Lý tướng quân, quỳ một gối xuống, "Xin tướng quân ban cho ba ngàn binh mã, ngày mai thuộc hạ sẽ cầm quân ra trận, trước hoàng hôn, nhất định hạ được Vưu Trường Mạnh."

Lý tướng quân quay sang khom lưng hỏi Lạc Việt, "Lạc thiếu hiệp..."

Lạc Việt đứng dậy, "Ngày mai tại hạ sẽ ra trận cùng Tiễn phó tướng. Tại hạ chưa từng cầm quân, đây là lần đầu tiên xuất kích, mong Tiễn phó tướng thể tất, cứ coi ta như một binh sĩ bình thường thôi."

Mọi người nghe nói đều sững sờ, sau đó thi nhau khuyên giải. Đỗ Như Uyên lại giở bài thủ lĩnh thì chỉ cần cai quản chung, Lý tướng quân và hai viên phó tướng luôn miệng khước từ, viện cớ rằng lần đầu ra quân, lại chỉ là một cánh quân nhỏ, Lạc Việt không nhất thiết phải đích thân lâm trận, đám nhân sĩ giang hồ đứng đầu là Nam Cung phu nhân và Nam Cung Cầm cũng nhao nhao đồng tình với Đỗ Như Uyên, cho rằng Lạc Việt chỉ cần ngồi đó chỉ huy và bày kế là đủ. Lạc Việt xua tay, "Các vị không cần viện cớ giùm tại hạ nữa, trong mấy ngày toàn thành bị vây kín này, kẻ vô dụng nhất chính là tại hạ, mà thành bị vây có phân nửa nguyên nhân là do tại hạ, làm sao tại hạ có thể rụt cổ nấp ở hậu phương, trốn tránh không ra trận được?" Dù sao cũng phản rồi, kiểu gì cũng phải ra sa trường quyết một trận.

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn ngồi bên dài giọng chế giễu, "Dũng khí đáng khen, tiếc rằng ngu ngốc." Phi Tiên Phong cũng khẹc khẹc hùa theo, nhưng mọi người đều lờ đi như không nghe thấy.

Chiêu Nguyên rúc trong lòng Lạc Việt, lấy sừng hích hích vào ngực hắn, thì thào, "Tôi ủng hộ huynh, tôi sẽ đi với huynh."

Đỗ Như Uyên toan khuyên nữa thì Lạc Lăng Chi nãy giờ vẫn lặng thinh chợt bước lên một bước, "Lần này để tôi đi."

Lạc Việt há hốc miệng, "Lăng huynh..."

Lạc Lăng Chi cắt lời hắn, "Việt huynh, tôi đã phụ trách phần binh lực thì trận này nên để tôi đi là hơn, bằng không, tôi ở đây há chẳng phải là kẻ vô dụng sao?"

Lâm Tinh cũng do dự không thôi, thoạt đầu cô vốn định ủng hộ Lạc Việt, nhưng bây giờ xem ra, Lạc Lăng Chi mới là lựa chọn thích hợp hơn cả. Đỗ Như Uyên thuyết phục, "Chúng ta tùy tiện xuất quân, rất có thể quan binh từ ba hướng kia sẽ thừa cơ đánh lén, đại sư huynh nên ở trong thành là hơn, để Lạc huynh đi thôi."

Mọi người đều tán thành. Nam Cung phu nhân nói, "Lạc thiếu hiệp, hiện giờ thiếu hiệp đã là thủ lĩnh, nên nghe theo ý kiến mọi người mới phải."

Lạc Việt cũng hết cách, cuối cùng đành quyết định cử Tiễn phó tướng và Lạc Lăng Chi dẫn ba ngàn quân ra trận. Tôn Bôn nghe xong kết quả, bèn cười nhạt, dẫn Phi Tiên Phong nghênh ngang bỏ đi.

Thời gian ấn định là giờ Mùi một khắc, lúc này binh lính đã sẵn sàng, chỉ còn đợi lệnh xuất phát.

Lạc Lăng Chi cởi trường bào, vận khôi giáp, bàn bạc lại mọi việc lần cuối với Tiễn phó tướng. Chợt Lạc Việt lại bắt đầu do dự. Nếu kẻ ra trận là

https://thuviensach.vn

hắn, nhất định hắn chỉ đợi nhảy lên lưng ngựa, ra roi rời thành, chẳng buồn nghĩ ngợi gì cả. Nhưng người hiện giờ sắp ra khỏi thành là Lạc Lăng Chi và Tiễn phó tướng cùng ba ngàn binh mã, hơn nữa, bọn họ xuất chiến là bởi nghe theo quyết định cuối cùng của hắn, điều này khiến lòng hắn bứt rứt không yên. Hiện giờ tính mệnh những người này đều đặt cả lên vai hắn, nhớ lại thuở ban đầu trong Cửu Ấp thành, Ứng Trạch từng nói, kẻ làm nên đại sự, phải gánh vác rất nhiều tính mạng, cuối cùng giờ đây hắn cũng thực sự cảm nhận được điều này. Thậm chí hắn có phần hoài nghi, không biết phán đoán của mình có đúng hay không nữa, trận này nên đánh hay nên dừng? Lâm Tinh bước lại bên hắn, khẽ thì thầm, "Ngươi yên tâm đi, chút nữa ta sẽ đi theo Lạc Lăng Chi, phối hợp với y, có ta ở đây, hẳn không có việc gì đâu."

Nhưng thân là hộ mạch thần, Lâm Tinh không thể trực tiếp nhúng tay vào cuộc chiến, trận này thua hay thắng, cuối cùng cũng phải dựa vào những binh tướng trên chiến trường thôi.

Tôn Bôn đứng cách đó xa xa nói vọng lại, "Lạc thiếu hiệp, tốt nhất thiếu hiệp đừng có sai lầm, hiện giờ nghe theo cách của ta hẵng còn kịp đấy."

Đỗ Như Uyên đứng bên khuyên, "Lạc Việt, huynh ngồi ở vị trí này,nhất định phải quả đoán dứt khoát, đừng hoang mang rối loạn."

Nói là nói vậy, nhưng Lạc Việt vẫn thấp thỏm không yên. Để làm ra vẻ trấn tĩnh, hắn liên tục uống trà, nhưng càng uống càng thấy "căng thẳng" lạ, chưa đầy một khắc, hắn đã phải đi nhà xí tới hai lần. Sau khi ra khỏi nhà xí lần thứ hai, Lạc Việt đụng phải Lục La phu nhân ở hành lang, dường như bà ta cố ý đứng đó chờ. Từ khi Cửu Ấp bị vây khốn đến giờ, Lạc Việt vẫn chưa có cơ hội cảm tạ Lục La phu nhân, nhân lúc này liền bước tới nói, "Hôm trước tại hạ bị quận chúa hạ độc, may có phu nhân dùng canh hạt sen cứu mạng, từ bấy đến nay vẫn chưa có lúc nào cảm tạ, thật là hổ thẹn, mong phu nhân bỏ quá cho."

https://thuviensach.vn

Lục La phu nhân mấy ngày nay tiều tụy đi rất nhiều, gương mặt cũng đượm vẻ ưu tư, gượng cười đáp, "Hôm đó Lạc thiếu hiệp nói rằng dưới sườn đau buốt nên ta đoán rằng thiếu hiệp có lẽ bị trúng độc. Ta bôn ba giang hồ đã lâu, tích lũy được đôi chút kinh nghiệm, bấy giờ cũng cảm thấy trong vương phủ có thể có người muốn hạ độc Đàm Đài tiểu thư, bèn dùng thức ăn làm thuốc giải, nào ngờ, kẻ hạ độc lại chính là quận chúa." Đoạn bà ta khẽ thở dài, "Quận chúa tuy không phải con ruột của sư muội ta, nhưng cũng do muội ấy một tay nuôi dưỡng, thỉnh thoảng ta tới thăm sư muội, vẫn thấy cô ta một điều di mẫu, hai điều di mẫu, ai ngờ..."

Lạc Việt đành lựa lời an ủi, "Xin phu nhân bớt bi thương, cái gọi là lòng người, xưa nay vốn khó lường."

Lục La phu nhân lại than thở, "Phải, chuyện trên đời khó mà dự liệu được, cũng như ta vậy, xưa nay đâu ngờ Lạc thiếu hiệp còn có thân phận này."

Thấy bà ta đột ngột đổi chủ đề, Lạc Việt hiểu ngay, đây mới là chủ ý của bà ta khi đợi hắn ở đây.

Quả nhiên, Lục La phu nhân lại nói tiếp, "Lạc thiếu hiệp, ta cố ý đứng đây đợi thiếu hiệp, là có mấy lời chướng tai muốn nói..." Bà ta trầm ngâm chốc lát, mới tiếp lời, "Lúc này các người chưa phải là đối thủ của An Thuận vương đâu, tạm thời đừng xuất binh thì hơn."

Lạc Việt thấy lòng quặn lên, gắng gượng đáp, "Đa tạ phu nhân nhắc nhở, nhưng bất kể thắng thua, cũng phải đánh trận này. Chúng ta đã không còn đường lùi nữa rồi, không đánh thì chỉ còn nước bó tay chịu chết thôi."

Lục La phu nhân cười khổ, "Ta biết Lạc thiếu hiệp nghe không lọt tai mà, có điều... chẳng dám giấu Lạc thiếu hiệp, ta có một cố nhân, kẻ này là người quen cũ của An Thuận vương. Đối với An Thuận vương, cũng hiểu được đôi phần. Lão ta tâm cơ thâm trầm, hành sự tàn nhẫn, vượt xa tưởng

https://thuviensach.vn

tượng của người thường." Khi nói những lời này, ánh mắt bà ta nhìn mông lung đi nơi khác, hiển nhiên đang hồi tưởng lại chuyện đau khổ gì đó. "Lạc thiếu hiệp đối đầu với lão ngay lúc này là rất thiếu sáng suốt. Nếu như có thể hòa đàm..."

Lạc Việt cắt ngang, "Phu nhân, vừa rồi bà chẳng nói đấy thôi, An Thuận vương hành sự tàn nhẫn, dù chúng ta chịu hòa đàm, liệu có thể thành công được chăng? Phu nhân còn nhớ cảnh tượng máu đổ toàn thành hôm ấy chứ?"

Lục La phu nhân thoáng biến sắc. Lạc Việt lại bồi thêm, "Nếu chúng ta không kháng cự thì Cửu Ấp sẽ trở thành Đồ Thành thứ hai. Bất kể ra sao, cũng phải đánh."

Nói đoạn, chẳng để Lục La phu nhân thuyết phục thêm, Lạc Việt vội cáo từ rồi rảo bước đi thẳng. Chỉ nghe tiếng Lục La phu nhân vang lên phía sau lưng, "Lạc thiếu hiệp, hôm đó trên thành lâu ta đã thấy rồng vàng hiện thân. Nếu ngày sau quả thật thiếu hiệp đăng cơ, chẳng hay thiếu hiệp có thể nể tình bát canh hạt sen mà đáp ứng một thỉnh cầu của ta chăng?"

Lạc Việt lặng người, thỉnh cầu của Lục La phu nhân, chắc đến tám chín phần là muốn hắn tha mạng cho thái tử, bèn đáp, "Tại hạ chưa từng mơ được làm hoàng đế, hiện giờ xuất binh cũng chỉ là bất đắc dĩ, cốt bảo toàn tính mạng cho bản thân cùng cả Cửu Ấp thành mà thôi. Phu nhân có ơn cứu mạng với tại hạ, bất luận là thỉnh cầu gì, xin cứ nói thẳng ra."

Lục La phu nhân thoáng trầm ngâm, đoạn lắc đầu, "Lời này của Lạc thiếu hiệp khiến ta nhớ tới một vị cố nhân. Dạo đó, hắn thường hay nói rằng mình ở vào vị trí này, vốn là bất đắc dĩ, kỳ thực chỉ muốn dong thuyền dạo khắp sông hồ, sống đời đạm bạc..." Bà lại dõi mắt nhìn ra xa xăm, hồi lâu mới đưa mắt nhìn hắn, "Lạc thiếu hiệp, khi nào đến độ tuổi như ta, có lẽ thiếu hiệp sẽ hiểu, cái gọi là bất đắc dĩ, phần lớn đều là tự mình quàng lên người mình thế thôi."

https://thuviensach.vn

Khi Lạc Việt trở vào sảnh, Lạc Lăng Chi cùng Tiễn phó tướng đã sắp lên đường. Hắn đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy Lâm Tinh đâu cả, chỉ nghe tiếng cô rì rầm bên tai, "Ta xuất phát cùng Lạc Lăng Chi, nhất định sẽ khiến y thắng trận trở về."

Vừa rồi, sau khi trò chuyện với Lục La phu nhân, Lạc Việt lại thấy vững lòng hơn mấy phần, lúc Lạc Lăng Chi và Tiễn phó tướng từ biệt, hắn chỉ thốt ra hai từ ngắn gọn, "Bảo trọng."

Lạc Lăng Chi mỉm cười, khẽ gật đầu, rồi cùng Tiễn phó tướng kẻ trước người sau bước ra cửa, nhảy lên lưng ngựa, tấm áo choàng màu lam cùng khôi giáp lấp loáng ánh mặt trời chói mắt.

Kèn hiệu nổi lên. Cửa thành mở ra.

Phụng Đồng dang cánh bay về phía Cửu Ấp thành. Hắn đã biến trở lại nguyên hình phụng hoàng, sải cánh băng mây, chẳng bao lâu đã tới phía trên Cửu Ấp thành, hóa lại thành người, đứng trên mây trông xuống, chỉ thấy cửa Đông Cửu Ấp thành mở toang, một người một ngựa xông ra.

Đông! Quả nhiên bọn chúng đã xuất binh tấn công Vưu Trường Mạnh. Hắn chăm chú nhìn đại đội binh mã từ cổng thành ùa ra, nheo nheo mắt lại, sực hiểu ý của Phụng quân khi bảo hắn tới đây. Ván này, long thần nhất định thua tơi tả.

Lạc Việt thấp thỏm đợi trong Trấn Tây vương phủ, mỗi khắc dài đằng đẵng như cả một đời người. Đỗ Như Uyên cầm sách bình thản ngồi đợi, nhưng cuốn sách trong tay gã, cả hai khắc vẫn chưa lật sang trang. Đại sảnh im lìm, càng làm nổi rõ tiếng Ứng Trạch nhóp nhép ăn điểm tâm. Chiêu Nguyên lặng lẽ bò lên tay áo Ứng Trạch, thì thào, "Liệu trận này có thắng được không?"

Ứng Trạch cắn một miếng điểm tâm, "Hừm."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên dè dặt hỏi, "Sẽ không thua chứ..."

Ứng Trạch lại nuốt chửng một miếng điểm tâm, "Hừm."

Qua hết nửa canh giờ, đột nhiên Thương Cảnh ngẩng lên, "Có người về báo tin kìa."

Ngay sau đó là tiếng vó ngựa đến gần, Lạc Việt vội tông cửa xông ra, chỉ thấy một người toàn thân bê bết máu, từ trên lưng ngựa ngã nhào xuống ngay trước đại sảnh, "Báo... Đằng... Vưu Trường Mạnh... có mai phục... chúng tôi...

không chống nổi... viện binh..."

Đầu óc Lạc Việt vụt trống rỗng, hắn cuống quýt chạy đến bên người kia, "Mai phục? Mai phục ở đâu?"

Bãi chiến trường ngoài thành Đông, máu chảy thành sông, thây phơi đầy nội.

Từ dưới sông, trong bụi, vô số binh lính vận giáp mây lội nước xông ra, tay cầm câu liêm, trước là chặt chân ngựa, sau mới chém kỵ sĩ. Không biết bao nhiêu tướng sĩ trong Cửu Ấp thành đã bị loạn đao băm vằm ngay khi vừa ngã ngựa. Tiễn phó tướng quay đầu ngựa, toan lui binh, nào ngờ trong lùm cỏ bên đường lại ló ra vô số quân địch toàn thân khoác đầy cành lá tay xách cung nỏ, tên bay rào rào như mưa. Lâm Tinh ở trên không đành vung tay áo dấy động cuồng phong, cuốn mưa tên bay loạn xạ, tạm thời che mắt kẻ địch, để Tiễn phó tướng và Lạc Lăng Chi cướp đường rút lui. Nhưng trận mưa tên vừa rối loạn, chợt một mùi là lạ lan ra khắp nơi, Lạc Lăng Chi vung kiếm gạt phăng một mũi tên bay đến, cao giọng hô, "Là dầu, chúng muốn dùng hỏa công, mau rút đi!"

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, ánh lửa đã bùng lên trên mình những binh sĩ khoác đầy cành lá kia, bọn chúng tức tốc cởi phăng tấm áo giáp bằng cây lá đang cháy phừng phừng ném đi, dưới lớp cành lá, lại là một thứ nước đen ngòm, chớp mắt đã chảy cả xuống sông. Hàng loạt cánh cung ló ra từ dưới mặt nước, Tiễn phó tướng vội quát, "Mau, bắn xuống sông!"

Tên từ phía địch bắn tới như châu chấu, binh sĩ Cửu Ấp lần lượt ngã xuống trong tiếng gào thảm. Còn tên do binh lính Cửu Ấp bắn ra chưa chạm được tới kẻ địch, chúng đã lặn luôn xuống nước, tất cả tên đều rơi xuống sông, bị quân địch dưới nước vớt lên, lắp vào cung bắn trả. Lâm Tinh nghiến răng nghiến lợi, không kiềm chế được, đã toan giáng một tia sét xuống sông, đột nhiên lại cảm thấy có khí tức rất quen thuộc của phụng hoàng đâu đây. Cô quay phắt lại, liền trông thấy Phụng Đồng đang giấu tay trong tay áo, ung dung đứng trên mây nhìn xuống, "Lâm công chúa yên tâm, ta chỉ tới đây xem náo nhiệt, không có ý nhúng tay vào đâu."

Lâm Tinh lạnh lùng lườm hắn, đoạn vung roi lên, tức thì mây đen kéo đến ngập trời, cát bay đá chạy đầy đất. Lạc Lăng Chi thừa cơ dập tắt được một đám lửa, nhưng làn mưa tên dày đặc của địch vẫn tiêu diệt không ít binh lính Cửu Ấp. Phụng Đồng ngạo nghễ nhìn xuống, "Xem ra phàm nhân yếu ớt thật, Lâm công chúa có mạnh hơn nữa cũng vô dụng. Trận này thắng bại đã rõ rồi."

Sắc mặt Lâm Tinh càng thêm cau có, cô siết chặt cây nhuyễn tiên trong tay. Phụng Đồng lùi về sau mấy trượng, cười khẽ, "Lâm công chúa nóng nảy quá, có điều này, mong công chúa đừng trách tại hạ nhiều lời, hộ mạch thần cũng phải có giới hạn của hộ mạch thần, không thể can dự quá sâu vào chuyện của phàm nhân đâu."

Lâm Tinh lạnh lùng đáp, "Khỏi cần ngươi lo."

Bên dưới kia, Tiễn phó tướng đã bị trúng tên vào vai, Lạc Lăng Chi võ nghệ cao cường cũng bị thương nhẹ mấy chỗ. Y vung kiếm chém bay một

https://thuviensach.vn

nắm tên bay tới, cao giọng, "Tiễn phó tướng quân, để tại hạ cầm cự ở đây, tướng quân dẫn binh sĩ rút về thành đi thôi."

"Vưu Trường Mạnh xuất thân thủy quân, sở trường bố trí cung nỏ mai phục, tuy là thuộc hạ của Bình Bắc vương, nhưng mọi chuyện lần này đều do An Thuận vương một tay điều động sắp xếp, sao lão có thể lộ sơ hở sờ sờ ra đó để kẻ khác nhận ra được?

Giọng nói của Tôn Bôn lạnh lùng vang lên bên tai. Lạc Việt siết chặt nắm tay, vị máu tanh tanh lan ra từ lợi. Hắn rảo bước tới trước mặt Lý tướng quân, cất giọng khàn đặc, "Cho ta mượn viện binh, ta phải đi cứu bọn họ!"

Vẻ mặt hết sức nặng nề, Lý tướng quân không đáp, chỉ trầm ngâm. Tôn Bôn lại hỏi, "Lạc thiếu hiệp có chắc cứu được bọn họ không?"

Nắm tay Lạc Việt càng siết chặt thêm, Chiêu Nguyên trong lồng ngực cũng cảm nhận được trái tim hắn đang đập thình thịch, thân mình không ngừng run bắn lên. Nó thì thào, "Lạc Việt bình tĩnh đi, Tôn Bôn..." Chiêu Nguyên thẳng thắn nói lên cách nhìn của mình theo trực giác, "Tôn Bôn biết cách giải vây đó, tin gã đi."

Lạc Việt thoáng trầm mặc, đoạn quay người hướng về phía Tôn Bôn, "Tôn huynh, giờ phải làm sao đây?"

Tôn Bôn nhướng mày, "Từ giờ trở đi, binh mã trong thành đều do ta điều động, phải tuân lệnh ta."

Lạc Việt sững người, bọn Lý tướng quân thảy đều biến sắc. Đột nhiên, Đỗ Như Uyên lên tiếng, "Đệ tán đồng." Nói đoạn khẽ đập cuốn sách trong tay vào vai Lạc Việt, "Nghe lời Tôn huynh đi."

Lạc Việt lấy lại bình tĩnh, gật đầu, "Được."

https://thuviensach.vn

Lý tướng quân chần chừ, "Nếu Lạc thiếu hiệp đã không thắc mắc gì..."

Lạc Việt nôn nóng cắt lời, "Tôn huynh định cứu bọn họ ra sao? Cần bao nhiêu binh mã?"

Tôn Bôn chỉ đáp gọn lỏn, "Lý tướng quân, điểm lấy năm ngàn binh đi."

Năm ngàn quân sắp hàng tề chỉnh, Tôn Bôn liền thay khôi giáp, phi thân nhảy lên ngựa, áo choàng đen cuộn lên một cơn gió hầm hập nóng. "Nổi kèn, gióng trống, mở cửa thành ra."

Nam Cung Cầm lên tiếng, "Gã mang năm ngàn binh đi, trong thành còn lại có hai ngàn binh, lỡ... lỡ như gã đầu hàng An Thuận vương thì chúng ta chỉ còn đường chết."

Lý tướng quân đi qua đi lại, thở dài thườn thượt, "Nếu lại gặp mai phục nữa, chúng ta sẽ trở thành tội nhân của bách tính trong thành này."

Riêng Lạc Việt chẳng nói năng gì, chỉ đứng lặng.

"Báo!" Đột nhiên một người một ngựa xông vào cửa, kẻ trên ngựa nhảy xuống khỏi yên bẩm báo, "Tôn... Tôn Bôn suất lĩnh năm ngàn binh mã vòng lên phía Bắc, tiến thẳng về phía đại quân của Mao Vượng Phúc và An Thuận vương rồi!"

Lạc Việt nảy đom đóm mắt, phục xuống lan can, loạng choạng, "Tôn Bôn..."

Giọng Đỗ Như Uyên vô cùng bình thản, "Gã dùng Lạc huynh và Tiễn phó tướng làm mồi, khiến kẻ địch tưởng rằng chúng ta sắp phái binh tới cứu, thực tế lại vòng lên phía Bắc, bất ngờ đánh úp An Thuận vương."

https://thuviensach.vn

Hắn quân địch chẳng thể ngờ, Tôn Bôn lại vứt bỏ tính mệnh của ba ngàn binh mã, biện pháp này tàn nhẫn vô hạn, mà cũng hữu hiệu vô cùng. Lạc Việt đấm mạnh vào lan can bằng đá sải bước tới trước mặt Lý tướng quân, "Cho ta mượn một ngàn binh mã, chúng ta xuất quân là để tự vệ, không phải vì muốn chiến thắng hay tàn sát, ta đi cứu Tiễn phó tướng và Lạc huynh!"

Mọi người xung quanh đều cả kinh thất sắc. Nam Cung Cầm vọt miệng, "Lạc Việt huynh, phải suy xét cẩn thận đã, trong Cửu Ấp thành chỉ còn hai ngàn binh mã này thôi, nếu lúc này kẻ địch từ hai phía Tây và Nam ập vào..."

Lý tướng quân lẳng lặng rút từ trong tay áo ra một vật, chậm rãi đưa tới trước mặt Lạc Việt.

Là một mảnh lệnh phù, hình hổ ngồi. Nắm giữ hổ phù, có thể điều động toàn quân.

"Từ khi quyết định đi theo Lạc thiếu hiệp, bản tướng đã sớm gạt chuyện sống chết sang một bên, sẵn sàng chết vì Cửu thành, lấy thế làm vinh. Còn lại hai ngàn binh mã đó, xin tùy Lạc thiếu hiệp điều động."

Lạc Việt liền nhận lấy hổ phù. Đỗ Như Uyên hờ hững nói, "Để lại một ngàn binh mã trong thành cũng chẳng khác gì không để, lần này chúng ta đặt cược một ván, hai ngàn binh mã này, huynh cứ đem hết cả đi."

Lạc Việt nắm chặt lấy hổ phù, "Được! Vậy cược một ván với ý trời xem sao!" Nói đoạn hắn giơ cao hổ phù, "Ai tin tưởng vào long thần, theo ta!"

Cửa thành Đông một lần nữa mở toang, Lạc Việt ngồi trên lưng ngựa, dẫn hai ngàn binh mã ra khỏi thành. Lần đầu mặc chiến giáp, hắn thấy tay chân nặng trịch, thớt ngựa chiến đang lao băng băng tới trước, chợt hắn nghe thấy tiếng Lâm Tinh trên trời thất thanh gọi, "Lạc Việt!"

https://thuviensach.vn

Trước mặt hắn, là máu chảy thành sông, thây phơi đầy nội. Lạc Việt rút phắt trường kiếm, nghênh đón mưa tên và gươm đao, cao giọng quát, "Không được tham chiến, giữ mạng là quan trọng! Chạy đi!"

Chiêu Nguyên sử dụng thuật tàng hình, bò lên đến ngọn cây rồi níu mây bay lên, ra sức phồng mang trợn má thổi gió, khuếch tán tiếng hô hoán của Lạc Việt vang xa, "Lăng huynh... uynh... Tiễn phó tướng... ngggg... Mau quay đầu ngựa... ựa... ựa... theo ta rút lui đi... iiii... ta đem hai ngàn binh mã còn lại trong thành tới cứu hai người đây... ây..."

Lâm Tinh nhớn nhác xốc Chiêu Nguyên lên, "Sao các người lại đến đây?

Trong thành còn năm ngàn binh mã để lại cho Tôn Bôn và Đỗ mọt sách cùng vị lão tướng quân đó kia mà?? "

Phụng Đồng cười khanh khách, dõi mắt trông về phía xa, "Loạn hết rồi, loạn hết rồi."

Chiêu Nguyên còn chưa kịp giải thích, lại có mũi tên bay vèo về phía Lạc Việt, hắn không kịp trở tay, may sao một thanh trường kiếm từ bên cạnh đã vung ra, chém rơi mũi tên, Lạc Việt liền túm lấy bóng người quen thuộc ấy, "Lăng huynh, mau, lên ngựa tôi đây này, chạy thôi!"

Lạc Lăng Chi thương tích khắp người, mình đầm đìa máu, Tiễn phó tướng bên cạnh cũng bị thương thê thảm, nhờ có binh sĩ bảo vệ mà leo lên được một thớt ngựa, từ xa lớn tiếng hỏi vọng lại Lạc Việt, "Sao trong thành chỉ còn lại hai ngàn binh?"

Lạc Việt cũng lớn tiếng đáp, "Năm ngàn binh mã kia do Tôn Bôn suất lĩnh đi tấn công Mao Vượng Phúc và An Thuận vương rồi!"

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, trận mưa tên dồn dập bỗng ngưng hẳn lại. Lạc Việt vội thúc ngựa chạy như điên, hai ngàn binh sĩ mà hắn cầm đầu hầu như cũng chỉ thoái lui là chính, bảo vệ cho đám tàn binh lúc trước rút chạy. Chạy được chừng hai dặm, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng kêu thảm thiết, Lạc Việt ngoảnh đầu trông lại, chỉ thấy một quầng lửa lớn bùng lên giữa chừng không, lang yên cuồn cuộn. Tiễn phó tướng xanh xám mặt mày, ho rũ rượi, phun ra một búng máu, "Đây là... tín hiệu tấn công... Chúng đợi Cửu Ấp thành trống không... xuất binh đánh Cửu Ấp..."

Lý tướng quân không ngừng đi qua đi lại trong nghị sự sảnh, mọi người trong sảnh cũng đầy thấp thỏm lo lắng, nhưng vẻ lo lắng của mỗi người mỗi khác. Riêng Đỗ Như Uyên vẫn cầm một cuốn sách, lặng lẽ lật xem.

Lửa hiệu nổ bùng giữa không trung, lang yên bốc lên cuồn cuộn, đứng trước cửa đại sảnh cũng có thể trông thấy. Lý tướng quân biến hẳn sắc mặt, cánh tay run rẩy cả lên, "Đây... là tín hiệu công thành... Cửu Ấp xong thật rồi!"

Đỗ Như Uyên buông sách xuống, nhìn ra ngoài sảnh, "A, quả thật thế à? Thôi thôi dù sao cũng là số mạng, tránh không khỏi được. Cứ bất động, bất biến, mặc cho chúng muốn đánh muốn chém thế nào thì tùy."

Mọi người trong sảnh chẳng ai động tĩnh gì, chỉ trầm mặc ngồi đó. Một hồi lâu sau, chợt nghe tiếng vó ngựa rối loạn tiến đến gần, ầm ì như sấm, Lý tướng quân run bắn người lên.

Đỗ Như Uyên lại gập sách lại, "Chắc đại sư huynh và hai ngàn binh sĩ kia cứu bọn Lạc huynh về đó."

Lý tướng quân run giọng hỏi, "Hai ngàn binh mã, liệu chống chọi được bao lâu?"

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên thở dài, "Cũng phải, thôi đừng chống chọi nữa, mọi người cứ khoanh tay ngồi yên đi, xem long thần có ra tay che chở không. Tin vào long thần, đừng sợ bị chém giết."

Lý tướng quân gượng cười, "Đỗ thế tử quả là lâm nguy bất loạn."

Quả nhiên, hai ngàn người đã đưa được đám tàn binh kia thuận lợi quay về, Lạc Việt vác Lạc Lăng Chi mình đầm đìa máu vào vương phủ, lập tức có người khiêng cáng chạy tới cáng Lạc Lăng Chi và các thương binh vào nhĩ phòng(3) cứu chữa, đại phu thuốc men đều đã sẵn sàng. Nhìn Lạc Việt cả người đầy vết máu, chậm chạp đi về phía nghị sự sảnh, Đỗ Như Uyên nói như độc thoại, "Qua trận này, hẳn huynh cũng hiểu được phần nào những trách nhiệm cùng khó khăn của kẻ ngự ngôi cao." Dứt lời gã đứng phắt dậy, quăng cuốn sách trong tay xuống bàn, thét gọi, "Người đâu!" Trỏ thẳng vào Lý tướng quân, "Bắt kẻ này lại!"

Lý tướng quân biến sắc, ngay lập tức đã bị trường kiếm của đám Nam Cung Cầm kề lên cổ. Đỗ Như Uyên mỉm cười, "Đại quân An Thuận vương mà ngươi đợi không tiến vào thành được đâu. Đường vận binh trong thành đã bị cắt đứt từ năm dặm bên ngoài thành rồi, nếu ta tính không lầm thì lúc này Tôn Bôn đang bắt cua trong giỏ."

"Lý tướng quân" đã bị trói gô lại, không ngừng giãy giụa, như không dám tin đây là sự thật.

Không thể, không thể nào.

Không ai có thể chặt đứt đường vận binh chỉ trong một ngày.

Trừ phi...

Phải rồi, còn có "trừ phi".

Đã từng tận mắt chứng kiến.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên đến trước mặt "Lý tướng quân", tay chắp sau lưng, thần sắc bình tĩnh, "Chúng ta suýt nữa quên bẵng mất ngươi, may mà còn nhớ ra kịp, chưa đến nỗi quá muộn. Lý tướng quân, Văn Tễ, đều là tên giả, chẳng rõ có thể thỉnh giáo tên thật của các hạ chăng?"

"Lý tướng quân" bị trói chặt càng ra sức vùng vẫy, Đỗ Như Uyên bèn giơ tay sờ lên mặt hắn, giật hết mi giả râu giả ra, lột luôn cả chiếc mặt nạ mỏng như cánh ve xuống, gương mặt thật của y cũng theo đó mà phơi bày, trông chỉ chừng hai tư hai lăm tuổi, ngũ quan tầm thường, nước da tai tái. Đỗ Như Uyên ung dung nói, "Chắc hẳn đây là mặt thật của các hạ."

Cao thống lĩnh bên cạnh vừa trông thấy chợt biến sắc, "Triệu Viêm?"

Đỗ Như Uyên lùi lại, quan sát kỹ nam tử trước mặt, "Triệu Viêm ư? Mấy ngày nay tại hạ kiểm kê danh sách trong Tây quận vương phủ, ấn tượng rất sâu về cái tên này. Thủ lĩnh Lan Hoa hội, cầm đầu các ám vệ của Tây quận vương phủ, quả là danh bất hư truyền."

Lạc Việt tiến vào nghị sự sảnh, vừa khéo gặp ngay tình cảnh này, bất giác dừng khựng lại.

Đỗ Như Uyên rảo bước tới bên hắn, khẽ than, "Coi như bài học lần đầu ra trận đi."

Lạc Việt đứng đờ ra tại chỗ, sắc mặt xám ngoét. Bộ giáp trên người hắn mới mặc lần đầu tiên, vậy mà đã nhuộm đầy máu đỏ. Có máu của Lạc Lăng Chi, của Tiễn phó tướng, cùng những binh sĩ không biết cả tên tuổi. Lạc Lăng Chi và Tiễn phó tướng đem theo ba ngàn binh mã, tổn thất già nửa. Cái giá cho bài học lần này, không khỏi quá lớn. Cao thống lĩnh cùng mấy nhân sĩ giang hồ bừng bừng lửa giận, nhao nhao quát mắng Triệu Viêm, tra hỏi tung tích Lý tướng quân và Văn Tễ thật, nhưng gã chỉ cười nhạt không đáp.

https://thuviensach.vn

Có điều Lạc Việt đoán, Lý tướng quân và Văn Tễ thật, e rằng đã lành ít dữ nhiều. Tra hỏi mãi không được, Cao thống lĩnh thét lên bi phẫn, "Triệu Viêm, ngươi tự vấn lương tâm lại xem, năm xưa là ai cứu ngươi khỏi tay lưu manh, đưa vào vương phủ? Là ai dạy ngươi căn cơ võ công? Là ai tiến cử ngươi vào Lan Hoa hội? Bao năm nay, Lý huynh coi ngươi như con ruột, tên súc sinh ngươi đúng là biết báo ơn mà!"

Triệu Viêm ngước lên trừng trừng nhìn Cao thống lĩnh, cười nhạt, "Phì! Kẻ phản bội lại vương phủ như ngươi còn dám nói đến hai chữ báo ơn à! Ta chỉ biết chủ nhân của ta là quận chúa, nếu không có quận chúa thì không có Triệu Viêm ta ngày hôm nay." Ánh mắt oán độc của gã quét qua khắp lượt mọi người, sau cùng dừng lại ở Lạc Việt, "Đám ô hợp các người, còn vọng tưởng đương đầu với đại quân An Thuận vương ư? Ha ha! Dù không có ta, các ngươi nhất định cũng thua tan tác. Bất cứ kẻ nào chống lại quận chúa, đều không được chết yên lành đâu."

Đỗ Như Uyên nói, "Tương lai chúng ta ra sao, không cần các hạ bận tâm, có điều hẳn các hạ cũng đã lường trước được kết cục của mình rồi." Gã cúi xuống dịu giọng, "Nhưng nếu các hạ cho ta biết nơi chôn giấu xương cốt của Văn Tễ và Lý tướng quân, ta có thể tạm giữ lại mạng cho ngươi, không chừng ngươi còn cơ hội chứng kiến An Thuận vương phá thành, chúng ta binh bại thân vong, thế nào?"

Cao thống lĩnh dẫn người tới đào được thi thể Lý tướng quân chôn dưới hòn giả sơn trong hậu hoa viên Tây quận vương phủ, đầu lâu Lý tướng quân còn chưa rữa nát, hai mắt trợn trừng, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc và bất an. Thi thể Văn Tễ lại bị giấu trong một hốc kín tại hầm băng của Tây quận vương phủ, nên vẫn còn toàn vẹn, chưa hề thương tổn. Sở Linh quận chúa giữ lại thi thể Văn Tễ, hẳn vì muốn lợi dụng thân phận Văn thiếu gia lần nữa. Nam Cung phu nhân nói với Lạc Việt, "Xin Lạc thiếu hiệp tạm thời bảo quản thi thể Văn thiếu gia tại đây, nếu Cửu Ấp thành được giải vây, sẽ báo cho người nhà họ Văn tới nhận xác."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lẳng lặng chấp thuận. Ra khỏi hầm băng, chợt nghe thấy cuối chân trời vang lên tiếng pháo hiệu. Cao thống lĩnh mừng rỡ reo to, "Là tín hiệu truyền lệnh từ Tây quận vương phủ. Toán binh mã do Tôn thiếu hiệp cầm đầu thắng rồi."

Mọi người rộ lên hoan hô, từ sau khi thảm bại, may sao lại được một trận thắng, hơn nữa Tôn Bôn đã công kích vào góc phía Bắc, nơi binh lực tập trung đông nhất, do An Thuận vương đích thân trấn thủ.

Riêng Lạc Việt vẫn nặng trĩu ưu phiền.

"Lạc Việt, đi thay chiến giáp đi." Đỗ Như Uyên dịu giọng nói, "Đại phu trị thương cho bọn Lạc huynh nói, tuy trên mình họ đầy thương tích, nhưng không nguy hại đến tính mạng, huynh đừng quá lo."

Lạc Việt trầm mặc gật đầu, đoạn quay về phòng. Lát sau, gia nô trong Tây quận vương phủ đã đưa tới một thùng lớn nước nóng, Lạc Việt cởi bỏ chiến giáp bê bết máu, Chiêu Nguyên từ trong lòng hắn bò ra, cùng hắn ngâm nước.

Chiêu Nguyên hiểu, chắc chắn Lạc Việt sẽ tự quy kết trách nhiệm cho mình về việc Lạc Lăng Chi và Tiễn phó tướng thảm bại, lòng nhất định không dễ chịu gì. Nghĩ ngợi hồi lâu mới tìm được một câu phàm nhân thường dùng trong tình huống này, nó bèn lắp bắp an ủi, "Thắng bại là việc thường tình của nhà binh mà."

Lạc Việt vốc một vốc nước vã lên mặt, "Nhưng một hai ngàn mạng người, không thể chỉ dùng một câu này mà xóa sạch được."

Chiêu Nguyên ngẩn người. Lạc Việt lấy khăn phủ lên mặt, ngửa đầu tựa vào thành bồn. Lần này nếu không có Tôn Bôn và Ứng Trạch ra tay trợ giúp, e rằng Cửu Ấp thành đã trở thành Tử Dương trấn thứ hai.

https://thuviensach.vn

Hôm ấy, khi An Thuận vương chỉ điểm cho hắn về đạo dùng binh dưới gốc cây, thật ra đã giảng giải một đạo lý hiển nhiên, dụng binh phải theo tài. Một An Thuận vương như vậy, sao có thể bỏ sót một nhược điểm lớn ở phía Tây như Vưu Trường Mạnh được? Trừ phi là cố ý ngụy trang, nhử địch vào bẫy. Cái bẫy này quá đỗi đơn giản, chỉ cần ngẫm kỹ là nhận ra ngay, vậy mà hắn lại đâm đầu vào bẫy, còn tự cho rằng mình hết sức cao minh. Đêm qua, gần đến canh ba, Tôn Bôn còn đem theo Phi Tiên Phong tới gõ cửa phòng hắn, câu đầu tiên là, "Lạc thiếu hiệp có từng nghe nếu thất bại thì phải cứu vãn ra sao chưa?" Hàm răng Tôn Bôn loáng lên dưới trăng, trông lóa cả mắt, "Lạc thiếu hiệp có muốn cược một ván với Tôn mỗ không? Yên tâm, ván cược này đối với thiếu hiệp chỉ có lợi chứ không có hại đâu."

Tôn Bôn nói, nếu phán đoán của Lạc Việt chính xác, Lạc Lăng Chi và Tiễn phó tướng đánh bại được Vưu Trường Mạnh thì từ nay về sau, Tôn Bôn sẽ nhất nhất vâng lời hắn, còn giả dụ Lạc Việt thua, thì phải theo cách của Tôn Bôn, hơn nữa, còn phải cắt đứt con đường vận binh ngoài thành. Khi nhận được tin thất bại, Lạc Việt bỗng thấy rối loạn, Đỗ Như Uyên nói với hắn, Lý tướng quân có thể có điều gian trá, đến giờ Lạc Việt không thể không thừa nhận tài năng của Tôn Bôn, đồng thời lấy làm đau đớn về sự ngu xuẩn của mình. Nếu Ứng Trạch không ra tay cắt đứt con đường vận binh dưới lòng đất, hẳn vó sắt của đại quân An Thuận vương đã đạp bằng Cửu Ấp rồi.

Tắm xong, Lạc Việt thay thường phục, giấu Chiêu Nguyên vào lòng, vừa mở cửa phòng, liền trông thấy một bóng áo đỏ như lửa đứng trước cửa, rõ ràng đang đợi hắn, là Lâm Tinh.

Nhìn sắc mặt hắn, Lâm Tinh nhẹ giọng, "Ta nghe Đỗ mọt sách nói tâm trạng ngươi không tốt, nên tới an ủi. Ngươi lần đầu cầm quân, phán đoán sai lầm đôi chỗ cũng là chuyện thường mà, ban đầu bọn Đỗ mọt sách cũng đâu phát giác ra, như vậy kẻ phạm sai lầm nào phải một mình ngươi. Huống hồ hiện giờ Tôn Bôn đã thắng, chúng ta coi như gỡ gạc được một trận rồi."

https://thuviensach.vn

Thấy Lạc Việt lặng thinh, Lâm Tinh lại tiếp, "Ta vừa ở chỗ bọn Lạc Lăng Chi. Lạc Lăng Chi trúng mấy mũi tên, may không phạm phải chỗ yếu hại, vết thương của Tiễn phó tướng có phần nặng hơn, nhưng cũng không có gì đáng ngại."

Lạc Việt thẫn thờ, chỉ hơi gục gặc đầu. Lâm Tinh cau mày, nghiêm mặt nói, "Lạc Việt, ta cứ ngỡ ngươi là đại trượng phu, nào ngờ ngươi lại dễ nhụt chí như vậy." Chẳng biết từ đâu, cô biến ra một tấm gương, gí vào mặt hắn, "Nhìn mặt ngươi bây giờ đi. Chần chừ do dự, nhu nhược rề rà. Chẳng có chút khí khái đại trượng phu gì hết. Giờ là lúc nào hả? Giặc đến chân thành rồi đấy. Gã họ Tôn kia ỷ có lão long giúp sức, may thắng được một trận, sau này còn chưa biết sẽ ra sao. Phải, những người đó hy sinh là do ngươi phán đoán sai lầm, lẽ nào hiện giờ ngươi có thể xuống âm tào địa phủ cướp lại hồn phách họ ư? Cứ ôm lấy một chuyện đã không thể vãn hồi mà nghĩ vớ nghĩ vẩn, có phải muốn đợi mọi người trong thành chết sạch ngươi mới cam lòng hay không?"

Đôi mày Lạc Việt vừa giần giật nhướng lên, Lâm Tinh đã điểm mũi chân, thộp lấy cổ áo hắn, nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng gằn giọng, "Tốt nhất, ngươi, hãy, phấn chấn lên, như một bậc đại trượng phu, ngay, cho ta."

Lạc Việt nhăn nhó mặt mày, tuy vẫn lặng im không nói, nhưng vẻ ủ rũ chán chường đã dần dần tan đi.

Bầu không khí nhất thời đặc quánh lại, đột nhiên, bên cạnh vang lên một tràng tiếng loảng xoảng, như có vật gì đó rơi xuống đất. Lâm Tinh nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một tiểu thị nữ trong Tây quận vương phủ đang cuống quýt nhặt khay trà cùng mảnh vỡ của ấm trà tách trà. Vừa len lén ngẩng lên, ả đã chạm ngay phải ánh mắt Lâm Tinh, liền ấp úng giải thích, "Nô... Nô tỳ... không thấy gì hết. Không thấy gì đâu ạ." Nói rồi, ả vội vã xách tà váy chạy mất, quên cả nhặt đống mảnh vỡ dưới đất.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh chớp chớp mắt, ngây người một thoáng mới nhận ra, chóp mũi mình và Lạc Việt chỉ cách nhau một khoảng chưa rộng bằng cái lá cải. Trong cơn bối rối, cô lập tức vung tay hất hắn ra, lùi lại một bước, mặt bắt đầu nóng ran nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng, "Đừng để ta trông thấy bộ dạng nhu nhược của ngươi nữa đấy." Dứt lời, chẳng đợi Lạc Việt kịp phản ứng, cô lại nói tiếp, "Ta, ta tới tiền sảnh xem Tôn Bôn đã về chưa, ngươi cũng mau đến nhé." Đoạn hấp tấp bỏ đi.

Lạc Việt chăm chú nhìn theo bóng lưng Lâm Tinh, lại đứng đó thêm một lát, áp nhẹ tay lên mình Chiêu Nguyên trong lòng rồi ưỡn ngực thẳng lưng, rảo bước đi về phía tiền sảnh.

Tôn Bôn phi thân xuống ngựa tại sân trước, khôi giáp đầy vết máu cùng tà áo choàng đen rách bươm chứng tỏ trận này gã phải chật vật lắm mới thắng được. Lạc Việt và Đỗ Như Uyên vội vã xuống thềm nghênh đón, Lạc Việt tâm phục khẩu phục ôm quyền nói, "Tôn huynh vất vả rồi."

Tôn Bôn cởi giáp trụ, đáp với vẻ khiêm tốn hiếm thấy, "Thắng suýt soát thôi mà." Nói vậy nhưng nét mặt vẫn không giấu được vẻ đắc ý. Gã quăng dây cương cho một tên tùy tùng bên cạnh, "Tôn mỗ dẫn năm ngàn binh mã xuất chiến, thiệt hại hơn năm trăm người, tiêu diệt được khoảng hơn ba ngàn quân của Mao Vượng Phúc, địch quân hoảng loạn đã rút lui năm mươi dặm."

Cao thống lĩnh thật lòng thán phục, "Trước đây, tại hạ nhiều lần bất kính với Tôn hiệp sĩ, đúng là có mắt không tròng. Tôn hiệp sĩ chỉ cần năm ngàn binh mã mà đánh bại được cả An Thuận vương lẫn Mao Vượng Phúc, còn âm thầm chặt đứt đường vận binh bên ngoài thành, quả là Vũ Khúc tinh giáng trần."

Tôn Bôn cười để lộ hàm răng trắng, "Cao thống linh quá lời rồi, cắt đứt con đường vận binh ngoài thành, là công của Lạc thiếu hiệp." Lại đưa mắt nhìn Lạc Việt, nhướng mày nói tiếp, "Binh mã hôm nay Tôn mỗ tiễu trừ chỉ

https://thuviensach.vn

là của Mao Vượng Phúc, không có của An Thuận vương. Quả nhiên như Tôn mỗ dự đoán, đại doanh An Thuận vương dựng phía sau Mao Vượng Phúc, chỉ là giả."

Tôn Bôn chẳng kịp cởi khôi giáp đã xăm xăm bước đến trước sa bàn đặt trong nghị sự sảnh, giải thích tường tận. Hôm trước khi trông thấy trận đồ bài bố của địch quân, gã đã thấy nghi hoặc, An Thuận vương xưa nay dụng binh rất xảo quyệt, bố cục này xem ra không phù hợp với tác phong của lão.

Đại quân Bắc quận cùng An Thuận vương đã dẫn đầu đến tận mặt Bắc Cửu Ấp, có nghĩa là, những con đường chính từ Bắc môn Cửu Ấp đến Bình Bắc quận đều nằm trong sự khống chế của Bắc quận và An Thuận vương, An Thuận vương còn sắp xếp cho tâm phúc của mình là Mao Vượng Phúc suất lĩnh trọng binh trấn thủ tại mặt Bắc Cửu Ấp, như vậy chẳng cần thiết phải tự cầm quân chặn phía sau Mao Vượng Phúc nữa.

"Vả lại binh mã ngoài thành, nói là hai ba vạn, nhưng theo ta đoán, chỉ là phóng đại lên để hù dọa mà thôi, thực tế binh lực không quá một vạn năm ngàn người."

Tôn Bôn lấy gậy trúc vạch vài đường trên sa bàn. Bắc quận trúng kế Sở Linh quận chúa, đoán rằng nàng ta có phục binh trong thành, bấy giờ quận chúa bày nghi trận, khiến Bắc quận ngờ rằng phục binh tối đa cũng không quá sáu ngàn người. Sau đó, Bắc quận mượn chiêu bài thay triều đình dẹp loạn mà xuất binh tấn công Tây quận, đương nhiên không dám huy động nhiều binh mã, sợ triều đình, đặc biệt là An Thuận vương nghi kỵ, nên tối đa chỉ điều một vạn binh. An Thuận vương cũng thác cớ điều đình, đem nhiều nhất là năm ngàn quân tới. Cho nên, binh mã chia nhau ra trấn giữ bốn phía Cửu Ấp thành chỉ khoảng một vạn rưỡi mà thôi. Thuộc địa của Bắc quận và An Thuận vương thảy đều ở xa, viện quân còn chưa đến kịp.

Tôn Bôn xoay xoay trong tay một lá cờ giấy dùng làm tiêu ký, nhìn quanh, "Nếu ở vào địa vị của An Thuận vương, các vị sẽ phòng thủ trọng

https://thuviensach.vn

điểm ở đâu?"

Lạc Việt như sực tỉnh, nhìn về phía Nam thành trên sa bàn.

Tôn Bôn nhếch mép, "Không sai." Đoạn cắm tiêu kỳ vào vị trí Nam thành.

Lạc Việt sực hiểu ra. An Thuận vương muốn phòng bị đại quân Nam quận thình lình đánh vào, bèn vờ cử phó tướng Quách Lãng cắt binh phòng thủ, nhưng thực tế lại đích thân tọa trấn tại mặt Nam thành. Ông ta biết phe họ có tam đại hộ mạch thần, tất nhiên sẽ do thám binh lực từ trên không, vì muốn dàn cảnh Cửu Ấp thành bị vây chặt, đồng thời tung hỏa mù rằng mình đang ở Bắc thành, nên mới bày trướng không ở phía sau quân Mao Vượng Phúc.

Tôn Bôn cung tay, "Đây cũng là lý do đầu tiên khiến Tôn mỗ hoài nghi Lý tướng quân."

Vưu Trường Mạnh không thuộc chi chính của Bắc quận vương, vậy mà có thể cầm quân trấn thủ một phương, rõ ràng là người được triều đình và An Thuận vương cài cắm lại Bắc quận.

"Lạc thiếu hiệp chưa có kinh nghiệm trận mạc nên không nhận ra cũng phải, nhưng Lý tướng quân là đại tướng của Tây quận, đã giao tranh giằng co với Bắc quận bao năm, không thể không nắm được tin này."

Đỗ Như Uyên gật đầu, "Phải, lúc ấy gã còn định cấp cho Lạc Việt năm ngàn binh mã để tấn công Vưu Trường Mạnh, bấy giờ tại hạ cũng thấy hơi lạ." Cuối cùng mới sực nhớ ra, sau khi ba thần hộ mạch xuất hiện trên thành lâu, "Văn Tễ" tâm phúc của Sở Linh quận chúa đột nhiên biến mất.

Tôn Bôn tiếp lời, "Bấy giờ ta đoán An Thuận vương định lợi dụng Vưu Trường Mạnh dụ chúng ta xuất quân, rồi thừa cơ tấn công Cửu Ấp. Nhưng An Thuận vương xưa nay cẩn thận, sẽ không động dụng binh mã Nam

https://thuviensach.vn

thành vốn dùng để phòng bị viện quân Nam quận, vậy kẻ có khả năng tấn công Cửu Ấp nhất, chỉ có thể là quân của Mao Vượng Phúc ở phía Bắc thôi." Gã nhún vai. "Tiếc rằng bấy giờ các vị không chịu tin Tôn mỗ. May mà tối qua tại hạ đã đánh cược một ván với Lạc thiếu hiệp."

Thật ra, Tôn Bôn vốn định tìm Lâm Tinh tương trợ, nhưng không thấy, bèn đi tìm Lạc Việt. Lạc Việt nghĩ Lâm Tinh không ưa Tôn Bôn, nên đành đi cầu Ứng Trạch giúp đỡ cắt đứt đường vận binh. Nài nỉ hết lời, hứa sẽ bao Ứng Trạch ăn uống trong ba năm, Ứng Trạch mới miễn cưỡng đáp ứng. Tôn Bôn lại nhìn xuống sa bàn, nói, "Lần này Lạc thiếu hiệp phán đoán sai lầm, lại làm lợi cho đám người tiễu trừ Mao Vượng Phúc. Binh tốt trấn thủ phía Bắc chẳng còn bao nhiêu, nếu ta đoán không lầm, tạm thời chúng sẽ cắt quân của Ngô Chi Minh và Vưu Trường Mạnh bổ sung vào."

Mã phó tướng theo Tôn Bôn xuất chiến, trải qua trận này, càng thêm tin tưởng gã, bèn đề nghị, "Chi bằng chúng ta thừa cơ nổi trống giục quân đánh lên phía Bắc, chiếm lấy mấy thành trấn?"

Những người còn lại đều trầm ngâm không nói. Lạc Việt nghĩ kỹ, cũng tự thấy không nên tùy tiện phán đoán nữa. Chợt Nam Cung phu nhân chen vào, "Bọn ta là người giang hồ, không hiểu chiến sự, có điều Cửu Ấp thành vốn hiếm binh ít tướng, lần này lại tổn thất gần hai ngàn người, nếu như xuất binh lần nữa, trong thành sẽ trống không, chẳng phải là tặng cho quân địch một cơ hội tốt ư ?"

Đỗ Như Uyên bàn, "Chuyện này phải hỏi Mã phó tướng và Cao thống lĩnh, trừ một vạn binh mã của các vị đây, các lộ binh mã khác của Tây quận phân bố ra sao?"

Cao thống lĩnh đáp ngay, "Trong thư phòng vương gia có bản đồ phân bố binh lực Tây quận." Nói rồi liền cử người đi lấy.

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn nói, "Không cần vội, việc xuất quân còn phải châm chước thương lượng thêm đã. Tôn mỗ đi tắm rửa gột sạch máu me bụi đất trên người trước." Gã vừa nói vừa cởi phăng tấm áo choàng rách rưới, lại trút hết khôi giáp trên mình, ném thẳng về phía Lạc Việt.

Cao thống lĩnh vội hô đám hộ vệ chạy lại định đỡ lấy khôi giáp trong tay Lạc Việt, nhưng Tôn Bôn giơ tay ngăn lại, "Đây là một trong những điều kiện mà Tôn mỗ đánh cuộc với Lạc thiếu hiệp, thiếu hiệp đã thua, nên phải lau chùi khôi giáp cho Tôn mỗ." Nói đoạn cười hăng hắc, "Phiền thiếu hiệp rồi."

Lạc Việt đáp, "Không sao, Tôn huynh yên tâm, ta xin chịu thua."

Mé Nam Tây quận vương phủ là nhà ngang, nhà bếp, còn cả một vườn rau khá rộng, ngay cửa vườn có giếng nước, Lạc Việt ôm khôi giáp của Tôn Bôn đến bên giếng, vơ một chiếc ghế, múc một chậu lớn nước, lại kiếm lấy một chiếc bàn chải, nhúng nước cùng xà bông đen, cọ rửa kỹ càng. Lau chùi khôi giáp là một việc rất mất công, cũng may đây là một trong những bộ khôi giáp của Tây quận vương, được ghép thành từ những phiến đồng phiến bạc, chứ không phải giáp sắt, nên mới có thể dấp ướt. Trước tiên phải dùng nước lạnh gột sạch vết máu, sau đó lại dùng vải mềm lau khô, cuối cùng mới bôi một lớp dầu bóng đặc chế lên. Những chuyện này, Lạc Việt phải hỏi kỹ người hầu phụ trách bảo dưỡng khôi giáp trong vương phủ mới biết được.

Chiêu Nguyên cuộn mình trong lòng hắn, vận linh lực tra xét xung quanh, thấy không có ai cả, bèn dùng thủy quyết, biến những vòng nước trong chậu thành những con thủy long nho nhỏ lượn qua lượn lại như con thoi gột rửa khôi giáp, đỡ đần cho Lạc Việt rất nhiều. Tu luyện đã lâu, nó càng ngày càng thành thạo mấy thuật mọn này, chỉ có điều chẳng hiểu sao vẫn không biến thành người nổi.

https://thuviensach.vn

Phát hiện thấy có khí tức của người khác lại gần, Chiêu Nguyên vội thu hồi pháp thuật, linh lực trong cơ thể nó đã khôi phục được tương đối, thậm chí sau khi hiển lộ hình dạng đại kim long trên tường thành hôm đó còn ngấm ngầm có đột phá, hễ có động tĩnh gì, dù cách một khoảng khá xa, nó cũng có thể phát giác. Lúc này, nó nghe thấy gần đó có người đang rì rầm trò chuyện.

"Vị long thiếu quân đó có kim long hộ thể, sao lại thua được nhỉ?"

"Có lẽ kẻ được rồng vàng bảo hộ không phải hắn, mà là người họ Tôn kia."

"Hôm đó ta thấy rõ mồn một, khẳng định là hắn mà."

"Biết đâu là thuật che mắt, nếu hắn thực sự là chân mệnh long quân, sao phải ngồi đây lau khôi giáp cho người họ Tôn?"

"Nói không chừng người ta muốn dùng cách đó để hạ mình cầu hiền. Nếu hắn thực sự là chân mệnh long quân, thì bằng vào việc thua cược mà có thể lau khôi giáp cho thuộc hạ, dù hắn có thua trận hai lần, ta cũng bội phục hắn."

Chiêu Nguyên yên lặng lắng nghe, chợt Lạc Việt đang dùng vải mềm lau khô khôi giáp buột miệng, "Hỏng rồi."

Chiêu Nguyên thoáng kinh ngạc, khẽ cựa quậy trong lòng hắn. Lạc Việt lẩm bẩm, "Ta phải kiếm mấy cuốn binh thư đọc mới được, dù là nước đến chân mới nhảy, cũng còn hơn là chẳng đọc chẳng biết gì."

Trong Tây quận vương phủ, hắn có không ít binh thư.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đi đến nghị sự sảnh, giao bộ khôi giáp đã lau sạch cho Tôn Bôn vừa tắm rửa xong, tiện thể hỏi Cao thống lĩnh xem Tây quận vương phủ có cất trữ binh thư hay không. Cao thống lĩnh vội đáp có rồi nhiệt tình dẫn Lạc Việt đến trước một gian phòng, mở khóa ra, trỏ những cuốn sách san sát trên những gian tủ kê kín bốn bức tường trong phòng, nói, "Đây đều là binh thư lưu giữ trong vương phủ."

Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên, Thương Cảnh, cả Tôn Bôn đầy vẻ háo hức xem kịch dắt theo Phi Tiên Phong lũ lượt bám theo Lạc Việt.

Thấy Lạc Việt đứng đờ ra trước cửa, Tôn Bôn phì cười, "Lạc thiếu hiệp, e rằng nhất thời không có cách nào khiến thiếu hiệp cần cù khổ học được rồi."

Đỗ Như Uyên rảo bước tiến vào cửa, rút một cuốn sách trên giá lật xem, không giấu được hứng thú, "Tây quận vương phủ sách chất thành núi, vượt xa tưởng tượng của tại hạ. Núi cao biển rộng, tất có trân bảo."

Cao thống lĩnh gãi gãi đầu, "Sinh thời vương gia không thích đọc sách, nhưng vương phi và quận chúa lại rất mê thu thập, đặc biệt là quận chúa... mê sưu tầm sách cơ hồ thành nghiện, thật ra quận chúa cũng chẳng xem mấy, nhưng hễ nghe nói có binh thư là nhất định phải đem về bằng được."

Đỗ Như Uyên thích thú dạo qua trước giá sách, đột nhiên, gã ngoảnh lại bảo, "Phải rồi, Lạc Việt, đệ vừa nghĩ tới một trận pháp, nhưng phải phối hợp với binh thư, chi bằng mấy người chúng ta cùng Tôn huynh tại đây nghiên cứu trước một chút xem."

Cao thống lĩnh biết ý liền nói, "Vậy Lạc thiếu hiệp, Đỗ thế tử cùng Tôn hiệp sĩ tiếp tục ở đây bàn thảo, tại hạ có việc phải làm, xin phép đi trước." Đoạn để lại chìa khóa phòng sách rồi cùng đám tùy tùng cáo từ rời khỏi.

https://thuviensach.vn

Đợi họ đi xa, Đỗ Như Uyên đóng cửa lại, vẻ hào hứng với đống binh thư xếp đầy trên giá tắt lịm, nghiêm trang nói, "Lạc Việt, chúng ta bàn bạc xem tối nay xuất binh ra sao."

Thấy Lạc Việt ngẩn ra, Đỗ Như Uyên giải thích, "Trong vương phủ lắm tai mắt, ngoại trừ Triệu Viêm, e rằng còn có gian tế khác không thể không cẩn thận."

Lạc Việt nói, "Triệu Viêm trung thành với Sở Linh quận chúa, chắc hẳn không có liên quan gì tới An Thuận vương, nhưng theo phân tích của Tôn huynh về binh lực các phương, thì rõ ràng Vưu Trường Mạnh đang nắm binh lực vượt xa hạn định, những cung nỏ mai phục kia giống sở trường của Ngô Chi Minh hơn, theo lý mà nói, dù là giăng bẫy đợi chúng ta, thì quân tăng viện của Mao Vượng Phúc quanh đây cũng thích hợp hơn, vậy mà lại để quân của Ngô Chi Minh và Vưu Trường Mạnh cùng mai phục, cứ như chúng đã biết trước cách sắp xếp của chúng ta vậy."

Tôn Bôn tán đồng, "Không sai, vừa nghe nói đến cung nỏ, ta biết ngay trong vương phủ nhất định có mật thám."

Dù Triệu Viêm là gian tế do An Thuận vương phái đến, nhưng để bảo đảm tin đi tin lại nhanh chóng suôn sẻ, cũng không thể chỉ dựa vào một mình gã, nhất định phải có đồng đảng. Vậy, đồng đảng của gã là ai?

Lạc Việt cau mày, Tiễn phó tướng, Mã phó tướng, Cao thống lĩnh, thậm chí Nam Cung phu nhân, Nam Cung Cầm, kể cả Lục La phu nhân, tình nhân của An Thuận vương thuở xưa, đều có khả năng... Dù Lạc Việt chỉ hiểu lơ mơ về chiến sự nhưng hắn cũng biết thời cơ và mục tiêu của trận đánh sau đây vô cùng quan trọng, thậm chí quan hệ đến sinh tử thành bại của toàn cục.

Quân của Mao Vượng Phúc đã bị Tôn Bôn đánh giết đến không kịp trở tay, tổn thất quá nửa, ba phương còn lại tất nhiên sẽ phái binh đến bổ sung,

https://thuviensach.vn

mà quân An Thuận vương cùng viện binh Bắc quận chưa đến kịp, nếu hiện giờ có thể một đòn phủ đầu đám quân tăng viện, nhất định sẽ khiến quân địch ảnh hưởng nặng nề.

Lạc Việt ra sức gãi đầu, "An Thuận vương rất cẩn thận, hẳn sẽ không điều trọng binh đóng tại phía Nam thành tới tăng viện cho phía Bắc, nên chắc chỉ có Ngô Chi Minh hoặc Vưu Trường Mạnh chia quân ra tăng viện cho Mao Vượng Phúc thôi nhỉ?"

Đỗ Như Uyên nói, "Lạc Việt, dù là huynh, đệ hay Tôn huynh, hiện giờ đều chưa đủ tư cách phán đoán đạo dùng binh của An Thuận vương đâu. Chúng ta chỉ có thể nghĩ thật nhiều cách, rồi chọn lấy một cách có lợi nhất cho mình mà thôi."

Cách gì mới là cách có lợi nhất đây? Lạc Việt hỏi, "Tiếp tục đánh lên phía Bắc ư?" Quân Mao Vượng Phúc đã tổn thất quá nửa, nếu hiện giờ thừa thắng truy kích, còn có thể cắt đứt viện quân từ Bắc quận đuổi tới.

Tôn Bôn nói thẳng, "Không ổn. Mao Vượng Phúc nhất mực trung thành với An Thuận vương. Hôm nay bị bao vây truy quét trong địa đạo, để bảo tồn thực lực, hắn mới không liều mạng với Tôn mỗ, nếu như tiếp tục đánh lên phía Bắc, dù chỉ còn một binh một tốt, hắn cũng sẽ kháng cự đến cùng."

Nghe Tôn Bôn nói, Lạc Việt sực hiểu ra thế nào gọi là vua thua thằng liều, trước mắt bọn họ đành lấy bảo toàn thực lực làm trọng, tuy đánh lên phía Bắc có thể giành thắng lợi, nhưng nếu Mao Vượng Phúc kháng cự đến cùng, quyết một trận ngọc đá đều nát, ắt sẽ tổn hao kha khá binh lực. "Vậy trực tiếp chặn đứng viện quân thì sao?"

Tôn Bôn thoáng nở nụ cười, gật đầu, "Cuối cùng Lạc thiếu hiệp cũng nói trúng được một lần." Lâm Tinh bên cạnh tức tối trừng mắt nhìn gã, Tôn Bôn vờ như không thấy, tiếp tục nói, "Bất kể là lộ nào trong ba lộ Đông Nam Tây tăng viện cho phương Bắc," gã rút trong người ra một tấm bản đồ

https://thuviensach.vn

Cửu Ấp thành trải xuống đất, trỏ hai con đường từ Đông và Tây hướng lên phía Bắc, "Đều phải đi từ đây hoặc đây sang, như vậy phục binh của chúng ta cũng phải mai phục ở hai chỗ này." Nói rồi gã xoa xoa cằm, "Hiện giờ có một vấn đề, hai tốp nhân mã này nhất định phải do hai người tuyệt đối tin cậy cầm quân, một tốp đương nhiên là giao cho Tôn mỗ, còn tốp kia..." Hắn đưa mắt nhìn Lạc Việt, Phi Tiên Phong cũng khặc khặc cười hùa theo, "Lạc Lăng Chi thiếu hiệp, đại tướng phi phàm bên cạnh Lạc thiếu hiệp do Lâm Tinh cô nương đích thân tuyển chọn hình như đã bị trọng thương nằm liệt giường không dậy nổi, vậy..."

Lạc Việt liền lên tiếng, "Tại hạ tài sơ học thiển, nhưng cũng đành nhận lấy một tốp, mong Tôn huynh chỉ bảo thêm cho."

Tôn Bôn đắc ý cười, "Trận này vô cùng quan trọng, hy vọng Lạc thiếu hiệp đừng làm lỡ đại sự."

Lâm Tinh lạnh lùng lườm Tôn Bôn, cao giọng, "Lạc Việt, ta đi cùng ngươi."

Tôn Bôn tặc lưỡi, "Lần này kỳ lân cô nương nên tận tâm hơn một chút, đừng để xảy ra bi kịch như Lạc Lăng Chi thiếu hiệp nữa nhé."

Lâm Tinh giận tím mặt, đã toan phát tác nhưng gắng nén lại, chỉ cười nhạt đáp, "Đa tạ nhắc nhở, cũng hy vọng kẻ nào đó đừng thấy thắng mà kiêu, nên nhớ kiêu binh tất bại, đừng làm lỡ đại sự"

Tôn Bôn không đáp, chỉ cười ha hả, quay sang bảo Lạc Việt, "Cứ quyết vậy đi mỗi người dẫn hai ngàn binh mã, trời tối lập tức xuất phát." Nói rồi đem theo Phi Tiên Phong đẩy cửa đi thẳng.

Tháng Năm ngày dài, vầng thái dương chưa lặn hẳn, đầy trời ráng hồng rực rỡ, phải một lát nữa mới đến tối. Lạc Việt sang phòng Lạc Lăng Chi, thấy y đang say ngủ, sắc mặt đã khá lên nhiều. Hắn đứng bên giường y một

https://thuviensach.vn

lát rồi khẽ khàng rời đi. Lâm Tinh nhỏ giọng thì thào, "Ngươi yên tâm đi, Lạc Lăng Chi đã ăn kỳ lân đan của ta, độc dược của quận chúa còn chẳng làm gì được, chút thương tích này sẽ khỏi nhanh thôi."

Lạc Việt gật đầu.

Sau khi rời phòng Lạc Lăng Chi, Lâm Tinh chẳng chịu ngồi yên, lập tức dùng ẩn thân thuật tra xét khắp xung quanh. Lạc Việt định về phòng nghỉ ngơi một lát, vừa đi được mấy bước, đã thấy Cao thống lĩnh đang loanh quanh trước cửa phòng hắn, như đợi hắn trở về. Quả nhiên, Cao thống lĩnh trông thấy Lạc Việt liền rảo bước tiến lại cười nói, "Vừa rồi sau khi rời khỏi tàng thư các, tại hạ sực nhớ tới một cuốn sách vô cùng quý hiếm, có lẽ sẽ hữu dụng với Lạc thiếu hiệp." Nói đoạn rút từ chiếc túi da đeo bên hông ra một bọc gấm, đưa cho Lạc Việt, nhìn quanh nhìn quất rồi hạ giọng, "Cuốn sách này lúc vương gia được phong vương, tiên đế đã ban thưởng cho vương gia vì có công diệt Bách Lý thị. Nghe nói đây là sách về huyễn pháp do một vị cao nhân thần thông quảng đại viết ra, từ tiền triều lưu truyền đến nay. Bên trong ghi chép cách bài binh bố trận theo huyền pháp, tiếc rằng trong vương phủ chẳng ai hiểu huyền thuật, nên không tham thấu được những ảo diệu bên trong. Lạc thiếu hiệp xuất thân huyền môn, tại hạ nghĩ nói không chừng cuốn sách này đang đợi người hữu duyên như Lạc thiếu hiệp đây."

Lạc Việt cảm tạ nhận lấy. Chiêu Nguyên vận linh lực thăm dò thử, thấy trong hộp không có ám khí độc dược gì. Đợi Cao thống lĩnh cáo từ đi khỏi, Lạc Việt bèn quay về phòng, đóng cửa lại mở bọc gấm ra xem xét kỹ. Trong bọc gấm là một chiếc hộp gỗ điêu khắc tinh xảo, trên nắp có nút bấm chìm, còn khắc hoa văn âm dương bát quái. Lạc Việt loay hoay hồi lâu, không sao mở được nắp hộp, bấy giờ Chiêu Nguyên từ trong lòng hắn bò ra, sử chút pháp lực, quán chú vào hoa văn bát quái, lập tức cơ quan trên nắp hộp lách cách mở ra. Trong hộp lót một lớp dày gấm đoạn màu vàng nhạt, một cuốn sách bìa xanh thẫm nằm chính giữa.

https://thuviensach.vn

Trong phòng hơi tối, ánh vàng rực rỡ trên mình Chiêu Nguyên soi rõ mấy chữ viết ngay ngắn trên bìa sách: Kỳ Huyền pháp trận thư.

Lạc Việt cầm lấy mở ra xem, phát hiện bìa sách đã được dán lại, chất giấy bên trong vô cùng thô mộc, nét chữ cũng khác hẳn trên bìa.

Trang đầu tiên là một hàng chữ đầy phóng khoáng, Đông Nam Tây Bắc loạn thất bát tao quái trận tùy ký.

Liếc sang mấy chữ lạc khoản, Lạc Việt cùng Chiêu Nguyên đều biến sắc.

Khanh Dao, Thanh Huyền.

Lạc Việt lập tức giấu ngay cuốn sách vào ngực, rồi đảo mắt nhìn quanh. Còn may, Ứng Trạch đã đi đâu đó kiếm ăn hay tản bộ cho tiêu cơm rồi. Nếu để lão trông thấy cuốn sách này, hàng chữ này, chẳng biết sẽ nổi điên thế nào nữa. Lạc Việt và Chiêu Nguyên đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng run bắn lên. Nếu Ứng Trạch bất ngờ phát hiện ra vật này, chắc cả Cửu Ấp sẽ biến thành đống hoang tàn, chẳng cần An Thuận vương ra tay. Có điều Lạc Việt cũng lấy làm thắc mắc, vì sao tùy ký của Khanh Dao sư tổ lại được tiên đế coi như sách quý mà trao tặng cho Tây quận vương phủ?

Ngay sau đó, hắn liền đoán rằng, cuốn sách này rất có thể là một trong những sách vở mà năm xưa, trong lúc phân chia môn phái, đã bị cuỗm mất bởi Đức Trung Tử, cũng là kẻ đánh cắp lệnh bài Thiên Hạ Đệ Nhất phái cùng danh tự bản môn. Về sau lại dâng tiến đến triều đình, rồi được tiên đế ban cho Tây quận vương. Chiêu Nguyên hạ giọng bảo Lạc Việt, "Tôi dùng linh lực dò xét xung quanh rồi, nếu Ứng Trạch quay về, nhất định sẽ cảm ứng được ngay.

Huynh yên tâm."

https://thuviensach.vn

Bấy giờ Lạc Việt mới lại rút sách ra, xem qua nội dung bên trong, thấy trang nào trang nấy đều vẽ hình trận pháp. Tuy trên hình có văn tự ghi lại vắn tắt bí quyết bày trận cùng cách phá giải trận nhãn, nhưng hầu như đều phải dùng đến những ký hiệu và bí thuật huyền pháp, phải quán chú linh lực mới có thể khởi động cũng như phá giải trận pháp. Hơn nữa những trận pháp này đều ly kỳ cổ quái, thâm ảo khó lường, lợi dụng những yếu tố tự nhiên như rừng rậm núi cao để bày trận, thậm chí còn là trận pháp thiên nhiên do cơ duyên xảo hợp tự tạo thành, không hề có bàn tay con người bày binh đặt lính. Cuốn sách này hẳn rất có ích cho người tu đạo, nhưng đối với việc bài binh bố trận hay với người thường không hiểu huyền pháp thì chẳng khác nào một mớ giấy lộn.

Hèn chi Cao thống lĩnh kiếm được cuốn sách này cũng chẳng thèm giữ làm của riêng, mà khảng khái đem tặng hắn coi như đền ơn. Lạc Việt nhịn không được toan thở dài, lật lại lần nữa, đột nhiên, một hàng chữ đập vào mắt hắn: Bảo Mệnh trận.

Trận này chỉ là một vòng tròn đơn giản, bốn phía vẽ thêm mấy ký hiệu, rất đơn giản dễ nhớ. Chú giải bên cạnh cho biết, trận này do Khanh Dao sư tổ ngẫu nhiên phát hiện ra trong một sơn động, nghi là do một vị cao nhân tu vi cao siêu hoặc tiên nhân nào đó lưu lại. Khanh Dao sư tổ từng tận mắt chứng kiến sự huyền diệu phi thường của trận pháp này, nhưng sư tổ không nói rõ, chỉ viết vắn tắt rằng, trận này có thể khiến người ta biến mất trong nháy mắt, quả là một trận pháp giữ mạng tuyệt vời. Đồng thời, sư tổ cũng nhắc nhở, trận pháp này phải dựa vào pháp lực để thúc đẩy, pháp lực của người thi pháp có liên quan mật thiết tới hiệu quả độn ẩn, ngay cả Khanh Dao sư tổ cũng phải than, pháp lực của phàm nhân quyết không đủ để bày được trận này, nên ta chỉ thấy vậy chứ chưa từng thử nghiệm. Niềm hưng phấn khi trông thấy ba chữ "Báo Mệnh trận" của Lạc Việt đã hóa thành thất vọng, Chiêu Nguyên chợt nói, "Cuốn sách này không chừng lại hợp với Lạc Lăng Chi."

https://thuviensach.vn

Nghe Chiêu Nguyên nhắc nhở, Lạc Việt cũng phấn chấn hẳn lên, mừng rỡ nói, "Phải rồi, tuy tu vi võ công của Lăng huynh và bản thiếu hiệp tương đương nhau, nhưng lúc trước huynh ấy là đại đệ tử Thanh Huyền, hắn cũng tu tập chút đỉnh huyền pháp, nếu nghiên cứu thêm, không chừng còn có thể dung hòa những pháp trận này vào việc bài binh bố trận."

Chiêu Nguyên ngả đầu lên cổ tay Lạc Việt, "À, tôi cũng có thể học những gì ghi trong sách, tôi có pháp lực."

Lạc Việt gãi đầu, "Nhưng đệ là rồng, còn đây là sách của phàm nhân..."

Chiêu Nguyên có yếu tới đâu cũng là long thần, long thần lại học theo sách vở do phàm nhân viết, quả có phần quái lạ. Chiêu Nguyên máy máy râu, "Dù sao tôi cũng không hiểu lắm." Dẫu là sách do phàm nhân viết, cũng mạnh hơn Chiêu Nguyên hiện giờ.

Lạc Việt nghĩ ngợi thấy cũng phải, liền nói, "Thôi được, dù sao Lăng huynh cũng đang bị thương, đệ đọc trước đi, sau này đưa lại cho huynh ấy cũng không muộn." Chiêu Nguyên mừng rỡ gật đầu, Lạc Việt thấy nó nôn nóng bò lên cuốn sách, không nhịn được búng ngay vào sừng nó, "Nói xem, bao giờ đệ mới biến được thành người?"

Trời sắp sập tối, trong phòng tối dần, chẳng bao lâu nữa là tới giờ xuất phát đã hẹn với Tôn Bôn, Lạc Việt cốc nhẹ lên đầu Chiêu Nguyên, "Phải đi thôi." Chiêu Nguyên liền ngoan ngoãn chui vào ngực hắn. Lạc Việt gập sách lại, nhét vào người rồi đi thẳng tới nghị sự sảnh.

Thấy nghị sự sảnh vắng hoe, Lạc Việt quay ra bảo tên nam bộc đang đứng canh bên cửa, "Phiền người đi mời Đỗ thế tử, Tôn hiệp sĩ, Mã phó tướng, Cao thống lĩnh, Nam Cung phu nhân, Nam Cung công tử... tới đây."

Nam bộc vâng lời mà đi, chẳng bao lâu, mọi người đã tề tựu trong nghị sự sảnh. Lạc Việt ôm quyền thi lễ với tất cả, rồi nói thẳng vào đề, "Quân

https://thuviensach.vn

Mao Vượng Phúc đã tan tác, chắc hẳn ba phe kia sẽ phái binh chi viện, tại hạ đang nghĩ, hay là lấy ba ngàn nhân mã, chia làm hai đội, Tôn thiếu hiệp và tại hạ mỗi người suất lĩnh một đội, nhân lúc trời tối tập kích viện binh."

Mọi người đều tán đồng.

Trước lúc lên đường, Tôn Bôn chợt hỏi nhỏ, "Lạc thiếu hiệp, Tôn mỗ mượn Chiêu tiểu đệ của thiếu hiệp một lần được không?"

Lạc Việt sững người. Lâm Tinh đã ẩn thân trên không, chuẩn bị theo Lạc Việt ra chiến trường nghe nói liền đáp ngay, chẳng chút khách khí, "Đến long thần hộ mạch cũng dám mở miệng hỏi mượn, họ Tôn kia, ngươi ngông cuồng quá đó."

Tôn Bôn bất đắc dĩ nói, "Lần này hành quân giữa đêm, binh lính đem theo cũng không nhiều, để bảo đảm an toàn, tốt nhất phải có người ở trên không giám sát bốn phía, Lâm cô nương khăng khăng đi cùng Lạc thiếu hiệp, tại hạ đành mượn Chiêu tiểu đệ vậy." Phi Tiên Phong của Tôn Bôn là yêu thú, tuy biết bay nhưng không thể cưỡi mây ẩn thân như Chiêu Nguyên hay Lâm Tinh được.

Tuy Tôn Bôn nói rất thành khẩn nhưng Lâm Tinh vẫn có cảm giác trong lòng gã ấp ủ mưu kế khác, đang định lên tiếng thì Lạc Việt đã gật đầu tán thành, "Lâm Tinh đi cùng Tôn huynh đi, ta có Chiêu Nguyên ở đây, không sao đâu."

Lâm Tinh lập tức trông thấy nét cười đắc ý thoáng qua trên môi Tôn Bôn. Không còn thời gian dằng dai nữa, Lâm Tinh đành hậm hực bay về phía Tôn Bôn, không quên dặn dò, "Lạc Việt, cẩn thận đấy."

Tôn Bôn cười tít mắt, liếc lên trời, "Lâm cô nương, phiền cô rồi."

Mã phó tướng đã nhanh chóng điều ba ngàn binh mã đến, vì lần này đánh úp nên binh lính đều đã thay giáp nhẹ, đeo cung tên hoặc vũ khí tùy

https://thuviensach.vn

thân linh hoạt. Lạc Việt và Tôn Bôn mỗi người lĩnh một ngàn năm trăm quân, không nổi kèn không giục trống, chỉ lẳng lặng ra khỏi thành theo hai hướng Đông Tây.

Lạc Việt phụ trách mai phục ở phía Tây thành, có hai tên lính thông thuộc địa hình dẫn đầu đoàn. Chiêu Nguyên sớm đã cưỡi mây bay lên không, dùng pháp thuật tra xét xung quanh. Đột nhiên, nó cảm thấy một luồng linh khí mạnh mẽ, rồi ngay sau đó, một cánh chim ưng khổng lồ lao đến trước thị tuyến của nó. Con chim ưng này giống hệt hai con bị Lâm Tinh tiêu diệt hôm nào, hẳn đều do Thuận vương phái tới hộ tống viện binh tiến đến phía Bắc thành.

Chiêu Nguyên vội cảnh báo Lạc Việt.

Lúc này, con ưng kia cũng đã phát hiện ra Chiêu Nguyên ở trên mây, nó chỉ là loài linh cầm có chút pháp lực, theo lý, nếu trông thấy long thần, phải thấy cảm giác uy hiếp vô hình, tiếc rằng nguyên hình của Chiêu Nguyên quá nhỏ, chim ưng nheo mắt đánh giá con rồng dài chừng một thước trên không, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt. Đoạn nó rít lên một tiếng, hai cánh lấp loáng ánh chớp xanh lè, bổ tới Chiêu Nguyên.

Dưới đất, Lạc Việt được Chiêu Nguyên cảnh báo, lập tức chỉ huy binh lính tản ra nấp vào hai bên lề đường mai phục. Đằng trước, một đội nhân mã đang rầm rập tiến đến, bùa hiệu trong tay kẻ dẫn đầu tỏa hồng quang, hắn liền ghìm cương, giơ tay bảo người bên cạnh, "Phía trước có mai phục, thông báo toàn quân sẵn sàng cung tên, cẩn thận phòng bị, chuẩn bị nghênh địch."

Trên trời, đúng lúc chim ưng bổ tới, Chiêu Nguyên liền lạng mình đi, tránh ra xa mấy trượng, né được đòn này. Chim ưng vồ hụt liền nghiêng đầu liếc Chiêu Nguyên, đoạn thong dong lượn quanh một vòng. Chiêu Nguyên nhìn chim ưng không chớp mắt, vảy dựng hết lên, đây là lần đầu tiên nó một mình đối diện với kẻ địch, ánh mắt miệt thị của chim ưng lại khiến long

https://thuviensach.vn

châu trong mình nó nóng ran, hơi nóng lan ra toàn thân. Mắt thấy chim ưng lại hung hăng nhào đến, Chiêu Nguyên không tránh không né, lập tức há miệng phun hơi nóng ra, hóa thành một bức tường kim quang, chim ưng đâm sầm vào đó liền bắn văng ra, đồng thời kim quang bùng rộng biến ảo, chớp mắt đã hiện hình một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, đứng giữa tầng mây. Vẻ miệt thị trong mắt chim ưng liền hóa thành kinh ngạc, hai cánh vừa đập, vô số lông vũ mang theo ánh chớp xanh lam liền bắn thẳng về phía thiếu niên đứng sau bức tường ánh sáng. Chiêu Nguyên khép hai tay trước ngực, bức tường lập tức ngưng tụ thành một quả cầu quang, đoạn nó phất tay áo, quả cầu vụt tan tác thành những vệt lưu linh vàng rực, bọc lấy những chiếc lông vũ bắn tới. Chiêu Nguyên niệm khẩu quyết chữ "Phá", những chiếc lông chim liền tan biến trong ánh kim quang.

Lạc Việt nằm úp sấp trong bụi cỏ, ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy bốn bề cuồng phong gào rít, bầu trời đêm chi chít ánh sao giờ đây đã tối thui, văng vẳng tiếng sấm rền, những ánh chớp xanh lè và vàng rực ngoằn ngoèo rạch ngang trời. Nhìn ánh chớp, Lạc Việt biết Chiêu Nguyên có thể đã gặp nguy hiểm, lòng không khỏi lo lắng. Đang lúc thấp thỏm lo âu, chợt nghe loáng thoáng tiếng bước chân cùng vó ngựa vẳng đến, có vẻ nhân số không ít, Lạc Việt liền trầm giọng hô, "Quân địch đến rồi, cung nỏ chuẩn bị."

Rầm! Chim ưng lại lao đến lần nữa, rồi một lần nữa bị kim quang đẩy lùi, lông vũ cũng rụng mất mấy cọng, nó vừa ngạc nhiên vừa giận dữ, thấy vầng kim quang trước mặt mỗi lúc một sáng lòa, không khỏi sinh lòng kính sợ. Lông cổ nó dựng đứng, ánh chớp xanh lè quanh mình bùng lên, rít quang quác.

Cùng lúc đó, Chiêu Nguyên cảm ứng được Lạc Việt đã giao chiến với quân địch, tên bay veo véo, người ngựa kêu thảm. Nó nóng lòng sốt ruột, tay áo lại vung lên, kim quang hóa thành một tấm lưới lớn, chụp xuống đầu ưng, tơ vàng bện chặt, chim ưng đang vùng vẫy chợt thấy linh thức trống rỗng, thân thể vỡ tan thành mấy mảnh, kim quang tản ra, những mảnh thi thể cũng tan thành mạt vụn, chỉ còn một đốm sáng xanh lam cuống cuồng

https://thuviensach.vn

chạy trốn. Chiêu Nguyên cũng không truy kích, chỉ đứng trên mây, chừng như vẫn ngỡ ngàng, không dám tin rằng mình có thể đánh bại chim ưng trong nháy mắt. Từ lúc hóa ra tấm lưới vàng đến khi xé xác chim ưng, dường như đều là do pháp lực trong cơ thể nó tự phát tự động. Mấy ngày nay, nghe lời Ứng Trạch chỉ bảo, nó không ngừng tích lũy và tu luyện pháp lực, trong khoảnh khắc hóa rồng trên đầu thành, dường như nó đã xông phá được một cửa ải, khiến những pháp lực tích lũy được dịp phát tiết ra, tràn trề khắp mình, long châu của nó cũng căng đầy một sức mạnh lạ lùng chưa từng có.

Nhớ lại Lâm Tinh từng nói với nó, long mạch bên trong long châu ẩn chứa sức mạnh được thiên đế ban tặng cùng pháp lực của các đời long thần hộ mạch tích tụ, nhưng nếu muốn khống chế vận dụng như ý, nhất định phải có đủ pháp lực tương xứng. Thảo nào sau khi hóa thành cự long, nó lại biến trở thành con rồng nhỏ xíu như cũ, tuy nhiên, vẫn cảm giác được pháp lực vận hành trong cơ thể chưa bao giờ sung mãn như bây giờ, tiếc rằng không thể vận dụng, cũng không thể biến thành người. Nghĩ lại, chắc hẳn là do nó nhất thời chưa nắm được cách khống chế pháp lực của long mạch. Hiện giờ toàn bộ pháp lực đã dung hội quán thông, tràn đầy khắp toàn thân, nó có thể tùy ý chi phối. Chiêu Nguyên giơ hai tay lên, nhìn sắc vàng nhàn nhạt hiện ra theo ý nghĩ của mình, không khỏi mỉm cười.

Đang định đáp xuống đám mây, xem thử tình hình bên Lạc Việt nó chợt thấy linh lực bùng lên từ hướng đốm sáng lam chạy trốn vừa nãy, ba chiếc bóng thình lình ập tới, nhanh không thể tưởng. Thị lực của Chiêu Nguyên đã mạnh hơn rất nhiều, nháy mắt đã nhìn ra ba đốm đen kia chính là ba con chim ưng giống hệt nhau, trong đó có một con toàn thân lấp lóe ánh chớp xanh lam giống như con vừa nãy, hai con còn lại toàn thân cuồn cuộn khí đen, đều là khí tức của gió.

Ba cánh ưng tản ra giữa không trung, hình thành thế tam giác vây Chiêu Nguyên vào giữa.

https://thuviensach.vn

Giữa cơn gió rung chớp giật, vô vàn lông vũ rào rào bắn ra.

Dưới đất cát bụi mù mịt, cuồng phong cuốn hết những mũi tên mà Lạc Việt chỉ huy binh lính bắn về phía địch quân vào vòng xoáy cuồng loạn, đèn đuốc của quân địch cũng bị gió hất rơi cả xuống đất, lửa vừa bén vào cỏ dại, liền cháy phừng phừng, những binh sĩ nấp trong bụi cỏ lập tức bị lộ, ai nấy đua nhau nhảy dựng lên, vừa né tránh vừa phủi những lưỡi lửa sắp liếm vào mình. Chiêu Nguyên càng lúc càng khống chế thành thạo pháp lực trong cơ thể. Nó khẽ búng tay, ánh vàng liền biến thành những đốm sao băng, đáp xuống trên cánh lông vũ. Lông vũ lập tức tan thành tro bụi. Chiêu Nguyên cảm thấy tình hình bên dưới rất gay go, có khả năng Lạc Việt đã gặp nguy hiểm, nó hết sức lo lắng, cũng không muốn giằng co với ba con chim ưng này nữa.

Nhớ lại cách Lâm Tinh đánh chết chim ưng hôm ấy, Chiêu Nguyên vội niệm pháp quyết điều khiển pháp lực biến hình, một chiếc roi dài vàng rực hiện ra trong tay nó, Chiêu Nguyên lại niệm Khu Lôi quyết, chiếc roi liền lớn bổng lên, uốn lượn cắt ngang bầu không như một con rắn vàng, một con chim ưng khắp mình cuồn cuộn khí đen chỉ kịp thấy trước mắt nhoáng lên, thân thể đã tan thành tro bụi. Hai con ưng kia chưa kịp phản ứng, thì ngọn roi đã vút đến con chim toát ra khí đen còn lại, chẳng để nó kịp kêu thảm, đã tan xương nát thịt. Hai quả cầu đen lao vụt về hai hướng, lập tức mất hút. Chiêu Nguyên vung ngọn roi, đang chuyển hướng nhằm vào con còn lại, nào ngờ con ưng đó nheo mắt đâm bổ xuống đất.

Con chim ưng này thuộc Lôi hệ, khả năng chống chịu trước ngọn roi vận Lôi quyết cũng khá hơn hai con ưng Phong hệ kia, khi ngọn roi của Chiêu Nguyên quét tới, vào khoảnh khắc trước khi thân thể tan tành, nó liền khạc ra một tia chớp xanh lam, đánh thẳng xuống đất.

Chiêu Nguyên trông rõ mồn một, thân hình Lạc Việt đã bị ánh chớp ấy phủ trùm lên.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đang vung trường kiếm hỗn chiến với địch nhân, chợt thấy cả người sáng bừng lên, đỉnh đầu tê dại đi, trước khi mất đi ý thức, bên tai còn nghe thấy tiếng sấm rền inh tai nhức óc.

Tâm trí Chiêu Nguyên thoáng chốc trống trơn, như thể kẻ bị sấm sét đánh trúng không phải Lạc Việt, mà chính là mình. Sấm sét tan đi, trên mặt đất lộ ra một cái hố khổng lồ, tầng đất bên trong khô cằn cháy sém, mấy thi thể đen thui nằm ngổn ngang. Chiêu Nguyên chỉ thấy trước mắt tối sầm, suýt rớt từ trên mây xuống. Trong lúc tâm thần hoảng loạn, nó chợt thấy cổ tay thắt lại có gì đó đang lay động.

Là sợi pháp tuyến chia ra buộc trên cổ tay nó và Lạc Việt, giờ lại đột ngột xuất hiện, sáng lên nhàn nhạt nơi cổ tay nó, rồi từ từ bò xuống dưới như nước chảy, chớp mắt đã bò đến một "thi thể" đen thui trương phềnh trên mặt đất, "thi thể" đó khẽ động đậy, rồi một lớp đất cháy đen vỡ ra trong quầng sáng, là Lạc Việt.

Cũng may, Lạc Việt không sao.

Hắn nằm bất động trong một con nhộng ánh sáng lấp lánh bảy màu, pháp tuyến vàng nhạt vẫn buộc nơi cổ tay không hề suy suyển, xuyên qua cả quầng sáng, nối liền với Chiêu Nguyên. Lớp đất đen ban nãy là bùn đất bị sấm sét móc lên, che lấp cả con nhộng ánh sáng, bởi thế Chiêu Nguyên từ trên nhìn xuống, mới thấy giống một thi thể cháy đen trương phềnh. Chiêu Nguyên vừa mừng vừa sợ, vội ẩn thân lao đến Lạc Việt, nó vừa đến bên cạnh Lạc Việt thì luồng sáng bảy màu kia vụt tắt, pháp tuyến vàng nơi cổ tay cũng biến mất. Chiêu Nguyên biến lại thành hình rồng, chui vào ngực Lạc Việt, nghe rõ mồn một tiếng tim hắn đập, bấy giờ mới thực sự thở phào nhẹ nhõm, chợt thấy man mác một cảm giác yên lòng xưa nay chưa từng có.

Đúng lúc này, nó nghe thấy có tiếng nói.

https://thuviensach.vn

"Đại nhân, chẳng hiểu tên tiểu tử họ Lạc đó biết yêu pháp gì, sấm sét cũng không đánh chết được hắn. Trong khi mấy huynh đệ của ta lại bị đánh tan tành."

Giọng nói hơi run, đầy vẻ kinh hoàng, một lát sau, lại nghe thấy giọng trầm thấp của một nam tử trung niên, "Kẻ này có thể kêu gọi nghiệt long tới bên mình ngay trên trường thành, ắt phải biết yêu pháp tà môn. Không phải lo, trước lúc lên đường, vương gia đã cho ta thanh Phục Linh kiếm này, chỉ cần đâm một kiếm vào tim hắn, thì yêu thuật nào cũng chẳng cứu nổi."

Keng, có tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Rồi tiếng bước chân trầm ổn.

Chiêu Nguyên nằm phục trong lòng Lạc Việt, ý nghĩ trong đầu không ngừng xoay chuyển, thân là hộ mạch thần, nó không thể làm hại người phàm, cách duy nhất là đem theo Lạc Việt lập tức bỏ chạy, nhưng nó chưa học được phép điều khiển sự vật khác, nếu như hiện hình kéo Lạc Việt bỏ chạy... Đột nhiên, trong đầu Chiêu Nguyên hiện ra trận pháp giữ mạng mà sư tổ của Lạc Việt viết trong sách. Chiêu Nguyên quyết định thử một phen, bèn niệm pháp quyết...

Thủ lĩnh quân địch đang cầm bảo kiếm đi về phía Lạc Việt, chợt trông thấy thân thể hắn tỏa ra một quầng sáng vàng.

Kẻ này đã ngất lịm, mà vẫn còn sử dụng được yêu thuật? Thủ lĩnh nheo mắt dừng chân, cẩn thận giơ thanh kiếm trong tay lên, bốn phía quanh quầng sáng vàng rực lần lượt nổi lên bốn ký hiệu kỳ lạ, tỏa ánh sáng chói mắt.

Từ khi được Việt vương xây dựng nên, Kim Lăng vẫn được coi là nơi phồn hoa đô hội.

https://thuviensach.vn

Vô số thế gia vọng tộc, văn nhân danh sĩ đều cư ngụ ở đây, mỗi viên gạch xanh trong thành đều là thi từ, mỗi mái nhà cong cong cũng ngâm nga ca phú, bao điển cố cùng phù hoa các đời thả trôi xuôi theo dòng Tần Hoài, trong ngõ Ô Y tựa hồ còn thấp thoáng bóng hình thanh nhã ung dung của đám con cháu vận hắc y nhà họ Vương họ Tạ năm xưa.

Phủ đệ của giang hồ đệ nhất thế gia, Nam Cung gia, cũng ở trong thành Kim Lăng.

Phủ đệ nhà Nam Cung nằm tại ngõ Bích Y phía Bắc thành. Nghe nói năm xưa con cháu nhà Nam Cung đều thích mặc áo xanh, nên người đứng đầu Nam Cung gia mới đặt tên ngõ là Bích Y dựa theo tên ngõ Ô Y, hy vọng nhà Nam Cung có thể trở thành thiên cổ vọng tộc như hai nhà Vương Tạ năm xưa vậy.

Sáng sớm hôm nay, một chiếc xe hoa chạy vào ngô Bích Y, dừng trước đại môn nguy nga sừng sững phủ Nam Cung, tiểu đồng mặc áo đỏ từ trên xe bước xuống, chìa cho tên gia nô trước cửa xem một miếng ngọc bài. Chỉ một khắc sau, Nam Cung Doanh, người đứng đầu Nam Cung gia hiện thời, đích thân bưng trà đặt lên chiếc bàn kê bên cạnh nam tử áo đỏ ngồi trong đại sảnh.

Người đó chỉ cười nói, "Nam Cung đại hiệp khách khí rồi, hôm nay Phụng mỗ tới đây, là có việc liên quan tới Cửu Ấp thành, muốn bàn bạc với Nam Cung đại hiệp."

Nam Cung Doanh ngoài mặt vẫn thản nhiên, làm bộ kính cẩn lắng nghe, nhưng trong lòng lại lấy làm thắc mắc. Hôm trước, ông ta nhận được tin, đệ muội thứ hai cùng tiểu điệt Nam Cung Cầm đang bị vây trong thành Cửu Ấp, còn dính dáng tới vụ loạn đảng làm loạn Cửu Ấp, hôm nay lại tới lượt vị Phụng Đồng tiên sinh phụ tá trong An Thuận vương phủ, mượn danh phủ quốc sư tìm tới nhà, nhất định chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, Phụng Đồng nói thẳng, "Hình như Nhị phu nhân của Nam Cung gia cùng Ngũ thiếu gia đang ở trong thành Cửu Ấp?"

Nam Cung Doanh thầm cân nhắc hồi lâu mới đáp, "Công tử nói không sai, tại hạ vừa nhận được tin, đệ muội cùng điệt nhi đang bị vây trong thành Cửu Ấp. Điệt nhi tới Cửu Ấp vì muốn tham gia hội chiêu thân của quận chúa, chẳng rõ vì sao lại xảy ra biến cố này."

Phụng Đồng cười, "Trong Cửu Ấp thành có loạn đảng mai phục, nhân lúc quận chúa chiêu thân bèn chớp thời cơ làm loạn, căn nguyên cụ thể bên trong rối rắm phức tạp, dăm câu ba điều khó mà kể rõ. Triều đình đã biết, Nam Cung Nhị phu nhân, Ngũ thiếu gia, cùng các nhân sĩ khác tới tham gia hội chiêu thân của quận chúa, đều là người vô tội bị liên lụy."

Nghe Phụng Đồng thốt ra sáu chữ "người vô tội bị liên lụy", Nam Cung Doanh như trút được tảng đá đè nặng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lo lắng, "Xin hỏi công tử, triều đình định xử lý ra sao?"

Phụng Đồng đáp, "Phụng mỗ hôm nay đến đây, chính là vì việc này. Triều đình ít ngày nữa sẽ thương lượng với đám loạn đảng, thả hết những người vô tội bị vây trong thành ra. Tại hạ vốn không mấy thông thuộc chuyện trong giang hồ, khó mà báo được cho khắp. Đành phiền Nam Cung đại hiệp thông báo giúp vậy." Đoạn, hắn hớp một ngụm trà, thong thả nói, "Nhân sĩ trong giang hồ đều bản lĩnh cao cường. Tuy Nhị phu nhân và Ngũ thiếu gia bị vây trong thành, song chắc hẳn quý phủ vẫn có biện pháp liên lạc với họ, nếu có thể mau chóng thông báo cho họ thì tốt quá."

Nam Cung Doanh chắp tay nói, "Xin theo lời công tử dặn dò."

Phía Nam thành Cửu Ấp, trong một doanh trướng, ba quả cầu sáng rực, hai đen một lam xoay tròn xung quanh một nam tử ăn vận lộng lẫy, đầu ngón tay nam tử đó phóng ra hồng quang, vẽ nên một đạo bùa giữa không trung, đạo bùa hóa thành ba luồng sáng, trùm lên ba quả cầu ánh sáng, một

https://thuviensach.vn

lát sau, lại biến thành ba con chim ưng lượn vòng quanh trướng, rồi đậu lên chiếc giá bên cạnh.

Đứng bên cạnh nam tử kia, chỉ cách mấy bước chân, chính là An Thuận vương. Ông ta nhìn qua ba con chim ưng một lượt, rồi mỉm cười bảo nam tử, "Quốc sư bế quan mấy năm, đạo thuật lại càng huyền diệu."

Nam tử chỉ "ừm" một tiếng, gương mặt nhang nhác Phụng Đồng vẫn lạnh băng, "Tiếc rằng thần thức của chúng đều đã bị hủy, dù ta ra tay, cũng không thể khôi phục lại."

An Thuận vương thở dài tiếc nuối. Phụng Ngô ngẩng lên, chầm chậm vuốt ve bộ lông một con ưng, "Mấy năm rồi, sao thuật dụng binh của vương gia không tiến bộ mà còn thụt lùi thế? Trò hề nhạt toẹt trong Cửu Ấp thành, rõ ràng có thể bắt gọn mà không tốn một binh một tốt, vương gia suất lĩnh hơn vạn đại quân, vây đánh mấy ngày, tổn thất mất mấy nghìn, mà vẫn bại liền hai trận."

An Thuận vương phân trần, "Bản vương tới đây vốn để xoa dịu ân oán giữa Tây quận và Bắc quận, nào ngờ lại nảy ra chuyện này. Chưa được lệnh triều đình, bản vương cũng không dám tự tiện dùng binh, đành chia quân ra vây chặt bốn phía Cửu Ấp án binh bất động, mấy trận chiến gần đây, cũng đều do loạn đảng chủ động tấn công trước mà thôi."

Phụng Ngô nhếch môi cười nhạt, "Ngô đã tới đây, vương gia ấp ủ chủ trương gì thì tiến hành đi. Phụng Đồng hiện giờ có lẽ đang ở Kim Lăng, trong phủ đệ Nam Cung gia rồi."

An Thuận vương mỉm cười, "Vậy bản vương cũng biết phải xử trí ra sao rồi."

Con chim ưng mà Phụng Ngô ve vuốt còn chưa hoàn toàn khôi phục linh khí, thần thái cùng ánh mắt đều đờ đẫn, thấy vậy, gương mặt Phụng

https://thuviensach.vn

Ngô lại lạnh thêm mấy phần. Kỳ lân cùng Huyền quy đều đứng về phía nghiệt long, Phong ưng Hỏa ưng Lôi ưng, mấy con chim ưng bị đánh bại cũng nằm trong dự liệu.

Còn vì sao An Thuận vương lại muốn cho chim ưng xuất chiến, thì phải cân nhắc kỹ. Xem ra dù là cha tinh minh hay con đần độn, đều mắc phải một cố tật của phàm nhân, không bao giờ chịu nghe người khác sắp xếp, mà thường lén lút giở trò. Cũng chẳng nghĩ thử xem, bọn chúng có được ngày hôm nay, chẳng qua là dựa uy thế của phụng thần hộ mạch mà thôi. Dù sao quân thượng đã nhắm tên Mạc Trinh đần độn kia, sau này đến lượt Phụng Đồng nhức đầu, không liên quan tới hắn nữa. Có điều mối họa hôm nay lưu lại, cần phải trừ tận gốc.

Vết thương trên hai cánh từ ngày diệt thành tắm máu hôm ấy vẫn thường ngâm ngẩm đau.

Nếu ban đầu không phải tại tên đạo sĩ kia đột nhiên ngăn cản từ bên trong. Nếu hôm đó diệt cỏ tận gốc...

Gương mặt Phụng Ngô lại càng thêm lạnh lẽo. Năm xưa chưa diệt tận gốc mầm họa, lần này nhất định không thể buông tha nữa.

Chiêu Nguyên dường như đang chìm sâu vào giấc mộng.

Chẳng biết bao lâu sau, nó mới tỉnh lại, phát hiện mình vẫn đang ở trong lòng Lạc Việt, nghe thấy tiếng tim hắn đập thình thịch, hẳn không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Vậy ra, trận pháp đó hữu dụng thật sao? Giờ nó và Lạc Việt đang ở đâu? Chiêu Nguyên cảm nhận được, bên cạnh nó và Lạc Việt, còn có khí tức của một người phàm xa lạ. Nhưng trong luồng khí tức này, lại có linh khí mà người phàm không thể có, thật là kỳ lạ. Chiêu Nguyên đang phải hết sức thận trọng, không dám thò đầu ra xem, bấy giờ, Lạc Việt chợt nhúc nhích, cũng bắt đầu tỉnh giấc. Hắn mở bừng mắt ra, đập vào mắt chính là vòm trời xanh biếc.

https://thuviensach.vn

Ô? Trời sáng rồi sao? Hắn còn nhớ, hình như mình bị một tia sét đánh trúng, sau đó...

Lạc Việt ngồi bật dậy, còn đang váng đầu hoa mắt, chợt nghe thấy một giọng lạ hoắc, "A? Huynh đài, huynh tỉnh rồi ư?"

Lạc Việt bưng trán nhìn quanh, phát hiện mình đang nằm giữa một vùng hoang dã, xung quanh đầy cỏ xanh, xa xa là rừng cây rậm rạp, gần đó còn có một dòng suối trong vắt. Một người áo xanh đang ngồi trên tảng đá ven suối đứng dậy, đi về phía hắn, "Xin hỏi huynh đài là ai? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong trận pháp đó?"

Đầu óc Lạc Việt vẫn chưa thôi choáng váng, nhất thời không biết phải trả lời ra sao, Chiêu Nguyên nằm trong ngực khẽ nhúc nhích để trấn an hắn. Lẽ nào khi hắn bị sét đánh, con rồng ngốc kia lại hiển lộ thần uy, đưa hắn tới nơi này?

Nhưng mà, đây là đâu? Lạc Việt khách sáo hỏi lại người kia, "Xin hỏi... có phải các hạ đã cứu ta không? Nơi này là đâu vậy?"

Người áo xanh mỉm cười, xem tuổi tác y chi chừng mười tám mười chín, tướng mạo tuấn tú vô cùng, cười lên càng khiến người ta thấy thoải mái dễ chịu như được tắm mình trong gió xuân, "À, chuyện này kể ra cũng phức tạp, tại hạ ngẫu nhiên đi ngang qua nơi này, tối qua nghỉ lại sơn động bên kia, nào ngờ huynh đài lại đột ngột hiện ra từ một trận pháp trong động, khiến tại hạ giật bắn mình. Thấy huynh đài đang hôn mê, tại hạ bèn đưa huynh đài từ trong trận pháp ra bờ suối, đang định lấy ít nước thì huynh tỉnh lại."

Lạc Việt trông thấy nơi tay y quả nhiên còn xách một túi nước, có điều chiếc túi này nhìn quen quen, dường như khá giống chiếc hắn vẫn dùng... Người áo lam cũng quan sát y, cười nói, "Có một chuyện phải hỏi huynh đài, khi trước tại hạ đã bắt mạch cho huynh, phát hiện huynh từng luyện qua

https://thuviensach.vn

tâm pháp Đạo gia, chẳng biết có thể gọi huynh một tiếng 'đạo hữu' hay chăng?"

Người này cũng xuất thân từ môn phái huyền đạo? Lạc Việt vắt óc nhớ lại, nếu trong Luận võ Đại hội có một kẻ xuất sắc như vậy, hẳn mình đã để ý, nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng có chút ấn tượng nào về người kia, đành đáp, "Tại hạ quả thật lớn lên trong huyền môn, tiếc rằng cách đây không lâu đã bị trục xuất khỏi sư môn, chẳng hay còn xứng với hai chữ 'đạo hữu' này của các hạ hay không?"

Người áo lam hào hứng nói, "Phàm những người từng tu đạo, đều là đạo hữu. Quả nhiên tại hạ đoán không sai. Vừa rồi nhìn động tác trở dậy của đạo hữu, dường như có phần tương tự với một thức trong công pháp cơ sở của Thanh Huyền ta, nói không chừng sư môn của đạo hữu ngày trước có chút uyên nguyên với sư môn ta..."

Lạc Việt nhất thời ngẩn ra, "Các hạ... là người Thanh Huyền?"

https://thuviensach.vn

Người áo lam gật đầu, "Phải rồi," đoạn lập tức cung tay, "Tại hạ Khanh Dao của Thanh Huyền, mong đạo hữu chiếu cố cho."

Phản ứng đầu tiên của Lạc Việt là, hoặc mình vẫn chưa tỉnh mộng, hoặc đầu óc đã bị sét đánh thành ngớ ngẩn, sản sinh ảo giác rồi. Hắn vỗ vỗ trán, dè dặt hỏi, "Xin hỏi đạo hữu, nơi này là đâu?

Người áo lam đáp, "Tại hạ cũng chẳng rõ cánh rừng này tên gì, có điều, từ đây đi về hướng Tây, chính là Cửu Ấp."

May quá may quá, hình như không phải ảo giác. Cũng thật là, Thanh Huyền đông như vậy, hắn không biết người kia cũng là đương nhiên. Có lẽ người trước mặt chỉ trùng tên với một vị sư tổ nào đó mà thôi. Người áo lam ngại ngùng hỏi, "Tại hạ có yêu cầu này hơi quá đáng, đạo hữu có thể cho tại hạ biết, trận pháp trong sơn động này có tác dụng gì không?"

Trận pháp? Lạc Việt theo y vào sơn động, thấy trong một góc sơn động có một vòng tròn quen thuộc, bốn phía viết đầy ký hiệu.

"Trận pháp này là Bảo Mệnh trận..." Lạc Việt gãi đầu, đắn đo đáp, "Tại hạ cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây nữa, trận pháp này tiêu hao rất nhiều pháp lực, cụ thể thì tại hạ cũng khó giải thích rõ được, đạo hữu có thể tự mình thử xem."

Hắn trả lời rất hàm hồ, nhưng có thể xem như thành thật. Người áo lam lộ vẻ tiếc nuối. Lạc Việt làm bộ thuận miệng hỏi, "Phải rồi, đạo hữu có nghe tin gì về Cửu Ấp thành không?"

Người áo lam lập tức sáng mắt lên, "Đạo hữu cũng tới vì chuyện Cửu Ấp ư?

Vậy hai ta có thể đi chung, nghe nói tuy Cửu Ấp thành đã không còn ai cư trú, nhưng thường xảy ra những chuyện ly kỳ quái lạ, kết bạn đồng hành

https://thuviensach.vn

có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Lạc Việt đổi hẳn sắc mặt, "Cửu Ấp sao rồi?"

Người áo lam ngạc nhiên nhìn hắn, "Lẽ nào không phải đạo hữu tới phế tích Cửu Ấp để dò tìm bí mật ư..."

Phế tích? Chưa nghe hết câu, Lạc Việt đã tóm chặt lấy cánh tay y, đầu óc hắn rối như tơ vò, gắng gượng giữ lấy một tia lý trí còn sót lại, hỏi, "Xin hỏi, hôm nay là ngày tháng năm nào?"

Vẻ hiếu kỳ trong mắt người áo xanh lại tăng thêm, y đáp rành rọt, "Mồng sáu tháng Năm năm Minh Xương thứ ba."

Minh... Minh Xương năm thứ ba?

Lạc Việt trợn tròn hai mắt, "Quốc... quốc hiệu của bản triều là...?"

Người áo lam vội hỏi, "Đạo hữu không sao chứ? Quốc hiệu bản triều đương nhiên là Tề."

Lạc Việt lật đật giật lùi mấy bước, dựa vào vách hang, mặt tái mét. Tề. Minh Xương năm thứ ba. Thanh Huyền. Khanh Dao.

Lẽ nào... Lẽ nào nơi đây là hơn bốn trăm năm trước?

Lạc Việt phát hoảng lên trước ý nghĩ này, vội ôm lấy đầu, Chiêu Nguyên trong lòng hắn cũng giơ móng vuốt bấu chặt lấy đầu. Không đúng, Lạc Việt ôm đầu nghĩ, hắn không phải đang mơ, mà là bị sét đánh sinh ra ảo giác.

Người áo lam lo lắng lại gặng hỏi hắn có sao không, Lạc Việt yếu ớt đáp không, trong đầu quay cuồng như chong chóng đủ thứ ý niệm. Bất kể là nằm mơ hay ảo giác, đều phải nắm rõ tình hình trước mắt đã. Lạc Việt day

https://thuviensach.vn

day trán, "Khanh Dao đạo hữu, tại hạ chỉ nhớ trước lúc hôn mê từng bị sét đánh, hiện giờ đầu óc hỗn loạn cả lên, ngay cả ngày tháng năm cũng quên sạch, chẳng hay đạo hữu có thể cho biết qua tình hình trước mắt được chăng?"

Người áo lam tên Khanh Dao có vẻ rất thông cảm cho tình cảnh của hắn, bèn kể cho hắn nghe một số chuyện. Lạc Việt càng nghe càng thêm kinh hoảng. Theo lời Khanh Dao thì nơi này là vùng đồng hoang cách Cửu Ấp không xa, y rời khỏi sư môn đi ngao du thiên hạ, nghe nói trong thành Cửu Ấp phát sinh nhiều chuyện quái lạ, bèn tìm tới đây. Cửu Ấp thành "hiện giờ" dường như chỉ là một huyện thành nhỏ, mấy năm trước trong thành xảy ra động đất, bách tính tử thương rất nhiều, những người may mắn sống sót cũng bỏ nhà bỏ cửa ra đi, trong thành chỉ còn phế tích.

Nhưng dần dần, có người đồn rằng, trận động đất kia đã làm mặt đất trong thành Cửu Ấp nứt ra, trong khe nứt lộ ra một món bảo bối, vào lúc trăng non đầu tháng, món bảo bối ấy sẽ nuốt nhả tiên quang, tạo ra cảnh tượng diệu kỳ khôn tả. Rất nhiều người nghe tin lần tới Cửu Ấp tìm bảo bối, rồi đều tay trắng ra về, nhưng rất nhiều người trong số họ lại thề sống thề chết rằng, mình đã trông thấy một cảnh tượng không thể tin nổi. Có người nói mình trông thấy tiên nhân bày tiệc, có người lại kể mình trông thấy tiên nữ múa dưới trăng, còn có kẻ bảo mình trông thấy gươm đao chém giết, mỗi người nói một phách.

"Tại hạ nghe được chuyện này, bèn tới đây một chuyến, muốn xem xem có huyền diệu thật hay không." Cặp mắt sáng rực của Khanh Dao chăm chú nhìn Lạc Việt, "Tại hạ cảm thấy, có lẽ đạo hữu cũng tới vì chuyện này, không chừng đã gặp được chuyện ly kỳ quái gở gì rồi cũng nên."

Lạc Việt cười khan, nhủ thầm, không sai, đúng là ta gặp phải chuyện ly kỳ quái gở, mộng du quay trở về hơn bốn trăm năm trước.

https://thuviensach.vn

Khanh Dao lại hào hứng nói, "Đạo hữu nhất thời không nhớ được chuyện trước lúc hôn mê, không chừng cùng tại hạ tới phế tích xem thử lại thu hoạch được gì chăng?"

Lạc Việt bấy giờ đang rối loạn, chẳng biết đi đâu về đâu, thầm nghĩ nhận lời Khanh Dao không chừng lại có chuyển biến, cũng tiện thể thăm dò xem người này có dối trá hay không. Rất có thể Khanh Dao trước mặt là người do phụng hoàng phái đến, cố ý đóng kịch lừa gạt hắn. Trải mấy ngày trấn thủ Cửu Ấp thành, Lạc Việt đã quả đoán hơn rất nhiều, hắn cân nhắc thật nhanh rồi nói, "Được, vậy làm phiền Khanh Dao đạo hữu."

Khanh Dao cười đáp, "Khách sáo quá, phải rồi, đạo hữu còn chưa cho tại hạ biết danh tính."

"Tại hạ tên Lạc Việt."

"Khanh Dao" chẳng hề có phản ứng gì trước cái tên này, chỉ chắp tay nói, "Vậy dọc đường phải nhờ Lạc đạo hữu chiếu cố thêm cho."

Lạc Việt ngỡ ngàng đứng giữa bụi cỏ nhìn về phía trước.

Cửu Ấp thành đúng là một miền phế tích. Nếu như nơi này đích thực là Cửu Ấp.

Băng qua tường thành đổ nát tiến vào trong, khắp nơi là giếng đổ tường nghiêng, hoang lương quạnh quẽ. Lạc Việt và Khanh Dao đi giữa những ngói vỡ gạch tàn, thấy trên mặt đất đầy những khe nứt đâm ngang xẻ dọc, Khanh Dao nói, "Địa tầng bị hủy hoại nghiêm trọng nên thành này không thể xây dựng lại được, chẳng biết mấy năm nữa, nơi này có thể cất gác đặt lầu, dựng lại thành trì được nữa không." Nói đoạn y tìm một khối đá tương đối bằng phẳng, lấy tay áo lau qua bụi đất rồi ngồi xuống, "Cửu Ấp thành là thành cổ, nghe nói, thời thượng cổ khi tiên ma đại chiến, có vị thiên tướng

https://thuviensach.vn

cầm quân đại phá ma trận, nhận phong thưởng của thiên đình chính tại nơi này, dựng thành trì ở hành dinh của mình, tên gọi là Cửu Ấp."

Thì ra Cửu Ấp lại có lai lịch lớn như vậy, tim Lạc Việt giật thót lên, vị thiên tướng kia lẽ nào là Ứng Trạch? Nơi này đúng là Cửu Ấp sao? Như cảm nhận được thắc mắc này, Chiêu Nguyên trong áo bèn cào cào vào ngực hắn, "Đúng là Cửu Ấp, mùi không lẫn vào đâu được." Mỗi địa phương, mỗi tòa thành ở nhân gian đều có một thứ mùi riêng, mùi của nơi đây đích xác là Cửu Ấp. Hơn nữa, Chiêu Nguyên phát hiện, nơi này ngoại trừ mùi của Cửu Ấp còn có một thứ khí tức rất đặc biệt, thoắt ẩn thoắt hiện. Nhưng rốt cuộc là thứ gì thì nó không đoán được.

Lạc Việt cau mày suy tư, truyền thuyết từng có chuyện tiều phu lạc vào rừng sâu, gặp thần tiên đang đánh cờ, xem hết một cuộc cờ thì đã trăm năm trên cõi thế. Trong kinh sách Đạo gia cũng chép, thiên đình có bốn cánh cửa, thông tới bốn thế giới, quá khứ hiện tại, tương lai, vô thường. Nếu nơi này thực sự là bốn trăm năm về trước, vậy hắn làm sao trở về đây? Hắn mất tích, Cửu Ấp thành sẽ hỗn loạn nhường nào? An Thuận vương có xuất binh công thành hay không? Lạc Việt lòng như lửa đốt, đang thần người ra nghĩ ngợi, chợt nghe thấy Khanh Dao hỏi, "Đạo hữu đang nghĩ gì vậy?"

Hắn như sực tỉnh, vội đáp, "A, không có gì, tại hạ đang nghĩ, người phàm rốt cuộc khó tránh khỏi thiên tai, có điều nếu Cửu Ấp thực sự là Cửu Ấp, ngày sau nhất định sẽ dựng lại được thành trì, rực rỡ phồn hoa."

Có điều chẳng gặp thiên tai thì lại lâm vào binh họa.

Khanh Dao gật đầu, "Đạo hữu nói rất phải."

Họ dạo quanh khu phế tích một vòng, chẳng thấy gì ngoài ngói vỡ gạch tàn.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Chuyện nơi này có bảo bối e rằng chỉ là lời đồn nhảm." Người chết vì thiên tai trong Cửu Ấp thành rất nhiều, lại bỏ hoang mấy năm nay, có người tình cờ ngang qua, nhất lại vào buổi đêm, khó tránh nảy ra những liên tưởng rùng rợn, tin đồn có ma lan truyền cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng Khanh Dao quyết không từ bỏ, "Nếu là đồn nhảm thì chỉ lan truyền những chuyện ma quái mà thôi, cớ gì còn nhắc tới những thứ chẳng liên quan như có bảo bối, hay tiên nhân mở tiệc chứ? Chi bằng đợi đến khi trời tối xem thử."

Lạc Việt nhất thời cũng chẳng có nơi đâu để đi, đành phải theo y. Trời đã ngả chiều, hai người ngồi lại bên bờ sông cạnh phế tích Cửu Ấp ăn uống. Lạc Việt nhặt mấy cành cây nhóm lửa, còn Khanh Dao mở tay nải lấy lương khô, tiện miệng hỏi Lạc Việt, "Phải rồi, linh thú trong ngực áo đạo hữu ăn chay hay mặn thế?"

Lạc Việt kinh ngạc, Chiêu Nguyên cũng giật bắn mình. Thấy Lạc Việt biến sắc, Khanh Dao cười nói, "Đạo hữu yên tâm, tại hạ chỉ bắt mạch rồi kéo đạo hữu ra khỏi sơn động thôi, chưa hề động đến quần áo vật dụng của đạo hữu đâu. Có điều linh thú này của đạo hữu toát ra linh khí rất đặc biệt, còn cựa quậy trong ngực áo, nên tại hạ mới phát hiện."

Lạc Việt bình thản nhìn người trước mặt, tuy hắn chẳng mấy tin lời y nói, nhưng đối phương đã phát hiện ra Chiêu Nguyên, cũng khỏi cần giấu giếm nữa. Hắn thò tay vào ngực áo, lôi Chiêu Nguyên ra, đặt trên lòng bàn tay. Khanh Dao tức thì sán lại, ngạc nhiên quan sát Chiêu Nguyên, "Ồ, hóa ra linh thú của đạo hữu lại là rồng." Y khum tay ôm lấy tay Lạc Việt, ngắm nghía Chiêu Nguyên từ trên xuống dưới, tấm tắc, "Rồng, đúng là rồng." Chiêu Nguyên cảm thấy ánh mắt người này đầy vẻ hiếu kỳ, nhưng quả thật không có ác ý, sau cùng Khanh Dao giơ tay phải, chìa một ngón tay ra, "Lạc đạo hữu, tại hạ sờ một cái được không?"

Lạc Việt đáp, "Chuyện này phải xem nó có bằng lòng hay không."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên khẽ gật gật đầu, cảm thấy ngón tay của Khanh Dao dè dặt chạm vào sừng mình, rồi chạm vào râu, vuốt vuốt lên sống lưng, cuối cùng còn sờ sờ móng vuốt của nó, đoạn mới lưu luyến nhấc tay ra.

"Đây là lần đầu tại hạ được thấy rồng, tuy hơi nhỏ, nhưng quả nhiên thần kỳ, y như trong truyền thuyết vậy. Không biết Lạc huynh có được con rồng nhỏ này từ đâu vậy?"

Khanh Dao đầy vẻ ngưỡng mộ, đã đổi ngay xưng hô từ Lạc đạo hữu thành Lạc huynh.

Lạc Việt cười hề hề, "Chiêu Nguyên là huynh đệ của tại hạ, tình cờ kết giao, nhưng đã từng cùng nhau vào sinh ra tử."

Vừa dứt lời, Chiêu Nguyên trên lòng bàn tay hắn toàn thân chợt lóe kim quang, trong nháy mắt, một thiếu niên đã đứng cạnh Lạc Việt. Khanh Dao càng thêm kinh ngạc, "Thì ra vị long huynh này còn là long tiên."

Chiêu Nguyên đứng bên Lạc Việt, chỉ cười không đáp. Nó biết, Khanh Dao khách sáo gọi là long tiên, nhưng trong lòng chắc hẳn đã coi nó là long tinh. Như vậy cũng hay. Khanh Dao chắp tay chào nó, còn hỏi tên tuổi, chẳng khác nào đối với một con người. Chiêu Nguyên cũng chắp tay chào đáp lễ, giới thiệu tên tuổi ngắn gọn.

Gặp được Chiêu Nguyên, Khanh Dao rất hào hứng, "Nếu tối nay quả thật bảo bối xuất hiện ở Cửu Ấp thành, thì hai ta cùng Chiêu huynh, nhất định có thể đoạt lấy dễ dàng."

Lạc Việt nhất thời không biết nói gì, nếu người trước mặt đây đóng giả làm Khanh Dao sư tổ thì không khỏi quá sơ hở, các cử chỉ biểu hiện đều khác xa hình tượng một vị sư tổ có thể hàng phục ma đầu, thăng thiên thành tiên. Có điều, tay nghề nấu nướng của người tên "Khanh Dao" này rất khá, thịt thú rừng y nướng ngon tuyệt, khiến Lạc Việt và Chiêu Nguyên suýt

https://thuviensach.vn

nuốt cả lưỡi vào bụng. Y cũng giống Lạc Lăng Chi, luôn mang theo người mấy hũ gia vị nhỏ, còn cả một túi da đựng đầy rượu ngon, khảng khái chia cho Chiêu Nguyên và Lạc Việt cùng uống. Lạc Việt dè dặt uống hai ngụm, thấy nồng đượm thơm ngát, đầy vị ngọt ngào của quả dại, khác hẳn rượu thông thường, bèn hỏi, "Đây là rượu gì vậy?"

Khanh Dao đáp, "Là Hầu Nhi tửu."

Hầu Nhi tửu? Lạc Việt kinh ngạc, "Đây chính là Hầu Nhi tửu ư?" Hắn từng nghe tiếng Hầu Nhi tửu, nghe nói bọn khỉ trong núi rất khôn ngoan, biết dùng quả dại ủ rượu, người thường khó mà được nếm.

Khanh Dao nói, "Thứ này không phải Hầu Nhi tửu thông thường đâu, năm ngoái lúc tới Tây Nam du lịch, tại hạ từng gặp một giống linh hầu trong núi sâu, hai cánh mọc bên sườn, rất có linh tính. Tại hạ suýt bị chúng giật mất tay nải, may mà về sau tóm được mấy con khỉ con, nên khỉ đầu đàn mới dùng Hầu Nhi tửu trao đổi với tại hạ để cứu khỉ con về."

Lạc Việt không khỏi trợn tròn mắt, lại nhớ đến cảnh Phi Tiên Phong đập cánh phành phạch.

Ăn uống no say, trời cũng đã về đêm, bầu không trên cao tựa như một khối ngọc lưu ly đen tuyền, khảm muôn vàn vì sao lấp lánh còn vắt vẻo móc một vành trăng cong cong, bên dưới là cả một vùng Cửu Ấp quạnh quẽ tịch mịch, nhưng chẳng thấy có gì quỷ dị.

Khanh Dao dẫn đầu, Lạc Việt đi giữa, Chiêu Nguyên đoạn hậu, hai người một rồng lại tiến vào đống hoang tàn tìm tòi hồi lâu nhưng chẳng phát hiện được gì. Điều này đã nằm trong dự liệu của Lạc Việt, nhưng Khanh Dao lại có phần nuối tiếc, thở dài, "Có lẽ Lạc huynh nói đúng, cũng có lẽ chúng ta không có duyên với món bảo bối này."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt tiện miệng hỏi, "Khanh Dao huynh là người tu đạo, vật phàm tục trên thế gian, vốn không nên để vào lòng mới phải, cớ sao lại kiên trì muốn tìm bảo bối này đến thế?"

Khanh Dao đứng trước một bức tường đổ, nhìn khắp xung quanh rồi đáp, "Chẳng giấu gì Lạc huynh, tại hạ lớn lên trong môn phái tu chân, từ khi hiểu chuyện đã bắt đầu tu tập đạo pháp. Hai năm trước, tu vi đột nhiên ngưng trệ không tăng tiến được nữa, trong lòng nghi hoặc mà không sao lý giải được. Trời đất mênh mông, thế gian rộng lớn, đạo từ đâu đến, pháp từ đâu sinh. Tiên là vì sao, người là vì sao, lấy gì làm huyền pháp, lấy gì mà tu luyện. Cuối cùng tại hạ đành xuống núi ngao du, tìm kiếm những chuyện ảo diệu, hy vọng có thể mở mang đầu óc, tham thấu vài điều. Nếu không thể nhìn rõ căn bản, thì vĩnh viễn không cách nào hiểu thấu được hàm nghĩa chân chính của đạo pháp."

Lạc Việt nghe mà chóng cả mặt. Hắn ở Thanh Sơn mười mấy năm, mang danh đệ tử của môn phái tu chân, vậy mà ngay cả công pháp căn bản cũng chẳng luyện được cho tử tế, chỉ toàn đối phó cho qua chuyện, hiện giờ lại bị kéo vào trận chiến tranh giành hoàng vị, đối với người tu đạo mà nói, thì đã rơi xuống tận đáy hồng trần vạn trượng, xa rời tất cả những vấn đề thâm thúy này. Hắn đành nói, "Những nghi vấn ấy chỉ có thể từ từ tự lĩnh ngộ thôi." May sao hắn còn nhớ được hai câu trong Đạo đức Kinh, bất kể râu ông nọ có cắm cằm bà kia hay không, cứ nói ra cái đã, "Đạo giảng được thì không phải là đạo, danh giảng được, thì không phải là danh."

Khanh Dao cười nói, "Hôm nay gặp được Lạc huynh và Chiêu huynh, nghi vấn trong lòng tại hạ cũng giải khai được ít nhiều rồi." Chẳng biết y rút đâu ra một cây sáo trúc, cười nói, "Lần này có duyên gặp gỡ, tại hạ xin tặng nhị vị một khúc nhạc."

Lạc Việt thấy y tự dưng rút ra một cây sáo, không khỏi sinh lòng cảnh giác, trong giang hồ, nhạc khí cũng chẳng khác nào binh khí, nhạc khúc thường là ma âm nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên tựa vào người Lạc Việt, chẳng tỏ vẻ gì. Khanh Dao đặt ngang cây sáo trúc lên môi, tiếng sáo du dương lảnh lót thấm vào không trung, trầm bổng khoan thai, khiến lòng Lạc Việt dịu hẳn đi, dần dần trấn tĩnh lại, những phiền não tích tụ lại đè nặng trong lòng mấy ngày nay từ từ tiêu tán, theo tiếng sáo lan xa trong gió, lòng hắn cũng nhẹ nhõm khoáng đạt hẳn ra.

Dường như những ngôi sao trên bầu trời kia, cũng lấp lánh khác thường.

Hửm? Sao à?

Lạc Việt đột nhiên phát hiện, những vì sao trên trời tựa hồ đang lớn dần lên, càng lúc càng lớn, những đốm sáng trắng lóa gần như sắp nối liền thành một mảng... Tiếng sáo chợt ngưng bặt, Lạc Việt bỗng thấy cánh tay tê dại đi, thì ra Chiêu Nguyên đã dùng pháp thuật chích cho hắn một cái. Đồng thời, hắn nghe thấy tiếng thét trầm trầm, "Lạc huynh coi chừng." Lạc Việt nghe gọi sực tỉnh, thấy Khanh Dao đã thu cây sáo lại, trỏ lên bầu không, "Hình như sắp có chuyện, Lạc huynh và Chiêu huynh hãy cẩn thận."

Có chuyện? Lẽ nào không phải ngươi cố ý thổi sáo gây ra ư? Lạc Việt nắm lấy cánh tay Chiêu Nguyên, cả hai cùng ngước lên trời, chỉ thấy muôn vàn ngôi sao kia đã họp lại thành một mảng, rồi dần dần mờ mịt mông lung, trải ra khắp cả nền trời. Trên nền sáng đó, một bức tranh phong cảnh cũng từ từ thành hình. Trên nền trời hiện lên một nữ tử bận xiêm y bằng sa mỏng đang múa, bên cạnh còn gốc quế và lan can ngọc, hệt như Thường Nga trên cung Nguyệt, nhạc khúc đệm cho nàng múa thì du dương trầm bổng, chính là khúc Khanh Dao thổi vừa rồi, có điều phối hợp với vũ đạo thoát tục siêu phàm của nàng, lại có một vẻ diễm lệ mê hồn riêng. Khí tức mà Chiêu Nguyên cảm nhận được ban ngày, từ từ nồng đậm hẳn lên. Khanh Dao cau mày, "Là yêu quái." Thân hình y nhoáng một cái, đã đạp lên cây sáo nhảy vọt lên, đến lưng chừng trời, một luồng sáng từ trong tay áo y bắn ra, lao vút về phía ảo ảnh trên không kia như một mũi tên.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt kinh ngạc, chỉ trong một tích tắc vừa nãy, Khanh Dao đã sử ra hai tuyệt học, Ngự Khí Phi Thiên và Hóa Khí Vi Kiếm, đều là chiêu số khá cao trong huyền pháp, ngay Lạc Lăng Chi cũng không với được tới cảnh giới này.

Kiếm quang bay vút lên trời, nửa đường hóa thành một thanh kiếm bạc, nhằm thẳng vào cây quế cạnh nữ tử.

Đây chính là Tùy Ý Hóa Hình thuật? Binh khí do hóa khí mà thành có thể tùy theo tâm ý của người sử dụng mà biến thành đủ loại hình thái, chuyện này Lạc Việt chỉ nghe nói, hôm nay mới là lần đầu tiên được chứng kiến. Chiêu Nguyên cũng tập trung pháp lực, đang chuẩn bị nghênh chiến thì ảo ảnh trên không đột nhiên biến đổi, trước khi thanh ngân kiếm kịp chạm đến.

Hắc khí thình lình lan ra giữa nền trời sáng rực ánh sao, trong chớp mắt, đã hội tụ lại thành ngàn vạn binh lính mặc giáp đen, cưỡi ngựa đen, lao về phía bọn họ, khí thế rung trời chuyển đất, vô số cung nỏ được giơ lên, phi kiếm như mưa. Cầu quang màu vàng rực tụ lại trên hai tay Chiêu Nguyên, biến thành một vầng sáng chói lóa, bay lên lưng chừng trời, lập tức, những mũi phi kiếm kia nhất loạt biến mất.

Nhưng thiên binh vạn mã vẫn ỷ đông ập tới, cuốn lên cuồng phong vần vũ khiến vầng sáng của Chiêu Nguyên cũng run run, tựa hồ trong chớp mắt sẽ bị bọn họ giẫm nát như tương.

Đúng lúc này, Khanh Dao đột nhiên xoay phắt người giữa không trung, y vung tay lên, một luồng kiếm quang nhằm thẳng vào một hướng nào đó dưới mặt đất, chỉ nghe một tiếng kêu thảm, đám binh sĩ giáp huyền ngựa ô rợp trời cùng vầng mây đen bắt đầu vặn vẹo biến hình, rồi dần dần tiêu tán.

https://thuviensach.vn

Khanh Dao đáp xuống mặt đất, đứng vững rồi nhìn xuống dưới chân, cười ha hả, "Cuối cùng cũng bắt được ngươi."

Chiêu Nguyên thu lại pháp thuật, cùng Lạc Việt bước tới xem, chỉ thấy hồng quang lấp loáng tỏa ra từ một khe nứt ngay dưới chân Khanh Dao.

Khanh Dao rút vật gì đó trong tay áo, ném xuống khe nứt, đoạn vung tay, tức thì, từ dưới khe nứt bay vụt lên một tấm lưới bạc bọc lấy một vật lấp lánh hồng quang. Vật đó toàn thân cứng rắn đen thui, là một con trai lớn, hai mảnh vỏ liên tục hé ra đóng vào, hồng quang từ bên trong leo lét hắt ra.

Lẽ nào là thủy yêu ở sông ngòi lân cận chạy tới đây tác quái?

Chiêu Nguyên nghi hoặc nói, "Hình... hình như là một con trai biển." Nó rất thông thuộc thủy tộc, nhất là thủy tộc vùng biển, quyết không thể nhận sai được.

Khanh Dao và Lạc Việt ngẩn người, nơi này là đất liền, cách biển đến mười vạn tám ngàn dặm, sao lại có một con trai biển ẩn nấp dưới khe nứt tác quái được? Chỉ thấy con trai ấy búng mình mấy lần trong lưới rồi thốt ra tiếng người, là giọng nữ, "Long quân, cứu tôi với. Long quân, cứu tôi với. Tôi là một con trai trong Tây Hải Bạng Tiên phủ, bị kẹt ở đây, chẳng biết làm sao, đành dùng ảo thuật khiến người ta chú ý, hy vọng người của thủy phủ phát hiện ra mà tới cứu.

Tôi chưa từng hại người, xin long quân cứu tôi với, tha mạng cho tôi đi mà."

Đúng là một con yêu quái khai báo lý lịch trôi chảy. Lạc Việt nói, "Chúng ta đâu nói sẽ giết ngươi, là ngươi muôn giết chúng ta đó chứ."

Con trai kia lại búng mình nhảy lên hai cái, "Đó chỉ là ảo ảnh, không đả thương người khác được đâu, kẻ nào nhát gan cùng lắm là sợ mất vía thôi.

https://thuviensach.vn

Tôi thực sự không cố ý đả thương người mà."

Khanh Dao hỏi, "Ngươi rõ ràng là trai biển, sao lại chạy đến tận phế tích Cửu Ấp nằm sâu trong đất liền?"

Nghe hỏi, con trai run lên bần bật, lí nhí đáp, "Một lời khó nói hết. Mười mấy năm trước, trong nhân gian có một vị Tiên đầu thai chuyển thế, nghe nói có yêu ma ngấp nghé, muốn nhân cơ hội vị tiên kia vừa ra đời chưa lâu, đoạt lấy tiên nguyên. Thiên đình phái Tiên nhân bảo vệ cho người kia, vừa khéo vị tiên đó lại đang làm khách ở Tây Hải, vì yêu quái biết Hỏa thuật, nên mượn Tây Hải chút nước để đối phó, bấy giờ, tôi đang lén chuồn ra khỏi thủy phủ đi chơi...

không cẩn thận bị..."

Không cẩn thận bị hút vào túi pháp bảo của vị tiên nhân kia cùng với nước biển, đi đến giữa đường, vị tiên nhân đó đụng độ yêu ma, giao chiến ngay giữa bầu không bên trên Cửu Ấp, khi người đó vận dụng Thủy thuật, con trai này cũng bị rơi xuống phàm trần. Nó hạ giọng nói nhỏ, "Nếu các vị tha mạng cho tôi, tôi xin tặng lại bảo bối."

Xem ra con trai này chỉ là hạng tiểu tốt, vừa rồi khi vỏ nó đóng vào mở ra, Lạc Việt đã liếc qua, thấy bên trong còn chẳng có ngọc, liệu nó có thể lấy ra món bảo bối nào đây?

Con trai chỉ nôn nóng giữ mạng, vỏ nó giật giật mấy cái rồi phun ra một làn khói hồng, mấy thứ đồ vật từ trong làn khói rơi ra. "Đây là những thứ tôi nhặt được dưới đáy biển năm xưa, các người ở trên đất liền khó mà có đó."

Lạc Việt nhìn mấy thứ dưới đất, nhất thời nín lặng.

Gương đồng, trâm cài nạm minh châu, lược ngà voi, hộp trang điểm bằng bạc, chỉ có mấy khối gì đó sáng long lanh trông như hồng lam bảo

https://thuviensach.vn

thạch là còn đáng tiền. Những thứ này hẳn đều do nó lấy từ xác tàu thuyền đắm. Lạc Việt nghiêm trang nói với nó, "Nếu ngươi thực sự chưa từng đả thương người thì Khanh Dao đạo trưởng đương nhiên sẽ thả ngươi ra. Ngươi mau thu đống bảo bối lại đi, chúng ta sao có thể lấy bảo bối của ngươi được."

Khanh Dao nhấc tay thu tấm lưới lại, con trai biển được giải thoát lấy lại tự do, vui mừng đến nỗi vỏ ngoài run bắn lên, nói, "Đa tạ các vị không giết, tôi xin làm tay sai cho hai vị."

Lạc Việt luôn miệng từ chối, "Không cần đâu."

Con trai tinh này xem ra rất ngốc nghếch, nhất định là thành sự không đủ, bại sự có thừa.

Lạc Việt hắng giọng, "Chúng ta chỉ ra tay nghĩa hiệp mà thôi, đâu có mong báo đáp, phải không Khanh Dao đạo hữu?"

Khóe miệng Khanh Dao cong lên thành một nụ cười, "Lạc đạo hữu nói rất đúng. Có điều phải đưa con trai này về Tây Hải, trước mắt tại hạ cũng nhàn rỗi, thôi thì đi một chuyến vậy." Y quay sang nhìn Lạc Việt và Chiêu Nguyên, vẻ đầy mong đợi, "Hai vị có muốn đồng hành chăng?"

Lạc Việt gãi gáy, "Không được rồi, thật ngại quá, chúng tại hạ còn có việc gấp phải làm."

Khanh Dao tỏ vẻ tiếc nuối, "Chuyện này coi như xong, đợi khi trời sáng tại hạ sẽ lên đường, Lạc đạo hữu bảo trọng."

Lạc Việt ôm quyền đáp, "Khanh Dao đạo hữu cũng phải bảo trọng." Nói đoạn hắn quay đi, toan nhân lúc trời tối trở về hang động kia xem thử, hắn vẫn nghĩ mấu chốt của chuyện này, chính là nằm ở trận pháp đó.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ Khanh Dao gọi hắn lại, "Lạc huynh xin dừng bước." Y rút trong tay áo ra một quyển sách, đưa đến trước mặt Lạc Việt. "Lạc huynh linh căn rất tốt, tuy không thuộc đạo phái huyền môn, nhưng cũng có duyên với đạo pháp. Quyển sách này tại hạ ngẫu nhiên tìm được, nói không chừng có thể giúp ích cho Lạc huynh."

Lạc Việt kinh ngạc đón lấy cuốn sách, trong bóng tối hắn không trông rõ nét chữ, cũng chẳng buồn gắng xem. Bởi những sự việc xảy ra đêm nay, cùng hành động của kẻ trùng tên với sư tổ này, khiến Lạc Việt lấy làm lạ. Khi đón lấy cuốn sách, hắn chợt nảy sinh một cảm giác kỳ quái, dường như kẻ trước mặt đích thực là Khanh Dao sư tổ. Trong ký ức của Lạc Việt, những sự tích về vị sư tổ này đều thần kỳ chẳng kém chuyện thần tiên. Khanh Dao sư tổ xuất thân nhà thế gia công hầu, lúc ra đời, trên trời xuất hiện dị tượng, bát tự của người cũng rất đặc biệt, từ thuở lọt lòng đã được đưa đến Thanh Sơn đệ nhất thiên hạ để tu tập huyền pháp. Sáu tuổi thuộc làu kinh sách, tám tuổi bắt đầu có thành tựu về kiếm thuật, có thể ngự khí phi thiên, mười tuổi luyện thành phép Hóa Khí Vi Kiếm, mười hai tuổi khí hình tùy ý, mười bốn tuổi vung kiếm hàng yêu, mười sáu tuổi ngao du thiên hạ.

Khanh Dao sư tổ ngao du mấy năm, viết được mấy cuốn sách tổng hợp những điều tâm đắc trong tu tập, cùng những chuyện tai nghe mắt thấy dọc đường đi, năm ngoài hai mươi tuổi, Khanh Dao sư tổ giúp thiên đình tiêu diệt đại ma đầu, cũng chính là Ứng Trạch, rồi thăng thiên thành tiên.

Thanh Huyền từ khi lập phái đến nay, chỉ mình Khanh Dao sư tổ đạt được thành tựu huy hoàng như vậy.

Luận về tuổi tác lẫn võ công vừa sử ra, chỉ có Khanh Dao sư tổ đích thực mới có thể trùng hợp hoàn toàn như thế. Nhưng vì sao Khanh Dao sư tổ lại gặp hắn tại phế tích của Cửu Ấp thành từ hơn bốn trăm năm trước, còn thổi sáo kết giao, tặng sách làm thân? Lạc Việt vô cùng bối rối, định bụng quay lại hang động tìm trận pháp rồi từ từ suy ngẫm.

https://thuviensach.vn

Thấy Chiêu Nguyên quăng ra hai quả cầu quang làm đèn lồng soi đường cho Lạc Việt, Khanh Dao không khỏi ngưỡng mộ, "Lạc huynh có thể kết giao với Chiêu huynh, quả là kỳ ngộ hiếm có."

Lạc Việt động lòng bảo Khanh Dao, "Đạo hữu ngày sau có duyên, nói không chừng, còn có kỳ ngộ thâm sâu hơn tại hạ."

Ứng Trạch điện hạ còn là thượng cổ long thần, vô cùng hiếm hoi.

Khanh Dao chỉ cười bình thản, chợt một trận gió lùa qua, hai quả cầu quang mà Chiêu Nguyên quăng ra bắt đầu quay quanh nó và Lạc Việt, vạch ra một vòng tròn sáng rực.

Hình bóng Khanh Dao trước mặt bỗng nhạt nhòa hẳn, tấm áo lam dường như cũng phai màu, không chỉ Khanh Dao mà mọi thứ quanh hắn đều lu mờ cả đi, Chiêu Nguyên nắm chặt lấy cổ tay hắn, vung tay áo toan thu cầu quang lại, nhưng ánh vàng rực chợt bùng lên chói cả mắt, Lạc Việt chỉ thấy một mảng trắng lóa, chân bỗng nhẹ hẫng đi.

"Vèo", đà rơi của hắn rất nhanh, sau cùng rơi bịch xuống một nơi nào đó.

Hắn nảy cả đom đóm mắt, thấy cảnh tượng trước mặt đã thay đổi hoàn toàn.

Một giọng quen quen mừng rỡ reo lên, "Tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi."

Lạc Việt hoang mang đảo mắt, liền trông thấy từng gương mặt quen thuộc. Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên, Thương Cảnh nằm trên đầu Đỗ Như Uyên, Lạc Lăng Chi, Tôn Bôn, Phi Tiên Phong, còn cả... Ứng Trạch điện hạ đang nghiêm trang chăm chú gặm món điểm tâm...

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch điện hạ bình thản vẫy tay, "Ừm, ngươi đã tỉnh lại, không sao nữa rồi."

Lâm Tinh nhào tới, nắm lấy cánh tay Lạc Việt, "Ngươi ngủ suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng tỉnh rồi."

Lạc Việt ngúc ngoắc cái đầu cứng đờ, gắng gượng ngồi dậy.

Lạc Lăng Chi liền bước lại đỡ, còn những người khác đều thận trọng nhìn hắn, như thể hắn đang mang bệnh nặng.

Lạc Việt thầm kinh ngạc, "Chiêu Nguyên không ở đây à?"

Lâm Tinh dẩu môi, "Quả nhiên ngươi bị sét đánh đến mụ mị cả người mất rồi, không cảm thấy nó đang trong ngực áo ngươi ư?"

Chiêu Nguyên nằm trong ngực áo ứng tiếng khẽ quẫy, rồi từ dưới vạt áo hắn thò đầu ra.

Lâm Tinh vỗ tay, "Mừng quá, Chiêu Nguyên cũng tỉnh rồi. Ngươi hôn mê nó cũng hôn mê, làm chúng ta sợ gần chết. Mấy ngày nay Thương Cảnh đã hao phí rất nhiều pháp lực, chỉ sợ các người không tỉnh lại nữa."

Lạc Việt vỗ vỗ lên đầu, "Hôm nay là năm nào tháng nào?"

Lâm Tinh chớp mắt, "Ngày mồng chín tháng Năm năm Ninh Thụy thứ mười một, giờ đang là nửa đêm, sắp sang ngày mồng mười rồi." Đoạn cô giậm chân nói tiếp, "Lão An Thuận vương kia thật quá giảo hoạt, lại phái mấy con chim ưng đi đối phó với các ngươi, còn kẻ gọi là cái gì quốc sư Phụng Ngô, huynh trưởng của Phụng Đồng thì đích thân ra tay thu thập ta và Tôn Bôn. Nếu bên cạnh Tôn Bôn không có ta, ắt gã cũng xong đời rồi. Một con phụng hoàng lòe loẹt sao xứng làm đối thủ của ta? Có điều ta bị hắn cầm chân, nhất thời không để ý đến tình hình bên phía các ngươi được.

https://thuviensach.vn

Khi ta chạy đến nơi, thì ngươi đã bị sét đánh ngất đi, mấy binh lính phe địch đang lăm lăm đao kiếm chạy về phía các ngươi, còn rồng ngốc thì xoay vòng vòng trong lòng ngươi. Xoay vòng vòng có tác dụng quỷ gì chứ. Nếu ta không chạy tới kịp, Lạc Việt đã mất mạng rồi."

Cô nói một mạch, rồi lôi Chiêu Nguyên ra khỏi ngực áo Lạc Việt, "Ngươi đó, lần này có thể đánh bại mấy con chim ưng, cứu Lạc Việt khỏi lưỡi tầm sét, vốn phải khen ngươi đã tiến bộ vượt bậc. Lần sau đừng xoay vòng vòng như thế nữa, không dùng được độn thuật đâu, hỏa độn ta dạy ngươi, thổ độn Thương Cảnh dạy ngươi, thủy độn Ứng Trạch dạy ngươi, đợi ngươi xoay hết một vòng thì đao kiếm đã chém xuống rồi, ngươi học đâu được trò xoay vòng vòng đó vậy?"

Chiêu Nguyên khẽ cựa quậy, gắng chen vào tràng tường thuật liên tu bất tận của Lâm Tinh một câu hỏi, "Tỉ... cứu được Lạc Việt trong lúc tôi đang bày pháp trận ư?"

Lâm Tinh gật đầu, "Ừ, nói chính xác là, ta chạy đến lúc ngươi còn chưa bày xong, đợi ngươi bày xong thì ta đã dùng pháp thuật đánh cho mấy binh sĩ lăm lăm đao kiếm kia choáng ngất rồi kéo các ngươi bỏ chạy, lẽ nào ngươi bày trận xong cũng choáng váng ngất đi, không cảm giác được sao?"

Chiêu Nguyên ngạc nhiên, Lạc Việt cũng đờ ra trên giường, nói vậy là, Cửu Ấp bốn trăm năm về trước, người tên Khanh Dao đó, phế tích, trai biển, đều chỉ là mộng thôi sao? Lạc Việt và Chiêu Nguyên bất giác đưa mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương, cả hai đều hiểu ra, bọn họ đã cùng trải qua một giấc mộng.

Thấy Lạc Việt ra sức gãi đầu gãi tai, Lâm Tinh vội ngăn lại, "Đầu ngươi bị sét đánh, đừng gãi bừa."

Lạc Việt trở mình leo xuống giường, đột nhiên một cuốn sách từ trong lòng hắn rơi ra, LạcViệt nhặt lên xem, nhưng không phải Kỳ Huyền pháp

https://thuviensach.vn

trận thư vẫn nhét trong ngực áo. Trên bìa sách xanh đậm viết rành rành ba chữ: Thái Thanh kinh.

Kỳ Huyền pháp trận thư vẫn nằm trong ngực áo hắn. Lạc Việt sững sờ.

Lâm Tinh ngạc nhiên thốt, "Lạc Việt, thì ra hiện giờ ngươi còn tu luyện đạo pháp, nếu ngươi muốn học, ta sẽ sai người đưa tới cho ngươi vài cuốn, trên núi Côn Luân của chúng ta lưu giữ nhiều đạo kinh lắm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu..."

Tôn Bôn bước lại cắt lời Lâm Tinh, "Lạc thiếu hiệp, giờ không phải lúc nghiên cứu đạo pháp, huynh đang lâm vào cảnh nguy khốn, khó mà giữ mạng, nên nghĩ xem sau này phải làm sao đi."

Đỗ Như Uyên gật đầu, "Lạc Việt, thật ra trong mấy ngày huynh hôn mê, Cửu Ấp thành cũng loạn cả lên, triều đình đã đạt thành hiệp nghị với các môn phái trong giang hồ, Nam Cung thiếu gia và Nam Cung phu nhân cùng những nhân sĩ giang hồ khác sắp rút lui khỏi Cửu Ấp." Gã ngừng lời chốc lát, rồi nói tiếp với vẻ nghiêm trang, "An Thuận vương đã ban lệnh chiêu an, nói rằng loạn Cửu Ấp chỉ do mình huynh và long thần gây ra, muôn dân và tướng sĩ đều bị liên lụy, chỉ cần giao huynh ra, Cửu Ấp thành cùng tất cả những người tham gia vào trận chiến này sẽ được coi như vô tội, triều đình sẽ vỗ về ban thưởng."

Trong Cửu Ấp thành lòng dân náo động, lệnh chiêu an của An Thuận vương vừa ban ra, đã có không ít kẻ dao động. Dù sao phần lớn bách tính bình dân đều sợ chiến loạn, bởi chỉ cần chiến loạn dấy lên, bọn họ sẽ bị đẩy ra đứng mũi chịu sào, làm bia đỡ đạn.

Lâm Tinh hậm hực nói, "Bọn phàm nhân này, thật không đáng được tương trợ, Cửu Ấp sắp bị diệt thành tới nơi, vậy mà chúng còn tin lời An Thuận vương, cho rằng quan binh công thành là vì Lạc Việt, chỉ cần giao Lạc Việt cho An Thuận vương thì có thể đổi lấy bình an cho mình. Còn đám

https://thuviensach.vn

giang hồ nhân sĩ đó nữa, nói cái gì nghĩa khí giang hồ, vừa nghe có thể ly khai, kẻ nào kẻ nấy chỉ hận không thể cưỡi mây đạp gió mà rời Cửu Ấp cho mau, hiện giờ đã thu dọn hành lý xong xuôi cả rồi."

Chiêu Nguyên vùng vẫy trong tay Lâm Tinh, chợt toàn thân nhoáng lên chói lóa, biến thành một thiếu niên, vạt áo vẫn bị Lâm Tinh nắm trong tay. Lâm Tinh kinh ngạc buông ra, búng búng lên trán nó, "Khá lắm, khôi phục được rồi à." Rồi đột nhiên, cô lại cau mày, đặt tay lên đầu Chiêu Nguyên, đọ chiều cao với mình, "Sao ta lại cảm giác ngươi cao hơn hồi trước nhỉ?"

Thật sao? Chiêu Nguyên gãi gãi đầu, nó chỉ cảm thấy pháp lực trong thân thể sung mãn hơn trước đây rất nhiều, chứ không biết nhân hình của mình cũng biến đổi. Chiêu Nguyên lo lắng hỏi, "Giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Lâm Tinh "hừ", một tiếng, "Đám phàm nhân đó dù có tu một vạn năm cũng đừng hòng cướp được Lạc Việt trong tay bản công chúa để dâng cho An Thuận vương. Lạc Việt đã tỉnh, chi bằng chúng ta bỏ chạy mặc bọn người trong Cửu Ấp thành và đám giang hồ đó muốn ra sao thì ra, thử xem không có chúng ta, triều đình và An Thuận vương có tha cho chúng không?"

Đỗ Như Uyên phe phẩy quạt, "Lâm công chúa, câu này của cô cũng có phần quá khích, như cô nói đó, những kẻ đó chẳng qua chỉ là phàm nhân, có tham sống sợ chết cũng là lẽ thường."

Lạc Việt cũng lên tiếng, "Không sai, những người như Nam Cung phu nhân, thân là người trong đại môn phái hoặc thế gia, càng không thể đắc tội với triều đình, bằng không sẽ liên lụy tới cả môn phái gia tộc."

Đỗ Như Uyên lại bồi thêm, "Ví như Lâm Tinh công chúa đây, nếu muốn đối địch với thiên đình, cũng phải cân nhắc xem liệu có liên lụy tới cả Kỳ lân tộc không, vậy đó."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nhất thời nghẹn họng, bèn sầm mặt quay đi, "Được rồi, Lạc Việt ngươi cùng Đỗ mọt sách một xướng một họa, nói toàn lời đường hoàng cao cả, lẽ nào ngươi muốn tự trói mình nộp cho An Thuận vương?"

Lạc Việt cười đáp, "Đương nhiên không rồi." Tuy hắn thường tự xưng là hiệp nghĩa, nhưng cũng không vĩ đại đến chừng đó. Hắn định sáng hôm sau sẽ tới gặp đám giang hồ nhân sĩ kia nói chuyện.

Sớm hôm sau, Lạc Việt bước vào nghị sự sảnh, thấy cả đám giang hồ nhân sĩ đã đợi bên trong. Lạc Việt đã nhờ Cao thống lĩnh phái người thông báo cho bọn họ tới, lúc này trông thấy Lạc Việt, họ nhao nhao chúc mừng hắn bình an vô sự, nhưng thần sắc không giấu nổi vẻ hổ thẹn và bất an.

Sau khi Lạc Việt ngồi xuống, Nam Cung phu nhân ngần ngừ một thoáng rồi lên tiếng, "Chắc... Lạc thiếu hiệp đã biết... chúng ta sáng mai sẽ rời khỏi đây."

Thấy hắn gật đầu, Nam Cung phu nhân thở dài, "Chúng ta thực hổ thẹn với thiếu hiệp, nhưng chuyện này liên quan tới cả gia tộc môn phái..."

Lạc Việt đỡ lời, "Phu nhân khỏi cần áy náy, Cửu Ấp bị vây khốn đến nay, nếu không có phu nhân và các vị trợ giúp, có lẽ đã phá thành từ lâu. Hiện giờ An Thuận vương đã ban lệnh chiêu an, có thể tránh được chiến loạn, thật tốt."

Những giang hồ nhân sĩ ngồi đó lại càng thêm sượng sùng. Nam Cung phu nhân nói, "Lạc thiếu hiệp độ lượng phóng khoáng, không hổ là người được long thần lựa chọn, chẳng hay sau đây thiếu hiệp định thế nào?"

Lạc Việt chưa kịp đáp thì Đỗ Như Uyên bên cạnh đã xen vào, "Lạc Việt nửa đêm hôm qua mới tỉnh, biết An Thuận vương hạ lệnh chiêu an, đã quyết tự nộp mình để đổi lấy bình an cho Cửu Ấp, chúng tại hạ phải khuyên mãi đến tận khi trời sáng đó."

https://thuviensach.vn

Tất cả giang hồ nhân sĩ trong đại sảnh cùng thân binh nô bộc đứng một bên đều biến sắc, Nam Cung phu nhân can ngăn, "An Thuận vương làm vậy rõ ràng là kế ly gián, Lạc thiếu hiệp ngàn vạn lần đừng trúng kế."

Trước ánh mắt đầy tôn sùng ngưỡng mộ của mọi người, Lạc Việt dựng hết tóc gáy, vừa mở miệng định nói thì lại bị Đỗ Như Uyên cướp lời, "Đêm qua chúng tại hạ cũng khuyên như vậy, nhưng Lạc Việt vẫn khăng khăng cố chấp, nói An Thuận vương đã chính miệng hứa hẹn, tin rằng sẽ không nuốt lời, mà dù là kế sách thì sao chứ?"

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Lạc Việt càng thêm phần sùng kính, như đang nhìn một con lợn tự động trèo lên giá quay để dâng lên cho người ta no bụng vậy. Lạc Việt càng lúc càng thấy mất tự nhiên, xưa nay hắn vẫn ôm mộng làm đại hiệp, hy vọng có thể dùng thực lực của mình khiến người ta tâm phục khẩu phục, vì thế vầng hào quang "vĩ đại" mà Đỗ Như Uyên vẽ ra chụp lên người hắn khiến hắn vô cùng khó chịu. Chiêu Nguyên cũng ngỡ ngàng, không nhịn được toan chen vào thì Lâm Tinh bên cạnh tỉnh rụi bấm một cái vào tay nó, đồng thời nhướng nhướng mày, Chiêu Nguyên biết ý, vội vã ngậm chặt miệng l ại .

Đám giang hồ nhân sĩ cảm động vây lấy Lạc Việt ra sức khuyên nhủ, Đỗ Như Uyên cũng giơ một tay ấn lấy vai Lạc Việt, cảm động nói, "Huynh xem, mọi người đều không tán thành cách làm đó của huynh, huynh phải cân nhắc thật kỹ đi."

Lạc Việt chỉ cười khan, "Chư vị yên tâm, dù đến quân doanh của An Thuận vương, tại hạ cũng chưa chắc bị hại kia mà."

Nam Cung phu nhân lắc đầu, "Nghe nói quốc sư Phụng Ngô đang ở trong phủ An Thuận vương, thế nhân ai cũng biết thủ đoạn của hắn, dù Lạc thiếu hiệp có long thần hộ thân, e rằng... Mong thiếu hiệp suy xét cho kỹ."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt vừa lắc đầu cười, chợt ngừng một lát rồi đột ngột đứng dậy, "Tại hạ cảm thấy hơi khó ở, muốn quay về nghỉ ngơi."

Chúng giang hồ nhân sĩ lại đua nhau căn dặn hắn "bảo trọng", rồi đưa mắt nhìn theo hắn nặng nhọc rời đi, bọn Đỗ Như Uyên cũng theo sau.

Cả đoàn người vừa đi đến chỗ ngoặt hành lang thì Nam Cung Cầm từ phía sau vội vã chạy tới, đưa cho Lạc Việt một tấm ngọc bài, "Lạc huynh, thẩm nương bảo tại hạ giao cho huynh vật này, đợi khi nào chuyện ở Cửu Ấp giải quyết xong xuôi, nếu Lạc huynh có gì khó xử, cứ cầm lệnh bài này tìm tới ngõ Bích Y ở Kim Lăng. Nam Cung thế gia xin nghe huynh sai khiến."

Lạc Việt nhận lấy, vừa định cảm tạ thì Nam Cung Cầm đã đỏ bừng mặt, cúi đầu nói tiếp, "Lạc huynh, có lúc... tại hạ thật hận mình sao lại sinh ra trong nhà Nam Cung. Sau chuyện lần này, tại hạ thật chẳng còn mặt mũi nào gặp lại Lạc huynh nữa, càng không mặt mũi nào làm huynh đệ với Lạc huynh... Ài!" Nói đoạn, liền quay người vội vã bỏ đi.

Mọi người về tới phòng Lạc Việt, Đỗ Như Uyên khép cửa lại, Thương Cảnh trên đầu gã tỏa ánh xanh lục toàn thân, lập tức tạo ra một tấm bình phong bằng pháp thuật chắn lấy cửa. Đỗ Như Uyên cười nói, "Được rồi, Lạc Việt, có gì không tán thành, huynh có thể nói hết ra."

Lạc Việt kéo ghế ngồi xuống, vẻ nghiêm trang hiếm thấy, "Đỗ sư đệ! Phía Nam Cung phu nhân thật lòng đối đãi với chúng ta, bày trò Lưu Bị ném con lừa họ kể cũng không phải."(4)

Đỗ Như Uyên ngồi xuống đối diện với hắn, gõ gõ cây quạt, "Sư huynh, lệnh chiêu an của An Thuận vương vừa phát ra, binh mã trong Cửu Ấp thành đã không tuân theo huynh nữa, hiện giờ chỉ có cách đi nước cờ nhân nghĩa này, mới có thể lung lạc lòng người thôi."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cau mày, "Ta đâu phải hạng thánh nhân tự dâng mình cho An Thuận vương để đổi lấy bình an cho trăm họ, trò vờ vịt để lung lạc này, thật không xứng làm đại trượng phu."

Đỗ Như Uyên nhướng mày, "Vậy huynh nói xem, thế nào mới là không vờ vịt? Thế nào là đại trượng phu? Hiện giờ cả thiên hạ đều biết thân phận của huynh, hai chữ loạn đảng đã bị khắc vào não rồi, còn không mau bồi dưỡng thực lực thu phục nhân tâm, lẽ nào định khoanh tay chờ chết thật sao?"

Lâm Tinh cũng chen vào, "Phải rồi, lần này ta cũng đồng ý với Đỗ mọt sách, chẳng qua là dùng lừa gạt để đối phó với lừa gạt thôi mà, ngươi tưởng biểu hiện của chúng trước mặt ngươi là thật tình chắc?"

Lạc Việt im lặng. Nhất thời, không khí trong phòng như đóng băng, Chiêu Nguyên lặng lẽ ngồi cạnh Lạc Việt, Lạc Lăng Chi không nói nửa lời. Tôn Bôn khoanh tay ngồi một bên xem náo nhiệt, Ứng Trạch nghiêm trang chăm chú bóc hạch đào cùng Phi Tiên Phong.

Lạc Việt lại nói, "Chúng ta nổi loạn ở Cửu Ấp lần này, đơn thuần chỉ vì muốn giữ mạng, vốn không có ý tranh quyền đoạt vị, hiện giờ lại vờ vịt bày trò, chẳng phải là thay đổi hoàn toàn bản chất sự việc ư?"

Đỗ Như Uyên phì cười, "Thì ra huynh vẫn cho rằng mình không tạo phản, vậy việc bọn đệ và huynh đều bị coi là loạn đảng phải tính sao đây? Thôi, nếu Lạc thiếu hiệp coi khinh những hành động của tại hạ, thì từ nay về sau, tại hạ cũng chẳng quản việc không đâu nữa. Có điều, tại hạ cảm thấy Lạc thiếu hiệp lúc này cũng đã có phần làm mầu làm vẻ rồi." Nói đoạn, gã đứng dậy mở cửa đi thẳng.

Chiêu Nguyên ngạc nhiên, vậy là Lạc Việt và Đỗ Như Uyên cãi vã ư?

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, sáng ra, Đỗ Như Uyên không nói gì với Lạc Việt nữa, không khí hết sức gượng gạo.

Chiêu Nguyên rầu rĩ tìm đến thương lượng với Lâm Tinh và Lạc Lăng Chi, nhưng Lâm Tinh chỉ lắc đầu, "Hai người bọn họ hiện giờ mặt mũi đều chảy thượt ra dài như mặt lừa, dù có khuyên cũng vô dụng, thôi đi."

Lạc Lăng Chi chân thành nói, "Chuyện giữa Việt huynh và Đỗ huynh lần này nhìn có vẻ nhỏ nhặt, nhưng thật ra lại là bất đồng về quan điểm, nếu họ không tự tháo gỡ được, tất sẽ lưu lại những bất mãn tiềm ẩn, ngày sau khó mà dung hòa."

Chiêu Nguyên dường như cũng hơi hiểu, lại dường như chẳng hiểu gì, đành tìm Ứng Trạch nhờ giải thích. Ứng Trạch miệng ngậm bánh hạch đào, xoa đầu nó nói, "Phàm nhân xích mích nho nhỏ ấy mà, chẳng sao đâu, không cần bận tâm. Lại bóp vai giúp bản tọa đi."

Cuối cùng Chiêu Nguyên phải bóp vai cho Ứng Trạch suốt buổi chiều.

Hiện giờ, tình hình bên ngoài có vẻ yên ổn, nhưng bên trong đang cuộn lên những cơn sóng ngầm. Tin Lạc Việt tỉnh lại đã lan khắp toàn thành, mọi người đều đang đợi xem hắn sẽ phản ứng ra sao. Vì chuyện này, trong thành đã kết thành một tổ chức bí mật, thậm chí còn tới thuyết phục hai vị phó tướng và Cao thống lĩnh, ngầm ý hỏi họ liệu có thể nghĩ cách "mời" bọn Lạc Việt đến chỗ An Thuận vương hay không.

Chiêu Nguyên rời khỏi chỗ Ứng Trạch, dạo một vòng trong sân, nhưng thấy người trong vương phủ đều có thần sắc là lạ, hiển nhiên ai nấy đều ôm đầy tâm tư, từ đó cũng có thể đoán được tình huống trong thành. Nó lòng vòng trong sân hồi lâu, đến trước cửa phòng Đỗ Như Uyên, lặng lẽ nhìn vào trong, thấy Đỗ Như Uyên đang ngồi bên bàn đọc sách, đột nhiên cửa phòng két một tiếng, tự động mở ra. Chiêu Nguyên đương kinh ngạc thì thấy Thương Cảnh nằm trên đỉnh đầu Đỗ Như Uyên gật đầu với mình.

https://thuviensach.vn

Thấy Chiêu Nguyên bước vào, Đỗ Như Uyên đặt sách xuống, cười hỏi, "Tới tìm ta hay tìm quy huynh?" Chiêu Nguyên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh gã, rồi đắn đo mở lời, "Tôi vừa tản bộ một vòng trong sân, hình như rất nhiều người đều muốn giao nộp chúng ta cho An Thuận vương."

Đỗ Như Uyên đáp, "Lúc hai người hôn mê đã vậy rồi, chuyện thường tình thôi mà."

Chiêu Nguyên cúi đầu, "Ừm, tôi còn nghe nói chuyện họ lén lút thương lượng. May mà trước mặt đám người giang hồ đó, huynh đã nói Lạc Việt định tới nộp mình cho An Thuận vương để đổi lấy bình an cho toàn thành, bằng không có lẽ họ đã động thủ rồi."

Đỗ Như Uyên thản nhiên, "Động thủ cũng chẳng sao, có kỳ lân công chúa, long thần đệ và quy huynh ở đây, chúng ta thừa sức rời thành."

Chiêu Nguyên quan sát nét mặt gã, "Có phải huynh còn giận Lạc Việt không?"

Đỗ Như Uyên cuộn cuốn sách lại, phe phẩy, "Không. Ta không giận Lạc Việt, có điều huynh ấy nhất định phải đưa ra một quyết định mà mọi người đang mong đợi - lựa chọn con đường mình muốn đi. Nếu đến bây giờ huynh ấy vẫn không quyết định được con đường sau này thế nào, thì sau khi rời khỏi Cửu Ấp, chúng ta đường ai nấy đi cho sớm chợ."

Trời sẩm tối, Chiêu Nguyên về đến phòng Lạc Việt, thấy hắn cũng đang ngồi bên giường giơ một quyển sách lên. Có điều trong phòng tranh tối tranh sáng, e rằng hắn cũng chẳng đọc được trong sách viết gì, chỉ thấy Lạc Việt hai mắt mở trừng trừng, nhãn thần đờ đẫn, chẳng biết tâm trí đã trôi đi tận đâu đâu.

Chiêu Nguyên búng tay, tức thời ngọn đèn trên bàn sáng bừng lên. Lạc Việt ném cuốn sách xuống, gối đầu lên cánh tay, thở dài. Chiêu Nguyên nhẹ

https://thuviensach.vn

giọng nói, "Tôi vừa tới tìm Đỗ Như Uyên."

Thấy Lạc Việt lặng thinh, Chiêu Nguyên lại tiếp, "Gã nói gã không giận, chỉ đang đợi huynh đưa ra quyết định."

Lạc Việt nheo mắt, thần sắc toát lên vẻ âm trầm mà Chiêu Nguyên chưa từng thấy, có điều chỉ thoáng chốc, hắn đã khôi phục lại bộ dạng bình thường, ngáp dài bảo Chiêu Nguyên, "Chuyện này để mai hẵng nói đi, sắp đến giờ ăn tối rồi."

Chiêu Nguyên lờ mờ cảm thấy bất an.

Nửa đêm, Lạc Việt rời khỏi phòng, thong thả ra tới bậc tam cấp của hành lang thì ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời đêm mênh mông, chi chít muôn vàn vì sao lấp lánh, một cảm giác điên cuồng trào lên trong lòng Lạc Việt, nhưng lại bị hắn ra sức nén xuống.

Chỉ mình Lạc Việt hiểu, thái độ nóng nảy của hắn trong cuộc tranh chấp với Đỗ Như Uyên hôm nay, là vì nguyên nhân khác. Từ khi ở Tử Dương trấn, biết được sự thật về thân thế của mình, mối căm hờn như tẩu hỏa nhập ma vẫn luôn chất chứa, dồn nén trong lòng hắn, hơn nữa còn không ngừng bành trướng, mối căm hờn mang theo sát khí dày đặc, cơ hồ muốn nuốt trọn hắn từ bên trong, luôn miệng gào thét đòi hắn báo thù. Phải báo thù bắt bọn chúng lấy máu trả máu. Khi Đỗ Như Uyên thốt ra những lời giả dối, dựng lên hình tượng Lạc Việt nhân nghĩa, trong đầu hắn chợt bùng lên một ý niệm gần như điên cuồng - hắn có thể nhân cơ hội này, tiến vào quân doanh của An Thuận vương, giết chết An Thuận vương. Giết luôn cả quốc sư Phụng Ngô trong quân doanh lão. Bất giác, trong óc hắn tức tốc phác ra một kế hoạch - vờ bó tay chịu trói, mượn sức Lâm Tinh, Chiêu Nguyên và Thương Cảnh, chắc cũng đủ tiêu diệt Phụng Ngô, sau đó giết chết An Thuận vương...

https://thuviensach.vn

Lý trí của hắn không ngừng đè nén ý tưởng điên cuồng này xuống, dựa vào thực lực hiện tại của hắn, dù đến trước mặt An Thuận vương, cũng chưa chắc đả thương được lão. Huống hồ, trận tắm máu Đồ Thành năm xưa, vẫn còn vài điểm hắn chưa hiểu rõ. Rốt cuộc phụ mẫu hắn bị kẻ nào giết chết, An Thuận vương hay bọn Bạch Chấn, Chu Lệ? Huyết mạch Hòa thị lưu lạc bên ngoài đã hơn trăm năm, sao phụng thần hộ mạch đột nhiên lại biết được?

Nhưng luồng sát khí kia vẫn không ngừng giục giã hắn, phải đòi nợ, phải báo thù.

Mỗi khi cuộc đấu tranh nội tâm đến hồi kịch liệt, lại có một luồng khí trong lành đè ép ý niệm kia xuống, kéo Lạc Việt trở về từ lằn ranh điên cuồng. Đó chính là sự thanh thản thư thái tích tụ lại trong lòng từ những năm tháng vất vả mà vui vẻ khi hắn còn ở Thanh Sơn. Lạc Việt nghĩ, có lẽ sư phụ cũng biết thân thế của hắn, nhưng người luôn dạy hắn rằng, vui non, vui nước, vui đời, vui trời, đó là tâm cảnh mà người tu đạo nên có.

Ở Tử Dương trấn, trong tấm gương của nhím tinh, hắn đã trông thấy mẫu thân, cũng nghe thấy bà cầu nguyện trước Phật đường, "Dân nữ Lý Lưu Thị, cầu xin Bồ tát phù hộ độ trì cho đứa con trong bụng. Dân nữ không mong nó được làm quan to quan nhỏ phú quý hiển vinh, chỉ cần nó được một đời thư nhàn, một đời an lạc."

Lạc Việt hít vào một hơi lạnh, ngẩng đầu nhìn trời. Trong đêm, đột nhiên có giọng nói cất lên, "Việt huynh còn chưa ngủ ư?"

Lạc Việt nhìn lại, chỉ thấy trên nóc nhà đối diện có một bóng áo dài, ra là Lạc Lăng Chi. Rõ ràng Lạc Lăng Chi vừa ra ngoài trở về, Lạc Việt ngạc nhiên hỏi, "Lăng huynh ra ngoài ư?"

Lạc Lăng Chi nhảy xuống đất, "Vừa ra ngoài dạo một vòng, xem tình hình trong thành thế nào."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lặng lẽ gật đầu, tình hình trong thành thế nào, hắn cũng có thể đoán ra được. Lạc Lăng Chi vỗ vai Lạc Việt, an ủi, "Việt huynh, mọi chuyện chỉ cần làm theo tấm lòng mình là được, đừng suy nghĩ nhiều."

Lạc Việt thở dài, "Có những chuyện không thể không làm, đành phải làm thôi."

Lạc Lăng Chi chăm chú nhìn hắn, "Huynh định tìm An Thuận vương báo thù?"

Lạc Việt siết chặt nắm tay, "Mối thù của cha mẹ, tôi nhất định phải báo.

Không chỉ mình An Thuận vương, còn cả phụng hoàng nữa."

Lạc Lăng Chi trầm ngâm hồi lâu rồi nói, "Nhưng dựa vào sức của một mình huynh, khó mà đối phó nổi An Thuận vương. Tình hình trước mắt, nếu không..."

Lạc Việt tiếp lời, "Nếu không có Lâm Tinh, Chiêu Nguyên, Ứng Trạch bọn họ, tôi vốn đã khó toàn tính mệnh."

An Thuận vương vây khốn Cửu Ấp án binh bất động, vốn không phải muốn kích cho bọn họ xuất chiến, từ đầu đến cuối, lão chẳng hề coi bọn họ vào đâu cả, bởi chỉ cần lão nói một câu, cũng đủ san bằng cả Cửu Ấp thành.

Lạc Việt thở dài nói, "Lăng huynh, thật ra trong lòng tôi hiện giờ rất bối rối, nhất là mấy hôm nay, tôi càng lúc càng không hiểu, rốt cuộc mình đang tính toán cái gì. Tôi hai bàn tay trắng, cũng vô đức vô tài, chỉ như con sâu cái kiến mà thôi. Một con kiến sao có thể lay trời chuyển đất chứ?"

Lạc Lăng Chi đứng lặng hồi lâu, chợt bật cười, "Nếu Ứng Trạch điện hạ ở đây, nhất định sẽ bảo rằng, chỉ cần huynh muốn có trời, thì trời chính là

https://thuviensach.vn

của huynh. Không trời nào là không diệt được, không đất nào là không chuyển được, cũng không Ngọc đế nào là không lật đổ được."

Hình ảnh Ứng Trạch chắp tay sau lưng, ngạo nghễ nhìn trời đất lập tức hiện ra trước mắt. Lạc Việt cũng không khỏi phì cười. Lạc Lăng Chi nói, "Trước đây từng có một vị cao tăng luận đạo với sư tôn, tôi may mắn được ngồi bên cạnh lắng nghe, ông ấy có nói một câu mà tôi nhớ mãi đến giờ, Từ một chiếc lá, có thể thấy cả chúng sinh trên thế gian, trong một hạt bụi cũng có cả bầu trời. Chúng ta đều là kẻ tu đạo từ nhỏ, cái gọi là đạo tâm tự tại, thế sự luôn khó định liệu, cũng khó chi phối, nhưng chỉ cần tấm lòng thẳng thắn vô tư, thì cứ làm theo tiếng lòng mình. Việt huynh, trong lòng huynh mong muốn điều gì nhất?

Phải làm thế nào thì ngày sau mới không hối hận?"

Cứ làm theo tiếng lòng mình. Trong lòng Lạc Việt đã dần dần thấp thoáng một nét khái quát. Hắn thở phào nhẹ nhõm, bật cười sảng khoái, "Lăng huynh, đa tạ khuyên nhủ, nhờ huynh nhắc nhở, tôi đã nghĩ thông được rất nhiều điều."

Lạc Lăng Chi cười đáp, "Tôi chỉ nói nhảm vài câu, đánh bừa mà trúng, may mắn giúp được Việt huynh đôi phần mà thôi."

Trong đêm, hai người cùng ngước mắt nhìn trời, Lạc Việt chợt cảm thấy, luồng khí trong lành trong lồng ngực cũng đầy lên.

Chiêu Nguyên nấp đằng xa, nhìn về phía Lạc Việt và Lạc Lăng Chi, nó biết Lạc Việt phiền muộn trong lòng, nhưng không giúp gì được, cũng không nói được những lời khuyên nhủ như Lạc Lăng Chi vừa rồi

Nửa đêm, Lạc Việt đang say ngủ, Chiêu Nguyên bèn biến lại thành hình rồng, chui vào bên gối hắn. Chiêu Nguyên vốn có phòng riêng của mình, nhưng theo thói quen, hằng ngày vẫn cuộn mình ngủ bên Lạc Việt như vậy,

https://thuviensach.vn

nó gác đầu kề tai Lạc Việt, nói như đinh đóng cột, "Tôi sẽ bảo hộ huynh." Dứt lời, Chiêu Nguyên nhắm nghiền mắt lại, mê man ngủ thiếp đi.

Sớm hôm sau, không khí trong Cửu Ấp thành nặng nề hết sức. Ngoài cửa phía Nam thành, ngựa xe như mây, vài ba kẻ ăn vận như người trong giang hồ đứng bên xe trước ngựa lặng lẽ đợi. Đó là người các môn phái thế gia trong võ lâm phái tới đón.

Chưa tới giờ Mão, cửa thành đóng chặt từ từ mở toang, đám nhân sĩ giang hồ bị kẹt trong Cửu Ấp thành lục tục đi ra, lẳng lặng bước đến trước xe ngựa rồi nhanh chóng lên ngựa hoặc chui vào xe, ngựa lập tức chuyển hướng, chạy như bay rời khỏi Cửu Ấp.

Nhóm Nam Cung phu nhân và Nam Cung Cầm cũng đi giữa đám người, trước khi lên xe, Nam Cung phu nhân còn ngẩng đầu nhìn vễ phía thành lâu, trên thành lâu, bọn Lạc Việt đang trầm lặng đứng nhìn xuống dưới, Nam Cung Cầm tung mình nhảy lên ngựa, không quên ôm quyền chào bọn Lạc Việt từ xa, rồi đánh ngựa rời đi.

Bách tính Cửu Ấp túm tụm bên cổng thành, xôn xao thảo luận xem vị long thiếu quân rốt cuộc làm sao mà tỉnh lại, tới đây Cửu Ấp sẽ phải đối mặt với cái gì, một cuộc chiến loạn mới, hay là ổn định bình yên?

Bóng những người quen biết trong giang hồ xa dần, đột nhiên, giữa đám bụi mờ vó ngựa, xuất hiện bảy tám bóng người vận khôi giáp cưỡi chiến mã, chạy về phía Cửu Ấp nhanh như điện chớp. Cửa thành lập tức đóng chặt lại, binh lính trên thành lâu cũng giương cung nỏ lên, nghiêm mật phòng bị. Nào ngờ mấy người kia lại ghìm cương dừng vó trước cửa thành mấy trượng, người dẫn đầu cao giọng nói, "Thủ lĩnh loạn đảng Lạc Việt ở đâu? Chúng ta phụng mệnh quốc sư và An Thuận vương gia tới trước chuyển lời, mong ngươi mau bó tay chịu trói, đừng đem tính mạng trăm họ vô tội trong thành ra uy hiếp, ngoan cố chống trả nữa. Nếu lần này biết mau chóng hối cải, ngươi vẫn còn có thể được toàn thây."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh căm ghét mắng, "Phì! Đúng là vô sỉ! Rõ ràng bọn chúng muốn giết sạch toàn thành, vậy mà lại đổ vấy cho Lạc Việt, đúng là không biết xấu hổ."

Đỗ Như Uyên khoanh tay đứng nhìn, không nói nửa lời.

Tôn Bôn nhe răng cười, "Lạc thiếu hiệp đã quyết định chưa? Chẳng lẽ thực sự muốn làm theo lời Đỗ thế tử sao?"

Bốn bề nhất thời lặng phắc, binh lính trên thành lâu cũng đang lặng lẽ đợi phản ứng của Lạc Việt.

Trong tiếng gió thổi cờ xí bay phần phật, Lạc Việt bước lên một bước, cao giọng nói xuống dưới thành, "Phiền các vị giúp Lạc Việt chuyển lời này tới An Thuận vương, nếu ông ta hứa không thương tổn một viên gạch mảnh ngói nào trong Cửu Ấp thành thì tại hạ bằng lòng thu tay đình chiến, nhưng ta có mấy lời muốn nói trước mặt An Thuận vương, chẳng hay ông ta có dám gặp ta không."

Khi nói những lời này, Lạc Việt đã vận nội lực, lại được Lâm Tinh và Chiêu Nguyên ngầm giúp đỡ, tiếng nói sang sảng vang lên, binh lính trên thành lâu, tín sứ trước cửa thành cùng trăm họ xúm xít bên dưới thành lâu đều nghe rõ mồn một. Kẻ dẫn đầu đám người đưa tin cười ha hả, "Không hổ là thủ lĩnh loạn đảng, khẩu khí lớn lắm. Vương gia hiện giờ đang ở trong đại doanh, ngươi có dám tới quân doanh chúng ta bái kiến chăng?"

Lâm Tinh cười nhạt, "Này, sao không phải là An Thuận vương của các người tới Cửu Ấp thành gặp Lạc Việt? Lẽ nào An Thuận vương chỉ biết nấp trong quân doanh, ngay một câu nói cũng phải phái người truyền đạt ư?"

Tên tín sứ kia lại cười phá lên, "Quả nhiên đám loạn đảng các người miệng thì nói bằng lòng thu tay đình chiến, nhưng vẫn muốn đem tính mạng trăm họ trong thành ra uy hiếp, không dám ra khỏi thành nửa bước."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn tặc lưỡi, "Xem ra dưới trướng An Thuận vương nhân tài như mây, một tên tiểu tốt truyền tin mà đối đáp cũng đanh thép nhường này, còn biết dùng cả kế khích tướng." Nói đoạn liếc nhìn Lạc Việt, "Lạc thiếu hiệp định thế nào đây?"

Lạc Việt cười vang, "Vương gia đã không dám đến Cửu Ấp thì tại hạ đến quân doanh hội kiến, có sao đâu?"

Dứt lời hắn tung mình vọt lên, sử khinh công Đạp Vân bộ chính tông của Thanh Sơn, mũi chân điểm lên lan can thành lâu rồi tà tà bay xuống. Gió rít ù ù bên tai, lúc này đây, toàn thân hắn tràn đầy khí phách xưa nay chưa từng có, mọi người trên thành dưới thành thảy đều kinh ngạc. Chỉ trong một hơi thở, thân hình Lạc Việt chợt chững lại, một luồng thanh quang đỡ dưới chân hắn, giúp hắn đứng vững giữa không trung. Thanh quang khuếch tán, hóa thành bóng một con rùa khổng lồ, cõng Lạc Việt từ từ bay lên. Bên cạnh hắn chợt xuất hiện thêm một người nữa, mỉm cười bảo đám tín sứ dưới đất, "Phiền các vị dẫn đường cho thiếu quân và ta tới gặp An Thuận vương gia."

Đám tín sứ truyền tin không hổ là người dưới trướng An Thuận vương, nháy mắt đã thoát khỏi trạng thái sững sờ kinh ngạc, định thần lại, lập tức quay đầu ngựa không nói nửa lời. Lâm Tinh đứng trên đầu thành giậm chân than thở, "Đỗ mọt sách đúng là giảo hoạt, phản ứng nhanh quá, bị gã và Thương Cảnh chiếm hết hào quang rồi. Chúng ta mau đuổi theo thôi." Nói rồi một tay kéo Chiêu Nguyên, đáp xuống mai Thương Cảnh, Tôn Bôn ấn tay vào tường thành tung mình nhảy lên, cùng Phi Tiên Phong đáp xuống mai rùa, cười hì hì, "Dẫn Tôn mỗ theo xem náo nhiệt với."

Ứng Trạch và Lạc Lăng Chi cũng theo sau, Thương Cảnh cõng theo mọi người, từ từ bay về phía doanh trướng ở phương Bắc.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên chắp tay, thâm thúy nói, "Sư huynh đã leo lên lưng con rùa này thì không xuống được nữa đâu." Nói đoạn khẽ hất cằm, tỏ ý bảo Lạc Việt ngoảnh lại nhìn.

Lạc Việt ngoái đầu, chỉ thấy trên tường thành phía sau lưng, tất cả binh lính nãy giờ còn sững sờ kinh ngạc đều đã quỳ xuống dập đầu bái lạy về phía này, trong khoảnh khắc ấy, Lạc Việt đã thực sự trở thành long thiếu quân mà họ tình nguyện thần phục. Lạc Việt quay đi, chỉ thấy trước mặt mình là bầu không xanh biếc mênh mang, luồng khí bảy sắc rực rỡ của phụng hoàng vẫn thấp thoáng lững lờ giữa tầng mây. Đại doanh của An Thuận vương đã càng lúc càng gần.

Tới khi thấp thoáng trông thấy doanh trướng trải dài bên dưới, thình lình giữa tầng không cuồn cuộn mây mù, một vầng hào quang bảy sắc từ trong doanh trướng xông thẳng lên trời, trong tiếng hót lảnh lót, biến thành một cánh phượng cực lớn, trên lưng có một người đang đứng, mình vận cẩm bào, gương mặt nhang nhác Phụng Đồng.

Quốc sư Phụng Ngô.

Lạc Việt và Chiêu Nguyên đồng thời ngưng thần quan sát, Chiêu Nguyên âm thầm siết chặt nắm tay lại.

Phụng Ngô nhìn về phía bọn Lạc Việt, nheo nheo mắt, mấy con ưng đập cánh bay vòng vòng quanh mình hắn, "Nghe nói có một con cá chạch không biết an phận, gần đây lại muốn dấy lên sóng to gió lớn, mau đứng ra đây cho ta xem mặt." Nghe giọng điệu đủ thấy, hắn hoàn toàn không đếm xỉa tới Thương Cảnh đang cõng cả bọn trên lưng cùng Lâm Tinh đứng cạnh Lạc Việt.

Phụng Ngô vừa dứt lời, chim phụng dưới chân y liền ngẩng đầu hót vang, bầy ưng hung hãn lao bổ về phía bọn Lạc Việt, đồng thời con phụng kia cũng khạc ra một tia chớp. Lâm Tinh vừa định vung roi, chợt thấy cánh

https://thuviensach.vn

tay bị một luồng lực đạo vô hình ấn xuống, dừng khựng lại, cùng lúc ấy, một luồng khí tức đen kịt, mạnh mẽ vô song cuộn lên che lấp cả đất trời, Ứng Trạch chắp tay đứng bên Lâm Tinh, hờ hững buông một tiếng, "Cút."

Mấy con ưng tức thì tan thành mây khói, phụng hoàng cũng rít lên một tiếng thảm thiết, hai cánh run lên, biến thành hư vô. Phụng Ngô đứng trên không tái mặt, loạng choạng lùi lại mấy bước, phải gắng lắm mới trụ vững, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, "Không ngờ điện hạ cũng ở đây, tiểu thần thất lễ rồi."

Ứng Trạch lạnh lùng đáp, "Một con chim nhãi nhép mà cũng dám dương oai diễu võ trước mặt Long tộc chúng ta thế kia đấy. Bản tọa không thèm chấp đám tiểu bối tép riu, bằng không Phụng tộc các ngươi còn chỗ đứng trong phàm trần ấy à? Còn không mau cút đi."

Phụng Ngô là kẻ biết co biết duỗi, chầm chậm lau vết máu nơi khóe miệng, khom người nói, "Điện hạ quá bộ, tiểu thần nên lánh đi mới phải." Dứt lời, hắn vái một vái, rồi chuồn thẳng.

Ứng Trạch liếc Chiêu Nguyên, hờ hững nói, "Thấy chưa, mặt dày, thức thời, là trần thế hay thiên giới, hạng mềm nắn rắn buông này cũng chiếm đa số. Chỉ cần ngươi đủ mạnh thì có thể ngồi lên ngôi cao, trở thành thiên đạo."

Lâm Tinh chen vào, "Phải rồi phải rồi, hơn nữa còn có thể muốn xoay trời thì xoay, chuyển đất thì chuyển, muốn lật đổ Ngọc đế thì lật đổ Ngọc đế. Mấy lời giáo huấn đó chúng tôi đều thuộc nằm lòng rồi, trước mắt phải để Lạc Việt giải quyết chuyện giữa hắn và An Thuận vương đã."

Chiêu Nguyên tức thì gật đầu.

Thương Cảnh hơi hạ xuống thấp một chút, rồi dừng giữa không trung.

https://thuviensach.vn

Nhìn xuống dưới, chỉ thấy một người từ trong một doanh trướng thong thả đi ra, mình vận mãng bào, đầu đội kim quan, ngẩng đầu nhìn lên cười hòa ái, "Vị tiểu hữu đứng đầu tiên, từng có duyên gặp bản vương một lần bên ngoài thành Cửu Ấp, xem ra chính là Lạc Việt Lạc thiếu hiệp."

Tròng mắt Lạc Việt co rút lại, hận ý trong lòng lại cuộn trào mãnh liệt.

Chính kẻ này đã giết chết cha mẹ hắn, chính kẻ này đã cầm quân Đồ Thành, chính kẻ này, hai tay nhuốm đầy máu tươi, mà vẫn tươi cười bình thản. Nhưng lúc này, hắn vẫn phải nén nỗi hận, bình thản đáp, "Tại hạ đã tuyên bố đình chiến, rời khỏi Cửu Ấp thành, hy vọng vương gia giữ đúng lời hứa, đừng làm tổn thương một cành cây ngọn cỏ của Cửu Ấp."

An Thuận vương cười hòa nhã, "Lạc thiếu hiệp thật thức thời, xin cứ yên tâm, bản vương phụng mệnh triều đình mà hành sự, xưa nay chỉ bình định loạn đảng, không làm hại đến kẻ vô tội đâu."

Không làm hại kẻ vô tội? Lạc Việt không nhịn được toan cười phá lên, "Còn nữa, tại hạ tới gặp vương gia là muốn trực tiếp hỏi ngài một chuyện. Mười mấy năm về trước, vương gia tắm máu Đồ Thành, có còn nhớ một khách thương, tên gọi Lý Đình không?"

Bốn chữ "tắm máu Đồ Thành" vừa thốt ra, binh tướng quanh An Thuận vương đều biến sắc. Song An Thuận vương vẫn ung dung như cũ, chỉ cau mày, vẻ nghĩ ngợi, "Lạc thiếu hiệp muốn nói tới việc mười mấy năm về trước, Bách Lý thị tạo phản, thành phá binh bại ư? Trận đó bản vương quả thật là một trong những chủ soái, bách tính vô tội trong thành bị liên lụy chiến loạn, thương vong rất nhiều, thật khiến người ta thương xót. Người Lạc thiếu hiệp nhắc đến, chẳng lẽ cũng nằm trong đó ư? Bản vương chẳng có ấn tượng gì với cái tên này cả."

Lạc Việt chợt thấy có gì đó nổ tung trong lồng ngực, máu nóng bừng bừng xông lên tận đỉnh đầu, hắn chỉ nghe thấy tiếng mình thốt, "An Thuận

https://thuviensach.vn

vương, Mười mấy năm trước, chỉ vì một người có khả năng là huyết mạch của hoàng tộc Hòa thị lưu lạc bên ngoài cả trăm năm, vì một khách thương tên Lý Đình mà ngươi nhẫn tâm tắm máu bách tính Đồ Thành, thù giết cha giết mẹ, món nợ máu của bách tính toàn thành, ta nhất định bắt ngươi phải trả."

An Thuận vương vuốt râu mỉm cười, "Thì ra Lạc thiếu hiệp muốn tìm bản vương báo thù. Chẳng biết thiếu hiệp muốn định ngày nào tháng nào năm nào?

Bản vương nghĩ chắc không phải là hôm nay."

Khớp xương toàn thân Lạc Việt đều run lên, hắn bất giác hỏi, "Vì sao?"

An Thuận vương chăm chú nhìn hắn, vẻ ung dung, "Hôm nay thiếu hiệp tới đây, cước đạp thần thông, những người đi cùng đều lai lịch bất phàm, dù muốn diệt cả binh doanh, e rằng cũng chỉ trong nháy mắt. Nhưng Lạc thiếu hiệp khiến bản vương nhớ tới một câu, thế nên nhất định ngươi không định báo thù vào hôm nay."

Lạc Việt lại vặn hỏi, "Vì sao?"

An Thuận vương đáp, "Vì Lạc thiếu hiệp khiến bản vương nhớ đến câu, cáo mượn oai hùm."

Toàn thân Lạc Việt run bắn lên, đồng tử một lần nữa co lại, siết chặt nắm tay cơ hồ muốn tứa máu. An Thuận vương dĩ nhiên không bỏ qua từng cử động nhỏ đó, ánh mắt vẫn khóa chặt trên người Lạc Việt, "Nếu không có người khác tương trợ, Lạc thiếu hiệp còn chưa đủ tư cách tới tìm bản vương báo thù."

Hai câu này, đã đánh thẳng vào điểm yếu của Lạc Việt, ánh mắt ung dung của An Thuận vương là nỗi khinh miệt lớn nhất, đánh cho Lạc Việt tan thành tro bụi.

https://thuviensach.vn

Long thần, kỳ lân thần đứng hai bên, huyền quy tự nguyện cõng trên lưng, thậm chí còn có Ứng Long đế quân thời thượng cổ tọa trấn, nhưng Lạc Việt vẫn là một thiếu niên chẳng có sở trường gì, trừ mấy câu khoác lác ra, chẳng có gì cả. Những lời của An Thuận vương rành rành kết lại thành ba chữ, "Ngươi không xứng."

Ngay cả báo thù cũng không xứng nhắc đến.

Tôn Bôn trước giờ vẫn khoanh tay đứng nhìn, chợt trầm giọng nói, "Đỗ thế tử, thỉnh quy thần lão nhân gia rời khỏi nơi này đi. Lạc thiếu hiệp không phải đối thủ của An Thuận vương, còn ở lại đây, An Thuận vương chỉ nói vài câu nữa cũng đủ khiến hắn rối loạn tâm thần."

Chiêu Nguyên nãy giờ vẫn lo lắng nhìn Lạc Việt, thấy hai mắt hắn đỏ ngầu lên, đỏ mặt tía tai, bàn tay đã từ từ lần đến thắt lưng, nắm chặt chuôi kiếm.

Nhưng ngay lập tức, động tác rút kiếm của Lạc Việt khựng lại.

Lâm Tinh cao giọng nói, "An Thuận vương, hôm nay chúng ta chỉ tới chào hỏi, về sau nhất định sẽ chọn ngày lành tháng tốt hoàn thành việc đã định."

An Thuận vương chắp tay, "Bản vương rất mong chờ."

Thương Cảnh từ từ bay lên cao, điều chỉnh phương hướng, bay về phía Nam, hồi lâu mới đáp xuống một đỉnh núi hoang vu.

Bước xuống đất rồi, Lạc Lăng Chi mới giơ tay giải khai huyệt đạo cho Lạc Việt, vẻ áy náy, "Xin lỗi Việt huynh, vừa rồi sợ huynh không khống chế được cảm xúc nên mới phải tùy tiện điểm huyệt."

Lạc Việt từ từ buông chuôi kiếm ra, đứng đờ người chẳng nói câu nào.

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn nói giọng đều đều, "Lạc thiếu hiệp, trải qua trận Cửu Ấp, Tôn mỗ tưởng thiếu hiệp đã phải tiến bộ lên rồi chứ, nào ngờ làm việc vẫn khiến người ta câm nín như thế. Mấy lời thiếu hiệp nói trước mặt An Thuận vương hôm nay, còn thừa hơn đánh rắm nữa."

Lạc Việt lặng thinh bất động, chỉ có Lâm Tinh hậm hực lườm Tôn Bôn. Đột nhiên, Lạc Việt cất giọng khàn khàn, "Đúng là dư thừa." Chiêu Nguyên giơ chân trước kéo kéo vạt áo hắn, mắt Lạc Việt đã thôi đỏ ngầu, vẻ mặt cũng khôi phục lại như thường, "Có điều, chỉ sau khi giao phong chính diện, ta mới có thể nhìn rõ rốt cuộc bản thân mình là thứ gì."

Tôn Bôn hỏi, "Sau này Lạc thiếu hiệp định thế nào?"

Lâm Tinh lại lườm hắn, "Ngươi sốt sắng quan tâm Lạc Việt từ bao giờ vậy?"

Tôn Bôn nhe răng cười, "Dẫu sao ta cùng Lạc thiếu hiệp đều là người ôm mối huyết thù, lại có chung một kẻ thù, nên Tôn mỗ mới thành tâm hợp tác với các vị. Nếu Lạc thiếu hiệp không có dự định gì khác, có thể cân nhắc theo Tôn mỗ tới biên quan đầu quân, đó là mảnh đất tốt để góp chiến công đoạt binh quyền. Muốn đối phó với An Thuận vương và triều đình, nhất định phải nắm được binh quyền, tiếc rằng đám binh mã trong Cửu Ấp chẳng có hy vọng gì." Miệng gã càng nhành rộng hơn, "Đương nhiên, nếu phụ vương của Đỗ thế tử chịu làm hậu thuẫn cho Lạc thiếu hiệp thì Tôn mỗ cũng khỏi cần bôn ba trăm sông ngàn núi tới biên quan nữa."

Đỗ Như Uyên bất lực lắc đầu, "Phụ vương tại hạ... e rằng đã cắt đứt quan hệ với tại hạ rồi... khó lắm... Ài, chúng ta đều là những kẻ tay trắng, phải dựa vào chính mình thôi."

Lẽ nào phải tới biên quan đầu quân thật sao? Chiêu Nguyên và Lâm Tinh bất giác nhìn về phía Lạc Việt. Ứng Trạch ngạo nghễ nói, "Không có

https://thuviensach.vn

quân thì cướp mấy vạn của chúng, không có thành thì cướp mấy tòa của chúng là xong, cần gì thở dài than ngắn."

Mọi người vẫn lặng thinh. Lạc Việt cất tiếng, "Tại hạ muốn về Thanh Sơn xem thử."

Lâm Tinh kinh ngạc, "Ngươi muốn về tìm sư phụ hỏi thân thế của mình ư?"

Lạc Lăng Chi nói, "Việt huynh quay về hẳn không phải vì chuyện này." Lâm Tinh cau mày nghi hoặc, một câu "làm sao ngươi biết" đã ra đến miệng, lại nghe Lạc Lăng Chi nói tiếp, "Việt huynh lo lắng không biết Thanh Sơn có bị liên lụy hay không. Tôi từng là đồng môn với thái tử điện hạ, cũng hiểu chút ít tính tình của người này, dựa vào tính cách của gã, mười phần chắc đến tám chín sẽ gây khó dễ cho Thanh Sơn."

Chuyện ở Cửu Ấp được giải quyết êm xuôi, đại quân An Thuận vương quả nhiên không tổn hại đến một cành cây ngọn cỏ ở Cửu Ấp, trái lại còn lấy danh nghĩa triều đình, phát tiền bạc vỗ yên dân chúng. Trải qua trận chiến này, Tây quận vương phủ chỉ còn cái danh hão, An Thuận vương cho Quách Lãng dẫn hai ngàn nhân mã tạm thời đóng tại Cửu Ấp. An Thuận vương hứa rằng, tất cả binh lính Cửu Ấp theo Lạc Việt đối kháng triều đình đều do bị long yêu và loạn đảng xúi giục, sẽ nỗ lực bảo hộ cho họ trước triều đình, để họ được vô tội, binh quyền Tây quận hiện do Quách Lãng tạm thời tiếp quản, mọi sự vụ ở Cửu Ấp và Tây quân cũng do họ Quách phối hợp với các nha phủ nha huyện ở Cửu Ấp và Tây quận cùng xử lý.

Nhưng khi đại quân An Thuận vương tiến vào Cửu Ấp thành, Cao thống lĩnh, Tiễn phó tướng và Mã phó tướng từng đi theo Lạc Việt đã lẳng lặng biến mất, chẳng ai trông thấy tăm tích. Tên tuổi mấy người bọn Lạc Việt bị liệt vào hàng cấm kỵ, nghiêm cấm nhắc đến. Nhưng truyền thuyết về long thần và long thiếu quân vẫn âm thầm mà nhanh chóng lan ra, càng lan càng xa.

https://thuviensach.vn

Ngày mười ba tháng Năm, An Thuận vương về kinh phục mệnh. Theo tiếng vó ngựa xa dần cùng đám bụi mù cuộn lên sau xe rồi tan đi trong gió, cuộc biến loạn Cửu Ấp được ghi lại trong sách sử hậu thế tạm thời hạ màn.

Dưới gốc cây bên đường, một bóng người nấp sau thân cây nhìn theo đại quân dần dần khuất bóng đằng xa, đoạn quay lại bảo mấy thiếu niên nam nữ mặc áo xanh đeo bội kiếm đứng sau mình, "Các ngươi về Nam Hải trước đi, việc trong môn phái tạm thời do Tuyết Quán xử lý, ta còn có chút việc, phải tới kinh thành một chuyến."

Mấy nam nữ đệ tử kia khom lưng nhận mệnh, Lục La phu nhân bèn nhảy lên lưng ngựa, đi vòng đường nhỏ, chạy tới kinh thành.

Bình Bắc vương Chu Lệ cùng binh mã đã rời Cửu Ấp trước An Thuận vương. Lần này lão muốn nuốt trọn Tây quận, nhưng lại bị An Thuận vương chọc gậy bánh xe, thành ra tính toán công cốc. Tây quận chỉ còn cái danh hão, vậy mà lão cũng chẳng vớt được miếng nào, lòng không khỏi căm phẫn, sau khi về phủ bèn chửi bới tơi bời suốt mấy ngày, lôi hết tổ tông mười tám đời của An Thuận vương ra thóa mạ.

Có kẻ phụ tá khuyên rằng, "Dù vương gia có giận, cũng phải nhẫn nhịn thôi, hiện giờ hoàng thượng long thể suy nhược, thái tử có thể đăng cơ bất cứ lúc nào, thiên hạ đã thuộc về họ Mộ rồi, Tây quận mất, nhi tử của Định Nam vương lại tham gia vào việc mưu phản, chắc hẳn lão không thoát khỏi liên lụy, trong chư vương, chỉ còn mình vương gia vẫn vững vàng. Nghe nói triều đình đang âm thầm nghị luận việc bãi bỏ các phiên vương sau khi thái tử lên ngôi. Vương gia nhất định phải cẩn thận lời ăn tiếng nói, đừng để An Thuận vương bắt thóp."

Chu Lệ bừng bừng lửa giận, lão vốn là con bạc giữa chợ, ăn nói chẳng kiêng kỵ gì, lập tức vỗ bàn chửi toáng lên, "Mẹ kiếp, họ Mộ nhà nó xuất thân nô lệ, còn không bằng cả lão tử. Chẳng qua năm xưa có mấy đời làm

https://thuviensach.vn

quan, rồi nhờ một tên bảnh bao quơ được tỉ tỉ của hoàng đế mà phất, đúng là hạng bám váy đàn bà. Coi như nó tốt số, gặp lúc hoàng gia không người nối dõi, bèn cho con trai làm con người khác, chứ giỏi giang cái thá gì. Dù con trai nó biến thành Tần Thủy Hoàng, thì tên khốn cùng lắm chỉ là Lã Bất Vi. Dám đoạt đường sống của lão tử à? Áp bức quá lắm, có ngày lão tử cho nó làm Bách Lý Tề thứ hai cho xem."

Phụ tá vội can, "Vương gia bớt giận, luận hùng tài đại lược, An Thuận vương đương nhiên thua xa vương gia, chỉ cần vương gia nén cơn giận nhất thời, người tài trong thiên hạ còn lớp lớp, theo thuộc hạ thấy, Mộ gia bọn chúng muốn tranh thiên hạ, cũng không dễ đâu."

Chu Lệ cười nhạt, "Đương nhiên! Cưới một con vợ, đẻ một đứa con là thành thái thượng hoàng á, đâu có dễ thế."

Tấu chương của An Thuận vương về sớm hơn người chừng mấy ngày, thái tử đọc xong, mừng rỡ vô cùng, bèn cầm tới cho Phụng Đồng cùng đọc, "Bản tấu này nhất định phải trình lên hoàng thượng ngự lãm, bản cung đang định sáng mai trong buổi chầu sớm sẽ cho người tuyên đọc trước bá quan. Nghiệt long cùng đám nghịch tặc loạn đảng đã ôm đầu chạy trốn, thật không ngờ Định Nam vương lại tự tìm đường chết, để nhi tử dính dấp vào chuyện này. Ha ha, đúng là trời cũng giúp ta, một mẻ quét hết đám người bụng đầy dã tâm, không phục bản cung."

Phụng Đồng chỉ xem mà không nói. Mấy ngày trước Phụng Ngô về đến kinh thành, bị nội thương không nhẹ, đã đem chuyện trong bọn Lạc Việt có cả thượng cổ long thần pháp lực cao cường bẩm với Phụng quân, Phụng quân cũng chuẩn bị báo lên thiên đình. Một con rồng ngốc và một gã thiếu niên lại có thể dấy lên sóng to gió lớn dính dáng cả tới thiên đình, Phụng Đồng không thể không thừa nhận khi trước mình đã phán đoán lầm, hắn bèn nhắc nhở thái tử, "Bọn Lạc Việt nhìn có vẻ ô hợp, nhưng không thể coi thường, kể cả Định Nam vương, cũng không dễ đối phó thế đâu." Hắn đã tra được Định Nam vương từng có một đoạn tiên duyên, Đỗ Như Uyên

https://thuviensach.vn

chẳng những là thiên mệnh hiền thần, lại còn là bán nhân bán tiên, phàm những kẻ dính dáng tới tiên gia, đều không phải tầm thường.

Thái tử cười nói, "Tiên sinh yên tâm, bản cung nhất định sẽ cẩn thận, nhất định nhổ cỏ tận gốc tất cả bọn chúng."

Chiều hôm ấy, thái tử trình bản tấu của An Thuận vương lên thiên tử Hòa Thiều, theo tiểu thái giám hầu hạ trong tẩm cung của hoàng thượng báo ra, thì hoàng thượng long thể hư nhược xem xong bèn đặt sang một bên, "Để trẫm cân nhắc rồi sẽ bàn sau."

Nói là cân nhắc, theo lệ cũ thì mười phần có đến tám chín lại do thái tử đưa ra chủ ý, lần này án mưu phản dính dáng tới Định Nam vương, xem ra thái tử chưa đăng cơ, đại cục thiên hạ đã rục rịch xoay chuyển.

Lời ong tiếng ve về chuyện ở Cửu Ấp đã bay đầy trời, ngay Đàm Đài Dung Nguyệt ở nội cung cũng nghe thấy lúc nhá nhem tối, mấy cung nữ và tiểu thái giám ở ngoài điện thì thào to nhỏ, nói cái gì "Cửu Ấp", cái gì "loạn đảng", Đàm Đài Dung Nguyệt vờ ngồi yên đọc sách, lắng tai nghe ngóng, không khỏi lo lắng cho Lạc Việt. Trước khi tới hầu thái hậu dùng bữa tối, nàng viện cớ trong phòng ngột ngạt, sai tiểu cung nữ lấy mấy nén hương cắm vào lư hương rồi âm thầm chấp tay vái một vái.

Các vị thần tiên trên trời, xin bảo hộ Đại Nguyệt bình an vô sự. Hắn có long thần che chở, hẳn đã được trời cao chiếu cố, nhất định sẽ bình an vô sự, biến nguy thành an. Trước lúc tới tẩm cung của thái hậu, Dung Nguyệt ngồi xuống trước gương trang điểm. Gần đây nàng hay cài một cây trâm hồ điệp xòe cánh bên mai tóc, nhìn bóng trâm trong gương, nàng lại nhớ tới chiếc diều cánh én mà Lạc Việt tặng thời thơ ấu, cũng dang rộng đôi cánh như thế bay lên rất cao rất xa. Giá ta có cánh như bươm bướm hay chim én, có thể bay ra khỏi hoàng cung, tự do tự tại đi tìm Lạc Việt thì tốt biết bao. Đàm Đài Dung Nguyệt khẽ thở dài, quay người bước ra cửa điện.

https://thuviensach.vn

Nàng ôm đầy tâm sự nên lúc hầu thái hậu dùng bữa khó tránh ngẩn ngơ hoảng hốt, sau khi xong bữa, nàng nói thác rằng thân thể khó ở, xin lui về nghỉ ngơi. Đến đêm, thái hậu còn truyền gọi cung nữ hầu hạ nàng tới hỏi thăm tình hình, cung nữ bẩm báo, "Thưa đã mời ngự y tới xem bệnh, nói Đàm Đài tiểu thư thân thể khỏe mạnh, có lẽ là lòng ôm tâm sự nên khí mạch hơi không thuận mà thôi."

Thái hậu lại hỏi việc ăn uống ngủ nghỉ của Đàm Đài Dung Nguyệt mấy ngày rày, cung nữ bẩm, "Tất cả như thường, chiều nay Đàm Đài tiểu thư hơi khó chịu, nên đã thắp mấy nén hương trong phòng."

Thái hậu vẫy tay cho cung nữ kia lui, lại hỏi cung nữ phục thị bên mình, "Châu Oanh, thái tử lâu nay không thấy đến nhỉ."

Châu Oanh đáp, "Bẩm thái hậu, từ sau tiết Đoan ngọ, thái tử chưa thấy tới."

Ả hầu hạ bên mình thái hậu bao năm, rất được tin dùng, thường ngày cũng dám nói thẳng vài lời, lần này bèn to gan bẩm, "Có điều nô tỳ nghe nói, gần đây thái tử hay qua lại chỗ thái phi, hèn chi Đàm Đài tiểu thư phải thắp hương cầu khấn."

Thái hậu trầm ngâm chốc lát rồi đứng dậy, "Đi, theo ai gia đi tản bộ, tiện thể qua bên Trần thái phi xem thử, gọi thêm mấy người đi cùng là được, không cần rầm rộ."

Tư Dung cung nơi ở của Trần thái phi tọa lạc tại một góc yên tĩnh mé Tây Bắc nội cung. Năm xưa tiên đế còn tại thế, Trần thái phi chẳng mấy khi được sủng ái, sau khi trở thành thái phi, lại chỉ một lòng ăn chay niệm Phật, Tư Dung cung càng hiếm người ngoài lai vãng. Hôm nay nửa đêm thái hậu đột ngột giá lâm, thật là trăm năm khó gặp. Trần thái phi biết rõ thái hậu tới vì chuyện gì, vội ra nghênh tiếp, sau khi hành lễ, bèn mời thái hậu vào chính điện ngôi, đích thân rót trà dâng lên. Thái hậu nhấp mấy ngụm trà, nói

https://thuviensach.vn

vài câu hàn huyên tỉ muội với Trần thái phi xong, mỉm cười đi thẳng vào việc chính, "Phải rồi, ai gia nghe nói thái tử an trí cô nhi của Tây quận vương phủ tại đây, Bạch gia cả nhà trung liệt, tiếc rằng bất hạnh gặp phải biến cố, sau khi cô ta tiến cung, ai gia cũng chưa từng gặp mặt, hôm nay vừa khéo tới chơi, mau truyền đến gặp."

Trần thái phi thưa, "Bạch gia cô nữ đang chịu tang, thái tử sợ cô ta xung với thái hậu, nên mới an trí tại đây. Giờ cô ta đang ở điện bên cạnh, hẳn vẫn chưa ngủ." Lập tức phái người truyền gọi.

Chừng thời gian cạn nửa tuần trà, hai tiểu cung nữ dẫn Sở Linh quận chúa tiến vào điện, dập đầu quỳ bái. Được thái hậu cho bình thân, Sở Linh quận chúa mới yêu kiều đứng lên. Ở trong hoàng cung nên không thể mặc đồ tang, cô ta chỉ vận một bộ đồ trắng, trang điểm nhẹ, đôi mày tỉa tót đã mất nét sắc sảo ngày cũ, thay vào đó là vẻ nhút nhát đáng thương. Thái hậu quan sát chốc lát rồi nói, "Ai gia ghe nói quận chúa của Tây quận vương phủ tuy nhỏ tuổi nhưng là bậc nữ trung hào kiệt, lại luyện được một thân võ nghệ siêu quần, có thể ra trận giết địch. Vậy mà hôm nay gặp, rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ tội nghiệp." Đoạn vẫy tay bảo lại gần, dịu giọng hỏi, "Ở trong cung đã quen chưa, có nhớ nhà không?"

https://thuviensach.vn

Sở Linh quận chúa cụp mắt xuống, giấu hai hàng nước mắt lưng tròng, thấp giọng đáp, "Bẩm thái hậu, Nhược San đâu còn nhà nữa. Ơn trên rộng lượng cho trú tạm trong cung, Nhược San cảm kích vô vàn."

Thái hậu thở dài, "Phải rồi, phụ mẫu và ấu đệ ngươi đều bất hạnh gặp nạn trong cơn biến loạn ở Cửu Ấp. Triều đình sẽ tra xét rõ ràng chuyện này, nghiêm trị hung thủ. Ngươi... ngày sau định thế nào?"

Sở Linh quận chúa cúi đầu làm thinh chốc lát rồi thưa, "Bẩm, tạm thời chưa có dự định gì, nhưng thiên hạ rộng lớn, nhất định sẽ có nơi cho tiểu nữ dung thân."

Thái hậu gật đầu, vẻ suy tư, "Thế này đi, để ai gia và Trần thái phi làm chủ, tìm cho ngươi một đấng trượng phu tử tế."

Nào ngờ Sở Linh quận chúa lắc đầu, nghiêm trang đáp, "Bẩm thái hậu, tiểu nữ đã tan nhà nát cửa, đời này chỉ mong bầu bạn với ngọn đèn tượng Phật, tụng kinh cầu phúc cho triều đình, cho phụ vương mẫu phi và đệ đệ dưới hoàng tuyền."

Thái hậu dỗ dành, "Lòng hiếu của ngươi quả đáng khen, nhưng ngươi đang giữa tuổi hoa, con gái đến thì sao có thể không gả đi chứ? Phải rồi, ai gia nghe nói ngươi và Dung Nguyệt nhà Đàm Đài thừa tướng là bạn chốn khuê phòng, nếu ngươi cũng gả cho thái tử thì Dung Nguyệt và ngươi cũng như ai gia và thái phi dưới thời tiên đế tại vị, một thê một thiếp, kề cận bên mình thái tử, chẳng phải mỹ mãn ư?"

Trần thái phi cười phụ họa, "Thái hậu dạy rất phải."

Sở Linh quận chúa kinh ngạc ngẩng lên, sững sờ một thoáng rồi quỳ thụp xuống lắc đầu thưa, "Không, không, tiểu nữ là kẻ bạc phận, sao xứng được với thái tử. Sau khi báo thù cho phụ mẫu, tiểu nữ chỉ muốn bạn bầu cùng kinh sách, không dám nghĩ tới chuyện nhân duyên nữa."

https://thuviensach.vn

Thái hậu mỉm cười, "Ai gia chỉ nói vậy thôi, ngươi không cần hoảng sợ. Tư Dung cung của thái phi cũng thanh tịnh, ngươi tạm thời cứ ở lại đây đi, thiếu cái gì hay muốn cái gì thì phái người tới Hoàng Từ cung báo một tiếng." Vừa nói, bà vừa đứng dậy, "Khuya rồi, ai gia cũng phải về đây, ngươi nghỉ ngơi sớm đi."

Mọi người nhất loạt quỳ xuống tiễn thái hậu.

Về tới Hoàng Từ cung, thái hậu tắm rửa xong xuôi, thay áo đi nghỉ. Cho tất cả những người khác lui ra, thái hậu hỏi Châu Oanh, "Ngươi thấy Sở Linh quận chúa kia thế nào?"

Châu Oanh thưa, "Nô tỳ thấy quận chúa yểu điệu yếu đuối, khác hẳn lời đồn đại."

Thái hậu nói, "Nữ tử này tâm kế thâm trầm, không phải tầm thường, biểu hiện trước mặt ai gia hôm nay chỉ là vờ vịt mà thôi. Ả cũng cùng một giuộc với đám hồ ly tinh Trương tần phi, Lưu mỹ nhân bên cạnh tiên đế khi xưa vậy. Đàm Đài nha đầu chẳng phải đối thủ của ả đâu. Tiếc rằng ả tuổi trẻ, công phu còn non, không khỏi đóng kịch hơi quá, dẫu gạt được thái tử, nhưng không qua được mắt ai gia."

Châu Oanh cười nói, "Thái hậu nương nương tinh mắt quá! Quận chúa đã là người như thế, phải xử trí ra sao đây ạ?"

Thái hậu trầm ngâm chốc lát rồi đáp, "Tạm thời lưu lại trong cung, xem xem ả muốn làm gì."

Trong Tư Dung cung, Trần thái phi đang cười bảo Sở Linh quận chúa, "Quận chúa lần này có duyên hợp với thái hậu, nói không chừng ngày sau cũng có thể như cô nương nhà Đàm Đài thừa tướng, bầu bạn bên mình thái tử rồi."

https://thuviensach.vn

Sở Linh quận chúa lắc đầu cười thảm, "Thái phi nương nương, hôm nay thái hậu chỉ đùa với Nhược San đấy thôi. Hơn nữa, Nhược San cảm thấy thái hậu không thích mình."

Trần thái phi ngẩn người, "Con nha đầu ngươi nghĩ quá nhiều rồi, thái hậu xưa nay rất yêu thương bọn tiểu bối, còn định đem ngươi gả cho thái tử, sao lại ghét ngươi được?"

Sở Linh quận chúa làm bộ thẹn thùng, nhưng trong lòng lại cười nhạt. Cô ta đoán không sai, thái hậu tuyệt đối không phải một ngọn đèn cạn dầu, vừa rồi trò chuyện, từng câu từng chữ của bà đều có thâm ý, không những ám chỉ việc thái tử, mà một câu "ngươi nghỉ ngơi sớm đi" trước lúc đi khỏi cũng đầy ý tứ sâu xa.

Không hổ là nhân vật đứng đầu cả hậu cung. Người đàn bà tinh minh như thế, lẽ nào lại cam tâm nhìn con trai mình trở thành bù nhìn, để hoàng vị rơi vào tay người ngoài sao? Sở Linh quận chúa không khỏi nghĩ thầm, trận chiến giành hoàng vị này quả là càng lúc càng thú vị, nếu đổ thêm một muôi dầu vào hòn than đang âm ỉ cháy, thì sẽ thế nào nhỉ?

Chiều hôm sau, thái hậu đang chuyện phiếm với Đàm Đài Dung Nguyệt thì cung nữ vào bẩm báo, Sở Linh quận chúa tới thỉnh an thái hậu. Đàm Đài Dung Nguyệt vô cùng kinh ngạc, nàng ở trong cung, hành động bị kiềm chế rất nhiều, muốn tới thăm Sở Linh quận chúa mà chưa có cơ hội. Nàng không biết đêm qua thái hậu đã tới chỗ Trần thái phi, nên khi nghe nói Sở Linh quận chúa đang tạm thời ở trong cung lại đột nhiên tới thỉnh an thái hậu, dù chưa được tuyên triệu, nàng nhất thời cũng ngỡ ngàng không dám tin.

Cung nữ bưng một chiếc hộp gấm trình lên thái hậu, nói là Sở Linh quận chúa dâng tặng. Thái hậu mở ra xem, bên trong là một dải như ý kết bằng tơ vàng, vô cùng tinh xảo. Thái hậu đóng nắp hộp lại, hỏi, "Sở Linh quận chúa đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Cung nữ thưa, "Bẩm, đang đợi bên ngoài cung."

Thái hậu gật đầu, "Truyền vào đây." Đoạn quay sang cười với Đàm Đài Dung Nguyệt, "Ai gia nghe nói ngươi là bạn thân của Sở Linh quận chúa, vốn nên để hai ngươi gặp nhau, nhưng ai gia muốn hỏi cô ta chút chuyện ở Tây quận, ngươi tạm thời về nghỉ ngơi đi, hôm khác ai gia sẽ cho các ngươi cơ hội hàn thuyên."

Đàm Đài Dung Nguyệt vâng lời đứng dậy lui ra.

Thái hậu đưa mắt nhìn quanh, nói, "Châu Oanh, ngươi đưa Sở Linh quận chúa tới Phỉ Thúy đình, ai gia muốn hỏi cô ta vài chuyện liên quan đến Tây quận. Nếu ai gia không truyền gọi, các ngươi cũng không cần phải hầu hạ."

Nửa khắc sau, Sở Linh quận chúa ở trong Phỉ Thúy đình quỳ xuống hành lễ với thái hậu.

Phỉ Thúy đình dựng gần nước, bốn bề thoáng đãng, xung quanh không có thái giám cung nữ qua lại. Thái hậu thong thả nói, "Ngươi biết cả phép kết thừng truyền tin do Cao Tổ hoàng đế sáng lập ra năm xưa, ai gia thật bất ngờ. Không sai, Tây quận quận chúa từng thống lĩnh binh mã ra trận giết địch, vốn phải thông tuệ như thế. Ngươi kết thừng ngầm ý nói, có chuyện lớn liên quan đến giang sơn xã tắc muốn bẩm với ai gia, hiện giờ bốn phía không người, ngươi nói thẳng ra đi."

Sở Linh quận chúa rạp người xuống đất, thưa, "Thái hậu, việc tiểu nữ bẩm báo quan hệ trọng đại, sở dĩ tiểu nữ lưu lại trong cung, là để báo việc này với thái hậu."

Thái hậu dịu giọng nói, "Đứng dậy nói đi."

https://thuviensach.vn

Sở Linh quận chúa đứng dậy tạ ân, trong khoảnh khắc đứng lên, cô ta tức tốc nhét một mẩu giấy vào tay áo thái hậu, nhỏ giọng hết cỡ nói nhanh, "Thái hậu, trong cung tai vách mạch rừng, chẳng thiếu kỳ nhân dị sĩ thân mang dị năng, tiểu nữ đành phải dùng hết tâm cơ thủ đoạn, mật trình sự việc lên thái hậu."

Thái hậu sững người, vội mở mảnh giấy trong tay áo ra xem, tức thời biến sắc, bất giác giật lui mấy bước, ngồi phịch xuống chiếc ghế đá trong đình viện. Sở Linh quận chúa nhanh như cắt rút mảnh giấy khỏi tay bà, nhét vào miệng mình nhai nát nuốt chửng, rồi rưng rưng nước mắt quỳ sụp xuống đất, nhào tới dưới gối thái hậu, gào lên thảm thiết, "Thái hậu nương nương, tên thủ lĩnh loạn đảng kia dùng bí pháp âm độc ấy giết hại cả nhà tiểu nữ, xin thái hậu minh giám."

Thái hậu hít sâu một hơi, run run vỗ lên mu bàn tay Sở Linh quận chúa, "Yên tâm, ai gia nhất định làm chủ cho ngươi."

Nửa đêm, một con se sẻ bay vào tiểu viện của Phụng Đồng trong An Thuận vương phủ, xuyên qua vách tường, biến thành hình người, đáp xuống trước mặt Phụng Đồng đang đọc sách dưới đèn, cười với hắn.

Người đến, rõ ràng là cung nữ thân cận bên mình thái hậu, Châu Oanh. Phụng Đồng đặt quyển sách xuống, "Hoàng Châu, sao muội lại tới đây, lẽ nào trong cung xảy ra biến cố gì ư?"

Hoàng Châu đáp, "Cũng không có gì, chỉ là Sở Linh quận chúa gần đây xoay thái tử như chong chóng đã gặp mặt thái hậu. Thái hậu không ưa cô ta, có lẽ cô ta cũng nhận ra, nên hôm nay chủ động tới xin thỉnh an thái hậu, thực tế là cáo mật để mua chuộc lòng tin."

Phụng Đồng nhướng mày, "Hả? Cô ta cáo mật chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Hoàng Châu cười, "Thì đổ hết tội trạng giết hại phụ mẫu cô ta lên đầu Lạc Việt thôi. Có điều diễn trò càng lúc càng mùi mẫn." Ả ngồi xuống bên bàn, tự rót cho mình một tách trà, "Muội biết đây cũng chẳng phải đại sự gì, có điều ở trong cung mãi ngột ngạt quá, nên nhân cơ hội này ra ngoài dạo một vòng."

Phụng Đồng cười hỏi, "Thái hậu còn chưa bỏ mấy trò giật dây tiểu xảo ấy ư?"

Hoàng Châu bất lực bĩu môi, "Phải. Chà, bà ta cũng thật đáng thương, dẫu biết mẹ con mình là mặt trời sắp xuống núi, nhưng quyết không cam tâm, vẫn muốn gắng gượng đấu tranh."

Phụng Đồng thản nhiên đáp, "Có đấu tranh thế nào đi nữa, thì cũng được định sẵn rồi."

Giữa canh ba, đêm khuya sương nhiều, Châu Oanh mới về đến Hoàng Từ cung, biến thành một con phụng hoàng hư ảo, đậu xuống đầu giường thái hậu.

Thái hậu nhắm nghiền hai mắt, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, những con chữ mà Sở Linh quận chúa viết trên giấy bắt đầu hiện lên trước mặt bà, đỏ đến nhức nhối. Thái tử là con riêng của An Thuận vương và một nữ tử giang hồ tên Lục La, không phải con của công chúa.

Một buổi tối mấy ngày sau, bọn Lạc Việt tới một tòa thành nhỏ tên Đồng Huyện, tìm một quán trọ nghỉ lại. Khác với lúc đến Tây quận, họ chọn con đường nhỏ gần nhất để trở về Thanh Sơn. Nơi này cách Thanh Sơn chưa đầy hai ngày đường, trong mấy ngày này, tên tuổi những kẻ loạn đảng đi theo Lạc Việt đã truyền khắp thiên hạ, đồng thời bị quan phủ phát lệnh truy nã.

https://thuviensach.vn

Sớm lường trước tình huống, bọn Lạc Việt đều đã dịch dung. Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên hóa trang thành một đôi vợ chồng, Lâm Tinh vấn tóc lại, phục sức kiểu thiếu phụ, đứng bên Đỗ Như Uyên cằm dán râu giả, ăn vận như viên ngoại. Lạc Lăng Chi, Lạc Việt và Tôn Bôn giả làm tùy tùng đi sau hai người, còn Chiêu Nguyên và Ứng Trạch biến thành hai vị thiếu gia, ngoan ngoãn theo bên mình cha mẹ. Ngoài ra còn một ấu nhi bọc kín trong tã, được Lâm Tinh ẵm, chính là Phi Tiên Phong.

Cổng thành Đồng Huyện cũng dán thông cáo truy nã, trên thông cáo vẽ sáu gương mặt, bên cạnh có chú thích nho nhỏ, lần lượt là: thủ lĩnh loạn đảng Lạc Việt, nghịch tặc Đỗ Như Uyên, yêu đạo khát máu Lạc Lăng Chi, ma nữ hung ác Lâm Tinh, phỉ khấu hung tàn Tôn Bôn, cuối cùng là Phi Tiên Phong, được chú thích là yêu hầu của tên phỉ khấu hung tàn Tôn Bôn.

Cả đám xúm quanh xem thông cáo, Lâm Tinh cười hì hì nói, "Lạc Việt, trông hình ngươi trên cáo thị này có vẻ đẹp hơn mấy tờ cáo thị trước đây thì phải."

Đỗ Như Uyên phát hiện, "Ây, trên cây trâm của tại hạ còn có thêm một đóa hoa."

Tôn Bôn xoa cằm, "Còn thêm cho Tôn mỗ mấy sợi râu, trông hơi già."

Phi Tiên Phong hưng phấn quẫy đạp, trong khi Chiêu Nguyên ngơ ngác hỏi, "Tại sao không có tôi?"

Lâm Tinh đáp, "Có chứ." Đoạn chỉ vào cáo thị, "Thứ trông như lạp xường quàng trên cổ Lạc Việt kia, chắc là ngươi đó."

Ứng Trạch âm trầm hỏi, "Tại sao không có bản tọa?" Vẻ rất bất mãn với quan phủ ở phàm trần vì không dám tiết lộ tiên dung của lão nhân gia.

Lạc Việt đáp, "Khụ, nghi dung của điện hạ sáng lòa vạn trượng, họa sư phàm trần há dễ dàng vẽ ra được sao?"

https://thuviensach.vn

Nghe hắn nói vậy, Ứng Trạch khá vừa ý. Phi Tiên Phong thò đầu ra trông thấy hình mình trên cáo thị, hứng chí vùng vẫy quá mạnh, suýt rách cả tã bọc, lộ ra gương mặt khỉ, may mà Lâm Tinh nhanh tay che lại kịp.

Đỗ Như Uyên đằng hắng nói, "Nương tử, không còn sớm nữa, chúng ta mau đi tim quán trọ thôi."

Lâm Tinh hậm hực vâng một tiếng. Cô trước giờ vẫn rất bất mãn với cách sắp xếp thân phận này, sao người cải trang thành tướng công của cô không phải Lạc Việt chứ. Mọi người đã thành khẩn giải thích với cô hết lần này sang lần khác rằng, trong mấy nam nhân, Đỗ Như Uyên có khí chất đóng làm lão gia nhất, nhưng Lâm Tinh vẫn không phục, cô cảm thấy Đỗ Như Uyên chỉ có vẻ thư sinh mọt sách, có khí chất nhất vẫn là Lạc Việt. Dọc đường đi, Ứng Trạch mê mải nhập vai không biết chán, cứ đi được một lát, lại kéo tay áo Đỗ Như Uyên nhõng nhẽo, "Bánh quế hoa. Con muốn ăn bánh quế hoa."

Đỗ Như Uyên ân cần đáp, "Bánh quế hoa ngọt lắm, ăn nhiều sẽ bị sâu răng đó."

Ứng Trạch lại nắm lấy tay áo Chiêu Nguyên, kéo sang bên đường, "Vậy ăn mì xé đi."

Đỗ Như Uyên định can ngăn, nhưng vô ích. Lạc Lăng Chi chạy theo khuyên, cũng vô dụng. Cả đám giằng co nhau ngay trước quán mì, Lạc Việt bất lực đề nghị, "Tại hạ thấy hay là tùy ý thiếu gia đi."

Ứng Trạch liếc Lạc Việt vẻ khen ngợi, kéo Chiêu Nguyên vào quán mì ngồi xuống bên bàn, Đỗ Như Uyên và Lâm Tinh bất đắc dĩ cũng phải ngồi theo, chợt nghe bên tai vang lên một tiếng gọi lanh lảnh, "Lý lang!"

Chú thích: (1) Mèo sư tử: một giống mèo ở vùng Lâm Thanh tỉnh Sơn Đông, toàn thân trắng toát, hai con mắt một vàng một lam, nuôi trong nhà

https://thuviensach.vn

giúp làm ăn thịnh vượng.

(2) Nam giới đến tuổi hai mươi thì làm lễ đội mũ. Sau lễ đội mũ, được coi như đàn ông đã trưởng thành.

(3) Hai bên phòng chính thường có một hoặc hai gian nhỏ hơn phòng chính, giống như hai vành tai ở hai bên phòng chính, nên gọi là "nhĩ phòng".

(4) Lưu Bị ném con thu lòng tướng sĩ: thời Tam Quốc, trong trận Trường Bản, Triệu Vân tả xung hữu đột cứu con trai Lưu Bị là A Đẩu, lại liều mạng vượt vòng vây đưa được A Đẩu về trước mặt Lưu Bị an toàn, nào ngờ con trai vừa được đưa đến tay, Lưu Bị liền ném con xuống đất. nói, "Vì thằng nhỏ này mà ta suýt mất một đại tướng." Triệu Vân vội đỡ lấy đứa bé, cảm kích Lưu Bị vô cùng, từ đó càng dốc lòng tận tụy trung thành. Ở đây được dùng với ý: vờ hy sinh bản thân để thu phục lòng người.

Chương 11

Một bóng áo hồng băng qua đường nhào đến, gạt bọn Lạc Lăng Chi bên cạnh ra, rồi ôm chầm lấy Lạc Việt.

Lạc Việt trợn mắt há miệng, toàn thân bị ôm chặt cứng, mùi son phấn sực nức xông thẳng lên não. Người áo hồng đó vùi mặt vào ngực hắn, run rẩy khóc òa lên, "Lý lang! Cuối cùng chàng cũng về rồi. Thiếp biết chàng nhất định sẽ về mà. Chàng để nô gia chờ đợi khổ quá! Khổ quá..."

Đây, đây là chuyện gì thế này. Lạc Việt trợn mắt, ngồi ngây ra như phỗng. Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên, Chiêu Nguyên, Lạc Lăng Chi, Tôn Bôn cùng mọi người trong phạm vi mười trượng quanh đó đều há hốc miệng, vẻ kinh ngạc, nhìn người kia ôm Lạc Việt khóc lóc, "Lý lang, Lý lang của thiếp!"

https://thuviensach.vn

Im lặng một hồi lâu thật lâu, Lâm Tinh mới lẩm bẩm, "Thì ra... ngươi ở đây... đã có tình nhân."

Lạc Việt còn đang há hốc miệng như cá chết, thì người trong lòng hắn đã ngẩng lên, run run giơ tay lên chạm vào mặt hắn, "Lý lang!"

Lạc Việt càng thêm kinh ngạc. Nữ tử ôm lấy hắn tuy ăn mặc như thiếu nữ, nhưng lớp son phấn dày cộp cũng không che nổi dung nhan khô héo, đuôi mắt khóe môi đều hằn lên nếp nhăn, mái tóc cài đầy châu ngọc khô xác, lẫn vài sợi bạc. Chỉ có đôi mắt đăm đăm nhìn Lạc Việt là hệt như thiếu nữ, sáng rực dị thường.

Bà ta, là một phụ nữ trung niên. Lạc Việt lắp bắp nói, "Phu... phu nhân... có phải bà nhận lầm người rồi không!"

Bàn tay khô gầy của bà ta vẫn vuốt ve gương mặt hắn, "Lý lang, thiếp biết mà, chàng nhất định sẽ quay lại tìm thiếp. Lý lang à..."

Ngón tay bà ta lạnh ngắt, móng tay dài sơn son đỏ chót, khiến Lạc Việt cảm thấy như bị một cỗ cương thi nghìn năm trong cổ mộ ôm ấp.

Bỗng có mấy người từ bên kia đường sải bước chạy đến, hai ba đại hán trong số đó chia ra tóm lấy cánh tay bà ta, gỡ khỏi người hắn, lôi ra. Nữ nhân nọ rít lên, ra sức vùng vẫy kịch liệt, "Buông ra. Các người buông ta ra. Lý lang!"

Một bà lão trong đám người vừa chạy đến chắp tay vái chào Lạc Việt, "Xin lỗi tiểu ca, làm đệ hoảng sợ rồi, thật là không phải. Mời tới chỗ chúng tôi uống chén rượu..." Nói đoạn bà ta đưa mắt nhìn quanh, dùng khăn tay che miệng cười, "Ai da, xem ra tiểu ca đi cùng lão gia và phu nhân này, vậy không mời các vị tới chỗ chúng tôi được rồi. Phải làm sao đây?"

Lạc Việt thoáng ngây người, nhưng nhìn cách ăn mặc nói năng của bà ta, cũng đã đoán ra tám chín phần, bèn cười khan, "Ma ma không cần khách

https://thuviensach.vn

khí, tại hạ không việc gì đâu, ha ha, bà mau đưa vị... à vị... phu nhân kia về đi."

Nữ nhân bị giữ chặt vẫn chăm chăm dán mắt vào Lạc Việt, ra sức vùng vẫy, tiếng gào mỗi lúc một thêm thê thảm, "Lý lang, Lý lang! Tại sao chàng không chịu nhận Ngọc Kiều? Các người buông ta ra. Lý lang cứu thiếp!"

Bà lão đang cười cười nhận lỗi với Lạc Việt chợt biến sắc mặt, lạch bạch mấy bước đi đến trước mặt nữ nhân nọ, giáng cho bà ta một bạt tai, "Nói bao nhiêu lần rồi, tên họ Lý kia đã có vợ. Mười mấy năm trước hắn đã ruồng bỏ ngươi rồi. Còn năm lần bảy lượt ra phố gào khóc cái gì. Gào nữa bà xé họng ra đó." Vừa quay ngoắt lại, vẻ mặt bà lão đã đổi lại thành ân cần tươi tắn, "Tiểu ca à, lão thân đưa mụ điên kia về đã nhé. Quả là không phải, đệ đại nhân đại lượng, đừng chấp người điên làm gì." Đoạn vung tay chỉ huy ba đại hán kia lôi người đàn bà đang khản giọng kêu gào đi.

Lạc Việt thẫn thờ nhìn theo đám người kéo vào một tòa lầu đối diện, trên lầu chăng rèm kết lụa, trước cửa treo tấm biển đề ba chữ: Nhãn Nhi Mị.

Bấy giờ chủ quán mì mới chạy tới, "Ai, tiểu ca, bà điên đó cứ dăm ngày ba bận lại làm loạn trên phố, hôm nay đúng lúc đụng phải đệ."

Lạc Việt tỏ vẻ thấu hiểu, "Bà ta là..."

Bà chủ quán đang đứng phía dưới tiếp lời, "Bà ta là kỹ nữ trong ngôi lầu kia, hóa điên mười mấy năm rồi."

Bọn Lạc Việt ngồi xuống bàn, vừa đợi mì, vừa nghe bà chủ quán kể chuyện.

Người điên kia tên gọi Ngọc Kiều, thời trẻ là kỹ nữ nổi tiếng gần xa, nghe nói cả đại lão gia ở tỉnh thành cũng biết tiếng tìm tới. Mười mấy năm trước, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, bà ta lại mê mẩn một khách thương bán vải từ xa đến, sống chết không chịu tiếp khách nữa, chỉ đợi

https://thuviensach.vn

khách thương cưới mình về. Kết quả người đó đi biệt tích, bà ta chờ hoài không được, hóa điên.

Lạc Việt nghe xong cảm thán không thôi. Lâm Tinh hậm hực, "Gã kia đúng là tồi tệ, đã không định cưới về thì ban đầu đừng lừa gạt người ta chứ."

Đám nam nhân đang ngồi đều không tỏ ý kiến gì. Bà chủ quán lại nói, "Có điều Ngọc Kiều cũng còn may chán, ma ma ở đó là mẹ ruột bà ta, bằng không bà ta điên khùng như thế, có lẽ đã bị..."

Lâm Tinh hừ mũi, "Tên bạc tình kia chẳng biết hiện giờ ở đâu, đã gặp báo ứng hay chưa?"

Đỗ Như Uyên hắng giọng khẽ nói, "Nương tử, nén giận đi."

Chủ quán cười bảo Lạc Việt, "Còn may tiểu ca gặp phải lúc bà ta như vậy, bà ta còn có lúc điên hơn nữa, đụng phải mới là phiền phức."

Lạc Việt ngây người, lẽ nào như vừa rồi còn chưa đủ sợ ư?

Nửa canh giờ sau, Ứng Trạch rốt cuộc mới đặt chiếc bát không xuống, giơ tay áo lau miệng. Đỗ Như Uyên rầu rĩ móc tiền ra trả, chủ quán mì cười tươi như hoa, nhận lấy tiền rồi đưa mắt tiễn bọn họ ra cửa.

Chưa đi được mấy bước, đột nhiên nghe sau lưng có tiếng ầm ĩ, lại từ phía Nhãn Nhi Mị truyền tới, Lạc Việt vô thức ngoảnh lại, tức thời thất kinh.

Nữ nhân vận áo hồng kia xách dao phay đuổi tới, ánh mắt đầy cừu hận găm chặt vào người hắn, "Lý Đình, quân bạc tình bạc nghĩa, ta phải lấy mạng ngươi."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đang lách mình né tránh, đột nhiên khựng lại, ngọn dao của Ngọc Kiều trong khoảnh khắc ấy đã đâm tới trước mặt hắn, như sét đánh không kịp bưng tai. Tay vung lên, dao chém xuống, xoảng một tiếng, rơi xuống đất.

Lạc Lăng Chi thản nhiên nói, "Xin lỗi phu nhân", ngón tay lại điểm vào gáy bà ta. Ngọc Kiều nhắm nghiền hai mắt, ngã ngửa ra sau, vừa đúng lúc một đại hán đang thở hồng hộc đuổi tới, liền đỡ được. Đại hán khom người chắp tay xin lỗi bọn họ hồi lâu, mới kéo Ngọc Kiều đang mê mệt rời đi. Chiêu Nguyên kéo tay áo Lạc Việt, còn Lâm Tinh nhỏ giọng thì thào, "Có lẽ... là người trùng họ trùng tên thôi. Tên Lý Đình rất phổ biến ở phàm trần mà."

Lạc Việt trầm tư gật đầu, "Cứ tìm một quán trọ cái đã."

Đêm vắng sao thưa, trăng vừa lên đến đầu ngọn liễu, trước cửa Nhãn Nhi Mị chăng đầy hoa đăng, ríu rít tiếng cười.

Lạc Việt, Lạc Lăng Chi và Tôn Bôn vừa bước vào đại sảnh, mấy tên nô bộc đứng đón khách nhận ra ba người thì giật nảy mình, chạy vụt vào báo với Chu ma ma, "Không xong rồi, người ban sáng bị Ngọc Kiều chém tới đòi nợ."

Chu ma ma lạnh cả người, còn đang nghĩ cách đối phó, thì một tên nô bộc khác lại hấp tấp chạy tới, "Ma ma, vị tiểu ca bị Ngọc Kiều chém cùng hai người nữa đeo kiếm tìm đến, gọi đích danh bà ra gặp."

Chu ma ma đờ người ra, bất giác muốn chạy trốn.

Tên nô bộc khuyên, "Ma ma, tránh được mồng một không tránh được hôm rằm, tôi thấy mấy người đó bừng bừng sát khí, nhất là người lớn tuổi nhất trong bọn, hiển nhiên không phải hạng tầm thường. Tối nay họ tìm tới

https://thuviensach.vn

mà không gặp, nhất định không chịu bỏ qua. Chi bằng ra nói vài lời mềm mỏng, thăm dò ý tứ bọn họ, trấn an họ rồi nói tiếp."

Sắc mặt Chu ma ma hết xanh lại trắng, mụ nghiến răng, gắng nặn ra một nụ cười rồi vung vẩy khăn tay ra đón. Chỉ thấy ba người đứng lù lù giữa đại sảnh, kẻ mặt ngăm đen, sát khí nặng nhất trong bọn đang cười nói vui vẻ với mấy cô gái, một người khác đứng bên cạnh, gương mặt tuấn tú lạnh lùng chẳng để ai vào mắt, vị tiểu ca bị Ngọc Kiều chém đứng giữa, đôi mày cau rúm, thần sắc u ám, xem ra không phải tới đòi nợ, mà tới tìm hiểu. Chu ma ma gắng lê đôi chân run run lại gần, gắng cười ân cần hơn nữa, nhưng chưa kịp mở miệng chào hỏi thì vị tiểu ca đứng giữa đã lên tiếng, vẻ buồn rầu, "Ma ma, tại hạ có việc muốn nhờ."

Chu ma ma đưa mắt lướt qua mấy thanh đao thanh kiếm giắt bên hông ba người họ, cười gượng, "Công tử khách sáo quá, có gì căn dặn xin cứ nói đi."

Đôi mày người kia hơi dãn ra, "Tại hạ muốn hỏi thăm một người."

Lời này vừa thốt ra, Chu ma ma thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức trấn định tinh thần, chân cũng thôi run rẩy, nụ cười càng ân cần hơn, "Ai da, được thôi được thôi, công tử muốn hỏi thăm ai? Lão thân nhất định biết là sẽ nói, nói là nói hết."

Người kia đưa mắt nhìn quanh rồi nói, "Ma ma, nơi này đông người ồn ào, có thể tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện không?"

Chu ma ma gật lia gật lịa, đích thân dẫn hắn vào một nhã gian trên lầu hai, luôn miệng giục nô bộc đi pha trà. Tôn Bôn uể oải bảo Lạc Việt, "Lạc thiếu hiệp, Tôn mỗ không theo thiếu hiệp lên đâu." Nói rồi liền đón lấy chung rượu từ tay một cô gái, nhấp một ngụm, rồi ôm lấy một cô khác ngồi xuống bàn.

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi theo Lạc Việt và Chu ma ma lên nhã tọa, nhưng y không tiến vào, chỉ đứng bên ngoài khẽ khàng khép cửa lại, rồi dựa lưng vào tường. Lạc Việt cùng Chu ma ma ngồi xuống bên chiếc bàn tròn trong phòng, đoạn nói ngay vào đề, "Ma ma, người tôi muốn hỏi thăm chính là Lý Đình."

Chu ma ma tức thì biến sắc. Lạc Việt nói tiếp, "Là thế này, lão gia nhà chúng tôi có một người bạn thân tên Lý Đình, mười mấy năm trước người này ra ngoài buôn bán một chuyến, từ bấy chưa về, lão gia trước giờ vẫn để tâm tìm kiếm hắn, hôm nay đột nhiên nghe nói Ngọc Kiều cô nương mười mấy năm trước từng quen biết một thương nhân tên Lý Đình, bèn sai bọn tôi tới tìm ma ma hỏi thăm xem."

Chu ma ma thần mặt ra, "Lẽ nào... tên Lý Đình đó... chết thật rồi, nên mới một đi không trở lại?"

Ánh mắt Lạc Việt sáng lên, "Chu ma ma, không biết bà có thể kể lại thật kỹ cho tôi nghe, Lý Đình mà bà biết tướng mạo ra sao, tuổi tác thế nào, làm sao quen biết với Ngọc Kiều cô nương, lúc ra đi có nói muốn đi đâu không?"

Chu ma ma lộ vẻ nghĩ ngợi, trầm tư chốc lát rồi kể, "Tiểu ca, người các đệ muốn tìm tên gọi Lý Đình thật ư? Không giấu gì tiểu ca, Lý Đình hại Ngọc Kiều nhà chúng ta ra thế này, ta chỉ mong hắn chết quách đi cho rảnh, nhưng nếu hắn thực sự là người các đệ muốn tìm... Ài! Ngọc Kiều nhà chúng ta quen tên Lý Đình kia từ mười tám năm về trước, bấy giờ Ngọc Kiều nổi danh gần xa, ngay cả tri phủ lão gia cũng cải trang tới xem thử, chẳng đại nhân vật nào chưa gặp qua. Lý Đình chỉ là một tên buôn vải, trong số những người ái mộ Ngọc Kiều, hắn chẳng đến lượt. Cũng chẳng biết làm sao nó lại gặp hắn nữa... Có điều tên Lý Đình kia là loại mặt trắng, tiếng là bán vải nhưng trắng trẻo cao ráo như một thư sinh, bấy giờ hắn mới ngoài hai mươi, còn chưa để râu, trông rất tuấn tú văn nhã. Cuối cùng Ngọc Kiều bị hắn bỏ bùa mê thuốc lú, không chịu tiếp khách, ngoại trừ Lý Đình

https://thuviensach.vn

cũng chẳng chịu gặp ai nữa, còn nói Lý Đình sẽ cưới nó. Ta đã khuyên nó rằng, đó chỉ là lời hứa hão của đám đàn ông hay la cà kỹ viện mà thôi, không thể tin được, nhưng nó chẳng chịu nghe..."

Nói đến đây, Chu ma ma không ngăn được bi thương, bèn dùng khăn tay chậm chậm khóe mắt. Lạc Việt siết chặt bàn tay dưới gầm bàn lại, mười tám năm trước, vừa đúng thời gian tắm máu Đồ Thành. Lẽ nào người đó là phụ thân Lý Đình của hắn thật sao?

Chu ma ma chậm xong khóe mắt, lại sụt sịt xì mũi, đoạn nghẹn ngào nói, "Chẳng biết người này có đúng là người mà quý lão gia cần tìm không? Trước đây Ngọc Kiều từng họa hình hắn, nhưng đã bị lão thân đốt trụi rồi. Có điều cả đời này lão thân cũng không quên được hình dạng hắn, dáng dấp rất cao, mày rậm, mũi cao, phải rồi..." Chu ma ma nắm chặt khăn tay, chăm chú nhìn Lạc Việt, vẻ lạ lùng, "Lão thân... nói câu này... tiểu ca đừng giận nhé. Tên Lý Đình kia... có phần nhang nhác tiểu ca... thân hình cũng giống... Nếu tiểu ca đổi sang bộ đồ khác, thì nhìn đằng sau giống hắn như đúc, dù khí chất khác hẳn nhau.

Hèn chi Ngọc Kiều trông thấy tiểu ca lại nổi cơn điên dữ dội đến thế."

Lạc Việt chấn động tâm thần, bằng trực giác, hắn gần như đã có thể khẳng định, người quen biết với Ngọc Kiều kia chính là Lý Đình, phụ thân hắn. Hắn gắng trấn định tinh thần, hỏi gặng, "Về sau... Lý Đình rời đi khi nào?"

Chu ma ma đáp, "Tổng cộng hắn chỉ ở đây gần hai tháng, bán xong vải liền đi ngay, lúc đi còn gạt Ngọc Kiều là quay về chuẩn bị sính lễ."

Lạc Việt hỏi tiếp, "Lý Đình còn người quen hay bạn bè gì ở Đồng Huyện không?"

https://thuviensach.vn

Chu ma ma lắc đầu, "Không có, nếu còn thì lão thân đã tra ra nguồn gốc, dù là chân trời góc bể cũng lôi cổ tiểu tử đó ra rồi. Lúc ở đây bán vải, hắn đã thuê phòng của Lưu lão đầu ở phía Nam thành, tiếc rằng mấy năm trước lão ta đã chết, bằng không các vị có thể tới chỗ lão nghe ngóng xem sao."

Lạc Việt trầm tư không nói, lát sau mới rút trong lồng ngực ra một nén bạc đặt lên bàn, "Đa tạ ma ma."

Chu ma ma nắm chặt lấy nén bạc, cười đáp, "Tiểu... à, công tử khách sáo quá, lão thân chỉ kể lại vài ba chuyện mình biết thôi mà, chẳng rõ có giúp gì được quý lão gia không."

Lạc Việt đứng dậy chắp tay cáo từ, Chu ma ma cũng khom lưng đáp lễ, đoạn ân cần tiễn chân. Vừa ra đến cửa, chợt Chu ma ma dừng phắt lại, vỗ tay nói, "Ai da, lão thân hồ đồ mất rồi, quý lão gia muốn tìm người thì đối chiếu chữ viết là tiện nhất. Lão thân còn giữ bút tích của Lý Đình đây."

Chừng tàn một nén nhang, Chu ma ma bưng tới một chiếc hộp gỗ. Lạc Việt thầm hít vào một hơi, bình tĩnh mở nắp hộp, rút ra một xấp giấy dày. Hắn tưởng là thơ tình hoặc thư từ phụ thân viết cho Ngọc Kiều, nhưng định thần lật xem, phát hiện là một đống giấy nợ, bên trên ghi nào là "hai lạng rượu Hoa điêu", "nghỉ đêm mười lạng"... cuối trang đều ký hai chữ ,"Lý Đình" như rồng bay phượng múa.

Chu ma ma nói, "Đây đều là giấy nợ hắn ký trong những lần tới tìm Ngọc Kiều, lão thân định đợi ngày nào đó tiểu tử này xuất hiện, sẽ bắt hắn trả cả vốn lẫn lãi." Đoạn quay sang cười nói, "Có điều nếu quý lão gia cần, lão thân có thể giao lại, chỉ lấy năm phần lời thôi."

Lạc Việt nghe nói lập tức nhét đống giấy nợ vào lại trong hộp, Chu ma ma thấy vậy ân cần, "Ai da, thế này đi, lão thân chịu thiệt vậy, nhượng thêm ít lời nữa, hai trăm lạng bạc, thế nào?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đậy nắp hộp lại, lắc đầu, "Tại hạ phải về bẩm báo lão gia đã."

Chu ma ma gật đầu khen phải, ân cần tiễn cả bọn ra tận cửa đại môn, còn vẫy khăn tay mời bọn họ lần sau lại ghé.

Đi khỏi Nhãn Nhi Mị một quãng xa, Chiêu Nguyên mới từ trong áo Lạc Việt thò ra, khẽ hỏi, "Sao huynh không mua lại đống giấy nợ đó?"

Lúc trông thấy chiếc hộp kia, Lạc Việt thở gấp, tim đập dồn dập, rõ ràng, chữ viết của phụ thân trên mấy tờ giấy đó rất có ý nghĩa với hắn. Nhưng hắn đáp, "Ta đâu có ngốc để cho mụ ta chặt chém, hai trăm lạng bạc, có đem ta băm thành thịt viên bán cũng chẳng đủ mua." Miệng nói, tay ấn vào ngực áo, "Mau chui vào đi, giờ còn đang ở trên đường, bị người ta nhìn thấy thì gay." Chiêu Nguyên "ồ" lên một tiếng, lập tức rụt lại vào ngực hắn.

Canh ba, Chu ma ma ăn khuya xong, lại ra trước cửa tiếp tục chào mời khách, chợt liếc mắt thấy một thiếu niên đang đi loanh quanh bên ngoài. Chu ma ma liền nhanh tay kéo hắn vào, "Tiểu thiếu gia trông quen lắm, mau vào đây chơi đi, đệ thích cô nương như thế nào?"

Thấy gương mặt tuấn tú của thiếu niên đỏ bừng lên, các cô nương quanh đó đều che miệng cười. Một cô nương có vẻ già dặn trong bọn nhéo má gã, dịu dàng nói, "Ma ma đừng làm người ta sợ. Tiểu công tử, đệ xem tỉ muội chúng ta ai xinh hơn, đệ muốn ai bồi tiếp đệ nào?"

Thiếu niên lắp bắp, "Tôi, tôi, tôi tìm Chu ma ma..."

Mọi người quanh đó, kể cả Chu ma ma đều sững người. Thiếu niên giãy ra khỏi tay các cô nương, đứng thẳng người lại, "Tôi tới mua lại chiếc hộp gỗ mà vừa nãy Chu ma ma từng lấy ra cho người ta xem."

Trong tịnh thất, thiếu niên đặt một bọc vải lên bàn, Chu ma ma mở ra, lập tức hít vào một hơi lạnh. Mấy mảnh vảy lạ lùng nằm trên nền lụa trắng,

https://thuviensach.vn

óng ánh kim quang, khiến cả căn phòng cũng nhuốm ánh vàng nhàn nhạt. Thiếu niên nói, "Hai trăm lượng bạc quá nặng, cầm theo không tiện. Theo giá cả hiện nay, vảy thủy giao mười lạng một cái, nơi đây có hai mươi cái, chẳng biết bà có bằng lòng đổi lấy cái hộp gỗ kia không?"

Chu ma ma nhìn chằm chặp vào mấy mảnh vảy, ngẩn ra hồi lâu, rồi mau mắn gói lại ôm vào lòng, gật đầu lia lại, "Đương nhiên đương nhiên." Đoạn hai tay dâng hộp gỗ lên.

Chu ma ma biết, trong chợ đen, những thứ hiếm hoi như vảy giao gân rồng trăm năm khó gặp, mụ sống quá nửa đời người mà chỉ trông thấy có hai lần, hơn nữa vảy thủy giao chất lượng khác nhau thì giá cả cũng khác nhau, dựa vào trực giác như loài dã thú, mụ dám đoan chắc, mấy mảnh vảy đang ôm trong lòng đây nhất định là tuyệt phẩm vạn năm khó gặp.

Thấy thiếu niên nhận lấy chiếc hộp, Chu ma ma vội bổ sung, "Tiểu công tử, hiện giờ triều đình đang truy nã loạn đảng long yêu gì đó. Giao cũng có họ hàng với rồng, đều phạm vào đại kỵ. Lão thân có duyên với tiểu công tử, vụ trao đổi vừa rồi, ngàn vạn lần không thể để lộ đâu."

Thiếu niên mỉm cười, "Yên tâm, tôi còn sợ phiền phức hơn bà, nếu không phải gia phụ nhất thời không lấy đâu được hai trăm lạng bạc thì cũng không đem vật này ra trao đổi đâu. Hy vọng bà cũng có thể giữ bí mật."

Chu ma ma cười nịnh, "Đương nhiên đương nhiên." Nói vậy nhưng trong đầu mụ lập tức so sánh thiếu niên trước mặt cùng mấy người vừa gặp ban chiều với những miêu tả trên bảng cáo thị, xác định dường như không phải, mới tiễn thiếu niên ra cửa.

Sớm hôm sau Lạc Việt thức dậy, phát hiện chiếc hộp gỗ ở chỗ Chu ma ma hôm qua đang đặt bên gối mình. Hắn ngẩn người, kéo Chiêu Nguyên đã hóa thành hình người trong chăn ra, "Chuyện gì thế này?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên dụi dụi cặp mắt nhập nhèm, vẻ ngỡ ngàng. Lạc Việt cau mày, "Đệ làm sao có được? Ta biết nhất định là đệ?"

Chiêu Nguyên cười hì hì, không đáp. Lạc Việt nhìn nó chằm chằm, "Rốt cuộc đệ làm sao có được? Hai trăm lạng bạc, đệ lấy đâu ra nhiều tiền thế?"

Chiêu Nguyên đảo mắt, "Tôi ăn trộm."

Lạc Việt cau mày, "Ăn trộm? Đệ đâu phải Phi Tiên Phong?"

Chiêu Nguyên giơ chi trước gãi gãi đầu, "Tôi, tôi học Ứng Trạch, biến ra bạc lừa người ta."

Lạc Việt bình thản, "Không đúng, dùng pháp thuật biến ra bạc không duy trì được lâu, pháp lực của đệ lại không cao, dù nhất thời gạt được thì bà ta cũng tới tìm chúng ta tính sổ rồi mới phải. Nói, rốt cuộc đệ lấy cái gì ra đổi hả?"

Chiêu Nguyên úp úp mở mở, chỉ cười không nói. Lạc Việt thình lình giật tung chăn, kéo tay áo Chiêu Nguyên xuống, khiến nó bất giác hít vào một hơi. Lạc Việt càng sa sầm mặt, lột luôn y phục nửa người trên của Chiêu Nguyên ra, chỉ thấy cánh tay trái nó đã mất một mảng da lớn, lộ ra lớp thịt hồng hồng, máu rỉ ra đóng thành vảy. Lạc Việt tức thời tái mét mặt, thần sắc càng thêm u ám, "Đệ tự lóc vảy của mình?"

Chiêu Nguyên đành gật đầu thừa nhận.

Trán Lạc Việt nổi cả gân xanh, Chiêu Nguyên chưa bao giờ thấy hắn giận dữ đến thế, "Đệ đúng là không biết suy nghĩ. Rỗi hơi quản chuyện không đâu. Lóc vảy ra đổi lấy một cái hộp nát."

Chiêu Nguyên gãi đầu, "Thật ra đâu có gì, mấy ngày nữa sẽ mọc lại ấy mà."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt bừng bừng lửa giận, hai mắt đỏ ngầu, "Mọc. Lỡ như lộ chuyện ra, thì hành tung của chúng ta làm sao? Đệ sống gần trăm năm rồi sao vẫn khờ thế hả?"

Chiêu Nguyên thật thà đáp, "Tôi đã kể với huynh rồi mà, trước đây tôi chỉ ở dưới sông, sau này mới lên bờ, sau này..."

Lạc Việt giận suýt sặc máu, "Đệ..." Đoạn lấy chăn trùm lên mình nó, hầm hầm ném lại một câu, "Ngoan ngoãn nằm yên trong chăn đấy," đoạn tung cửa bỏ đi.

Chiêu Nguyên nằm trong chăn sờ sờ mũi, không biết nên nghe lời nằm im đó, hay chạy ra ngoài xem, thì nghe thấy tiếng cửa phòng cót két mở ra. Lạc Việt tay trái kéo Lâm Tinh, tay phải nắm Thương Cảnh, sải bước tiến vào, Đỗ Như Uyên theo sau, vừa đi vừa ngáp, "Lạc Việt, huynh mở cửa nhẹ tay chút đi, khách khứa trên tầng này đều đang ngủ đấy, huynh nắm lấy quy huynh làm gì, nói rõ trước được không..."

Lạc Việt kéo Lâm Tinh tới trước giường, đặt Thương Cảnh lên giường rồi vạch chăn ra, xắn tay áo Chiêu Nguyên lên. Đỗ Như Uyên ghé đầu nhìn, "Vết thương nặng quá, sao thế?"

Lâm Tinh giật nảy mình, kinh ngạc hỏi, "Sao ngươi tự dưng lại lóc vảy mình?"

Lạc Việt khàn giọng nói, "Chữa trị cho nó đi."

Thương Cảnh chậm chạp nheo mắt quan sát rồi nói, "Vết thương này dùng Khôi Cân Phục Cốt đại pháp của lão phu thì lành ngay thôi."

Lâm Tinh cướp lời, "Khôi Cân Phục Cốt đại pháp? Nghe tên dường như là trị vết thương về xương cốt phải không, Chiêu Nguyên bị lóc vảy cơ mà." Đoạn cúi đầu rút từ trong túi đeo bên người ra một chiếc bình ngọc, "Hay là

https://thuviensach.vn

dùng bí dược Hoạt Phu Sinh Cơ thủy đặc chế của Kỳ lân tộc chúng ta. Phối hợp với Thuận Tu Lượng Lân lộ này, ngoài thoa ba giọt, trong uống ba giọt, sẽ thấy ngay hiệu quả."

Thương Cảnh cười khà, "Tiểu kỳ lân này, dược thủy của ngươi hình như là thuốc dưỡng nhan của kỳ lân cái thì phải, uống vào liệu có đau bụng không?"

Lâm Tinh lắc lắc chiếc bình trong tay, "Lão rùa đen, nếu ông không phục thì chúng ta tỉ thí xem. Thế này đi, nửa trên vết thương là của ông, nửa dưới để tôi trị, tôi chỉ dùng dược thủy bôi bên ngoài, xem ai trị khỏi trước, sao hả?"

Vừa nói cô vừa ngồi xuống bên giường, nắm lấy cánh tay Chiêu Nguyên, nhẹ nhàng nhỏ thuốc lên vết thương. Thương Cảnh bò nhích lên trên một chút, một luồng sáng xanh rọi vào vết thương của Chiêu Nguyên, quả nhiên đã chia ra nửa trên nửa dưới rất rõ ràng. Chỉ lát sau, phần vết thương bao phủ trong luồng sáng xanh dần dần mọc ra lớp vảy mới, lấp lánh ánh vàng, rồi biến thành làn da. Còn phần vết thương của Lâm Tinh vẫn y nguyên như cũ. Lâm Tinh ngang ngạnh, "Phải trong uống ngoài xoa kia, chỉ bôi bên ngoài, đương nhiên công hiệu không thể nhanh được." Tuy nói cứng, nhưng cô vẫn buông ra, nhường chỗ để luồng sáng xanh của Thương Cảnh lan ra trị liệu toàn bộ vết thương cho Chiêu Nguyên.

Chừng một tuần nhang, vết thương của Chiêu Nguyên đã lành hẳn, ánh sáng xanh cũng nhạt đi. Lâm Tinh bèn sán lại xem, "Ta thấy hình như không được nhẵn nhụi, có vẻ không giống lớp da ban đầu lắm." Đoạn nhét bình ngọc vào tay Chiêu Nguyên, "Này, dùng Thuận Tu Lượng Lân bôi vào, vảy sẽ sáng bóng lên đó. Nếu râu rồng của ngươi bị rối, cũng có thể bôi nó, vuốt một cái là suôn mượt ngay."

Lạc Việt nhất thời câm nín.

https://thuviensach.vn

Lúc ăn sáng, Chiêu Nguyên ngồi trong góc khuất húp cháo, vừa vươn đũa về phía chiếc bánh rán mới được bày lên bàn, thì một đôi đũa khác đã gắp bánh lên, bỏ vào đĩa Lạc Việt, đồng thời đôi đũa ấy lại gắp một chiếc bánh bao chay nóng hổi đặt xuống chiếc đĩa trước mặt nó.

Lạc Việt thản nhiên nói, "Vừa bị thương, ăn ít dầu mỡ thôi."

Nhưng tôi khỏi rồi mà. Chiêu Nguyên cắn một miếng bánh bao, nuốt câu này vào bụng. Có lẽ Lạc Việt vẫn còn giận việc nó quản chuyện không đâu.

Ăn xong bữa, mọi người tính tiền rời khỏi nhà trọ.

Trong ánh nắng ấm áp, bọn họ ra khỏi Đồng Huyện, thấy Lạc Việt ngoảnh lại nhìn về phía cổng thành, Lạc Lăng Chi nói, "Tâm tình Việt huynh chừng như rất phức tạp."

Lạc Việt cười khổ, "Biết được cha mình có khả năng là kẻ bạc tình, có thể không phức tạp sao?"

Dù vì trận tàn sát đó mà cha hắn không thể làm tròn lời hứa với Ngọc Kiều, nhưng lúc bấy giờ, có lẽ cha mẹ hắn đã thành thân, thậm chí hắn đã thành hình trong bụng mẹ, bất luận ra sao, cha hắn cũng đã phụ bạc một trong hai người họ.

Lâm Tinh khẽ nói, "Không chừng trong chuyện này còn ẩn tình gì đó mà chúng ta chưa biết."

Lạc Việt thở dài nói, "Có lẽ."

Lâm Tinh hơi biến sắc mặt, định nói gì thêm, nhưng rồi lại thôi.

Đến trưa, họ đành kiếm vài con chim dại thú hoang ngoài đồng lót dạ. Lạc Việt xé hai chiếc cánh gà nướng đưa cho Chiêu Nguyên, "Cho đệ đấy,

https://thuviensach.vn

ăn gì bổ nấy."

Chiêu Nguyên ngớ người, rồi giơ tay đón lấy. Đỗ Như Uyên cũng phụ họa, "Ta còn một cái đùi gà đây, đệ ăn luôn cho khỏe."

Ứng Trạch uy nghiêm nói, "Bản tọa cũng có một cái đùi gà, thưởng cho ngươi đấy, ồ không được, lẽ nào ngươi muốn tẩm bổ thành ba chân ư?"

Chiêu Nguyên mải gặm cánh gà, chỉ ậm ừ gật đầu. Đỗ Như Uyên đưa mắt nhìn quanh, "Hình như thiếu người, quy huynh không thấy đâu, cả nương tử của ta nữa?"

Tôn Bôn dựa vào thân cây, uể oải nói, "Bây giờ lão gia mới phát hiện ra phu nhân biến mất à? Vừa nãy lúc làm cơm, cô ta đã hấp tấp đem theo quy huynh của đệ đi rồi, không biết đi làm gì nữa."

Chừng một khắc sau, Lâm Tinh cùng Thương Cảnh trở về, hai mắt cô sáng rỡ, miệng nở nụ cười thần bí, "Lạc Việt, ngươi đoán xem vừa rồi ta đã làm gì?" Thương Cảnh chậm chạp bò lên đầu Đỗ Như Uyên rồi rụt đầu vào mai ngủ.

Lúm đồng tiền trên má Lâm Tinh sâu hút, "Vừa rồi chúng ta vừa quay lại Đồng Huyện một chuyến. Bà Ngọc Kiều kia về sau sẽ không phát điên phát rồ như thế nữa đâu."

Lạc Việt ngẩn người.

Lâm Tinh cười hì hì ngồi xuống, "Đương nhiên, có lẽ bà ta chưa hồi phục ngay được, nhưng dần dần sẽ khá lên. Đành vậy, Thương Cảnh không thạo trị chứng bệnh này, sau cùng ta phải cho bà ta uống thuốc, mới từ từ phát huy tác dụng."

Lạc Việt chăm chú nhìn cô hồi lâu, chân thành nói, "Cảm ơn."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh xua tay, "Ôi chao, ta chỉ muốn cược với lão rùa đen kia xem ai lợi hại hơn thôi. Chút thương thế của rồng ngốc vốn không đủ để ta phát huy khả năng, không tính không tính."

Lạc Việt nhất thời chẳng biết nói gì, chỉ có tiếng gà nướng trên đống lửa xèo xèo mùi thức ăn cũng lững lờ lan ra. Vui non vui nước, vui đời vui sống, vì trong cõi thế có mùi khói lửa thế này.

Thông đạt trăm vẻ, đứng giữa đời mà vui sống, mắt động thì lòng sáng.

Câu đầu tiên trong thiên đầu tiên của Thái Thanh kinh mà Khanh Dao sư tổ tặng, đã viết như thế.

Hai ngày sau, cuối cùng Lạc Việt cũng đến chân núi Thiếu Thanh. Để tránh tai mắt của Thanh Huyền, bọn họ đành đi đường vòng, không qua Phụng Trạch trấn mà từ đồng hoang đi vòng đến chân núi luôn. Dọc đường đi không có gì khác thường, Lạc Việt cũng yên tâm hơn. Hắn định lẻn lên núi xem tình hình sư phụ và các sư đệ có bình an hay không. Nếu sư phụ không muốn gặp, hắn sẽ lặng lẽ rời khỏi. Bên dưới Thiếu Thanh sơn vẫn quạnh quẽ như xưa, Lạc Việt hít sâu một hơi, gió ở nơi này vĩnh viễn tươi mát trong lành như thế.

Chợt Chiêu Nguyên ngẩng nhìn lên đỉnh núi, nó đã thoáng ngửi thấy một mùi khác. Đó là...

Lâm Tinh biến sắc, "Lạc Việt, trên đỉnh núi có mùi máu." Cô tung mình nhảy lên, nắm lấy Lạc Việt, rồi bay thẳng tới đỉnh núi. Trên đỉnh núi là cảnh tượng ngổn ngang lộn xộn. Di tích Thanh Sơn bây giờ trông còn thảm thương hơn thời bị thái tử hỏa thiêu, thật không nỡ nhìn. Trên mặt đất lỗ chỗ những hố đất cái nông cái sâu, cái to cái nhỏ, gạch vụn ngói vỡ ngổn ngang. Dưới nền đất cũng như trên những miếng gạch vụn ngói nát đều có những vệt nâu sẫm. Lạc Việt bước đến bên một bức tường lở lói ngả nghiêng, thấy trên tường chằng chịt vết đao chém, lại vấy một mảng nâu

https://thuviensach.vn

sẫm khiến người ta thấy mà phát hoảng. Hắn chậm chạp nhặt một thứ chỗ chân tường. Chiêu Nguyên, Ứng Trạch, Đỗ Như Uyên, Thương Cảnh và Lạc Lăng Chi đều đã chạy đến, lặng lẽ đứng sau lưng hắn. Đỗ Như Uyên lên tiếng trước, "Lạc Việt... Lệnh sư môn chưa chắc đã..."

Lạc Việt dùng tay áo lau bùn đất trên vật vừa nhặt được, giọng bình tĩnh dị thường, "Chiếc túi như ý này, là của Lạc Ngụy."

Lạc Ngụy là sư đệ nhỏ tuổi nhất. Ham ăn nhác làm, lần nào luyện công cũng lười biếng. Thường khoắng bánh bao trong bếp rồi nửa đêm trùm chăn ăn vụng, khiến lũ chuột làm tổ dưới gầm giường, cắn cho chăn thủng lỗ chỗ. Thường rút chiếc túi đeo trước ngực ra, khoe khoang với các sư huynh đệ, "Sư phụ nói không chừng đệ chính là thiếu gia nhà giàu nào đó, lúc người nhặt được đệ, trên mình đệ còn mặc đồ tơ lụa, cả chiếc giỏ đựng đệ cũng chạm hoa đó. Nhìn đường thêu và chất vải trên chiếc túi này của đệ xem, không chừng trước khi gặp nạn hồng thủy, nhà đệ có tới mười mấy mẫu ruộng, người hầu kẻ hạ đầy đàn đó nha."

Lạc Ngụy... Lạc Trịnh... Lạc Lỗ... Lạc Yên... Lạc Tống... Lạc Tề... Lạc Sở...

Lạc Tấn... Lạc Tần... Lạc Hàn... Lạc Ngô...

Sư thúc... Sư phụ...

Lâm Tinh vội quay đi, "Chiêu Nguyên, ngươi ở đây trông chừng Lạc Việt, ta tới chỗ Hồ Lão Thất xem sao." Vừa thoáng nhìn Chiêu Nguyên, cô chợt cau mày, "Chiêu Nguyên, mắt ngươi..."

Chiêu Nguyên đang ngây ra nhìn Lạc Việt, đờ đẫn ngoái sang Lâm Tinh, một luồng khí tức kỳ quái từ Lạc Việt bỗng truyền tới, đè nặng trong lòng nó, long khí trong cơ thể nó đang cồn lên nhộn nhạo, nhưng không có vẻ dồn dập. Lâm Tinh kinh ngạc nhìn nó, "Sao mắt ngươi biến thành màu

https://thuviensach.vn

đỏ?" Chiêu Nguyên vẫn đứng đờ ra. Thôi thúc, điên cuồng, luồng khí tức kia chi phối nó, dục vọng không sao đè nén trào lên xâm chiếm nó, khiến nó chỉ muốn vung móng vuốt xé toạc cả bầu không ngăn cách giữa đất trời.

Phi Tiên Phong hưng phấn đập cánh nhìn Chiêu Nguyên, thân hình không ngừng lớn phổng lên gấp mấy lần, hai tay liên tục đấm ngực thùm thụp, rống lên. Khí tức trong cơ thể Chiêu Nguyên cũng cuộn lên hưởng ứng, nó ngẩng đầu gầm lên một tiếng dài, đột nhiên biến thành hình rồng, lượn vòng rồi bay lên.

Thương Cảnh nằm trên đỉnh đầu Đỗ Như Uyên thét lớn, "Gay rồi, Chiêu Nguyên bị tẩu hỏa nhập ma, tiểu kỳ lân mau khống chế nó đi!"

Cuồng phong nổi lên, cuốn đất đá gạch ngói dưới đất bay mù mịt, thân mình Chiêu Nguyên chợt tỏa ra một làn khí xám, lắc đầu quật đuôi gầm rít bay vòng quanh. Lâm Tinh vội vung nhuyễn tiên, biến thành một sợi thừng, trói chặt Chiêu Nguyên lại, nào ngờ Chiêu Nguyên gầm rít vùng vẫy, làm Lâm Tinh bị dội văng ra sau mấy trượng, trong lúc văng ra, cô liếc thấy Lạc Việt đang đứng bất động, không khỏi kinh hoàng biến sắc.

Hai mắt Lạc Việt cũng đỏ ngầu, giống hệt Chiêu Nguyên.

Ứng Trạch giơ tay đỡ lấy cô, "Tiểu kỳ lân, xem ra người ngươi cần khống chế là đồ tôn của Khanh Dao kia kìa."

Lúc này, Chiêu Nguyên trên trời lại ngẩng đầu gầm vang, một quả cầu quang màu xám lấp loáng ánh chớp từ miệng nó bay ra, nhằm thẳng vào bầu không. Một bóng áo xanh chợt xuất hiện trên không, tức tốc đuổi bắt lấy quả cầu rồi đáp xuống. Đỗ Như Uyên gọi to, "Lạc Việt, sư phụ và các sư đệ của huynh chưa chết đâu."

Lạc Việt vừa ngoái lại, Lạc Lăng Chi đã sấn lên, vỗ một chưởng vào gáy hắn. Thân mình Lạc Việt loạng choạng, rồi nhắm nghiền mắt ngã xuống đất.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên trên không cũng khựng lại, Lâm Tinh liền thừa cơ quăng sợi thừng biến từ nhuyễn tiên, lần này, dây thừng biến thành mấy sợi, trói nghiến lấy Chiêu Nguyên, người áo xanh đang ôm cầu quang đáp xuống kia cũng vung tay phát ra một quầng sáng xanh lục, phủ trùm lên Chiêu Nguyên, đoạn tiếp đất, loạng choạng giật lùi mấy bước rồi ngã phệt xuống. Chiêu Nguyên đã bị trói gô, sắc xám trên người nhạt dần đi, cặp mắt đỏ ngầu đã nhắm nghiền, ánh vàng nhàn nhạt lại bừng lên lấp lánh, thân hình run lên rồi từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng thành một con rồng nhỏ, nhưng xem ra vẫn nhỉnh hơn trước đây một chút. Con rồng nhỏ xíu lọt thỏm qua vòng dây trói rơi xuống, Lâm Tinh vội đón lấy nó.

Lạc Việt đứng giữa đồng hoang, ngơ ngác nhìn quanh.

Cỏ xanh ngút trời, hoa dại rực rỡ, ngọn núi xanh xa xa vô vàn tú lệ, mây vờn quanh đỉnh như tơ vương vấn vít. Hắn rất quen thuộc với nơi này, từ nhỏ đến lớn, hắn đã nhổ cỏ, luyện công, đun nước, dắt các sư đệ đến chơi đùa ở đây. Đi về hướng Nam thêm nửa dặm nữa, có một con sông nhỏ. Đi thêm một dặm về hướng Tây, lại có một vùng trũng, cũng khá um tùm. Về phía Bắc mấy dặm, là Phụng Trạch trấn, còn đỉnh núi xanh biếc phía Đông kia, chính là Thiếu Thanh sơn. Dưới chân núi có một con đường quanh co xếp bằng đá tảng dẫn tới sư môn của hắn, Thanh Sơn. Dù nhắm mắt lại, hắn cũng có thể đi về đến sư môn. Lúc này, các sư đệ hẳn đang ở trong Tổ Sư điện nghe nhị sư thúc Tùng Tuế Tử giảng giải đạo pháp, Lạc Tống Lạc Yên nhất định đã ngủ gục, còn Lạc Tề Lạc Trịnh Lạc Ngụy chắc đang dùng sách che mặt ăn vụng bánh bao, còn mấy tên Lạc Ngô Lạc Hàn...

Phải rồi, sư thúc đang giảng đạo pháp, sao ta lại ở đây? Ta ở đây làm gì? Lạc Việt càng thêm hoang mang, đột nhiên một cánh tay nắm lấy tay áo hắn, Lạc Việt ngoảnh lại, liền trông thấy Chiêu Nguyên đang đứng bên cạnh. Lạc Việt chấn động trong lòng, cũng sực hiểu ra.

Phải rồi, hắn quay về Thanh Sơn xem xem sư phụ sư thúc và các sư đệ có bị triều đình làm khó dễ hay không. Lạc Việt cau mày hỏi Chiêu

https://thuviensach.vn

Nguyên, "Bọn Lâm Tinh, Lăng huynh, Đỗ sư đệ đâu cả rồi? Sao chỉ có mình đệ với ta?"

Chiêu Nguyên gãi đầu, "Tôi cũng không biết, từ đầu đến giờ chỉ có huynh với tôi thôi." Tâm trí nó vẫn mê man mờ mịt, như thể đã quên mất chuyện gì quan trọng, nhưng vắt óc nghĩ mãi không ra. Lạc Việt cũng chẳng hơn gì Chiêu Nguyên, hắn vỗ vỗ trán, "Thôi, chúng ta đi trước vậy, nói không chừng bọn họ đã lên núi cả rồi."

Chiêu Nguyên gật gật đầu, cùng Lạc Việt đi thẳng lên Thiếu Thanh sơn, nó nhìn đằng trước rồi ngẩng đầu dụi mắt, chỉ ra xa nói, "Đằng kia hình như có người đang tới."

Lạc Việt nhìn theo, chỉ thấy trên không có một người đang ngự kiếm phiêu phiêu bay lại, hắn nheo mắt nhìn, tay nắm lấy chuôi kiếm. Là người Thanh Huyền?

Bóng người kia bay đến gần, từ từ đáp xuống, đoạn phất tay áo, cắm thanh kiếm trong tay vào bao kiếm đeo sau lưng, kinh ngạc thốt lên, "Lạc huynh?

Chiêu huynh?"

Bàn tay Lạc Việt đờ ra trên chuôi kiếm, hắn cũng vô cùng kinh ngạc, "Sao lại là huynh?"

Người trước mặt, không ngờ lại là Khanh Dao sư tổ mà hắn từng gặp trong mộng.

Gặp hai người bọn hắn, Khanh Dao chừng như rất vui, tươi cười nói, "Sư môn Thanh Huyền của tại hạ nằm ở bên kia núi. Còn hai vị, sao lại đi ngang qua đây? Xa nhau mấy ngày, việc gấp kia đã làm xong chưa?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt vội cười khan, "Chưa xong được. Phải rồi, con trai lần trước, chẳng biết đã về Tây Hải hay chưa?"

Khanh Dao chỉ chiếc túi đeo bên hông, "Vẫn ở đây, ta phải quay về sư môn báo một tiếng."

Lạc Việt hỏi, "Vậy Khanh Dao huynh đang định đi Tây Hải sao?"

Khanh Dao lắc đầu, "Không. Trong sư môn có chuyện, phải hai ngày nữa mới có thể lên đường. Ta vốn định xuống núi hẹn vài ba người bạn uống rượu, không ngờ lại gặp hai vị." Rồi hào hứng rủ, "Nếu hôm nay hai vị không gấp lên đường, liệu có bằng lòng theo tại hạ về sư môn chơi, uống tách trà nghỉ chân không?"

Lạc Việt tức thời đáp ứng, "Được thôi." Hắn đang nôn nóng muốn biết Thanh Sơn hơn bốn trăm năm trước như thế nào. Song hắn lại nhớ ra, "Có điều, tại hạ không biết thuật ngự kiếm phi hành, chắc phải đi bộ lên núi thôi."

Khanh Dao cười nói, "Ngự kiếm thuật của tại hạ có thể mang được một người mà." Đoạn giơ tay gọi trường kiếm sau lưng bay đến, kéo Lạc Việt đứng lên kiếm. Pháp lực của Chiêu Nguyên cũng đã tiến bộ nhiều, không cần biến thành rồng trèo lên mây nữa, mà gọi luôn một đám mây nhỏ tới, nâng mình bay lên. Bên kia, Lạc Việt cũng nắm lấy vạt áo Khanh Dao, đứng vững trên thân kiếm. Khanh Dao phất tay niệm quyết, trường kiếm từ từ bay lên không trung, cưỡi gió thẳng đến Thiếu Thanh sơn.

Lúc thu lại phi kiếm, đặt chân xuống đất, Lạc Việt đưa mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, càng xác định rằng mình đang nằm mộng. Mái cong ngói mực dọc ngang san sát, đình viện thênh thang, cung điện nguy nga, các đệ tử áo xanh đeo kiếm qua lại tấp nập. Từ núi đá suối mát tuôn xuống, trong ao sen chép lội tưng tăng. Bướm vờn chim hót trong bụi cỏ, hạc kêu trúc

https://thuviensach.vn

đứng cạnh đình đài. Cuối con đường là một cổng chào bằng đá xám, trên đề bốn chữ lớn: Huyền tâm đạo cảnh.

Khanh Dao dẫn Lạc Việt và Chiêu Nguyên băng qua cổng chào đi vào, dọc đường đi, các đệ tử trông thấy Khanh Dao đều dừng bước khom lưng chào một tiếng, "Sư huynh", song chẳng hề để ý tới Lạc Việt và Chiêu Nguyên. Chỉ có một đệ tử nhỏ tuổi hỏi, "Khanh Dao sư huynh nói là xuống núi tìm rượu uống kia mà, sao lại quay về? Vị long tiên và thiếu hiệp này là bạn huynh à? Chỉ một câu hỏi thăm thông thường đã nói tuột ra thân phận của Chiêu Nguyên, quả là đệ tử của danh môn đại phái, từng trải việc đời, phong độ phi phàm.

Lạc Việt và Chiêu Nguyên vừa đi vừa ngắm đến hoa cả mắt. Khanh Dao dẫn bọn họ đến một ngôi đình gần đầm nước, bên đình có một tảng đá, trên khắc một chữ "Đạo", hai bên cột đình còn treo một đôi câu đối: Vấn thiên vấn địa vấn thế, Đạo cảnh đạo ý đạo tâm.

Thoạt nhìn thấy nét chữ phóng khoáng, nơi sâu thẳm nào đó trong tâm thần Lạc Việt như bị chạm phải, ngấm ngầm chấn động. Khanh Dao giới thiệu, "Đây là bút tích của tổ sư tệ phái. Nơi này vì thế được gọi là Vấn Tâm đình."

Lạc Việt thắc mắc, "Sao không phải là Vấn Đạo đình?"

Khanh Dao cười, "Đạo ở trong tâm. Muốn giải mối nghi hoặc, phải tự vấn tâm."

Cõi lòng Lạc Việt lại ngấm ngầm chấn động, thứ gì đó vụt lóe lên trong đầu, nhưng lại bị mây mù che mất. Hắn bất giác bực bội gãi đầu.

"Lạc huynh sao thế Tự nhiên huynh biến sắc vậy?" Khanh Dao nghi hoặc hỏi. Trên chiếc bàn đá trong đình bày sẵn một bộ đồ trà, y đang nhóm lò đun nước pha trà.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đáp, "Có lẽ tại hạ trông thấy Vấn Tâm đình, bất giác lại nghĩ tới những nghi hoặc và dồn nén trong lòng mình."

Thấy vẻ hứng thú lồ lộ trong mắt Khanh Dao, Lạc Việt cười ha ha, "Ví như hiện tại, tại hạ không phân rõ được là thực hay là mộng, nếu nói là mộng thì những gì mắt thấy lòng cảm lại đều là sự thật, nếu nói là thực, lại sợ đang nằm mộng. Thật là đau đầu."

Khanh Dao cười nói, "Mối nghi hoặc của Lạc huynh quả rất khó giải đáp, ta cũng chẳng biết phải giải thích ra sao. Thế sự huyền diệu, mộng chưa hẳn đã 1à mộng, thực chưa hẳn đã là thực, những thứ không nhìn thấy chưa chắc là giả, những thứ tận mắt trông cũng chưa chắc là thực."

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc Lạc Việt, hắn gắng áp chế cảm xúc lạ lùng trong lòng, đưa mắt nhìn quanh, "Quý phái quả nhiên là tiên cảnh đạo môn, ngôi đình này cũng siêu phàm thoát tục, cả đầm nước..." Lạc Việt cúi xuống nhìn, "Lạ thật, sao trong đầm chẳng có rong rêu cũng không có cá?"

Chiêu Nguyên nghe nói cũng lại gần xem, quả nhiên cả đầm nước như một khối thủy tinh xanh nhạt trong vắt, nhìn thấu tận đáy, nhưng chẳng có lấy một con cá. Giọng Khanh Dao vang lên phía sau, "Chẳng những không có cá, mà một số người soi xuống nước còn không thấy bóng. Hai vị có thể lại gần soi thử xem."

Lạc Việt theo lời vươn người ra, đột nhiên, một luồng lực đạo cực mạnh nắm chặt lấy bả vai hắn, toan kéo hắn xuống nước. Lạc Việt kinh ngạc, toan vùng vẫy, nào ngờ hắn đột ngột trượt chân, đâm đầu xuống nước, Chiêu Nguyên cuống quýt nắm lấy tay áo hắn, cũng bị kéo xuống theo.

"Tõm" một tiếng, Chiêu Nguyên mở bừng mắt ra, liền trông thấy gương mặt Lâm Tinh lồ lộ trước mặt.

"Tỉnh rồi tỉnh rồi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên ngẩn ngơ cử động thân thể, phát hiện mình đã biến lại thành rồng, đang bị Lâm Tinh nắm gáy xách lên. Lâm Tinh vung vẩy nó trong tay, nghiến răng nói, "Ngươi đó, giỏi lắm, rất tiến bộ."

Chiêu Nguyên run rẩy cả móng vuốt, ngỡ ngàng nhìn cô, "Sao cơ?"

Lâm Tinh bừng bừng lửa giận, cong ngón tay cốc mạnh vào đầu nó, "Sao gì nữa, vừa rồi ngươi đại triển thần uy, nhả ngọc diệt cả trời, còn hỏi ta sao với giăng nữa à?"

Chiêu Nguyên càng nghe càng mù mờ, vội đưa mắt nhìn quanh.

Nam tử lạ mặt bên cạnh Lâm Tinh thờ ơ nói, "Tiểu kỳ lân, nó vừa tỉnh lại, nếu bị ngươi đánh ngất lần nữa, lão phu không cứu đâu."

Trên một khoảnh đất trống đằng xa, Lạc Việt cũng đang xoa xoa gáy từ từ ngồi dậy, vẻ mặt ngơ ngác. Ứng Trạch chắp tay sau lưng, hài lòng khen, "Hai đứa nhỏ các ngươi, không uổng công bản tọa chỉ bảo, chẳng ngờ lại làm ra được hành vi đầy khí phách diệt thiên thế này, bản tọa rất vui mừng."

Lâm Tinh nhảy dựng lên, nhéo Ứng Trạch, "Hèn chi, thì ra ngươi dạy Lạc Việt và Chiêu Nguyên mấy thứ quái đản đó, hại bọn họ suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma."

Tẩu hỏa nhập ma? Lạc Việt bóp trán, cau mày, đột nhiên, những ký ức trước lúc hôn mê lại ùa về.

Thanh Sơn... Vết máu... Sư đệ... Sư phụ...

Một bàn tay đặt lên vai Lạc Việt, đồng thời một luồng khí bình hòa từ từ truyền vào cơ thể hắn, Lạc Lăng Chi ôn tồn khuyên, "Việt huynh bình tĩnh lại đi, vừa nãy Thương Cảnh tiền bối đã thăm dò thấy quanh đây không có

https://thuviensach.vn

khí tức của vong hồn mới. Mấy vị tiền bối cùng chúng sư đệ hẳn không nguy đến tính mạng đâu."

Lạc Việt cựa mình đứng dậy, "Thật không?"

Hắn đưa mắt nhìn Đỗ Như Uyên, thấy Đỗ Như Uyên gật đầu, trên đỉnh đầu y chẳng thấy Thương Cảnh đâu, chỉ có một nam tử lạ mặt đứng bên cạnh, người này gật đầu với Lạc Việt, giọng chắc nịch, "Thật mà."

Lạc Việt kinh ngạc nhìn y, thấy người này đầy vẻ văn nhã, vận y phục nho sinh xanh sẫm, phỏng chừng chưa đến ba mươi, nhưng lại toát lên phong thái từng trải bình ổn khó tả.

"Các... các hạ là..."

Người kia hết sức bình thản đáp, "Lão phu..."

Lâm Tinh lập tức chen vào, "Lạc Việt, là lão rùa đen đó."

Lạc Việt suýt nữa rớt cả hàm dưới xuống đất, là Thương Cảnh ư?

Nam tử áo xanh vẫn bình thản, "Chính thị."

Chiêu Nguyên biến lại thành người, dụi dụi mắt, nhân hình của Thương Cảnh, quả nhiên khác xa tưởng tượng của nó.

Lâm Tinh nói, "Các ngươi không nhận ra cũng phải, ta thoạt đầu trông thấy cũng giật nảy mình, cứ tưởng nhân hình của Thương Cảnh phải là một lão già chứ. Ai dè lại trẻ trung nho nhã như vậy? Chậc chậc!" Đoạn cô chớp chớp mắt, ghé tai Lạc Việt thì thào, "Có điều bây giờ ta đã hiểu tại sao cha của Đỗ mọt sách anh khí ngời ngời như thế, mà gã lại hủ lậu nhường ấy, ra là thầy nào trò nấy."

https://thuviensach.vn

Thương Cảnh và Đỗ Như Uyên đều làm bộ bình thản, vờ như không nghe.

Lạc Việt đằng hắng một tiếng, không đáp, nhưng trong lòng cũng ngầm tán đồng. Lâm Tinh vừa nhắc, hắn chợt nghĩ đến, khí chất của Thương Cảnh thực giống với vị phu tử cổ hủ dạy học trong thôn trang dưới núi.

Ứng Trạch đứng bên phản bác, "Tiểu kỳ lân chưa từng trải nên hay lấy làm lạ, tướng mạo của tiên gia vốn cao quý hơn phàm nhân, hơn nữa càng ở ngôi cao thì tướng mạo càng trẻ. Nghĩ lại năm xưa bản tọa còn ở thiên đình, mấy tiểu tiên bậc thấp trông thấy nghi dung của bản tọa đều phải sùng kính cung khiêm..."

Lâm Tinh trỏ chân trời, "A, dường như có cái gì đó bay lại." Mọi người nghe nói đều đổ dồn mắt trông theo.

Còn mình Ứng Trạch đứng trơ ra đó, tịch mịch cảm thán, "Đâu như bây giờ, phàm trần thế đạo suy đồi, nhân tâm gian trá..."

Phía chân trời đương nhiên chẳng có gì bay lại, một lát sau, Thương Cảnh lãnh đạm nói, "Thiếu niên, bất kể tu đạo hay nhập thế, đều phải giữ vững tấm lòng và tình cảm của mình. Ví như vừa rồi, giả sử người trong sư môn của ngươi thực sự gặp nạn, ngươi tẩu hỏa nhập ma, chẳng những không báo được thù, mà còn liên lụy tới Tiểu Chiêu Nguyên."

Lạc Việt đã bình tĩnh lại, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Lâm Tinh hừ mũi, "Hắn là tại Ứng Trạch dạy bọn họ mấy thứ quái gở."

Ứng Trạch ngạo ghễ nói, "Tiểu kỳ lân đừng đoán mò, nếu bản tọa đích thân dạy dỗ, há lại không chọc thủng cả trời rồi sao? Bản tọa tuy không phục thiên đình và Ngọc đế, nhưng tuyệt đối chưa từng tu luyện ma công."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh vặn, "Vậy tại sao Lạc Việt và Chiêu Nguyên lại tẩu hỏa nhập ma muốn diệt thiên?"

Ứng Trạch cười lạnh lẽo, "Hắn có tâm ma, Tiểu Chiêu Nguyên và hắn tâm ý tương thông, nên bị hắn liên lụy." Đoạn liếc Lạc Việt, giọng điệu có phần tán thưởng, "Sau khi ngươi tẩu hỏa nhập ma, lại ngộ được chút bá khí diệt thiên, theo bản tọa thấy tiền đồ của ngươi hẳn sẽ rất khá."

Lạc Việt làm thinh. Ban nãy, khi nhìn thấy vết máu giữa đống hoang tàn, cơn điên cuồng khát máu sâu trong lòng hắn đã rứt tung vòng kiềm tỏa, lan khắp toàn thân, nỗi căm hận bất bình khiến cơ thể hắn như muốn vỡ tung ra. Hắn hận trời cao vì sao lại dung túng để kẻ ác càng thêm ác, hắn muốn hỏi trời, rốt cuộc thế nào mới là thiên đạo?

Ứng Trạch nghe hắn đờ đẫn thuật lại căn nguyên, mừng rỡ khen ngợi, "Ngộ tính của đồ tôn Khanh Dao vượt xa dự liệu của bản tọa. Để ta nói cho ngươi nghe, người mạnh nhất chính là đạo lý. Ngươi nắm giữ được trời cao, thì ngươi chính là thiên đạo."

Lâm Tinh tức tối giậm chân, ,"Lão già kia đừng nhồi sọ Lạc Việt chứ. Lão là thiên đạo, sao lão không làm luôn Ngọc đế đi, lại để một phàm nhân như Khanh Dao sư tổ của Lạc Việt nhốt trong vỏ trứng."

Hai chữ Khanh Dao vĩnh viễn là đại kỵ của Ứng Trạch, tức thì lão rồng sầm mặt xuống, mây đen đột nhiên kéo đến đầy trời, bốn bề tối mịt. Đỗ Như Uyên vội kéo Lâm Tinh lại, bịt chặt miệng cô, "Kỳ lân công chúa, cô còn sợ hôm nay chưa đủ người phát cuồng à?"

May sao Ứng Trạch cũng chẳng tỏ vẻ gì, chỉ chắp tay bỏ đi, tới đứng một mình giữa khoảnh đất trống, không hề nhúc nhích, như một pho tượng đá. Những người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm. Lạc Việt nhìn về phía Ứng Trạch. Chỉ mình hắn biết, nơi đó chính là vườn rau cải nơi Khanh Dao sư tổ bay lên trời thành tiên.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên hỏi, "Lạc Việt, có câu này đệ vẫn không biết có nên nói ra hay không, việc cha mẹ huynh qua đời trong trận Đồ Thành, đệ chỉ biết qua loa. Hôm đó mọi người điều tra được gì trong Tử Dương trấn, đệ không rõ lắm, nhưng đã mười mấy năm rồi, rất nhiều chuyện không thể nhận định tùy tiện được. Ví như ngày đó, tại sao mũi nhọn đang chĩa vào cha Tôn huynh, lại xoay sang chĩa vào cha mẹ huynh, huyết mạch hoàng tộc Hòa thị lưu lạc bên ngoài đã hơn trăm năm, tại sao đến lúc đó phụng hoàng lại phát hiện ra. Chuyện nào cũng còn rất nhiều nghi vấn, huynh nhất định phải bình tĩnh, đừng vì vậy mà sinh ra tâm ma."

Lạc Việt thở dài công nhận, "Thoạt đầu ta định lẳng lặng lén về sư môn, hỏi sư phụ về tình hình hồi đó. Nhưng bây giờ..." Hắn bất giác siết chặt nắm tay lại.

Lạc Lăng Chi an ủi, "Hạc Cơ Tử tiền bối cùng mọi người không sao là yên tâm rồi. Tiếp sau đây, phải tìm xem bọn họ đã đi đâu."

Thương Cảnh nói, "Chuyện này lão phu không tra được."

Lạc Việt đề nghị, "Hay là tới chỗ Hồ Lão Thất thử xem. Hy vọng sự việc không liên lụy tới bọn họ. Quan phủ và nơi khác hẳn đã biết tin rồi."

Chiêu Nguyên lén liếc Lạc Lăng Chi, mọi người đều hiểu, "nơi khác" chính là Thanh Huyền. Lạc Lăng Chi cau mày, "Thế này đi, Việt huynh cùng mọi người đi nơi khác tìm, tôi về sư môn một chuyến, xem có nghe ngóng được tin tức gì chăng."

Lâm Tinh lộ vẻ chần chừ, "Ngươi..."

Lạc Lăng Chi cười, "Yên tâm, ta thông thuộc Thanh Huyền như lòng bàn tay, lén quay về hẳn không nhiều người phát hiện đâu."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh ừm một tiếng, ngập ngừng chốc lát mới nói, "Vậy, vậy ta đi cùng Lạc Việt, tình hình hắn và rồng ngốc không ổn lắm, cần người chiếu cố... Ngươi phải cẩn thận đấy."

Lạc Lăng Chi mỉm cười gật đầu. Tôn Bôn vốn không lên tiếng bấy giờ mới từ đằng xa lắc lư tiến lại, "Lạc huynh, tại hạ đi cùng huynh. Dù gì cũng có người chiếu ứng. Tôn mỗ đang muốn thừa dịp xem xem, thiên hạ đệ nhất môn phái trong truyền thuyết ra sao."

Phi Tiên Phong nhảy lên kêu khẹc khẹc, sau khi Chiêu Nguyên hồi phục, nó cũng khôi phục lại, nhưng vẫn trong tình trạng kích động.

Sau khi tách nhóm, Lâm Tinh nhìn Ứng Trạch vẫn đứng sừng sững giữa khoảnh đất trống, hỏi nhỏ, "Vậy lão kia... làm sao đây?"

Vừa dứt lời, Ứng Trạch đã từ từ quay lại, thong thả bước đến.

Lâm Tinh vội quay ngoắt đi, giơ tay chỉ về phía chân trời, "Có thứ gì bay đến kìa."

Lạc Việt mím môi, lúc này mà đùa như vậy kể có phần... Chợt tay áo hắn bị Chiêu Nguyên giật giật, "Có thứ gì thật mà, là người."

Là người, mấy người ngự kiếm phi hành như Khanh Dao từ bốn phương cưỡi gió bay về phía này, dẫn đầu là sư đệ của Lạc Lăng Chi, Đồng Lam. Gã đứng giữa không trung cười lớn, "Thái tử dự liệu không sai, nghịch tặc Lạc Việt quả nhiên quay về Thanh Sơn. Lạc Việt nghe đây, binh mã triều đình đã tới chân núi, vây kín nơi này, dù ngươi và Hạc Cơ Tử lão tặc biết độn thổ, cũng không thể trốn thoát như bọn chúng đâu. Thiếu Thanh sơn đã bị vây chặt đến con ruồi cũng không lọt qua nổi, các ngươi mau bó tay chịu trói thì còn được toàn thây."

Trong lòng Lạc Việt chợt nổ "ầm" một tiếng, hắn chưa từng thấy sư đệ của Lạc Lăng Chi khả ái đến thế bao giờ, hóa ra, trên đời vẫn còn mấy từ

https://thuviensach.vn

"độn thổ" và "trốn thoát", Lạc Việt bỗng sinh lòng xúc động chỉ chực ôm gã vào lòng òa lên khóc.

Đồng Lam nheo mắt nhìn xuống, thấy Lạc Việt đang đứng đờ ra, thần sắc là lạ, cho rằng hắn đã sợ vỡ mật, bèn cười ha hả, phất tay áo ra lệnh, "Ám khí, lên."

Các đệ tử Thanh Huyền khác thấy Lạc Lăng Chi nên không ai động thủ, một đệ tử lên tiếng, "Sư huynh, thái tử lệnh cho chúng ta phải bắt sống." Đoạn hạ giọng, "Thái tử còn dặn riêng, không được làm bị thương cô nương mặc áo đỏ cầm nhuyễn tiên kia."

Đồng Lam nhướng mày, "Ám khí đã chắc giết được người à? Mau phát ám khí cho ta. Lưu ý, chớ đả thương cô nương xinh đẹp kia."

Mệnh lệnh này khá khó, chúng đệ tử Thanh Huyền phải rầu rĩ móc ám khí ra, nắm chặt trong tay, Đồng Lam vung tay lên đầu tiên - cộp, trán gã liền bị vật gì ném trúng, lập tức đau rát lên. Định thần nhìn kỹ, thấy một con khỉ có cánh đang lởn vởn gần đó, làm mặt quỷ với mình.

Dưới đất Tôn Bôn cười vang, "Kêu được thành tiếng thì không phải ám khí."

Đồng Lam nổi giận, "Đám loạn đảng đi theo Lạc Việt quả nhiên toàn yêu nhân. Mau phát ám khí. Ném mấy ngọn làm con yêu hầu kia..." Còn chưa dứt lời, đỉnh đầu gã đã tê dại đi, trước mặt sáng bừng, một tia sét nhỏ sáng lóa nhằm đỉnh đầu bổ xuống. Đồng Lam ngã nhào khỏi phi kiếm, khói đen từ búi tóc của gã lững lờ bay lên, mấy đệ tử Thanh Huyền vội ngự kiếm từ bốn phương lao đến toan đỡ lấy sư huynh, mắt thấy Đồng Lam đầu dưới chân trên, rơi thẳng xuống đất, chợt một bóng áo lam nhoáng lên, đón lấy gã rồi đặt xuống đất.

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch hừ mũi, "Hừm, đám phàm phu như con sâu cái kiến, dám bất kính với bản tọa à? Mới giơ cao đánh khẽ mà đã không chịu nổi."

Mấy đệ tử Thanh Huyền lần lượt đáp xuống đất, đỡ Đồng Lam đang co quắp chân tay dậy, lúng túng hướng về phía Lạc Lăng Chi vừa ra tay tương trợ, "Đa tạ đại sư huynh."

Lạc Lăng Chi lạnh nhạt đáp, "Ta đã không còn là đại sư huynh của các ngươi nữa rồi."

Các đệ tử Thanh Huyền đều im lặng. Đệ tử vừa lên tiếng ngập ngừng một thoáng rồi nói nhanh, "Đại sư huynh, binh mã của tri phủ đại nhân và thái tử đang lên núi, vì sư huynh muốn tranh công đầu nên bọn đệ mới phải đánh trận đầu mà thôi, các người mau..."

Gã chưa nói dứt câu, chợt có tiếng vó ngựa cùng tiếng khôi giáp lanh canh truyền tới, binh mã thực sự đã đến. Tôn Bôn khoanh tay cười, "Đông gớm nhỉ, xem ra triều đình ngày càng coi trọng chúng ta rồi. Lạc thiếu hiệp, chúc mừng chúc mừng."

Lạc Việt cũng cười đáp, "Tôn huynh, cùng vui cùng vui."

https://thuviensach.vn

Một người vận khôi giáp đại tướng, đang đứng sau hàng khiên hướng về phía bọn họ, hắn là thủ lĩnh. Lạc Việt bước lên một bước, ôm quyền nói, "Xin hỏi hôm nay vị tướng quân nào tới vây đánh chúng ta vậy?"

Người kia cao giọng đáp, "Bản tướng là tổng ti Triệu Chính, nắm binh mã Giang Nam. Kẻ bước lên trước kia, có phải nghịch tặc Lạc Việt? Bản tướng phụng ý chỉ triều đình, dẫn theo hai ngàn binh mà, tới bắt ngươi về quy án."

Lạc Việt nhăn nhở cười, "Tại hạ chính là Lạc Việt. Triệu tướng quân, giữa doanh trướng thiên quân vạn mã của An Thuận vương, tại hạ còn muốn đến là đến muốn đi là đi, tướng quân tưởng hai ngàn binh mã này giữ chân được tại hạ sao?"

Câu này cuồng vọng đến cùng cực, gương mặt Triệu Chính dưới chiếc mũ cũng biến sắc.

Tôn Bôn không chịu thua, cười phá lên bảo Lạc Việt, "Lạc thiếu hiệp, việc chính là quan trọng, Tôn mỗ chẳng có thời gian tán gẫu với Triệu tướng quân đâu."

Triệu tướng quân nghe vậy giận xanh mặt, bất chấp cả nghiêm lệnh của thái tử không được làm bị thương cô nương áo đỏ, giơ tay làm hiệu, lập tức, từng hàng cung nỏ bắt đầu giương ra sau lớp khiên. Tiếng "bắn" đã ra đến cửa miệng, chuẩn bị thốt ra, chợt sau lưng vang lên tiếng quát, "Khoan đã. Tất cả dừng tay. Thánh thượng có chỉ, mọi người nghe tuyên."

Đám binh lính đang dàn hàng bao vây lập tức tản sang hai bên, để ra một con đường. Hơn mười tay hộ vệ vận giáp đen, vây quanh mấy người ở giữa, cưỡi ngựa như bay chạy tới.

Lâm Tinh kinh ngạc, "Ơ? Kia chẳng phải mười mấy hộ vệ mà Đỗ mọt sách ngươi dắt đến Cửu Ấp sao?" Vậy người vận mãng bào tím đi giữa hẳn

https://thuviensach.vn

là...

Triệu tướng quân biến sắc, "Định Nam vương gia, bản tướng biết thế tử cũng ở trong đám loạn đảng, nhưng bản tướng lần này phụng chỉ triều đình dẹp loạn, mong vương gia đừng can dự."

Định Nam vương tung mình nhảy xuống ngựa, giơ cao một vật trong tay, "Thánh chỉ ở đây, tất cả quỳ xuống nghe đọc. Hoàng thượng nghe nói có cốt nhục đồng tông lưu lạc bên ngoài, để bảo tồn huyết mạch hoàng tộc, ban ân triệu bọn Lạc Việt vào kinh gặp mặt, tội trạng tạm miễn, sau khi nghiệm chứng thân phận trên triều đường rồi sẽ định đoạt sau. Khâm thử."

Tất cả nghe đọc đều sững sờ. Đạo thánh chỉ này thật nằm ngoài sức tưởng tượng. Hoàng thượng đã lâu không hỏi việc triều chính, nay lại hạ chỉ bảo hộ cho một tên loạn đảng? Dù tên loạn đảng đó là huyết mạch hoàng tộc Hòa thị chăng nữa, thì cũng đã lai tạp bao đời nay trong dân gian rồi, phải làm sao mới nghiệm chứng thân phận được? Triệu tướng quân do dự lên tiếng, "Vương gia..."

Một kẻ bên cạnh Định Nam vương the thé mắng mỏ, "To gan, lẽ nào ngươi còn hoài nghi cả thánh chỉ của hoàng thượng?" Đoạn đón lấy thánh chỉ từ tay Định Nam vương, mở ra, "Triệu tướng quân có cần lại xác nhận bút tích và ngọc tỉ của hoàng thượng trên thánh chỉ này không?

Người này rõ ràng là Lưu công công, hoạn quan thân tín nhất của thái hậu, từng đích thân nghênh tiếp Đàm Đài Dung Nguyệt. Triệu tướng quân vội quỳ xuống, những người khác cũng quỳ theo, dập đầu hô vạn tuế. Lưu công công "hừ" một tiếng, giũ thánh chỉ ra, tuyên đọc một lần, nội dung không khác gì lời Định Nam vương vừa nãy. Đọc xong, Lưu công công gấp thánh chỉ lại, nâng bằng hai tay, "Lạc Việt có chịu tiếp chỉ không?"

Lạc Việt cau mày, trầm ngâm một thoáng rồi quỳ xuống, "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế." Hắn nghĩ mãi không hiểu được vì sao đạo

https://thuviensach.vn

thánh chỉ này lại tới, nên muốn xem xem, rốt cuộc nó ẩn giấu ý đồ gì.

Thấy Lạc Việt nhận thánh chỉ, Lưu công công cười, "Lạc Việt, lần trước gặp ở Cửu Ấp, chúng ta đã cảm thấy ngươi có vẻ bất phàm, giờ xem ra quả đúng thế thật, mau nhận lấy thánh chỉ, lập tức lên đường về kinh đi."

Định Nam vương đứng bên vội lên tiếng, "Công công đợi bản vương một lát được chăng, bản vương có chút việc riêng cần làm."

Lưu công công đáp ứng, lùi ra một bên. Định Nam vương nheo mắt, băng qua bọn Lạc Việt, đi thẳng tới trước mặt Đỗ Như Uyên, giáng cho gã một bạt tai thật mạnh. Đỗ Như Uyên loạng choạng lùi về sau mấy bước, khóe miệng ứa máu, một bên má tím bầm lại. Còn chưa đứng vững, Định Nam vương lại bồi thêm cho gã một bạt tai vào má bên kia, "Bắt tên loạn thần nghịch tử này lại cho bản vương."

Mùi thuốc vấn vít trong Phụng Càn cung, Hòa Thiều nằm trên giường, nhìn bóng người đang từ từ tiến lại.

Đội mũ thanh bình, xỏ giày bộ vân, vận áo huyền đạo, vạt áo và tay áo viền đỏ. Y phục tướng mạo vẫn hệt như khi Hòa Thiều gặp hắn lần đầu, lúc còn thơ ấu. Hắn bước đến trước giường, theo lệ không hành lễ mà chỉ giấu tay vào ống áo đứng đó. Hòa Thiều yếu ớt gượng dậy, "Quốc sư, trẫm nghe nói mấy hôm trước người vừa xuất quan, hẳn thân thể đã khỏe khoắn, công lực cũng tiến lên một tầm cao mới, thật là cái phúc của trẫm và triều đình." Giọng điệu đầy vẻ quan tâm thân thiết giữa quân thần.

Nhưng kẻ đó chẳng hề có vẻ khiêm cung của thần tử, "Đa tạ hoàng thượng quan tâm, hôm nay thần tới đây, hẳn hoàng thượng cũng biết là vì chuyện gì."

Hòa Thiều nghi hoặc hỏi, "Hử? Quốc sư nói đến chuyện gì? Trẫm không biết."

https://thuviensach.vn

Phụng Ngô đáp, "Mấy năm không gặp, hoàng thượng biết nói dối rồi."

Tiểu thái giám bên cạnh biến sắc, cao giọng mắng, "To gan! Trước mặt hoàng thượng, lại dám hỗn xược như thế."

Nào ngờ Hòa Thiều giơ tay ngăn lại, "Trẫm và quốc sư xưa nay vẫn nói chuyện như thế, không được vô lễ với quốc sư."

Tiểu thái giám vâng dạ lui xuống.

Phụng Ngô hờ hững, "Đám nô tài hầu hạ cạnh hoàng thượng bây giờ, thật biết bảo vệ chủ nhân hơn hẳn ngày xưa."

Hòa Thiều cười, chợt sặc lên ho như xé phổi. Đám thái giám cung nữ bên cạnh vội dâng khăn ngự lên, lại bưng thuốc đến. Phụng Ngô khoanh tay đứng nhìn, Hòa Thiều uống hai ngụm, mới miễn cưỡng nén được cơn ho.

Phụng Ngô lại tiếp lời, "Hoàng thượng hạ thánh chỉ, triệu Lạc Việt tiến kinh ư?"

Hòa Thiều cười, "Thì ra quốc sư đến vì chuyện này. Không sai, nghe nói Lạc Việt là huyết mạch hoàng tộc lưu lạc bên ngoài, trẫm muốn tra rõ thực hư, nên phái Định Nam vương dẫn hắn vào cung xem thử."

Phụng Ngô cười nhạt, "Kẻ này khởi binh nổi loạn ở Cửu Ấp, thao túng nghiệt long, dùng yêu thuật mê hoặc chúng nhân, tự xưng huyết mạch hoàng đế, hắn cũng chỉ là lời bịa đặt lừa gạt thôi. Vậy mà hoàng thượng lại tin tưởng, còn hạ chỉ truyền hắn vào cung, dường như không ổn cho lắm."

Hòa Thiều đáp, "Chuyện khởi binh làm loạn, trẫm nghe nói có ẩn tình khác, còn những thứ như nghiệt long yêu thuật, e rằng chỉ là lời đồn đại mà thôi. Trẫm ở trong thâm cung, khó biết chân tướng chỉ có tận mắt chứng kiến mới nhận định được."

https://thuviensach.vn

Phụng Ngô lại nói, "Chuyện nổi loạn ở Cửu Ấp cùng mấy trò yêu thuật và nghiệt long, thần và An Thuận vương đều tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không lầm. Hoàng thượng long thể hư nhược, việc gì phải nghiệm chứng lại cho hao phí tinh thần. Chi bằng giao chuyện này cho thái tử xử lý, hoàng thượng yên tâm mà dưỡng bệnh."

Hòa Thiều mở miệng, nhưng chưa kịp thốt lời nào đã lại ho sặc sụa, đám thái giám cung nữ liền xúm lại hầu hạ, lát sau, cơn ho ngớt, Hòa Thiều mới thở dài, "Trẫm tự biết đại nạn không xa, cũng chẳng muốn phí sức làm gì, tiếc rằng thái tử và An Thuận vương đều không xử lý được, trẫm đành đích thân tra xét vậy." Đoạn y rút bên gối ra một bản tấu chương, "Ngoài chuyện của Lạc Việt, gần đây trẫm còn nhận được rất nhiều mật báo, có cái nói An Thuận vương muốn tạo phản, thái tử mưu nghịch, cái lại tố cáo quốc sư đứng đằng sau, có người còn nói, thái tử không phải do trưởng công chúa sinh ra, mà là con riêng của An Thuận vương và một nữ tử giang hồ, vân vân. Nếu một ngày kia trẫm qua đời, giang sơn xã tắc lại sinh loạn lạc vì những lời đồn đại này, huyết mạch hoàng tộc Hòa thị cũng không giữ được, thì trẫm làm sao gánh nổi trách nhiệm. Vì vậy chuyện này trẫm phải đích thân tra xét."

Tiểu thái giám đỡ lấy tấu chương, bưng đến trước mặt Phụng Ngô. Phụng Ngô không đỡ lấy, chỉ trầm ngâm chốc lát rồi bật cười, "Không ngờ đến thần cũng bị nghi là mưu phản, chuyện này thần không tiện góp lời cho hoàng thượng nữa rồi, hoàng thượng cứ xem xét mà làm thôi." Đoạn hắn quay người đi thẳng, cũng không hành lễ cáo lui.

Hòa Thiều gọi với theo, "Quốc sư xin dừng bước, trẫm... còn một chuyện muốn hỏi."

Phụng Ngô dừng bước quay lại. Hòa Thiều thều thào, "Vừa rồi quốc sư nói đã chính mắt nhìn thấy chuyện nghiệt long và yêu thuật. Quốc sư pháp

https://thuviensach.vn

thuật thần thông, không biết đã từng gặp phụng thần bảo hộ bản triều trong truyền thuyết hay chưa?"

Phụng Ngô hơi bất ngờ, nhất thời nín lặng, trong cung điện âm u, viền tay áo hắn đỏ rực như ráng hoàng hôn bên trời. Lát sau, hắn mới bình thản nói, "Hoàng thượng đã biết là truyền thuyết, sao còn đòi chứng thực?"

Ánh mắt Hòa Thiều mơ hồ, "Trẫm không biết có phải truyền thuyết hay không, nên mới cần chứng thực. Trẫm nghe nói các đời hoàng đế đều do hộ mạch thần định ra, rồi bảo hộ suốt kiếp. Trẫm là nhi tử duy nhất của tiên đế, tuy từ nhỏ yếu ớt, tư chất tầm thường, nhưng vẫn được làm hoàng đế, trẫm nghĩ, nếu như phụng thần thực sự tồn tại, thì vị phụng thần của trẫm hẳn phải miễn cưỡng lắm. Cả đời trẫm chẳng làm được việc gì cả, không như phụ hoàng. May mà thọ mệnh không dài, hắn có thể tìm một minh chủ khác, bao nhiêu năm nay, thật không phải với hắn." Thấy vẻ mặt Phụng Ngô vẫn thản nhiên, Hòa Thiều không khỏi nhớ lại hơn hai mươi năm trước, cũng vào một ngày hè như thế này, phụ hoàng gọi y vào ngự thư phòng, chỉ một người đang đứng trước bàn, nói, "Đây là quốc sư Phụng Ngô, con phải kính trọng như thầy, nghe quốc sư dạy dỗ, về sau con làm hoàng đế như phụ hoàng, quốc sư sẽ phò tá con như đã phò tá phụ hoàng vậy, để giữ cho giang sơn Hòa thị chúng ta được thiên thu vạn thế." Bấy giờ, người trước mặt cũng như bây giờ vậy, không thi lễ chỉ hơi cúi xuống, giơ tay khẽ vuốt đầu y, ống tay áo đỏ rực màu hoàng hôn chạm vào má y, nụ cười bình thản mà rực rỡ như mây ráng.

Y chỉ ngây ngô đứng nhìn, lòng chợt nghĩ, nếu thực sự có thần tiên, hẳn cũng như vậy mà thôi. Bỗng y thấy người kia cau mày, tâu với phụ hoàng, "Thái tử yếu ớt."

Phụ hoàng nói, "Trẫm có lẽ chỉ có một đứa con trai này thôi." Thấy phụ hoàng và Phụng Ngô đều lộ vẻ nuối tiếc, y cảm thấy tim mình như bị kim châm, chỉ muốn quét sạch biểu cảm đó đi, để về sau không bao giờ thấy lại nữa. Vì vậy y ra sức học tập, nghe lời thái phó, mỗi khi có gì không hiểu, y

https://thuviensach.vn

lại ôm sách đến tìm Phụng Ngô thỉnh giáo, lần nào Phụng Ngô cũng kiên nhẫn chỉ bảo. Học thức của Phụng Ngô còn uyên bác hơn thái phó nhiều, chỉ dăm câu ba điều đã giải đáp trôi chảy, mỗi lần thỉnh giáo xong, y lại cảm thấy, vẻ nuối tiếc của Phụng Ngô hôm ấy đã giảm đi một phần. Mãi đến khi y mười một tuổi, Bách Lý Tề làm phản, Phụng Ngô thỉnh cầu phụ hoàng cho đích thân đi dẹp loạn. Hòa Thiều nấp sau bức bình phong, nghe thấy Phụng Ngô tâu với phụ hoàng, "Mầm họa không nằm ở Bách Lý thị, mà nằm ở Đồ Thành, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc."

Phụ hoàng nói, vẻ hung tợn, "Giết, bất cứ kẻ nào dám ngấp nghé hoàng vị của trẫm, nhất loạt giết hết không tha. Truyền Mộ Trinh. Trẫm muốn diệt hết toàn thành."

Sau đó, nội loạn được dẹp yên, Phụng Ngô trọng thương trở về, bế quan tại quốc sư phủ dưỡng thương. Hòa Thiều lấy cớ ra ngoài đi săn, toan lẻn tới thăm Phụng Ngô. Nào ngờ thớt ngựa bỗng giật mình chồm lên, hất y ngã xuống sơn cốc, lúc đang trọng thương hôn mê lại xui xẻo gặp phải mưa lớn, sau khi về cung, thương thế được ngự y điều trị cũng khỏi dần, nhưng từ ấy mắc bệnh phổi. Sau khi dẹp loạn Bách Lý, sức khỏe phụ hoàng cũng kém hẳn. Gần như đêm nào phụ hoàng cũng gặp ác mộng, nói có rất nhiều oan hồn quấy nhiễu, nhiều đến mức mấy tẩm cung cũng không chứa hết được. Ngoại trừ Phụng Ngô, phụ hoàng còn mời rất nhiều đạo nhân phương sĩ và hòa thượng vào cung, đêm đêm tụng kinh. Nhưng phụ hoàng vẫn càng ngày càng nóng nảy, bệnh tình cũng càng ngày càng nặng, gượng được thêm vài năm thì băng hà.

Ngày Hòa Thiều đăng cơ cũng là một ngày mùa hạ, cách sinh nhật mười sáu tuổi của y ba tháng. Phụ hoàng băng hà, ai điếu suốt mấy ngày khiến bệnh cũ của y tái phát, giữa ngày nắng gắt mà phải mặc phụng bào đội mũ miện nặng trịch, đại điển còn chưa hoàn tất, y đã chóng mặt hoa mắt. Lúc bước lên thềm ngự để bá quan dập đầu bái lạy, y sơ ý lảo đảo một cái rồi mới ngồi xuống ngai rồng, chỉ thấy Phụng Ngô bên cạnh thoáng nhíu mày, vẻ nuối tiếc trong ngự thư phòng năm nào lại lộ ra.

https://thuviensach.vn

Sau khi Hòa Thiều đăng cơ, Phụng Ngô vẫn là quốc sư, nhưng thường không lên triều, chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện. Từ lần gặp trước đến giờ đã là bao lâu rồi? Hòa Thiều không nhớ nữa, chắc cũng phải mấy năm. Ngay cả việc lập thái tử, cũng chỉ trình lên một bản tấu, nói, nên lập Mộ Trinh làm thái tử. Trong đại điển sách lập thái tử, Phụng Ngô cũng không có mặt. Hòa Thiều bất giác nghĩ, chắc hẳn đến khi trẫm băng hà, Mộ Trinh đăng cơ, quốc sư mới xuất hiện. Nào ngờ không cần đợi đến lúc đó, một đạo thánh chỉ truyền Lạc Việt tiến kinh đã mời được quốc sư vào cung. Hòa Thiều không khỏi nực cười, xem ra trẫm còn phải nhờ phúc Lạc Việt.

Lúc này đây, Phụng Ngô trước mặt y, vẫn nguyên vẻ bình thản hờ hững, "Hoàng thượng mang bệnh, khó tránh tâm tư phiền loạn. Nhưng nghĩ ngợi quá nhiều ảnh hưởng thân thể, xin hoàng thượng cứ an tâm điều dưỡng." Đoạn hơi khom mình, "Thần cáo lui trước."

Hòa Thiều không khỏi buột miệng, "Lần sau quốc sư tiến cung, có phải là ngày thái tử đăng cơ?"

Phụng Ngô cau mày, ngẩng lên nhìn về phía Hòa Thiều, "Vết thương cũ của thần đã khỏi, về sau sẽ thường vào cung, mong có thể san sẻ gánh nặng cho hoàng thượng." Ngừng một lát lại tiếp, "Thái tử sẽ phải chọn lấy một người làm quốc sư. Ngày thái tử đăng cơ, cũng là lúc thần từ quan quy ẩn."

Hòa Thiều lại hỏi, "Vậy vì sao ngày đó quốc sư còn muốn khuyên trẫm lập Mộ Trinh làm thái tử?"

Phụng Ngô ung dung đáp, "Thái tử trở thành thái tử, không phải do thần và hoàng thượng sách lập, càng không phải do người khác lập mưu mà được. Đây chính là thiên ý, cũng là thiên mệnh."

Hòa Thiều lại hỏi, "Trong thiên ý đó của quốc sư, Lạc Việt là nhân vật gì đây?"

https://thuviensach.vn

Phụng Ngô im lặng một lát mới đáp, "Hẳn là một khảo nghiệm mà trời cao sắp xếp cho thái tử. Có thể xem như... thiên tai."

Phụng Ngô về đến Quốc sư phủ, phát hiện Phụng Đồng đang ngồi trong đình viện uống trà, Hoàng Linh ngồi bên cạnh ríu ran trò chuyện với hắn, cảnh tượng rất vui vẻ. Phụng Ngô lộ vẻ không vui, "Hôm nay sao hai người lại rảnh rỗi tới đây tán gẫu thế?"

Phụng Đồng lắc lắc tách trà, "Đạo thánh chỉ của hoàng đế nhà huynh khiến thái tử phát cuồng lên mấy ngày nay, đệ điếc cả tai, đành lánh ra ngoài."

Hoàng Linh lè lưỡi, "Gần đây thái tử bị Sở Linh quận chúa làm cho điên đảo thần hồn, chẳng nhìn tới Đàm Đài Dung Nguyệt lấy nửa con mắt, muội thấy muội sắp vô dụng rồi, nên cùng Đồng ca ca tới chỗ Ngô ca ca giải khuây."

Chợt, một cụm bông vàng mượt mà từ trong tay áo ả nhô ra, kêu lích chích mấy tiếng. Hoàng Linh vuốt ve đầu cụm bông vàng, "Xem này, A Hoàng cũng bực bội nữa đó."

Phụng Ngô hừm một tiếng. Xưa nay hắn vẫn không hài lòng về Phụng Đồng, chê rằng quá biếng nhác không chịu vươn lên, còn nghĩ trước kia mình đã không tròn trách nhiệm huynh trưởng, rèn cặp tiểu đệ cho tốt, nên chỉ ơ hờ nói, "Đạo thánh chỉ ấy chẳng thay đổi được gì đâu. Thái tử nóng nảy như vậy, tuy là bản tính, nhưng đệ cũng phải làm hết trách nhiệm, khuyên can gã chứ."

Phụng Đồng lắc đầu, "Khó lắm. Phàm nhân có một câu rất đúng, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Nói cho cùng, bọn chúng ta chỉ là thuận theo vận số trong Thiên Mệnh ty mà thôi, phàm nhân khăng khăng phạm sai lầm, chúng ta cũng chẳng làm gì được."

https://thuviensach.vn

Hoàng Linh chen vào, "Phải rồi, muội và Đồng ca ca vừa rồi đang thảo luận, ví như hoàng đế của Ngô ca ca vậy, huynh vẫn luôn nói y yếu ớt vô dụng, kết quả y đột ngột hạ một đạo thánh chỉ, chẳng phải Ngô ca ca cũng bất ngờ đó ư?"

Phụng Ngô lại hừm một tiếng. Phụng Đồng nhướng mày quan sát thần sắc hắn, "Đại ca hôm nay vào cung dọa dẫm hoàng đế, chẳng biết có khiến y thu hồi thánh chỉ hay không?"

Gương mặt lạnh lùng như phủ sương của Phụng Ngô đanh lại, "Dù y triệu tên Lạc Việt đó vào cung, thì sao chứ?"

Phụng Đồng liền nói, "Ra là không ăn thua, hoàng đế cũng cứng rắn nhỉ."

Sắc mặt Phụng Ngô càng khó coi hơn, hắn đã thua thiệt lớn ở Cửu Ấp, Hòa Thiều lại đột nhiên hạ một đạo thánh chỉ khiến hắn bất ngờ, lúc này còn bị Phụng Đồng giễu cợt, khó tránh cơn giận bùng lên trong lòng, khiến hắn phải ngưng thần nén xuống, gắng giữ vẻ mặt như thường, "Bên phía quân thượng có nói gì không?"

Phụng Đồng bất lực thõng tay xuống, "Ý của quân thượng chúng ta khó mà đoán được, chỉ thấy nói vỏn vẹn năm chữ, 'Cứ tùy xem thế nào.'"

Hoàng Linh hớt lời, "Nên bọn muội mới ngồi đây uống trà." A Hoàng nhảy lên đầu gối ả, đập đập cánh, cựa mình.

Phụng Ngô cau mày, "Xem? Xem ai mới được chứ?"

Phụng Đồng đáp, "Xem hoàng đế, Lạc Việt, con rồng ngu ngốc kia, hoặc vị long thần thượng cổ nọ, có thể là bất cứ ai."

Đoạn hắn trầm tư bưng chung trà lên, "Thật ra, không chừng Lạc Việt lại là kẻ gánh vác thiên mệnh."

https://thuviensach.vn

Trận thảm sát Đồ Thành năm ấy, Phụng Ngô đích thân ra tay, phàm nhân toàn thành thiệt mạng quá nửa, cái giá phải trả cũng rất đắt, ngay cả quân thượng cũng bị thiên đình trách phạt, vậy mà Lạc Việt vẫn thoát được. Giờ đây lại có long thần thượng cổ giúp đỡ, người này quả là tốt số.

Vận số tốt nhường này, lẽ nào đều là cơ duyên xảo hợp, chứ không phải do một bàn tay vô hình âm thầm sắp xếp ư?

Hoàng Linh hạ giọng hỏi dò, "Ngô ca ca, muội trước nay vẫn thắc mắc, mười mấy năm trước, vụ thảm sát Đồ Thành ấy rốt cuộc có nội tình gì? Hộ mạch thần chúng ta tuân thủ thiên quy, không làm hại phàm nhân, tại sao lúc ấy lại... Còn nữa, quân thượng làm sao tra được hậu nhân Hòa thị đang ở đó? Vì sao..."

Phụng Ngô lạnh lùng cắt lời, "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi nhiều, có biết cũng chẳng hay ho gì đâu. Tên Lạc Việt đó, chẳng qua là mối họa trời cao đã định mà thôi."

Phía sau hắn, Phụng Đồng chậm rãi cất tiếng hỏi, "Đại ca, đến tận hôm nay, huynh vẫn cho rằng những gì mình thấy trong tấm gương là thật ư?"

Phụng Ngô khựng bước, nhưng không ngoảnh lại, cứ thế đi thẳng vào phòng. Vết thương cũ trên cánh dường như lại ngâm ngẩm đau, nhưng dù mười mấy năm đã qua, hắn vẫn cho rằng, những gì mình làm hôm ấy là thuận theo thiên mệnh.

Mười mấy năm về trước, hôm ấy Phụng quân đột nhiên có việc, không dứt ra được, lệnh cho Phụng Ngô lên thiên đình báo cáo thay mình. Hộ mạch thần điều khiển quốc vận phàm trần, do Bắc Đẩu quan quản hạt. Long thần hộ mạch nằm dưới trướng Bắc Đẩu Đệ nhất cung Thiên Xu tinh quân, phụng thần là thuộc hạ của Đệ nhị cung Thiên Tuyền tinh quân, huyền quy

https://thuviensach.vn

thuộc Đệ tứ cung Thiên Quyền tinh quân, còn kỳ lân lại do Đệ lục cung Khai Dương tinh quân cai quản.

Cứ cách mười năm, hộ mạch thần phải lên thiên đình báo cáo một lần, ghi lại công quả. Sau khi Phụng quân đoạt vị của Thần Thượng, mỗi khi lên báo cáo, lại phải tới cả hai cung Thiên Xu và Thiên Tuyền. Hôm đó Phụng Ngô lên thiên đình, gặp lúc Thiên Xu tinh quân bận bịu công vụ, không ở trong Bắc Đẩu cung, hắn bèn sang bái kiến Thiên Tuyền tinh quân trước, sau khi thay mặt Phụng quân báo cáo, lại tiếp tục đợi Thiên Xu tinh quân trở về. Đương thả bộ dạo khắp Bắc Đẩu cung, y bỗng trông thấy hai vị tinh quân đang ngồi chơi cờ dưới một gốc cây. Trong đó có một vị là Dao Quang tinh quân, một trong Bắc Đẩu thất tinh quân, còn vị kia là Mệnh Cách thiên quân, nắm giữ thiên mệnh. Phụng Ngô vội bước lên bái kiến, chợt nghe Mệnh Cách thiên quân bảo, "Tiểu phụng hoàng, ngươi đến đúng lúc lắm, lão phu và Dao Quang tinh quân đang thiếu người đếm cờ, ngươi lại đây giúp chúng ta đi."

Phụng Ngô vâng lệnh lại bên, đương mải đếm đường đi nước bước, chợt thấy chiếc gương đồng cạnh Mệnh Cách thiên quân loang loáng sáng, mặt gương mù mịt mây mờ, thấp thoáng khung cảnh bên trong. Phụng Ngô nảy lòng hiếu kỳ, nhất thời quên cả đếm cờ. Mệnh Cách thiên quân thấy hắn cứ dán mắt vào tấm gương đồng, thì cười bảo, "Tấm gương này là một pháp bảo của bản quân, gọi là Quan Trần kính, tùy vào tâm ý của kẻ cầm gương mà có thể trông thấy trần thế vạn vật quá khứ hiện tại, hơn nữa còn dự kiến được tương lai."

Phụng Ngô chợt động tâm niệm, to gan hỏi, "Thiên quân có thể ban cho tiểu thần xem một lần được chăng?"

Dao Quang tinh quân tay kẹp một quân cờ, đưa mắt nhìn hắn, "Tiểu phụng hoàng, đôi khi nhìn thấy vị lai, cũng chẳng có ích gì đâu."

https://thuviensach.vn

Mệnh Cách thiên quân cười khà, "Dao Quang tinh quân tuy có ý tốt khuyên bảo, nhưng để hắn xem thử cũng không sao." Đoạn cầm tấm gương đồng, đưa cho Phụng Ngô.

Phụng Ngô bái tạ nhận lấy, trong lòng chợt nảy ra ý niệm muốn thấy phụng thần hộ mạch cùng vận thế của Ứng triều. Mây mù trong gương chợt cuộn lên, chốc lát sau, mây tản mù tan, lộ ra một khung cảnh, chính là cảnh tượng ngày đó, Thần Thượng bị cả Phụng tộc hộ mạch hợp lực vây công, cuối cùng thảm bại bỏ chạy, sau đó, long khí vàng kim bao phủ giang sơn Ứng triều đổi thành khí lành bảy sắc, nhưng ở một góc nào đó phía Đông Nam, vẫn lấp lánh một đốm sáng khác thường. Phụng Ngô vội vận khởi ý niệm, đốm sáng yếu ớt ấy to dần lên, cảnh tượng trong gương thay đổi, là cảnh một ni cô giao một đứa bé cho một gia đình, Phụng Ngô toan nhìn kỹ thì mặt gương đã lại phủ kín mây mù, rồi mây mù biến thành khói đen cuồn cuộn, mù mịt lan ra, bên dưới là kinh thành đang bừng bừng lửa đỏ. Toàn bộ kinh thành chìm trong ngọn lửa ngút trời, mấy con phụng hoàng bay lòng vòng trên không, cánh và lông đuôi đều cháy sém. Cảnh tượng lại biến đổi, loáng thoáng hình như là điện các trong hoàng cung, Phụng quân phun ra một búng máu đen, ngã quỵ xuống đất. Cách đó không xa là một chiếc bóng vàng nhàn nhạt có long khí vờn quanh, cạnh đó còn một người đang đứng, đầu đội mũ bình thiên, thân vận long bào.

Phụng Ngô thất kinh, lại soi tiếp, tình cảnh trong gương tiếp tục biến đổi, hiện ra một bóng ma đen sì, diện mạo hung ác, hai mắt đỏ ngầu, trôi dập dềnh trên giang sơn Ứng triều rồi xông thẳng lên trời. Đột nhiên, nó bổ nhào tới, như muốn phá mặt gương xộc ra, cặp mắt đỏ ngầu nhìn thẳng vào Phụng Ngô. Một nỗi khiếp đảm khó tả trào lên trong lòng Phụng Ngô, hai tay hắn run bắn, gương đồng tuột tay rơi xuống, nhưng còn chưa chạm đất đã lượn một vòng rồi tự động quay về tay Mệnh Cách thiên quân, ông ta vuốt râu cười, "Quả nhiên, trông thấy vị lai, ngươi khó mà chấp nhận nổi."

Phụng Ngô vội quỳ sụp xuống, "Tiểu thần không rõ tình cảnh thấy được trong gương là ý gì, xin thiên quân khai ân chỉ điểm cho vài điều." Mệnh

https://thuviensach.vn

Cách thiên quân cũng không nói nhiều, chỉ bảo, những gì thấy được trong gương báo hiệu một kiếp nạn, còn là kiếp nạn gì thì không thể tiết lộ thiên cơ được. Phụng Ngô bối rối trong lòng, tuy miễn cưỡng trấn định, nhưng không sao tĩnh tâm đếm cờ cho hai vị tinh quân được nữa. Hắn đành khom lưng gom quân cờ lại, chợt một con cờ lọt khỏi kẽ tay, rơi xuống ngay cạnh Quan Trần kính, Phụng Ngô giơ tay nhặt, mu bàn tay nửa vô tình nửa cố ý quẹt qua cán gương. Dao Quang tinh quân quở, "Tiểu phụng hoàng ngươi đã rối loạn tâm thần, đâu còn tĩnh tâm mà xem cờ nữa, lui xuống đi."

Phụng Ngô vâng lệnh cáo lui, vừa quay đi, chợt nghe Dao Quang tinh quân nói, "Những chuyện thấy trong Quan Trần kính hôm nay, tốt nhất là quên hết đi.

Nếu tự coi là thật, kiếp số sẽ vì thế mà sinh ra đấy."

Phụng Ngô một mực vâng dạ. Lúc nãy, hắn cố ý làm rơi quân cờ, chạm vào Quan Trần kính, trong nháy mắt đó, đại môn của gia đình mà nữ ni bế đứa nhỏ bước vào chợt hiện ra, hắn trông rõ ràng trên tấm biển đề hai chữ: Lý phủ.

Nắm được đại khái phương hướng và dòng họ, muốn tra xét cũng chẳng khó gì.

Thiên mệnh đã dự đoán, hậu nhân của đứa trẻ đó sẽ khiến cho yêu ma giáng thế, còn có ý diệt thiên, để phòng mối họa tiềm ẩn, chỉ còn cách nhổ sạch mầm họa. Tiếc rằng, đúng lúc mấu chốt, tự nhiên lại mọc ra một tên đạo sĩ lang thang chọc gậy bánh xe, khiến hắn bỗng chốc uổng công.

Cả tộc nghiệt long vẫn vọng tưởng phù trợ mối họa kia vùng lên đoạt vị, điều này trong Quan Trần kính đã dự báo, nên hắn cũng chẳng lấy làm lạ, chỉ không ngờ huyền quy và kỳ lân đều đứng về phe chúng. Quả nhiên là thiên họa giáng xuống, đại kiếp cận kề. Huyền quy và kỳ lân cho rằng phù trợ nghiệt long mới là khuông phò chính nghĩa, thật ra thiên đạo chân chính

https://thuviensach.vn

thuộc về Phụng tộc chúng ta. Hắn bước vào tịnh thất, nâng một tấm bình phong bằng ngọc lên, lập tức, trên mặt bình phong hiện ra tình hình tại một nơi nào đó trong cung.

Trong cung điện yên tĩnh, Sở Linh quận chúa đang thỏ thẻ với thái tử, "Trong cung lắm tai vách mạch rừng, điện hạ nhất định đừng bộc lộ tâm tình, để kẻ khác nắm được cảm xúc."

Thái tử đá mấy mảnh chén vỡ dưới chân ra, cười nhạt, "Cho dù nắm rõ, cũng làm gì được bản cung. Ta cam tâm tình nguyện dập đầu nhận tên hôn quân kia làm cha, vậy mà y lại định dùng tên lừa đảo kia lật đổ bản cung. Đúng là nhục nhã vô cùng. Lạc Việt chỉ là một kẻ tiện dân hèn mọn tự xưng là hậu duệ hoàng tộc, vậy mà tên hôn quân ấy cũng tin. Ha ha ha, được. Cứ để y gọi Lạc Việt vào cung, xem xem khỉ mặc phụng bào có ra người được không."

Phụng Ngô bắt đầu hiểu ra vì sao mỗi khi nhắc đến thái tử, Phụng Đồng đều lộ vẻ thất vọng và bất đắc dĩ. Trên tấm bình phong, Sở Linh quận chúa lại dịu dàng mềm mỏng khuyên nhủ thái tử, thái tử hất đổ hai chung trà nữa, rồi mới chắp tay sau lưng, làm bộ trấn định, lạnh lùng nói, "Kể ra cũng thật nực cười, năm xưa Lạc Việt ở trong Thanh Sơn giẻ rách đó, trong mắt các sư huynh sư đệ của bản cung, còn chẳng bằng một đống bùn nhão. Kẻ này bắt gà trộm chó, chuyện gì cũng làm được, hắn..."

Sở Linh quận chúa khuyên giải, "Lạc Việt chỉ là một kẻ hèn mạt, thái tử việc gì phải chấp hắn?"

Thái tử nhếch mép, "Nàng nói không sai, từ khi bản cung biết hắn tới giờ, chưa bao giờ nhìn thẳng vào hắn. Nhớ năm xưa, Lạc Việt còn ở Thanh Sơn, từng..."

Phụng Ngô bóp trán, vốn định tiến vào bảo thái tử một câu, nếu điện hạ bất bình với đạo thánh chỉ kia, thì thần có mấy con đường cho điện hạ chọn.

https://thuviensach.vn

Nhưng giờ đây, Phụng Ngô quyết định mặc kệ, dù sao thái tử cũng do Phụng Đồng phụ tá, hắn không tiện nhúng tay can thiệp. Con đường dài dằng dặc này, cứ để Phụng Đồng đi một mình thôi. Nghĩ vậy, hắn phất tay áo, tức thì cảnh tượng trên bức bình phong cũng biến mất.

"Ách xì! Ách xì!" Ngày hè nóng nực, ngồi trong xe ngựa vào kinh, Lạc Việt nghe nóng hầm hập hai mang tai, hắt xì liền hai cái.

Lâm Tinh nói ngay, "Ai da, nhất định là thái tử trong hoàng cung chửi ngươi đó, chẳng phải hắt xì một cái là có người nhớ, hai cái là có người chửi ư? Đạo thánh chỉ này của hoàng đế, chắc hẳn làm phụ tử An Thuận vương tức chết luôn."

Từ khi lên đường tiến kinh đến giờ, Lạc Việt luôn canh cánh không biết sư phụ sư thúc và các sư đệ đã đi đâu, nên chẳng nói năng gì, thường chỉ cau mày chăm chú nhìn ra cửa sổ, ánh mắt xa xăm, khiến Lâm Tinh rất lo lắng, cố ý pha trò để hắn vui. Chiêu Nguyên hiểu dụng tâm của Lâm Tinh, cũng làm bộ khiêm tốn hỏi, "Nếu hắt xì ba cái thì sao?"

Lâm Tinh thật thà đáp, "Thì trúng gió."

Tiếc rằng Lạc Việt chẳng cười nổi với mấy câu pha trò của họ, hắn chỉ xoa xoa mũi, rồi tiếp tục cau mày trầm tư. Lâm Tinh an ủi, "Ngươi đừng quá nôn nóng, đợi đến tối cắm trại nghỉ ngơi, ta lại thay ngươi đi hỏi thăm đám thổ địa xung quanh xem."

Cô vừa tới nhà Hồ Lão Thất tra xét, nhưng không hề có dấu vết ẩu đả, như thể trước đó đã chuẩn bị dọn đi vậy, ngay cả thảo dược trong vườn cùng nấm trong hang ngầm cũng bị nhổ sạch. Biết đường thu dọn sạch sẽ chuồn đi như vậy, rõ ràng phải nắm được tin từ trước. Không chỉ Hồ Lão Thất, mà đám tiểu yêu quái lẩn quất nơi sơn dã quanh Thiếu Thanh sơn đều biến mất tăm. Lâm Tinh kể với Lạc Việt, "Có điều lạ nhất là, thì ra một rặng Thiếu Thanh của các ngươi, không có thổ địa cũng chẳng có sơn thần. Theo

https://thuviensach.vn

lý mà nói, thiên đình đâu thể lơ là như vậy, lẽ nào vì môn phái của các ngươi từng có một vị sư tổ thành tiên, đã có hai môn phái huyền đạo lớn tọa trấn, nên thiên đình không phái thổ địa tới nữa?" Cô quay sang chọt chọt Ứng Trạch, "Này lão rồng, lão nằm trong quả trứng vịt, cũng coi như đã ở Thanh Sơn mấy trăm năm, có tin tức gì về sơn thần thổ địa không?"

Ứng Trạch hừ mũi đáp, "Trước đây... hẳn là có, sau khi bản tọa làm mưa xuống, nghe nói thổ địa cai quản nơi này cũng bị hạch tội. Những chuyện tủn mủn này, bản tọa xưa nay đâu để tâm." Đoạn, Ứng Trạch hiu hắt bỏ một miếng bánh củ mài vào miệng.

Lạc Lăng Chi nói, "Có lẽ Thương Cảnh tiền bối biết chút căn nguyên chăng."

Lạc Việt sờ cằm, cuối cùng cũng lên tiếng, "Tôi cứ nghĩ mãi, không biết phải dùng cách gì mới cứu được Đỗ sư đệ ra."

Đỗ thế tử hiện đang bị Định Nam vương trói giật cánh khuỷu trong một cỗ xe ngựa, xung quanh có binh lính canh gác. Định Nam vương nói, phải đưa tên loạn thần tặc tử này tới trước mặt hoàng thượng thỉnh tội. Lâm Tinh, Chiêu Nguyên và Ứng Trạch đều lần lượt dùng ẩn thân thuật tới thăm gã, chỉ thấy Đỗ Như Uyên bị trói gô lại như một đòn bánh tét, trong thùng xe cũng cắt người trông coi, Thương Cảnh nằm ngủ trên đầu gã, vẫn bình chân như vại.

Chiêu Nguyên lo lắng hỏi, "Cha của Đỗ Như Uyên định đại nghĩa diệt thân thật ư?"

Lâm Tinh đáp, "Yên tâm, vương gia chỉ làm bộ thôi, ông ta giảo hoạt quá đi mất. Hoàng thượng đã truyền Lạc Việt tiến cung, Đỗ Như Uyên cùng bọn với Lạc Việt, sao có thể coi là loạn đảng được? Chẳng qua gã là máu mủ, nên ông ta phải nghiêm khắc với gã hơn một chút mà thôi. Chiêu này

https://thuviensach.vn

gọi là khổ nhục kế, phàm nhân rất hay dùng. Có điều Đỗ vương gia giáng cho Đỗ mọt sách hai bạt tai mạnh thật đấy, không giả chút nào."

Chiêu Nguyên ngỡ ngàng. Nhớ lại vừa rồi lúc tới thăm Đỗ Như Uyên, gã đang nhàn nhã ngồi trong xe, thị vệ ngồi bên trông coi đang hầu hạ gã ăn uống, Thương Cảnh trên đỉnh đầu vẫn liên tục thi triển pháp thuật, giúp gã dãn gân dãn cốt, khỏi tê dại chân tay.

Lạc Lăng Chi cười nói, "Chỉ là bàn bạc mà không có Đỗ thế tử, cứ thiêu thiếu thế nào ấy."

Lạc Việt gật đầu. Nhưng đây là việc nhà của Định Nam vương, người ngoài không tiện chen vào, muốn cứu Đỗ Như Uyên ra cũng khó.

Định Nam vương phụng chỉ đưa Lạc Việt tiến kinh là bí mật hành sự nên dọc đường cả đoàn người ngựa toàn vòng đồng hoang mà đi, không tiến vào thành trấn, đêm đến cũng cắm lều nghỉ ngoài đồng hoang. Một mình Lạc Việt được phân cho một căn trại, Lâm Tinh là nữ tử, cũng được phân cho một căn nhỏ, Chiêu Nguyên, Ứng Trạch, Lạc Lăng Chi, Tôn Bôn ở chung trong một doanh trướng lớn. Binh lính hộ tống họ đều là tinh binh dưới trướng Định Nam vương, toàn người thân thủ mẫn tiệp, tháo vát mạnh mẽ. Bên này vừa cắm xong trại, bên kia đã thấy nhóm lửa lên, chuẩn bị nấu cơm. Lạc Việt dạo một vòng quanh đó, lại gần một đống lửa, hỏi xem có giúp được gì không. Mấy binh lính đang ngồi lập tức đứng dậy cung kính hành lễ đáp, "Đa tạ Lạc công tử, những việc chân tay này thuộc phận sự của chúng thuộc hạ mà, mời công tử về lều nghỉ ngơi đi."

Lạc Việt đành lững thững bỏ đi. Đang cùng Chiêu Nguyên và Lâm Tinh tản bộ loanh quanh, hắn chợt bắt gặp Tôn Bôn đang ngồi bên một đống lửa cạnh trướng của Định Nam vương, cười nói với mấy binh lính.

Lâm Tinh bĩu môi, "Gã họ Tôn đó lại bắt đầu luồn cúi đấy." Hôm đó trên Thiếu Thanh sơn, sau khi Lạc Việt nhận thánh chỉ, quyết định vào kinh,

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn cũng không hề bỏ đi, mà còn tự coi mình là đồng đảng của Lạc Việt, khẩn thiết khuyên hắn rằng, kinh thành là chốn đầm rồng hang cọp, gã và Lạc Việt chung một kẻ thù, không yên tâm để hắn một mình đi vào chốn hung hiểm, nên định theo hắn vào kinh một chuyến xem.

Lạc Việt và Lạc Lăng Chi đều tán thưởng Tôn Bôn là người có nghĩa khí, chỉ mình Lâm Tinh hậm hực nghĩ thầm, "Hắn gã họ Tôn lại mưu tính gì nữa đây." Quả nhiên, sau khi khởi hành, Tôn Bôn ngày ngày đều mon men quanh chỗ Định Nam vương, còn nửa cố tình nửa vô ý lôi kéo câu chuyện về chủ đề dùng binh đánh trận, dụng ý bên trong khỏi nói cũng biết. Gã đang ra sức tìm cách đầu quân. Lâm Tinh nói, "Nghe kể năm xưa gã đã định đầu nhập dưới trướng Định Nam vương, nhưng chầu chực ngoài cửa suốt mấy ngày, người ta cũng không thèm gặp. Lần này rốt cuộc đã yết kiến minh chủ, mong rằng gã sẽ thành công." Nhưng trong lòng cô lại thầm bồi thêm một câu, "Ta thấy cũng khó lắm."

Vừa nói dứt lời, chợt rèm trướng cuốn lên, Định Nam vương từ bên trong bước ra. Các binh lính vội đứng dậy hành lễ, Tôn Bôn cũng chắp tay ôm quyền chào nhưng Định Nam vương chỉ khẽ gật đầu với gã, rồi đi thẳng về phía Lạc Việt.

"Lạc thiếu hiệp, đi đường mấy ngày, có quen không?"

Lạc Việt vội đáp, "Quen rồi quen rồi, chúng tôi trốn chạy đã quen rồi."

Định Nam vương chỉ gật đầu rồi quay người đi khỏi, Lạc Việt phải gọi với theo, "Vương gia... Thế tử..."

Định Nam vương ngoảnh lại, đáp ngắn gọn, "Lạc thiếu hiệp, nếu không có việc gì khác, mời thiếu hiệp về lều nghỉ ngơi đi, ăn uống xong thì ngủ lấy sức, ngày mai còn phải lên đường."

Lạc Việt không tiện nói thêm nữa, đành sờ sờ mũi bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Cơm nấu xong, hai binh sĩ sẽ bưng cơm nước vào lều cho hắn, Lạc Việt đành ngồi ăn trong lều. Bên ngoài, các binh sĩ ngồi ngay ngắn quanh đống lửa dùng cơm, gần một trăm binh sĩ ăn uống mà không phát ra một tiếng động nào.

Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Lạc Lăng Chi, Ứng Trạch, Tôn Bôn tay bưng bát cơm, miệng ngậm bánh nướng lẻn vào lều của Lạc Việt, Lâm Tinh hỏi Lạc Lăng Chi, "Vừa rồi ngươi qua trướng của Đỗ mọt sách thăm gã, thấy tình hình ra sao?"

Lạc Lăng Chi bưng bát mì, bất lực đáp, "Vẫn như thế, bên ngoài trướng canh gác nghiêm mật, khó mà lại gần."

Canh hai, Chiêu Nguyên dùng ẩn thân thuật lẻn ra khỏi trướng, cùng Lâm Tinh cưỡi mây bay lên không. Lâm Tinh sử dụng quan thần thuật thăm dò bốn phương, thấy trong vòng trăm dặm vuông, không có một bóng thổ địa hay yêu quái nào cả. Cô không khỏi lẩm bẩm, "Quái lạ, nơi này cách Thiếu Thanh sơn rất xa, sao vẫn không có thổ địa? Lẽ nào thiên đình không phái thổ địa xuống cai quản phàm trần nữa ư?"

Chiêu Nguyên nghi hoặc, "Hay xảy ra chuyện gì rồi?"

Lâm Tinh giậm chân, "Không biết. Dọc đường chẳng thấy một bóng yêu quái hay thổ địa nào, đúng là quái lạ." Cô dùng pháp thuật rà xét kỹ lần nữa, nhưng chẳng thu hoạch được gì, đành tiu nghỉu cùng Chiêu Nguyên quay về. Đáp xuống cạnh doanh trướng, Lâm Tinh chợt bảo Chiêu Nguyên, "Này...

Ngươi đi tìm Lạc Việt kể lại chuyện này đi, ta về ngủ đây."

Chiêu Nguyên ngơ ngác, "Tại sao?" Nó diễn đạt không được tốt, cảm thấy nếu Lâm Tinh thuật lại tình huống vừa rồi với Lạc Việt thì sẽ rõ ràng hơn.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh đột nhiên đỏ bừng mặt, "Ai da, giờ đã nửa đêm rồi, Lạc Việt... hắn nhất định đang ngủ."

Chiêu Nguyên giơ tay gãi đầu, "Huynh ấy biết chúng ta nửa đêm đi tra xét tình hình, chắc còn chưa ngủ, mà dù ngủ thì đánh thức dậy, có sao đâu."

Vừa dứt câu, Lâm Tinh liền cốc cho nó một cái, "Ngươi ngốc thế, còn nói nữa, ta là nữ tử, nửa đêm lẻn đến lều Lạc Việt coi sao được. Ngươi đi gặp hắn đi. À, nhớ bảo hắn, sáng mai ta sẽ tới tìm." Đoạn cô quay người đi thẳng về doanh trướng của mình.

Chiêu Nguyên ngẩn ra nhìn theo bóng lưng cô, gãi gãi đầu thắc mắc, sao Lâm Tinh tự dưng lại ngượng ngùng thế nhỉ? Trước đây cô xộc vào phòng Lạc Việt thoải mái lắm kia mà. Đúng là càng lúc càng kỳ lạ. Nó một mình lẻn vào lều Lạc Việt, thấy hắn đang gối lên hai tay nằm ngửa trên tấm đệm trải dưới sàn.

Vừa trông thấy Chiêu Nguyên, Lạc Việt bật ngay dậy, hỏi nhỏ, "Thế nào?"

Chiêu Nguyên lắc đầu, "Chẳng tra được gì cả."

Bóng các binh lính tuần đêm hắt lên vách lều, Chiêu Nguyên vội biến thành rồng, Lạc Việt chộp lấy nó nhét vào chăn, Chiêu Nguyên nằm bẹp bên gối, thuật lại kết quả cho Lạc Việt, hắn cũng nghi hoặc không thôi. Chiêu Nguyên thổi thổi sợi râu bên mép, "Tôi không hiểu lắm về sơn thần thổ địa, Lâm Tinh nói sáng mai sẽ đi tra xét lần nữa."

Lạc Việt ừm một tiếng, "Ta nghĩ sư phụ, sư thúc và các sư đệ không sao đâu, bọn họ rất giỏi ẩn náu, nhất là mấy đứa Lạc Tấn Lạc Ngụy..."

Chiêu Nguyên hiểu hắn đang tự an ủi, nên cũng gật đầu, "Phải rồi, nhìn mấy gã Thanh Huyền tức tối giậm chân là biết sư phụ và các sư đệ của

https://thuviensach.vn

huynh không sao."

Lạc Việt trầm ngâm hồi lâu, chợt hỏi, "Phải rồi, Lâm Tinh đi ngủ trước à?"

Chiêu Nguyên "à" một tiếng, "Tỉ ấy nói nửa đêm lén tới lều huynh không tiện, dặn tôi nhắn lại rằng, sớm mai sẽ tới tìm huynh."

Lạc Việt thắc mắc, "Nói cứ như trước đây cô ta chưa từng làm thế ấy, sao tự dưng lại sinh ra thẹn thùng vậy?" Ngưng một lát hắn lại tiếp, "E thẹn một chút cũng tốt, như vậy mới giống nữ nhi."

Canh ba đã hết, Chiêu Nguyên nằm soài ra bên gối ngủ khò khò trong khi Lạc Việt gối đầu lên cánh tay, vẫn còn thao thức, những sự vật sự việc liên quan tới hắn càng lúc càng thêm kỳ quái.

Hoàng thượng gọi hắn vào kinh, hắn còn có thể đoán ra được nguyên nhân đại khái. Hoàng thượng bị An Thuận vương và quốc sư kìm kẹp, nhất định bất mãn đã lâu, giờ đem hắn ra làm cớ để phản kháng lại mà thôi. Nhưng còn những việc liên quan đến thân thế của hắn, cùng hai lần mơ thấy gặp Khanh Dao sư tổ, đều hết sức kỳ quặc. Lạc Việt lờ mờ cảm thấy, việc mình mơ gặp sư tổ, có liên quan tới cuốn sách trận pháp nọ. Hắn sờ hai cuốn sách giấu trong ngực áo, rồi trở mình nhắm mắt lại. Đương lúc mơ màng, loáng thoáng nghe có người gọi khẽ, "Đạo hữu Đạo hữu..."

Mẹ ơi, lẽ nào lần này Khanh Dao sư tổ lại từ bốn trăm năm trước chạy đến đây? Lạc Việt vội đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy một vùng mênh mông trống trải, nào thấy bóng người? Nhưng tiếng gọi kia càng lúc càng gần.

"Đạo hữu... Đạo hữu..."

Giọng nói này có vẻ từng trải hơn Khanh Dao sư tổ nhiều, như giọng một ông già vậy.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên đang thiêm thiếp cũng cảm thấy động tĩnh, vội mở mắt ngẩng lên, kim quang nhoáng lên quanh mình, đã hóa thành người, nhỏ giọng quát hỏi, "Ai đó?"

Binh lính tuần tra ngoài trướng khựng lại, cao giọng hỏi vọng vào trong, "Lạc công tử, có chuyện gì vậy?"

Lạc Việt vội ấn Chiêu Nguyên xuống đệm, nói to, "Không có gì, vừa rồi một con ngài bay vào mặt làm ta giật mình tỉnh giấc thôi."

Chiêu Nguyên tức tốc biến lại thành rồng, chui vào tay áo Lạc Việt. Binh sĩ kia vén rèm, giơ đuốc soi vào trong, thấy quả thật chỉ có mình Lạc Việt ngồi dưới đất, trong lều lại không có chỗ ẩn thân, mới xin lỗi rồi lui ra. Lạc Việt ngồi nín lặng hồi lâu, đợi binh lính bên ngoài tiếp tục tuần tra như thường, mới khẽ khàng kéo lấy Chiêu Nguyên từ trong tay áo. Chiêu Nguyên không hóa thành người nữa, chỉ cuộn mình nằm bên cạnh hắn. Thình lình, giọng nói vừa nãy lại vang lên, "Đạo hữu... Đạo hữu..."

Lạc Việt nhìn chằm chằm vào nơi phát ra tiếng động, hạ giọng cực thấp, "Bằng hữu giả thần giả quỷ làm gì? Mời hiện thân gặp mặt đi."

Chiêu Nguyên sực nghĩ nên giăng một đạo pháp chướng quanh lều để binh lính bên ngoài không thấy được động tĩnh bên trong. Pháp thuật này, Lâm Tinh từng dạy nó rồi. Nghĩ sao làm vậy, Chiêu Nguyên chắp hai tay lại niệm chú, lập tức một luồng sáng vàng nhạt lóe lên rồi mở rộng ra, biến thành một cái lồng cong cong chụp xuống, dán chặt vào vách lều, trùm lên họ. Dưới ánh sáng của pháp chướng, căn lều sáng rực lên, ở góc tấm nệm trải dưới đất, giọng nói kia lại tiếp tục, "Đạo hữu đừng sợ, lão không có ác ý gì đâu, chỉ là thấy tôn giá đi ngang nên tới bái phỏng mà thôi."

Một cái đầu thình lình từ dưới đất trồi lên khiến Lạc Việt giật nảy mình, suýt nữa rút trường kiếm bên cạnh ra chém. Cái đầu kia càng lúc càng nhô

https://thuviensach.vn

cao, dần dần lộ ra cổ, rồi thân trên... Sau cùng, một lão già gầy đét hiện ra, khom lưng vái chào Lạc Việt, "Tiểu lão Khâu Minh, tham kiến đạo hữu."

Lạc Việt đứng dậy ôm quyền đáp lễ, "Tại hạ Lạc Việt. Mạo muội hỏi một câu, vị Khâu đạo hữu đây... hình như... không phải là người?"

Diện mạo lão già kia chẳng khác người thường, có điều râu tóc đều một màu nâu đất, lão vuốt râu cười đáp, "Lạc Việt đạo hữu thật tinh mắt, tiểu lão đã tu luyện tại núi này hơn ba trăm năm. Tuy không phải người, nhưng cũng chuyên tâm tu luyện chính đạo như đạo hữu, không phải hạng yêu ma đâu."

Lạc Việt lại cung tay, "Thất kính thất kính, thì ra lão là tiền bối của tại hạ, không biết đêm khuya tới đây, có gì chỉ giáo?"

Lão già kia liền làm bộ nho nhã, "Lão cảm ứng được Lạc đạo hữu đi ngang qua, cùng là người tu đạo, tức là có duyên, nên tới bái phỏng thôi."

Lạc Việt đương nhiên không tin lời này, hắn mới luyện đạo được vài năm, còn chưa đến được mức gà mờ, sao có thể thu hút các loài tinh quái tu đạo tìm đến được. Lão già trước mặt nhất định có mục đích khác. Quả nhiên, lão ta lại khom lưng, khiêm cung nói, "Ngoài ra, tiểu lão biết được nơi này hôm nay có long thần giáng lâm, chẳng hay Lạc đạo hữu có thể dẫn kiến chăng?"

Long thần? Lạc Việt ngớ ra một thoáng mới do dự chỉ Chiêu Nguyên đang nằm trên vai mình, "Lão nói nó à?"

Lão già kia lại cung kính vái một vái.

Lạc Việt chợt sinh lòng cảm khái, rồng ngốc đã lớn rồi, còn có tinh quái đến cửa bái kiến nữa. Hắn thắc mắc hỏi, "Nó ở đây, tiền bối chào hỏi là được rồi mà?" Đoạn chọc chọc Chiêu Nguyên.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên lập tức biến thành người, đứng bên Lạc Việt, nhưng lão kia vẫn khom lưng nói với Lạc Việt, "Tiểu lão thân phận thấp kém, không dám đường đột quấy nhiễu long thần điện hạ, xin Lạc đạo hữu giới thiệu cho."

Lạc Việt toát mồ hôi lạnh, y lời quay sang bảo Chiêu Nguyên, "Ừm, có Khâu Minh tiền bối là người tu đạo..."

Lão già kia lại khom người, "Tiểu lão nguyên là địa long, tính ra cũng có họ hàng với long thần điện hạ, xin Lạc đạo hữu chuyển bẩm giùm."

Địa long? Chẳng phải là giun đất ư? Lạc Việt nhất thời câm nín, hèn chi lão già kia họ Khâu (l), râu tóc lại tuyền một màu nâu. Có điều giun đất và rồng tuy có chút tương đồng, nhưng nếu coi như họ hàng, thì còn cách xa lắm lắm. Lạc Việt hắng giọng, tiếp tục nói với Chiêu Nguyên, "Ừm, vị tiền bối này là địa long, có họ hàng xa với đệ, lần này tới bái phỏng, mong đệ... ừm, mong đệ bằng lòng kết giao."

Chiêu Nguyên cũng lúng túng trước tình huống này, bèn thành thật chắp tay chào lão địa long, "Xin chào Khâu lão."

Khâu Minh thi lễ lia lịa, "Không dám không dám, tiểu lão nào dám nhận lễ của long thần điện hạ. Long thần điện hạ chịu gặp mặt, lão đã cảm kích lắm rồi."

Chiêu Nguyên vội nói, "Khâu lão đừng khách sáo thế, luận tuổi tác lão còn là trưởng bối của ta, cứ gọi là Chiêu Nguyên thì được rồi."

Khâu Minh cảm động đến nỗi bộ râu cũng run rẩy cả lên, "Long thần điện hạ trọng đãi tiểu lão như thế, tiểu lão thực không biết làm sao cho phải..."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt sợ lão ta sẽ không biết làm sao cho phải đến tận tinh mơ, bèn chen vào, "Phải rồi, Khâu tiền bối, chúng ta có một chuyện thắc mắc mà nghĩ hoài không ra, đành phải thỉnh giáo. Nơi này tại sao không có thổ địa cai quản, cũng không thấy tung tích đạo sĩ tiên nhân hay yêu tinh gì cả?"

Khâu Minh cụp mắt thở dài, "Long thần điện hạ, Lạc đạo hữu, thật ra lão nửa đêm tới đây, ngoài việc bái phỏng, còn muốn báo một tin này. Xin hỏi có phải long thần điện hạ đang đối chọi với Phụng tộc?"

Chiêu Nguyên mặc nhận. Khâu Minh buồn rầu, "Mấy năm nay, vì phụng thần hộ mạch đắc thế, nên đám chim chóc kẻ nào kẻ nấy diễu võ dương oai, chẳng những long tinh giao tinh ở phàm trần, mà hạng địa long nhỏ mọn như tiểu lão cũng thường bị chúng lăng nhục. Gần đây có lời đồn long phụng sắp đại chiến, các vị đi dọc đường, nhìn có vẻ rất thuận lợi, thật ra mỗi bước đều bị đám chim chóc giám thị, báo cáo lại với phụng thần nhất cử nhất động. Bọn chúng sợ bị phát giác, nên không cho những con chim có đạo hạnh linh tính tiếp cận các vị, chỉ sai những hạng tầm thường bám đuôi. Các đạo sĩ tiên nhân hay yêu tinh không muốn vấy vũng nước đục này, nên tự động tránh đi, đám long tinh giao tinh thì bị bọn chúng dẹp sạch, nên các vị không thấy là phải. Chỉ những kẻ ít linh khí như tiểu lão, lại náu mình dưới bùn đất, mới có thể tới bái phỏng báo tin thôi."

Chiêu Nguyên kinh ngạc, thật không ngờ phụng hoàng hộ mạch lại bành trướng thế lực tại phàm trần như vậy, ngay cả một con giun đất, vì dính phải chữ "long", mà cũng bị bức hại. Nó không khỏi sinh lòng phẫn nộ. Lạc Việt hỏi, "Sao thổ địa cũng không thấy đâu, lẽ nào thế lực của phụng hoàng hộ mạch lớn đến nỗi dám động đến cả thổ địa ư?"

Khâu Minh do dự đáp, "Thổ địa thần, đương nhiên không phải... Tiểu lão mạo muội hỏi một câu, trong số bạn đồng hành với long thần điện hạ và Lạc đạo hữu, có một vị đại thần thượng cổ đúng không?"

Lạc Việt nghe vậy, đã lờ mờ đoán ra nguyên nhân.

https://thuviensach.vn

Khâu Minh ấp úng, "Tiên khí của vị đại thần này vô cùng thâm hậu, hạng tiểu bối kém cỏi như tiểu lão cảm nhận mà kinh sợ, phải tránh cho xa, không dám lại gần quấy nhiễu. Lão nghĩ các loài tinh quái dọc đường đều né tránh chư vị, một phần cũng vì nguyên nhân này. Lão cũng là nghe người khác đồn đại mà thôi Vị đại thần thượng cổ này, có phải, từng phạm vào thiên điều "

Lạc Việt cắt lời lão, "Thổ địa lên thiên đình báo tin ư?"

Khâu Minh khom người đáp, "Chính, chính phải..."

Lạc Việt lẫn Chiêu Nguyên đều nín lặng. Lạc Việt thầm tính toán thật nhanh, tương truyền một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, chẳng rõ có thực hay không. Ví như nha môn trên thiên đình cũng hành sự lề mề như dưới hạ giới, thì cho dù thổ địa dọc đường đi lần lượt lên thiên đình báo tin, đợi khi thiên đình phái binh tướng xuống bắt Ứng Trạch, cũng phải mất một năm.

Trong một năm, vật đổi sao dời, nói không chừng đến lúc đó lão long đã hoàn toàn khôi phục lại pháp lực, bọn họ cũng nghĩ ra cách đối phó với thiên đình. Lạc Việt cảm tạ lão ta, "Đa tạ Khâu tiền bối báo tin, vãn bối và Chiêu Nguyên vô vàn cảm kích."

Khâu Minh lại vái dài, "Tiểu lão có một thỉnh cầu, xin long thần điện hạ đáp ứng."

Chiêu Nguyên vừa nhận lời, thì một giọng khác từ bên ngoài vang lên, "Ngươi yên tâm, nó nhất định đáp ứng, tất cả chúng ta sẽ dốc sức giúp nó thực hiện."

Lâm Tinh và Thương Cảnh cùng xuyên qua vách lều và pháp chướng, bước đến cạnh Chiêu Nguyên và Lạc Việt. Chiêu Nguyên kinh ngạc, "Các người..."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh cười hì hì, "Chút động tĩnh cỏn con này, chúng ta sao có thể không nhận ra. Lão rồng lười nên ở trong lều ngủ, còn ta và lão rùa đen đứng ngoài nghe lâu rồi." Đoạn gí tay vào trán Chiêu Nguyên, "Pháp chướng ngươi giăng khá lắm, nhưng chúng ta ở bên ngoài lâu như thế mà ngươi chẳng biết gì cả, còn phải tu luyện thêm đó."

Chiêu Nguyên xoa trán gật đầu.

Thương Cảnh bước đến trước mặt Khâu Minh, "Ngươi có yêu cầu gì cứ nói, chúng ta lấy thân phận hộ mạch thần ra hứa, nhất định sẽ giúp đỡ." Đoạn y giơ tay phải lên, trên tay chợt hiện ra một quầng sáng nhàn nhạt màu lục, bao phủ lấy thân hình Khâu Minh.

Khâu Minh lộ vẻ cảm kích, "Đa tạ các vị đại thần, lão có một điệt nhi đang tu luyện ở núi Lăng Sương đầm Niệm Họa. Mong các vị có thể giao vật này cho nó, để nó đừng vương vấn những chuyện khác mà chuyên tâm tu đạo, sớm ngày thành tiên." Đoạn lão lấy trong tay áo ra một hạt châu, hai tay dâng lên, trong ánh sáng xanh lục, hạt châu tự động bay tới tay Thương Cảnh.

Thương Cảnh nghiêm trang đáp, "Nhất định bọn ta sẽ giúp. Ngươi cũng yên lòng đi đi, đừng nấn ná nữa."

Ánh xanh lục càng đậm thêm, giữa vầng sáng chói mắt, Khâu Minh vái một vái thật dài, chợt quay sang hỏi Chiêu Nguyên, "Chiêu Nguyên điện hạ, Thần Thượng bệ hạ có phải phụ vương của điện hạ không?"

Chiêu Nguyên gật đầu.

"Hơn hai trăm năm trước, lão từng có duyên gặp mặt bệ hạ một lần, bấy giờ bệ hạ đang bay lượn trên chín tầng trời, phong thái ấy đến giờ lão vẫn không quên. Tin rằng Chiêu Nguyên điện hạ nhất định sẽ lại có ngày bước lên ngai vị long thần hộ mạch, để vạn vật phàm trần đều phải ngưỡng vọng

https://thuviensach.vn

hào quang của long thần." Lão ta lộ vẻ thanh thản, rồi từ từ tan biến, hóa thành mạt vụn rơi xuống.

Chiêu Nguyên ngây người, ngẩn ngơ, "Lão..."

Lâm Tinh lắc đầu tiếc nuối, "Ngươi không nhìn ra sao, lão ta cũng có mùi như Tử Dương trấn vậy, đều là hồn phách mà thôi. Cô ngồi xuống, nhìn mấy mạt vụn dưới đất, "Thật quá ác độc, sức sống của giun đất rất ngoan cường, dù bị chém làm đôi vẫn không chết. Vậy mà chúng nỡ chặt lão ra thành mấy khúc, còn mổ bụng phanh ngực đốt trụi."

Chiêu Nguyên thẫn thờ hỏi lại, "Chúng là ai?"

Không ai trả lời, trong lều nhất thời lặng phắc như tờ.

Lâm Tinh, Thương Cảnh, Lạc Việt, thậm chí cả Chiêu Nguyên đều hiểu, bọn chúng chỉ có thể là đám chim chóc phụng mệnh Phụng tộc. Chiêu Nguyên đứng đờ ra rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời, một tiếng rồng gầm buột ra khỏi cổ họng.

Lâm Tinh và Thương Cảnh đồng loạt xông lên, toan ra tay ngăn cản nhưng đã muộn. Châu thân Chiêu Nguyên tỏa kim quang chói mắt, một con rồng vàng bay vút lên, phá tung nóc lều, xông thẳng lên mây. Binh lính tuần tra ngây ra như phỗng nhìn cảnh tượng trước mắt, không dám tin vào mắt mình. Kim long lượn vòng trên không gầm vang, khiến cả bầu trời tối đen sáng rực hơn cả ban ngày, mây lành vấn vít.

Vô số chim chóc trên ngọn cây hốt hoảng rào rào bay lên. Binh khí trong tay các tướng sĩ đều rơi xuống đất, hai đầu gối không tự chủ được quỳ sụp xuống, đồng thời, binh lính từ trong trướng không ngừng ùa ra, cả Lưu công công và Định Nam vương cũng xuất hiện.

Lưu công công chỉ lên trời, "Chính là nó. Giống hệt con rồng từng xuất hiện ở Cửu Ấp. Đúng... đúng là quá thần kỳ... rồng... rồng quả nhiên là

https://thuviensach.vn

chuyện lạ có thật."

Định Nam vương chắp tay nhìn lên trời, cau mày làm thinh. Đỗ Như Uyên thong thả băng qua đám đông, bước đến trước mặt Định Nam vương, gã đã được cởi trói, tấm áo lụa mỏng manh dưới làn khí lành rợp trời của rồng thiêng cũng nhuốm màu vàng kim nhàn nhạt.

"Cha tận mắt thấy rồi đấy, những gì con nói đều là sự thật, cha thả con ra được chưa?"

Định Nam vương chăm chú nhìn lên trời cao, bình tĩnh mà quả quyết lên tiếng, "Trên đời làm gì có quỷ thần, chẳng qua là thiên tượng ngẫu nhiên biến đổi, hoặc là ảo ảnh trên không, hoặc có người cố tình dùng phép chướng nhãn mà thôi."

Tôn Bôn cùng Phi Tiên Phong đứng cách đó không xa, Phi Tiên Phong thấy Chiêu Nguyên lại phát cuồng, cũng kích động hoa chân múa tay, đấm ngực gào lên hai tiếng, đôi cánh giấu sau lưng soạt một tiếng dang ra, thân hình lớn bổng, đập cánh bay vút lên không, hưng phấn lượn vòng. Binh lính lại lao xao, Lưu công công the thé nói, "Ta cũng từng thấy cả con khỉ này nữa."

Định Nam vương nói, "Một con khỉ mà cũng giở trò được, xem ra chỉ là một phép chướng nhãn thấp kém." Đoạn nghiêm mặt, quay sang quở mắng các tướng sĩ quỳ dưới đất, "Chút tài vật giang hồ mà các ngươi cũng sợ đến nhường này, còn ra thể thống gì nữa. Ai về chỗ nấy mau lên."

Lâm Tinh, Thương Cảnh và Lạc Việt chạy ra khỏi trướng, đang xoay mòng mòng nhìn Chiêu Nguyên bay lượn trên trời, ngẫm nghĩ đối sách, chợt nghe thấy giọng Định Nam vương từ xa vẳng lại, Lâm Tinh liền dựng ngược mày liễu, đẩy Lạc Việt, "Cha của Đỗ mọt sách đến chết vẫn cứng miệng, tối nay cứ để ông ta biết thế nào là thiên mệnh sở quy. Ngươi mau gọi Chiêu Nguyên quay về đây."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đành nhắm mắt lại, gọi thầm trong lòng, "Chiêu Nguyên, Chiêu Nguyên, bình tĩnh lại đi, quay về đây." Kim long đang lượn vòng trên trời chợt khựng lại, Lạc Việt lại gọi thầm, "Chiêu Nguyên, đệ gắng nén cảm xúc, về đây mau."

Kim long trên không từ từ bình tĩnh lại, quẫy mình, bổ nhào xuống. Binh lính vây quanh bất giác lùi cả lại. Kim long rơi xuống, quấn quanh mình Lạc Việt, rồi biến mất.

Kim long biến mất quá đột ngột, đám người xúm quanh còn đang ngây ra chiêm ngưỡng rồng thần, nào ngờ chớp mắt rồng thần đã mất tăm, trời lại sụp tối như cũ, mọi người nhất thời không kịp phản ứng, bốn bề lặng phắc như tờ. Giữa bầu không khí yên lặng đó, Định Nam vương bình tĩnh bước tới trước mặt Lạc Việt, quan sát hắn từ trên xuống dưới rồi xách ống tay áo Lạc Việt lên giũ mạnh, lại giơ vạt áo hắn lên giũ giũ. Đoạn nheo mắt hỏi, "Hửm? Lạc thiếu hiệp, nếu bản vương đoán không sai, thì phép chướng nhãn này được tạo ra nhờ pháo hoa, cơ quan giấu trong người thiếu hiệp phải không?"

Lạc Việt cảm thấy Chiêu Nguyên đang rúc vào ngực áo mình, đành cười gượng với Định Nam vương. Vương gia lại giũ giũ vạt áo hắn, nhưng chẳng thấy gì rơi ra, đúng lúc này, Phi Tiên Phong cũng đáp xuống, ngồi chồm hỗm bên Lạc Việt, nhe răng làm mặt quỷ với Định Nam vương. Vương gia giơ tay sờ đôi cánh sau lưng Phi Tiên Phong, miết mạnh, rồi bình thản nói, "Cũng giống thật đấy nhỉ."

Phi Tiên Phung đập cánh kêu khẹc khẹc mấy tiếng, ý muốn chứng minh đôi cánh của mình là hàng thật, tiếc rằng Định Nam vương đã thong thả bỏ đi, liếc mắt nhìn qua binh lính xung quanh, "Ai ở trong lều thì về lều, ai đang tuần tra tiếp tục tuần tra đi."

Các binh sĩ lập tức rào rào đứng dậy, tuân lệnh hành sự. Định Nam vương lại quay sang Lưu công công, "Tối nay kinh động công công rồi, mới

https://thuviensach.vn

về trướng nghỉ đi thôi."

Lưu công công cứ ngoái nhìn về phía Lạc Việt, vừa đi vừa lẩm bẩm, "Ai chà, có lúc ta cũng không biết có nên tin vào mắt mình hay không nữa."

Định Nam vương ngoảnh lại, nhìn về phía Lạc Việt, bình thản nói, "Hôm nay mấy vị làm loạn cũng đủ rồi, đều về lều cả đi." Sau cùng, còn vẫy mấy hộ vệ vận giáp đen vẫn kề cận bên mình lại dặn, "Trói thế tử lại, tiếp tục trông coi thật nghiêm."

Lạc Việt chỉ biết trơ mắt nhìn Đỗ Như Uyên bị trói gô lại, kéo về doanh trướng giam lỏng. Lâm Tinh chợt cao giọng, "Hây, lão già họ Đỗ kia. Ông mở mắt ra mà nhìn cho kỹ đây." Dứt lời, toàn thân cô bốc lửa rừng rực, trong nháy mắt, một con kỳ lân lớn đỏ rực chân giẫm mây hồng, miệng phun khói trắng đã đứng sừng sững trên mặt đất.

Định Nam vương quay lại cau mày quan sát, "Ừm."

Ngọn lửa quanh mình kỳ lân cháy phừng lên, lại biến thành một cô nương vận áo đỏ đi giày vải, trừng mắt nhìn Định Nam vương, "Thế nào?"

Định Nam vương nghiêm cẩn đáp, "Tiểu cô nương, ảo thuật khá lắm."

Lâm Tinh giận xanh mặt. Định Nam vương xoay người bỏ đi, để lại bóng lưng bình tĩnh trầm ổn, "Có điều, gần đây trời hanh vật khô, tốt nhất đừng tùy tiện đùa với lửa."

Lâm Tinh ngây ra hồi lâu mới nhảy dựng lên, Lạc Việt vội giữ cô lại, nhưng cô vùng vẫy vừa đánh vừa đá, "Đừng cản ta, dù lão là cha của Đỗ Như Uyên, ta cũng phải bổ sọ lão ra."

Thương Cảnh nãy giờ vẫn khoanh tay đứng một bên chợt giơ tay ra giữ lấy vai cô, "Tiểu kỳ lân, dù ngươi có bổ sọ ông ta ra, ông ta vẫn thế thôi."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt thán phục, "Thật ra ta thấy, cha của Đỗ sư đệ mới là người mạnh nhất trong bốn vị quận vương."

Vất vả lắm mới lôi được Lâm Tinh về lều, nhưng cô vẫn không cam tâm, lẻn vào lều nấu bếp lấy một bọc bánh bao chay, nói sẽ thuyết phục Ứng Trạch tới khiêu chiến với Định Nam vương lần nữa.

Lâm Tinh cùng Ứng Trạch ẩn thân lẻn vào trướng của Định Nam vương, đột ngột hiện thân trước mặt ông ta. Ứng Trạch gọi tới hai đám mây đen, nổi lốc giáng sét, đánh ngất hai tên hộ vệ, làm vỡ mấy chén rượu, Định Nam vương chăm chú xem xong, còn hiền hòa xoa đầu Ứng Trạch rồi bảo hộ vệ bưng điểm tâm đến mời Ứng Trạch và Lâm Tinh ăn khuya. Ứng Trạch liền ôm gói điểm tâm, thỏa mãn quay về, hết lời tán dương Định Nam vương là nhân tài có ý chí kiên định hiếm có trong đám phàm nhân hèn mọn. Lâm Tinh ôm hận chịu thua, trở về lại chẳng thấy bọn Lạc Việt đồng tình an ủi, trái lại, Lạc Việt và Lạc Lăng Chi, Thương Cảnh đang xúm lại, cảm thán cho nỗi đau đớn trong tình cảm mà năm xưa Định Nam vương phải gánh chịu. Lạc Việt than, "Có thể thấy năm xưa mẫu thân của Đỗ sư đệ đã làm Đỗ vương gia tổn thương nặng nề."

Lạc Lăng Chi cảm khái, "Vết thương đau đớn nhất, không ngoài tình cảm."

Lâm Tinh nghe họ xuýt xoa mà ghê cả răng, hít hà nói, "Ta cảm thấy mẹ của Đỗ mọt sách bỏ cha gã là đúng, người này quả rất biến thái."

Nào ngờ Lạc Việt, Lạc Lăng Chi và Thương Cảnh đều sầm mặt xuống phản đối. Thương Cảnh vặn lại, "Tiểu kỳ lân nói vậy thật quá khắt khe, nếu không vì chuyện năm đó, sao Định Nam vương có thể không tin vào chính mắt mình?"

Tôn Bôn hào hứng chen vào, "Các vị đang nói chuyện gì vậy, thuật lại cho tại hạ được chăng?"

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh bị gạt sang một bên, thấy mấy người kia xúm lại thì thào thuật chuyện xưa đau khổ của Định Nam vương, bèn hậm hực giậm chân quay vào lều của mình đi ngủ.

Sau khi mọi người về cả, Lạc Việt cũng thổi tắt nến, nằm xuống đệm, lôi Chiêu Nguyên trong ngực áo ra, gí tay vào chiếc sừng lóng lánh của nó, "Đã hồi phục chưa?"

Chiêu Nguyên khẽ động đậy hai sợi râu. Lạc Việt liền đặt nó xuống gối, "Chà, lần trước là ta liên lụy đệ, còn lần này sao đệ lại phát điên lên thế?"

Chiêu Nguyên nín lặng. Lạc Việt an ủi, "Ta biết đệ đau lòng, nói thật, ta cũng rất đau lòng. Sư phụ và các sư đệ còn không biết sống chết ra sao, hoàng đế gọi ta vào kinh, chẳng qua muốn dùng ta làm con cờ đối phó An Thuận vương và thái tử. Lại cả mối thù của cha mẹ ta nữa... Nhưng mấy ngày nay, ta đã nghĩ ra một đạo lý, những kẻ mà chúng ta phải đối phó đương nhiên chẳng phải hạng tốt đẹp gì, vì vậy, chúng ta không thể trở thành xấu xa như chúng. Trong mơ Khanh Dao sư tổ đã nói, đạo ở trong lòng, tuy chúng ta không đạt được cảnh giới đó, nhưng cũng không thể để hận thù che mờ lý trí. Nếu mất đi lý trí, thì càng không báo được thù."

Chiêu Nguyên nhích lại gần Lạc Việt, hắn giật giật râu nó, "Nghe Lạc đại hiệp khuyên nhủ, có phải đệ cảm thấy như được nước tiên gột rửa, đầu óc sáng tỏ thông suốt không?"

Chiêu Nguyên khẽ ừm một tiếng. Lạc Việt gối lên cánh tay, vung vẩy chân, "Hiện giờ đệ ngày càng mạnh lên, nói không chừng sau khi đến kinh thành lại đại triển long uy, một chiêu tiêu diệt Phụng quân, vậy thì thiên hạ thái bình, vạn sự đại cát rồi, ha ha." Đoạn hắn vỗ vỗ bên gối, "Đương nhiên, điều này khó xảy ra, nhưng đệ nhớ kỹ, chúng ta còn rất có tiền đồ. Nên, phải vững vàng." Hắn cảm thấy Chiêu Nguyên cọ cọ sừng vào má mình, liền mỉm cười vẻ hiểu ý, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Sáng hôm sau, trong lúc ăn sáng và nhổ trại, Chiêu Nguyên phát hiện Định Nam vương đang đứng cách đó không xa, chắp tay sau lưng, nghiêm nghị quan sát nó. Thấy Chiêu Nguyên mỉm cười lễ độ ra ý chào hỏi, Định Nam vương bèn thong thả bước lại, rút ra một thứ gì đó, Chiêu Nguyên theo phản xạ đỡ lấy, ra là một miếng ngọc được xâu dây tơ vàng. Thấy Chiêu Nguyên ngây người, Định Nam vương bình thản nói, "Đeo vật này bên người, có thể an thần, chẳng biết có tác dụng gì với ngươi không?" Đoạn quay người bỏ đi.

Chiều hôm sau nữa, buổi chiều, đoàn người đi đến địa giới Hàm Lộc châu.

Lạc Việt nghe binh lính nói, sau khi đến Hàm Lộc châu, băng qua tòa thành đầu tiên tên gọi Thọ Thành, Lăng Sương sơn ở ngay bên cạnh đó.

Khi xe ngựa theo quan đạo vòng qua Thọ Thành, Lạc Việt vén rèm nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy một ngọn núi xanh ngắt dưới ánh tà dương. Nghe nói, tiền triều từng có một vị ẩn sĩ ẩn cư tại đây, noi theo Đào Uyên Minh, trong sân hẹp nhà xiêu trồng đủ loại cúc, thu hút rất nhiều người tìm tới thưởng hoa, trong đó có một loài, khi trồng trong núi này lại nở đẹp khác thường, tên gọi Lăng Sương, nên ngọn núi cũng đổi tên thành Lăng Sương sơn. Kẻ mộ danh tới thưởng hoa nườm nượp, ẩn sĩ kia chẳng còn là ẩn sĩ nữa, mà trở thành danh sĩ nhập thế. Về sau người này thi đỗ khoa cử, làm quan lớn, có một tòa phủ đệ xa hoa nhất tại nơi phồn hoa nhất của kinh thành, nhưng chẳng trồng nổi giống hoa cúc đẹp như dạo ẩn cư trong núi nữa. Mười mấy năm sau, người kia tuần sát qua nơi này, bèn vào trong núi thăm chốn cũ, thấy nhà gianh hoang tàn, cỏ dại mọc đầy sân, không khỏi than thở, "Nhớ tranh tranh đã mất, tìm hoa hoa chẳng còn." Còn đề hai câu này lên vách đá bên đầm nước dưới chân núi, từ đó cái đầm vô danh liền mang tên Niệm Họa.

Lạc Lăng Chi thuật hết đoạn điển cố, Lạc Việt và Chiêu Nguyên tròn mắt ra nghe, Lâm Tinh cũng hết sức kinh ngạc, "Không ngờ cả mấy chuyện

https://thuviensach.vn

này ngươi cũng biết, chẳng thua gì Đỗ mọt sách."

Lạc Lăng Chi bình thản cười, "Trong Tứ hải dị văn lục có chép mà, ta chỉ vừa khéo đọc qua thôi."

Lạc Việt lo lắng liếc Ứng Trạch, thấy lão rồng đang nhắm mắt dưỡng thần, chẳng hề phản ứng trước cái tên này. Hắn bất giác đưa tay sờ cuốn sách trận pháp và Thái Thanh kinh giấu trong ngực, thầm nghĩ Khanh Dao sư tổ từng ngang qua nơi này, nói không chừng còn để lại dấu vết gì đó. Lạc Việt tính toán, hắn và Lạc Lăng Chi, Tôn Bôn, ba phàm nhân đều không biết ẩn thân, không thể chạy tới Lăng Sương sơn ngay trước mắt Định Nam vương được, nhưng hắn thực lòng muốn tới đó xem thử, bèn bảo xe ngựa dừng lại, đi thẳng tới trước xe Định Nam vương nói, "Tại hạ nhận lời người ta nhờ vả, có việc cần vòng qua đầm Niệm Họa dưới núi Lăng Sương một chuyến, chẳng hay vương gia có ưng thuận hay chăng?"

Không ngờ Định Nam vương thoải mái đáp ứng, lệnh cho binh lính cắm trại nghỉ ngơi gần đó, hôm sau mới lên đường, cũng không hề sai người theo dõi họ. Lâm Tinh ngạc nhiên, "Định Nam vương kỳ quái thật, tự dưng lại yên tâm về chúng ta như vậy."

Lạc Việt đáp, "Vì ông ta biết chúng ta sẽ không thừa cơ bỏ trốn."

Lâm Tinh sực nhớ tới việc Định Nam vương cho Chiêu Nguyên mảnh ngọc, "Phải rồi, Đỗ Như Uyên cứ ra vẻ bí ẩn, thì ra là giống cha gã. Lão Định Nam vương này hành sự lạ lùng, chẳng biết rốt cuộc đang nghĩ gì nữa."

Lạc Việt lại bênh vực, "Dù sao, ông ta cũng không có ác ý với chúng ta, có lẽ còn ngấm ngầm hỗ trợ. Những chuyện khác không đoán được thì đừng phí tâm sức nữa."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh sáng mắt lên khen, "Lạc Việt, ngươi hiện giờ nói chuyện càng lúc càng có khí thế rồi đấy."

Bọn họ vừa nói vừa đi, Lạc Lăng Chi vẫn trầm mặc ít nói như trước, Tôn Bôn cũng kiệm lời hiếm thấy, Chiêu Nguyên không ở cạnh Lạc Việt, mà cùng Ứng Trạch đi sau đoàn người. Lạc Việt đã dặn nó phải coi chừng Ứng Trạch, Lăng Sương sơn là nơi Khanh Dao từng đi ngang, nếu lão rồng đột nhiên phát cuồng thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Lăng Sương sơn nhìn thì ở cạnh thành trấn, nhưng cũng phải đi khá xa mới tới. Dọc đường, Lâm Tinh dùng pháp thuật tra xét xung quanh một vòng, vẫn không phát hiện được khí tức của yêu tinh hay địa tiên gì. Chừng nửa canh giờ, cuối cùng họ cũng đến được chân núi, Lâm Tinh buột miệng hỏi, "Nếu tiểu điệt của lão giun kia không ở đây nữa thì sao?" Đoạn cô chỉ tay lên trời, "Kìa, lão giun nói không sai, dọc đường nhiều kẻ theo dõi chúng ta ghê."

Lạc Việt ngẩng lên trông thấy thấp thoáng mấy đốm đen đang lượn vòng.

Trước đây nhìn thấy chim chóc bay ngang, hắn luôn cảm thấy rất thích thú, nhưng bây giờ thì khác hẳn. Hắn nói, "Kệ cho chúng theo dõi, dù sao chúng ta cũng chẳng sợ bị người ta trông thấy."

Lâm Tinh lạnh lùng, "Nhưng nếu để ta phát hiện chúng còn lạm sát kẻ vô tội, thì đừng trách nhuyễn tiên của ta ác độc."

Lạc Việt nhìn quanh bốn phía, "Việc trước mắt là phải tìm thấy đầm Niệm Họa đã."

Tôn Bôn bấy giờ mới nhởn nhơ lên tiếng, "Chuyện này cứ giao cho Tôn mỗ." Theo tiếng huýt của gã, Phi Tiên Phong đập cánh bay lên không, hú lên hai tiếng.

https://thuviensach.vn

Chỉ lát sau, cây cối trên núi và xung quanh đều chấn động, trên cành cây, trong khe đá, trên dây mây bám trên vách núi, từng con khỉ vàng khỉ xám to có nhỏ có thò ra, trợn mắt sờ tai gãi má, nắm lấy cành lá đu lại. Phi Tiên Phong lượn trên không một vòng, kêu khèng khẹc mấy tiếng, lập tức đám khỉ cũng khèng khẹc chia nhau tản đi các hướng. Hai ba con khỉ nhỏ từ chạc cây trên vách núi nhảy xuống, chen nhau chạy về một hướng nào đó, bọn Lạc Việt lập tức bám theo, qua mấy khúc ngoặt, trước mắt là một con đường mòn trải dài dẫn vào khe núi. Vách núi bên phải có một vạt phẳng, trên khắc ba chữ: Đầm Niệm Họa.

Trong khe núi có một dòng suối róc rách chảy, con đường uốn lượn vòng qua bên suối, cuối đường là một thửa đất trống, có vách núi bao quanh. Một đầm nước nằm ngay tại đó, có lẽ chính là đầm Niệm Họa. Đầm nước này vốn có lối thông, lại thêm địa hình nơi này rất đặc biệt, suối từ lòng núi tuôn ra, đổ vào đầm nước trước, rồi chảy ra khe núi, nhờ thế, nên nước đầm rất trong.

Vừa đến gần, Chiêu Nguyên đã phát hiện có linh khí lưu động ở gần đầm nước, hơn nữa dường như không phải chỉ một luồng. Mấy con khỉ dẫn đường nhảy lên vách núi, hái mấy quả dại trên dây leo rồi ngồi thụp xuống bên đầm nước rửa sạch, nịnh nọt dâng lên bọn Lạc Việt. Lâm Tinh không đón lấy, chỉ nhìn chằm chặp vào một khoảng mênh mông cạnh đầm nước nheo nheo mắt, "Có khí tức của Vũ tộc."

Một luồng sáng từ ngón tay cô búng ra, bay về hướng đó rồi tóe ra như đụng trúng một tấm bình phong vô hình. Lâm Tinh bắn thêm một luồng sáng nữa, trong không khí chợt vang lên tiếng vỡ nát, rồi ba bóng người xuất hiện. Ba kẻ này đều mặc y phục màu nâu vàng, gồm hai nam một nữ, trong đó có một nam tử thân hình khá cao, mày thanh mắt sáng diện mạo tuấn tú, y phục trên người như may bằng tơ lụa, tiêu sái phiêu dật. Nam tử còn lại dáng người thấp đậm, vận áo vải thô màu nâu đất, có vẻ chất phác. Thiếu nữ chừng mười sáu mười bảy tuổi, nhu hòa mỹ lệ, vành mắt đỏ hoe, lấp loáng ánh lệ, nắm chặt lấy vạt áo nâu run lẩy bẩy, trông vô cùng yếu

https://thuviensach.vn

đuối đáng thương. Lâm Tinh giơ roi lên, "Hai con chim nhãi nhép kia mau buông giun đất ra, bằng không đừng trách ta nặng tay."

Lạc Việt ngạc nhiên, "Thật không ngờ điệt nhi của Khâu lão lại là cháu gái."

Chiêu Nguyên nói nhỏ, "Là cháu trai, cô gái kia không phải giun đất đâu."

Đoạn giơ tay trỏ thanh niên chất phác, "Gã mới đúng."

Lạc Việt tức thời suy sụp. Thanh niên tướng mạo tuấn mỹ bước lên một bước, chắp tay nói, "Các vị thượng tiên, chẳng rõ các vị đến có chuyện gì, e rằng đã hiểu lầm huynh muội chúng ta rồi. Chúng ta ở đây đang giải quyết chút việc nhà, không hề có ý làm khó vị Khâu huynh này."

Lâm Tinh hất hàm, "Đừng nói láo, nếu không làm chuyện xấu, sao phải giấu giếm?"

Gã thanh niên lạnh lùng đáp, "Kỳ lân thượng tiên nói sai rồi, gần đây thế đạo loạn lạc, chúng ta cảm thấy có luồng linh lực mạnh mẽ tiến đến gần, chẳng biết là địch hay bạn, lẽ nào không thể tạm ẩn thân lánh đi ư?"

Lạc Việt cũng thấy tình cảnh trước mặt có uẩn khúc, giun đất xem ra rất khỏe khoắn, trong khi cô gái kia lại giống như bị ức hiếp vậy.

Lâm Tinh phì một tiếng, "Khéo lươn lẹo lắm, tiếc rằng chân thân của ngươi đã tố cáo sự thật rồi. Hai con họa mi nhãi các ngươi định trốn vào một góc để làm thịt con giun kia chứ gì."

Thanh niên biến sắc, còn thiếu nữ nãy giờ vẫn len lén lau nước mắt bỗng nhảy dựng lên, "Vị thượng tiên này, van người đừng nói thế chứ. Bất luận thế nào, ta cũng không làm hại A Khâu, ta nhất định nhất định không làm hại huynh ấy mà..."

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ lã chã hai hàng nước mắt như châu ngọc tuôn rơi, thổn thức không thôi. Gã thanh niên quay lại nhìn cô, lạnh lùng nói, "Thiên Ý, muội nghe lời kỳ lân đại thần nói chưa? Ai trông cũng thấy muội và gã không thể có kết quả tốt đẹp, chi bằng sớm cắt đứt mối tình này, tốt cho cả hai."

Thiếu nữ cắn chặt môi, lắc đầu quầy quậy. Thanh niên chất phác kia đứng chắn trước mặt cô, ưỡn ngực nói, "Tử Thụ huynh, tại hạ tin Ý nhi nhất định không làm hại tại hạ, dù ngày nào đó bị Ý nhi ăn thịt, tại hạ cũng cam tâm tình nguyện, xin huynh tác thành cho."

Lâm Tinh bị gạt sang một bên, trợn trừng hai mắt. Lạc Việt miệng ngậm quả dại, kéo cô lùi lại, nhét một quả dại vào miệng cô. Chiêu Nguyên khẽ hỏi, "Họa mi trống và cháu trai của Khâu lão có phải tình địch không?"

Lâm Tinh bực bội cắn quả dại, "Trông cũng giống đấy."

Phi Tiên Phong ậm ừ gật đầu. Lạc Lăng Chi trầm ngâm, "Tại hạ lại thấy chưa chắc, nhìn dáng vẻ họa mi trống, không giống kẻ ôm hận vì ghen tuông, mà giống bề trên đang nghiêm khắc quản giáo kẻ dưới."

Tôn Bôn cũng nói, "Ta tán đồng với Lạc huynh."

Lâm Tinh hừ mũi mắng, "Nói như thể hai ngươi am hiểu lắm vậy. Ta thấy đúng là tình địch."

Tôn Bôn nhăn răng cười, "Cô muốn đánh cuộc không?"

Tiếng "Được" như chém đinh chặt sắt của Lâm Tinh vừa ra đến cửa miệng thì thiếu nữ tên Thiên Ý kia đã quỳ sụp xuống trước mặt gã thanh niên tuấn tú, "Ca ca, cầu xin huynh. Bằng lòng cho muội ở bên A Khâu đi."

Tử Thụ lạnh lùng, "Nhất định không thể."

https://thuviensach.vn

Thiên Ý nghẹn ngào khóc không ra tiếng.

Tôn Bôn đắc ý cười.

Lâm Tinh quay đi, vờ như không trông thấy.

Thanh niên chất phác kia cũng quỳ xuống khẩn cầu, nhưng Tử Thụ vẫn cứng rắn không chuyển. Mấy người bọn Lạc Việt đều thấy khó xử, xuýt xoa không ngớt. Ứng Trạch cắn quả dại, bình phẩm, "Tình cảm quả là thứ vô vị."

Tử Thụ hất tay Thiên Ý ra, khom người nói với bọn Lạc Việt, "Để các vị chê cười rồi."

Lâm Tinh liền đáp, "A... không sao, ta phải xin lỗi mới đúng, vừa rồi có chút hiểu lầm..." Đoạn cô tò mò nhìn hai kẻ đang quỳ, "Mạn phép hỏi một câu đường đột, đây rốt cuộc là..."

Tử Thụ bèn thuật lại sơ lược đầu đuôi câu chuyện. Mấy tháng trước, Thiên Ý muội muội của gã bị thương ở cánh, rơi xuống vùng phụ cận, được Khâu Thường, một con giun đất tu hành gần đầm Niệm Họa cứu. Khâu Thường bôi thuốc trị thương cho cô ta, dốc sức cứu chữa, vì thế Thiên Ý dần dần nảy sinh tình cảm với Khâu Thường, thỉnh cầu huynh trưởng cho cô lấy Khâu Thường.

Tử Thụ cúi nhìn xuống, "Huynh muội chúng ta và Khâu huynh vốn là thiên địch, mối duyên này của nó ắt hẳn không có kết quả tốt, vì thế ta cực lực phản đối. Xá muội bỏ trốn khỏi nhà, ta bèn đuổi theo bắt lại, vì thế mà tranh chấp."

Gã ngừng lời chốc lát rồi hỏi, "Không biết các vị tới đây có chuyện gì?"

Lạc Việt đáp, "Chúng ta tới tìm người. Vị Khâu huynh này có quen biết một lão nhân tên Khâu Minh chăng?"

https://thuviensach.vn

Khâu Thường khom mình, "Khâu Minh là tổ phụ của tại hạ."

Lạc Việt thoáng do dự, rồi bước tới trước mặt Khâu Thường, đưa hạt châu mà Khâu lão để lại ra. Hạt châu vừa đưa tới trước mặt Khâu Thường, liền sáng lên lấp lánh. Khâu Thường biến sắc, "Đây... đây là bản mệnh linh châu của tổ phụ, sao lại nằm trong tay các hạ?"

Lạc Việt đáp, "Khâu lão đã qua đời, nhờ bọn ta đem viên linh châu này tới cho Khâu huynh, nhắn lại rằng, mong huynh chuyên tâm tu luyện, sớm ngày đắc đạo thành tiên."

Khâu Thường run rẩy nhận lấy linh châu, cuối cùng cũng hỏi một câu như Lạc Việt dự đoán, "Lão nhân gia cả đời lương thiện, xưa nay không có kẻ thù, dám hỏi vì sao lại qua đời?"

Lạc Việt lặng đi hồi lâu, mới khó nhọc lên tiếng, "Khi chúng ta gặp lệnh tổ, ông ấy đã bị hại, chỉ lưu lại hồn phách báo tin cho chúng ta thôi."

Khâu Thường run giọng, "Xin hỏi, gia tổ báo tin gì cho các vị?"

Tử Thụ nãy giờ vẫn khoanh tay đứng một bên, chợt chen vào, vẻ mặt không chút cảm xúc, "Nhìn bộ dạng vị thiếu hiệp này, hẳn tổ phụ của Khâu Thường đã bị hại trong tay Vũ tộc chúng ta rồi."

Khâu Thường và Thiên Ý chợt tái mét mặt. Tử Thụ lại tiếp, "Trong các vị đại thần có cả long thần. Lệnh tổ tới báo tin, hẳn không thể là chuyện gì khác. Thực không dám giấu, ta cũng nhận được tin, phàm những nơi các vị đi qua, chúng ta đều phải tạm thời lánh đi. Nghe nói phụng thần đã phái thủ hạ dọn sạch đường đi phía trước rồi. Long phụng đại chiến đã cận kề, nên ta mới nói, Khâu Thường và Thiên Ý không thể có kết cục tốt đẹp được."

Gã vòng qua Khâu Thường đang đứng đờ ra như gỗ, kéo Thiên Ý lùi lại mấy bước, Thiên Ý loạng choạng theo huynh trưởng lùi sang một bên,

https://thuviensach.vn

ngước cặp mắt mờ lệ nhìn gã, "Long phụng đại chiến liên quan gì đến chúng ta chứ?

Chúng ta đâu phải phụng hoàng, A Khâu cũng không phải rồng..."

Tử Thụ tàn nhẫn nhìn tiểu muội, "Muội tưởng tổ phụ của Khâu Thường chết là do phụng hoàng đích thân ra tay ư?"

Ánh mắt Thiên Ý cuối cùng cũng tắt hẳn hy vọng, cô lảo đảo rồi ngã ngồi xuống đất. Ứng Trạch nheo mắt nhìn Tử Thụ, "Tiểu bối, ngươi không phải họa mi tinh bình thường?"

Tử Thụ khom mình vái chào, "Vãn bối Tử Thụ, thủ lĩnh Vũ linh tộc ở Hàm Lộc châu."

Ứng Trạch gật đầu, "Quả nhiên, thảo nào nơi này lộ liễu như vậy mà con giun đất kia vẫn giữ được cái mạng nhỏ."

Lời này vừa thốt ra, Khâu Thường đang cầm linh châu đứng ngây người tựa hồ có phản ứng. Tử Thụ lại khom mình thưa, "Không phải tất cả Vũ tộc đều muốn tham gia vào chuyện này. Vãn bối to gan nói một câu, ân oán giữa long phụng chẳng liên quan gì tới bọn vãn bối, phần lớn Vũ tộc đều không muốn bị cuốn vào."

Lâm Tinh trỏ lên trên, "Vậy mấy thứ trên trời kia là gì đây?"

Tử Thụ đáp không chút cảm xúc, "Phần lớn chứ không phải là toàn bộ.

Phụng hoàng đứng đầu vũ tộc, phụng thần hộ mạch lại thao túng khí vận phàm trần, nhiều kẻ cậy thế dựa quyền cũng là chuyện thường tình. Như vãn bối tuy là thủ lĩnh Vũ linh tộc ở Hàm Lộc châu, cũng chỉ ráng ngăn Vũ tộc trong bản châu không xung đột với những tộc khác, còn nếu ai có ý theo đuôi Phụng tộc, vãn bối cũng chẳng tiện cản trở."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nói, "Có lý lắm, nếu là ngươi, ta cũng chẳng muốn đắc tội với bên nào cả, lo giữ lấy thân là hơn."

Tử Thụ chắp tay, "Đa tạ kỳ lân đại thần thông cảm." Đoạn kéo Thiên Ý dậy, "Huynh muội tại hạ cáo lui trước."

Thiên Ý đứng đờ ra không chịu đi, cặp mắt rưng rưng lệ vẫn nhìn chằm chặp vào Khâu Thường. Tử Thụ dùng sức kéo cô lại bên mình, "Khâu Thường, từ nay trở đi, ngươi và xá muội xem như chưa từng quen biết."

Nào ngờ Khâu Thường đột nhiên với tay ra nắm chặt lấy cánh tay Thiên Ý, "Xin Tử quân ưng thuận cho tại hạ và Thiên Ý ở bên nhau."

https://thuviensach.vn

Tử Thụ cau mày, "Khâu Thường, bỏ qua chuyện chúng ta và ngươi là thiên địch, chỉ tính riêng món nợ máu giữa ngươi và Vũ tộc, ngươi cũng không nên nói ra những lời điên khùng này."

Khâu Thường ưỡn thẳng lưng, dằn từng tiếng, "Hung thủ sát hại tổ phụ tại hạ không phải là Thiên Ý, cũng không phải Tử quân. Chỉ kẻ đó có nợ máu với tại hạ mà thôi. Tại hạ và Thiên Ý thật lòng yêu nhau, dẫu là thiên địch thì sao chứ?"

Trong nháy mắt, gương mặt thuần phác của gã bừng sáng lạ thường. Thiên Ý lộ vẻ vui mừng như không dám tin đây là sự thật, vùng ra khỏi tay Tử Thụ, lao vào lòng Khâu Thường. "A Khâu A Khâu, dù trời long đất lở, dù thiếp bị trục xuất khỏi Vũ tộc, dù Lăng Sương và tất cả núi non trên đời đổ sụp, dù Niệm Họa và tất cả ao hồ cạn khô, thiếp cũng vĩnh viễn ở bên chàng."

Tử Thụ giận xanh mặt. Lạc Việt Chiêu Nguyên Lâm Tinh đều bình thản.

Ứng Trạch "hừ" một tiếng, "Tình nhân đúng là làm người ta buồn nôn."

Tôn Bôn khoanh tay cảm thán, "Họa mi huynh đài này, xem ra huynh đài không ngăn được đâu."

Vẻ mặt Tử Thụ âm trầm phức tạp, lặng thinh không nói. Thiên Ý kéo Khâu Thường đến, cùng quỳ xuống, nhìn gã khẩn cầu, "Ca ca."

Tử Thụ lẩm bẩm, "Muội bị tình cảm nhất thời làm mê muội tâm trí, mong rằng sau này muội đừng hối hận."

Khâu Thường kiên định đáp, "Tại hạ không hối hận."

Thiên Ý cũng níu chặt cánh tay gã, "Muội cũng tuyệt không hối hận. Đầm Niệm Họa sẽ phù hộ bọn muội, để muội và Khâu Thường vĩnh viễn ở

https://thuviensach.vn

bên nhau."

Tử Thụ bóp trán thở dài, "Thôi được, ta xem như không có tiểu muội này. Ngày sau muội sống chết thế nào, không liên quan gì tới Vũ tộc nữa." Lại lạnh lùng nhìn Khâu Thường, "Ngươi đã bất chấp đôi bên là thiên địch, khăng khăng đòi ở bên Thiên Ý, nếu sau này có vấn đề gì, đừng trách ta không nhắc nhở." Đoạn gã phẩy tay áo, tức thì một khối đá bên bờ đầm nát vụn, "Nhưng nếu ngươi có ý khác, hoặc có ngày phụ bạc Thiên Ý, thì kết cục sẽ như khối đá này."

Khâu Thường cuống quýt đáp ứng. Tử Thụ lại thở dài một tiếng, khom lưng vái bọn Lạc Việt, "Các vị đại thần, tại hạ cáo lui trước. Sẽ dốc sức đảm bảo Vũ tộc ở Hàm Lộc châu không tham gia vào chuyện này, cũng mong rằng nếu các vị khai chiến với Phụng tộc, đừng làm liên lụy đến những kẻ vô tội trong Vũ tộc."

Lâm Tinh liền đáp, "Yên tâm đi, chúng ta không phải phụng hoàng, những chuyện thất đức như liên lụy kẻ vô tội, sao có thể làm được."

Tử Thụ cảm tạ, cũng chẳng buồn nhìn Thiên Ý và Khâu Thường đang quỳ dưới đất, biến thành một con họa mi bay đi thẳng. Khâu Thường đỡ Thiên Ý đứng dậy. Lạc Lăng Chi mỉm cười nói, "Huynh trưởng của Thiên Ý cô nương tuy nói cắt đứt quan hệ, nhưng lại giáo huấn Khâu Thường huynh một tràng, đủ thấy vẫn còn quan tâm tới cô."

Thiên Ý lau nước mắt, cười ngượng nghịu, "Vâng, tiểu nữ biết ca ca xưa nay ngoài cứng trong mềm, huynh ấy thương tiểu nữ nhất, sẽ không bỏ mặc đâu."

Suốt dọc đường đi, mãi đến giờ mới gặp được một chuyện vui, người có tình rốt cuộc được thành quyến thuộc, Lạc Việt cũng lấy làm vui mừng, nhưng nghĩ đến lão Khâu Minh, lòng lại thấy nặng nề đau xót, bèn ôm

https://thuviensach.vn

quyền nói với Khâu Thường, "Việc của lệnh tổ, truy đến tận ngọn nguồn là do bọn tại hạ mà ra, thực xin lỗi."

Khâu Thường trịnh trọng nhét hạt châu vào ngực áo, "Mối thù của tổ phụ, tại hạ nhất định sẽ báo. Lão nhân gia đã bị hại từ trước, có liên quan gì tới các vị đâu. Tại hạ nhất định sẽ tra ra hung thủ là ai."

Thiên Ý lo lắng níu tay Khâu Thường. Lâm Tinh giơ roi nói, "Bất kể là ai thì kẻ giật dây cũng là phụng hoàng, chúng ta nhất định sẽ đánh cho bọn chúng tan tác, giành lại công đạo cho ngươi, ngươi yên tâm đi."

Thiên Ý lộ vẻ sợ hãi, bèn chuyển chủ đề, "Phải... phải rồi, chuyện này có thể thong thả bàn bạc. Hiện giờ chúng ta đã được ở bên nhau rồi, bất kể chàng làm chuyện gì, thiếp cũng theo chàng. À đúng rồi, các vị đại thần đang vội lên đường phải không? Các vị mau đi đi, tiểu nữ nghe ca ca nói, thổ địa khắp một dải ở đây đều đã lên thiên đình bẩm báo về một nhân vật quan trọng gì đó, rất có thể thiên binh thiên tướng cũng sẽ nhảy vào trận chiến này, mong mọi người dọc đường bình an."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên thuỗn mặt ra, lén liếc Ứng Trạch, họ sợ lão rồng phát cuồng nên giấu nhẹm chuyện thổ địa dọc đường lũ lượt lên thiên đình bẩm báo hành tung của Ứng Trạch. Nào ngờ Thiên Ý muốn xua bọn họ đi, nên đã thuận miệng nói ra chuyện này. Ứng Trạch đang chắp tay sau lưng quan sát vách núi bên cạnh, chẳng hề phản ứng, dường như không nghe thấy câu đó. Lạc Việt chợt thót tim, hình như trên vách núi mà Ứng Trạch đang nhìn có khắc chữ lờ mờ, không phải là dấu vết Khanh Dao sư tổ để lại chứ?

Nghe Thiên Ý nói những lời thất lễ như vậy với các vị đại thần, Khâu Thường rất sợ hãi, nhưng thấy Lạc Việt có vẻ không để tâm, trái lại còn ngoảnh đầu nhìn sang một phía, gã lấy làm lạ, cũng đưa mắt nhìn theo, vui vẻ nói, "Đại thần có hứng thú với mấy hàng chữ trên vách đá ư? Đó là nét chữ của một đôi tình nhân từ mười mấy năm trước lưu lại đấy."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nghe nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm, tạ trời tạ đất, miễn không liên quan tới Khanh Dao sư tổ là đại cát đại lợi rồi. Hắn cũng bước tới xem xét vách núi kia, thấy trên mặt đá bằng phẳng khắc rất nhiều chữ, xiên xẹo dọc ngang, chỉ có hai hàng trông rõ nhất. Trong đó một hàng nét khắc thanh tú, viết, "Chàng là tùng bách, thiếp là dây leo, quấn quýt triền miên, không lìa không bỏ". Hàng bên cạnh nét chữ rắn rỏi, viết, "Đời này nguyện chỉ cưới một mình A La, mãi không xa rời."

Lạc Việt trông mà rùng mình. Nhưng tiếp đó, là mấy hàng khắc rối, chỉ có nét chữ thanh tú.

"Trước nói không lìa mà nay bỏ, thế nên, đáng cười đáng cười, đừng than đừng than."

"Tùng bách vô tình, dây leo đứt đoạn, từ nay trở đi, hết thảy tiêu tán."

"Quá khứ trùng trùng, là ảo là không, chỉ thấy nét khắc, vô hạn trào phúng."

...

Thì ra, đây là một câu chuyện phụ tình bạc nghĩa.

Lạc Việt cảm thán, còn Lâm Tinh hậm hực nói, "Những hạng nam nhân rác rưởi trên đời nhiều thật đấy."

Những kẻ thuộc phái nam ở đó đều làm thinh. Lát sau, Tôn Bôn lên tiếng phá vỡ không khí im lặng, "Giờ đây Khâu huynh kết duyên với họa mi cô nương, để lại mấy hàng chữ này, không sợ xui xẻo ư?"

Khâu Thường đáp, "Tại hạ không để ý nhiều như phàm nhân, nhìn mấy hàng chữ này, tại hạ và Thiên Ý càng phải nhắc nhở bản thân chân tâm thành thật đối đãi với người mình yêu thương."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhìn kỹ nét chữ rồi nhận xét, "Xem ra hai kẻ này đều là người trong giang hồ, hơn nữa võ công không tệ, nét chữ này rõ ràng là dùng kiếm khắc liền một mạch, phiêu dật trôi chảy. Có thể thấy họ hoặc là thế gia tử đệ, hoặc xuất thân danh môn đại phái."

Khâu Thường nói, "Lai lịch bọn họ tại hạ cũng không rõ lắm, có điều năm xưa quả thật họ đều đeo trường kiếm, y phục cũng rất sang trọng, không phải hạng tầm thường."

Khâu Thường lại kể, hai người kia khắc chữ thề nguyền trên vách đá rồi đi khỏi. Một thời gian sau, nữ tử kia một mình trở lại đây, khóc lóc thảm thiết hồi lâu, chém gãy mấy thân cây, sau cùng lưu lại đoạn khắc này. Về sau, bà ta còn quay lại hai lần, mỗi lần đều khắc một đoạn, rồi không thấy xuất hiện nữa. Mãi đến hai ba năm trước, bà ta mới trở về, đứng nhìn những vết khắc này hồi lâu rồi bình thản rời khỏi. Lâm Tinh âm trầm hỏi, "Chẳng biết gã đàn ông đã ruồng rẫy bà ta bây giờ ra sao?"

Khâu Thường đáp, "Vách núi có linh tính, đã phản chiếu hình dạng hai người họ." Đoạn nhìn sang Ứng Trạch, "Có lẽ vị thượng quân này ban nãy đã thấy rồi."

Lâm Tinh kinh ngạc, "Hả? Lão nhìn thấy cái gì? Có chuyện hay như vậy mà không bảo cho chúng tôi cùng xem."

Ứng Trạch chậm rãi đáp, "Tại các ngươi pháp lực chưa đủ, không phát hiện được, sao lại trách bản tọa?"

Dứt lời bèn đi đến gần, phất tay qua vách đá, trên vách dần dần hiện ra ảo ảnh một nam một nữ đứng nắm tay nhau. Nét mặt hai người rất mông lung, chỉ thấy nam tử vận trường sam xanh xám, tuấn dật phong lưu, còn nữ tử mặc xiêm y bích lục, mỹ lệ dịu dàng. Hai người đứng bên nhau, khiến người ta bất giác nhớ tới bốn chữ "thần tiên quyến lữ". Chiêu Nguyên giơ

https://thuviensach.vn

tay dụi mắt, cảm thấy hai người này rất quen, đặc biệt là người nam kia. Lạc Việt cũng buột miệng, "Sao trông quen thế nhỉ?"

Ứng Trạch đáp, "Ừm, đương nhiên là quen rồi." Ảo ảnh trên vách đá lại biến đổi, chỉ còn một nữ tử đứng lẻ loi. Khâu Thường nói, "Đây là tình cảnh lần cuối cùng bà ta tới."

Bọn Lạc Việt đều giật mình kinh ngạc, nữ tử trên bức vách vẫn mặc xiêm y bích lục, dáng dấp phục sức đều không còn trẻ nữa, nhưng lại mang phong vận dịu dàng đoan trang riêng của đàn bà thành thục, rõ ràng là Lục La phu nhân. Hèn chi nam tử trẻ tuổi vừa rồi trông quen làm vậy, đến tám chín phần chính là An Thuận vương. Đây rất có thể là nơi năm xưa An Thuận vương định tình với Lục La phu nhân, cũng có khả năng đã chứng kiến toàn bộ quá trình ông ta ruồng rẫy phụ bạc bà. Quả là niềm vui bất ngờ. Lạc Việt tức tốc rút trong túi da đeo bên người ra một tờ giấy lớn đặt lên vách đá.

Lâm Tinh ngạc nhiên hỏi, "Ngươi làm gì vậy?"

Lạc Việt lại rút ra mấy công cụ nữa, "Đương nhiên là đồ lại những hàng chữ này, để so sánh với chứng cứ, xem xem rốt cuộc có phải An Thuận vương và Lục La phu nhân hay không."

Tôn Bôn vỗ tay reo, "Đúng rồi, nói không chừng sau này mấy hàng chữ kia còn có chỗ dùng."

Lạc Việt đồ xong chữ, nhét vào ngực áo, mọi người bèn từ biệt Khâu Thường và Thiên Ý, rời khỏi đầm Niệm Họa.

Sau khi ra khỏi khe núi, Lâm Tinh chợt ngoảnh lại nhìn về phía đầm Niệm Họa, "Ngươi thấy hai người bọn họ có thể yên ổn ở bên nhau không?"

Câu này cô nói với Lạc Việt, thần sắc lại có phần hoang mang. Lạc Việt lấy làm lạ nhìn cô, "Lạ thật, sao cô tự dưng thành ra thế này, thật chẳng

https://thuviensach.vn

giống cô chút nào. Bọn họ chung sống với nhau, nhất định sẽ có thăng trầm, song chỉ cần đôi bên yêu thương nhau, kiên trì như bây giờ, nhất định sẽ có kết quả tốt."

Cặp mắt Lâm Tinh chợt lấp lánh khác thường, "Ta cũng thấy vậy. Lạc Việt... nếu ngươi gặp phải tình cảnh đó... A, cũng có thể không như vậy, chỉ giống ở chỗ đôi bên khác loài, thì... ngươi sẽ thế nào..."

Tôn Bôn khẽ đằng hắng, Chiêu Nguyên lẳng lặng vòng sang chỗ Ứng Trạch, tách xa bọn họ, còn Lạc Lăng Chi bình thản ngắm cảnh hoàng hôn phía cuối trời. Lạc Việt ậm ừ đáp, "Chuyện này... cũng khó nói lắm, chừng nào xảy ra mới biết được."

Lâm Tinh chớp mắt, "Có thể hình dung trước mà."

Lạc Việt đành giả ngốc, "Không hình dung được, ta không phải Khâu Thường, chẳng thể có cô nàng họa mi nào để mắt đến. Lẽ nào muốn hình dung ta có gì đó với một con phụng hoàng? Chuyện này..."

Ứng Trạch nghiêm trang chen vào, "Nếu là phụng hoàng, bản tọa sẽ không để các ngươi có kết quả tốt đâu. Nhớ lấy, ngươi đã định huyết khế với Tiểu Chiêu Nguyên rồi đấy."

Lạc Việt lặng lẽ đáp, "Đương nhiên tôi không dám."

Lâm Tinh lừ mắt nhìn Ứng Trạch, lại lườm Lạc Việt, đoạn ném lại một câu, "Ta đi lên trước dò đường." Vụt một tiếng biến mất.

Chiêu Nguyên nhìn Lạc Việt vẻ phức tạp, Lạc Lăng Chi tiếp tục ngắm chân trời, Tôn Bôn lại đằng hắng một tiếng, Phi Tiên Phong kêu khèng khẹc. Mọi người lặng lẽ đi như thế một hồi, đột nhiên Ứng Trạch dừng bước, "Đến đây rồi, bản tọa không đồng hành với các ngươi nữa, mấy tên tiểu bối các ngươi tự thu xếp đi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên, Lạc Việt, Lạc Lăng Chi và Tôn Bôn đều bất ngờ đứng sững lại, Lâm Tinh tức tối đi đầu tiên cũng chạy vọt lại, "Lão nói gì thế? Lão định đi à?"

Ứng Trạch kiễng chân lên xoa đầu Chiêu Nguyên, "Cần cù tu luyện, có lẽ sẽ có đột phá."

Lâm Tinh kinh ngạc hỏi, "Lão bị lệch sợi gân nào rồi à? Sao lại đòi đi, định đi đâu đây?"

Ứng Trạch cau mày, "Bản tọa chán nghe tiểu kỳ lân ngươi om sòm suốt ngày rồi, cả đồ tôn của Khanh Dao nữa, chẳng có tiền đồ, đúng là vô vị. Bản tọa muốn đi nơi khác dạo chơi."

Lạc Việt gãi đầu, "Ứng Long điện hạ muốn đi thật ư? Tại hạ còn muốn chiêm ngưỡng phong thái đại chiến thiên đình của lão nhân gia mà. Điện hạ luôn dạy chúng tôi phải can đảm xoay trời chuyển đất, nhưng nếu không được tận mắt chứng kiến, e rằng khó tin là thực."

Ứng Trạch hừm một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía xa. Lạc Việt lộ vẻ nuối tiếc, "Dọc đường đi, chúng ta chẳng thấy thổ địa nào cả, vì họ phát hiện ra điện hạ nên lũ lượt lên thiên đình báo tin. Tôi còn ngỡ rằng, chẳng bao lâu nữa, có thể trông thấy điện hạ đại chiến thiên binh, mở rộng tầm mắt, chà!"

Chiêu Nguyên nghi hoặc, "Tôi cứ nghĩ hoài không ra, rõ ràng nơi nào cũng có thổ địa, vì sao khi chúng ta tới kinh thành, họ mới lên thiên đình trình báo?"

Lạc Việt sờ sờ cằm, "Chuyện này dễ đoán thôi, Ứng Trạch điện hạ đi cùng chúng ta, vẫn luôn thu liễm khí tức, những tiểu thần tiên bình thường đương nhiên không nhận ra chân thân của điện hạ. Nhưng lúc ở Cửu Ấp, điện hạ ra tay trừng trị con phụng hoàng kia, sau đó, chắc hẳn phụng hoàng

https://thuviensach.vn

đã thông báo chuyện của điện hạ cho thổ địa các nơi, nên họ vừa nhận thấy khí tức của điện hạ, liền chạy lên thiên đình trình báo."

Lâm Tinh hỏi, "Nhưng phụng hoàng làm vậy thì được lợi lộc gì chứ? Hẳn chúng cũng biết, Ứng Trạch điện hạ vốn không sợ thiên đình."

Lạc Việt đáp, "Có lẽ chúng nghĩ chúng ta sẽ sợ hãi, nói không chừng còn phân rõ ranh giới với điện hạ, vậy là trúng kế của chúng. Loại trừ được mối lo điện hạ, chúng muốn dùng mưu ma chước quỷ gì với chúng ta mà chẳng xong."

Lâm Tinh liền nói, "Hừm, ai ngốc mà chui đầu vào rọ chứ. Thiên đình có gì to tát, rồng ngốc còn nhả ngọc phá trời cơ mà."

Lạc Việt cảm thán, "Tiếc rằng Ứng Trạch điện hạ chê ta kém cỏi, Chiêu Nguyên ngốc nghếch, Lâm Tinh om sòm, Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh tiền bối cổ hủ, Lạc Lăng Chi quá nhạt nhẽo, Tôn Bôn quá xấu xa, nên quyết định bỏ mặc chúng ta. Ngày tháng sau này chắc sẽ rất gian nan, chúng ta cũng chẳng còn chỗ dựa nữa."

Tôn Bôn khoanh tay, "Lạc thiếu hiệp này, phải nói trước nhé, Tôn mỗ chỉ có thể giúp huynh đối phó phàm nhân thôi, còn mấy thứ thần quỷ gì đó thì đừng trông mong."

Lạc Lăng Chi nói ngắn gọn, "Tại hạ cũng vậy."

Lạc Việt vỗ vỗ vai Chiêu Nguyên, "Về sau chúng ta chỉ có thể trông vào đệ và Lâm Tinh thôi."

Chiêu Nguyên chậm rãi đáp, "Còn có Thương Cảnh mà."

Lâm Tinh đảo mắt, "Lão rùa đen mai cứng, dùng làm bia đỡ đạn hay trị thương còn được, chứ giao chiến thì không ổn, có khi còn không bằng cả

https://thuviensach.vn

Phi Tiên Phong. A, phải rồi, kinh thành là địa bàn của phụng hoàng, có rất nhiều phụng hoàng ở đó."

Ứng Trạch nãy giờ vẫn ngẩng đầu nhìn về phía xa chợt ngoái lại, "Đồ tôn của Khanh Dao, đừng vòng vo nữa, nếu thấy dọc đường đến kinh thành còn nhiều gian nan, thì bản tọa đi cùng các ngươi thêm một đoạn nữa vậy. Dù gì bản tọa cũng nợ ngươi."

Lạc Việt vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, "Thật ư?" Đoạn ôm quyền cười hì hì, "Đa tạ Ứng Long điện hạ. Tại hạ cũng còn nợ điện hạ ba năm cơm nuôi, vẫn chưa trả đủ."

Ứng Trạch thản nhiên "ừm" một tiếng, thong thả bước lại cạnh Chiêu Nguyên. Chiêu Nguyên bèn lấy một quả dại trong tay áo ra đưa tới trước mặt lão. Ứng Trạch giơ tay nhận lấy, nhìn về phía ánh tà dương cuối trời. Hơn bốn trăm năm trước, lão vừa ra khỏi hàn đàm, cũng từng có người hỏi, "Sao Trạch huynh không đi cùng tại hạ?" Lão chỉ đáp gọn, "Ta đã phạm luật trời." Kẻ kia sáng mắt lên, "Luật trời ư, tại hạ mới nghe thấy trong truyền thuyết thôi, vậy thì càng phải đi cùng với Trạch huynh để mở rộng kiến thức." Bấy giờ cũng là hoàng hôn, ráng hồng như lửa, hơn bốn trăm năm rồi, tình cảnh vẫn chẳng khác xưa.

Quay về nơi hạ trại, Lạc Việt bèn đem nét chữ đồ được trên vách đá tới hỏi trực tiếp Định Nam vương, "Chẳng biết vương gia có nhận được bút tích của An Thuận vương hay không, xin vương gia phân biệt giùm, đây có phải thủ bút của An Thuận vương chăng?"

Định Nam vương đón lấy tờ giấy xem kỹ, "Nét chữ của vương gia, bản vương mới thấy vài lần, quả rất giống thế này."

Lạc Việt cảm tạ, cuộn tờ giấy lại, Định Nam vương cũng chẳng hỏi tại sao hắn có được những nét chữ ấy.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau nhổ trại, Chiêu Nguyên theo Lạc Việt đi về phía xe ngựa, chợt khựng lại, nhìn phía trước. Hôm qua, sau khi trông thấy dáng dấp An Thuận vương thời trẻ, nó cứ cảm thấy ông ta trông giông giống ai đó, lúc này, ý nghĩ ấy lại lóe lên trong đầu. Lạc Lăng Chi đứng trước xe ngựa, nói vọng sang họ, "Hôm nay trời đẹp lắm, chẳng mấy hôm nữa, chúng ta sẽ đến kinh thành."

Lạc Việt đáp, "Phải rồi." Đoạn ngoái đầu tóm lấy Chiêu Nguyên, "Nhanh lên nào."

Chiêu Nguyên vỗ vỗ trán, không thể nào, chắc chỉ là trùng hợp thôi.

Đoàn người ngựa đi thêm mấy ngày, cuối cùng cũng đến ngoại vi Ung Châu thành, chỉ còn cách kinh thành mấy mươi dặm. Định Nam vương hạ lệnh đóng lại đó, chỉ để Lưu công công cùng mấy tên tín sứ vào cung bẩm báo, đợi thánh dụ truyền gọi mới nhập thành. Lạc Việt quanh quẩn trong doanh trướng, tâm trạng cũng khá xốn xang. Tiến vào kinh thành, có lẽ sẽ giải khai được vài ba nghi vấn.

Hoàng đế, An Thuận vương, thái tử, phụng thần hộ mạch, những nhân vật này rốt cuộc có quan hệ gì với hắn? Đằng sau mối thù của cha mẹ, rốt cuộc có ẩn tình gì? Lạc Việt lờ mờ cảm thấy những ẩn tình này thật không đơn giản.

Chiêu Nguyên đứng dưới gốc cây ngoài lều, dựa vào thân cây nhìn về phía kinh thành. Bầu không khí nơi này có một mùi đặc biệt, khiến lòng nó cứ cuộn lên nhộn nhạo, dường như một mảng ký ức xa xăm nào đó đã thức dậy theo thứ mùi ngấm vào thân thể này, lớn vởn trong lòng, mơ hồ mà quen thuộc. Lâm Tinh bước đến bên nó, "Đứng đây có thấy gì đó quen thuộc mà khác thường không?" Hiếm khi thấy cô nghiêm túc như vậy, còn vỗ vai Chiêu Nguyên, "Ngươi là long thần hộ mạch, mà kinh thành lại là nơi tụ hội vương khí của triều đại này, chắc hẳn long mạch trong long châu

https://thuviensach.vn

của ngươi vẫn còn lưu giữ những ký ức về kinh thành của phụ vương ngươi và các hộ mạch thần đời trước."

Dù hiện giờ kinh thành đã bị phụng thần chiếm cứ, nhưng long thần vẫn có cảm ứng với vương khí nơi này. Lâm Tinh nói, "Hộ mạch thần mỗi người một tính, kỳ lân chúng ta hiếu chiến nên sẽ bảo hộ võ tướng, huyền quy ôn hòa nên bảo hộ văn thần, phụng hoàng đẹp đẽ lại giỏi tâm kế nên bảo hộ hậu phi, còn rồng trời sinh đã là đế vương, vì thế, dù phụng hoàng đoạt mất ngai vị của các ngươi, thì chúng cũng không ngồi yên lâu được, bản tính không thích hợp."

Long mạch cuộn lên trong long châu vì bầu không khí ở kinh thành, Chiêu Nguyên cũng sực hiểu ra. Không sai, đây là thiên tính của long thần hộ mạch, vận mệnh do thiên tính mà ra, hẳn chính là ngọn nguồn của thiên mệnh. Lâm Tinh mỉm cười hỏi, "Thế nào, ngươi đã ngộ ra đạo lý ta nói chưa?"

Chiêu Nguyên ngạc nhiên nhìn cô, "Tôi tưởng chỉ Thương Cảnh mới biết nói đạo lý."

Lâm Tinh búng trán nó, "Đó là vì thường ngày ta không muốn làm bộ thâm trầm đó thôi. Đừng quên, ta là kỳ lân hộ mạch, còn sống lâu hơn cha ngươi mấy trăm năm đó."

Nhìn vẻ khác biệt trong nụ cười của cô, Chiêu Nguyên mới thực sự cảm nhận được, tuy hằng ngày Lâm Tinh ríu ra ríu rít, nhưng cô không như những thiếu nữ phàm trần. Dù có giống một thiếu nữ bình thường đến đâu chăng nữa, cô cũng là hộ mạch thần.

Lạc Việt đứng cạnh bức rèm đã chống lên, qua khe hở nhìn về phía Chiêu Nguyên và Lâm Tinh, chợt nghe có tiếng hỏi, "Việt huynh đang nhìn gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt ngoái lại, thấy Lạc Lăng Chi đã đứng cạnh lều tự bao giờ. Hắn mời y vào, Lạc Lăng Chi nhìn theo hướng hắn vừa nhìn, cười nói, "Tôi cứ thấy Lâm cô nương và Chiêu Nguyên giống như tỉ đệ ruột thịt vậy."

Lạc Việt lặng lẽ góp lời, "Nếu Chiêu Nguyên lớn thêm chút nữa, nói không chừng họ sẽ rất xứng đôi."

Lạc Lăng Chi cau mày nghi hoặc, "Việt huynh, câu này của huynh có phần xa đề rồi, nhìn thế nào cũng thấy Lâm cô nương rất thích huynh."

Lạc Việt hắng giọng, "Lăng huynh thành ra nhiều chuyện từ khi nào vậy?

Hơn nữa, Lâm Tinh là thần tiên, còn tôi chỉ là phàm nhân, không thể nào."

Lạc Lăng Chi nói, "Giun đất và họa mi còn có thể ở bên nhau, thần và người cớ gì lại không thể?"

Lạc Việt lắc đầu, "Không giống nhau, tuổi thọ của người phàm, so với thần tiên chỉ như đóa phù dung sớm nở tối tàn. Hơn nữa, tôi chịu không thấu tính tình Lâm cô nương. Tôi thích người hiền hòa một chút, hà hà."

Lạc Lăng Chi cười, "Thôi, tôi cũng chẳng nhiều lời làm gì. Tôi tới là muốn báo với Việt huynh, tôi và Tôn huynh muốn vào thành trước, mỗi người tìm lấy một nơi ở."

Thấy Lạc Việt ngỡ ngàng không hiểu, Lạc Lăng Chi bèn giải thích, "Việt huynh đừng quên, bách tính bình dân không có công danh sẽ không thể vào hoàng cung. Tôi và Tôn huynh lại không biết biến hóa, chẳng thể theo huynh vào cung. Hai người chúng tôi đã bàn bạc, cho rằng lân la nơi đầu đường hè phố trong kinh thành thường hay nghe ngóng được những thông tin bất ngờ, nên mỗi người sẽ tự tìm lấy một nơi, thuê nhà ở. Việt huynh ở trong cung, chúng tôi ở ngoài cung, có bọn Chiêu Nguyên và Lâm

https://thuviensach.vn

cô nương, có thể giúp truyền tin tức, như vậy trong ngoài đều có chiếu ứng, khá ổn thỏa."

Nghe y tính toán chu toàn như vậy, Lạc Việt đành thành thật cảm tạ. Lạc Lăng Chi cười nói, "Giữa chúng ta đâu cần khách sáo. Huống hồ hôm đó trên đỉnh núi ở Thanh Sơn, tôi nghe sư đệ nói sư phụ đã tới kinh thành, đúng lúc tôi cũng có lời muốn hỏi sư phụ."

Nghĩ đến lão già Trọng Hoa Tử chẳng phải hạng tử tế gì, Lạc Việt bèn dặn y, "Lăng huynh, phải hết sức cẩn thận." Trước mặt Lạc Lăng Chi, hắn không tiện nói xấu lão ta, đành bảo, "Hiện giờ, chắc hẳn sư phụ huynh chẳng còn như xưa đâu."

Lạc Lăng Chi nói sẽ thận trọng, lại than, "Đỗ thế tử đã bị trói suốt dọc đường, trước khi vào thành tiến cung, chẳng biết vương gia có chịu thả gã ra hay không."

Nhắc đến chuyện này, Lạc Việt lại thấy nhức óc. Định Nam vương cứng mềm đều không ăn thua, đã trói Đỗ Như Uyên suốt dọc đường, nếu không có Thương Cảnh luôn luôn bên cạnh giúp gã dãn gân dãn cốt, chắc hẳn Đỗ thế tử lành lặn nhanh nhẹn đã bị trói thành tàn phế rồi. Trông tình cảnh này, nói không chừng Định Nam vương sẽ trói gô nhi tử lôi đến trước mặt hoàng đế quỳ xin tội.

Tối hôm ấy, hoàng đế phái một thái giám khác, chính là tổng quản Bạch công công, cùng mấy tên cấm vệ tới tuyên chỉ, lệnh cho Lạc Việt, Định Nam vương gia và Định Nam thế tử sáng mai nhập cung kiến giá. Định Nam vương hạ lệnh nhổ trại lên đường, tới vùng đồng hoang cách kinh thành mười mấy dặm thì cắm trại nghỉ lại.

Sau khi thu xếp mọi việc ổn thỏa, Lạc Việt bèn thừa cơ tới gặp Định Nam vương thương lượng, "Vương gia, sáng mai tại hạ cùng vương gia và thế tử nhập cung kiến giá rồi, vương gia có thể thả thế tử ra không? Thế tử

https://thuviensach.vn

chỉ là giúp đỡ tại hạ, vương gia trói thế tử lại khác gì kết tội tại hạ. Chi bằng vương gia cứ trói luôn tại hạ đưa đến trước mặt thánh thượng cho rồi."

Định Nam vương lạnh lùng đáp, "Lạc thiếu hiệp yên tâm đi, tối nay bản vương sẽ cởi trói cho tên nghịch tử kia để sáng mai cùng vào cung."

Lạc Việt cuối cùng cũng nhận được câu trả lời như ý, thở phào mà về. Lâm Tinh kéo Chiêu Nguyên và Ứng Trạch lẻn vào trướng của Đỗ Như Uyên, quan sát xem, Định Nam vương có giữ lời hay không. Mãi đến nửa đêm, Định Nam vương mới tới căn lều giam giữ Đỗ Như Uyên, lệnh cho binh lính xung quanh lui xuống, cởi trói cho gã. Hai tay vừa được tự do, Đỗ Như Uyên liền thõng tay cung kính thưa, "Cha."

Định Nam vương nói, "Thánh thượng đã hạ chỉ, lệnh cho ngươi cùng thiếu niên họ Lạc kia sáng mai vào cung gặp mặt, vi phụ cũng đi theo."

Đỗ Như Uyên cúi đầu, "Làm phiền cha nữa rồi."

Định Nam vương trừng trừng nhìn gã, đột nhiên vung tay giáng cho gã một cái tát. Bị đánh, Đỗ Như Uyên loạng choạng lùi lại, bưng lấy mặt.

Lâm Tinh nhảy dựng lên, nhưng Thương Cảnh trong dạng người nắm chặt lấy tay cô, "Đây là chuyện riêng của cha con họ."

Định Nam vương lạnh lùng hỏi, "Có biết vì sao vi phụ đánh ngươi không?"

Đỗ Như Uyên cúi đầu, "Dù cha tin hay không thì số mệnh của nhi thần cũng là bang trợ cho Lạc Việt."

Định Nam vương cười nhạt, "Số mệnh? Ngươi biết thế nào là số mệnh không? Ngươi biết những việc mình làm hiện giờ tượng trưng cho cái gì không?

https://thuviensach.vn

Ngu xuẩn."

Đỗ Như Uyên nín lặng, Định Nam vương giận dữ phẩy mạnh tay áo, "Năm nay ngươi mới được bao nhiêu tuổi? Đọc được mấy cuốn sách, thấy được bao nhiêu chuyện đời, từng trải được bao nhiêu việc? Tự đắc thông minh, can dự chính sự, mấy chuyện này đám trẻ ranh miệng còn hôi sữa các ngươi há làm được ư? Cực kỳ ngu xuẩn. Nếu chẳng phải thánh thượng muốn dùng các ngươi làm con cờ, các người đã chết không có đất chôn từ lâu rồi. Vi phụ, thân mẫu ngươi, cùng ngàn vạn tính mệnh những người vô tội, đều vì sự ngu xuẩn của các ngươi mà phải chôn theo." Trừng mắt nhìn Đỗ Như Uyên cúi đầu làm thinh, Định Nam vương đùng đùng tức giận, "Ta trói ngươi suốt dọc đường, là hy vọng ngươi nghĩ cho thông suốt, nhìn thấu tình hình, chẳng ngờ ngươi vẫn ngoan cố như vậy. Ngươi có biết tại sao từ nhỏ ta đã không cho ngươi luyện võ không? Là vì không muốn ngươi giống ta thời trẻ, bị cuốn vào vòng xoáy chính loạn. Xưa nay quyền mưu tranh đấu chính là vực sâu không đáy, ta từ lúc trẻ tuổi như ngươi đã kế thừa vương tước, chìm nổi quan trường mấy chục năm, đến giờ vẫn không dám lơ là một khắc. Nếu ngươi muốn lộng quyền mưu thuật, cũng không được ngu ngốc làm ra những chuyện đến trẻ con ba tuổi còn thấy nực cười thế này, mau cút về đọc thêm mấy cuốn sách, chuyên tâm rèn luyện, đợi thêm mười mấy năm nữa tới tuổi nhi lập, may ra mới có tư cách luận bàn chinh sự."

Đỗ Như Uyên chậm rãi đáp, "Cha, mọi sự đã rồi, muộn rồi."

Định Nam vương nhắm mắt lại, thở dài một tiếng. Ông ta điều dưỡng tốt nên trông chỉ như ngoài ba mươi tuổi, nhưng vừa rồi thở dài, gương mặt lại lộ ra vẻ tang thương vô hạn, "Ta là cha ngươi, dù tan xương nát thịt theo ngươi, cũng đành coi như số mệnh, nhưng ngàn vạn tính mệnh người vô tội ở Nam quận, nếu bị ngươi liên lụy, ngươi có gánh vác nổi không?"

Đỗ Như Uyên đáp, "Nếu cha khai chiến với An Thuận vương, cũng chưa biết ai thắng ai bại."

https://thuviensach.vn

Định Nam vương lắc đầu cười nhạt, vẻ tang thương cùng cực, "Đúng là lời của trẻ chưa dứt sữa, một khi động đến binh đao, nhất định sẽ khiến sinh linh đồ thán, liên lụy kẻ vô tội. Phàm nơi đóng quân, tất có gai góc, chiến loạn qua đi, hạn hán ắt đến. Ngươi đọc được mấy quyển sách, đã đọc đến đây chưa?"

Đỗ Như Uyên vặn lại, "Không vì gây chiến, nuôi binh làm gì?"

Định Nam vương đáp, "Binh có thể làm thiện, giữ đất an dân, cũng có thể làm ác, bởi mới nói binh lính không lành, không phải quân tử, bất đắc dĩ mới phải dùng đến. Kẻ hiếu sát, tất không thể được lòng thiên hạ."

Đỗ Như Uyên lại nói, "Phụ thân trích lời thánh hiền, đương nhiên có lý. Nhưng hiện giờ An Thuận vương nắm giữ triều chính, thái tử ngu dốt hung tàn, nếu lên kế vị, hậu quả khỏi nói cũng biết. Nước mất mà không biết là kẻ bất trí, biết mà không bàn, là bất trung."

Định Nam vương mắng, "Ngu ngốc! Lẽ nào gã thiếu niên họ Lạc kia có thể thành minh quân chắc? Dọc đường đi, ta đã quan sát, thấy hắn phẩm đức thuần hậu, nhưng một là ngốc nghếch, hai là bất tài, đưa một kẻ tầm thường lên làm vua thì còn nực cười hơn. Dù hoàng thượng nhận hắn làm con, chống lại thái tử, thì văn thần võ tướng trong triều cũng không chấp nhận. Thái tử sở dĩ trở thành thái tử, là vì có An Thuận vương chống lưng. Mộ Diên tuy tâm cơ thâm trầm, nhưng kiêm thông văn võ, biết chế phục người. Bằng không ngươi tưởng quần thần chịu nhận một đứa hài nhi họ khác kế tục hoàng thất, ngồi giữa triều đường ư?"

Đỗ Như Uyên nín lặng.

Định Nam vương lại than, "Như ngươi vừa nói, giờ đây ván đã đóng thuyền, có nhiều lời cũng vô dụng. Chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy thôi." Đoạn phẩy tay áo vén rèm đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh, Chiêu Nguyên và Ứng Trạch bấy giờ mới hiện thân. Chiêu Nguyên an ủi Đỗ Như Uyên, "Thật ra cha huynh rất thương huynh."

Đỗ Như Uyên thở dài, lắc đầu không đáp. Lâm Tinh nóng nảy vung nắm tay, "Mọt sách, đừng tin lời cha ngươi. Còn nói Lạc Việt không bằng tên ngốc Mộ Trinh nữa. An Thuận vương có gì ghê gớm đâu, kỳ lân hộ mạch chúng ta chưa nghe thấy tên lão bao giờ. Có thể thấy lão ta còn chẳng bằng Lạc Lăng Chi.

Trong khi Lạc Việt lại lọt mắt cả ta lẫn Chiêu Nguyên."

Thương Cảnh lại biến thành rùa, nằm trên đầu Đỗ Như Uyên. Chiêu Nguyên thấy tâm tình Đỗ Như Uyên rất phức tạp, cần yên tĩnh một lát, bèn giật giật tay áo Lâm Tinh, "Chúng ta đi thôi."

Huống hồ, nó còn nhận ra, tuy Định Nam vương mắng như tát nước vào mặt con trai, nhưng vào lúc quan trọng, ông lại dang tay ra giúp đỡ. Quay về lều Lạc Việt, nó liền thuật lại mọi chuyện. Lạc Việt thở dài, "Vương gia nói câu nào cũng có lý cả. Nếu liên lụy đến cả nhà họ Đỗ cùng dân chúng Nam quận, tội ta càng không thể tha."

Lâm Tinh trừng mắt nhìn hắn, "Đừng nói xui xẻo thế. Ngươi nhất định sẽ đánh bại phụng hoàng, thái tử và An Thuận vương, giờ đây chỉ được thắng không được thua."

Lạc Việt nghiêm trang gật đầu, "Không sai."

Trời còn chưa sáng, Lạc Việt đã trở dậy rửa mặt chỉnh trang, Định Nam vương sai người chuẩn bị chút đồ ăn, hắn lót dạ rồi bước ra ngoài, Chiêu Nguyên, Lâm Tinh và Ứng Trạch ẩn thân đi theo.

Ngựa đã chuẩn bị sẵn ngoài lều. Định Nam vương vận vương phục tím sẫm thêu chim hạc, đội mũ tử kim. Đỗ Như Uyên cũng đổi sang y phục thế

https://thuviensach.vn

tử màu tím nhạt, bên trên thêu chìm hình hạc tiên mây lành. Bọn Lạc Việt chỉ mới thấy gã ăn mặc sặc sỡ như chim công hồi đến Cửu Ấp thành, hôm nay là lần đầu tiên thấy gã vận phục sức chính thức như vậy, càng làm nổi bật phong thái ung dung, chợt cảm thấy Đỗ Như Uyên đã biến thành một con người khác.

Lâm Tinh tặc lưỡi, "Đỗ mọt sách có phong thái thế tử ghê."

Lạc Việt tiếp lời theo phản xạ, "Đỗ sư đệ vốn là thế tử mà."

Lời này vừa thốt ra, thấy binh lính xung quanh đều nhìn mình đầy kỳ quái, Lạc Việt mới sực nhớ Lâm Tinh đang ẩn thân, người khác chỉ trông thấy hắn ngây ngô lẩm bẩm một mình. Vội cười ngượng ngập, leo lên ngựa. Tôn Bôn đứng khoanh tay cạnh trướng quan sát, còn Lạc Lăng Chi lại gần tiễn chân, "Việt huynh tiến cung phải cẩn thận, tôi và Tôn huynh đợi trời sáng sẽ vào kinh."

Lạc Việt cũng dặn Lạc Lăng Chi bảo trọng, rồi ra roi thúc ngựa lên đường.

Khi chân trời bắt đầu lờ mờ sáng, một hàng người phi ngựa đến đại môn ngoài thành, thị vệ theo hầu xuống ngựa, đệ trình tín vật cho vệ binh giữ thành. Vệ binh xem xét xong, bèn mở cửa cho bọn họ vào thành. Lúc này trời mới tang tảng sáng, nhưng trong kinh thành đã bắt đầu rộn rã, cửa hàng cửa hiệu hai bên con đường thênh thang đang bận bịu mở hàng, những người bán rong hối hả đẩy xe hàng nhỏ kêu leng keng, cố chiếm lấy chỗ tốt bên đường. Từ cửa sổ những nhà treo biển hàng cơm hay quán rượu, mùi thức ăn ngào ngạt bay ra, hòa vào cùng tiếng rao hàng rong, lượn lờ trên phố. Con đường dưới chân rộng rãi bằng phẳng, lầu gác san sát, toát lên vẻ phồn thịnh thái bình.

Ứng Trạch "hừ" một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phương xa.

https://thuviensach.vn

Chú thích: (1) "Khâu" có nghĩa là "giun".

Chương 12

Băng qua phố Chu Tước phồn hoa bậc nhất, tiến vào Huyền Vũ môn, hoàng thành đã ở ngay trước mắt. Sắc trời ban sớm xanh ngắt, tường ngang dãy dọc nguy nga, ngói son của những cung điện liên tiếp trùng trùng điệp điệp cũng rực lên trong nắng. Ngàn liễu thướt tha cung Thanh Tỏa, Muôn oanh ríu rít điện Kiến Chương (l).

Lạc Việt cùng Định Nam vương và Đỗ Như Uyên xuống ngựa ngoài Thừa Thiên môn, đi bộ vào trong. Hoàng đế đã lệnh cho hai viên thái giám đợi sẵn, dẫn đường cho bọn họ. Lạc Việt bắt chuyện với hai tiểu thái giám, biết được một kẻ tên Liên Lục, một kẻ tên Biên Trương. Lạc Việt bất giác hỏi, "Tổng quản công công của các vị có phải tên là Thanh Nhất Sắc (2) không?"

Liên Lục công công đáp, "Bẩm, tổng quản công công của bọn nô tài tên Bạch Tam Nguyên."

Lạc Việt lớ ngớ bước vào hoàng cung, chỉ thấy hoa hết cả mắt, hận sao mắt không mọc luôn thành một vòng quanh đầu để nhìn ngắm cho thỏa. Băng qua cửa này cửa kia, cung ấy điện nọ, Lạc Việt mỏi nhừ đầu gối, không nhịn được lén hỏi Đỗ Như Uyên, "Đỗ sư đệ này, sắp tới chưa?"

Biên Trương công công đi trước dẫn đường ngoảnh lại cười nói, "Đừng nôn nóng, sắp rồi."

Lạc Việt dựng cả tóc gáy. Chiêu Nguyên cũng thấy nhìn mãi không thỏa, tuy cả hoàng thành đều tràn ngập khí vị nồng nồng của phụng hoàng, nhưng quả thật rất nguy nga, so với Thủy Tinh cung của biểu cữu công thì mỗi nơi một vẻ. Ứng Trạch bình phẩm, "Hoàng cung trông khá đấy, đồ tôn của Khanh Dao và Chiêu Nguyên chiếm lấy nó đi."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh góp lời, "Cũng được, có điều mùi lông chim nồng nặc quá."

Chẳng biết lại băng qua bao nhiêu cửa bao nhiêu điện bao nhiêu cầu nữa, tiểu thái giám dẫn bọn họ xuyên qua một hành lang dài dằng dặc, lại rẽ qua một hành lang khác, sau cùng dừng lại ngoài hiên một ngôi điện ở mé bên, "Mời vương gia, thế tử và vị này nghỉ chân tại đây."

Lạc Việt tiến vào điện, ngồi xuống một chiếc ghế theo lời tiểu thái giám, cho đôi chân rã rời được nghỉ ngơi, đoạn thỉnh giáo Đỗ Như Uyên, "Đỗ huynh, chúng ta đang đợi hoàng thượng truyền gọi ư?"

Đỗ Như Uyên chưa kịp đáp thì Biên Trương công công đã cướp lời, "Xin đừng nôn nóng, trước khi diện thánh, phải làm một việc đã."

Chẳng bao lâu sau, lại có mấy tiểu hoạn quan bưng khay và hộp vào.

Liên Lục công công nói với Lạc Việt, "Xin mời vị này theo tôi." Và dẫn hắn vào, bên trong đã sắp sẵn một thùng nước, tiểu thái giám đặt hộp xuống bàn, lấy ra mấy thứ như khăn tắm, lại lật tấm sa phủ trên khay ra, để lộ một bộ đồ xếp ngay ngắn. Liên Lục công công bảo hắn, "Mời cởi."

Mấy tiểu thái giám xúm lại, nhanh nhẹn cởi y phục cho hắn.

Lạc Việt trở tay không kịp, giãy giụa giữ lấy vạt áo, "Để ta tự làm cũng được."

Liên Lục công công che miệng cười, "Công tử sợ gì chứ, đây là phận sự của bọn nô tài, làm riết thành quen ấy mà."

Mùa hè mặc ít quần áo nên chỉ thoáng chốc Lạc Việt đã bị lột sạch, đẩy vào thùng tắm. Mấy tiểu thái giám lại bưng bình nhỏ bát to đổ dăm thứ nước vào thùng, lại bỏ thêm vài loại phấn, khiến hắn thấy mình như một con gà bị bỏ vào nồi, giờ đang được nêm gia vị. Liên Lục công công lần

https://thuviensach.vn

lượt thuyết minh, "Đây là Phù Dung lộ, dùng để tắm sẽ làm da dẻ mịn màng, loại phấn này là Dược Dục phấn do Tây Vực tiến cống, giúp thanh lọc thất khiếu sảng khoái tinh thần, còn đây..."

Lạc Việt thấy da đầu tê dại hẳn đi, mấy tiểu thái giám cầm khăn tắm kỳ cọ cho hắn một lượt, lại được Liên Lục công công đứng bên chỉ đạo, "Kia kia nữa, đừng để kẽ móng tay còn cáu ghét, chỗ này chỗ này, phía sau tai phải cọ mạnh..."

Lạc Việt bị kỳ cọ đánh bóng từ đầu đến chân một lượt, đỏ au như tôm luộc bước ra khỏi thùng tắm, thay một bộ y phục mới. Lần đầu tiên trong đời Lạc Việt chân xỏ giày tơ, mặc một chiếc áo dài tay rộng thường thấy ở đám công tử và ca nữ, chất lụa vừa nhẹ vừa mỏng, trơn mát dán vào da thịt khiến hắn thấy như đang mơ. Tiểu thái giám còn thuần thục dùng khăn khô lau tóc cho hắn, quạt cho chỉ còn âm ẩm rồi búi tóc đội mũ lên.

Sửa soạn xong xuôi, Liên Lục công công quan sát một lượt từ trên xuống dưới, gật đầu hài lòng, "Tốt, tốt, thế này mới diện thánh được."

Lạc Việt vừa bước ra gian ngoài, Đỗ Như Uyên liền sáng mắt lên cười tán thưởng, "Huynh quả đã thay da đổi thịt."

Cặp mắt Lâm Tinh lấp lánh như sao trời, "Lạc Việt đúng là quá đẹp trai mà.

Có điều bộ đồ mới này hơi ẻo lả, không tỏ rõ được hào khí của hắn."

Chiêu Nguyên khẽ thì thầm, "Trông cứ kỳ kỳ." Bộ đồ này đẹp thì có đẹp, nhưng khoác lên người Lạc Việt cứ như đồ đi mượn, nhìn thế nào cũng thấy không hợp lắm.

Lạc Việt nói qua kẽ răng với Chiêu Nguyên đang ẩn thân bên cạnh, "Đây gọi là tấm áo chẳng làm nên thầy tu."

https://thuviensach.vn

Lát sau, một tiểu thái giám đứng bên ngoài tuyên gọi, "Hoàng thượng có lệnh, truyền Lạc Việt và Định Nam vương, Định Nam thế tử vào Phụng Càn cung kiến giá."

Lạc Việt từng nghe qua, Phụng Càn cung chính là tẩm cung của hoàng đế, xem ra bệnh tình hoàng đế không nhẹ, triệu kiến thần dân cũng không rời khỏi tẩm cung.

Trong nội cung bấy giờ cũng đang nhốn nháo bàn luận. Hoàng đế đột nhiên cho gọi một thiếu niên quê mùa tự xưng là hậu duệ hoàng thất vào cung, đại sự cỡ này chẳng những chấn động trong triều ngoài nội, mà cũng làm xôn xao cả hậu cung. Hôm nay Lạc Việt phụng mệnh tiến cung, các cung nga và tiểu thái giám đều hiếu kỳ bàn tán, không biết dáng vẻ người này ra sao.

Đàm Đài Dung Nguyệt ngồi trong điện các, nghe các tiểu cung nữ và tiểu hoạn quan bên ngoài thì thầm to nhỏ, lòng xốn xang khôn xiết.

Giờ này chắc hẳn Lạc Việt đã vào cung. Sau khi gặp hoàng thượng, hắn sẽ ra sao? Thái tử và quốc sư sẽ không bất ngờ làm loạn, sai người bắt hắn lại chứ?

Tiểu cung nữ ngoài cửa đang hạ giọng thì thào, "Đã ai chạy tới miêu tả Lạc Việt kia trông thế nào chưa? Nghe nói hắn biết yêu pháp, tướng mạo thô kệch, còn biết biến lớn biến nhỏ, giống như một con khỉ có cánh vậy."

"Không phải là da ngăm đen, dáng vẻ khôi ngô, từng làm thổ phỉ ư?"

"Không đúng không đúng, là một đạo sĩ trẻ trông như quỷ mị?"

"Đều nói láo cả, vừa rồi Quỳnh Tuyết nghe Tề Hòa nói, Lạc Việt kia trông rất tuấn lãng, chẳng kém gì thái tử, Định Nam thế tử cũng đẹp hơn lời đồn đại."

https://thuviensach.vn

...

Đàm Đài Dung Nguyệt đứng ngồi không yên, chợt nghe ngoài hành lang có tiếng chân hối hả chạy lại, "Đến rồi đến rồi, bọn họ đã tiến vào nội cung, đến Phụng Càn cung kiến giá rồi."

Đàm Đài Dung Nguyệt nghe nói đứng phắt dậy, rảo bước chạy về phía cửa, nhưng lại cảm thấy hơi đường đột, vội ổn định tư thái thong dong vịn khung cửa nhìn ra ngoài.

Cầu khẩn trời cao, nhất định phải bảo hộ Lạc Việt bình an.

Lúc này, một người khác cũng đang thầm suy đoán, không biết Lạc Việt hình dung nhân phẩm ra sao. Lần này dùng hắn đối phó với An Thuận vương, thật là cách bất đắc dĩ, Thái tổ hoàng đế trên trời có linh xin phù hộ cho, để hắn là một con cờ dễ sai khiến. Chợt nghe tiếng rèm châu treo ngoài hành lang kêu lanh canh, tiểu thái giám quỳ báo, "Bẩm hoàng thượng, Lạc Việt cùng Định Nam vương và Định Nam thế tử đã đến."

Hòa Thiều từ trên giường gượng dậy, chỉnh trang y phục, ngồi ngay ngắn, "Tuyên."

Lạc Việt theo sau tiểu thái giám, bước vào Phụng Càn tẩm cung của hoàng đế. Vừa vào đến cửa, liền ngửi thấy mùi thuốc ngào ngạt. Lạc Việt quanh năm hái thuốc bán lấy tiền, còn làm công cho một tiệm thuốc trong thị trấn dưới núi, đã quen với mùi thuốc, nhận ra ngay có mùi phục linh, sài hồ, bối mẫu và đông trùng hạ thảo. Lẽ nào hoàng đế mắc bệnh phổi?

Phụng Càn cung rất rộng, Lạc Việt thoạt tiên nhìn xuống, thấy dưới chân lát gạch khắc hoa tinh xảo, hoa văn đã mòn vẹt cả đi, lấy đâu gạch vàng đầy đất như đồn đại. Lại nhìn khắp xung quanh, tường cũng không còn mới, bên trên treo mấy bức sơn thủy thư họa, nào có thếp bạc dát vàng. Cột trụ sơn son trong sảnh chẳng lấy gì làm mới, Lạc Việt lén liếc xà nhà,

https://thuviensach.vn

đâu thấy những viên dạ minh châu lớn để chiếu sáng ban đêm, trái lại, bên góc tường và cột trụ bày những giá đèn bằng đồng, tuy hơi cũ, nhưng đều được lau chùi sáng bóng. Bàn ghế đã cũ cả, màn buông trướng rủ xung quanh đều thêu chim phụng ba đuôi, cũng không dùng chỉ vàng.

Thật ra gạch lát dưới nền còn đắt hơn vàng, rường cột trong sảnh đều dùng gỗ phụng dực kỷ tử, bàn ghế đóng từ loại gỗ đàn hương tiểu diệp tê giác, ngay cả tấm thảm vuông nho nhỏ kê dưới giá đèn cũng dùng cỏ ngọc tuyến hương bồ chỉ mọc bên bờ nước ở một nơi nào đó tại Giang Nam dệt thành, viền bằng sợi gai của cây dâm bụt tím, một xấp đáng ngàn vàng, chỉ để may viền cũng là tơ do tằm tuyết ăn lá lim vàng mà nhả ra, sản vật Tây Vực tiến cung, những bức sơn thủy thư họa trên tường là thủ bút của Lục Thám Vi và Trương Chi. Những điểm này, Lạc Việt đương nhiên không hề nhận ra. Bởi thế, hắn rất thất vọng với tẩm cung của hoàng đế, cảm thấy nơi này quá tuềnh toàng, ngoại trừ phòng ốc lớn ra, còn chẳng xa hoa bằng động hồ ly của Hồ Lão Thất, ngay bình hoa trong động nó cũng nạm viền vàng. Xem ra hoàng đế không được xa hoa như trong truyền thuyết, có lẽ vì phụng hoàng đã bỏ mặc chẳng ngó ngàng gì đến, nên mới sa sút như vậy. Lạc Việt ngửi mùi thuốc, chợt nảy lòng thông cảm với hoàng đế.

Cung nữ và hoạn quan hầu hạ rất đông, nhưng trong điện vẫn lặng phắc, cả tiếng thở mạnh cũng không có. Tiểu thái giám dẫn đường cho bọn họ bước rất khẽ, khiến Lạc Việt bất giác cũng phải nhẹ chân theo, tiểu thái giám vén rèm châu lên, dẫn bọn họ vào nội điện. Từ đằng xa, thấy trên sập có một người ngồi ngay ngắn, vận áo bào mình đen sẫm tay áo rộng đỏ sẫm, đầu đội mũ châu, Lạc Việt còn chưa kịp nhìn kỹ thì Định Nam vương và Đỗ Như Uyên đã sụp xuống quỳ bái, Lạc Việt cũng quỳ xuống khấu đầu.

Hoàng đế nói, "Bình thân." Giọng rất trẻ, ngữ điệu lại ôn hòa, chỉ hiềm trung khí không đủ. Lạc Việt theo Định Nam vương và Đỗ Như Uyên đứng dậy, còn chưa đứng vững, đã nghe hoàng đế hỏi, "Ai là Lạc Việt?"

Lạc Việt khom người đáp, "Chính là thảo dân."

https://thuviensach.vn

Tiểu thái giám đứng sau hoàng đế liền cao giọng quát. "To gan! Dám không lạy mà đứng thẳng đáp lời hoàng thượng."

Lạc Việt bực bội, đang định quỳ xuống thì hoàng đế dịu giọng, "Đâu phải ở trong chính điện, đừng quá câu nệ, cứ đứng mà trả lời đi." Ngừng một lát mới bảo, "Ngươi bước lên vài bước."

Lạc Việt khom người tạ ân, bước lên vài bước. Hoàng đế lại nói, "Ngẩng đầu lên cho trẫm xem."

Lâm Tinh ẩn thân phía sau Lạc Việt sốt ruột cằn nhằn, "Hoàng đế này phiền phức thật đấy, muốn nhìn rõ Lạc Việt thì nói quách một câu cho rồi, còn chia ra nói thành mấy câu, dông dài quá."

Thương Cảnh nằm trên đầu Đỗ Như Uyên hạ giọng thật thấp, "Ngắt một câu ra thành vài ba câu chính là một trong những tri thức của đế vương và kẻ làm quan ở phàm trần đó."

Lạc Việt tuân chỉ ngẩng lên, thừa cơ trông rõ thánh dung. Thiên tử ngồi trên kia chỉ lớn hơn Tôn Bôn vài tuổi, mình vận hoàng bào thêu phượng, gương mặt tuấn tú tái nhợt, thân hình gầy gò yếu đuối, chăm chú nhìn Lạc Việt cười, "Quả là thiếu niên phong thái ngời ngời."

Lạc Việt lại khom lưng thưa, "Hoàng thượng quá khen." Hắn chợt nảy ra một ý nghĩ đại bất kính, hoàng đế trông chẳng giống hoàng đế chút nào, mà giống một thư sinh ốm yếu. Trẻ tuổi như vậy lại nhận một kẻ lớn tuổi như Mộ Trinh làm con, thật chẳng ra sao, nhận làm tiểu đệ may ra còn được.

Chiêu Nguyên ghé tai bảo Lạc Việt, "Nơi này không có phụng hoàng, sinh khí trên người hoàng đế cũng kiệt quệ rồi. Sinh khí cạn kiệt, quanh người còn lờ mờ tỏa ra khí xám, xem ra vị hoàng đế này chẳng sống được bao lâu nữa."

https://thuviensach.vn

Hoàng đế trầm ngâm nói, "Lạc Việt, Lạc Việt, cái tên này cũng rất hay.

Nghe nói ngươi lớn lên trong môn phái huyền đạo?"

Lạc Việt thưa, "Thảo dân từng là đệ tử Thanh Sơn, cái tên này cũng do sư phụ trước đây đặt cho. Các đệ tử cùng thế hệ với thảo dân đều lấy chữ 'Lạc'

cả."

Hoàng đế cười, "Thì ra là thế, thái tử từ nhỏ cũng lớn lên trong môn phái huyền đạo, dường như còn quen biết ngươi. Sao ngươi lại gia nhập Thanh Sơn?"

Lạc Việt ngừng một lát mới đáp, "Cha mẹ thảo dân đã qua đời trong trận Đồ Thành mười mấy năm trước, là sư phụ cứu thảo dân, đem thảo dân về Thanh Sơn."

Hoàng đế lơ đãng hỏi tiếp, "Thân thế của ngươi, cũng do sư phụ nói cho ngươi ư?"

Lạc Việt khẽ rùng mình, "Thưa không. Sư phụ thảo dân tình cờ đi ngang, gặp đúng lúc tàn sát, cứu được thảo dân mà không hề biết đến chuyện thân thế.

Lão nhân gia người chỉ nói, cha mẹ thảo dân đã qua đời trong đại nạn năm đó."

Hoàng đế gật gật đầu, ho húng hắng, bèn đón lấy tách trà nhấp một ngụm, đoạn hỏi tiếp, "Như vậy ngươi làm sao biết được thân thế của mình?"

Lạc Việt trầm giọng đáp, "Nhờ đủ thứ cơ duyên mà biết được."

https://thuviensach.vn

Hoàng đế cười, cũng chẳng hỏi gặng xem "đủ thứ cơ duyên" là gì, vì chẳng quan trọng. Y quay sang Định Nam vương, "Chuyện này may mà có Đỗ khanh, giúp được trẫm một việc lớn, để huyết mạch hoàng tộc không phải lưu lạc bên ngoài, trẫm sẽ phong thưởng cho khanh và thế tử."

A? Lạc Việt há miệng, nhưng không phát ra tiếng nào. Định Nam vương khom lưng đáp tạ, "Thần tạ hoàng thượng long ân."

Lạc Việt vốn định nói, Định Nam vương gia và thế tử không dính dáng gì tới chuyện này, nhưng hắn tự biết mình không tiền không thế càng không chỗ chống lưng, dù ai là hoàng đế, cũng sẽ đoán rằng Lạc Việt hắn là một con rối do Định Nam vương dựng lên để đối phó với An Thuận vương. Trong tình cảnh ấy, nhiều lời chỉ tổ chuốc thêm phiền phức. Định Nam vương đã khảng khái gánh lấy tội danh này, Lạc Việt cũng không tiện lên tiếng, đợi thái độ của hoàng đế rõ ràng hơn rồi tính.

Trên sập ngự, hoàng đế gắng gượng nén cơn ho xuống, hồi lâu mới khàn khàn nói, "Lạc Việt sinh ra trong dân gian, nếu chưa qua nghiệm chứng đã cho ngươi nhập tông thất, e rằng chúng thần trong triều và bách tính thiên hạ đều không phục. Chuyện liên quan tới huyết mạch hoàng thất, trẫm càng không thể sơ suất, phải kiểm tra chứng nghiệm cẩn thận, mới có thể xác định rõ thân phận của ngươi."

Lâm Tinh thì thào, "Kiểm tra cái gì? Dòng dõi nhà Lạc Việt đã lưu lạc bên ngoài hơn một trăm năm, hoàng đế lại không có những thứ hữu dụng như long châu của rồng ngốc, định kiểm tra thế nào đây?"

Định Nam vương cũng lên tiếng, "Dám hỏi hoàng thượng, phải kiểm tra thế nào ạ?"

Hoàng đế đứng dậy, chậm rãi đáp, "Trẫm sẽ trích máu nhận thân với Lạc Việt trong chính điện thái miếu, trước bài vị Thái tổ và Thái tông hoàng đế."

https://thuviensach.vn

Trích? Trích máu nhận thân? Lạc Việt thầm la hoảng trong lòng, không phải chứ. Như vậy sao có thể thành công được. Trước tiên bỏ qua chuyện Lạc Việt hắn rốt cuộc có phải người họ Hòa hay không, dù đích xác là đúng, thì huyết mạch cũng đã lưu lạc trong dân gian chừng ấy năm, pha tạp với huyết thống của bách tính bình dân rồi. Phương pháp trích máu nhận thân này chỉ dùng cho phụ tử huynh đệ nhận nhau, đến tổ phụ với tôn nhi cũng chưa chắc nhận được, huống hồ quan hệ giữa hắn và hoàng đế đã cách nhau hơn một trăm năm? Lại nghe hoàng đế yếu ớt nói, "Trích máu nhận thân là cách duy nhất để thuyết phục mọi người về thân phận của ngươi. Giữa thái miếu, có Thái tổ, Thái tông cùng các vị tiên đế phù hộ, nhất định kết quả không thể sai được."

Dứt lời, hoàng đế nhìn hắn, vẻ sâu xa. Lạc Việt rúng động trong lòng, tự hiểu ra.

Hoàng đế lại ngồi xuống sập, cơn ho nãy giờ vẫn nén cũng bật ra, sặc sụa. Đám cung nga thái giám bưng ống nhổ, khăn tay, khay trà quỳ xuống bên sập. Hoàng đế ho một chập, ném chiếc khăn bưng miệng xuống, mệt mỏi nói, "Từ hôm nay, Lạc Việt tạm thời ở lại trong cung, Lạc Khánh cung bên mé Tây nội đình rất hợp với tên của ngươi, ngươi có thể trú tại đó. Đỗ khanh có phủ đệ trong kinh, trẫm cũng khỏi phải sắp xếp thêm, để thế tử ở lại trong cung làm bạn với Lạc Việt đi."

Lạc Việt và Định Nam vương, Đỗ Như Uyên cùng quỳ xuống tạ ơn. Hoàng đế lại nói thêm vài câu, rồi lệnh cho tiểu thái giám dẫn bọn họ lui xuống bố trí cho ổn thỏa.

Bước xuống thềm Phụng Càn cung, Lạc Việt thở ra một hơi dài, cảm thấy lớp áo sau lưng ướt đẫm, dính sát vào da thịt. Hai vị công công Biên Trương và Liên Lục đã đợi sẵn dưới thềm, tiểu thái giám từ Phụng Càn cung truyền lại thánh ý của hoàng thượng, vẫn do Biên Trương và Liên Lục dẫn bọn họ tới Lạc Khánh cung.

https://thuviensach.vn

Bước tới giao lộ, Biên Trương công công khom lưng thưa với Định Nam vương, "Đến đây vương gia có thể dừng chân rồi."

Đỗ Như Uyên nói, "Phụ vương, nhi thần tạm thời ở lại trong cung với Lạc Việt, xin người đừng lo."

Ánh mắt Định Nam vương lướt qua Lạc Việt, rồi dừng lại ở Đỗ Như Uyên, "Ở trong cung, nhớ phải thận trọng giữ lễ."

Đỗ Như Uyên vâng dạ. Định Nam vương khẽ thở dài, rồi quay mình đi theo mấy tiểu thái giám.

Liên Lục công công cười bảo Đỗ Như Uyên và Lạc Việt, "Hai vị, Lạc Khánh cung đã sắp xếp xong xuôi, mời theo nô tài."

Cùng lúc đó, tin tức đã như mọc cánh bay khắp hậu cung, len lỏi tới mọi ngóc ngách.

Khi hoàng đế sai người dọn dẹp Lạc Khánh cung, mọi người đã đoán được, vị thủ lĩnh loạn đảng tự xưng là huyết mạch hoàng gia hẳn sẽ ở lại đây. Đến giờ sự thật đã bày ra trước mắt, trong hậu cung lại cuộn lên một đợt sóng ngầm. Hòa Thiều tuy yếu ớt, không con, nhưng vẫn có không ít phi tần. Hoàng hậu dẫn đầu, cùng Hiền, Đức, Huệ, Thục bốn vị quý phi, lại thêm cả Hà, Thẩm hai vị chiêu nghi cùng mấy vị phi tần tài nhân, kéo tới Hoàng Từ cung, xin thái hậu bày cách. Hoàng thượng cho một tên thổ phỉ đầu đường xó chợ vào ở trong cung, tuy ở tít Lạc Khánh cung mé Tây gần với ngoại đình nhất, nhưng các vị nương nương vẫn thấy khó coi. Hoàng hậu cầm khăn tay lau nước mắt, "Thái hậu nương nương, người phải làm chủ cho bọn thiếp, nghe nói tên thổ phỉ kia rất lợi hại, còn biết biến thành một con khỉ có cánh, cưỡi rùa đằng vân giá vũ nữa, mấy vạn đại quân của An Thuận vương gia cũng không làm gì được hắn. Bọn thần thiếp lại đều là nữ tử yếu đuối..."

https://thuviensach.vn

Thái hậu gần đây dốc hết tâm sức lo tính cho con trai, thường hận hậu cung của hoàng đế chỉ toàn hạng đẹp đẽ mà bất tài, có ngực không có óc, rặt một bầy vô tích sự, chẳng đỡ đần được việc gì. Khó khăn lắm mới đưa được Lạc Việt vào cung, phe quốc sư và An Thuận vương còn chưa ỏ ê, đám vô dụng trong hậu cung này đã chạy đến đây khóc lóc. Đúng là một lũ ngu xuẩn, có mắt không tròng, chẳng trông thấy đại cục. Nhưng trong cung rặt những kẻ ngu ngốc, thái hậu cũng không thể trách người khác. Năm xưa khi tiên đế còn tại vị, hậu cung đấu đá liên miên, cấu xé lẫn nhau, may mà thái hậu cao tay, lại có con trai làm chỗ dựa, mới ngồi vững trên ghế hoàng hậu. Đến khi Hòa Thiều tuyển phi, thái hậu biết con mình yếu ớt, nếu hậu cung lại đầy rẫy yêu nghiệt, e rằng y chịu không thấu, nên tự mình làm chủ, dùng cặp mắt được rèn luyện qua bao phen đấu đá tuyển lựa từng người, phàm mặt mũi sắc sảo, tinh minh lanh lợi đều loại hết. Thế nên hậu cung của Hòa Thiều toàn những nữ tử ngây thơ hồn nhiên.

Đến hôm nay, lẽ nào phải trách bản thân mình làm mình chịu? Cơn giận của thái hậu theo hai mạch Nhâm Đốc bốc lên tận huyệt Bách hội trên đỉnh đầu, bà đập bàn mắng, "Hoàng hậu đứng đầu hậu cung nắm giữ phụng ấn, không quản lý cho tốt, lại học theo các phi tần hóng hớt những chuyện đồn đại nơi đầu đường xó chợ, nghe ngóng tin tức về một nam tử không liên quan rồi tụ tập khóc lóc om sòm, còn ra thể thống gì nữa."

Những câu khác không nói, chỉ một câu "nghe ngóng tin tức về một nam tử không liên quan", dù hoàng hậu đầu óc chậm chạp cũng biết là trọng tội, lập tức nín bặt, thoáng chốc, cả căn phòng nức nở tiếng khóc than chợt im phăng phắc. Lát sau, hoàng hậu khẽ thút thít, run rẩy cất giọng, "Thái hậu thứ tội, chúng thần thiếp chỉ nghe nói có một tên loạn đảng không liên quan gì sắp vào ở trong nội đình, nhất thời không biết phải làm sao mới đúng, thế nên..."

Thái hậu lại đập bàn mắng, "Mở miệng ra là loạn đảng, ngậm miệng vào là loạn đảng, ai dạy các ngươi từ này đấy? Người này nói không chừng còn là huyết mạch hoàng thất, hoàng đế còn chưa dám khinh thường, tạm thời

https://thuviensach.vn

sắp xếp cho hắn ở lại trong cung, vậy mà các ngươi đã tự định tội danh cho hắn rồi à?"

Hoàng hậu và các phi tần lại nín bặt. Thái hậu đưa mắt nhìn khắp lượt, cười nhạt, "Thiếu niên này tuổi tác xấp xỉ thái tử, từ sau khi sách phong, thái tử ở trong Đông cung, cách xa hậu cung điện các, nhưng so với Lạc Khánh cung mé Tây thì còn gần hơn, sao không thấy các ngươi khóc lóc làm loạn, nói cái gì nam tử không liên quan?"

"Nam tử không liên quan" rõ ràng là từ dùng của thái hậu trước mà, hoàng hậu thầm oán trách, nhưng không dám lộ ra ngoài mặt, chỉ ấm ức nói, "Thần thiếp cùng các muội đây vừa nghe nói loạn... người đó sắp ở lại, nhất thời đã rối bời cả lên. Dù sao trong cung cũng chưa từng xảy ra chuyện này bao giờ. Mong thái hậu thứ tội."

Thái hậu thở dài, "Muốn trách, chỉ có thể trách các ngươi chẳng sinh được con trai cho hoàng thượng, cháu trai cho ai gia mà thôi."

Loạn đảng vào cung có liên quan gì đến chuyện bọn họ sinh con trai? Hoàng hậu và các phi tần đều ngơ ngác không hiểu, nhưng câu này chạm đến chỗ thương tâm của họ, hoàng hậu nức lên, "Nào phải chúng thần thiếp không muốn? Tiếc rằng thiên ý trêu ngươi, hiện giờ thân thể của hoàng thượng lại... hu hu..."

Các phi tần cũng nghẹn ngào òa khóc. Thái hậu nhìn mấy nàng dâu ngốc nghếch, cảm thấy toàn thân bải hoải, hai mắt nhức nhối, đành mệt mỏi xua tay, "Các ngươi quay về đi. Tính ra thì Lạc Khánh cung gần Hoàng Từ cung của ta nhất, dù tên Lạc Việt kia biến thành khỉ có cánh cưỡi rùa đen bay đến, cũng có ai gia chống đỡ cho các ngươi." Đoạn không nén được thở dài, "Nói đến đảm lược kiến thức, các ngươi còn chẳng bằng Đàm Đài Dung Nguyệt nhà thừa tướng, chà!"

https://thuviensach.vn

Câu này thốt ra, lại khiến các phi tần nảy lòng ghen ghét. Huệ phi họ Lý to gan tiếp lời, "Đương nhiên rồi, cô ta là thái tử phi tương lai, đó gọi là sóng sau xô sóng trước, tất nhiên phải hơn bọn thần thiếp rồi. Hơn nữa nghe nói, cô ta và Lạc Việt kia từng quen nhau, Lạc Việt còn cứu mạng cô ta, không biết..."

Hoàng hậu tính ra còn thông minh hơn Huệ phi, vội trừng mắt lườm, khiến Huệ phi hoảng hốt nuốt hết những lời tiếp theo vào bụng. Hoàng hậu nhìn sắc mặt thái hậu, lau nước mắt thẽ thọt, "Thái hậu nương nương bảo trọng, bọn thần thiếp xin cáo lui." Đoạn dè dặt đứng dậy, dẫn các phi tần lui ra.

Đàm Đài Dung Nguyệt đặt tay lên ngực, gắng nén cảm giác bất an. Thái hậu truyền nàng vào cung chuyện vãn, chẳng ngờ hoàng hậu và các phi tần đột ngột kéo đến, nàng không tiện gặp bọn họ, bèn tạm lánh vào sau bình phong. Tuy nàng thấy lời Huệ phi rất chướng tai, nhưng biết được Lạc Việt đã vào ở trong Lạc Khánh cung, tim nàng lại đập rộn lên. Lạc Việt đang ở trong cung, chỉ cần đi vài bước là tới nơi. Phải làm cách nào mới gặp được hắn đây? Phải làm thế nào để báo cho hắn biết, nàng cũng đang ở đây? Phải làm sao, để chính miệng nói với hắn, "phải hết sức cẩn thận"? Đàm Đài Dung Nguyệt nhắm nghiền mắt, hít một hơi thật sâu, gắng nén tâm trạng xốn xang, định thần lại rồi bước ra khỏi bức bình phong. Thái hậu cười nhìn nàng, "Con đừng chấp Huệ phi, tính tình cô ta vốn vậy, không có ác ý đâu."

Đàm Đài Dung Nguyệt nhún mình hành lễ, đáp một tiếng "Vâng". Lại nghe thái hậu hỏi, "Con quen Lạc Việt thật ư?"

Đàm Đài Dung Nguyệt giật mình, gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt và thần sắc không lọt qua nổi cặp mắt tinh tường của thái hậu. Thái hậu ra vẻ hiền hòa, "Quen cũng chẳng sao. Con chỉ cần nhớ rằng, ai gia đón con vào cung, là muốn con trở thành thái tử phi. Phụ thân con cũng hy vọng như vậy."

https://thuviensach.vn

Đàm Đài Dung Nguyệt cắn môi cúi đầu. Thái hậu nhìn nét mặt nàng, bất giác nhớ lại thuở hoa niên. Bấy giờ, bà còn là một thiếu nữ trạc tuổi Đàm Đài Dung Nguyệt, lúc đi chơi hội, từng gặp một thiếu niên không biết tên tuổi. Chỉ thấy gã tràn đầy khí phách, phong thái hiên ngang, tuy không rành mấy câu thơ phong lưu uyển ước, nhưng múa kiếm rất giỏi. Gã làm tặng bà những bài thơ vần điệu lộn xộn bằng trắc lung tung, sai chim ưng ngậm đến trước song cửa phòng bà.

Gã cũng từng học những khúc nhạc tân thời, rồi thổi suốt đêm bên ngoài hậu viên nhà bà, tuy giai điệu lạc hẳn, nghe rất buồn cười, nhưng bà lại khóc nức nở cả đêm.

Bởi vì hôm sau là ngày bà phải vào cung, bởi lời của khúc nhạc ấy vốn là thế này, Hồng nhạn xa xôi, trăng non vừa nhú, lòng ta nhớ nàng như hồng nhạn, lòng nàng lại tựa ánh trăng, chẳng biết rọi nhà ai.

Mấy năm sau, bà mới biết được tên gã. Nét chữ tháu quen thuộc, viết một chữ "oan" cực lớn trên tấu chương, khí thế như giương cung tuốt kiếm, bị hoàng đế phu quân của bà giận dữ quẳng xuống đất.

Người viết bản tấu ấy, là Bách Lý Tề, tên phản loạn vừa bị xử tử. Thái hậu ôn tồn bảo Đàm Đài Dung Nguyệt, "Mỗi người đều có một số mệnh riêng. Thế nên, quan trọng nhất là phải biết mình là ai."

Lạc Khánh cung tuy nằm ở mé Tây nội đình, gần như ngoài rìa, diện tích cũng rộng rãi, có điều trông khác hẳn những cung điện khác, không được hài hòa cho lắm. Lạc Việt lấy làm lạ, bèn hỏi Lạc Khánh cung này có phải có gì đặc biệt chăng. Thấy Liên Lục và Biên Trương công công ấp úng không đáp, Lạc Việt lại càng lấy làm quái dị.

Chiêu Nguyên hạ giọng thì thào bên tai hắn, "Khí tức nơi này dường như không giống những nơi khác trong hoàng cung."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh góp lời, "Phải, có một luồng linh khí lạ lùng không sao nói rõ được."

Cửa ra vào Lạc Khánh cung cũng rất kỳ quái, nằm ngay ở một góc ngoặt, sấp bóng, toát lên vẻ âm u. Nhưng bên trong rất rộng, điện gác tinh trí, mấy cung nhân thấy bọn họ bước vào, nhất loạt quỳ xuống trên hành lang. Bên trong điện gác mới tinh, rộng rãi thoáng đãng, bàn ghế đều được lau sạch bóng, trên sập trải một tấm chiếu tinh xảo sặc sỡ, theo Lạc Việt thấy thì còn đẹp hơn cả tẩm cung của hoàng đế, trên bàn là một chiếc bát thủy tinh đựng dưa và trái cây, lại bày cả mấy món điểm tâm tinh tế. Biên Trương công công nói, "Đã sắp xếp xong hai chỗ trong nội điện, mời thế tử ở tại Nam điện, còn công tử đây ở Bắc điện."

Lạc Việt và Đỗ Như Uyên gật đầu cảm tạ, chợt một miếng điểm tâm từ chiếc đĩa sau lưng Biên Trương công công bay vù lên. Liên Lục công công ngoảnh lại, "Ây? Vừa rồi là gì vậy?"

Lạc Việt vội đáp, "Đâu có gì."

Liên Lục công công nửa tin nửa ngờ quay lại dặn, "Còn nữa, trong cung nhiều quy củ, tuy Lạc Khánh cung khuất nẻo, nhưng vẫn ở trong phạm vi nội đình, những điều cần ghi nhớ và kiêng kỵ, chúng nô tài sẽ nói với các vị."

Lạc Việt và Đỗ Như Uyên lại cảm ơn, đồng thời giương mắt nhìn một miếng điểm tâm nữa bay lên sau lưng Biên Trương công công. Liên Lục công công dường như đã nhận ra, vội ngoảnh lại, Biên Trương công công cũng xoay người nhìn quanh quất, ánh mắt bỗng lướt tới bàn, lập tức cau mày, "Lạ thật, điểm tâm trên hai bàn đều bày tám miếng, sao giờ lại chỉ có bảy miếng mỗi bên?"

Lạc Việt liền đáp, "Vừa rồi lúc ta và thế tử bước vào, có hơi đói nên đã tiện tay nhón hai miếng rồi, ha ha."

https://thuviensach.vn

Biên Trương công công nghi hoặc nhìn hắn, "Lúc nào cơ? Thế tử và công tử ăn nhanh thật đấy."

Lạc Việt cười gượng.

Biên Trương công công lại nói, "Trưa rồi, thảo nào hai vị đói bụng. Theo quy củ trong cung, giờ Ngọ ba khắc ăn trưa, giờ Phụng một khắc ăn sáng, giờ Tuất ba khắc ăn tối (3). Cơm nước sẽ có người đưa đến. Hai người bọn nô tài mấy ngày này tạm thời ở lại Lạc Khánh cung để hai vị tiện sai bảo, có gì kiêng cữ không ăn, có thể bảo bọn nô tài. Hôm nay cơm trưa chưa kịp dâng lên, mong các vị thông cảm bỏ quá cho."

Lạc Việt vội nói, "Công công khách sáo quá."

Đỗ Như Uyên rút trong tay áo ra hai phong bao đỏ, Biên Trương và Liên Lục đón lấy nhét vào tay áo, không hổ là kẻ sống trong cung trọng hình thức, thái độ cũng chẳng thay đổi gì mấy, chỉ ân cần hơn chút ít, lại phổ biến cho họ vài điều kỵ húy trong cung. Sau cùng, Liên Lục công công hạ giọng dặn, "Còn nữa, trong Lạc Khánh cung cũng có mấy điều kiêng kỵ. Hậu điện có một nơi được Thái tổ hoàng đế xây dựng từ khi bắt đầu kiến thiết hoàng cung, bất cứ ai cũng không được bén mảng, thời gian này, hai vị nên hạn chế ra hậu điện thôi."

Lạc Việt nghe nói lập tức sinh lòng hiếu kỳ. Đỗ Như Uyên liền hỏi, "Thỉnh giáo công công, trước đây Lạc Khánh cung là nơi ở của vị nào vậy?"

Biên Trương và Liên Lục chợt biến sắc mặt. Biên Trương lấp liếm, "Bẩm thế tử, Lạc Khánh cung từ sau khi Thái tổ hoàng đế xây dựng vẫn luôn bỏ không, hai vị là những người đầu tiên ở lại đây ạ."

Lại chuyện phiếm thêm vài câu nữa, rồi Biên Trương và Liên Lục cáo lui, quay về bẩm báo với hoàng đế rằng đã sắp xếp xong xuôi cho Đỗ Như Uyên và Lạc Việt.

https://thuviensach.vn

Lát sau, cung nhân dâng bữa trưa lên, bát đĩa khay âu, bày đầy một bàn lớn. Lạc Việt đếm thấy tổng cộng có tám món nguội, ba mươi sáu món chính, sáu món canh, mười hai món điểm tâm ngọt. Thái giám đưa cơm nói, vì thời gian gấp gáp nên chưa thể làm đủ các món theo thể chế, thiếu mất bốn món nguội, mười hai món chính, mong hai vị thể tất. Bụng Lạc Việt sôi lên ùng ục, Ứng Trạch dùng pháp thuật khiến tất cả cung nhân, thái giám đứng đờ ra, Lâm Tinh và Chiêu Nguyên cũng hiện hình, ngồi xuống bàn, thả sức ăn một trận như mây bay gió cuốn. Chiêu Nguyên nhét đầy mồm đến phồng cả má, cảm thấy hạnh phúc vô ngần. Chưa đến hai khắc, tất cả bát đĩa đã trơ đáy, Ứng Trạch cầm tăm xỉa răng tanh tách, khen, "Đầu bếp trong hoàng cung của phàm nhân, miễn cưỡng mà nói cũng không tệ."

Chiêu Nguyên xoa bụng tròn căng, "ợ" một tiếng đầy thỏa mãn, Lạc Việt lại nhặt một miếng dưa hấu đưa cho nó. Lâm Tinh đứng dậy, hăng hái, "Ta và rồng ngốc ra ngoài dạo một vòng đây. Chúng ta vào cung lâu như vậy mà chưa thấy cái lông phụng hoàng nào, quả là không bình thường. Ta cứ cảm thấy phụng hoàng đang ủ mưu gì đó."

Chiêu Nguyên cũng hấp tấp đứng dậy. Ứng Trạch làm bộ bàng quan, ngáp dài một tiếng, tỏ ý lão nhân gia ta muốn ngủ trưa. Đỗ Như Uyên can, "Không cần phải vội, lẽ nào các vị không thấy Lạc Khánh cung rất lý thú, đáng xem xét một phen trước à?"

Sắp hết giờ Ngọ, đương là lúc cơm no rượu say nằm khểnh ngủ trưa. Nhưng các thái giám và cung nữ hầu hạ trong Lạc Khánh cung chẳng dám lơ là mảy may, bọn họ phụng mệnh phải tỉnh táo quan sát nhất cử nhất động của Lạc Việt và Đỗ thế tử. Lại thấy Lạc Việt và Đỗ thế tử ra khỏi chính điện, đi thẳng về phía hậu điện. Biên Trương và Liên Lục công công chưa về, tiểu thái giám tên Mạt Yêu canh cửa điện vội chạy tới can ngăn, "Hai vị, hậu điện là nơi cấm kỵ, tốt nhất nên quay về đi."

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên cười đáp, "Chúng ta chỉ định tới xem thử, không vào trong đâu, nếu công công không yên tâm, chi bằng dẫn đường cho chúng ta đi, cũng tiện giám sát."

Mạt Yêu tên cũng như người, chỉ là một tên tiểu thái giám hạ đẳng, không dám trái ý Đỗ thế tử, đành gượng cười, "Vậy, mời hai vị xem qua rồi quay lại." Đoạn dẫn Lạc Việt và Đỗ Như Uyên đi vòng ra sau chính điện, liền trông thấy một chái nhà ngăn cách với một khu vườn rộng. Khung cửa tròn phủ bụi trên chái nhà đóng chặt, nhưng không khóa.

Mạt Yêu đẩy cửa, dẫn bọn họ vào trong, bên trong cũng có mấy gian điện gác, thoạt nhìn chẳng có gì đặc biệt, nhưng lại ngầm toát lên vẻ bất thường. Nóc nhà và góc mái của những ngôi điện gác nơi đây khác hẳn các chỗ khác, không hề trang trí, khung cửa dán sa trắng, bên ngoài điện là cổ thụ chọc trời, âm u tĩnh mịch.

Lạc Việt chợt "a" lên một tiếng. Lâm Tinh ẩn thân bên cạnh chọc chọc hắn, "Này, có gì không ổn à?"

Lạc Việt lẩm bẩm, "Sao nơi này lại trồng hòe, chẳng lẽ trong cung không kiêng kỵ ư?"

Cây hòe chính là mộc quỷ, người bình thường sẽ không trồng loài cây này trong nhà, vậy mà ở trong nội viện thâm cung lại gặp. Càng lạ lùng hơn là, hai cây hòe đều ở hai góc nằm về một phía hậu điện, còn hai góc kia trồng hai cây liễu. Cả bốn cây đều cành lá um tùm, hẳn là cổ thụ mấy trăm năm. Hòe là mộc quỷ, liễu là mộc tiên, hai cây liễu già hai cây hòe cổ, nằm ở bốn góc đối nhau, như trấn giữ cái gì đó. Lâm Tinh và Chiêu Nguyên không cảm thấy tà khí âm u, chỉ phát hiện nơi này toát một không khí bi thương, thấm vào tận cốt tủy. Lạc Việt hỏi, "Chúng ta vào xem qua được không?"

https://thuviensach.vn

Mạt Yêu chần chừ, "E rằng không được, nô tài đã hầu hạ tại Lạc Khánh cung lâu năm, gian điện này chỉ có mồng một, ngày rằm, hoặc những ngày đặc biệt mới có thể bước vào."

Lạc Việt tiếc rẻ, bước đến trước cửa điện, tiện tay chạm vào cánh cửa. Mạt Yêu chưa kịp lên tiếng thì cánh cửa đóng chặt đã từ từ mở ra. Cảnh tượng trong điện lập tức phơi bày trước mắt, Lạc Việt, Đỗ Như Uyên, và Lâm Tinh, Chiêu Nguyên ẩn thân đằng sau đều kinh ngạc. Đại điện trống không, chỉ có một cái giếng nằm chính giữa, bên giếng bày một chiếc bàn đá thấp, trên đặt một lư hương đá, dưới bàn để một chiếc bồ đoàn, hẳn là dùng để bái tế. Lâm Tinh và Chiêu Nguyên đến bên giếng trông xuống, lại càng thêm kinh ngạc, thật ra đó không phải một cái giếng, chỉ là dùng đá xây quây lại thành một vòng, nhìn như thành giếng mà thôi. Mạt Yêu quỳ sụp xuống trước ngưỡng cửa, bình bình dập đầu ba cái, lầm rầm khấn, "Nô tài chỉ là vô ý, không phải cố ý tiến vào, xin Thái tổ hoàng đế đừng trách, xin Thái tổ hoàng đế đừng trách..." Vừa khấn vừa bước tới run rẩy khép cửa rồi lại quỳ xuống dập đầu ba cái nữa, đoạn đứng dậy co ro cóm róm bảo Lạc Việt và Đỗ Như Uyên, "Mời hai vị theo nô tài rời khỏi đây thôi."

Lạc Việt và Đỗ Như Uyên ù ù cạc cạc theo tiểu thái giám rời khỏi hậu điện, Mạt Yêu còn cẩn thận đóng chặt cánh cửa tròn lại. Lạc Việt hỏi, "Linh vị của Thái tổ hoàng đế, chẳng phải được thờ phụng trong thái miếu ư?"

Mạt Yêu vội quỳ sụp xuống đất, dập đầu binh binh, "Cầu xin hai vị đừng nói ra chuyện này, bằng không nô tài sẽ rầy rà to."

Lạc Việt đỡ Mạt Yêu dậy, "Yên tâm, chúng ta cũng sợ rầy rà, nhất định sẽ không tiết lộ đâu, có điều, chẳng rõ công công có thể kể rõ ngọn nguồn cho chúng ta, để về sau chúng ta biết mà tránh hay chăng?"

Hoàng cung là nơi sản sinh ra những chuyện ma quái, chẳng lẽ hậu điện thần bí này cũng ẩn giấu một bí mật có liên quan đến oan hồn?

https://thuviensach.vn

Mạt Yêu co rúm lại đáp, "Thật ra... thật ra đây vốn là một mảnh đất lành. Nghe nói năm xưa Thái tổ hoàng đế dựng nghiệp chính tại nơi này, cũng có liên quan tới hậu điện. Thế nên, sau khi Thái tổ hoàng đế giành được giang sơn, bèn định đô tại đây, còn xây riêng một Lạc Khánh cung, thờ phụng cái thành giếng trong hậu điện."

Lạc Việt cảm thấy mấy câu này rất khả nghi, nếu thực như vậy, Thái tổ hoàng đế có thể xây hẳn đại điện nguy nga, đặt bài vị lễ bái, tại sao phải xây một hậu điện rồi đặt bàn đá sơ sài như vậy, còn trồng hai cây hòe hai cây liễu trấn giữ bốn góc. Mạt Yêu kể tiếp, "Còn có người nói, ngoài điện có cây, trong điện có giếng, ứng với chữ "Hòa", chính là nơi tích tụ hoàng khí giang sơn. Nghe nói Thái tổ hoàng đế từng định ra quy củ, các vị hoàng đế bản triều, vào mỗi ngày rằm mồng một hoặc lễ tết đều phải tới bái tế. Nhưng từ Phụng Tường đế trở đi, quy củ này cũng bị bãi bỏ. Tiên đế Phụng Tường chỉ tin phụng thần, không tế bái bất kỳ đối tượng khác. Lạc Khánh cung cứ thế bỏ không. Chỉ bọn thái giám nội thị hầu hạ ở đây, mỗi ngày rằm mồng một, đều quét tước nội điện, thắp nén hương thơm. Nghe nói thần khí của Thái tổ hoàng đế vẫn trấn thủ ở đây, không được lơ là mạo phạm." Đoạn cúi đầu, "Nô tài cũng chỉ biết có vậy thôi."

Lạc Việt nghe Mạt Yêu kể, cảm thấy không dối trá. Nhưng những gì Mạt Yêu biết có phải sự thật không thì chẳng rõ. Bởi, khi hắn vừa chạm vào cánh cửa hậu điện, Thái Thanh kinh trong ngực áo bỗng run rẩy rồi thình lình nóng giãy lên.

Đến chiều, Biên Trương và Liên Lục lại dắt một bầy thái giám cung nữ đưa vật dụng thường ngày tới, Thượng Y cục cũng phái người đến đo cỡ giày và quần áo cho Lạc Việt. Lạc Việt và Đỗ Như Uyên chạy đi chạy lại ứng phó đến chóng mặt. Lâm Tinh thừa cơ kéo Chiêu Nguyên đi lòng vòng tra xét hoàng cung, cả hai cưỡi mây bay lên không, nhìn bao quát cả hoàng thành bên dưới. Cả hoàng thành ngập trong khí lành bảy sắc của phụng hoàng.

https://thuviensach.vn

Từ khi Chiêu Nguyên theo Lạc Việt vào cung đến giờ, phụng hoàng vẫn chưa hề lộ diện. Nhưng phụng khí bao trùm cả hoàng thành cho thấy, phụng hoàng vốn chẳng coi một con rồng đột nhập vào hoàng thành như Chiêu Nguyên ra gì. Khí lành đặc biệt diễm lệ rạng rỡ ở phía nội cung, chứng tỏ đó là nơi cư ngụ của hậu phi, tập trung nhiều chim hoàng. Trái lại, khí tức ở mé Đông hoàng thành có phần khác biệt. Chiêu Nguyên và Lâm Tinh bay về hướng đó, phát hiện khí lành bảy màu ở đó có sắc hồng khá đậm, Chiêu Nguyên nhìn kỹ lại, thấy khi hồng khí bốc lên, có thứ gì đó mù mịt như màu đen, dụi mắt trông lại thì thứ màu đen kia đã biến mất. Chiêu Nguyên gãi đầu quay sang hỏi Lâm Tinh có thấy không.

Lâm Tinh lắc đầu. "Có điều sắc hồng ở đây đậm hơn hẳn những nơi khác, nhất định có nguyên nhân." Cô kéo Chiêu Nguyên hạ thấp xuống một chút, vừa lúc trông thấy hoành phi trước cửa cung, cả hai sực hiểu ra mọi chuyện, té ra, nơi đó là Đông cung của thái tử. Chiêu Nguyên và Lâm Tinh ẩn thân lẻn vào Đông cung, nghe mấy cung nữ đang dọn dẹp tán gẫu, nói thái tử lại ra ngoài, chắc hôm nay sẽ nghỉ lại tư dinh trong kinh. Một tiểu cung nữ thì thào, "Còn nữa, thái tử của các ngươi gần đây liên tục tới tìm vị quận chúa kia, liệu Đàm Đài tiểu thư trong cung thái hậu có được làm thái tử phi nữa không?"

Tai Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đồng loạt dỏng lên nghe ngóng.

"Nhưng Đàm Đài tiểu thư là người được thái hậu lựa chọn mà."

"Thái hậu chọn thì sao chứ, thân phận của Sở Linh quận chúa đâu kém gì tiểu thư nhà thừa tướng. Huống hồ thái tử lại thích cô ấy, dù có cưới Đàm Đài tiểu thư, thì về sau không chừng vẫn cưới thêm cả quận chúa, đến cuối cùng ai lên làm hoàng hậu nương nương hẵng còn khó nói lắm."

"Tôi từng trông thấy cô quận chúa đó từ đằng xa, nhìn không đẹp bằng Đàm Đài tiểu thư."

https://thuviensach.vn

"Đẹp hay không còn phải xem sở thích của thái tử kia. Nghe nói thái tử thích người mạnh mẽ một chút."

Chiêu Nguyên và Lâm Tinh nhìn nhau, thật không ngờ Sở Linh quận chúa và Đàm Đài Dung Nguyệt đều đang ở trong cung. Lâm Tinh nghi hoặc, "Thái tử không thích Đàm Đài Dung Nguyệt à? Vậy nếu hoàng đế giúp đỡ Lạc Việt áp chế thái tử, nói không chừng Lạc Việt và Đàm Đài Dung Nguyệt vẫn còn hy vọng nhỉ?"

Chiêu Nguyên càng nghe câu này càng thấy nồng nặc mùi giấm chua, bèn sờ sờ mũi, ngượng ngập đề nghị, "Hay là quay về đi, kể với Lạc Việt chuyện này."

Lâm Tinh xua tay, "Đợi lát nữa rồi tính, vẫn chưa tra xét được chuyện gì quan trọng mà. Chi bằng thừa dịp hôm nay chúng ta ra ngoài cung tìm Tôn Bôn và Lạc Lăng Chi luôn."

Lạc Lăng Chi là người được Lâm Tinh chọn, theo lý, Lâm Tinh sẽ phát hiện ra khí tức của y rất nhanh, nhưng sau khi ra khỏi hoàng thành, cô giải phóng thần thức tìm kiếm khắp lượt, vậy mà khí tức của Lạc Lăng Chi vẫn như nước trôi ra bể, chẳng thấy tăm tích. Chiêu Nguyên cùng Lâm Tinh lượn trên không tìm kiếm khắp mấy vòng kinh thành, đến nỗi thở hồng hộc, cuối cùng mới phát hiện thấy Phi Tiên Phong đang vắt vẻo trên cành cây trong sân một quán trọ, làm mặt quỷ với họ. Cả hai vội đáp xuống sân quán trọ, Phi Tiên Phong cũng nhảy huỵch một cái từ trên cây xuống, nhảy nhót dẫn bọn họ vào hậu viện, bắt gặp Tôn Bôn đang ngồi bên đống củi, miệt mài vung búa chẻ. Lâm Tinh tra xét xung quanh, thấy không có ai khác, bèn hiện thân lên tiếng, "Ngươi đi đến đâu cũng không quên kiếm tiền nhỉ?"

Tôn Bôn giơ tay áo lau mồ hôi, "Tôn mỗ đâu tốt số được ở trong hoàng cung như ai kia. Đương nhiên phải luôn nghĩ cách xoay tiền đi đường rồi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên cũng giải khai ẩn thân thuật, bước tới giúp Tôn Bôn xếp những khúc củi đã chẻ lại thành đống ngay ngắn. Lâm Tinh hỏi, "Ngươi dò xét được gì chưa?"

Tôn Bôn nhếch mép, "Cô nương nôn nóng thế. Hôm nay Tôn mỗ vừa vào kinh, còn chưa thuộc đường nữa là."

Lâm Tinh chớp chớp mắt, "Ta tin vào năng lực của ngươi mà. Ta biết, ngươi thuê quán trọ này, làm mấy việc vặt vãnh này, đều có thâm ý cả."

Tôn Bôn đắc ý cười, "Lâm cô nương đúng là càng ngày càng hiểu tại hạ, có phải cô bắt đầu hối hận vì đã chọn Lạc Lăng Chi chứ không chọn tại hạ không?"

Lâm Tinh thở dài, "Chà, đúng đấy, ta phát hiện Lạc đạo sĩ thật vô dụng, còn chẳng biết y chạy đi đâu nữa, về phương diện này, y kém xa ngươi rồi."

Tôn Bôn càng đắc ý hơn, lập tức kéo Lâm Tinh và Chiêu Nguyên vào phòng mình, còn kêu tiểu nhị đem đến một bình trà. "Vừa vào thành, ta và Lạc tiểu đạo sĩ liền chia tay nhau, sau đó phát hiện ra đầu mối ở đây, bèn ngụ lại quán trọ này luôn."

Chiêu Nguyên bưng tách trà hỏi, "Đầu mối thế nào?"

Tôn Bôn bước tới bên song, mở cửa chỉ ra ngoài, "Tiểu viện bên kia, có khả năng là tư dinh của thái tử."

Lâm Tinh tròn xoe mắt, hết lời tán tụng, "Thật không? Ngươi lợi hại thế."

Tôn Bôn khiêm tốn, "Cũng nhờ may mắn thôi."

https://thuviensach.vn

Sau khi chia tay Lạc Lăng Chi, gã một mình tản bộ trên đường, tình cờ phát hiện thấy hai đạo sĩ cải trang thành người bình thường trong một quán ăn. Lâm Tinh ngạc nhiên hỏi, "Đạo sĩ không như hòa thượng, cũng có tóc tai như người thường, chỉ cần thay y phục khác là xong, sao ngươi lại nhận ra được?"

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn đáp, "Cô thử nghĩ xem, năm xưa Tôn mỗ làm nghề gì? Thổ phỉ tất nhiên phải giỏi nhìn người, khách qua đường ai nhiều tiền ai ít tiền, lai lịch xuất thân đại khái ra sao, làm nghề gì, có từng trải hay không, thoáng nhìn là biết. Hai tên đạo sĩ kia tuy ăn mặc như người thường, nhưng lại gọi toàn đồ chay, hơn nữa trên tay còn có vết ám hương, người cũng có mùi nhang thoang thoảng, phong thái đi đường khác hẳn người thường."

Lâm Tinh nói, "Có thể là hòa thượng hoàn tục mà."

"Bởi thế Tôn mỗ rắp tâm tra xét, bèn giả vờ vô tình đụng phải bọn họ, kết quả một trong hai người đó, lúc nói xin lỗi còn bất giác dựng thẳng một bàn tay trước ngực. Chắp tay lại là hòa thượng, dựng một bàn tay niệm vô lượng thọ phúc là đạo sĩ. Bản triều tôn sùng huyền đạo, hai người này bước đi nhẹ nhàng, thân mang võ công, lại cải trang làm người thường, tất có điều kỳ lạ, nên Tôn mỗ đã bám theo sau họ."

Tôn Bôn bám theo hai kẻ kia tới trước một căn nhà cũ gần con ngõ nhỏ vắng hoe, trèo tường ngó vào trong, liền trông thấy người quen, chính là tên Đồng Lam từng dẫn đệ tử Thanh Huyền tới vây bắt bọn họ. Lâm Tinh vỗ tay reo, "Phải rồi, rõ ràng là đồng môn sư huynh đệ của thái tử, đệ tử môn phái đứng đầu thiên hạ, sao lại lén lút cải trang thành người thường ở trong tiểu viện đó?

Nhất định có gì mờ ám, mười phần chắc đến tám chín là liên quan tới thái tử."

Tôn Bôn cười nói, "Thế nên Tôn mỗ lập tức ngụ lại quán trọ này, định đêm nay lẻn sang đó do thám." Thấy Lâm Tinh xoa tay hăm hở, Tôn Bôn tủm tỉm cười hỏi, "Cô nương có muốn đi cùng tại hạ không?"

Lâm Tinh nhướng mày, "Cần gì đợi đến tối, ta và rồng ngốc dùng ẩn thân thuật, đi ngay bây giờ cũng được." Nói là làm, cô kéo ngay Chiêu

https://thuviensach.vn

Nguyên dậy, niệm chú ẩn thân, rồi xuyên qua cửa sổ, đi thẳng tới tiểu viện Tôn Bôn chỉ.

Tiểu viện nằm trong con ngõ sâu hút đối diện quán trọ, quy mô không lớn, phòng ốc cũng chẳng còn mới, thoạt nhìn chỉ như một căn nhà dân bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Lâm Tinh và Chiêu Nguyên bay đến phía trên tiểu viện nhìn xuống dưới, không khỏi giật nảy mình. Trong sân nhà có vài người đang đứng, một trong số đó là người rất quen thân của bọn họ...

Lạc Lăng Chi.

Lâm Tinh lẩm bẩm, "Sao Lạc Lăng Chi lại ở đây, lẽ nào y vốn là đồng bọn với thái tử?"

Chiêu Nguyên vẫn tin vào nhân phẩm của Lạc Lăng Chi, "Tôi thấy Lạc Lăng Chi không phải người như vậy đâu." Nó từ từ hạ xuống thấp, nghe thấy Lạc Lăng Chi nói chuyện với mấy người kia.

"Sư huynh mau đi đi, nếu điện hạ hay Đồng Lam sư huynh quay về thì rắc rối lắm."

"Ta gặp sư phụ được không?"

"Nếu sư phụ muốn gặp huynh thì đã gặp từ lâu rồi, huynh việc gì phải làm khó mọi người?"

"Hôm nay ta tới đây chỉ muốn hỏi, Hạc Cơ Tử đạo trưởng của Thanh Sơn cùng mấy vị sư đệ có phải đã bị thái tử điện hạ và sư phụ giam cầm không?"

"Tất nhiên là không, sư phụ và Đồng Lam sư huynh rất tức giận vì chuyện này, vị Hạc Cơ đạo trưởng kia không phải hạng tầm thường, đâu dễ gì bị chúng ta bắt được? Sư huynh à, chúng đệ không nói dối huynh đâu..."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu, "Được, đa tạ các đệ thông báo, mấy ngày nay ta ở trong kinh thành, các đệ có thưa lại với sư phụ và Đồng Lam chuyện ta đến cũng chẳng sao."

Mấy người kia nhao nhao, "Sư huynh, chúng đệ nhất định không nói đâu."

Lạc Lăng Chi ôm quyền chào rồi quay mình rời tiểu viện. Y vừa bước khỏi cửa, một trong mấy người kia đột nhiên đuổi theo, "Lạc sư huynh."

Lạc Lăng Chi dừng chân ngoảnh lại, người kia hỏi, "Huynh ở cùng Lạc Việt phải không? Nghe nói hắn đã vào cung, các người định đối đầu với thái tử điện hạ thực ư?"

Lạc Lăng Chi không đáp. Giọng người kia vừa ấp úng vừa tha thiết, "Lạc sư huynh... năm xưa lúc đệ mới nhập môn, đã được huynh chăm sóc rất nhiều, đệ không biết có nên nói hay không nữa, tuy người ngoài cho rằng chúng đệ là phản đồ Thanh Sơn, nhưng chúng đệ cũng bất đắc dĩ thôi. Lạc sư huynh, huynh là người tốt, đệ đã chứng kiến Lạc Việt lớn lên từ nhỏ, cũng hiểu phẩm cách của hắn, có câu này đệ muốn nhắc nhở các vị, có những chuyện không đơn giản như bề ngoài, có những người cũng không tử tế như họ thể hiện ra đâu, huynh và Lạc Việt đừng để bị lợi dụng."

Lạc Lăng Chi cau mày, "Chu sư đệ muốn nói tới người nào việc nào vậy, có thể nói rõ hơn không?"

Người kia không chịu nói rõ hơn, chỉ úp úp mở mở, "Nói chung là, mong huynh và Lạc Việt cẩn thận lưu ý, tự giải quyết cho tốt."

Lạc Lăng Chi trầm tư nhìn gã rồi quay mình đi khỏi. Y một mình ra khỏi con ngõ dài sâu hút, chợt nghe sau lưng có người gọi, "Lạc Lăng Chi."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi ngoảnh lại chẳng thấy ai, sực hiểu ra cười cười hỏi, "Lâm cô nương?"

Giọng Lâm Tinh từ trên không vọng xuống, "Cả Chiêu Nguyên nữa. Tôn Bôn ở phòng Ất số mười một trong quán trọ đối diện, chúng ta ở đó đợi ngươi."

Khi tiểu nhị dẫn Lạc Lăng Chi vào phòng, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh đã cùng Tôn Bôn ngồi bên bàn uống trà, Phi Tiên Phong ngồi chồm hỗm bóc hạch đào cạnh Chiêu Nguyên, kêu khẹc khẹc mấy tiếng, ra ý chào Lạc Lăng Chi. Tiểu nhị khom người lui ra, Lạc Lăng Chi khép cửa lại rồi đến bên bàn ngồi xuống. Tôn Bôn cười, "Lạc lão đệ, không ngờ hai người chúng ta chia nhau ra tra xét, cuối cùng lại tra ra cùng một chỗ."

Lạc Lăng Chi kể, "Trên phố tại hạ gặp một sư đệ đồng môn ngày trước, bèn bám theo gã lần tới nơi đó. Tại hạ nghĩ, có lẽ sẽ nghe ngóng được tung tích của Hạc Cơ Tử tiền bối và các sư đệ Thanh Sơn."

Lâm Tinh ủ tách trà trong tay, "Không ngờ cuối cùng lại nghe được mấy câu thật bất ngờ. Ngươi nghĩ sư đệ ngươi muốn ám chỉ ai?"

Lạc Lăng Chi lắc đầu, "Việc vô bằng cứ, tại hạ xưa nay không muốn đoán bậy."

Tôn Bôn sán lại hỏi, "Cái gì cái gì? Nói ra cho Tôn mỗ nghe được không?"

Lâm Tinh bèn thuật lại tình cảnh vừa nãy, còn Chiêu Nguyên lặng lẽ ngồi một bên. Nó luôn cảm thấy người đó ám chỉ, dường như là... Sao có thể chứ? Bằng trực giác, Chiêu Nguyên cho rằng mấy câu này nhất định không đúng. Tôn Bôn nghe xong cười khanh khách, "Dù sao Lạc thiếu hiệp cũng không có ở đây, Tôn mỗ xin nói thẳng, lời này mười phần có đến tám chín là chỉ sư phụ của Lạc thiếu hiệp."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh vọt miệng, "Sao có thể chứ, Hạc Cơ Tử chắc chắn là người tốt."

Lạc Lăng Chi cũng khẳng định, "Tại hạ rất tin tưởng nhân cách của Hạc Cơ tiền bối."

Tôn Bôn cười cười rồi nhẩn nha nói, "Tại hạ nói bừa một câu thế này, lòng người khó dò lắm."

Lạc Lăng Chi phản bác, "Tôn huynh đâu đã gặp Hạc Cơ tiền bối, đừng tùy tiện kết luận."

Tôn Bôn nhướng mày, "Tôi chưa gặp sư phụ Lạc thiếu hiệp, nhưng trong số những việc liên quan đến ông ta, có một chuyện tôi vẫn không sao hiểu được. Lạc thiếu hiệp nói, trong ngày Đồ Thành năm xưa, sư phụ tình cờ đi ngang, cứu được huynh ấy trong đống xác người ngổn ngộn. Vậy tại sao ông ta tường tận lai lịch cha mẹ Lạc thiếu hiệp như vậy? Tên tuổi, quê quán, nghề nghiệp, người thân trong nhà, đều rõ như lòng bàn tay."

Lâm Tinh phỏng đoán, "Có thể khi Hạc Cơ Tử gặp được người nhà Lạc Việt, cha mẹ hắn vẫn chưa tắt thở, bèn giao Lạc Việt cho ông ta, đương nhiên cũng nói rõ cả tên tuổi thân phận luôn. Sau khi cứu sống Lạc Việt, ông ta lại nghe ngóng thêm về gia cảnh nhà hắn nữa."

Tôn Bôn dựa vào lưng ghế, nhẹ nhàng nói tiếp, "Có vẻ hợp lý đấy. Nhưng vào hôm Đồ Thành, cả thành như địa ngục trần gian, chỉ có những kẻ luôn tay chém giết hoặc cuống cuồng bỏ chạy. Xông vào quán trọ cứu người, không thể nào vừa cứu người vừa nghe người ta kể lể thân thế."

Lâm Tinh phản bác, "Biết đâu sau khi đám binh lính chém giết đi rồi mới cứu thì sao?"

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn nhếch mép, "Theo những gì chúng ta tra xét được hiện giờ, thì trận tàn sát đó, ngoại trừ đối phó với Bách Lý thị chúng ta, còn nhằm cả vào gia đình Lạc thiếu hiệp. Cô nghĩ An Thuận vương và đám tinh binh của ông ta liệu có thể bỏ sót một đứa bé như Lạc thiếu hiệp không?"

Lâm Tinh há miệng toan cãi, cũng chưa chắc, chẳng phải vẫn sót ngươi đó ư? Nhưng cô cũng tự thấy câu này có phần cưỡng từ đoạt lý, đành ấm ức nuốt xuống, chỉ cười nhạt nói, "Dù sao cứ như ngươi suy đoán, thì chẳng có mấy người tử tế."

Tôn Bôn khoanh tay trước ngực, "Bởi Tôn mỗ cũng chẳng phải hạng tử tế gì, nên đối với người hay việc, đều hoài nghi ít nhiều. Chuyện trên đời không thể tin toàn bộ được."

Lạc Lăng Chi góp lời, "Nghi vấn chung quy cũng không phải sự thật, dù sao tại hạ vẫn tin Hạc Cơ Tử tiền bối không phải hạng người đó."

Chiêu Nguyên siết chặt tách trà, nó cũng tin như Lạc Lăng Chi. Lâm Tinh ca ngợi, "Xem đấy, đó mới là tấm lòng của bậc quân tử quang minh lỗi lạc."

Tôn Bôn chẳng buồn tranh cãi, "Tôn mỗ xưa nay cũng chẳng nề bị người khác coi là tiểu nhân."

Cuối cùng, Lạc Lăng Chi cũng ở lại quán trọ cùng Tôn Bôn, chỉ thỏa thuận hằng ngày ai ra ngoài tra xét phần nấy, không can thiệp lẫn nhau, tránh cả hai tra trùng một chỗ như hôm nay.

Tôn Bôn tỏ vẻ tiếc nuối, "Lạc tiểu đạo sĩ hôm nay đánh rắn động cỏ, tối đến tiểu viện bên kia nhất định sẽ canh phòng nghiêm ngặt, đành đợi hôm sau lại tra xét vậy."

Lâm Tinh thắc mắc, "Thái tử cũng lạ thật, sắp xếp cho đám đồng môn sư huynh đệ của gã ở đây, định lén lút làm chuyện gì? Đông cung, An

https://thuviensach.vn

Thuận vương phủ và phụng hoàng đều giúp đỡ gã, cần gì phải làm vậy?"

Lạc Lăng Chi vẫn giữ thái độ cẩn trọng như cũ, "Tất nhiên phải có lý do. Ta chỉ sợ thái tử vẫn ôm mộng chế luyện pháp khí, truy cầu trường sinh thôi."

Lâm Tinh mím môi, "Không phải ngươi muốn nói thái tử vẫn lén lút luyện chế cái vại dưa ấy chứ? Thật quá thảm mà!"

Lạc Lăng Chi kinh ngạc cau mày, "Vại dưa ư?"

Lâm Tinh sực nhớ ra, lúc trước Lạc Việt sợ Lạc Lăng Chi tính tình thành thật, lại đem sự thật kể cho thái tử, nên không tiết lộ với y vò báu của thái tử chỉ là một cái vại dưa. Cô đành lấp liếm cho qua, "Là biệt hiệu Lạc Việt đặt cho cái vò báu bị thái tử đoạt lấy đó, ha ha, có thể trấn trụ giam giữ quả trứng của lão rồng kia, pháp lực chiếc bình đó thật khó mà lường được."

Lạc Lăng Chi lo âu nói, "Hy vọng thái tử đừng sử dụng bừa bãi."

Chiêu Nguyên rầu rĩ ngồi một bên, không nói lời nào.

Sâm sẩm tối, Chiêu Nguyên và Lâm Tinh vứt hết nghĩa khí, bỏ Lạc Lăng Chi và Tôn Bôn lại quán trọ, trở về hoàng cung ăn tối. Chiêu Nguyên cân nhắc rất lâu, cuối cùng cũng thuật lại cho Lạc Việt những lời tên đệ tử Thanh Huyền nói với Lạc Lăng Chi. Lạc Việt nghe xong liền nổi giận. Đối với hắn, sư phụ còn quan trọng hơn cha mẹ ruột, đám sư huynh năm xưa đã phản bội sư môn chạy sang ôm chân Thanh Huyền, giờ còn dám buông lời gièm pha. Nếu gã sư huynh kia xuất hiện trước mặt, hắn nhất định sẽ rút kiếm liều mạng với gã. Đỗ Như Uyên vội khuyên giải, "Người này nói vậy, chắc cũng tự cho rằng xuất phát từ lòng tốt, hẳn có chuyện gì đó khiến gã nảy ra ý nghĩ ấy, không loại trừ có kẻ bày kế đặt mưu. Nếu huynh vì thế mà canh cánh không nguôi, hóa ra lại trúng kế bọn chúng."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh tán thành, "Phải rồi, trước mắt cũng không có thì giờ tính toán chuyện đó. Rốt cuộc hoàng đế tính toán cái gì vậy, sao phe phụng hoàng chẳng thấy mảy may động tĩnh, đúng là kỳ quái."

Lạc Việt đưa nắm tay gõ gõ lên trán, "Vụ trích máu nhận thân, hẳn hoàng đế đã an bài rồi. Ta nghĩ cả hoàng cung đã nằm trong tay phụng hoàng, hiện giờ nhất cử nhất động của chúng ta chúng đều quan sát được đấy."

Thế nên cả phụng hoàng lẫn An Thuận vương đều không có động tĩnh, chỉ âm thầm quan sát tình thế. Nhưng chúng càng không có động thái, lại càng phải thận trọng phòng bị. Đỗ Như Uyên xoa cằm nói, "Hoàng cung rộng lớn, cung điện bỏ không rất nhiều, vậy mà hoàng thượng lại sắp xếp cho huynh ở Lạc Khánh cung này, hẳn cũng có thâm ý. Đệ nghĩ, thâm ý rất có thể nằm ở cái giếng giả trong hậu điện kia."

Chiêu Nguyên ngỡ ngàng không hiểu. Đỗ Như Uyên bèn phân tích, "Như lời Mạt Yêu công công nói chiều nay, cổ thụ và giếng giả trong hậu điện đều là di tích dựng nghiệp của Thái tổ hoàng đế bản triều, vụ trích máu nhận thân của hoàng đế và Lạc Việt lần này cũng được thực hiện trước linh vị Thái tổ hoàng đế trong tông miếu. Giữa hai việc này nhất định có quan hệ." Gã nói chắc như đinh đóng cột, "Ta dám đoan chắc, không đến sáng mai, sẽ xảy ra chuyện liên quan đến cái giếng đó."

Chiêu Nguyên nghe mà rối cả lên, Lâm Tinh nửa tin nửa ngờ, còn Ứng Trạch gắp miếng thức ăn cuối cùng trên đĩa, hừ một tiếng, "Chuyện của đám phàm nhân thật chán ngắt."

Sau bữa tối, Lâm Tinh giải phép định thân cho đám thái giám và cung nữ, rồi lại cùng Chiêu Nguyên, Ứng Trạch, Thương Cảnh ẩn thân quan sát. Đám người hầu kẻ hạ chỉ nhớ mình vừa thấy thế tử và người kia ngồi xuống ăn tối, chớp mắt nhìn lại bát đĩa trên bàn đã sạch bách, đầu óc cũng u mê mờ mịt, không nhớ nổi hai người ăn uống ra sao, bản thân hầu hạ thế nào.

https://thuviensach.vn

Nhớ lại lúc dùng bữa trưa cũng vậy, chợt nghĩ đến việc bị trúng tà, sởn cả gai ốc.

Biên Trương và Liên Lục chỉ huy đám nô tài thu dọn bát đĩa, đưa về ngự thiện phòng, còn hai người quay lại Nội Thị phủ bẩm báo với tổng quản công công những lời nói cử chỉ của Lạc Việt và Đỗ Như Uyên hôm nay. Bẩm báo xong, đi lối tắt băng qua lầu gác trong nội đình, quay về Lạc Khánh cung, đi đến gần Hoàng Từ cung, chợt nghe thấy từ chỗ ngoặt của giao lộ có người gọi khẽ, "Biên Trương, Liên Lục." Ra là mấy người bọn Quỳnh Tuyết cung nữ hầu hạ bên thái hậu, Uyển Anh cung nữ phục thị hoàng hậu và Tri Liên cung nữ hầu cận Lý Huệ phi. Biên Trương, Liên Lục bị kéo đến một góc hành lang bên ngoài Hoàng Từ cung, các cung nữ mắt sáng long lanh hỏi thăm hai người, hầu hạ người kia và Đỗ thế tử, có phát hiện ra điều gì đặc biệt hay không? Biên Trương nhìn quanh bốn phía rồi hạ giọng đáp, "Không dám giấu các vị tỉ tỉ, hai người chúng ta hầu hạ một ngày trời chỉ cảm thấy một chữ, tà."

Các cung nữ hít vào một hơi lạnh, nắm chặt khăn tay, bưng lấy miệng, liên tục giục giã mau nói ra xem rốt cuộc là tà pháp gì. Biên Trương lại nhìn quanh bốn phía rồi hạ giọng thấp hơn nữa, "Chuyện này cũng khó nói lắm, tóm lại là, hai vị kia, đặc biệt là người tên Lạc Việt đó, luôn toát ra tà khí. Chỉ kể một chuyện rõ rành rành thế này, hôm nay cả đám chúng ta ở trong điện, chính mắt chứng kiến họ dùng bữa, nhưng chẳng ai thấy họ ăn uống thế nào. Cứ như chớp mắt một cái, tất cả bát chén đã sạch nhẵn ấy."

Xa xa, gió đêm lành lạnh thổi tới, khiến các cung nữ không khỏi rùng mình, có người còn run bắn lên. Tri Liên run rẩy hỏi, "Tiểu... tiểu nữ lúc chưa vào cung, từng nghe thấy chuyện như thế ở quê. Có phải là nuôi tiểu quỷ trong truyền thuyết không."

Quỳnh Tuyết giật giật chéo áo ả, "Đừng nói nhảm."

https://thuviensach.vn

Liên Lục nhỏ giọng kể, "Ta và Biên Trương vừa dẫn họ vào Lạc Khánh cung, chớp mắt một cái, điểm tâm trên bàn đã mất hai miếng. Mỗi đĩa đều bày tám miếng điểm tâm, trong cung xưa nay không hề sai sót, vậy mà họ vừa bước vào, đã chỉ còn bảy miếng."

Tri Liên siết chặt lấy ngực áo, "Đây... Đây nhất định là bọn họ đem theo thứ gì đó tà môn."

Liên Lục lại nói, "Ta nghe nói, để bọn họ ở trong Lạc Khánh cung cũng là ý của bề trên, chính là vì trong Lạc Khánh cung có giếng báu của Thái tổ hoàng đế, có thể trấn áp tà khí."

Uyển Anh run run, "Tiểu nữ không tin, bên Lạc Khánh cung xưa nay vốn âm u mà. Nghe một lão công công kể, năm xưa lúc chưa xây dựng hoàng cung, từng có rất nhiều người chết ở đó."

Liên Lục tỏ vẻ khổ não, "Nói chung những lời này chỉ có thể nói riêng thôi, các vị tỉ tỉ đừng lan truyền lung tung ra ngoài."

Các cung nữ đều gật đầu lia lịa, hứa sẽ giữ kín mồm miệng. Cuối cùng, chỉ nửa canh giờ sau, chuyện Lạc Việt và Đỗ thế tử đem theo tà môn bên mình đã truyền khắp hậu cung.

Trăng sáng vằng vặc, Tống Hiền phi, Trang Đức phi, Chu Thục phi, Lý Huệ phi dẫn theo một đoàn nữ quan cung nga, tới Hoàng Nghi cung cầu kiến hoàng hậu.

"Tuy chiều nay thái hậu nương nương đã bảo chúng ta đừng lo lắng chuyện này nữa, nhưng hiện giờ lời đồn đại lan truyền khắp trong cung, nghe nói tên Lạc Việt đó cùng Đỗ thế tử quả thật có chút tà tính, hoàng hậu nương nương cai quản hậu cung, chúng thần thiếp thực hoảng sợ vô cùng, đành tới tìm nương nương bàn bạc xem rốt cuộc nên làm sao mới phải?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu vốn là người không có chủ kiến, trước đó không lâu, vừa nghe Uyển Anh bí mật bẩm báo tin tức dò la được từ Biên Trương, Liên Lục, trong lòng hoàng hậu rất sợ, nhưng vẫn phải gắng kiên cường an ủi các phi tần, "Thái hậu nương nương đã hạ lệnh không được bàn tán chuyện này nữa, các cung cũng tăng thêm người canh gác. Bản cung thấy, hoàng thượng và thái hậu nương nương đều yên tâm để họ ở lại, hẳn không có chuyện gì đâu."

Tống Hiền phi hỏi nhỏ, "Hoàng hậu nương nương thấy, sắp xếp bọn họ ở trong Lạc Khánh cung là yên tâm ư?"

Hoàng hậu nhất thời không biết nói sao. Lý Huệ phi lại nói, "Hôm nay thần thiếp tới chỗ thái phi chơi, thấy Sở Linh quận chúa hỏi một câu rất phải. Rõ ràng thái tử văn võ song toàn, phẩm đức hiếm thấy, lại là nhi tử của trưởng công chúa, coi như cũng mang một nửa huyết mạch hoàng tộc Hòa thị, vì sao hoàng thượng và thái hậu còn đi tin rằng tên Lạc Việt lai lịch bất minh, tà môn cổ quái kia là huyết mạch hoàng thất?"

Trang Đức phi thẽ thọt, "Ây? Lẽ nào mọi người chưa biết lời đồn mới nhất ư? Nghe nói... Thái tử không phải do trưởng công chúa sinh ra, mà là con riêng của An Thuận vương và một nữ tử dân gian."

Dưới ánh đèn, một con phụng hoàng ba sắc từ trên xà phòng hoàng hậu dang cánh bay ra khỏi Hoàng Nghi cung, bay qua tường cao của hoàng thành, thẳng tới mảnh sân trong ngõ Ngô Đồng.

Ả đỗ xuống sân, biến thành một thiếu nữ áo gấm, lập tức một thiếu nữ dưới hành lang uyển chuyển chạy về phía ả, "Hoàng Châu tỉ tỉ, lẽ nào con rồng ấy cùng đám kỳ lân ô quy lại sinh sự trong hoàng cung rồi ư?"

Hoàng Châu lắc đầu, "Không, Hoàng Linh, quân thượng có ở đây không? Ta muốn hỏi quân thượng xem, rốt cuộc chúng ta nên làm thế nào. Hiện giờ trong cung chỉ có một mình ta, Phụng Ngô ca ca thì bỏ mặc hoàng

https://thuviensach.vn

đế, Phụng Đồng ca ca cũng chẳng đoái hoài thái tử. Hoàng đế muốn trích máu nhận thân với Lạc Việt, có phải định nhường tế đàn lại cho rồng không?"

Hoàng Linh chớp chớp mắt, "Quân thượng đi nghỉ rồi, nói chuyện này đừng quản vội. Bên phe bọn chúng có một vị đại thần thượng cổ, chúng ta đánh không lại đâu, đợi thiên đình hồi âm rồi tính sau. Còn về phần hoàng đế, Phụng Ngô ca ca nói, hoàng đế có thế nào cũng không đảo ngược được thiên mệnh."

Hoàng Châu bất lực, "Nhưng thiên mệnh rốt cuộc là gì?"

Hoàng Linh ngơ ngác, "Cái đó muội cũng không biết, có điều muội cảm thấy mọi chuyện đều nằm trong tay quân thượng cả rồi, tỉ tỉ yên tâm đi."

Hoàng Châu lặng lẽ ngước nhìn trời, "Được thôi, vậy ta đợi quân thượng sai khiến." Đoạn lại hóa thành phụng hoàng vỗ cánh bay về hoàng thành.

Nửa đêm, Chiêu Nguyên khẽ khàng từ trên gối Lạc Việt bò ra, nó nghe thấy có âm thanh khác thường từ phía hậu điện truyền lại. Nó xuyên qua vách tường chạy ra ngoài điện, chọt bả vai bị ai đó chọt chọt hai cái. Lâm Tinh hiện ra sau lưng nó, ra hiệu im lặng rồi kéo nó bay về phía hậu điện.

Trong khoảnh sân hoang vu của hậu điện, Biên Trương và mấy kẻ vận y phục nội vệ đứng thành vòng tròn, huơ huơ mồi lửa, hương gỗ tùng ngan ngát lan đi, một đống lửa rừng rực bùng lên.

Ngọn lửa bốc lên đến lưng chừng trời, đám nội vệ giơ tấm gương đồng to bằng nửa người vây quanh đống lửa, ánh lửa bị gương phản chiếu, hắt lên trời.

Chiêu Nguyên nghi hoặc, "Đây là nghi thức gì?" Lẽ nào bọn họ đang vây quanh miệng giếng giả kia cử hành một tế điển bí mật?

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh cũng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bèn kéo Chiêu Nguyên ngồi xuống nóc nhà quan sát. Ánh lửa do gương đồng phản chiếu đã biến thành màu vàng, sáng rực nửa vòm trời. Bấy giờ, Biên Trương, Liên Lục và mấy nội vệ kia lại thắp mấy ngọn đèn lạ lùng, một ngọn, hai ngọn, ba ngọn... Một chuỗi những quả cầu ánh sáng nối nhau la đà bay lên không. Liên Lục và Biên Trương lại giắt vạt áo vào lưng quần, lẻn ra khỏi hậu điện, rảo bước đi tới Lạc Khánh cung, sau đó guồng chân chạy như bay trên con đường vắng ngắt, chạy ra xa tít, cả hai chợt cao giọng la lớn: "Hiển linh rồi."

"Là thần tích."

"Thái tổ hoàng đế hiển linh rồi."

"Tường quang. Là tường quang. Thái tổ hoàng đế hiển linh rồi."

Chiêu Nguyên trợn tròn mắt, Lâm Tinh ôm bụng, cùng cười rộ lên trên mái nhà. Cô kéo Chiêu Nguyên dậy, "Phàm nhân hay thật, xem ra hoàng đế này thực sự muốn dùng Lạc Việt đối phó thái tử." Cô cười khanh khách, đoạn nhướng đôi mày liễu, "Chúng ta giúp chúng một tay, để đám phàm nhân kia mở mắt ra mà trông, thế nào mới gọi là hiển linh."

Hoàng hậu ngủ không yên giấc, nằm mơ thấy một bóng ma lững lờ bên trên Lạc Khánh cung. An Thuận vương và thái tử đứng giữa không trung bị bóng ma đó chém, hoàng hậu vừa thở phào nhẹ nhõm thì trông thấy thái tử vung kiếm đâm Hòa Thiều đang ngồi trên ngai vàng. Hoàng hậu thét lên kinh hãi, ngồi bật dậy. Tiểu cung nữ vội vã chạy lại bên giường, "Nương nương, nương nương.

Thái tổ hoàng đế hiển linh ở Lạc Khánh cung rồi."

Hoàng hậu vội khoác áo ngoài, vịn vào tiểu cung nữ mà chạy ra hành lang, quả nhiên trông thấy phía Lạc Khánh cung có ánh sáng xông lên ngút

https://thuviensach.vn

trời, mấy quả cầu quang bay lòng vòng trên không. Hoàng hậu bất giác phải vịn vào cây cột bên cạnh, đã có mấy tiểu cung nữ và tiểu thái giám quỳ sụp xuống dập đầu, mấy quả cầu kia như bị một bàn tay vô hình điều khiển, kết thành một đồ hình trên không, một luồng sáng vàng rực lưu chuyển xung quanh, vẽ ra những sừng những râu những móng. Hoàng hậu chợt bưng lấy miệng, cố nén tiếng thét.

Đồ hình kia, rõ ràng, rõ ràng là rồng.

Lâm Tinh đứng trên nóc nhà vỗ tay reo, "Chiêu Nguyên, con rồng này của ngươi trông khá lắm, lại nhang nhác giống ngươi nữa."

Chiêu Nguyên ở trên không cười ngượng nghịu, "Cũng tạm, cũng tạm."

Lâm Tinh búng tay, lập tức con rồng trên không cũng uốn lượn, cô cười khanh khách, "Ta có nên vẽ một con kỳ lân chơi không nhỉ?"

Dãy đèn khổng minh lay động theo lời cô nói, Chiêu Nguyên cũng hưởng ứng, "Để tôi giúp tỉ."

Bọn họ đang chơi đùa thỏa thích, chợt từ phía chân trời xa xa có tiếng quát lớn, "Các ngươi đừng quá càn rỡ."

Một cuộn lửa đỏ vù vù bay về phía mấy chiếc đèn khổng minh, Lâm Tinh vội vạch ra một vành sáng, dập tắt ngọn lửa, "À, cuối cùng cũng có một con phụng nhép ló đầu ra."

Một con phụng hoàng ba màu dang cánh bay đến, hóa thành một thiếu nữ vận áo lụa màu, đứng giữa không trung, bừng bừng lửa giận, "Quân thượng của chúng ta biết các ngươi chẳng làm nên trò trống gì nên không buồn để ý đến, các người đừng có mà không biết tốt xấu."

Lâm Tinh cười đáp, "Chúng ta đã tiến vào hoàng cung, Phụng quân của các ngươi còn bắt các ngươi làm lũ phụng hoàng rụt đầu, rốt cuộc là y

https://thuviensach.vn

không buồn để ý, hay là không dám?"

Hoàng nữ giận tím mặt, vung ngay dải dây lưng ra, Lâm Tinh cũng rút nhuyễn tiên quấn lấy dải lưng, cười khanh khách, "Ngươi trông cho rõ nhé, lần này là hoàng đế sai người cố ý tạo ra giả tượng hiển linh để giúp Lạc Việt, chúng ta chỉ tiện tay vẽ hoa trên gấm mà thôi. Xem ra hoàng đế hiện giờ không thích phụng hoàng nữa rồi. Nếu ngươi đánh ta đỡ, chắc cảnh hai chúng ta giao đấu sẽ được coi là thần tích Thái tổ hiển linh trợ uy cho Lạc Việt, tới lúc đó ngươi đừng trách ta không nhắc nhở trước."

Hoàng nữ bị cô chọc tức đến suýt hộc máu. Chợt xa xa có một giọng ung dung cất lên, "Lâm công chúa, lúc này hà tất phải gây chuyện?"

Dải lưng trên tay hoàng nữ bị một luồng pháp lực truyền vào, khẽ rụt lại, quay về tay ả. Một bóng áo đỏ đứng ngay sau lưng hoàng nữ, ả ngoảnh lại trông thấy, liền gọi một tiếng, "Đồng ca ca." Rồi trốn ra sau lưng hắn.

Lâm Tinh và Chiêu Nguyên sánh vai đứng cạnh nhau, cười khanh khách chào Phụng Đồng, "Lâu ngày không gặp."

Phụng Đồng cười đáp, "Đã lâu không gặp, Lâm công chúa vẫn xinh đẹp như xưa, a, Chiêu hiền đệ dường như lớn lên một chút." Tay áo rộng vừa vung lên, đèn khổng minh tắt ngấm rớt xuống, đống lửa dưới đất cũng lụi dần rồi tắt hẳn.

Lâm Tinh vỗ tay, "Không sao, dù gì đêm nay thần tích của Lạc Việt cũng đủ rồi."

Phụng Đồng mỉm cười, "Có lẽ sáng mai hoàng đế sẽ giáng chỉ, ngày mốt là ngày lành tháng tốt, nên trích máu nhận thân luôn."

Lâm Tinh sắc sảo nhìn hắn, "Các người tính toán gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng thõng tay vẻ vô tội, "Đâu có gì đâu, Hoàng Châu vừa nói đấy thôi, Phụng quân lệnh cho chúng ta tạm thời không xung đột với các vị. Chiêu hiền đệ và Lâm công chúa yên tâm, sau nghi thức trích máu nhận thân, Lạc Việt sẽ đầu xuôi đuôi lọt."

Lâm Tinh khoanh tay trước ngực, nhướng mày, "Vậy thái tử của ngươi gay go rồi."

"Hử? Lâm công chúa cho là vậy ư?" Khóe miệng Phụng Đồng nhếch một nụ cười, "Hiện giờ đoán định thắng bại còn sớm quá. Hoặc giả, ý trời đã định sẵn rồi." Nói đoạn hắn quay lưng, khoan thai cưỡi mây bay đi. Bay được một quãng, hắn chợt ngoảnh lại, "Còn nữa, Chiêu hiền đệ, đến lúc này rồi, sao chuyện gì ngươi cũng nhờ người khác làm giùm thế?"

Cõi lòng Chiêu Nguyên bị đả kích một cú không nặng không nhẹ. Lâm Tinh bĩu môi, "Chẳng phải chuyện gì Phụng quân cũng sai đám phụng hoàng nhãi nhép các ngươi làm đó sao?"

Phụng Đồng cười dài, "Coi như Lâm công chúa nói đúng đi." Đoạn cùng Hoàng Châu cưỡi mây đi thẳng.

Sớm hôm sau, Bạch công công tổng quản nội đình tay nâng thánh chỉ, đích thân tới Lạc Khánh cung tuyên đọc.

Thánh chỉ nói, giờ Tý đêm qua, Thái tổ hoàng đế đột hiện thần tích, thánh thượng cảm ứng lời dạy của Thái tổ hoàng đế, vì chính tông miếu xã tắc, giờ Phụng ngày mai sẽ cử hành nghi thức trích máu nhận thân tại tông miếu, bá quan trong triều đều làm chứng. Nếu kiểm nghiệm thấy Lạc Việt mạo nhận huyết mạch hoàng tộc, lập tức lôi ra Ngọ môn lăng trì xử tử, thây cốt treo trên cổng thành một tháng để răn đe.

Lạc Việt dập đầu tiếp chỉ. Lâm Tinh lẩm bẩm, "Hoàng đế này có ý gì vậy, sau lưng thì lén lút tạo ra thần tích giả, vậy mà trên thánh chỉ lại tàn

https://thuviensach.vn

nhẫn đòi lóc thịt lột da Lạc Việt, đúng là giả dối."

Ứng Trạch khinh miệt, "Phàm nhân. Đó chính là phàm nhân."

Hoàng hậu lòng vòng quanh giao lộ hồi lâu, cuối cùng vẫn đi về phía Phụng Càn cung. Trong Phụng Càn Cung quanh năm thoang thoảng mùi thuốc, dù đốt bao nhiêu hương cũng không xua hết nổi. Từ bên ngoài điện đã nghe thấy tiếng ho quen thuộc, tựa hồ còn dữ dội hơn xưa. Hoàng hậu chua xót trong lòng, chẳng đợi thông báo, rảo bước đi thẳng vào nội điện, vén bức rèm thủy tinh lên.

Hòa Thiều đang ngả người trên sập, trông thấy hoàng hậu, thoáng sững sờ rồi nhỏm lên, yếu ớt hỏi, "Hoàng hậu, hôm nay nắng gắt, sao hậu lại tới đây?

Mau ngồi xuống cho mát."

Hoàng hậu nhào tới bên sập ngự, nước mắt tràn mi, "Hoàng thượng, người bảo thần thiếp phải làm sao đây?"

Hòa Thiều hơi ngỡ ngàng, bèn dịu giọng, "Hoàng hậu, trẫm làm gì mà khiến nàng hoảng hốt thế?"

Hoàng hậu bưng miệng nén tiếng nấc, nước mắt lã chã, "Hoàng thượng, sao người, sao người không bảo trọng lấy thân thể? Thái tử gì đó, huyết mạch Hòa thị lưu lạc bên ngoài gì đó, thần thiếp không muốn thấy bọn chúng, thần thiếp chỉ mong cùng hoàng thượng răng long tóc bạc..."

Hòa Thiều tắt hẳn nụ cười, "Hoàng hậu không nên nói những lời này. Nếu không có thái tử, một ngày kia trẫm không còn nữa, thì nàng làm sao đây?"

Hoàng hậu vùi đầu vào lòng y, khóc không ra tiếng, "Hoàng thượng đừng nói gở... Không có hoàng thượng thì không có thần thiếp, hoàng

https://thuviensach.vn

thượng ở đâu thì thần thiếp ở đó."

Hòa Thiều khẽ thở dài, "Nàng là hoàng hậu, đừng trẻ con thế."

Hoàng hậu ngước gương mặt đẫm lệ, đăm đăm nhìn y, "Hoàng thượng là phu quân của thần thiếp, thần thiếp nói vậy thì sao chứ?" Đoạn nàng lại phủ phục trong lòng Hòa Thiều khóc rấm rứt.

Hòa Thiều giơ tay vuốt tóc mai nàng, nhớ lại lúc hoàng hậu gả cho y, nàng mới mười ba tuổi.

Nàng là con gái thái sư, từ nhỏ đã được nuông chiều, tuy vận hỉ phục nặng nề, chễm chệ ngồi đó theo quy củ, song cặp mắt vẫn len lén ngó quanh đầy vẻ hiếu kỳ. Hòa Thiều nhớ, nàng còn kéo chéo áo y hỏi: "Người là hoàng đế ư? Xem ra chẳng lớn hơn ta bao nhiêu, hai tuổi, hay ba tuổi nhỉ?"

"Từ nay trở đi ta là hoàng hậu ư? Vậy ta nói chuyện với người đều phải tự xưng là thần thiếp, hay vẫn có thể xưng 'ta'?"

"Những thứ trên bàn này không ăn được ư? Thần thiếp đói quá, mẫu thân bảo, thiếp phải nhịn đói ba ngày, nhưng thần thiếp nhịn không nổi nữa rồi."

"Hoàng thượng người cũng ăn một chút đi, à, đám người bên ngoài sẽ tuân lời người, giữ cửa cẩn thận chứ? Lỡ như ăn vụng bị phát hiện, mẫu thân nói, thiếp sẽ bị phế."

Lúc Hiền phi Đức phi tiến cung, nàng khóc lóc làm ầm lên, bị thái hậu phạt chép kinh trong Phật đường. Hòa Thiều còn nhớ, khi nàng xông vào Phụng Càn cung, toan đuổi Hiền phi Đức phi đi, hai mắt đỏ mọng, ánh mắt đầy oán hận và tủi phận. Sau khi chép xong kinh, nàng không khóc lóc làm ầm lên nữa, nỗi oán hận lồ lộ trong mắt đã biến thành tủi cực và tuyệt vọng, nàng dùng vẻ mặt ấy hỏi y, "Thần thiếp không muốn chia sẻ hoàng thượng với người khác, nhưng hoàng thượng là hoàng thượng, thần thiếp buộc phải

https://thuviensach.vn

chia sẻ với người khác. Thiếp là hoàng hậu, trong lòng hoàng thượng có phải đối với thần thiếp vẫn khác đối với bọn họ chăng?"

Bấy giờ nàng bao nhiêu tuổi nhỉ? Mười bốn? Hay mười lăm?

Cách nay đã gần chục năm rồi. Mấy năm nay, y thân thể suy kiệt, chẳng mấy để tâm đến phi tần trong hậu cung, kể cả hoàng hậu. Bao năm qua đi, hoàng hậu đã chẳng còn là thiếu nữ ngây thơ ngang ngược ngày nọ nữa, nhưng có lẽ vẫn như ngàn vạn nữ tử bình thường khác, một lòng một dạ yêu thương phu quân của mình. Nhưng một hoàng đế như y, khi sinh mệnh đã đến hồi chung cuộc, lại chẳng biết có thể bảo hộ cho nửa đời còn lại của hoàng hậu được an lạc hay không. Nếu kiếp sau còn có duyên chồng vợ, chỉ nguyện làm một đôi vợ chồng thường dân, bình lặng mà qua một đời, răng long tóc bạc.

Ra khỏi Phụng Càn cung, hoàng hậu ôm đầy sầu muộn, bỏ cả hoàng liễn, thong thả đi bộ về Hoàng Nghi cung. Tiết trời oi bức, hoàng hậu vòng theo con đường nhỏ gần ngự hoa viên, chợt thấp thoáng trông thấy một đoàn người vội vã đi về một phía khác, dường như đang hộ tống thái tử. Hoàng hậu tiện miệng hỏi, "Người đằng kia có phải thái tử không?"

Tiểu thái giám tâu, "Hồi bẩm nương nương, là thái tử điện hạ."

Hoàng hậu nghi hoặc, "Nhìn hướng gã đi, không phải Phụng Càn cung, cũng chẳng phải Hoàng Từ cung, gã định đi đâu vậy?"

Uyển Anh khẽ tâu, "Hoàng hậu nương nương, nô tỳ to gan nói một câu, có lẽ thái tử tới Tư Dung cung của Trần thái phi đó ạ."

Tin đồn về Sở Linh quận chúa và thái tử, hoàng hậu cũng có nghe ít nhiều, xem ra quả là thật. Bèn thầm suy tính, Sở Linh quận chúa kia quả nhiên thủ đoạn, chỉ mong cô ta đừng gây ra chuyện xấu xa gì. Gần đây có quá nhiều chuyện khiến hoàng hậu âu sầu, việc bắt gặp thái tử tới Tư Dung

https://thuviensach.vn

cung, chẳng mấy chốc đã bị quên khuấy. Đến tối, thái hậu lại sai Châu Oanh tới truyền lời gọi hoàng hậu tới tẩm cung của bà, còn dặn đừng mang theo nhiều người hầu.

Cuối cùng hoàng hậu chỉ đem theo Uyển Anh tới Hoàng Từ cung. Sau vài câu chuyện vãn, thái hậu cười bảo, "Phải rồi, hoàng hậu, hôm nay ai gia sai người thu dọn lại những đồ đạc cũ, không ngờ tìm thấy hai món trang sức tiên đế ban cho ta dưới đáy rương. Ta ngần này tuổi đầu, đeo không hợp nữa, con xem xem có thích thì lấy đi."

Hoàng hậu vội thưa, "Đã là vật tiên đế ban tặng thái hậu nương nương, thần thiếp sao dám dùng."

Thái hậu nói, "Chỉ là mấy cây trâm thôi." Đoạn nắm lấy tay hoàng hậu, "Con theo ta đi chọn xem."

Thái hậu dắt hoàng hậu vào tĩnh thất rồi lệnh cho người hầu lui ra, đóng cửa phòng lại, không được truyền gọi thì không cho phép bất cứ ai tiến vào. Đợi mọi người lui ra cả, thái hậu lại ra hiệu cho hoàng hậu theo mình bước vào sau rèm rồi nghiêm trang bảo, "Hoàng hậu, ai gia mượn cớ chọn trang sức gọi con vào đây vì nghĩ con là hoàng hậu, có vài ba chuyện cần nói cho con hiểu. Hiện giờ An Thuận vương lũng đoạn triều chính, nắm giữ trọng binh, hoàng thượng lại yếu bệnh, không sao khắc chế được lão. Hoàng thượng và ai gia bất đắc dĩ mới phải lập Mộ Trinh làm thái tử. Hiện giờ tên Lạc Việt trong Lạc Khánh cung kia là thật hay giả cũng chẳng có gì quan trọng, vấn đề là, sau lưng hắn có Định Nam vương. Con người Đỗ Hiển không ngông cuồng như Mộ Diên, tuy ẩn thân tại Nam quận, nhưng thực lực không hề kém An Thuận vương. Lạc Việt cạnh tranh cùng thái tử thật ra là cuộc tranh đấu giữa Định Nam vương và An Thuận vương đấy thôi. Ai gia đã nói rõ như vậy, hẳn con cũng hiểu chứ."

Tim hoàng hậu đập rộn lên, dù có ngốc đến đâu chăng nữa, thì hiện giờ cũng đã hiểu rõ dụng ý của Hòa Thiều và thái hậu. "Có điều này, thưa thái

https://thuviensach.vn

hậu nương nương, dùng hổ đấu với sói, sau khi sói chết, liệu hổ có quay ngược lại cắn người không?"

Câu này của hoàng hậu xem như còn có đầu óc, thái hậu rất vừa lòng, bèn thở dài đáp, "Chuyện đó tạm thời bỏ qua một bên, con cho rằng hoàng thượng hiện giờ còn có thể lựa chọn ư?"

Hoàng hậu nín lặng. Thái hậu vỗ tay hai cái, "Còn nữa, ai gia muốn cho con gặp một người."

Một nữ tử vận cung trang, từ sau tấm bình phong trong góc phòng bước ra, uyển chuyển quỳ vái thái hậu và hoàng hậu. Thái hậu mỉm cười hỏi hoàng hậu, "Con đoán xem là ai?"

Hoàng hậu còn đương ngỡ ngàng không hiểu, nữ tử kia đã khoan thai ngẩng đầu lên, dưới đôi mày thanh tú cố ý trau chuốt thành bình hòa ôn thuận là đôi mắt hạnh lấp loáng quang mang ánh kỳ lạ, "Tiểu nữ Bạch Nhược San bái kiến thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương."

Thái hậu mỉm cười nói, "Đây là Sở Linh quận chúa."

Hoàng hậu kinh ngạc, không hiểu Sở Linh quận chúa bị đồn đại với thái tử tại sao lại xuất hiện ở đây. Thái hậu vỗ vỗ lên tay hoàng hậu trấn an rồi hỏi Sở Linh quận chúa, "Gần đây biểu hiện của thái tử ra sao?"

Sở Linh quận chúa khom lưng bẩm, "Thái tử hôm nay nhớn nhác, xem bộ đã hết nhẫn nại, hơn nữa quan hệ của thái tử với Phụng Đồng, đệ đệ quốc sư Phụng Ngô, dường như không tốt lắm."

Hoàng hậu hết sức kinh ngạc, lại nghe thái hậu nói, "Nhược San dốc lòng lo việc của hoàng thượng, chuyện thái tử là con riêng của An Thuận vương, may mà có Nhược San bẩm báo. Phải rồi, Nhược San cũng biết chút y lý, còn dâng lên một phương thuốc có thể chữa trị bệnh của hoàng

https://thuviensach.vn

thượng. Hoàng hậu, con đừng bạc đãi Nhược San. Nó phải vờ vịt lấy lòng thái tử, theo lý, con nên coi Nhược San là tỉ muội mới phải đấy."

Hai chữ "tỉ muội" khiến hoàng hậu sinh phản xạ cảnh giác, nhưng nghe nói Sở Linh quận chúa có thể trị bệnh cho hoàng thượng, hoàng hậu lại vô cùng mừng rỡ, niềm hoan hỉ đến không dám tin ấy đã át hết những cảm xúc khác, hoàng hậu lập tức nắm lấy tay áo Sở Linh quận chúa, "Ngươi có phương thuốc trị được cho hoàng thượng thật ư?"

Sở Linh quận chúa cúi mặt thưa, "Mẫu thân tiểu nữ tinh thông y lý, khi người gả về cho phụ thân có đem theo một phương thuốc cổ chuyên trị chứng bệnh nan y làm hồi môn, tiểu nữ từng theo người học được võ vẽ, nhưng cũng chỉ nắm chắc năm phần mà thôi."

Có những năm phần hy vọng có thể trị khỏi. Hoàng hậu nắm chặt cánh tay Sở Linh quận chúa, "Muội muội ngoan, nếu muội trị khỏi được cho hoàng thượng thì muốn mạng của ta, ta cũng không tiếc."

Sở Linh quận chúa vội làm bộ quỳ sụp xuống, "Lời này của hoàng hậu nương nương tiểu nữ ngàn vạn lần không gánh nổi đâu."

Thái hậu và hoàng hậu cùng đỡ quận chúa dậy. Hoàng hậu biết vừa rồi mình có phần kích động, vội nén cảm xúc, chân thành cảm tạ, "Vẫn nghe nói Sở Linh quận chúa là kỳ nữ, hôm nay bản cung mới thật hiểu, những gì muội làm cho hoàng thượng, bản cung nhất định ghi nhớ."

Sở Linh quận chúa đáp, "Những việc tiểu nữ làm chỉ là bổn phận mà thôi.

Tuy tiểu nữ là phận nữ nhi, nhưng cũng không muốn thấy cơ nghiệp thiên thu bị người ta mưu đoạt. Lúc phụ vương tiểu nữ còn tại thế, thường dạy rằng, triều cương trong sạch mới có thể tạo phúc cho muôn dân. Huống hồ, về tư, tiểu nữ cũng có lý do riêng."

https://thuviensach.vn

Thái hậu khẽ gật đầu, "Trong cung tai vách mạch rừng, con cũng chẳng nên nấn ná lâu, mau về đi."

Sở Linh quận chúa yêu kiều bái lạy lui ra, thái hậu liền xoay một chiếc bình ngọc trên giá, lập tức mặt đất lộ ra một con đường ngầm. Con đường này thông tới Phật điện ở Tư An cung, nhưng Trần thái phi ngụ tại đó hoàn toàn không hay biết. Thái hậu tiết lộ cho Sở Linh quận chúa con đường ngầm này, để cô ta có thể lẻn tới Hoàng Từ cung mà không ai hay biết, vận cung trang chỉ là phòng hờ vạn nhất mà thôi.

Hoàng hậu không giấu được vẻ kinh ngạc và thán phục. Đợi Sở Linh quận chúa đi khỏi, cửa đường ngầm cũng đóng lại, thái hậu mới hỏi, "Con thấy quận chúa thế nào?"

"Mưu trí hơn người, thông minh lanh lợi. May mà có cô ta." Ngập ngừng một lát, hoàng hậu tò mò hỏi, "Mẫu hậu, cô ta nói lý do riêng khiến mình giúp đỡ hoàng thượng là gì?"

Thái hậu đáp, "Quận chúa vốn cho rằng Lạc Việt hại chết cha mẹ mình, song về sau mới phát hiện ra là thái tử. Bởi phu phụ Trấn Tây vương biết bí mật thân thế của thái tử."

Hoàng hậu ngạc nhiên, "Cha con An Thuận vương dám mưu sát cả quận vương ngang hàng với mình ư? Quả là lớn mật. Quận chúa vì báo thù cho cha mẹ mà vờ vịt lấy lòng thái tử, thần thiếp thực bội phục."

Thái hậu lại nói, "Đương nhiên phải bội phục rồi, chỉ e con cùng tất cả phi tần trong hậu cung cộng lại cũng không bì được với quận chúa đâu."

Hoàng hậu cảm thấy câu này có phần không ổn, nên không dám hấp tấp tiếp lời. Thấy hoàng hậu lại ngơ ngẩn đứng ngây ra, thái hậu đưa mắt nhìn rồi lắc đầu than, "Con đó, sau này phải lưu ý thận trọng thật nhiều vào."

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu vội đáp, "Thần thiếp sẽ lưu ý thận trọng, chăm sóc vị muội muội này thật tốt, không để bị người ngoài phát giác."

Những tưởng câu này của mình rất thông minh, nhưng thái hậu càng lộ vẻ chán chường, "Ôi, hoàng hậu, có mấy câu không nói rõ ra, con liền không hiểu luôn sao? Nếu như ả quận chúa này trở thành phi tử của hoàng thượng, e rằng chưa đầy một tháng, ngôi hoàng hậu của con sẽ lung lay đấy! Đối với ả cũng như đối với tên Lạc Việt kia, ả có tính toán của ả, chúng ta có chủ trương của chúng ta. Con nhớ lấy câu này là được."

Hoàng hậu lơ ngơ gật đầu, nàng phát hiện có rất nhiều việc càng nghĩ càng rối rắm.

Đến ngày trích máu nhận thân, từ cuối giờ Dần, văn võ bá quan đã sắp hàng trước thái miếu chờ đợi. Đầu giờ Mão, An Thuận vương và Định Nam vương tới, kiệu của hai vị vương gia đồng thời đến Thừa Thiên môn, sau đó cả hai đều xuống kiệu đồng hành. An Thuận vương vận vương phục màu nâu thêu hạc đậu tùng bách, Định Nam vương lại mặc vương phục tím thêu hạc lành mây bay, dọc đường hai người rù rì trò chuyện, rồi đứng vào vị trí hàng đầu trong văn võ bá quan. Chẳng bao lâu sau, thái tử giá đáo, vẻ mặt ung dung, còn tươi cười chuyện phiếm vài câu với Định Nam vương.

Có điều Lạc Việt vẫn chưa xuất hiện.

Giữa giờ Mão, quốc sư đến, các quan lại xì xào bàn tán một hồi. Từ khi hoàng thượng kế vị, quốc sư Phụng Ngô hiếm khi lộ diện, ngay cả đại điển sách phong thái tử cũng không ra mặt, vậy mà hôm nay lại tới. Bao nhiêu năm nay, diện mạo hắn không thay đổi, vẫn như chưa đến nhi lập, vận đạo bào tay rộng, cầm phất trần, bước tới trước mặt An Thuận vương và Định Nam vương, chỉ khẽ gật đầu ra ý chào rồi đứng riêng ra một góc. Từ thời tiên đế, hắn đã quyền thế hiển hách, chẳng ai bì nổi, gặp hoàng đế cũng không hành đại lễ, khiến không ít bá quan văn võ chướng mắt. Ứng triều xưa nay tôn sùng huyền môn đạo thuật, từ sau thời Phụng Tường đế lại

https://thuviensach.vn

càng thêm sùng đạo, những kẻ theo Nho giáo vẫn canh cánh lo âu. Nhưng phủ quốc sư quyền thế nghiêng trời, những quan viên dũng cảm đứng ra can ngăn đều chẳng có kết cục tốt đẹp nên các quan chỉ dám lén lút xì xào, nói rằng đạo thuật làm khuynh quốc. Phủ quốc sư và An Thuận vương ngang nhiên đưa một kẻ khác họ lên ngôi thái tử, khiến không ít quan viên ngẩng lên trời than thở, ngày bản triều vong quốc xem ra chẳng còn bao lâu, nào ngờ hoàng thượng và Định Nam vương lại tìm ra một thiếu niên xuất thân từ môn phái huyền đạo, giỏi vờ vịt gạt người, nói là huyết mạch hoàng gia. Các quan đều đã nhận ra, Lạc Việt đấu với thái tử, chẳng qua là một cuộc đọ sức giữa kẻ cắp với bà già. Bọn họ hoặc lòng tàn ý lạnh hoặc giữ lấy thân mình, đều nhất trí quyết định khoanh tay xem náo nhiệt.

Quốc sư xuất hiện không lâu thì xa giá hoàng thượng cũng chầm chậm tới nơi. Thái tử, An Thuận vương, Định Nam vương và các quan quỳ bái nghênh tiếp, chỉ riêng Phụng Ngô vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hòa Thiều vận phụng bào hai màu đỏ đen, tay áo rộng, dung mạo sau lớp rèm châu của mũ bình thiên dường như cũng nhuận sắc hơn đôi chút. Y tiến vào thái miếu, quỳ bái linh vị Thái tổ Thái tông cùng các vị tiên đế, dâng hương cầu khấn. Vẫn chẳng hề thấy Lạc Việt lộ diện, các quan không khỏi thầm suy đoán, thiếu niên này xem chừng quá phách lối, hoặc có lẽ thánh thượng đã có sắp xếp khác.

Hòa Thiều quỳ bái xong, bèn hỏi người bên cạnh, "Lạc Việt đâu rồi?"

Bạch công công tâu, "Bẩm hoàng thượng, vì thân phận Lạc Việt còn chưa rõ, không tiện tham gia tế bái tông miếu nên đã quỳ bên ngoài Hoa Thanh môn đợi triệu."

Hòa Thiều nói, "Mau truyền hắn vào."

Lạc Việt đã quỳ ngoài Hoa Thanh môn gần hai canh giờ, nếu không phải Chiêu Nguyên bắt chước Thương Cảnh, luôn luôn thi pháp giúp hắn dãn gân dãn cốt, chỉ e hiện giờ hắn chẳng đi nổi nữa. Cuối cùng cũng thấy bóng

https://thuviensach.vn

Bạch công công hối hả chạy tới, Lạc Việt như được đại xá, vội cảm thán, "Sống giữa triều đình, nhất định phải có cặp giò chắc khỏe mới được."

Lâm Tinh an ủi, "Hiện giờ ngươi quỳ, sau này lại đến lượt người ngoài quỳ lạy ngươi."

Lạc Việt thầm nghĩ, thật ra lão tử chẳng muốn quỳ lạy ai, cũng chẳng muốn ai quỳ lạy mình hết.

Bạch công công bước tới gần tuyên đọc khẩu dụ, bấy giờ Lạc Việt mới đứng dậy theo lão tới thái miếu.

Khi Lạc Việt xuất hiện, giữa các quan lại lại dậy lên một trận xì xào. Mấy ngày nay, những lời đồn đại về Lạc Việt nhiều không kể xiết, mọi người đều nghe đầy cả lỗ tai, nhưng hiện giờ trông thấy, phát hiện Lạc Việt chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, mày kiếm mắt sáng, toàn thân toát ra vẻ quê mùa mộc mạc. Hắn không có phẩm cấp, chiếc áo tơ tím nhạt và mũ ngọc vận vào mình trông như đồ đi mượn. Vạt áo tơ dài thượt, rất không hợp với bước đi thoăn thoắt như bay của hắn. Các quan thấy hắn hấp tấp theo sau Bạch công công bước đến trước thềm ngọc, rồi quỳ xuống dập đầu với hoàng thượng, chẳng ra quy củ gì, đều thầm lắc đầu than thở.

Phụng Ngô hờ hững lên tiếng, "Lần này Lạc thiếu hiệp tới đây, thật có nhiều người nâng đỡ, chu toàn mọi sự."

Lạc Việt cười khanh khách, "Quốc sư quá khen."

Sau lưng hắn, bên trái có Chiêu Nguyên, bên phải có Lâm Tinh, Ứng Trạch đứng chính giữa. Đỗ Như Uyên còn cố ý để Thương Cảnh đi cùng bọn họ, nằm trên vai Chiêu Nguyên. Nhưng các quan lại có mặt không thấy được mấy người này, chỉ thấy quốc sư xưa nay ngạo mạn đột nhiên buông lời châm chọc Lạc Việt, lời nói lại có ẩn ý, mà tên Lạc Việt kia đối đáp cũng

https://thuviensach.vn

thật ngông cuồng. Xem ra thiếu niên này không đơn giản như vẻ bề ngoài. Bá quan đều phấn chấn tinh thần, hào hứng quan sát.

Hòa Thiều từ trên ngai đứng dậy, "Trẫm từ khi kế vị đến nay, tầm thường bất lực, lại không con nối dõi, thật hổ thẹn với anh linh của Thái tổ Thái tông cùng các vị tiên đế, may nhận được Hòa Trinh làm con, khoan hậu nhân đức, khiến trẫm được an ủi phần nào. Sau, lại nghe nói có huyết mạch Hòa thị lưu lạc dân gian, trẫm mừng rỡ không thôi, cho rằng liệt tổ liệt tông đã phù hộ, bèn lệnh cho Nam quận vương Đỗ Hiến tìm đưa về triều. Để khỏi nhận lầm hoàng tộc, trẫm mới cho nghiệm chứng ngay trước linh vị của Thái tổ Thái tông và các vị tiên đế. Các khanh đều là người làm chứng. Xin liệt tổ liệt tông phù hộ cho trẫm để gạt hết cái hỗn tạp, soi tỏ cái đúng đắn, đưa được huyết mạch Hòa thị chân chính trở về nhập tông thất."

Mọi người tại đó, chỉ trừ Phụng Ngô, lại quỳ xuống khấu đầu. Hòa Thiều tiếp nói, "Hôm nay quốc sư đã đến đây, vậy nghi thức nghiệm chứng này do quốc sư chủ trì đi."

Phụng Ngô cúi mình tiếp chỉ. Lạc Việt theo Phụng Ngô bước lên thềm ngọc, vừa đi được hai bước, Chiêu Nguyên phía sau hắn đột nhiên nặng nề bay ra.

Ứng Trạch điểm một ngón tay vào lưng Lạc Việt, "Đừng ngoái lại, tiếp tục đi đi."

Lạc Việt bước từng bước lên trên. Dưới thềm, Chiêu Nguyên gượng dậy, trông thấy Phụng Đồng đang khoanh tay đứng trên không.

Lâm Tinh nhảy dựng lên, "Tiểu phụng hoàng, quả nhiên là ngươi giở trò."

Phụng Đồng nhếch mép, "Đâu có đâu có, ta chẳng qua tới xem náo nhiệt, tiện thể ngó coi Chiêu hiền đệ có qua được cửa thái miếu không thôi.

https://thuviensach.vn

Xem ra vẫn không được nhỉ."

Trong ánh nắng mai, những đồ hình phụng hoàng cực lớn trên tông miếu tỏa sáng chói lọi, tạo nên một bức tường, phủ trùm lấy thái miếu. Chiêu Nguyên tiến lên hai bước, vừa bước đến thêm, lập tức lại bị ánh sáng từ bức tường đánh bật ra. Phụng Đồng cười nói, "Thế nên Phụng quân vẫn bảo chúng ta không cần để ý. Dù các người có tiến vào hoàng cung thì trong tông miếu, trên tế đàn vẫn tế bái phụng thần. Đồ hình trong tông miếu đã hưởng vô số hương hỏa, tự thành thần thức, phàm là dị loại không được cho phép thì đừng hòng tiến vào tông miếu. Đây không phải pháp lực của phụng thần chúng ta, mà là do lòng tôn kính và cung phụng của phàm nhân."

Nói đoạn, hắn ngạo nghễ nhìn xuống Chiêu Nguyên bên dưới, khiến Chiêu Nguyên đang chậm chạp bò dậy cũng cảm thấy nhục nhã vô chừng. Lần đầu tiên nó nếm trải cảm giác nhục nhã của hộ mạch thần bị vứt bỏ, không được thừa nhận. Hàn ý bi thương và nhiệt hỏa phẫn nộ lượn lờ quanh mình nó, dung hòa lại một cách kỳ dị, bao bọc lấy long châu.

Lâm Tinh cũng bó tay, vách sáng này hình thành là do hoàng tộc ở nhân gian đã bỏ rồng thờ phụng, cô có thể băng qua, nhưng không giúp được Chiêu Nguyên. Thấy Lạc Việt đã đứng phía trên thềm ngọc, trước cửa tông miếu, Lâm Tinh thầm nghĩ, chỉ có hắn, chỉ khi Lạc Việt trở thành hoàng đế, hình rồng lại xuất hiện trên tế đàn thì vách sáng này mới tiêu biến, long thần hộ mạch mới thực sự giành lại được vinh quang ngày cũ.

Lạc Việt nghiêng người đứng trước cửa tông miếu, lén liếc thấy Chiêu Nguyên hết lần này sang lần khác bị tấm vách sáng đánh bật ra, lại nghe Phụng Đồng buông lời giễu cợt, không khỏi siết chặt nắm tay lại. Thương Cảnh đã bò từ vai Chiêu Nguyên sang vai hắn, nhắc nhở, "Thiếu niên, nếu hiện giờ ngươi manh động, chẳng những không giúp được gì, trái lại còn làm hỏng đại sự."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên đứng dưới thềm, đang ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Tuy Chiêu Nguyên là rồng, nhưng cũng đầy nghĩa khí, chẳng khác gì hảo huynh đệ. Nó vẫn theo hắn chạy lui chạy tới, liều mạng hành sự, luôn miệng hứa hẹn, "Tôi sẽ mạnh lên, tôi sẽ giúp huynh." Nhưng đến lượt hắn, lại không thể khiến Chiêu Nguyên cùng đứng bên mình tại nơi đây, Lạc Việt lạnh lùng liếc về phía vật tổ hình phụng hoàng khổng lồ trong đại điện, nghĩ thầm, sẽ có một ngày, hắn nhất định tự tay phá bỏ nó.

Phụng Đồng đứng bên trong cửa, cười chế nhạo, "Sao Lạc thiếu hiệp thần người ra thế?"

Ứng Trạch vẫn khoanh tay chẳng buồn động đậy, lúc này cũng lẩm bẩm, "Mấy thứ vớ vẩn, thấy xốn mắt thì đập nát là xong."

Thương Cảnh còn chưa kịp ngăn thì lão nhân gia đã tùy tiện vung tay, lách cách lách cách, vách sáng vỡ nát, cuồng phong nổi lên. Mọi người đều ngả nghiêng không đứng vững nổi, quần thần kêu la kinh hãi, bài vị của hoàng đế các triều đại cũng lắc lư chao đảo, từng mảnh vỡ lớn từ trên mái thái miếu rơi xuống. Mấy tên tiểu thái giám loạng choạng chạy tới đỡ lấy Hòa Thiều, trong khi Phụng Ngô và Phụng Đồng cùng cười mừng rỡ.

Lâm Tinh sực tỉnh ngộ, giậm chân than, "Thôi xong, lão rồng trúng kế khích tướng rồi."

Trong đám quần thần đã có kẻ hô lên: "Trời phạt, là trời phạt rồi. Thái tổ Thái tông hoàng đế hiển linh."

"Tên Lạc Việt kia nhất định là kẻ mạo danh lừa gạt, nhiễu loạn tông thất."

"Thái tổ Thái tông hoàng đế không chấp nhận kẻ mạo nhận tông thất, hiển linh nổi giận rồi."

https://thuviensach.vn

Thái tử vội quỳ xuống, "Xin Thái tổ Thái tông bớt giận, tâu phụ hoàng, trời cao đã trách phạt, xin người giải Lạc Việt ra Ngọ môn lăng trì xử tử ngay, để xoa dịu cơn giận của trời cao cùng liệt tổ liệt tông."

Hòa Thiều vịn lan can, gắng gượng đứng vững, thầm nhủ, lẽ nào trời cao cùng tổ tông không dung nổi việc trẫm làm thật ư? Y cao giọng quát, "Người đâu, bắt Lạc Việt lại."

Chữ "lại" vừa ra khỏi miệng, chợt một luồng sét trên không bổ xuống ngay trước mặt mấy tên hộ vệ toan xúm lại. Đồng thời, Chiêu Nguyên dưới thềm vụt biến thành rồng vàng bay vút lên chín tầng trời. Rồng vàng gầm lên một tiếng, gió to xua hết mây mù, bầu trời xanh ngắt, gió lặng, đất yên, tông miếu thôi chấn động, trên nền trời xanh biếc, rồng vàng chênh chếch đáp xuống trên mình Lạc Việt đang đứng trước tông miếu.

Hòa Thiều, thái tử, cùng mọi người tại đó từ từ đứng thẳng lên. Bọn họ không trông thấy rồng vàng, cũng không nghe thấy tiếng rồng gầm, nhưng họ thấy được Lạc Việt đang đứng trên thềm ngọc, giữa vầng hào quang rực rỡ, nắng mai nhàn nhạt bao quanh mình như long bào, chùm sáng bảy màu do ngói lưu ly trên tông miếu phản chiếu quanh đầu như đế miện. Định Nam vương sửa áo quỳ xuống, "Hoàng thượng, theo ngu kiến của thần, đây không phải trời phạt, mà là trời ban ân trạch, là điềm lành chứng tỏ Thái tổ Thái tông hoàng đế cùng các vị tiên đế đã hiển linh phù hộ."

Thái tử biến sắc mắng, "Cuồng phong vần vũ, trời đất mù mịt, tông miếu ngả nghiêng, bài vị liệt tổ liệt tông giận dữ rúng động, thế gọi là điềm lành ư?"

Định Nam vương đáp, "Gió nổi đất rung, đó là trời cao cùng anh linh các vị tiên đế cảm ứng mà chấn động, sau đó trời đã giáng điềm lành, quang triệu tường hòa, quả là dấu hiệu hưng vượng cát tường. Chắc hẳn giang sơn sẽ lại một phen phồn vinh đổi mới, thần xin chúc mừng hoàng thượng."

https://thuviensach.vn

Hòa Thiều lộ vẻ mừng rỡ, ho húng hắng mấy tiếng, nhìn Lạc Việt bên cạnh, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại. An Thuận vương bước lên một bước, nói, "Bản vương thường nghe Định Nam vương huynh không tin quỷ thần, sao hôm nay đột nhiên lại nói vậy?"

Định Nam vương cười, "Bản vương không tin quỷ thần, chỉ tin trời cao."

Hòa Thiều cười khen, "Hay cho câu 'không tin quỷ thần, chỉ tin trời cao'. Đỗ khanh nói có lý lắm."

An Thuận vương vén áo quỳ xuống, "Tâu hoàng thượng, tên Lạc Việt này yêu di vô cùng, nhất định không phải huyết mạch hoàng thất, dạo ở Cửu Ấp, thần đã thấy hắn theo nghiệt long làm phép, mê muội bách tính, người này ngàn vạn lần không thể giữ lại được, nếu hoàng thượng có lòng nhân nghĩa, muốn tha cho hắn một mạng, thì cũng phải đuổi ra quan ngoại, suốt đời không được về triều."

Hòa Thiều đáp, "Lòng trung của Mộ khanh, trẫm rất hiểu. Nhưng hiện giờ chia ra hai phe, một đằng nói là điềm gở, một đằng lại bảo là điềm lành, đằng nào đằng nấy khăng khăng giữ lý, trẫm cũng không định đoạt nổi, chỉ có kiểm chứng mới biết được. Trẫm đã hạ chỉ, nếu Lạc Việt mạo nhận huyết mạch hoàng thất, lập tức lôi ra Ngọ môn lăng trì xử tử, đem nắm xương tàn treo trước thành lâu một tháng để răn đe. Lẽ nào Mộ khanh còn ngờ rằng trẫm dám bao che cho Lạc Việt trước linh vị liệt tổ liệt tông?"

An Thuận vương dập đầu thưa, "Thần không dám."

Hòa Thiều lại nói, "Huống hồ, chuyện Lạc Việt theo nghiệt long làm loạn, e rằng chỉ là lời đồn nhảm. Trước phụng thần đồ đằng tại tông miếu, lại có quốc sư trấn giữ, dù trên đời có rồng thực chăng nữa, sao có thể làm loạn ở đây được?"

https://thuviensach.vn

An Thuận vương nín lặng.

Bức vách sáng trước tông miếu đã khôi phục lại, Lạc Việt nhìn lên trời cao, thấy Chiêu Nguyên đã biến lại thành người đứng trên mây, từ đàng xa trông lại phía này. Dù không thể tiến vào tông miếu, dù hiện giờ không còn ai tế bái, Chiêu Nguyên vẫn là hộ mạch thần của Lạc Việt, nhất định sẽ giúp đỡ hắn.

Nghi thức nghiệm thân chính thức bắt đầu. Bạch công công bưng tới một cái khay, bên trên có một chén ngọc đầy nước, cùng một cây chủy thủ tinh xảo đặt trên tấm nệm nhỏ bằng đoạn vàng.

Hòa Thiều cầm lấy chủy thủ, toan cứa vào ngón tay, chợt Phụng Ngô lên tiếng, "Khoan đã." Đoạn bước tới bưng chén nước lên, "Bệ hạ, để phòng vạn nhất, chi bằng thay nước trong chén này bằng sương hứng bên ngoài tế đàn, thế nào?"

Các đời hoàng đế Ứng triều đều tôn sùng huyền đạo, bên ngoài tông miếu có một pho tượng tiên hạc bằng đồng xanh, miệng ngậm chén đồng hứng sương dùng để luyện đan.

Tình huống Hòa Thiều lo nhất cuối cùng đã xảy đến. Y đã dùng chút tiểu xảo vào chén nước này, dù nhỏ một giọt máu người và một giọt máu lợn vào, cũng có thể hòa lẫn với nhau. Nhưng nếu lúc này y không đồng tình, ắt sẽ lộ ra sơ hở, đành bình thản đáp, "Có lý lắm, cứ theo lời quốc sư đi."

Lạc Việt lén liếc thấy vẻ mặt Hòa Thiều, thầm nhủ, lão tử đoán quả không sai, rõ ràng trong chén nước kia có vấn đề. Hoàng đế thoạt trông đã biết là người không quen nói dối, lúc khen quốc sư "có lý lắm", mặt đã vàng như nghệ. Hắn không sao hiểu nổi, Phụng Ngô hiển nhiên biết có Ứng Trạch và Thương Cảnh ở đây, ải này Lạc Việt hắn ắt sẽ qua được, còn cố

https://thuviensach.vn

đòi đổi nước làm chi nữa? Có lẽ chỉ đơn giản muốn hù dọa hoàng đế cho vui?

Phụng Ngô bưng chén nước ra ngoài tông miếu, thay nước bằng sương trong chén đồng. Hòa Thiều trấn định tinh thần, cứa ngón tay, nhỏ một giọt máu vào chén. Lạc Việt đón lấy chủy thủ, cũng cứa ngón tay, nhỏ máu vào chén.

Hòa Thiều đành âm thầm nhìn theo hắn, nhủ lòng, lần này phải trông vào số mệnh của ngươi thôi.

Mai Thương Cảnh tỏa ra ánh sáng xanh lét, giọt máu của Lạc Việt vừa chạm vào máu của Hòa Thiều đã hòa ngay làm một, thành một giọt máu tròn to hơn nằm trong đáy bát.

Bạch công công cùng đám tiểu thái giám bên cạnh lập tức quỳ xuống, rưng rưng nước mắt, "Chúc mừng hoàng thượng, đúng là trời cao phù hộ, các vị tiên đế linh thiêng..."

Quần thần ngoài điện thấy tình cảnh đó cũng quỳ xuống theo, cao giọng hô vạn tuế. Hòa Thiều vừa mừng vừa sợ, cơ hồ không dám tin vào mắt mình nữa. Lẽ nào thực sự có trời cao phù hộ, Thái tổ hoàng đế hiển linh sao? Lẽ nào Lạc Việt thực sự là huyết mạch Hòa thị? Y nhất thời kích động, lại không ngăn nổi ho sặc lên, lát sau cơn ho hơi ngớt mới lệnh cho Bạch công công bưng chén ngọc xuống cho bá quan chứng kiến.

Phụng Ngô khoanh tay đứng một bên, Lạc Việt cứ ngỡ hắn ít nhiều gì cũng sẽ bày ra chút trở ngại, nào ngờ lại thuận lợi như vậy.

Bạch công công bưng khay bước xuống thềm, chợt phía chân trời có một con ưng bổ đến, xòe vuốt, khạc sấm, lao về phía Bạch công công. Chiêu Nguyên vội quăng ra một quả cầu quang, Bạch công công "úi chao" một tiếng, hai tay run bắn lên, chén ngọc tuột tay rơi xuống, Chiêu Nguyên

https://thuviensach.vn

liều mạng xông tới toan đỡ lấy, nhưng bị vách sáng hất văng ra, sau lưng nó còn bị thứ gì nhọn hoắt đâm phải, ý thức trống rỗng, rớt từ trên không xuống.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, Lâm Tinh quát lên một tiếng vung roi ra, Thương Cảnh biến thành người vận pháp thuật nhưng đều đã muộn.

Mọi người chỉ thấy chén ngọc rơi xuống thềm vỡ tan tành, đồng thời, một vật dài chừng một thước rớt bịch xuống đất. Thái tử vội quát "Rồng, chính là rồng. Tên Lạc Việt kia quả nhiên biết yêu pháp. Mau mau hộ giá! Bắt hắn lại!"

Một bóng phụng hoàng đỏ như lửa biến ảo giữa không trung, bổ xuống con rồng nhỏ trên mặt đất, có người hô lớn, "Là phụng thần. Phụng thần hiển linh tiễu trừ yêu nghiệt."

Một ngọn nhuyễn tiên dài rực lửa cùng một ánh cầu vồng xanh vút tới ngăn bóng phụng hoàng kia lại, Thương Cảnh cứu lấy Chiêu Nguyên còn Lâm Tinh tiếp tục vung roi về phía phụng hoàng, hậm hực mắng, "Để lão rồng ra tay đi."

Hỏa phụng tan biến giữa bầu không, Lâm Tinh ngẩng lên, trông thấy Phụng Đồng đang khoanh tay đứng trên mây. Hắn dùng hai ngón tay kẹp ngọn roi của Lâm Tinh, vẻ nghiêm túc, "Lâm cô nương, chuyện này quả thật không phải do tại hạ sắp đặt."

Lâm Tinh quát lớn, "Ngươi định gạt ai!"

Phụng Đồng chăm chú nhìn về phía tông miếu. Bên trong tông miếu, Phụng Ngô tươi cười nhìn Lạc Việt và Ứng Trạch, "Các ngươi có biết lần này mình thua ở chỗ nào không?"

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch cau mày, cả đất trời trong nháy mắt chợt tối sầm lại. Phụng Ngô vẫn mỉm cười nói tiếp, "Các ngươi thua ở chỗ, có những chuyện, các ngươi tưởng ta sẽ không làm, nhưng ta vẫn làm."

Lạc Việt bỗng thấy trước ngực lạnh buốt. Phụng Ngô đã đâm thanh chủy thủ vừa dùng trích máu nhận thân vào lồng ngực trái của hắn. Mà không hề dùng pháp lực.

Xưa nay chưa có thần tiên nào không dùng pháp lực, chỉ dùng binh khí phàm trần, ám toán một phàm nhân.

Nhưng Phụng Ngô lại làm như vậy, điều này ngay cả Ứng Trạch cũng không ngờ.

Phụng Ngô cười bảo Ứng Trạch, "Điện hạ khinh suất quá rồi!"

Đang nằm trong tay Thương Cảnh, Chiêu Nguyên rít lên, hóa thành rồng vàng xông tới xé toang bức vách sáng bao quanh tế đàn, vảy đầm đìa máu lao thẳng vào tông miếu, tức thời bốn bức tường cùng mái ngói tông miếu đều vỡ tưng, hất Phụng Ngô văng ra bay vút về phía chân trời, Ứng Trạch cũng từ từ bay lên không trung.

Phụng Ngô được Phụng Đồng đỡ lấy, lau máu ứa ra khóe miệng, nói, "Ứng Long điện hạ... dù điện hạ giết tiểu thần, cũng không cứu nổi mạng tên phàm nhân kia nữa đâu."

Bá quan bên dưới nháo nhác bỏ chạy, đám tiểu thái giám xúm quanh Hòa Thiều loạng choạng rút vào dãy hành lang còn sót lại, dường như còn có giọng thái tử và An Thuận vương hô hào bắt lấy yêu nghiệt, cùng tiếng quát của Lâm Tinh và giọng âu lo của Thương Cảnh. Nhưng Lạc Việt chỉ thấy những âm thanh nhốn nháo ấy càng lúc càng mơ hồ, hắn từ từ ngã xuống.

Thì ra hắn lại bất minh bất bạch ngã xuống tại đây.

https://thuviensach.vn

Đã chẳng làm được đại hiệp, cũng không làm nổi hoàng đế.

Cứ khiếp nhược như vậy mà chết đi.

Xem ra trời sinh Lạc Việt hắn là kẻ tầm thường, dù gặp được rồng, kỳ lân, có đại thần bảo hộ, thì khiếp nhược vẫn hoàn khiếp nhược. Có thứ gì đó quấn chặt lấy thân thể hắn, Lạc Việt mơ hồ nhận ra, là Chiêu Nguyên. Hắn giãy giụa nói, "Xin lỗi... Chuyện này... thực quá bất lực... đợi ta chết rồi... đệ tìm người khác khá hơn đi..."

Tiếng rồng gầm rền vang, chấn động cả đất trời.

Lạc Việt mơ hồ cảm giác như mình đang bay lên, rồi rơi xuống một nơi nào đó, có người nói lào xào bên tai hắn.

Lẽ nào bản thiếu hiệp đã đến địa phủ? Lạc Việt gắng vùng vẫy, mở bừng hai mắt, chợt trông thấy một gương mặt quen thuộc.

Gương mặt ấy tươi cười thân thiết với hắn, "Đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi, sao đạo hữu lại ở đây?"

Lạc Việt trở mình ngồi dậy nhìn quanh. Trời biếc, mây trắng, cây xanh, cỏ thắm, còn cả mấy con ruồi vo ve quanh mình. Hắn đưa tay lên miệng cắn thật mạnh, đau đến xuýt xoa. Lại lần tay lên ngực trái, thấy có gì đó cựa quậy, Lạc Việt thò tay vào ngực áo, đụng phải thân hình lành lạnh của Chiêu Nguyên, bèn kéo nó ra giơ lên trước mắt, Chiêu Nguyên huơ huơ móng, khẽ giãy giụa rồi từ từ mở mắt ngỡ ngàng nhìn hắn.

Là Chiêu Nguyên, không sai. Khanh Dao sư tổ giơ tay sờ sờ Chiêu Nguyên, "Lạc huynh, vị long hữu này của huynh vẫn đáng yêu như thế nhỉ."

Chiêu Nguyên lắc lắc đầu, lại gắng sức nhìn Lạc Việt, bỗng toàn thân nó nhoáng kim quang, biến thành người. Vừa biến thành người, nó đã nắm

https://thuviensach.vn

chặt lấy vạt áo Lạc Việt. Lạc Việt bất lực nói, "Đệ không cần phải vạch ra xem nữa, ta đã tự kiểm tra rồi, không bị thương đâu." Nhưng trên tay trái của hắn vẫn còn vết rạch lúc chích máu nhận thân.

Khanh Dao nghi hoặc hỏi, "Lạc huynh bị thương ư?"

Lạc Việt vỗ vỗ trán, "Không có, hiện giờ hình như không sao rồi, tại hạ còn tưởng mình đã thành ma cơ."

Khanh Dao nheo mắt cười, "Có điều, thủy độn thuật của Lạc huynh thật cao minh, hôm đó ở tệ phái, huynh và vị long tiểu đệ này vừa rơi xuống hồ liền mất tăm luôn, làm ta tìm đến khổ."

Lạc Việt cười ha hả, "Cái đó... tại hạ có một tật xấu là thường thường không biết mình đã làm gì... Phải rồi, Khanh Dao huynh, đây là đâu vậy?"

Khanh Dao nghi hoặc nhìn hắn, đáp, "Lẽ nào Lạc huynh lại dùng trận pháp gì đó để tới đây sao? Đây là Thiện An."

Thiện An... Lạc Việt cau mày, Thiện An chẳng phải tên cũ của kinh thành đó ư? Thiên hạ đều biết, Ứng Kinh, kinh thành của Ứng triều, trước đây là một tiểu thành hoang vu tên Thiện An. Thái tổ hoàng đế là người Thiện An, về sau giành được thiên hạ, cảm thấy quê mình là đất hưng vượng, bèn định đô tại đây, đổi tên thành Ứng Kinh. Xem ra, mỗi lần quay về bốn trăm năm trước, hắn và Chiêu Nguyên đều ở tại chính địa phương mà mình từng ở trước lúc quay ngược thời gian. Lạc Việt hỏi, "Sao Khanh Dao huynh lại ở đây?"

Khanh Dao đáp, "Ta đưa con trai kia về biển, lại nghe nói trong thành Thiện An có một thôn làng tôn sùng Đạo thuật, hiểu đạo dưỡng sinh nên tới xem thử. Nào ngờ vừa vào rừng tìm nước thì thấy Lạc huynh nằm ngay bên bờ sông." Y nhìn dòng sông bên cạnh, rồi lại nhìn Lạc Việt, "Phải rồi, Lạc

https://thuviensach.vn

huynh có vị long hữu đây làm bạn, hẳn phải tinh thông phép ngự thủy, hèn chi mỗi lần ta gặp huynh, đều ở bên bờ sông."

Lạc Việt gượng cười, thầm nhủ, tại hạ chỉ biết uống nước thôi. Chiêu Nguyên thấy Lạc Việt không hề hấn gì, lòng chợt trống rỗng, chỉ biết bám chặt Lạc Việt, bấu chân trước vào cánh tay hắn, sợ trước ngực hắn lại đột ngột lòi ra một lưỡi dao.

Khanh Dao nhìn bọn họ, hỏi, "Vậy các huynh định thế nào?"

Lạc Việt thầm tính toán, mỗi lần đi theo Khanh Dao, đều có cách quay lại thực tại, bèn đáp, "Chúng tại hạ bất tri bất giác lạc đến đây, cũng chưa có tính toán gì, chẳng hay Khanh Dao huynh có muốn đồng hành với chúng tôi không?"

Khanh Dao liền hoan hỉ đáp ứng. Y lấy đầy túi nước rồi dẫn Lạc Việt và Chiêu Nguyên đi theo một con đường mòn, miệng nói, "Thôn làng này khó tìm quá, ta lòng vòng trong thành dò hỏi cả nửa ngày, còn vẽ cả đường đi, mà vẫn không tìm thấy."

Bọn họ men theo con đường mòn đi mãi, chỉ thấy núi hoang cỏ thụ cỏ dại kênh mương, không một bóng nhà dân. Lạc Việt không khỏi buột miệng, "Khanh Dao huynh, bản vẽ đường đi của huynh, liệu có đúng không đấy?"

Khanh Dao thở dài than vắn, bản vẽ này y đã nhờ một thầy bói trong thành Thiện An vẽ giùm, tốn hai mươi văn tiền, lão thầy bói đó thề sống thề chết là không có gì sai sót, xem ra, y bị gạt rồi.

Bọn họ lại đi gần nửa canh giờ nữa, đến lúc hai chân mỏi nhừ ra, đành vòng vào một bụi cây bên đường nghỉ chân, nào ngờ trông thấy ba người ngồi dưới một gốc đại thụ. Khanh Dao lập tức phấn chấn tinh thần, bước tới

https://thuviensach.vn

ôm quyền vái chào, "Làm phiền các vị, xin hỏi có biết đường đi Linh Cố thôn không?"

Ba người kia có già có trẻ, người già nhất chừng hơn sáu mươi, quần áo rách rưới, mái tóc bạc trắng. Một người nữa tuổi ngoài ba mươi, da ngăm đen, thân hình cường tráng, ăn mặc như võ phu. Hai người này đều làm thinh không đáp, đưa mắt đánh giá ba người bọn họ từ trên xuống dưới đầy cảnh giác. Người trẻ nhất là một thanh niên chừng hai mươi mấy tuổi, mình vận áo gấm, tướng mạo tuấn tú, trông như công tử con nhà giàu có, gã nhìn Khanh Dao một lát rồi ôn hòa đứng dậy đáp lễ, "Chắc các hạ là người từ bên ngoài tới, không biết định đi Linh Cố thôn làm gì?"

Khanh Dao đáp, "Chúng tại hạ chỉ là du khách đi ngang qua đây, nghe nói Linh Cố thôn ở Thiện An tôn sùng Đạo thuật, người trong thôn đều biết phép dưỡng sinh, nên tìm tới hòng mở mang kiến thức."

Thanh niên kia lại đánh giá Khanh Dao một lượt nữa, rồi nói, "Thực không dám giấu, ba người tại hạ cũng tới Linh Cố thôn đây."

Khanh Dao mừng rỡ hỏi, "Chẳng hay ba vị có thể đồng hành không?"

Thanh niên, hán tử trung niên và lão nhân kia nhìn nhau, hán tử trung niên nhổ toẹt một bãi nước bọt, "Cũng được, nhiều người thế này rồi, thêm ba người nữa cũng chẳng sao."

Khanh Dao hào hứng quay lại, vẫy vẫy tay gọi Lạc Việt và Chiêu Nguyên, hai người một rồng cùng ngồi xuống dưới bóng cây bên cạnh ba người kia. Hán tử trung niên soi mói nhìn họ lần nữa, rồi cất giọng ồm ồm, "Trước mặt người ngay không nó chuyện mờ ám, mấy vị tiểu ca cũng tới Trường Thọ thôn tìm linh dược như chúng ta ư?"

Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên nghe nói đều ngớ ra. Thanh niên kia quan sát kỹ vẻ mặt họ, thấy không giống giả vờ, bấy giờ mới mỉm cười

https://thuviensach.vn

giải thích, "Xem ra các vị quả thật là người nơi khác đến, cả thôn đó ai nấy đều thọ hơn trăm tuổi, hơn nữa râu tóc đều đen nhánh, răng chắc, thân thể khỏe mạnh, không hề có vẻ già nua, chuyện này truyền ra ngoài, thành lời đồn rằng đó là thôn trường thọ. Thôn làng này còn có một cái tên khác, vì cả thôn đều mang họ Lạc, nên còn gọi là Lạc gia trang."

Khanh Dao ngạc nhiên, "Ồ? Vị Lạc huynh này của chúng ta cũng họ Lạc, quả là có duyên."

Ba người kia tức thì đổ dồn mắt vào Lạc Việt, lão nhân khàn giọng nói, "Thì ra vị tiểu ca này cũng mang họ Lạc, xem ra người trong Lạc gia trang sẽ không thể đóng cửa đuổi khách rồi."

Thanh niên kia giải thích, Linh Cố thôn xưa nay không tùy tiện tiếp đãi khách từ bên ngoài đến, nhưng nếu là người có duyên, chắc có thể trú lại một đêm. Đoạn gã lại hỏi họ tên, Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên đều thực tình nói ra. Thanh niên kia cung tay nói, "Rất vui được gặp, tại hạ họ Mộ, tên chỉ có một chữ Luân. Vị này là Bách Lý huynh, tên húy là Bách Lý Thần, hai người bọn ta cũng như các vị, đều là người từ xa nghe danh tìm đến, chỉ có vị Hà lão trượng đây là người bản địa thôi."

Lạc Việt nghe hai người báo họ, không khỏi ngạc nhiên, liền hỏi, "Dám hỏi chữ Hà trong họ của vị lão trượng đây là 'hà' nào?"

Ông già kia đáp, giọng khàn khàn, "Chữ 'hà' một bên là chữ 'nhân', một bên là chữ 'khả'."(4)

Sau đó, trong lúc chuyện trò, Lạc Việt lại biết thêm Mộ Luân là hậu duệ vọng tộc ở Châu Thành, gặp lúc loạn lạc, cảnh nhà sa sút, mẫu thân mang bệnh nặng, không sao trị khỏi, nghe nói Linh Cố thôn ở Thiện An thành có diệu dược có thể kéo dài sinh mệnh, trị bệnh nan y, nên mới lặn lội đường xa tìm tới. Hán tử trung niên Bách Lý Thần xuất thân quân ngũ, chỉ vì lúc trấn thủ biên quan bị thương một chân, nên phải hồi hương. Nào ngờ quê

https://thuviensach.vn

nhà gặp nạn lụt lớn, thê tử bị thủy trùng nhập thể, mắc phải bệnh hàn, mỗi lần phát tác thì sống không bằng chết. Hắn đi khắp nơi tìm thầy chạy thuốc nhưng không khỏi, ngẫu nhiên nghe nói Trường Thọ thôn ở Thiện An có linh đan diệu dược trị được bách bệnh, bèn tới cầu xin. Hai người đi dò hỏi trong thành, tình cờ gặp nhau, bèn kết bạn đồng hành, dọc đường lại gặp Hà lão trượng, ba người cùng đi tới đây.

Lạc Việt nói, "Xem ra người trong Linh Cố thôn trường thọ là nhờ tinh thông y thuật."

Hà lão trượng lắc đầu khàn khàn đáp, "Các vị ở xa tới không biết nguồn cơn đấy thôi. Người ở Lạc gia trang chẳng biết y thuật gì đâu. Bọn họ sống lâu là vì họ có một cái giếng tiên, nước giếng có thể trị bách bệnh. Người trong Lạc gia trang sợ cái giếng bị kẻ khác chiếm mất, nên mới nghiêm cấm người ngoài tiến vào, gọi là đi cầu thuốc thật ra là xin một ngụm nước giếng mà thôi." Dứt lời, lão đã ho khùng khục liên hồi, còn khạc ra một bãi đờm đặc.

Khanh Dao hỏi, "Vậy lão trượng chuyến này cũng đi cầu thuốc ư?"

Hà lão trượng đáp, "Chính phải, nơi này tuy mang tên Thiện An, nhưng cuộc sống của dân chúng đã chẳng thiện cũng chẳng an, năm ngoái đại hạn, mùa màng coi như mất trắng, lại thêm ôn dịch bùng phát, nhi tử duy nhất của lão đã qua đời, chỉ còn lão bà và tức phụ thoi thóp qua ngày, lần này lão phải đi cầu linh dược cho họ."

Lạc Việt nghe kể hết sức thương cảm. Khanh Dao trấn an, "Tin rằng người trong Linh Cố thôn cũng không phải lòng gang dạ sắt, nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của các vị."

Hà lão trượng thở dài, "Ài, các vị suy nghĩ quá đơn giản rồi. Lúc ôn dịch tràn lan, người trong thành chết đến cả ngàn cả vạn, nào có thấy họ dang tay cứu. Nghe nói Linh Cố thôn thờ một vị Thánh Cô, cả thôn đều

https://thuviensach.vn

nghe theo mệnh lệnh của Thánh Cô. Cứu hay không cứu, đều phải trông vào tâm tình của vị Thánh Cô kia."

Mộ Luân tiếp lời, "Lúc trước tại hạ dò hỏi trong thành cũng nghe có người bảo, muốn xin thuốc phải bái Thánh Cô trước." Đoạn rút từ tay nải bên mình ra một thẻ hương, "Đây, chính là hương tại hạ thỉnh từ đạo quán trong thành, nghe nói Thánh Cô chỉ nhận loại hương có mùi hoa nhài này thôi."

Bách Lý Thần mở chiếc sọt mây đeo bên mình, lấy ra một nhành hoa sen được bảo quản cẩn thận trong bình nước, "Ta nghe nói Thánh Cô thích hoa sen trắng, hơn nữa nhất định phải tươi rói như vừa mới hái."

Hà lão trượng khàn giọng nói, "Ở nhà lão đến gạo trong nồi còn cạn sạch, thực chẳng có gì dâng lên Thánh Cô. Chỉ có chiếc khăn tay này, do lão bà ở nhà thêu, hy vọng Thánh Cô chịu nhận cho."

Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên đều đi tay không, chẳng hề có lễ vật dâng lên. Mộ Luân nói, "Ba vị như vậy, e rằng họ không cho vào đâu."

Khanh Dao không khỏi rủa thầm tay thầy bói vẽ đường kia, đã vẽ sai đường thì chớ, ngay cả chuyện quan trọng thế này cũng chẳng tiết lộ.

Bách Lý Thần khuyên, "Nếu các vị không xin thuốc, thì cần chi phải tốn kém? Không vào được thì thôi."

Khanh Dao thở dài, "Nói là nói vậy, nhưng khó khăn lắm mới đến được đây, không được chứng kiến sự huyền diệu của Linh Cố thôn thì không cam tâm."

Mấy người nghỉ ngơi thêm một lúc nữa rồi đi tiếp. Hà lão trượng biết đường nên dắt bọn họ vòng qua hai sơn cốc, lại men theo một con sông nhỏ đi lên thượng du, ngoặt qua một sườn núi, chợt thấy phía trước rộng hẳn ra. Trong sơn cốc, có một thôn trang ở ngay bên bờ sông. Bốn bề liễu rủ, khói

https://thuviensach.vn

bếp chập chờn phản chiếu ánh tà dương, toát lên vẻ bình yên. Bọn họ băng qua cầu gỗ bắc ngang sông, bước đến trước Lạc gia trang, mấy chàng trẻ tuổi ăn vận theo lối nông phu ra đón, ôm quyền thi lễ, "Khách quý từ đâu đến đây?"

Khanh Dao chắp tay đáp lễ, trỏ vào mình, Lạc Việt và Chiêu Nguyên đáp, "Ba người bọn tại hạ là du khách từ bên ngoài, nghe danh quý trang, bèn tìm tới bái phỏng luận đạo."

https://thuviensach.vn

Chàng thanh niên dẫn đầu khiêm hòa đáp, "Thôn trang vô vi vô tranh, không dám lạm bàn."

Khanh Dao lại nói, "Tại hạ là kẻ ngao du trời Nam đất Bắc, không bàn chương pháp, chỉ thích tự tại."

Thanh niên kia ngẩng lên nhìn lướt qua Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên, cúi mình đáp, "Quý khách có lẽ là người có duyên, xin chờ chúng ta đi trình bẩm cái đã."

Lạc Việt để ý thấy gã dùng chữ "bẩm", xem ra vị tiểu ca ăn vận như nông phu này là gia bộc của một nhân vật nào đó. Thanh niên kia vội vã đi vào trong, hai người còn lại đưa mắt nhìn sang Mộ Luân, Bách Lý Thần và Hà lão trượng. Mộ Luân ngưỡng mộ nhìn về phía Lạc Việt, rồi bước lên vái chào, cung kính nói, "Ba người bọn tại hạ, đều có người nhà mang bệnh nặng, nghe nói trong quý thôn có linh dược, nên tìm tới xin thuốc."

Một thanh niên đáp, "Tệ thôn chỉ là thôn trang tầm thường, đã chẳng có người theo nghiệp công danh, cũng chẳng ai biết trị bệnh cứu đời cả. Có phải mấy vị đi lầm đường, tìm sai chỗ rồi không?"

Mộ Luân lật đật rút thẻ hương ra, hai tay cung kính dâng lên, "Mẫu thân nhà tại hạ lâm bệnh nặng, đương hồi nguy cấp, thành tâm xin thuốc, xin các vị mở đường cho. Tại hạ thành kính dâng lên thẻ hương này, mong được châm chước."

Thanh niên kia nói, "Trong thôn thực sự không có thứ mà các hạ cầu đâu, mời quay về đi."

Trong lúc Mộ Luân vật nài, Bách Lý Thần từ đằng sau bước ra, mở sọt tre, lấy cành sen, "Bỉ nhân là kẻ thô lậu, không biết nói những lời văn nhã, chỉ ngẫu nhiên hái được một cành hoa, cảm thấy rất đẹp, bèn tìm tới nơi này, hy vọng tìm được cho hoa một người tri kỷ."

https://thuviensach.vn

Mấy câu này hắn nói rất gượng gạo, ngắc nga ngắc ngứ, hiển nhiên là học thuộc ở đâu đó. Thanh niên kia đón lấy cành hoa, ngắm nhìn rồi nói, "Quả là một bông hoa đẹp, xin các hạ tạm đợi ở đây, để ta vào trong một lát." Đoạn vội vã đi vào trang.

Bách Lý Thần thở phào nhẹ nhõm, khấp khởi đứng sang một bên.

Hà lão trượng cũng bước tới, móc túi vải trong ngực áo ra, khàn giọng nói, "Vật này do chính tay lão bà nhà ta thêu, cũng chẳng thể coi là đẹp đẽ tinh xảo gì, tiếc rằng không có ai dùng, không biết có thể tìm cho nó một người chủ trong trang không?"

Đoạn lão mở túi ra, để lộ một chiếc khăn tay, tuy chỉ dùng tơ thô lụa xấu, nhưng lại thêu một bức cá vàng giỡn nước rất sinh động. Thanh niên còn lại miễn cưỡng liếc mắt dòm qua, lại nhìn Hà lão trượng đã còng gập, nói, "Vậy mời lão trượng đợi ở đây, để vãn bối vào trong tìm giúp."

Thanh niên giúp Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên vào thông báo đã trở lại, ôm quyền bảo ba người họ, "Để khách quý từ xa đến phải chờ đợi lâu, xin lượng thứ cho. Mời ba vị theo tại hạ vào trong, thôn trang quê mùa chẳng có cao lương mỹ vị gì, chỉ có trà xanh đãi khách thôi."

Mộ Luân, Bách Lý Thần và Hà lão trượng đều đổ dồn mắt sang nhìn ba người bọn Lạc Việt, vừa ghen tị vừa ao ước. Bấy giờ, hai thanh niên khác cũng vội vã đi ra, chia nhau nói với Bách Lý Thần và Hà lão trượng, "Mời hai vị theo tại hạ."

Mộ Luân bước lại gần, tha thiết hỏi, "Còn tại hạ thì sao? Liệu có thể xin hai vị châm chước, vào trong bẩm thêm..." Đoạn run rẩy dâng thẻ hương lên, "Tại hạ cũng... cũng chẳng mong cầu gì, chỉ muốn hiến thẻ hương này tới tay người thích hương."

https://thuviensach.vn

Một thanh niên lắc đầu, "Các hạ đã nói rõ mục đích tìm đến đây, sao còn sửa đổi? Thứ các hạ muốn tệ thôn thực sự không có, mong các hạ hãy tìm cách khác, để khỏi lỡ làng người bệnh."

Mộ Luân quỳ sụp xuống, ra sức vật nài nhưng mấy thanh niên kia khăng khăng không nghe. Lạc Việt và Khanh Dao động lòng trắc ẩn, bèn nói giúp cho, nhưng vô ích. Trước khi ba thanh niên dẫn theo năm người bọn Lạc Việt vào trong, Chiêu Nguyên ngoảnh lại nhìn, thấy Mộ Luân vẫn quỳ trước cửa thôn trang, nhìn theo bọn họ, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Trong Linh Cố thôn toàn nhà tranh vách đất, dăm ba người tụ tập trước cửa nhà uống trà trò chuyện, trẻ nhỏ chạy chơi nô giỡn khắp nơi. Đến một lối rẽ, hai thanh niên dẫn Bách Lý Thần và Hà lão trượng đi về một hướng, còn thanh niên dẫn đường cho ba người bọn Lạc Việt lại nghiêng mình theo một hướng khác, tỏ ý, "Mời ba vị."

Phía trước con đường lát gạch quanh co là một căn nhà khác hẳn những căn nhà khác. Mái cong sơn đen, song hoa tường trắng, có vài phần giống đại điện của đạo quán hoặc chùa chiền. Lạc Việt và Chiêu Nguyên trông thấy căn nhà này, tim đều đập "thịch" một tiếng. Bốn góc căn nhà này cũng trồng hai cây liễu hai cây hòe, bố cục giống hệt hậu điện trong Lạc Khánh cung. Một cảm giác kỳ diệu lan khắp người Chiêu Nguyên, lớp vảy sau gáy chỉ chực dựng đứng lên. Đúng lúc này, nó phát hiện, trên mái nhà có một thiếu nữ áo trắng đang ngồi. Thiếu nữ này chừng mười ba mười bốn tuổi, tướng mạo thanh nhã tú lệ lạ thường, nhưng trơ trơ không chút biểu tình, chẳng khác một pho tượng bạch ngọc lạnh băng, cô ta đang giương đôi mắt đen láy lạnh lùng nhìn bọn họ.

Chiêu Nguyên chợt khựng lại.

Vì thiếu nữ ngồi trên nóc nhà, là một con phụng hoàng.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt bên cạnh nó cũng dừng bước, thản nhiên nắm lấy cổ tay Chiêu Nguyên. Thanh niên dẫn đường ngạc nhiên hỏi, "Hai vị sao vậy?"

Khanh Dao cười đáp, "À, hình như hai người bạn này của tại hạ thấy căn nhà này không giống những nơi khác."

Thanh niên kia dẫn ba người bọn Lạc Việt đến trước nhà, một lão nhân râu dài đứng ngoài hành lang, mỉm cười vái chào họ, "Quý khách từ xa tới, chưa kịp ra nghênh tiếp, mong các vị đừng trách."

Từ lúc vào Linh Cố thôn tới giờ, Lạc Việt mới chỉ thấy mỗi vị này mặc trường bào, liền hiểu ngay lão ta có thân phận cao hơn người khác. Quả nhiên, thanh niên dẫn đường cho họ giới thiệu, "Đây là người đứng đầu tệ thôn."

Lạc Việt và Khanh Dao luôn miệng tạ lỗi đã thất lễ.

Trưởng thôn nói, "Chẳng qua lão chỉ nhiều hơn mấy tuổi nên phải gắng gánh vác trách nhiệm này đấy thôi, trong tệ thôn không phân thứ bậc cao thấp, quý khách đừng khách sáo. Mời vào trong dùng trà." Đoạn mời bọn họ vào gian phòng mé bên.

Lạc Việt lén liếc về phía chính điện, nhủ thầm, không biết bên trong có cái giếng nào không nữa.

Thiếu nữ trên nóc nhà từ đầu chí cuối vẫn không rời mắt khỏi họ. Chiêu Nguyên thầm đề phòng, đến tận khi họ đã vào trong, ánh mắt thiếu nữ kia dường như vẫn còn dính chặt lấy lưng cả bọn.

Trong phòng bày biện rất đơn sơ, chỉ có một chiếc bàn cũ cùng mấy cái ghế gỗ.

Trưởng thôn đích thân xách một ấm trà bằng sứ trắng có quai sắt rót trà mời khách, tách trà đều là gốm thô đã khá cũ, cái to cái nhỏ, hương trà

https://thuviensach.vn

thoảng thơm rất lạ. Sau khi ngồi xuống, đôi bên bắt đầu giới thiệu tên tuổi, trưởng thôn này họ Lạc tên Tụng, nghe Lạc Việt xưng tên, liền cười nói, "Khéo thật, người trong thôn này đều họ Lạc cả, nên người bên ngoài vẫn gọi tệ thôn là Lạc gia trang."

Khanh Dao hùa theo, "Nói không chừng, năm trăm năm trước, Lạc huynh và tiền bối còn là đồng tông kia đấy."

Lạc Việt vội phân trần, "Không phải vậy, vãn bối vốn xuất thân từ môn phái huyền đạo, thuộc hàng chữ Lạc, thật ra vãn bối gốc họ Lý."

Lạc Tụng vuốt râu cười, "Ra là thế."

Chiêu Nguyên quan sát kỹ vị trưởng thôn này, nhưng không hề phát hiện tiên khí trên người lão ta. Khanh Dao cùng lão đàm luận về danh thắng phong tục các nơi, Lạc Tụng hiểu biết rộng rãi, trò chuyện với Khanh Dao rất rôm rả, Lạc Việt thỉnh thoảng cũng chen vào một câu, còn Chiêu Nguyên chỉ bưng tách trà ngồi một bên, cứ cảm giác ánh mắt của phụng hoàng thiếu nữ đã xuyên thấu cả mái nhà, đến giờ vẫn dán chặt vào mình. Nó gượng gạo nhìn về phía tấm rèm trúc trong góc phòng, nơi đó thông sang căn phòng bên cạnh, trong phòng có khí tức của một phàm nhân khác, dường như cũng là nữ tử. Đang trò chuyện, chợt một thanh niên trẻ bước tới trước cửa, cung kính ôm quyền. Lạc Tụng liền đứng dậy, vẻ áy náy, "Mời ba vị thong thả ngồi chơi, lão xin phép vắng mặt một chốc, đi rồi về ngay." Đoạn cùng thanh niên kia tới góc phòng, vén rèm trúc lên, tiến vào trong.

Bọn họ trao đổi rất khẽ, nhưng đương nhiên không lọt khỏi tai Chiêu Nguyên, Lạc Việt từ sau khi ăn vảy của Lâm Tinh, mắt và tai tinh hơn trước nhiều, cũng nghe rõ mồn một.

Thanh niên kia nói, "Tụng ông, đã sắp xếp cho hai người kia ở phòng khách rồi."

https://thuviensach.vn

Trưởng thôn than thở, "Được, có điều e rằng người nhà họ mang bệnh nặng, lỡ như không cứu được thì sao?"

Chợt một giọng nữ khẽ khàng cất lên, "Dù cứu không nổi, thì chúng ta cũng tận lực rồi. Thần linh đã muốn mượn tay chúng ta chữa trị cho chúng sinh, chúng ta ngại gì chẳng tích thêm chút công đức?"

Thanh niên kia lại chen vào, "Phải rồi, Tụng ông, hai người lần này đều nghèo rớt mồng tơi, họ còn tới cùng một người nữa, nhưng kẻ này có vẻ là thiếu gia nhà giàu, nên chúng con không cho vào."

Trưởng thôn lại thở vắn than dài, "Tình nhi à, con càng cứu nhiều người thì ta càng lo sợ. Gia tộc chúng ta thờ phụng thần linh, đời đời canh giữ ở đây, đó là thiên mệnh. Chuyện trần tục không được hỏi nhiều. Nếu vì thế mà kích động lòng tham của người đời, có lẽ sẽ ươm thành họa lớn."

Nữ tử kia đáp, "Tổ phụ cứ an tâm, con biết cân lượng mà. Loài chim thú thấy đồng loại bị nạn còn kêu thương, huống hồ con người? Cứu người mắc nạn, cũng là công đức của chúng ta."

Thanh niên kia vội tiếp lời, "Tụng ông, thỉnh thoảng cứu một hai người cũng không sao mà? Người tới cầu cứu trông thật đáng thương đó... Lúc con tới đây, nghe nói vị thiếu gia nhà giàu kia vẫn quỳ ngoài cửa thôn không chịu đi."

Trưởng thôn nghiêm nghị nói, "Hôm nay để hai người kia vào thôn đã là nhiều rồi, vị thiếu gia đó... ài, bảo đi mau đi."

Thanh niên kia luôn miệng đáp, "Biết rồi biết rồi."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên ngạc nhiên nhìn nhau, họ vốn tưởng người trong Linh Cố thôn cố tình làm cao, không chịu cứu người, nhưng nghe cuộc trò chuyện này, dường như họ cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ. Khanh Dao hất mặt về phía cửa, khẽ hỏi, "Hai vị nghe thấy không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Chiêu Nguyên gật đầu. Khanh Dao bưng tách trà, vẻ trầm tư, "Linh Cố thôn này, càng ngày càng thú vị rồi đây."

Chiêu Nguyên đang định nói, chợt giật bắn mình. Bạch y phụng hoàng nữ vốn đang vắt vẻo trên mái lúc này đã đứng ngay giữa cửa, lạnh lùng nhìn bọn họ. Thiếu nữ từng bước tiến vào, khiến toàn thân Chiêu Nguyên đều căng lên phòng bị. Ánh mắt thiếu nữ quét qua Lạc Việt và Khanh Dao rồi dừng lại trên mình nó, hất hàm, "Này, con rồng kia, ngươi từ đâu đến thế?"

Đây là trong mộng, cũng có thể là bốn trăm năm trước, rồng và phụng chưa kết oán, thiếu nữ này cũng không phải hộ mạch thần, mà là một con phụng hoàng bình thường. Cho nên, có lẽ cô ta không có ác ý? Chiêu Nguyên bối rối nghĩ. Thiếu nữ chằm chằm nhìn Chiêu Nguyên, hỏi tiếp, "Sao ngươi không đáp? Ta ở đây lâu lắm rồi, chưa thấy kẻ nào thuộc Tiên tộc cả. Lẽ nào ngươi là người thiên đình phái xuống? Các ngươi tới đây làm gì?"

Khanh Dao lên tiếng, "Vị cô nương này..."

Y vừa mở miệng, chợt mành trúc vén lên, trưởng thôn và thanh niên kia bước đến, ngạc nhiên hỏi họ, "Sao các vị đứng cả lên thế này?"

Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên nhất thời không biết đáp sao cho phải. Thanh niên kia cáo từ ra về, trưởng thôn cười nói, "Lão chậm trễ, làm các vị sốt ruột ư? Thật lỗi quá lỗi quá."

Đoạn lão chắp tay mời bọn Lạc Việt ngồi xuống, từ đầu tới cuối không để ý gì đến, như thể phụng hoàng thiếu nữ kia không tồn tại vậy.

Chiêu Nguyên kinh ngạc nhìn trưởng thôn, rồi lại nhìn sang thiếu nữ kia. Cô ta nói, "Phàm nhân không thấy ta đâu." Lại quan sát Lạc Việt và Khanh Dao, "Có điều dường như hai tên phàm nhân này có thể thấy ta? Lạ thật đấy."

https://thuviensach.vn

Thấy Chiêu Nguyên gãi đầu, trưởng thôn nghi hoặc nhìn nó, "Vị tiểu công tử này?"

Khanh Dao lập tức cười lấp liếm, "Chúng tại hạ ngao du khắp nơi, lần đầu được thấy cảnh thế ngoại đào nguyên thế này, nhất thời ngẩn ngơ, tiền bối đừng trách." Liền sau đó, bèn lấy chuyện này làm đề tài, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt đàm luận với trưởng thôn.

Nhờ Khanh Dao phân tán sự chú ý của trưởng thôn, Chiêu Nguyên mới dùng pháp thuật lén nói chuyện với thiếu nữ kia, "Chúng ta đi ngang qua đây thôi."

Thiếu nữ nghênh ngang ngồi xuống chiếc ghế đối diện Chiêu Nguyên, trừng mắt nhìn nó vẻ ngờ vực, "Ngang qua đây à? Ngươi là người dưới trướng vị tiên quân nào, sao lại đi ngang qua đây?"

Chiêu Nguyên đáp, "Ta chẳng phải người dưới trướng vị tiên quân nào cả, chỉ là một con rồng bình thường, chưa từng lên thiên đình. Bọn họ là bạn ta."

Thiếu nữ nhướng mày, "Đánh bạn với phàm nhân à? Ngươi lạ thật đấy."

Chiêu Nguyên thừa cơ hỏi, "Còn ngươi sao lại ở đây?"

Thiếu nữ thở dài như bà cụ non, "Một lời khó nói hết. Ta đã ở đây từ rất lâu rất lâu rồi. Có lẽ sẽ vĩnh viễn ở nơi này."

Chiêu Nguyên không kìm được hỏi, "Tại sao?"

Thiếu nữ liếc nó, "Thiên cơ bất khả lộ. Lỡ ngươi có dụng ý khác thì sao?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên "à" một tiếng, cũng thật thà không hỏi tiếp nữa. Thiếu nữ chống cằm nhìn nó một lát rồi sốt ruột cau mày, "Sao ngươi im lặng thế?"

Chiêu Nguyên đáp, vẻ bất đắc dĩ, "Là ngươi bảo ta đừng hỏi nhiều mà."

Thiếu nữ hậm hực lườm nó, "Vậy ngươi có thể nói chuyện khác mà. Phải rồi, rồng, ngươi tên gì?"

Chiêu Nguyên báo tên họ, rồi lại hỏi tên thiếu nữ. Thiếu nữ đáp, "Ta tên Bạch Chi. Tên này do Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương đặt cho ta đó, thế nào, hay không?"

Chiêu Nguyên luôn miệng tán tụng khen ngợi cái tên Bạch Chi. Lạc Việt lén nhìn Bạch Chi, thầm nhủ, chẳng trách cô ta ngạo mạn nhường ấy, thì ra lại có lai lịch lớn như vậy.

Chiêu Nguyên hỏi tiếp, "Thánh Cô trong thôn này là ngươi ư?"

Bạch Chi đáp, "Tên Thánh Cô nghe già khấc, ta không thích, đương nhiên không phải ta rồi. Huống hồ những phàm nhân này đâu thể nhìn thấy ta, có điều, cũng có thể nói là ta."

Chiêu Nguyên nghe nói cũng rối cả lên, nhưng ngại không dám hỏi tiếp, bèn chuyển chủ đề, "Vậy ngươi ở lại đây là phụng mệnh Cửu Thiên Huyền Nữ ư ?"

Bạch Chi khẽ gật đầu, "Nương nương nói, đến khi nào nó hoàn toàn biến mất, không xuất hiện nữa thì ta có thể trở về thiên đình. Nhưng bao nhiêu năm nay nó vẫn như vậy. Ta nghĩ, có lẽ ta cũng không bao giờ về được nữa." Gương mặt thiếu nữ đượm vẻ bi thương, đôi mắt nhìn về phía bầu trời ngoài cửa.

Chiêu Nguyên nhìn thiếu nữ vẻ thông cảm, "Lén ra ngoài chơi một chút cũng không được ư? Thiên đình không phái người khác đi theo ngươi à?"

https://thuviensach.vn

Bạch Chi giơ tay lên, hai tay và mắt cá chân cô đều bị xiềng xích, "Người trong thôn này vẫn đời đời cùng ta canh giữ nơi này mà." Cặp mắt sáng rực của thiếu nữ nhìn dán vào Chiêu Nguyên, "Khi nào các ngươi ra đi?"

Chiêu Nguyên hơi lúng túng không biết đáp sao cho phải, nó không biết Khanh Dao định ở đây bao lâu, cũng không biết khi nào mình và Lạc Việt sẽ đột ngột tỉnh giấc mơ nữa. Bạch Chi đanh mặt lại, "Các ngươi còn ở đây ngày nào, ta còn phải canh chừng các ngươi ngày ấy, đề phòng các ngươi có hành động gì khác lạ. Ta cảnh cáo đấy, các ngươi đừng hòng nghĩ xằng nghĩ bậy, bằng không ta nhất định không tha cho các ngươi đâu."

Đang ngồi ngay trước mặt trưởng thôn, Chiêu Nguyên không dám lộ ra cử chỉ hành động kỳ quái gì, đành luôn miệng đảm bảo với thiếu nữ. Nghe Chiêu Nguyên bảo đảm, thiếu nữ liền đứng dậy lạnh lùng bước ra ngoài, thái độ hệt như lúc đến. Ra đến cửa, cô đột nhiên ngoảnh lại, "Này, con rồng kia, nếu ngươi buồn chán, ta cho phép ngươi tới tìm ta tán gẫu đấy."

Trưởng thôn trò chuyện với Khanh Dao rất tâm đắc, còn giữ họ ở lại trong thôn, bảo thanh niên đưa đường khi nãy dẫn họ tới phòng khách sắp xếp chỗ nghỉ, rồi chuẩn bị bữa tối. Lúc rời khỏi đó Chiêu Nguyên ngoái lại nhìn, thấy Bạch Chi vẫn ngồi trên xà nhà, ôm gối lẳng lặng nhìn nó.

Thanh niên kia rất kiệm lời, Lạc Việt hỏi chuyện, chỉ biết được gã tên Lạc Vĩnh, theo vai vế thì là tôn nhi của trưởng thôn. Lạc Vĩnh dẫn bọn họ tới trước một tiểu viện có giậu trúc vây quanh, đẩy cửa gọi to, "Cửu thẩm, con dẫn khách tới rồi đây."

Một phụ nữ trung niên xăm xắn từ trong nhà tranh bước ra, chùi tay vào tạp dề đon đả, "Cơm tối đang chuẩn bị thì khách đã đến rồi." Đoạn bà vái chào Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên, "Chỗ ở chật chội, xin lượng thứ cho."

https://thuviensach.vn

Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên luôn miệng nói không dám. Lạc Vĩnh lại dặn, "Cửu thẩm, ba vị này là khách quý, tối nay Tụng ông sẽ bày tiệc khoản đãi, thẩm đừng chuẩn bị cơm tối cho họ nữa."

Cửu thẩm ứng tiếng, dẫn ba người bọn Lạc Việt vào trong. Gian nhà tranh này rất chật, bên trong đã được dọn dẹp gọn gàng. Một chiếc giường lớn dùng gạch ghép thành kê dựa vào mặt trong tường, bên trên là một tấm chiếu trúc đã cũ được trải ngay ngắn, một hàng ba cái gối và ba tấm chăn mỏng. Lạc Việt kéo ghế ngồi xuống bên chiếc bàn kê cạnh giường, chợt một con mèo tam thể béo ú nghênh ngang tiến vào phòng, cọ cọ mình vào chân Chiêu Nguyên rồi nhảy ngay lên lòng nó như quen biết đã lâu.

Vóc dáng cao lớn của Bách Lý Thần đã hiện ra ngay trước cửa, hắn cười vang, "Nghe nói lại có ba người đến, đang đoán không biết có phải ba vị hay không, quả nhiên quả nhiên."

Bách Lý Thần và Hà lão trượng đã được đưa tới đây từ trước. Khanh Dao hỏi thăm họ đã gặp được Thánh Cô và được ban thuốc hay chưa, Bách Lý Thần lắc đầu, "Nghe nói Thánh Cô phải đợi đến tối hỏi thần ý thì mới biết có thể cứu người hay không, nên bọn tại hạ ở đây chờ. Đành vậy, chờ thì chờ, dù sao cũng còn đỡ hơn Mộ công tử không được vào thôn."

Lát sau, Hà lão trượng cũng than thở, "Lúc gặp nhau trên đường, Mộ công tử có vẻ chắc chắn lắm, lão còn cho rằng gã đã nghe ngóng kỹ càng, hiểu biết tường tận. Nào ngờ đâu... Ài, suy cho cùng, vẫn là người trẻ tuổi chủ quan."

Hà lão rất am hiểu về Linh Cố thôn. Thuật lại chuyện vừa rồi gặp gỡ trưởng thôn, Khanh Dao kể, "Trông Tụng ông chỉ chừng ngũ tuần, mà đã có nhiều tôn nhi tôn nữ như vậy."

Hà lão ho húng hắng mấy tiếng, rồi khàn khàn cười nói, "Ngũ tuần? Các vị nhìn lầm rồi. Trưởng thôn này ít ra cũng hơn tám mươi rồi đấy. Vị Cửu

https://thuviensach.vn

nương tiếp đãi chúng ta đây cũng là tôn nữ ông ta, mấy thanh niên dẫn chúng ta vào thôn, có thể coi là những người ít tuổi nhất trong số hậu duệ của trưởng thôn đấy."

Lạc Việt kinh ngạc nghĩ, trưởng thôn Lạc Tụng râu tóc đen nhánh, gương mặt cũng chẳng có mấy nếp nhăn, đi lại nhanh nhẹn, nhìn thế nào cũng không giống lão già tám mươi. Bách Lý Thần cảm thán, "Thôn Trường Thọ quả nhiên khác thường. Lẽ nào Thánh Cô đã mấy trăm tuổi rồi ư?"

Hà lão nheo mắt, "Chắc không đâu. Thôi, dù sao đã vào thôn rồi, tiểu lão cũng chẳng ngại kể cho các vị vài điều mình biết." Theo lời Hà lão trượng thì Thánh Cô của Linh Cố thôn đều là những thiếu nữ cả đời không xuất giá, tuổi thọ cũng như những người dân bình thường trong thôn. Cái tên Thánh Cô là do người bên ngoài gọi, còn người trong thôn gọi là Nữ Phụng. Khi một vị Nữ Phụng qua đời, Trưởng thôn và các bậc trưởng lão sẽ chọn lựa trong số các bé gái từ ba đến sáu tuổi tại thôn, đưa đến đền thờ kiểm nghiệm. Người nào có thể cảm nhận được thần ý, sẽ trở thành Nữ Phụng đời kế tiếp. Nữ Phụng hiện giờ hình như là tôn nữ của trưởng thôn.

Lạc Việt và Chiêu Nguyên nhìn nhau, đều nghĩ tới nữ tử ngồi sau bức mành ở phòng trong. E rằng cô ta chính là Thánh Cô.

Cảm nhận được thần ý, lẽ nào chính là cảm nhận được sự tồn tại của Bạch Chi?

Trời sẩm tối, Lạc Vĩnh xách đèn lồng tới đón bọn Lạc Việt. Đi tới một ngã rẽ, chợt loáng thoáng nghe thấy tiếng ồn ào đằng xa. Lạc Vĩnh chặn một người qua đường lại hỏi, người kia đáp, "Tên Mộ Luân không được cho vào kia toan trèo tường vào thôn, bị phát hiện, đám thanh niên đang đuổi gã ra ngoài."

https://thuviensach.vn

Khanh Dao chen vào, "Thứ cho tại hạ nhiều lời, nhưng tại hạ nghĩ, cứu một người là cứu, cứu hai người cũng là cứu, vị Mộ công tử kia từng đồng hành với chúng tại hạ, nhân phẩm thuần hậu, là con người quân tử, lại một lòng muốn cứu mẹ, hiếu tâm rờ rỡ. Tại sao không thể mở một mặt lưới, để gã vào thôn?"

Lạc Vĩnh khăng khăng, "Tệ thôn tự có quy củ." Khanh Dao thở dài, cũng không nói thêm nữa.

Khi họ tới nhà trưởng thôn, cơm nước đã chuẩn bị xong xuôi, vì Khanh Dao xuất thân từ môn phái huyền đạo nên được sắp riêng một bàn tiệc chay. Các món ăn đều thơm ngon lạ miệng, rượu cũng là rượu gạo nhà ủ, hương thuần vị đượm. Trong bữa tiệc, Lạc Việt lại nhắc tới chuyện của Mộ Luân, nói giúp cho gã, nhưng trưởng thôn chỉ mấy câu đã gạt đi, sau cùng nói, "Các vị có điều không biết, chúng ta đời đời ở nơi này, là thuận theo thiên ý mà hành sự, không thể can thiệp nhiều vào những chuyện kỳ quái bên ngoài thôn, bằng không sẽ gây ra tai họa, mong các vị bỏ quá cho."

Lão ta đã nói vậy, Lạc Việt cũng chẳng tiện nhiều lời nữa. Chiêu Nguyên nãy giờ vẫn chưa phát hiện ra tung tích của Bạch Chi, chỉ lẳng lặng ăn cơm. Đến đêm, bọn họ quay về chỗ Cửu thẩm nghỉ ngơi, người trong Linh Cố thôn vẫn giữ lệ mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn đi nghỉ, bấy giờ vừa canh một mà cả thôn trang đã đóng cửa tắt đèn, chìm vào giấc ngủ. Lạc Việt nằm trên giường nhắm mắt, đây là lần đầu hắn ngủ trong giấc mộng nên cũng cảm thấy là lạ, không biết sau khi nhắm mắt có quay về hiện thực của bốn trăm năm sau, hay rơi vào giấc mộng trong mộng nữa.

Giữa lúc mơ màng, Lạc Việt nghe thấy tiếng đánh nhau ầm ĩ còn nghe cả Lâm Tinh gọi, "Lạc Việt, Lạc Việt." Dường như còn có cả những âm thanh khác, hắn vùng vẫy muốn mở mắt ra, nhưng bên ngực trái lại nóng rực lên đau rát, thân thể như bị thứ gì đó trói chặt, đang lúc giãy giụa không ngừng, chợt thấy có người vỗ mạnh vào vai. Lạc Việt giật mình vùng dậy,

https://thuviensach.vn

người giữ chặt vai hắn suýt khẽ, rồi tiếng Khanh Dao thì thào bên tai, "Lạc huynh, nghe kìa!"

Lạc Việt định thần, bấy giờ mới phát hiện mình vẫn ngủ trong căn nhà tranh ở Linh Cố thôn, tiếng sáo thê lương cùng ánh trăng lành lạnh len qua khe cửa sổ vào phòng, như khóc như than.

Lạc Việt và Chiêu Nguyên khẽ khàng trở dậy, theo sau Khanh Dao, lén mở cửa phòng lẻn ra ngoài. Linh Cố thôn im lìm như nấm mồ, tựa hồ cả đất trời chỉ còn mỗi tiếng sáo thê lương thảm thiết kia. Bọn họ lần theo tiếng sáo đi tới, men theo con đường gạch quanh co tới cửa thôn, chợt nghe một tiếng thở dài não nề, dường như là giọng nữ tử.

Lạc Việt nắm chặt lấy Chiêu Nguyên, rồi mau mắn cùng Khanh Dao trốn vào sau một gốc cây bên đường, chỉ lát sau, một bóng phụ nữ xuất hiện dưới ánh trăng ngay tại lối rẽ, thong thả bước tới giao lộ, dịu giọng hỏi, "Ai thổi sáo bên ngoài thôn thế?"

Tiếng sáo ngừng bặt, tiếp đó, giọng Mộ Luân vang lên, "Thưa cô nương, là người không có tư cách tiến vào thôn."

Nữ tử nói, "Các hạ và tệ trang không có duyên, xin hãy quay về đi."

Mộ Luân hỏi vặn lại, "Dám hỏi cô nương, thế nào là có duyên với quý trang?

Là dâng lên thứ Thánh Cô ưa thích, hay là rõ ràng có nguyện vọng, nhưng lại khẩu thị tâm phi, nói là chỉ muốn hiếu kính Thánh Cô?"

Nữ tử sửa lại, "Trong Linh Cố thôn, chỉ có Nữ Phụng hầu hạ thần linh, không có Thánh Cô gì cả."

"Nhưng người đời đều biết, trong Linh Cố thôn có một nữ tử mỹ lệ, có thể nghe được lời của thần linh, cũng có thể chấm nước trong thành linh

https://thuviensach.vn

dược, cứu chữa những người mắc bệnh, nên người đời xưng tụng là Thánh Cô."

Nữ tử kia lặng thinh chốc lát rồi nhẹ giọng nói, "Có lẽ người đời hiểu lầm đấy thôi. Có phải công tử không được vào trong, bèn cảm thấy vị Thánh Cô đó thấy chết không cứu, sinh lòng oán hận, nên mới quanh quẩn bên ngoài thôn, thổi khúc nhạc ai oán như vậy chăng?"

Mộ Luân cười khổ. Lạc Việt và Chiêu Nguyên nấp sau gốc cây nhìn trộm, chỉ thấy Mộ Luân và nữ tử kia kẻ đứng trong người đứng ngoài cửa thôn, hai chiếc bóng đổ dài dưới ánh trăng khuya.

"Lẽ nào cô nương cảm thấy tiếng sáo của tại hạ có ý oán hận sao? Khúc nhạc này do một vị tổ tiên của tại hạ đặt ra, thổ lộ lòng nhớ nhung người thân đã cách xa. Tại hạ gia đạo suy vi, phụ thân qua đời, mẫu thân bệnh nặng, nếu không am được linh dược chữa trị, e rằng chẳng mấy chốc người cũng bỏ tại hạ mà đi. Tại hạ nhất thời thương cảm, khó tránh gửi gắm tâm sự vào khúc nhạc thế thôi."

Nữ tử khuyên nhủ, "Công tử dùng dằng ở đây, chỉ tổ lãng phí thời gian, sao không mau mau đi khỏi, tìm danh y khác chữa trị cho lệnh đường?"

Mộ Luân than thở, "Cô nương cho rằng nếu còn cách khác, tại hạ liệu có tới tận đây không? Tại hạ tin rằng con người ta không phải cỏ cây, dù là vị Thánh Cô kia, cũng có cha mẹ, họa chăng có thể thông cảm cho tấm lòng thành khẩn cầu thuốc cho mẹ của tại hạ, cho phép tại hạ vào thôn."

Nữ tử đứng lặng hồi lâu rồi hỏi, "Nếu nhất quyết không cho công tử vào thôn, lẽ nào công tử cứ ở đây đợi?"

Mộ Luân lắc đầu, "Bệnh của gia mẫu chẳng thể kéo dài quá lâu, qua đêm nay, tại hạ sẽ đi khỏi."

https://thuviensach.vn

Đoạn gã chắp tay vái dài rồi ngồi xuống gốc cổ thụ ngoài cửa thôn, lại cất lên tiếng sáo bi thương.

Nữ tử lặng lẽ đứng đó, lát sau mới lên tiếng, "Công tử vào trong đi."

Mộ Luân sững sờ đứng đậy, "Cô nương... nói thật chứ...?"

Nữ tử gật đầu, "Thật, ta cũng không dám chắc có thể trị khỏi bệnh của lệnh đường. Công tử mau theo ta vào đi, sắp đến canh ba rồi, để lỡ thời gian thì tối nay không cách nào cảm nhận được thần ý đâu."

Mộ Luân thất thểu bước vào cửa thôn, lắp bắp hỏi, "Cô... cô nương là..."

Nữ tử đáp, "Ta tên Lạc Tình, là Nữ Phụng đương nhiệm của Linh Cố thôn."

Lạc Việt nấp sau thân cây ráng nghển cổ hòng nhìn cho rõ dáng dấp của Thánh Cô, nhưng dưới ánh trăng mờ tỏ, chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn, gương mặt như phủ một lớp sa mỏng. Nhìn theo bóng Mộ Luân và Lạc Tình xa dần, Khanh Dao hạ giọng thì thào, "Đợi chút nữa sẽ có nghi thức cảm linh cầu dược của Linh Cố thôn, nhớ đừng bỏ lỡ."

Trong sân đền đèn đuốc sáng rực, người đông như kiến, Lạc Việt cứ ngỡ người trong Linh Cố thôn đều đang ngủ, nào ngờ họ đã tụ lại đây từ sớm. Một đống lửa lớn rừng rực giữa sân, mùi nhựa thông ngan ngát trong không khí, Khanh Dao, Lạc Việt và Chiêu Nguyên nép mình trong góc tường khuất bóng, nhìn qua kẽ gạch trên tường vào trong, chỉ thấy một đám thôn dân đứng thõng tay quanh đống lửa, trưởng thôn đứng ngay đầu hành lang, thấy Thánh Cô dẫn Mộ Luân tiến vào, liền lắc đầu vẻ không tán đồng.

Lạc Vĩnh đứng bên lên tiếng nói đỡ cho Mộ Luân, "Trưởng thôn, nếu Nữ Phụng đã cảm thấy người này có duyên với bản thôn, chi bằng hãy mở cho họ một con đường đi."

https://thuviensach.vn

Trưởng thôn đáp, "Thôi được, cũng đến giờ rồi. Mời vị công tử này sang bên kia đợi, để Nữ Phụng vào chính điện cầu phúc."

Đám thôn dân vây quanh đống lửa tách ra nhường đường, Lạc Việt liếc thấy Bách Lý Thần và Hà lão đều đứng bên đống lửa, quay mặt vào chính điện, Mộ Luân bước đến cạnh bọn họ. Thánh Cô thong thả đi về phía chính điện, tấm sa trắng dài thượt che hết gương mặt, chỉ thấp thoáng lộ ra đường nét thanh tú. Dưới ánh lửa, hoa văn mây trôi màu đen ở mặt sau bộ y phục trắng viền đen như đang trôi lững lờ, khiến Chiêu Nguyên sực nhớ tới lúc nó nấp trong bụi cỏ, lần đầu tiên trông thấy Lạc Việt và Lạc Lăng Chi, hoa văn mây trôi sau lưng chiếc áo xanh nhạt của Lạc Lăng Chi cũng giống hệt sau lưng áo Lạc Tình bây giờ. Lạc Việt vỗ vỗ vai Chiêu Nguyên, trịnh trọng nói khẽ, "Tình huống trong chính điện phải trông vào đệ rồi."

Chiêu Nguyên liền niệm chú ẩn thân, Khanh Dao ngưỡng mộ nhìn bóng dáng nó biến mất, xuýt xoa, "Không biết phàm nhân có tu tập được môn pháp thuật này không nhỉ?"

Chiêu Nguyên xuyên qua cánh cửa, vào trong chính điện. Trong điện treo cờ phướn, còn dán đầy phù chú của Đạo gia, trên hương án sơn son bày hoa tươi quả ngọt, trang nghiêm lộng lẫy. Nữ Phụng Lạc Tình tay cầm bó hương, quỳ xuống chiếc bồ đoàn kê trước án, lầm rầm khấn vái.

Sau hương án chẳng hề có tượng thần chi hết, chỉ có một cái giếng. Cái giếng này cũng nằm cùng vị trí với miệng giếng trong Lạc Khánh cung, nhưng là giếng thật, hơi nước lạnh buốt ngấm cả vào lớp vảy của Chiêu Nguyên. Một bóng trắng từ trong giếng tà tà bay lên, cặp mắt long lanh nhìn về phía Chiêu Nguyên, "Con rồng kia, là ngươi à?"

Chiêu Nguyên nghi hoặc nhìn Bạch Chi, "Ngươi là phụng hoàng, sao lại ở đây? Ngươi vì sao..."

https://thuviensach.vn

Trên mình Bạch Chi lốm đốm những dấu đen, như thể mặt, cổ, tay, và bộ đồ trắng của cô bị rảy mực lên vậy. Thần sắc cô rất tiều tụy, giọng nói cũng yếu ớt, "Mỗi ngày sau khi mặt trời xuống núi đều như vậy đó, ta cũng quen rồi." Cô cúi gằm mặt xuống, "Thế nên, hằng đêm ta không thể ra ngoài được, quá khó coi."

Nữ Phụng Lạc Tình vẫn quỳ bái cầu nguyện, đoạn nhúng hai bàn tay vào chậu nước trong trước mặt, vẽ phù văn trong nước, lầm rầm tụng niệm, lại gỡ miếng ngọc bội trên cổ xuống, ngâm vào nước, lập tức một vầng sáng từ chậu nước tỏa ra, khuếch tán đến bên người Bạch Chi, những dấu đen trên mình cô bắt đầu mờ dần rồi biến mất. Chiêu Nguyên liếc nhìn vào trong giếng, chỉ thấy hàn ý âm u, sâu không thấy đáy. Hết một tuần hương, Lạc Tình cũng dừng khấn vái, đeo lại ngọc bội vào cổ rồi thắp thêm ba nén hương, vái một vái, đoạn cắm vào bát hương, rút đóa sen của Bách Lý Thần, chiếc khăn tay của Hà lão cùng thẻ hương của Mộ Luân từ chiếc làn đeo bên mình bày lên hương án. Lại rút ra ba chiếc bình bạc nho nhỏ, lần lượt đặt cạnh ba món vật phẩm.

Bạch Chi thở dài não nuột, "Chà, xem ra lại có phàm nhân tới xin bọn họ giúp đỡ, nhưng hôm nay ta mệt lắm, không muốn quản chút nào cả." Tuy nói vậy, nhưng cô vẫn đưa tay ra, ngân quang nhàn nhạt đậu trên ba món vật phẩm, lập tức có ảo ảnh lờ mờ bốc lên phía trên vật phẩm.

Bên trên cành hoa của Bách Lý Thần hiện lên hình ảnh một gian nhà đơn sơ, một người đàn bà sắc mặt vàng vọt tứ chi phù thũng đang nằm trên giường đau đớn rên rỉ. Bạch Chi ngó qua rồi nói, "Nữ nhân này bị thủy trùng nhập thể, đẩy thủy trùng ra là khỏi thôi."

Ảo ảnh bên trên thẻ hương của Mộ Luân là một căn nhà lớn, bên trong bày biện tương đối hoa lệ, một phụ nữ trung niên sắc mặt xám ngoét nằm trên chiếc giường chạm trổ hoa văn, một thiếu nữ dáng dấp như a hoàn ngồi đầu giường sắc thuốc...

https://thuviensach.vn

Cô quay sang nhìn ảo ảnh bên trên tấm khăn của Hà lão trượng, đoạn cau mày lắc đầu. Một nữ tử trẻ tuổi đắp tấm chăn mỏng rách tươm nằm trên chiếc giường đất cũ kỹ, một bà lão đang ngồi đầu giường trông, nước mắt hai hàng. Bụng nữ tử kia nhô cao, rõ ràng là đang mang thai. Bạch Chi nói, "Nữ nhân này có thể cứu được, nhưng đứa nhỏ trong bụng cô ta e khó giữ." Chiêu Nguyên nhìn kỹ, quả nhiên thấy thân hình nữ tử bao phủ bởi một luồng sinh khí nhàn nhạt, nhưng phần bụng lại xám xịt như tro tàn. Bạch Chi lại nói, "Đứa nhỏ này vận số đã định, không thể ra đời, ta cũng chẳng còn cách nào. Có điều lần này ba người sống đều có thể cứu được, cũng tốt." Đoạn vỗ hai tay vào nhau, lập tức những ảo ảnh biến mất, đóa sen và thẻ hương trên bàn hóa thành tro bụi, riêng chiếc khăn tay chỉ hóa tro một nửa, còn một nửa vẫn nằm trên bàn. Nữ Phụng Lạc Tình thấy tình hình đó, bèn khom người vái ba vái rồi đứng dậy, đang định nhấc ba chiếc bình bạc trên bàn lên, chợt Bạch Chi xua tay, cả ba chiếc đều đổ nhào, đập vào mặt bàn, phát ra tiếng lanh canh. Lạc Tình lập tức quỳ xuống dập đầu ba lần rồi đứng dậy dựng mấy chiếc bình lại, nhét nửa tấm khăn còn lại vào ống tay, lui ra khỏi điện.

Chiêu Nguyên không nhịn được hỏi, "Như vậy là sao?"

Bạch Chi đáp, "Như vậy chứng tỏ hôm nay ta mệt lắm, mai sẽ nói tiếp."

Quả nhiên, bên ngoài điện vang lên giọng nói dịu dàng của Lạc Tình, "Hôm nay không tiện xin nước, tối mai mới được."

Bách Lý Thần ồm ồm hỏi, "Ngày mai có chắc xin được không? Thánh Cô đừng làm quấy quá nhé."

Lạc Tình vội đáp, "Xin các hạ yên tâm."

Mộ Luân bức thiết hỏi, "Xin hỏi Thánh Cô, bệnh tình mẫu thân tại hạ..."

Lạc Tình đáp, "Công tử yên tâm, lệnh đường sẽ khá lên thôi."

https://thuviensach.vn

Mộ Luân thở phào nhẹ nhõm, luôn miệng cảm tạ. Lạc Tình cau mày nhìn về phía Hà lão trượng, "Có điều, vị lão trượng này..."

Hà lão run rẩy đứng thẳng người lên. Lạc Tình lạnh nhạt, "Hai người trong nhà lão trượng, e rằng chỉ cứu được một."

Hà lão run bắn người lên, khàn giọng hỏi, "Dám hỏi Thánh Cô, tức phụ và tôn nhi chưa ra đời của lão, có thể cứu được ai?"

Lạc Tình rút nửa tấm khăn trong tay áo ra, hình thêu cá vàng giỡn nước phía trên đã bị thiêu cháy quá nửa, chỉ còn mấy cánh bèo. Lạc Tình đáp, "Vốn đã vô sinh, cũng không thể coi là chết yểu."

Hà lão run rẩy lặng đi chốc lát rồi quỳ sụp xuống đất, lê đầu gối về phía Lạc Tình, "Thánh Cô, cầu xin người cứu tôn nhi lão đi. Nhi tử lão đã qua đời, chỉ còn trông vào hài nhi trong bụng mẹ này thôi... Cầu xin Thánh Cô cứu lấy nó, lão... lão xin đem cái mạng già này ra đổi lại."

Đoạn Hà lão nắm lấy vạt áo Lạc Tình vật nài, nhưng bị thôn dân mắng mỏ lôi ra, lão vừa vùng vẫy vừa khóc lóc, "... Nếu một mạng lão không đủ... Thì còn mạng lão bà. Còn cả mạng tức phụ lão nữa. Chỉ cần tôn nhi lão được sống, dù phải đổi mạng toàn gia cũng cam."

Chiêu Nguyên ở bên trong nghe thấy, cũng sinh lòng cảm thông, hỏi Bạch Chi, "Không cứu được thật ư?"

Bạch Chi hừ mũi, "Vừa rồi ngươi cũng thấy đấy thôi, bên trên bụng nữ tử đó đầy tử khí, vốn là tử thai trời định, ai mà thay đổi được chứ? Phàm nhân luôn tham lam vô độ như vậy, có thể cứu được tức phụ lão, lão phải lấy làm mừng mới đúng. Bởi thế mới không thể cứu nhiều người được, xem ra quả thật đáng thương mới thỉnh thoảng cứu một người mà thôi. Phàm nhân lòng tham không đáy, được voi lại muốn đòi cả tiên."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên phản bác, "Nhưng cũng có người tốt mà."

Bạch Chi bĩu môi, "Ngươi muốn nói hai tên phàm nhân bạn của ngươi ư?"

Chiêu Nguyên cười hì hì, gật đầu.

Bạch Chi ngáp dài, "Mệt quá, ta phải về đi ngủ đây."

Chiêu Nguyên vội nói, "Ừm, vậy ngươi nghỉ ngơi đi." Nó đang định lui ra khỏi chính điện thì bị Bạch Chi gọi giật lại, "Này, mai ngươi cũng có thể tới đấy."

Chiêu Nguyên gãi gãi đầu, "Ngày mai không chừng bọn ta đã đi rồi, trưởng thôn nói chỉ giữ chúng ta lại một đêm thôi."

Bạch Chi đáp, "Ừm, ý ta là, nếu ngươi không đi mà muốn tới thì cứ tới."

Chiêu Nguyên cười, "Được được, cảm ơn ngươi."

Bạch Chi cắn môi nhìn nó, "Đồ rồng ngốc." Đoạn xoay người biến thành một luồng sáng trắng, lao vút xuống giếng.

Chiêu Nguyên hơi ngờ ngợ trong lòng, nó cùng Lạc Việt và Khanh Dao rón rén lẻn về phòng ngủ êm xuôi, mới đem những gì trông thấy trong điện kể rõ ngọn ngành ra. Lạc Việt xoa cằm cười mờ ám, "Theo ta thấy, Bạch Chi cô nương kia để ý đệ rồi."

Chiêu Nguyên nghe nói liền sặc trà, nghẹt thở đỏ bừng mặt, ho sù sụ hồi lâu mới xua tay lia lịa, "Không... không có chuyện đó đâu."

Lạc Việt choàng tay khoác vai nó, "Sao lại không có? Đệ phải tin vào nhãn quang của ta chứ. Con gái nhà người ta hẹn gặp đệ lần sau, chứng tỏ

https://thuviensach.vn

cô ta thích đệ." Đoạn tiện tay véo má Chiêu Nguyên, "Ai chà, đệ lớn thật rồi nha."

Khanh Dao cũng cười cười, "Rồng và phụng, vàng và bạc, xứng lắm xứng lắm."

Chiêu Nguyên nóng bừng mặt, lắp bắp toan phân bua, nhưng lại chẳng biết nên phân bua thế nào, may mà Khanh Dao kịp thời chuyển chủ đề, "Thứ bên trong cái giếng kia có lẽ là then chốt của bí mật mà Linh Cố thôn gìn giữ."

Lạc Việt hỏi, "Phụng hoàng cô nương nói cô ta phụng mệnh Cửu Thiên Huyền Nữ trấn giữ ở đây. Như vậy bí mật của Linh Cố thôn hẳn có liên quan tới thiên đình. Khanh Dao huynh am hiểu bí văn các nơi, có từng nghe truyền thuyết nào khác về nơi này chưa?"

Khanh Dao trầm tư chốc lát, lắc đầu, "Thiện An tuy là tòa thành cổ, nhưng chẳng có ghi chép nào đề cập tới dị sự ở đây cả. Ngay cả chuyện về Linh Cố thôn, cũng chỉ vì trước kia xuất hiện nhiều địa phương giống như Trường Thọ thôn, mọi người đều đoán rằng nơi này có lẽ có phương thuốc bí mật trị bệnh trừ tai mà thôi, chứ cũng chẳng có mấy lời đồn đại huyền diệu đâu."

Bọn họ cứ bàn luận như thế mãi, trời cũng sáng dần lên, đã nghe tiếng gà gáy sáng trong sân, rồi tiếng Cửu thẩm cùng hai đứa con bắt đầu quét tước nấu nướng. Lạc Việt không thấy buồn ngủ nên mở cửa bước ra giúp Cửu thẩm quét sân. Bách Lý Thần từ trong gian phòng bên cạnh đi ra, hỏi Cửu thẩm xin một chậu nước và khăn mặt. Tiểu Thạch Đầu, con trai Cửu thẩm đáp, "Trong ấm sắt trên bếp có nước sôi vừa đun, quý khách có thể dùng rửa mặt."

Bách Lý Thần phân trần, "Tại hạ rửa mặt không cần chậu, cứ vục xuống nước chà qua một cái là xong thôi. Nước này là lấy cho Hà lão trượng, cả

https://thuviensach.vn

đêm qua ông ấy không ngủ, giờ đâm ra hâm hấp sốt rồi."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên tới thăm Hà lão trượng, quả nhiên thấy ông ta đã sinh bệnh, sác mặt tái xám, hai má đỏ bừng, nằm trên giường lảm nhảm nói mê, luôn miệng cầu khẩn Thánh Cô cứu mạng cháu mình. Cửu thẩm liền giục Tiểu Thạch Đầu tới nhà trưởng thôn xin thuốc hạ sốt, rồi bảo một đứa con khác là Tiểu Tùng đem ít trà nóng lại.

Bách Lý Thần tường thuật, "Tối qua Hà lão nói với tại hạ rằng, nhi tử đã chết, tôn nhi cũng chẳng còn, ông ta chẳng thiết sống nữa. Ôi, không ngờ ngay cả Thánh Cô cũng không cứu được."

Cửu thẩm tỏ vẻ thương cảm, "Nữ Phụng không phải bệnh nào cũng trị được, bằng không thôn dân chúng tôi há chẳng phải đã trường sinh bất lão như thần tiên rồi sao? Sinh sinh tử tử, vốn được trời cao định sẵn rồi."

Tiểu Tùng bưng ấm trà tới, cũng xen vào, "Phải đó, Tình tỉ tỉ nói, nước giếng trong thần điện chỉ có thể cường thân trị bệnh, không thể cứu mạng được."

Thấy Bách Lý Thần sững người, Cửu thẩm lườm Tiểu Tùng rồi nói, "Cơm nước còn chưa xong, tôi phải xuống bếp xem xem."

Đoạn kéo Tiểu Tùng đi.

Chừng một khắc sau, Cửu thẩm bưng một bát nước vào, nói là thuốc hạ sốt Tiểu Thạch Đầu xin từ nhà trưởng thôn về, Bách Lý Thần đỡ Hà lão dậy, cho ông ta uống hết bát nước. Qua chừng hai khắc, Lạc Việt vừa ăn xong bữa sáng, liền thấy Bách Lý Thần tới thông báo, Hà lão đã tỉnh dậy, hạ sốt rồi. Khanh Dao mừng rỡ, "Vậy thì tốt, Bách Lý huynh và Hà lão ở chung phòng, chịu khó khuyên nhủ lão nhân gia một chút."

Bách Lý Thần đáp, "Tại hạ là người thô lỗ, không giỏi ăn nói, vả lại, người ta sắp đoạn tử tuyệt tôn, có khuyên nhủ thế nào cũng vô dụng." Đoạn

https://thuviensach.vn

hắn nhìn trái nhìn phải rồi đột ngột đóng cửa lại, đi đến bên bàn, nhỏ giọng nói, "Phải rồi, vừa nãy ta trông thấy con trai Cửu thẩm bưng một chiếc bình nhỏ về, rót từ bên trong ra một bát nước như nước lã vậy, Cửu thẩm lại múc một gáo nước lã hòa vào, bưng cho Hà lão uống, ông ta liền khỏi ngay. Lẽ nào trong thần điện của bọn họ thực sự có một giếng nước trị được bách bệnh?"

Lạc Việt cười khan, "Ha ha, thật ư? Có lẽ là vị Thánh Cô kia đã làm phép?"

Cặp mắt báo của Bách Lý Thần lóe lên vẻ trầm tư. Khanh Dao nói, "Đây là bí mật của Linh Cố thôn, bọn họ có lòng tốt, chịu cứu chữa cho người, chúng ta cũng không nên dò xét điều tra chuyện riêng của người ta mới phải."

Bách Lý Thần thoáng đanh mặt lại, rồi cười ha hả, "Công tử nói đúng lắm.

Tại hạ về xem tình hình Hà lão đây."

Hà lão vừa tỉnh lại, đã lên cơn kích động, khăng khăng đòi tới đền thờ cầu khẩn Thánh Cô và trưởng thôn lần nữa. Mọi người khuyên nhủ không được, cũng chẳng dám làm căng với lão, cuối cùng Bách Lý Thần đành đưa lão tới đền thờ.

Khanh Dao và Lạc Việt đều thấy nếu chạy ngay đến lại không khỏi có phần hóng hớt, chi bằng đợi một lát xem tình hình ra sao rồi tới nói giúp một tiếng thì hơn. Vừa khéo Lạc Việt trông thấy ang nước sau bếp nhà Cửu thẩm đã hết, hai đứa nhỏ con bà một đứa mười tuổi một đứa mới tám tuổi, không làm được việc nặng, bèn xách đòn gánh thùng nước đi múc nước. Hắn gánh hai thùng nước từ chiếc giếng ở phía Đông thôn quay về thì gặp Mộ Luân hối hả đi đến, bên cạnh gã còn có một nữ tử áo trắng vạt đen, mặt che sa trắng, chính là Thánh Cô Lạc Tình.

https://thuviensach.vn

"Lạc thiếu hiệp, nghe nói Hà lão ngã bệnh, tình hình thế nào rồi?" Vừa thấy Lạc Việt, Mộ Luân liền hỏi ngay, đoạn nhìn sang Lạc Tình, "Tại hạ mời Tình cô nương tới chẩn trị cho Hà lão đây."

Lạc Việt bình tĩnh nhìn gã, lại nhìn sang Thánh Cô, "Hà lão khỏi rồi, sao Mộ huynh biết tin vậy?"

Mộ Luân ngượng ngập đáp, "Tại hạ vào thôn muộn nên phải ở tạm cạnh đền thờ, vì thế vừa rồi mới hay tin."

Lạc Việt lại nhìn gã và Thánh Cô, "Hà lão cùng Bách Lý huynh hẳn đã tới đền thờ rồi, Mộ huynh và... Thánh Cô không gặp bọn họ ư?"

Nữ Phụng Lạc Tình khoan thai khom mình, "Hai chữ 'Thánh Cô' thực không dám nhận, xin thiếu hiệp cứ gọi tôi là Lạc Tình thôi."

Mộ Luân thoáng đỏ mặt, "Ừm, sáng tinh mơ Tình cô nương đã ra ven thôn hứng sương đọng trên cánh hoa về làm thuốc, tại hạ cũng theo phụ giúp, vừa quay về nghe nói Hà lão ngã bệnh, liền mời Tình cô nương tới thẳng đây luôn."

Lạc Việt bình thản "ừm" một tiếng. Mộ Luân lại nói, "Đã vậy, tại hạ cùng Tình cô nương tới đền thờ xem sao. A phải, thiếu hiệp gánh nước có nặng không, có cần..."

Lạc Việt vội đáp, "Không cần không cần đâu, có gì nặng chứ. Chuyện Hà lão quan trọng hơn, xin hai vị mau về đi."

Mộ Luân vội vã từ biệt Lạc Việt rồi theo Lạc Tình đi tới đền thờ. Lạc Việt nhìn theo bóng hai người vẻ đầy ý tứ, đoạn gánh nước về nhà Cửu thẩm, đổ đầy ang, rồi cùng Chiêu Nguyên và Khanh Dao tới đền thờ. Nào ngờ vừa đến trước đền đã thấy Bách Lý Thần và Mộ Luân đỡ Hà lão đi ra, xem chừng thỉnh cầu của lão không được đáp ứng.

https://thuviensach.vn

Khanh Dao nói, "Chuyện này chúng ta đã biết căn nguyên thực sự, nhưng cũng không tiện tiết lộ." Lạc Việt và Chiêu Nguyên đứng bên đường lẳng lặng nhìn theo Bách Lý Thần và Mộ Luân chậm chạp dìu Hà lão về chỗ nghỉ. Trông dáng vẻ còng gập tập tễnh của Hà lão, dường như đã già đi mười mấy tuổi. Khanh Dao chậm rãi nói, "Có những chuyện quả thật không thể thay đổi, thiên mệnh tuần hoàn, nhân quả luân hồi, tương diễn tương sinh, đâu phải dễ mà phá giải."

Mấy câu này nghe là lạ khiến Lạc Việt phải ngoảnh lại nhìn y, chỉ thấy tà áo xanh nhạt của Khanh Dao bay phất phơ trước gió, hình như càng lúc càng xa, đường nét gương mặt bắt đầu mờ dần đi, trang phục cũng thay đổi, phảng phất như bay bổng lên không. Lạc Việt dụi mắt, chợt thấy ngực trái đau dữ dội, cảnh tượng xung quanh mờ mịt hẳn đi, hắn bưng lấy ngực, thần trí mơ màng.

Rốt cuộc đây là thời nào? Ta đang ở đâu? Ta là ai? Tại sao lại ở đây? Rốt cuộc đó là ảo mộng hay là thực tại? Bên tai vang lên tiếng gọi gấp gáp.

"Lạc Việt, Lạc Việt, Lạc Việt..."

"Việt huynh, Việt huynh..."

Lạc Việt nhắm mắt, lắc lắc đầu, cảm thấy sau lưng bị đập một cú thật mạnh, nảy đom đóm mắt, hắn giật thót mình, phát hiện bản thân vẫn đứng bên con đường trong Linh Cố thôn, Chiêu Nguyên nắm lấy cánh tay hắn còn Khanh Dao đang đặt tay sau lưng hắn, cả hai đầy vẻ lo âu.

Khanh Dao vội hỏi, "Lạc huynh sao thế? Vừa rồi trông huynh như kiệt sức vậy, vì đêm qua không ngủ ư?"

Lạc Việt vỗ vỗ trán, cảm giác đau đớn nơi ngực trái đã biến mất, "Không sao, có lẽ tại gần đây lười luyện công nên chân khí tắc nghẽn mà

https://thuviensach.vn

thôi." Chiêu Nguyên lo lắng nắm lấy cánh tay hắn, bỗng nhác thấy đền thờ bên cạnh như một mảng mực loang ra trong sương mù, mờ mịt hẳn đi.

Chiêu Nguyên rùng mình, định thần nhìn lại, thấy đền thờ vẫn sờ sờ ngay trước mắt. Một bóng trắng quen thuộc ôm gối ngồi trên nóc điện, lắc lư nhìn về phía này. Lạc Việt nhìn Chiêu Nguyên đang ngây ra, rồi lại nhìn về phía đền thờ, lẳng lặng huých khuỷu tay vào người nó, "Không đi chào hỏi người ta ư?"

Chiêu Nguyên há miệng toan nói, chợt thấy Lạc Vĩnh từ trong điện đi ra, tươi cười chào bọn họ, "Vừa hay ba vị ở đây, trưởng thôn sai chúng tôi tới hỏi mấy vị, có bằng lòng ở lại tệ thôn thêm mấy ngày không?"

Trước giờ Lạc Việt vẫn có cảm giác chuyện ở Linh Cố thôn lần này liên quan rất lớn tới Hòa thị hoàng tộc bốn trăm năm sau, đang định kiếm cớ ở lại mấy hôm, nào ngờ trưởng thôn lại chủ động lên tiếng mời khách, hắn mừng ra mặt, ôm quyền đáp, "Mong còn không được, đa tạ đa tạ."

Khanh Dao cũng chắp tay nói, "Vậy phải làm phiền các vị nữa rồi."

Lạc Vĩnh nói, "Trưởng thôn còn vài chuyện muốn bàn bạc với các vị, mời các vị vào trong đền nói chuyện."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên, Khanh Dao theo Lạc Vĩnh vào một gian phòng ngách của thần điện. Trưởng thôn vẻ mặt lo âu đang đứng trong đó, đợi Lạc Vĩnh lui xuống, khép cửa phòng lại, lão bèn vái bọn Khanh Dao một vái thật dài. Lạc Việt kinh ngạc, vội cùng Khanh Dao đỡ trưởng thôn dậy, "Vãn bối vạn lần không dám nhận đại lễ như vậy đâu. Tụng ông có gì căn dặn, xin cứ nói ra đi."

Trưởng thôn nói, "Tuy lão ẩn cư sơn cốc, ít trải việc đời, nhưng cũng sống lâu hơn vài năm, hiểu đôi chút thuật xem tướng. Ba vị xuất thân từ

https://thuviensach.vn

môn phái huyền đạo, lời nói cử chỉ không phải tầm thường, ắt hẳn trình độ tu tập huyền đạo rất cao."

Lạc Việt liền đáp, "Vãn bối về quyền cước thì còn tạm được, chứ huyền pháp đạo thuật e rằng còn chưa chạm được đến da lông, Khanh Dao đạo trưởng đây là cao đồ Thanh Huyền, rất tinh thông đạo thuật."

Khanh Dao tỏ vẻ khiêm tốn, "Vãn bối cũng như Lạc đạo hữu thôi, còn chưa chạm được đến da lông."

Trưởng thôn xua tay, "Khanh Dao công tử đừng quá khiêm nhường, cả vị Chiêu Nguyên công tử đây nữa, đều là cao nhân, lão nhìn ra được mà. Tệ thôn hiện có một chuyện cần các vị ra tay tương trợ. Xin ba vị theo lão."

Ba người cùng trưởng thôn ra khỏi phòng, tới một góc thần điện, chỉ thấy cây hòe trấn thủ bên góc này đã đổ nghiêng tựa vào tường, bộ rễ lộ ra quá nửa, bùn đất đùn lên theo rễ cây còn mới. Khanh Dao cau mày, "Ai đạp đổ được gốc cổ thụ này vậy?"

Trưởng thôn thở dài, "Là lão Hà Nghiệp vừa tới đó."

Hà Nghiệp là tên của Hà lão trượng. Lạc Việt ngạc nhiên há hốc mồm ra, gốc hòe này to đến hai người ôm, nếu nói là Bách Lý Thần đạp đổ thì còn đáng tin, chứ Hà lão chỉ cần bẻ gãy được một cành cây đã là giỏi lắm rồi. Trưởng thôn thở dài thườn thượt, "Đúng là nghiệt duyên... Thôi thôi, đã nhờ đến các vị, lão cũng tiết lộ luôn cho các vị biết bí mật của tệ thôn vậy."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Khanh Dao theo trưởng thôn quay lại căn phòng vừa rồi, sau khi đóng cửa phòng lại, lão pha ấm trà rồi kể, "Ba vị có biết, trong thần điện này thờ phụng vật gì chăng?"

Bọn Lạc Việt không dám lộ ra rằng mình đã biết, đành làm vẻ chăm chú chờ nghe. Trưởng thôn thong thả giải đáp, "Là một cái giếng."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Chiêu Nguyên liền bày ra ngay bộ dạng kinh ngạc lần nữa.

Trưởng thôn rất hài lòng với biểu cảm của họ, lại tiếp tục nói, không chút nghi ngờ, "Về lai lịch cái giếng này, lão cũng chỉ nghe trưởng thôn đời trước thuật lại mà thôi. Nghe nói thời thượng cổ, thế gian từng trải qua một cơn nạn kiếp, thiên đình phái thần tướng xuống bình định kiếp nạn, lưu lại cái giếng này. Có chín vị tiên đồng và chín vị tiên nữ tình nguyện hạ phàm canh giữ nó. Hậu duệ của họ đều trở thành phàm nhân, nhưng vẫn tiếp nối huyết mạch Tiên tộc, tuân thủ lời thề của tổ tiên, vĩnh viễn canh giữ nơi này, đó là nguồn gốc của tệ thôn, cũng là căn nguyên cả thôn đều mang họ Lạc. Hậu duệ của chín vị tiên đồng tiên nữ đều đã thành phàm nhân, thiên đình sợ họ không đủ năng lực canh giữ ở đây, nên ban cho bốn gốc tiên thụ trồng bốn phía, dùng hai cây liễu và hai cây hòe để cân bằng âm dương, trấn thủ bốn phương. Người của tộc họ Lạc bèn xây thần điện ở đó, chọn ra một nữ tử có linh lực mạnh nhất làm Nữ Phụng lo việc tế tự. Không ngờ mấy chục năm trước, vì mấy gốc cây này mà sinh ra dây dưa với người ở bên ngoài, kéo dài đến tận bây giờ."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên không hẹn mà cùng nhích người tới trước, rồi lại chăm chú nghe tiếp.

Trưởng thôn vừa kể lại chuyện cũ vừa sụt sùi, vì chuyện này, suy cho cùng cũng từ lão ta mà ra. Mấy chục năm trước, lão vừa nhậm chức trưởng thôn, bất hạnh đụng phải một lần nhật thực và nguyệt thực xảy ra đồng thời, ngàn năm khó gặp. Điều này đã khơi dậy tượng đại hung. Tối hôm đó, vào lúc nguyệt thực, trên bầu trời phía Tây, chín vì sao bỗng nối lại thành một điểm, khắp trời giăng đầy mây đen, sấm sét ì ầm. Hai cây liễu và hai cây hòe đột nhiên bốc hỏa, may sao thủy long từ trong giếng phá mái điện xông ra, dập tắt ngọn lửa, nhưng một cây liễu một cây hòe đã bị thiêu rụi. Nữ Phụng, trưởng thôn và mấy vị trưởng lão hợp lực dùng phương pháp cổ truyền cứu được cây liễu, còn cây hòe vẫn không chút suy suyển. Nữ Phụng gieo quẻ đoán thần ý, tra cứu sách vở, biết được gốc hòe này cần có thế duyên. Lấy chín giọt máu của một bé trai sinh vào giờ âm ngày âm tháng

https://thuviensach.vn

âm năm âm, chưa đầy ba tuổi, mồ côi cha mẹ, làm thuốc dẫn, phối hợp với những phương pháp khác, mới có thể cứu được. May sao thần linh phù hộ, Nữ Phụng bói ra được, trong huyện Thiện An, có một đứa nhỏ như vậy. Trưởng thôn bèn dẫn mấy thôn dân, chiếu theo vị trí Nữ Phụng cho biết mà tìm kiếm, quả nhiên tìm được.

"Đứa nhỏ đó không chỉ sinh vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm, mà còn là quan tài tử (5) .Quả là cứu tinh trời cao sắp xếp cho chúng ta mà. Nó mang họ Lý."

Lạc Việt thầm rúng động.

"Cha đứa bé đó đã lâm bệnh qua đời từ lúc mẹ nó vừa mang thai, mẹ nó lại khó sinh, sau khi mẹ tắt thở, con mới chào đời. Vì nó là quan tài tử nên hai bên nội ngoại đều ghét bỏ, đem vứt nó ra nghĩa địa, may được một ông lão cô đơn họ Hà nuôi dưỡng."

Lúc trưởng thôn tìm đến nơi, đứa bé đó đang mắc bệnh đậu mùa, chỉ còn thoi thóp. Trưởng thôn giả trang làm thầy thuốc cứu được mạng nó, rồi lại lấy cớ trị bệnh, trích ngón tay nó lấy chín giọt máu. Sau khi cứu sống được cây hòe, trưởng thôn ngờ rằng chuyện này thế là xong. Nào ngờ sáu bảy chục năm sau, đứa nhỏ đó vẫn còn sống trên đời, hơn nữa để cứu mạng tôn nhi, đã lặn lội tới đây xin thuốc. Vừa rồi, Hà lão đến thần điện nài nỉ trưởng thôn ra tay cứu cháu mình không được, nhất thời bi phẫn đã đâm đầu vào gốc cây. Gốc hòe kia vốn nhờ máu Hà lão mà phục sinh, huyết mạch tương thông, lão ta vừa đâm đầu vào, cả gốc cây đã đổ nghiêng, bản thân lão lại bình yên vô sự.

Lạc Việt gãi gãi gáy, "Ài... lẽ nào Tụng ông thấy chúng tôi và Hà lão quan hệ không tệ, muốn nhờ chúng tôi nghĩ cách trích thêm mấy giọt máu từ Hà lão ư?"

https://thuviensach.vn

Trưởng thôn rầu rầu đáp, "Chỉ bị đổ thôi, cũng không cần dùng máu, nhưng muốn trồng lại nó xuống đất, cần có ba người toàn lực làm phép, hiện giờ những người trong Linh Cố thôn, trừ lão và Tình nhi ra, chẳng còn ai có năng lực đó nữa. Lão bất lực, đành phải nhờ cậy các vị."

Khanh Dao hỏi, "Chúng tôi không phải người Linh Cố thôn cũng được sao?"

Trưởng thôn nhìn Chiêu Nguyên và Khanh Dao, đáp, "Các vị đã tu tập pháp thuật huyền đạo, trên mình phảng phất tiên khí, tương thông với khí tức của tệ thôn, chính là sự lựa chọn tốt nhất."

Đoạn sửa áo đứng đậy, lại vái dài một cái, "Cầu mong các vị giúp tệ thôn hóa giải cục diện nguy cấp này."

Lạc Việt và Khanh Dao đương nhiên tán đồng lập tức. Chiêu Nguyên cũng nói, "Chỉ cần giúp được, xin cứ sai bảo."

Trưởng thôn mừng rỡ cảm tạ, đoạn quay đầu gọi, "Tình nhi, ba vị khách quý đã nhận lời rồi, con ra đây đi."

Mành trúc trong góc vén lên, Nữ Phụng Lạc Tình từ phòng trong bước ra, uyển chuyển thi lễ, dịu dàng nói, "Có thể xin ba vị chìa tay phải ra, để tôi kiểm tra linh lực của các vị được chăng?"

Lạc Việt chìa tay ra trước nhất, Lạc Tình nắm lấy cổ tay hắn chốc lát, thoáng cau mày, lại nắm lấy mạch môn nơi tay phải Chiêu Nguyên, đôi mày càng nhíu chặt thêm, lúc kiểm tra đến lượt Khanh Dao, mặt mày mới dãn ra.

"Linh lực của Lạc công tử hỗn tạp yếu ớt, vị tiểu công tử này linh lực thuần hậu, nhưng lại thuộc tính dương, không hợp với cây hòe. Chỉ có công tử linh lực dồi dào mà ôn hòa, là người thích hợp nhất." Đoạn cúi đầu khom mình với Khanh Dao, "Chuyện này xin trông cậy vào các hạ."

https://thuviensach.vn

Cuối cùng quyết định sẽ do Khanh Dao cùng trưởng thôn và Lạc Tình cứu trị cho cây hòe, còn Lạc Việt và Chiêu Nguyên ở bên bảo vệ. Muốn cứu sống cây hòe phải làm phép vào giờ Tý, liên tục ba ngày. Đợi cứu được cây, mới lại có thể cử hành nghi thức cầu thuốc. Khanh Dao theo trưởng thôn và Lạc Tình học trận pháp để cứu cây, còn Lạc Việt cùng Chiêu Nguyên quay về chỗ ở trước, báo với ba người kia chuyện này. Ra khỏi thần điện, Chiêu Nguyên bắt gặp Bạch Chi ngồi vắt vẻo trên tường, thấy gương mặt cô lộ vẻ suy yếu, Chiêu Nguyên quan tâm hỏi, "Xem ra ngươi hơi khó ở, có liên quan tới việc cây hòe bị đổ không?"

Bạch Chi gật gật đầu, sợi xích bạc trên tay trái cô đã biến thành màu đen, tay áo trái cũng thấp thoáng khí xám, "Giờ ta mệt lắm, đa tạ ngươi đã chịu ở lại giúp ta."

Chiêu Nguyên đáp, "Giúp ngươi không phải ta, mà là Khanh Dao đạo trưởng. Pháp lực của ta không giúp được gì, chỉ có thể ở bên cạnh bảo vệ thôi."

Bạch Chi cười thản nhiên, "Bảo vệ cũng là giúp mà. Tóm lại là phải đa tạ." Trông cô tươi cười như vậy thật khác xa thái độ lạnh lùng ngạo mạn khi trước, Bạch Chi nhìn Chiêu Nguyên như muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, nhẹ nhàng bay vào chính điện.

Lạc Việt vỗ vỗ vai Chiêu Nguyên đầy thâm ý.

Mộ Luân vô cùng sốt ruột, mẫu thân gã lâm bệnh hiểm nghèo, không trì hoãn lâu được nữa. Nghe Lạc Việt nói xong, gã sa sầm mặt lao ra khỏi phòng, đi thẳng tới thần điện. Bệnh của thê tử Bách Lý Thần là cố tật chứ không phải bệnh nặng, vì thế trông hắn khá bình tĩnh. Hà lão nằm trên giường xoay mặt vào trong, chẳng buồn để ý đến lời Lạc Việt.

Lạc Việt và Chiêu Nguyên rảnh rỗi, bèn tới chỗ Cửu thẩm phụ giúp. Lạc Việt ra sau nhà lấy củi, nhác thấy Bách Lý Thần trong sân, tay cầm một con

https://thuviensach.vn

ếch gập bằng giấy, đang chơi với Tiểu Tùng.

Bách Lý Thần thô hào cao lớn lại tươi cười đùa với trẻ nhỏ, càng nhìn càng thấy kỳ quái. Liếc thấy Lạc Việt, Bách Lý Thần liền đưa con ếch cho Tiểu Tùng, xoa đầu nó, đứng dậy chuyện phiếm vài câu với Lạc Việt rồi cũng ôm mấy cành củi khô tới nhà bếp phụ giúp. Cơm nước sắp xong thì Mộ Luân trở về, nét mặt rầu rĩ. Bách Lý Thần từ trong bếp đi ra, vỗ vỗ vai gã, "Mộ công tử, tại hạ nói không sai chứ, dù công tử có chút giao tình với Thánh Cô, thì cũng không thay đổi được những chuyện đã định đoạt này." Đoạn an ủi vài câu, rồi cùng gã bước vào phòng.

Giờ Tý đêm đó, trưởng thôn, Lạc Tình và Khanh Dao vây quanh gốc hòe làm phép, Lạc Việt và Chiêu Nguyên đứng bên bảo hộ. Bọn họ bày ra một trận pháp, lấy cây hòe làm trung tâm, dốc linh lực vào. Trận pháp này Lạc Việt từng thấy trong cuốn sách về trận pháp mà Khanh Dao để lại, tên là Chuyển Âm Phản Dương trận, thì ra bắt nguồn từ chuyện này. Một canh giờ sau, gốc hòe đổ nghiêng đã khôi phục vị trí, ba người cũng lần lượt thu tay lại. Trưởng thôn nói, đợi tới ngày mai và ngày kia làm phép hai lần nữa là ổn. Làm phép cứu cây rất hao phí tinh lực, ngay cả Khanh Dao cũng lộ vẻ mệt mỏi, còn trưởng thôn và Lạc Tình cơ hồ đứng không nổi nữa.

Về đến phòng, Khanh Dao liền lăn ra ngủ, Chiêu Nguyên lẩm nhẩm niệm pháp chú học được của Thương Cảnh, kim quang nhàn nhạt tụ lại trong lòng bàn tay, bay về phía Khanh Dao, giúp y khôi phục nguyên khí. Nhưng pháp lực của nó vừa chạm vào Khanh Dao, liền cảm thấy trống không như chạm vào ảo ảnh vậy. Chiêu Nguyên kinh hãi, còn chưa kịp thu phép lại, đã thấy cảnh tượng trước mắt cùng thân hình Khanh Dao bỗng chập chờn hư ảo như không thật. Ngực trái Lạc Việt lại đau buốt khiến hắn phải ấn mạnh tay vào ngực. Hắn thấy Chiêu Nguyên giữ chặt lấy mình, bên tai lại nghe loáng thoáng tiếng gọi, "Lạc Việt, Lạc Việt, Lạc Việt..."

"Việt huynh, Việt huynh."

https://thuviensach.vn

"Chiêu Nguyên, Chiêu Nguyên..."

Lạc Việt loạng choạng mấy bước, đương lúc hoảng hốt, lại nghe thấy thứ gì đó loảng xoảng rơi xuống đất, rồi một giọng nói vang lên, "Sao có thể như vậy."

Một giọng khác cười nhạt, "Mộ công tử cần gì phải vờ vịt, trong ba chúng ta, công tử chẳng phải người cấp bách nhất hay sao? Bọn họ bất nhân, sao có thể trách chúng ta bất nghĩa được. Lẽ nào Mộ công tử định đem chuyện này ra ton hót, hòng lấy lòng Thánh Cô ư?"

Rầm một tiếng, như thể ai đó đập tay xuống bàn. Lạc Việt lắc lắc đầu, lại nghe Mộ Luân đáp, "Bách Lý huynh coi Mộ mỗ là người như vậy, tại hạ cũng chẳng biết nói sao. Chuyện này quyết không thể được. Tại hạ sẽ không tiết lộ chuyện này, nhưng tại hạ đã biết rồi, nếu các vị định làm thật, Mộ mỗ nhất định ngăn cản."

Tiếp đó là một tràng tiếng bước chân, rồi tiếng cửa mở ra, tựa hồ có người tông cửa bỏ đi. Sau cùng, không khí lại chìm vào yên tĩnh.

Mọi thứ xung quanh càng lúc càng hỗn loạn, Lạc Việt thấy hai vai mình bị thứ gì đó ghì chặt, lay lắc. Hắn giật nảy mình, mở bừng mắt ra, phát hiện mình vẫn nằm trên giường, Chiêu Nguyên đã hóa thành rồng cuộn tròn trong ngực, gương mặt lo âu của Khanh Dao ở ngay trước mắt, "Lạc huynh, huynh sao vậy, gặp ác mộng ư?"

Lạc Việt trở mình ngồi dậy, nhìn quanh, thấy trong phòng chẳng có gì khác lạ, ánh mặt trời rọi qua khe cửa, cả phòng ngập nắng. "Trời sáng rồi ư?"

Khanh Dao ngồi xuống bàn rót một tách trà, "Mặt trời đã lên ba con sào rồi.

Lạc huynh và Chiêu huynh tối qua ngủ say ghê."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt vỗ vỗ Chiêu Nguyên trong ngực áo, Chiêu Nguyên lắc lư ngẩng đầu lên, biến thành người đứng xuống đất, nghi hoặc nhìn quanh, vừa mở miệng toan hỏi, chợt thấy Lạc Việt lén giật giật tay áo mình, Chiêu Nguyên hiểu ý ngậm miệng lại, lẳng lặng đứng bên cạnh hắn. Ba người ra khỏi phòng, thấy Bách Lý Thần đang đi lòng vòng trong sân, Lạc Việt hỏi thăm tình hình Hà lão, hắn bèn đáp Hà lão đã đỡ nhiều.

Lạc Việt lại hỏi, "Sao không thấy Mộ công tử đâu nhỉ?"

Bách Lý Thần cười nói, "Mộ công tử từ sớm đã không thấy đâu rồi, chắc là đi giúp vị Thánh Cô kia hứng sương trên cành."

Dùng xong bữa sáng, Khanh Dao hơi mệt nên về phòng nghỉ ngơi. Lạc Việt và Chiêu Nguyên cùng Tiểu Thạch Đầu lên sườn núi sau thôn hái rau dại, từ trên đó nhìn xuống, Linh Cố thôn dưới thung lũng tựa như một bức họa ngưng kết trong lòng núi. Chiêu Nguyên khẽ hỏi Lạc Việt, "Huynh có thấy..."

"Rất kỳ quái phải không?" Lạc Việt lại bỏ một cây rau dại vào sọt, "Phàm nhân chúng ta có một câu chuyện rất nổi tiếng, kể rằng, có một người tên gọi Trang Chu, y mơ thấy mình biến thành một con bướm, sau khi tỉnh lại, y cũng không rõ rốt cuộc là Trang Chu mộng thấy mình hóa thành bướm, hay bướm mơ thấy mình hóa thành Trang Chu nữa, rốt cuộc hiện tại là mộng hay vừa rồi là mộng."

Chiêu Nguyên gãi gãi đầu, "Hẳn là Trang Chu biến thành bướm chứ."

"Thế nên câu chuyện này gọi là Trang Chu mộng hồ điệp." Lạc Việt tiện tay nắm một nắm đất, "Dù chân thực thế nào chăng nữa, cũng vẫn là mộng. Khanh Dao sư tổ đưa hai ta vào giấc mộng này, hẳn muốn cho chúng ta biết một chuyện cực kỳ quan trọng. Chuyện này nhất định có liên quan rất lớn tới chúng ta."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên đồng tình với Lạc Việt, nhưng cũng có chút hoang mang.

Như vậy Bạch Chi cũng là mộng ư?

Lạc Việt xách sọt đứng dậy, phủi phủi quần áo, "Có lẽ mấu chốt của câu chuyện sắp xuất hiện rồi." Hắn dõi mắt nhìn về một hướng nào đó, ở phía ấy, xa xa dưới gốc cây, Mộ Luân đang cầm tay Lạc Tình nói gì đó. Tiểu Thạch Đầu quăng cả xẻng đi, chạy bổ tới, miệng gọi to, "Tình tỉ tỉ."

Mộ Luân hoảng hốt buông tay Lạc Tình ra, thấy Lạc Việt và Chiêu Nguyên bước đến, bèn cười ngượng nghịu, "Hai vị đến khi nào vậy?"

Lạc Việt đáp, "Vừa tới thôi. Sáng sớm không thấy Mộ công tử tại hạ còn hỏi Bách Lý huynh, thì ra công tử đã ra sau thôn."

Mộ Luân lấy lại vẻ bình thản, "Phải rồi, tại hạ giúp Tình cô nương hái thuốc, không ngờ vừa rồi cô ấy bị lá cây cứa vào tay. Cũng đến lúc ra về rồi, chi bằng Lạc thiếu hiệp đi cùng luôn?"

Lạc Việt nhủ thầm, ta đâu có quáng gà mà nhìn không ra, chen vào giữa hai người làm kỳ đà cản mũi ư? Sau khi khéo léo chối từ, hắn lại tiếp tục đi hái rau dại cùng Chiêu Nguyên. Chợt Mộ Luân từ đằng sau đuổi tới gọi, "Lạc thiếu hiệp, đợi đã."

Lạc Việt quay lại, thấy Mộ Luân có vẻ ngập ngừng, muốn nói lại thôi, "Lạc thiếu hiệp, có chuyện này, tại hạ không yên tâm cho lắm..." Thấy Lạc Việt im lặng lắng nghe, Mộ Luân lại ngừng hồi lâu, thở dài, "Chà, thôi đi, có lẽ chỉ là tại hạ lo bò trắng răng." Đoạn nuốt lại lời định nói, cắm đầu đi thẳng.

Chiêu Nguyên hỏi, "Tối qua tôi nghe thấy phòng bên cạnh đôi co, có phải bọn Bách Lý Thần định làm chuyện gì với Linh Cố thôn không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt xoa cằm, "Mười phần chắc đến tám chín là liên quan đến linh dược." Ngồi trên sườn núi cau mày nhìn xuống Linh Cố thôn bên dưới, hắn sực nghĩ ra một chuyện, "Đúng rồi, đây là kinh thành."

Chiêu Nguyên vẫn ngơ ngác không hiểu. Lạc Việt lại gõ gõ đầu mình mấy cái, "Đúng là ngốc", đoạn kéo tay Chiêu Nguyên chỉ xuống núi, "Đệ xem, đây chính là kinh thành Ứng triều, chỗ đó là hoàng cung."

Chiêu Nguyên nhìn Linh Cố thôn bên dưới, cuối cùng cũng hiểu ra. Phải rồi, vị trí Linh Cố thôn chính là hoàng cung hiện giờ, nhưng quan sát địa hình địa mạo, những núi non điệp trùng trải dài trước mặt đây, quả thật chẳng có gì giống hoàng cung Ứng Kinh.

Lạc Việt nhặt một viên đá vạch vạch lên mặt đất, "Xét theo tuổi Khanh Dao sư tổ, hiện tại chỉ cách thời điểm Ứng triều khai quốc mấy chục năm, bất kể Linh Cố thôn suy tàn ra sao, thì chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, sông núi nước non quanh đây sao có thể thay đổi nhiều như vậy được?"

Hắn cau mày nhìn về phía Linh Cố thôn, kéo Chiêu Nguyên dậy, "Mau về thôn đi, ta nghĩ đây chính là chuyện Khanh Dao sư tổ muốn nói với chúng ta."

Lạc Việt vừa dứt lời, cả đất trời thình lình tối sầm lại, Tiểu Thạch Đầu đang hái rau bên cạnh cũng biến mất, nháy mắt sau, hắn và Chiêu Nguyên đã đứng trước cửa nhà Cửu thẩm, nhìn lên trời chỉ thấy ngàn sao lấp lánh, nhà nhà đỏ đèn đỏ lửa, đã là giữa đêm. Thấy Khanh Dao từ trong nhà đi ra, Lạc Việt vội níu y lại hỏi, "Khanh Dao huynh đi đâu vậy?"

Khanh Dao cười nhìn hắn, "Tới thần điện chuẩn bị cho cuộc cứu trị tối nay, hai vị không đi cùng ư?"

Lạc Việt gật đầu, "Dĩ nhiên đi chứ."

https://thuviensach.vn

Gần đến cửa thần điện, họ nghe thấy tiếng trưởng thôn bên trong vọng ra, giọng điệu rất nghiêm khắc, "Mộ công tử còn như vậy nữa, lão đành đuổi công tử ra khỏi thôn thôi."

Mộ Luân vội phân trần, "Vãn bối xưa nay vẫn giữ đúng phép tắc với Nữ Phụng, chưa bao giờ dám quá trớn."

Trưởng thôn nói, "Mộ công tử hẳn cũng biết câu nam nữ thụ thụ bất thân, huống hồ công tử đã thành gia thất."

Mộ Luân ngừng lời chốc lát rồi đáp, "Vãn bối quả thật đã lập thê, nhưng chưa từng nạp thiếp."

Bọn Lạc Việt đã đi đến cửa, trưởng thôn và Mộ Luân trông thấy họ, đều ngưng bặt. Lạc Tình nãy giờ đứng sau lưng trưởng thôn chợt bước lên hỏi, "Tôi muốn hỏi Mộ công tử, câu 'chưa từng nạp thiếp' của công tử là ý gì?"

Mộ Luân sững người, "Tại hạ... tại hạ không có ý gì cả... chỉ là..."

Lạc Tình lạnh lùng nhìn gã chốc lát rồi quay ngoắt người đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại. Cả thần điện nhất thời lặng phắc như tờ.

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Khanh Dao ngượng ngùng đứng ngây ra trước cửa, vào không được, không vào cũng không xong. Trưởng thôn run rẩy giơ tay lên xua xua, "Mộ công tử, mời về trước đi."

Mộ Luân đờ đẫn vái chào rút lui, Lạc Việt vội kéo Chiêu Nguyên nhường đường cho gã. Trưởng thôn ngẩng lên trời than, "Oan nghiệt, quả là oan nghiệt.

Xúc phạm thần linh như vậy, nhất định sẽ bị trời phạt."

Mộ Luân cúi đầu đi đến gần cửa đụng phải Lạc Vĩnh từ ngoài hấp tấp chạy vào, Lạc Vĩnh hối hả hỏi trưởng thôn, "Tụng ông, Cửu thẩm nhờ con

https://thuviensach.vn

tới hỏi ông, có phải Tiểu Tùng tới thần điện chơi không, đi tìm khắp nơi chẳng thấy nó đâu cả."

Trưởng thôn đáp, "Không có."

Mộ Luân đã ra đến cửa chợt quay phắt lại nắm chặt lấy tay Lạc Vĩnh hỏi, "Con trai Cửu thẩm mất tích từ lúc nào?"

Lạc Vĩnh đáp, "Chiều tối đã không thấy rồi."

Mộ Luân thoáng biến sắc, chạy bổ ra ngoài. Lạc Việt và Chiêu Nguyên vội vã theo sau, chỉ thấy Mộ Luân xông vào nhà Cửu thẩm, đẩy bật cửa phòng Bách Lý Thần và Hà lão, bên trong tối om, Mộ Luân rút mồi lửa trong ngực áo ra, thắp sáng, chỉ thấy trong phòng trống trơn, hai người kia đã mất tăm mất dạng. Mộ Luân quay lại níu chặt lấy Lạc Việt, "Từ tối đến giờ, các vị có thấy Hà lão và Bách Lý Thần không?"

Lạc Việt và Chiêu Nguyên lắc đầu.

Mộ Luân tái mét mặt, giậm chân than, "Không xong, họ làm thật rồi." Đoạn chạy như bay về thần điện, nhưng trưởng thôn đã đóng chặt cửa, Lạc Vĩnh cùng mấy thanh niên ngăn cản không cho gã vào, Mộ Luân vừa giằng co với bọn Lạc Vĩnh, vừa đập cửa gọi to, "Trưởng thôn, vãn bối thực sự có chuyện khẩn cấp cần thông báo, chuyện này liên quan đến thần điện, xin hãy mở cửa ra đi."

Sau cùng trưởng thôn cũng phải mở cửa. Mộ Luân lao vào, thở hồng hộc nói, "Xin trưởng thôn mau sai người đi tìm Hà lão và Bách Lý huynh. E rằng con trai Cửu thẩm mất tích... có liên quan đến bọn họ."

Trưởng thôn thoáng biến sắc, "Công tử có ý gì đây?"

Mộ Luân lộ vẻ khó xử, cúi đầu đáp, "Đêm qua, Bách Lý Thần và Hà lão tới tìm vãn bối bàn bạc, nói Linh Cố thôn có thuốc cải tử hoàn sinh, vậy mà

https://thuviensach.vn

không chịu cứu tôn nhi của Hà lão, e rằng cũng sẽ trì hoãn không chịu cho bọn vãn bối thuốc, vì thế bọn họ định... định bắt cóc con trai Cửu thẩm để buộc Linh Cố thôn giao thuốc."

Lạc Việt giận dữ quát lớn, "Đâu có lý đó. Sao công tử không nói sớm?"

Mộ Luân làm thinh. Một thanh niên nói, "Chuyện này không hợp lý, bọn họ muốn có thuốc giải, việc gì phải bắt con trai Cửu thẩm? Mộ công tử ngày ngày ở bên Nữ Phụng, bắt cóc Nữ Phụng chẳng phải tốt hơn ư?"

Mộ Luân ngẩng phắt lên, "Sao tại hạ phải lừa các vị? Bách Lý huynh chỉ có một thân một mình, Hà lão tuổi cao sức yếu, họ sợ Nữ Phụng biết pháp thuật, không dễ chế phục, đành phải ra tay với trẻ nhỏ. Bọn họ cũng là nhất thời nóng lòng nên mới đi lạc nẻo tà, mong trưởng thôn đừng trách tội, trước mắt phải tìm được con trai Cửu thẩm cái đã."

Trưởng thôn không hoàn toàn tin lời Mộ Luân, nhưng vẫn bảo Lạc Vĩnh dẫn trai tráng trong thôn đi tìm con trai Cửu thẩm và Bách Lý Thần, Hà lão.

Chưa hết một tuần trà, mấy thanh niên đã lôi Hà lão về trước thần điện. "Trưởng thôn, Mộ công tử không nói dối đâu, lão già này đã thú nhận, con trai Cửu thẩm đích thực bị họ bắt cóc đó."

Hà lão sửa lại y phục bị kéo lệch, khom lưng ho sù sụ mấy tiếng, đoạn rù rì kể bằng giọng khàn khàn, "Chư vị sao phải giận dữ thế, lão cố ý quay lại để các vị bắt, tiện thể bàn thảo điều kiện với trưởng thôn đó. Con trai của Cửu nương hiện ở sau núi, mời trưởng thôn và Nữ Phụng đem theo linh dược đích thân đi một chuyến, chúng ta không muốn làm khó trẻ nhỏ, chỉ muốn xin thuốc thôi."

Trưởng thôn thở dài, "Lão đã nói mấy lần rồi đấy thôi, đã cho các vị vào thôn, tất sẽ dốc sức cứu trị, sao các vị không chịu tin?"

https://thuviensach.vn

Hà lão đáp, "Hiện giờ lão có tin cũng vô ích, con trai Cửu nương đang ở trong tay Bách Lý Thần, mời Nữ Phụng và trưởng thôn tới nói chuyện với hắn, xem hắn có tin hay không."

Trưởng thôn trầm tư chốc lát rồi nói, "Thôi được." Đoạn lão gọi Lạc Tình ra, theo Hà lão tới sau núi, chỉ để lại bọn Lạc Vĩnh trông coi thần điện.

Lạc Việt và Chiêu Nguyên đứng một bên quan sát, Khanh Dao chẳng biết đã tới bên họ tự lúc nào, lên tiếng hỏi, "Có tới xem không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhướng mày, "Đa tạ Khanh Dao huynh nhắc nhở."

Hà lão đi trước dẫn đường, bước chân tập tễnh, di chuyển rất chậm, ước chừng ba khắc mới đến phía sau thôn. Chỉ thấy bên ngoài cánh rừng trên sườn núi có một người khoanh tay đứng sừng sững, chính là Bách Lý Thần. Trưởng thôn dừng bước, chắp tay hỏi, "Các hạ, lão và Nữ Phụng đã đến đây rồi, đứa nhỏ bị bắt kia đâu?"

Bách Lý Thần cao giọng đáp, "Ta là người thô lỗ, không muốn rườm lời vòng vo với trưởng thôn và Nữ Phụng làm gì, chẳng hay hai vị có đem theo thuốc tới không?"

Trưởng thôn ôn hòa nói, "Người trong Linh Cố thôn xưa nay chưa bao giờ nói dối, đã hứa là làm. Cây hòe trong thần điện còn chưa trị khỏi, quả không cách nào cầu thuốc được. Đợi sau ngày mai, nhất định sẽ giao thuốc ra."

Bách Lý Thần cười ha hả, "Nực cười, trưởng thôn coi ta là đứa bé ba tuổi sao, một cây gỗ mục vừa đụng đã đổ, liên quan gì đến linh dược? Ngày mai rồi lại ngày mai nữa, các người không muốn cho thuốc thì có."

Trưởng thôn nghiêm nghị, "Các hạ cứ khăng khăng như vậy, lão cũng chẳng còn cách nào. Chi bằng thế này đi, các hạ thả thằng bé ra, lão sẽ nộp mình làm con tin cho các hạ, khi nào đưa thuốc đến thì thả lão ra, được không?"

Bách Lý Thần trầm ngâm chốc lát rồi nói, "Các người mưu kế thâm sâu, ta là kẻ thô hào, làm sao đọ nổi. Như vậy đi, ta có mẩu giấy này, bên trên đã viết rõ chúng ta sẽ đáp ứng cái gì, không đáp ứng cái gì, nếu các người nhất nhất tuân theo, chắc chắn chúng ta sẽ thả thằng bé ra." Đoạn ném qua một cây gậy gỗ trên quấn bức thư.

https://thuviensach.vn

Lạc Tình giơ tay bắt lấy, gỡ bức thư ra, người bên cạnh soi đuốc vào, Lạc Việt thò đầu ra xem, chỉ thấy trên giấy viết chi chít đầy chữ, liệt kê rõ ràng từng điều một.

Trưởng thôn biến sắc, "Không đúng, Bách Lý Thần là người thô lỗ, Hà Nghiệp cũng là nông dân, sao có thể soạn ra những điều kiện này một cách rõ ràng, nét chữ lại đẹp như vậy được?"

Lạc Tình ngẩng phắt đầu lên, thấy Bách Lý Thần đứng trước vạt rừng cùng Hà lão dẫn đường vừa nãy đã biến đâu mất. "Tổ phụ, là kế điệu hổ ly sơn, chúng ta mau về thần điện đi."

Lạc Tình điểm chân, phi thân bay lên, dùng khinh công tức tốc chạy về hướng thần điện, còn mọi người giương đuốc vòng vèo đi về thôn, vừa đến giữa thôn, liền thấy mấy thanh niên và Cửu thẩm tất tả chạy lại. "Trưởng thôn đây rồi, chúng tôi đang định đến báo, hai người kia không hề trói con trai Cửu thẩm."

Cửu thẩm kéo Tiểu Tùng tới trước mặt trưởng thôn, Tiểu Tùng bập bẹ nói, "Bách Lý thúc thúc và con chơi trò trốn quan binh, chỉ cần con trốn được đến canh ba mà không bị phát hiện, thúc ấy sẽ làm cho một con diều."

Trưởng thôn giậm chân, chạy thẳng phía thần điện. Vừa đến cửa điện, lại gặp một thanh niên trực trong điện chạy ra truyền báo, "Trưởng thôn, Nữ Phụng đã vào thần điện kiểm tra cẩn thận, thần thể không sao cả."

Trưởng thôn vừa thở phào nhẹ nhõm chợt nghe trong thần điện có tiếng quát mắng giao đấu, lại dẫn mọi người vội vã chạy đến, chỉ thấy trong phòng ngách, Mộ Luân bị bọn Lạc Vĩnh ghì chặt dưới đất, đang giãy giụa ngẩng lên nhìn Lạc Tình trước mặt, lắp bắp biện minh, "Tại hạ thực sự không biết chuyện này mà..."

https://thuviensach.vn

Lạc Tình ném bức thư vừa rồi tới trước mặt Mộ Luân, "Ngươi là tên ngụy quân tử, còn muốn dẻo mồm xảo biện đến bao giờ đây? Lẽ nào Bách Lý Thần và Hà Nghiệp viết nổi phong thư này ư? Mọi chuyện đều do ngươi bày ra cả."

Lạc Việt, Chiêu Nguyên và Khanh Dao theo trưởng thôn vào trong, Lạc Vĩnh kể, vừa rồi trưởng thôn và Nữ Phụng đi khỏi, chợt một bóng đen dẫn bọn họ rời khỏi cửa điện, may mà Nữ Phụng kiểm tra chính điện phát hiện trong phòng ngách có động, mới bắt Mộ Luân lại. Mộ Luân giãy giụa phân trần, "Tại hạ oan uổng thật mà... Bức thư này là Hà lão nhờ tại hạ viết thay lúc tới tìm trưởng thôn xin thuốc... Tại hạ vẫn ở quanh thần điện, vừa rồi thấy Nữ Phụng quay về, định đến hỏi thăm tình hình thì Nữ Phụng và mấy vị này đã vào thẳng chính điện, tại hạ thấy không tiện quấy rầy nên lui xuống, chợt thấy cửa phòng ngách mở ra, bên trong có tiếng động, tại hạ sợ là Bách Lý huynh hay Hà lão, bèn vào xem thử, vừa bước qua cửa thì Nữ Phụng và các vị đuổi tới. Những lời này của tại hạ đều là nói thật, không chút gian trá."

Trưởng thôn, Lạc Tình và những người khác trong Linh Cố thôn lạnh lùng nhìn gã. Trưởng thôn đang định lên tiếng, thình lình Lạc Việt và Chiêu Nguyên nghe thấy một tiếng thét đau đớn, dường như là... giọng Bạch Chi.

Chiêu Nguyên chạy ra khỏi phòng, sững sờ thấy Bạch Chi đứng lơ lửng phía trên chính điện, thân hình lảo đảo chỉ chực gục xuống, hắc khí cuồn cuộn từ trong chính điện trào ra, bị cô mở pháp trạo miễn cưỡng phủ trùm lên, thỉnh thoảng lại có chút hắc khí rỉ ra, lan rộng ra vai hay cánh tay cô, ăn mòn máu thịt cô, chẳng khác nào dòi bọ đục khoét xương cốt. Chiêu Nguyên đạp mây bay lên, ngưng tụ pháp lực trong tay hóa thành một tấm vách sáng tương trợ Bạch Chi, nhưng kim quang vừa chạm đến Bạch Chi liền tan biến, tựa hồ Bạch Chi trước mặt đây chỉ là ảo ảnh. Chiêu Nguyên ngạc nhiên đứng ngẩn người trên không, nhìn xuống dưới. Lạc Việt tiện tay giật được một thanh đao từ tay gã thanh niên bên cạnh, trưởng thôn, Nữ Phụng và những thôn dân khác cũng đều ùa ra khỏi phòng, cây hòe vừa

https://thuviensach.vn

được cứu đúng lúc này lại đổ rầm xuống đất, bên tường có một kẻ đang đứng cười ha hả, là Bách Lý Thần.

"Trưởng thôn, Nữ Phụng, các người đã biết có kế điệu hổ ly sơn, sao chẳng biết còn một kế gọi là ném đá dò đường?" Đoạn hắn giơ vật đang cầm trong tay lên, "Đa tạ Nữ Phụng cho ta biết chỗ giấu bảo vật. Duyên phận giữa quý thôn với cây linh chi này cũng đến lúc chấm dứt rồi."

Trưởng thôn quát lớn, "Mau bỏ linh thảo xuống. Đó là pháp khí trấn áp yêu ma từ thời xưa. Thần thụ đã gãy, nếu yêu ma xuất thế, ắt thiên hạ đại loạn."

Hắc khí càng lúc càng cuồn cuộn trào ra khỏi pháp trạo của Bạch Chi, phủ mờ hết trăng sao, nhưng Bách Lý Thần dường như không hề trông thấy, "Yêu ma? Ha ha, thật nực cười. Lẽ nào trưởng thôn coi ta là đứa trẻ ba tuổi, nên bày ra chuyện này định lừa gạt ư?"

Lạc Tình dấn bước tiến lên, giơ tay chộp lấy vật trong tay Bách Lý Thần nhưng Bách Lý Thần đã lắc người né tránh, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn, "Chư vị quên rồi sao, tại hạ xuất thân quân ngũ, cũng hiểu chút chút binh pháp võ nghệ. Nữ Phụng không phải đối thủ của tại hạ đâu."

Đoạn hắn thoăn thoắt nhảy lên đầu tường, Lạc Tình lại nhào tới lần nữa, Lạc Vĩnh cũng dẫn một đám trai tráng ùa lên. Đúng lúc này, một gốc đại thụ khác trong góc sân lại đổ rầm xuống, mái ngói và song cửa trong chính điện nứt vỡ răng rắc, trưởng thôn tái xanh mặt, lẩm bẩm, "Không xong, yêu ma sắp xông ra, yêu ma sắp xông ra, yêu ma sắp xông ra rồi..." Chợt lão quát lớn, "Bảo vệ chính điện. Pháp khí đã rời giếng, có đoạt lại cũng vô dụng, mau liều chết bảo vệ chính điện."

Lạc Tình khó nhọc quay trở lại, đứng dưới gốc hòe đổ. Bách Lý Thần thừa cơ nhảy xuống bên kia bức tường, đang định co cẳng chạy chợt thấy

https://thuviensach.vn

thứ gì đó lạnh toát kề vào cổ, Lạc Việt nắm chặt chuôi đao, vẻ mặt lạnh băng, "Bách Lý huynh, phiền giao thứ trong tay ra đây."

Bách Lý Thần cứng đơ người, cười nói, "Thiếu hiệp đâu phải người trong Linh Cố thôn, tội gì nhúng vào vũng nước đục này? Linh chi chia cho thiếu hiệp một phần cũng được thôi, nói không chừng ăn vào có thể trường sinh bất lão, thăng thiên thành tiên đó."

Lạc Việt đáp, "Tại hạ chẳng ham trường sinh bất lão hay làm thần tiên gì cả, nếu hiện giờ Bách Lý huynh mất mạng, thì có ăn bao nhiêu linh chi cũng không sống lại được đâu."

Bách Lý Thần trầm mặc chốc lát rồi nói, "Được thôi." Đoạn ném thứ trong tay ra, Lạc Việt bắt lấy, định thần nhìn kỹ, rõ ràng là nửa đoạn rễ cây, đâu phải linh chi gì. Hắn vừa phân tâm, Bách Lý Thần đã thừa cơ lách mình tránh khỏi lưỡi đao, vội vã lùi ra xa cả trượng, cười ha hả, "Đồ con nít ranh miệng còn hôi sữa, lúc lão đây chém giết trên chiến trường, còn không biết ngươi đang ở đâu đâu. Gốc linh chi kia vốn không ở trong tay ta, Hà Nghiệp sớm đã đem nó rời khỏi thôn rồi. Nói cho ngươi biết, sau điệu hổ ly sơn, ném đá dò đường, còn có một kế là ve sầu thoát xác."

Trong tiếng cười đắc ý, hắn tung mình chạy về phía cửa thôn, chỉ trong chớp mắt, thân hình đã lẫn vào bóng đêm.

Lạc Việt biết có đuổi theo cũng chẳng kịp, đang quay người trở vào, chợt nghe sau lưng vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Cả thần điện nổ tung, gạch vỡ ngói vụn bay rào rào, lệ khí đen ngòm phủ ngập cả đất trời, thân hình Bạch Chi như một con diều đứt dây bay thốc đi cùng đám gạch ngói vỡ, Chiêu Nguyên lao tới toan đỡ lấy cô, nhưng giơ tay ra bắt chỉ tóm vào khoảng không, Bạch Chi đã bay xuyên qua tay nó như một ảo ảnh, chênh chao rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Mặt đất rung lên bần bật, Lạc Việt ngã lăn ra, bỗng nghe thấy một tiếng gọi thê thiết. Cách Lạc Việt không xa, Lạc Tình đang ngồi bệt dưới đất, ra sức đỡ một người, người phủ phục phía trên che cho cô, khắp mình đầy máu, một đoạn gỗ đứt cắm vào sau lưng, nhưng vẫn mỉm cười yếu ớt với cô.

"Nữ Phụng... Nàng... nàng không sao thì tốt rồi... Tại hạ thực sự thực sự không gạt nàng đâu..." Gã giơ tay lên, lau nước mắt cho Lạc Tình. "... Nếu có kiếp sau... nàng... đừng làm Nữ Phụng nữa... Mộ Luân ta... trừ nàng ra... sẽ không cưới ai khác..."

Núi non xung quanh nổ ran trong bóng tối, lệ khí phá trời diệt đất dần dần che mờ mắt Lạc Việt, thân hình hắn từ từ bay lên, phảng phất như được một bàn tay vô hình nhấc lên không trung, nhìn xuống Linh Cố thôn đang sụp đổ bên dưới. Lệ khí đen ngòm dần ngưng tụ lại thành một bóng đen hung ác. Đột nhiên, một luồng thanh quang lóe lên, bóng đen kia bị chém làm đôi, Khanh Dao chân đạp vân quang, tà áo bay bay, đứng phía trên lệ khí. Núi non đổ sụp, biến thành mấy luồng bạch quang, bao phủ lấy Bạch Chi, rồi hòa lẫn vào nhau, bóng dáng Bạch Chi mỗi lúc một mờ dần trong vầng hào quang chói mắt, cuối cùng dung hợp với bạch quang hóa thành một quả cầu sáng rực, đoạn lại từ từ duỗi dài ra, thành một thanh trường kiếm long lanh bảy sắc, rơi vào tay Khanh Dao. Thanh kiếm rung lên ong ong, giọng Bạch Chi cũng vang vọng giữa đất trời, "Sứ quân, cũng đến lúc người trở về rồi."

Kiếm quang lóe lên, xé toang lệ khí.

Cảnh tượng trước mắt Lạc Việt lại mờ đi, giữa màn sương mù mịt, một bức tranh khác bắt đầu trải ra.

Khung cảnh đã chuyển sang ban ngày, giữa khoảnh đất trống bằng phẳng rộng rãi, chợt một đống đất động đậy, rồi Bách Lý Thần và Hà lão từ

https://thuviensach.vn

bên trong bò ra, Bách Lý Thần ngơ ngẩn nhìn quanh, "Đây là đâu? Hà lão, không phải chúng ta xuống địa ngục rồi chứ?"

Hà lão khom người run rẩy nhìn bốn phía, bỗng Bách Lý Thần thốt lên kinh ngạc, chỉ về một hướng, "Là tường thành Thiện An thành. Sao đây lại là ngoại thành Thiện An nhỉ? Ngoại thành Thiện An, sao lại bằng phẳng thế này được, núi non đâu cả rồi?" Hắn ngỡ ngàng nhìn quanh nhìn quất hồi lâu, rồi vỗ đùi đánh đét, "Người ta thường nói, bảo vật hiện thế, thiên địa đại biến, không phải là..."

Hà lão khàn khàn tiếp lời, "Mười phần chắc đến tám chín rồi."

Hai người đờ đẫn nhìn quanh hồi lâu, Bách Lý Thần mới định thần lại, phá lên cười ha hả, "Ai da, món bảo bối này hay thật, trời long đất lở, hóa ra người Linh Cố thôn nói thật, đúng là hảo bảo bối mà."

Hà lão khom người ho sù sụ, không đáp lời hắn. Bách Lý Thần lại nhìn ra sau, "Cũng không biết trong Linh Cố thôn có xảy ra chuyện gì nguy hiểm không nữa, tự nhiên tại hạ hơi lo."

Hà lão lại ho hắng mấy tiếng, khàn khàn nói, "Họ hưởng phúc bấy nhiêu năm nay, cũng đến lúc đổi phong thủy rồi."

Bách Lý Thần trầm ngâm chốc lát rồi nói, "Phải lắm phải lắm." Dứt lời nhổ toẹt xuống đất, "Dù sao cũng làm rồi, hơi đâu mà mềm lòng như đàn bà vậy." Đoạn hắn đòi Hà lão đưa bảo vật ra.

Hà lão móc trong ngực một bao vải, mở ra, cầm lấy một thứ. Thứ đó trông giống như linh chi, nhưng trắng muốt, Bách Lý Thần cầm lấy lật qua lật lại xem xét, tấm tắc khen lạ.

Hà lão đề nghị, "Chi bằng chúng ta chia linh chi này luôn, để tránh đêm dài lắm mộng."

https://thuviensach.vn

Bách Lý thần tán thành, "Cũng được." Nói rồi rút thanh chủy thủ gài thắt lưng ra, xẻ một mẩu nhỏ xíu đưa Hà lão.

Hà lão sững sờ, "Bách Lý hiệp sĩ, chia như vậy chẳng phải quá bất công ư?"

Bách Lý Thần quắc mắt, "Hà lão, chuyện trong cái giếng ở thần điện có món bảo bối này là ta moi được từ miệng hài nhi kia, sau đó lại đổ vấy cho tiểu tử họ Mộ, tuy kế liên hoàn ném đá dò đường là chủ ý của lão, nhưng không có ta ra sức thì đừng hòng thành công. Ta liều mạng làm chuyện này, suýt chết trong tay đám người Linh Cố thôn, giờ bảo bối đã vào tay, mười phần công lao, ít nhất ta cũng phải được chín phần, phân chia như vậy có gì không ổn hả?"

Hà lão ho lên kịch liệt, "Bách Lý hiệp sĩ, chút linh dược này e rằng không đủ cứu mạng tôn nhi ta, mong hiệp sĩ đại nhân đại nghĩa, sớt cho thêm một chút." Dứt lời bèn chắp tay vái lia lịa.

Mặc cho Hà lão vật nài, Bách Lý Thần vẫn không chút động lòng, chỉ cười ha hả vỗ vai lão, "Hà lão, cả nước giếng ngâm linh chi cũng có thể cải tử hoàn sinh, mẩu linh chi này là đủ dùng rồi. Thế này là ta châm chước cho lão lắm rồi, tức phụ lão bệnh sắp chết, lỡ như vô phúc không chịu được thuốc, uống vào lại thành một xác hai mạng thì sao?"

Hà lão run rẩy ngước lên, chỉ thấy Bách Lý Thần cười cợt nghịch nghịch cây chủy thủ, lão lại cúi đầu, "Bách Lý hiệp sĩ nói rất phải, đa tạ đã nhắc nhở."

Bách Lý Thần lại vỗ mạnh vai lão, "Lão quả là người sáng suốt đấy"

Bách Lý Thần cất cây linh chi đi, toan vào thành, nhưng Hà lão ngăn cản, "Người của Linh Cố thôn không dễ dàng bỏ qua chúng ta đâu, nói không chừng họ đã chờ sẵn ở nhà lão và trong thành Thiện An rồi. Để bảo

https://thuviensach.vn

đảm an toàn, vẫn nên ẩn nấp là hơn. Tuy nơi này đã thành đất bằng, nhưng lão vẫn nhận được đường, để lão đi trước tìm nơi có thể lẩn trốn đã."

Bách Lý Thần tán đồng. Hà lão dắt hắn đi đường vòng, len lỏi giữa đồng hoang, xa khỏi Thiện An thành, đến khi trời nhập nhoạng tối, tới một vùng hoang dã, cách xa Linh Cố thôn, không hề chịu ảnh hưởng của trận đại biến trong thôn, Hà lão mới dẫn Bách Lý Thần tới một khoảnh rừng, trốn trong ngôi miếu thổ địa cũ nát giữa rừng. Dọc đường Bách Lý Thần tiện tay tóm được hai con gà rừng, một con thỏ hoang, bèn chọc tiết lột da, Hà lão đem ra khe suối cạnh miếu thổ địa rửa sạch, ngắt vài cọng cỏ nhét vào bụng gà bụng thỏ, dùng bùn bọc lại, gác lên đống lửa nướng.

Nướng vừa chín tới, Bách Lý Thần xẻo mấy miếng thịt thỏ đưa cho Hà lão, còn mình cầm lấy một con gà gặm hai miếng, tấm tắc khen, "Thơm quá. Lão nhét lá gì vào bụng chúng mà làm thịt thơm thế?"

Hà lão đáp, "Thì là."

Bách Lý Thần cau mày, "Thì là? Không giống, mùi vị này trước đây ta chưa từng..."

Vừa nói đến đây, thân hình hắn bỗng lảo đảo, vội đưa tay bưng trán, kinh ngạc nhìn Hà lão, há miệng toan nói gì đó, nhưng đã sùi bọt mép, hai mắt trợn trắng, đổ gục xuống cạnh đống lửa. Hà lão ngốn ngấu nuốt hết miếng thịt trong tay rồi run rẩy đứng dậy, cúi đầu nhìn Bách Lý Thần, ho sù sụ mấy tiếng. Bóng lão ánh lên tường cũng chập chờn theo ánh lửa. "Đương nhiên không phải thì là, mà là loại thảo dược đủ vật chết một con trâu. Vừa rồi trước bữa cơm lão đã uống thuốc giải, tiếc rằng Bách Lý hiệp sĩ lại không uống."

Hà lão cất lên một tràng cười khà khà quái dị, run rẩy cúi xuống kéo Bách Lý Thần ngửa người lại, moi cây linh chi trong ngực hắn ra, rồi cầm thanh chủy thủ bên đống lửa lên, hai tay nắm chặt lấy, giơ lên thật cao, đoạn

https://thuviensach.vn

cắm phập xuống trúng cổ Bách Lý Thần. Lạc Việt nhìn tình hình trước mắt, không khỏi kinh hãi, nhưng không thể bước vào trong cảnh tượng đó, đành giương mắt nhìn Hà lão đâm xuống từng nhát từng nhát, rồi kéo thi thể Bách Lý Thần vứt xuống một cái hố sâu phía sau miếu thổ địa, hất đất vùi lên, còn xóa sạch hết dấu vết, ra bờ sông tắm táp rửa tay, đoạn lom khom bỏ đi như không có việc gì.

Tay áo Lạc Việt bị một bàn tay nắm lấy kéo mạnh, hắn quay sang, phát hiện Chiêu Nguyên đang đứng bên cạnh, đã chứng kiến toàn bộ tình hình vừa rồi, đang định nói gì đó với hắn thì cảnh tượng dưới chân và bốn xung quanh lại bắt đầu chập chờn biến đổi, thân hình hắn rơi xuống đất đánh bịch, tiếp đó, một thứ cũng rơi xuống ngực hắn bộp một cái, khe khẽ động cựa. Lạc Việt bò dậy, phát hiện mình đang ở giữa một vườn rau, trên đầu là trời xanh mây trắng, xung quanh là khung cảnh đồng quê, Chiêu Nguyên đã hóa thành rồng bò lên vai hắn dụi dụi mắt, còn ngơ ngác không hiểu sao mình đột ngột trở lại nguyên hình.

Cách vườn rau không xa là một căn nhà tranh, trên mái nhà có hai đứa trẻ kỳ quái ngồi vắt vẻo. Đứa bé trai mặc áo bào vàng, bé gái vận bộ váy màu lam, sánh vai ngồi cạnh nhau, tò mò nhìn về phía Lạc Việt và Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên lẩm bẩm, "Trên mình hai đứa bé kia có long khí, chúng đều là rồng."

Đứa bé trai nhảy từ trên mái nhà xuống, nháy mắt đã đến trước mặt Lạc Việt và Chiêu Nguyên, nghiêng đầu quan sát Chiêu Nguyên chốc lát, rồi toàn thân nó nhoáng kim quang, loáng cái đã biến thành một con rồng vàng nho nhỏ, uốn lượn trên không mấy cái rồi bay đến cạnh Chiêu Nguyên, tựa đầu vào đầu nó, duỗi thẳng thân ra, đo chiều dài với Chiêu Nguyên. Dường như con rồng nhỏ này còn nhỏ hơn Chiêu Nguyên, dù nó cố gắng duỗi thẳng tưng từ sừng đến đuôi, nhưng vẫn ngắn hơn Chiêu Nguyên một đoạn.

https://thuviensach.vn

Rồng nhỏ thở phì phì, dùng đuôi đập nhẹ vào mình Chiêu Nguyên, "bình" một tiếng, lại biến thành bé trai.

Chiêu Nguyên cũng biến thành hình người. Hiện giờ nó đã mang hình hài thiếu niên mười lăm mười sáu, trong khi đứa bé kia còn nhỏ hơn cả Ứng Trạch, tối đa chỉ chừng bảy tám tuổi, dù ra sức kiễng chân lên, cũng chỉ cao tới vai Chiêu Nguyên.

Bé gái áo lam cũng chạy tới, bảo bé trai, "A Thượng, ngươi đừng đọ chiều cao với người ta nữa, kém xa quá mà."

Bé trai phồng má, "Y đâu cường tráng như ta."

Bé gái chớp chớp mắt im lặng, nhưng trên mặt viết rõ ba chữ, không đồng tình.

Bé trai lại ưỡn ngực, cung tay với Chiêu Nguyên, làm bộ già dặn, "Thì ra cái vị này cũng là Long tộc đồng tông, không biết các hạ xuất thân ở đâu nơi nào, quý tính đại danh?"

Bé gái kéo kéo tay áo nó, nhỏ giọng nhắc, "A Thượng ngươi nói không đúng. Nói 'cái vị này' là sai, còn nữa..."

Bé trai gãi đầu, "Thế à? Nhưng ta nghe phụ vương bọn họ trào phúng nhau như vậy mà."

Bé gái lại nói khẽ, "Là chào hỏi, không phải trào phúng."

Chiêu Nguyên nín cười đáp, "Ta là Chiêu Nguyên."

Bé trai vẫn nghiêm cẩn cung tay, "Xin chào xin chào, tệ tính đại danh của ta là Thần Thượng, thuộc Long tộc hộ mạch, chẳng hay các hạ thuộc tộc nào?" Đoạn lại biến thành rồng, bay đến trước mặt Chiêu Nguyên, cọ cọ

https://thuviensach.vn

sừng vào má nó. Chiêu Nguyên ngây người tại chỗ, nhất thời không biết làm sao mới phải. Lạc Việt cũng trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thần Thượng? Con rồng nhỏ này lại là cha của rồng ngốc sao? Lạc Việt không nén nổi thò tay ra chọt chọt vào người Thần Thượng. Tiểu long lập tức uốn mình né tránh, vểnh râu mắng, "Phàm nhân, không được vô lễ." Một luồng sét vàng nhạt roẹt một tiếng đánh thẳng xuống bàn tay phải đang thò ra của Lạc Việt.

Chiêu Nguyên giơ tay ngăn lại, "Đó là bạn ta."

Tiểu long biến thành hình người đáp xuống đất, chắp hai tay sau lưng, đôi mày nhíu chặt, nhìn Lạc Việt từ trên xuống dưới, vẻ căm ghét, "Thoạt nhìn đã biết chẳng phải hạng tử tế gì." Đoạn bước lên chắn trước mặt Chiêu Nguyên, cách ly nó và Lạc Việt, "Đừng đánh bạn với hắn."

Bé gái lại kéo tay áo Thần Thượng, "Đừng nói bậy về người khác. Vừa rồi hai người họ từ trên trời cùng rơi xuống, nhất định là bạn bè chí thân."

Bé trai làm bộ ông cụ non, gỡ tay cô bé ra, "Đường muội yên tâm, ta tự biết chừng mực mà. Tên này ta nhìn sao cũng thấy không thuận mắt." Rồi nghiêm trang bảo Chiêu Nguyên, "Hắn không hợp làm bạn với ngươi đâu."

Lạc Việt dở khóc dở cười, trong khi Chiêu Nguyên dán mắt nhìn cô bé kia. Bởi nó vừa nghe phụ vương thuở ấu thơ gọi cô hai tiếng "Đường muội". Vậy cô bé này... chính là mẫu hậu?

Thấy Chiêu Nguyên chăm chăm nhìn mình, cô bé nhoẻn miệng cười thật tươi, gương mặt ôn nhu thanh tú đã thấp thoáng phong vận của mẫu hậu thời xuân sắc. Chợt thấy ráng hồng lộng lẫy ùn lên giữa bầu trời, trong sắc đỏ lại ẩn hiện mây tía, cô bé ngẩng lên nhìn, vui mừng reo, "Sắp rồi, sắp rồi." Mây ráng cuồn cuộn tụ về vòm không phía trên mái nhà. Bé trai ngẩng

https://thuviensach.vn

đầu nhìn trời, lộ vẻ mừng rỡ. Ánh đỏ rực của ráng chiều kết hợp với long khí vàng nhạt trên mình nó, bao trùm lấy cả ngôi nhà.

Lẽ nào người bên trong nhà này, là...

Bao nhiêu chuyện lúc trước ùn ùn dâng lên trong đầu, Lạc Việt chợt nảy ra một suy đoán không lành... Đúng lúc này, một cơn gió mát thổi qua, mây ráng đang quần tụ bị xua tan, một bóng áo trắng từ trên trời đáp xuống, hung hăng giáng một luồng bạch quang vào căn nhà tranh. Thần Thượng tức thì bay vụt lên, chặn luồng bạch quang lại, bảo hộ trên nóc nhà, "Ngươi là ai mà dám động vào người phụng thiên mệnh, được long thần hộ mạch chúng ta lựa chọn?"

Bóng áo trắng kia đứng giữa không trung cười nhạt, "Cái gì phụng thiên mệnh? Đứa nhỏ này vốn đi ngược lại thiên đạo, không thể ra đời."

Lạc Việt và Chiêu Nguyên trông rõ mặt người mới đến, đều ngây ra kinh ngạc, hóa ra là Bạch Chi. Bấy giờ, Lạc Việt đã đại khái đoán ra chân tướng sự thật, không khỏi sởn gai ốc. Bạch Chi lạnh lùng nhìn lướt qua Lạc Việt và Chiêu Nguyên, như không quen biết, "Ba con rồng nhép và một tên phàm nhân, sao hiểu được thế nào là thiên đạo chân chính? Đứa nhỏ này vốn phải chết từ lâu rồi, nếu nó ra đời, tất cả nhân quả oan nghiệt sẽ khởi nguồn từ đây." Giọng điệu cô rất đanh thép, nhưng lại toát lên vẻ yếu ớt, thân thể cũng gần như trong suốt, tựa hồ chỉ nháy mắt sẽ tan biến giữa không trung.

Thần Thượng cau mặt, "Ngươi chỉ còn là linh hồn, dù mang khí tức của phụng hoàng, nhưng không phải phụng hoàng, giống vật thể nhưng lại không phải vật thể, chẳng biết xếp vào loại gì, vậy mà đám lên giọng dạy đời bọn ta à? Long thần hộ mạch chúng ta, phụng ý chỉ thiên đế, quan sát vận số phàm trần, chọn lựa quân vương, thiết lập triều đại, trong gian nhà này chính là đế vương sáng lập triều đại mới do ta tuyển lựa, ngươi đừng hòng đả thương y."

https://thuviensach.vn

Bạch Chi thê lương nhìn chăm chăm vào gian nhà, thân hình giữa không trung thoắt mờ thoắt tỏ, "Không sai, ta chỉ là một mảnh linh hồn sắp tiêu tán. Ta lưu lại chút thần niệm sau cùng, lết tới đây để kết liễu đứa nhỏ này, kết thúc cả món nợ oan nghiệt này luôn." Chưa nói dứt câu, vầng sáng quanh người cô đã bùng lên, hệt như một ngọn lửa rực cháy đến cùng kiệt, lao thẳng về phía gian nhà.

Thần Thượng lắc mình biến lại nguyên hình, thân hình đột nhiên lớn bổng lên, há miệng nhả long châu ra, kim quang chói lòa, lao vút về phía quầng sáng do Bạch Chi hóa thành, đôi bên vừa đâm vào nhau, bạch quang liền bắn ra tung tóe như sóng lớn vỗ vào bờ đá dựng, từng đốm từng đốm huỳnh quang nhỏ li ti sáng lấp lánh, rồi từ từ tắt ngấm. Giữa không trung, chỉ có một mảnh giấy trắng chênh chao rơi xuống, bên trên phác thảo sơ sài hình một con phụng hoàng đỏ sậm.

Bé gái áo lam cúi xuống nhặt mảnh giấy lên, "A Thượng, hình như cô ta... biến mất rồi..." Chiêu Nguyên chợt thấy tim nhói lên như bị thứ gì đó nhọn hoắt đâm phải, một nỗi đau đớn và chua xót chưa từng có trào lên. Trong nhà, bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc oa oa. Cửa phòng bật mở, Hà lão khom lưng đi ra, quỳ sụp xuống đất, vái tạ trời cao. "Ông trời ơi, cảm tạ ông phù hộ, cuối cùng tôi cũng có tôn nhi nối dõi tông đường rồi. Tôi biết mình phạm phải tội nghiệt vạn kiếp bất phục, nhưng tất cả tội lỗi xin cứ báo ứng lên một mình tôi thôi."

Lạc Việt thấy tay chân lạnh ngắt, siết chặt nắm tay lại.

Thì ra là vậy, thì ra đây chính là lai lịch của hoàng tộc Hòa thị.

Thì ra đây chính là lai lịch tổ tông của Lạc Việt hắn.

Chữ Hà một bên bộ "nhân" một bên chữ "khả" đã biến thành chữ Hòa một bên bộ "hòa" một bên chữ "khẩu" *(cây bên miệng giếng)*, có lẽ vì đứa

https://thuviensach.vn

bé này nhờ cây linh chi trộm từ cái giếng ở Linh Cố thôn mới có thể sống sót, nên đổi sang họ Hòa.

Sử sách chép lại, cha của Thái tổ hoàng đế là Hòa Tôn, mười bảy tuổi tòng quân, hai mươi sáu tuổi làm tham tướng, ba mươi tư tuổi thống lĩnh mười vạn binh mã cát cứ một phương, năm mươi tám tuổi thu phục được mười hai quận trung nguyên, thiên hạ chia mười phần, mình ông ta đã chiếm được tám. Năm sáu mươi chín tuổi, con trưởng Hòa Ân nối nghiệp cha, sau cùng cũng đoạt nốt hai phần giang sơn còn lại, đăng cơ làm hoàng đế, đặt quốc hiệu là Ứng, phế bỏ cố đô tiền triều, xây dựng kinh đô mới là Ứng Kinh.

Cảnh vật xung quanh lại mờ dần đi, Thần Thượng và long hậu thời thơ ấu, gian nhà tranh, đồng hoang, Hà lão... đều biến mất, giữa lúc hỗn loạn, trước mắt Lạc Việt và Chiêu Nguyên lại hiện ra cảnh Ứng Kinh nguy nga tráng lệ.

Cờ xí màu đen thêu rồng vàng bay phần phật, trên đại điện thênh thang, một đạo nhân tóc trắng phơ đang tâu lên hoàng đế, "Nghiệp thiên thu, thành vạn cổ, khởi nhờ long, loạn vì phụng, phá bởi Bách Lý, mất bởi Mộ."

Thì ra đây chính là chân tướng, thì ra đây chính là nhân quả. Nhưng vì sao lại để ta biết những chuyện này? Rốt cuộc là ai mắc nợ ai? Rốt cuộc kẻ nào phải trả?

Rốt cuộc ta là ai? Hậu duệ của Hà Nghiệp? Hay con cháu Hòa thị? Con trai Lý Đình? Hay đệ tử Thanh Sơn Lạc Việt?

Vui non vui nước, vui cảnh, vui đời, Lạc gia trang, Linh Cố thôn.

Ta rốt cuộc phải là ai?

Lạc Việt ngây người đứng đó, giữa lúc mơ màng, dường như từng cảnh tượng cứ lướt qua trước mặt hắn, ngực trái lại dội lên đau buốt. Hắn nghiến

https://thuviensach.vn

răng, đấm mạnh một quyền vào khoảng không bên cạnh, cao giọng, "Khanh Dao sư tổ, con biết người nhất định ở quanh đây. Đồ tôn bị lão nhân gia người giày vò mấy lần rồi, sao người không nói thẳng ra mà hết lần này sang lần khác dẫn dắt con vào mộng ảo, rốt cuộc, người là vì cái gì?"

Giữa khoảng không mênh mang, chỉ có sương mù mờ mịt, chẳng ai đáp lời hắn.

Lát sau, chợt vang lên tiếng sáo du dương, màn sương trước mặt Lạc Việt và Chiêu Nguyên mở ra một cảnh tượng khác. Có điều, cảnh tượng này không như những lần trước.

Bầu trời ở đây đỏ rực, dưới đất cũng chỉ toàn cát vàng và núi đá, có hai kẻ đang đứng trên vách đá trơ trọi, một kẻ vận áo xanh nhạt, kẻ kia khoác áo choàng đen, gió thổi tà áo bay phần phật.

"Tàn quân của yêu ma đều đã bị vây trong Đạn Thiên cốc, không đầy mấy ngày nữa, trận chiến này sẽ kết thúc. Có điều Ma đế dũng mãnh, e rằng khó mà tiêu diệt."

Kẻ áo đen bước lên một bước, lạnh lùng nói, "Vậy sứ quân ngày đêm theo dõi bản tướng, lẽ nào vẫn ngờ rằng ta sẽ lại mật báo?"

Người áo xanh xoay người theo hắn, "Đâu có, tiểu tiên biết tướng quân sẽ không làm vậy mà. Tiểu tiên phụng pháp chỉ Ngọc đế tới đây là để giúp đỡ tướng quân, chứ nào có ý giám sát."

Kẻ áo đen dõi mắt nhìn ra xa, "Thôi đi, hiện giờ ta đã thành tội nhân của cả thiên đình, dù ngươi có giám sát ta, cũng là phải thôi. Phụng sứ đã muốn giúp đỡ bản tướng, thì làm giúp ta việc này." Hắn cởi bội kiếm đeo nơi thắt lưng ra, trao cho người kia, "Khắp tam giới, chỉ mình ta biết cách giết Tham Kỳ, nhưng sức một mình ta e không thực hiện nổi. Thanh kiếm này tên Thiếu Thanh, vốn là một đôi với Vân Tung kiếm ta thường dùng, đều là

https://thuviensach.vn

binh khí sắc bén nhất, dồi dào linh khí nhất trong tam giới, nếu ta không giết được Tham Kỳ chết hẳn, thì phải nhờ Phụng sứ giúp đỡ phong ấn hắn lại."

Người kia giơ tay nhận lấy, trịnh trọng đáp, "Tiểu tiên dù bị đánh tan cả hình thần, cũng quyết không phụ lời gửi gắm của tướng quân."

Đầu óc Lạc Việt hỗn loạn cả lên, vội giơ hai tay ôm đầu, chợt thấy đầu và ngực trái đều đau buốt. Chiêu Nguyên vội vã đỡ lấy hắn, nào ngờ dưới chân bỗng hẫng một cái. Giữa lúc mơ màng, Lạc Việt huơ tay toan xua tan màn sương mù trước mặt, nhưng lại có người nắm chặt hai tay hắn, xách cổ áo hắn lên lắc thật lực, tai ù đi như bị rơi từ trên cao xuống, cảm nhận chân thực được mặt đất bên dưới.

Chú thích : (1) Trích trong bài thơ Buổi chầu sớm ở cung Đại Minh của Giả Chí.

(2) Liên lục, biên trương, thanh nhất sắc: là các bộ sắp bài trong mạt chược.

(3) Vì triều đại này tôn sùng Phụng thần, bài xích Long thần nên đã đổi tên giờ Thìn (7 - 9 giờ sáng) thành giờ Phụng.

(4) Lạc Việt sở dĩ phải hỏi cách viết, vì trong tiếng Trung "hà" khi đọc lên đồng âm với "hòa", mà "Hòa" chính là họ của hoàng thất hiện tại.

(5) Quan tài tử: chỉ đứa bé sinh ra trong quan tài. Người mẹ đã chết, nhưng đứa nhỏ vẫn hấp thụ nốt chút chất dinh dưỡng trong bào thai mà sống sót và ra đời.

Chương 13

Bên tai có người đang gọi hắn, "Việt huynh, Việt huynh..."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt thấy vô cùng chán nản, "Lần này lại đến đâu đây... Sư tổ, người đừng đánh đố nữa, cứ nói thẳng với con được không?"

Mấy giọt nước lành lạnh nhỏ xuống mặt hắn.

"Làm sao đây? Lạc Việt hắn bắt đầu nói sảng rồi... Lão rùa đen, chẳng phải lão nói hắn sẽ khỏe lại ư? Sao càng lúc càng nặng thế này? Nếu Lạc Việt chết, ta sẽ đi đốt trụi địa phủ luôn."

Hửm? Lạc Việt dỏng tai, giọng nói này... Hình như đây không phải giấc mơ của Khanh Dao sư tổ, có vẻ là Lâm Tinh.

Cổ áo Lạc Việt lại bị xách lên, hắn nghe thấy giọng Lâm Tinh nghèn nghẹn, rồi lại cảm thấy mấy giọt nước nhỏ xuống mặt. "Lạc Việt, ngươi tỉnh lại, mau tỉnh lại đi."

Gần đó, vang lên tiếng Đỗ Như Uyên, nghe đầy chán nản, "Lâm công chúa, ngày nào cô cũng lay lắc như thế thì cả đời này Lạc Việt khó mà tỉnh lại được."

Bàn tay nắm cổ áo Lạc Việt thình lình buông ra, gáy hắn liền đập đánh cộp xuống đất. Lâm Tinh giận dữ quát, "Đỗ mọt sách, ngươi mai mỉa gì thế. Cái miệng quạ đen của ngươi tốt nhất là đừng có ứng nghiệm, nếu không ta sẽ..."

Lạc Việt mở mắt, bưng lấy gáy, gắng gượng ngồi dậy, "Đừng mắng Đỗ sư đệ. Ta tỉnh rồi."

Lâm Tinh đang giậm chân mắng mỏ Đỗ Như Uyên từ từ quay lại, trợn tròn đôi mắt đỏ hoe, rồi đột ngột giơ tay bụm miệng khóc òa lên, nện một cú thật mạnh vào vai Lạc Việt, "Ngươi... cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi."

https://thuviensach.vn

Chỗ vai Lạc Việt bị Lâm Tinh nện bỗng vang lên tiếng rên khe khẽ, Chiêu Nguyên lắc lư thò đầu ra khỏi cổ áo hắn. Lâm Tinh liền búng sừng nó, "Cả ngươi nữa. Ta còn tưởng các ngươi không bao giờ tỉnh lại."

Không ngờ Lâm Tinh cũng biết khóc, Lạc Việt nhất thời lúng túng.

Lâm Tinh giơ tay quệt nước mắt nước mũi, chợt nhoẻn miệng cười, "Các ngươi tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh rồi... thật tốt quá!"

Lạc Việt ngoái đầu nhìn quanh. Hắn đang ở trong một căn phòng vừa xa hoa vừa lạ lẫm. Dưới sàn trải chiếu trúc mát lạnh, nhưng không có bàn, cũng không có giường. Hắn nằm ngủ trong một góc phòng, góc kia bày mấy chiếc khay sơn, bên trên đặt những đồ sứ, bát bạc tinh xảo, cùng một chiếc đĩa thủy tinh chất đầy dưa và trái cây điểm tâm. Trên tường treo đèn lưu ly, bên trong thắp bốn năm cây nến to bằng ngón tay, cả phòng sáng như ban ngày, song chẳng hề có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa đá.

Lâm Tinh đứng cạnh hắn, Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh ngồi đối diện nhau dưới đất, giữa hai người bày một bàn cờ. Điều khiến Lạc Việt kinh ngạc nhất là, hai tay hai chân hắn và Đỗ Như Uyên đều bị xích bằng xích sắt to tướng, đầu kia sợi xích đóng chặt vào tường bằng đinh.

Lạc Việt ngỡ ngàng không hiểu, "Đây là..."

Đỗ Như Uyên nhón một quân cờ, đáp gọn, "Lạc Việt, chúng ta bị xộ rồi."

Lạc Việt vẫn ù ù cạc cạc, "Xộ?"

Đỗ Như Uyên bình thản đi một nước cờ, "Xộ khám ấy. Đây là đại lao An Thuận vương và thái tử bố trí riêng cho chúng ta."

Lạc Việt nhìn lên xà nhà chạm trổ tinh tế, buột miệng, "Nhà lao này cũng không tệ." Hắn vừa cử động mạnh, lồng ngực trái đã đau buốt lên,

https://thuviensach.vn

khiến Lâm Tinh phải đỡ lấy, "Cẩn thận, đừng để nứt vết thương."

Lạc Việt tựa người vào tường, "Không sao đâu, một đao của phụng hoàng không kết liễu nổi ta, thì vết thương nhỏ này nhằm nhò gì. Có điều lúc ấy ta cũng tưởng mình xong rồi chứ. À phải, sau khi ta trúng đao, tình hình thế nào?"

Đoạn nhìn quanh bốn phía, "Ứng Trạch điện hạ... đâu rồi?"

Lâm Tinh cười nhạt, khoanh tay ngồi xuống cạnh Lạc Việt, "Đừng nhắc đến đồ miệng hùm gan sứa đó nữa. Nhắc tới lại nóng tiết. Suốt ngày khoác lác cái gì mà bản tọa muốn phá trời, bản tọa muốn lật đất, cuối cùng thì hay rồi, vừa xảy ra chuyện, còn chưa giao chiến, lão đã ngất lịm, xem ra rồng ngốc còn mạnh hơn lão."

Đỗ Như Uyên thở dài. Lâm Tinh lật tấm vải trong góc tường, rút ra một cuốn sách, trên bìa sách xám lam, có một vật đen đen trông như thằn lằn, hai chân bấu chặt lấy một góc cuốn sách. "Nhìn đây, từ hôm ấy đến giờ, lão vẫn giữ bộ dạng này đó."

Năm chữ lớn "Kỳ Huyền Pháp Trận Thư" đập vào mắt Lạc Việt, ngực trái hắn chợt nhói lên, trông thấy trên sách có một lỗ thủng, còn hoen vết máu đỏ sậm. Ứng Trạch nằm bất động, hai mắt nhắm nghiền, bụng cũng chẳng thấy phập phồng, Chiêu Nguyên bay tới bên cạnh, thận trọng lấy sừng hích hích vào mình, lại khẽ đập đập đuôi vào lưng lão, nhưng lão vẫn không hề nhúc nhích.

Lâm Tinh cáu kỉnh, "Lão rồng chẳng sao đâu, lão cố ý bày ra bộ dạng này đấy thôi."

Hôm đó, trên tông miếu, sau khi Lạc Việt bị Phụng Ngô đâm một đao, Lâm Tinh và Ứng Trạch đều phát cuồng, Lâm Tinh đánh cho Phụng Đồng gần chết, còn Ứng Trạch hô mây gọi gió như sắp hủy thiên diệt địa. Thương

https://thuviensach.vn

Cảnh chạy tới cứu Lạc Việt, rút chủy thủ ra, phát hiện chủy thủ đâm phải hai cuốn sách trong ngực Lạc Việt nên không gây tổn thương đến tâm tạng. Thương Cảnh vừa móc hai cuốn sách ra, chợt một luồng gió do lão rồng dùng pháp lực gọi tới lật tung những trang sách lên, một cảnh tượng bất ngờ hiện ra. Phù văn màu vàng kim đột ngột hiện lên từ cuốn Thái Thanh kinh, lão rồng trên không gầm lên một tiếng, lao thẳng từ đụn mây xuống.

Đỗ Như Uyên đứng dậy nói, "Lạc Việt, cuốn sách này, cùng cuốn Thái Thanh kinh trong ngực huynh nữa, có lai lịch thế nào vậy? Hôm ấy trên tông miếu, hai cuốn sách này đúng là làm người ta bất ngờ đó..."

"Không sai. Lão rồng vừa trông thấy hai cuốn sách này, bèn bỏ không đánh phụng hoàng nữa, mà lao thẳng tới ngươi, nếu không phải ta và lão rùa đen phản ứng nhanh, có lẽ hiện giờ ngươi đã xuống âm tào địa phủ rồi." Lâm Tinh nghiến răng ken két, "Nếu không tại lão, sao ngươi và Đỗ mọt sách lại bị giam vào đây chứ!"

Chiêu Nguyên hóa lại thành người, cau mày nhìn Lâm Tinh, trông cô chẳng có gì khác thường ngày, nhưng tiên khí trên người lại rất yếu ớt, Thương Cảnh cũng không khá hơn.

"Lâm Tinh... tỉ... và Thương Cảnh tiền bối bị thương ư?"

Lâm Tinh cười khổ, "Nhãn lực của rồng ngốc càng lúc càng khá đấy nhỉ.

Không sai, ta và lão rùa đen bị thương trong lúc ngăn cản lão rồng, nếu không nhờ cuốn Thái Thanh kinh kia, có lẽ ta và lão rùa đen đã thành tàn tật dưới tay lão rồng rồi." Nói đoạn tức tối chọc cho Ứng Trạch một cái, "Đều tại lão cả. Đang yên đang lành không đánh đám phụng hoàng, lại quay ra tấn công phe mình."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh và Thương Cảnh bị thương rất nặng, tạm thời không thể dùng pháp thuật nên phe An Thuận vương mới thừa cơ sấn tới bắt giữ Lạc Việt, Đỗ Như Uyên và Định Nam vương. Định Nam vương bị tống vào đại lao. An Thuận vương và thái tử kiêng dè Lạc Việt và Đỗ Như Uyên, nên đã giam họ vào ngục thất trong phủ An Thuận vương. Sau cùng, Lâm Tinh chốt lại một câu, "May còn gỡ gạc lại được một chuyện là, Phụng Ngô bị lệ khí của lão rồng làm trọng thương, e rằng khó mà gượng được lâu."

Đỗ Như Uyên đứng đậy khỏi bàn cờ, "Cái gọi là sự đời khó lường, tại hạ nghĩ mãi vẫn không hiểu, nghi thức nghiệm thân cứ tưởng rằng đã kín kẽ trăm đường, cuối cùng lại thành ra thế này. Lạc Việt, hai cuốn sách trong ngực áo huynh, từ đâu mà có vậy?"

Trong giấc mộng, Lạc Việt đã chứng kiến rất nhiều chuyện, cũng chẳng bận lòng về cảnh ngộ hiện tại của mình nữa, thong thả nhón một miếng dưa hấu từ mâm trái cây đưa lên miệng, cắn hai miếng, rồi đáp, "Cuốn trận pháp này ta lấy được từ Tây quận vương phủ. Còn quyển kia, nói ra có lẽ mọi người không tin, là ta có được từ trong mộng."

Lâm Tinh và Đỗ Như Uyên kinh ngạc hỏi lại, "Mộng ư?"

Lạc Việt liếc Ứng Trạch đang nằm bám trên bìa sách, nói rành rọt, "Trong mộng, ta và Chiêu Nguyên đã quay ngược lại hơn bốn trăm năm trước, gặp được Khanh Dao sư tổ." Bốn chữ cuối cùng vừa thốt ra, thân hình Ứng Trạch khẽ nhúc nhích, rồi mở bừng hai mắt. Chiêu Nguyên đón lấy cuốn sách có Ứng Trạch nằm trên từ tay Lâm Tinh, Lạc Việt lại cắn thêm một miếng dưa nữa, "Phong thái của Khanh Dao sư tổ, thật khiến ta kính phục..."

Lâm Tinh bước đến chắn trước mặt Lạc Việt. Lạc Việt gượng đứng dậy, kéo cô ra phía sau mình.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Ứng Trạch lập lòe xanh lét, "Cuốn sách đó là Khanh Dao cho ngươi trong mộng ư?"

Lạc Việt mặc nhận.

Ứng Trạch cười ha hả, "Hay! Hay lắm! Thôi được, y cứu bản tọa khỏi Vân Tung sơn, coi như bản tọa trả món nợ ân tình cho y."

Lạc Việt làm thinh đợi lão cười xong mới nói tiếp, "Ứng Long điện hạ, tôi có một chuyện rất quan trọng muốn hỏi, chẳng hay điện hạ có bằng lòng chỉ giáo không?"

Ứng Trạch nheo mắt, "Chuyện gì? Nói đi."

Lạc Việt ngập ngừng hỏi, "Ứng Long điện hạ có quen một vị gọi là 'sứ quân' chăng?"

Vừa nghe hỏi, con ngươi Ứng Trạch bỗng co rút lại, hai chữ "sứ quân" tựa như một mũi tên, cắm phập vào lòng lão. Sứ quân, sứ quân, sứ quân... Hai chữ này mới quen thuộc làm sao. Nhưng lão không nhớ nổi ai có liên quan tới hai chữ ấy.

Sứ quân... Sứ quân...

Trong ký ức mơ hồ, lão từng vô số lần nghe thấy có người gọi cái tên đó.

"Tửu lượng của sứ quân cao thật đấy..."

"Nếu không phải sứ quân, ai có thể hợp tác cùng Ứng Trạch..."

"Sứ quân hà tất phải biện hộ cho Ứng Trạch, làm tổn thương danh dự bản thân?"

https://thuviensach.vn

"Sứ quân..."

"Sứ quân..."

Móng chân trước của Ứng Trạch cắm sâu vào da đầu, mặt đất và vách tường trong nhà lao ầm ầm rúng động, từng mảng vỡ lớn từ trần nhà rào rào rơi xuống. Chiêu Nguyên bị chấn động ngã nhào, cuốn sách văng khỏi tay, Thương Cảnh chợt rút trong ngực áo một cuốn sách khác, mở ra, lập tức từ trong trang sách, một chữ "Tĩnh" loang loáng kim quang bay vụt ra, phủ chụp xuống Ứng Trạch.

Ứng Trạch rên lên đau đớn, co rúm mình lại, hai chân trước đang ôm đầu từ từ lỏng ra, cơn địa chấn trong phòng cũng dịu lại.

Mấy người mặc y phục Thanh Huyền đẩy cửa nhìn vào trong, cao giọng nói, "Mau đi thông báo cho thái tử điện hạ và sư phụ, Lạc Việt tỉnh rồi." Đoạn khóa cửa lại, "Nhớ canh giữ thật chặt, tên Lạc Việt này rất tà môn, vừa tỉnh dậy đã gây sóng gió."

Chẳng bao lâu sau, cửa đá lại mở ra, thái tử xuất hiện hừng hực khí thế, dưới sự hộ tống của một đám đệ tử Thanh Huyền, hai tay chấp sau lưng, miệng cười mà mắt lạnh băng, nhìn lướt qua cả căn phòng. Gã không trông thấy Lâm Tinh, Thương Cảnh và Chiêu Nguyên đang ẩn thân, dương dương đắc ý hỏi Lạc Việt, "Yêu đồ Lạc Việt, cảm giác ngồi tù thế nào?"

Lạc Việt đáp, "Thích lắm, hơn căn nhà nát trước đây nhiều, ăn uống cũng ngon miệng, đa tạ thái tử điện hạ khoản đãi."

Thái tử âm trầm nói, "Vừa lòng thì được rồi. Ngươi bị thương lại vừa tỉnh nên bản cung thương tình chưa thẩm vấn ngay, để ngươi điều dưỡng thêm mấy ngày. Ngoài ra, để ngươi và Đỗ thế tử khỏi tịch mịch, bản cung đem tới cho các ngươi một người bạn đây."

https://thuviensach.vn

Đoạn vỗ tay hai tiếng, lập tức hai đệ tử Thanh Huyền kéo một kẻ khắp người đầm đìa máu bước vào. Chúng ném kẻ kia vào góc tường, dưới mái tóc rối bù, gương mặt Lạc Lăng Chi lộ ra. Thái tử hừ mũi, "Không biết lượng sức, dám đến An Thuận vương phủ cướp ngục. Bản cung vốn định niệm tình đôi bên từng là đồng môn, lệnh cho thuộc hạ không đuổi cùng giết tận ngươi, nào ngờ ngươi lại tự thò đầu ra nạp mạng. Cũng vừa khéo, cứ ở đây bầu bạn với hai tên đồng đảng của ngươi đi."

Dứt lời, phất tay áo bỏ đi.

Cánh cửa đá vừa khép lại, Lâm Tinh nghển đầu nhìn ra phía bên ngoài cánh cửa, liền cứng người lại. Cô phát hiện một tia khí tức quen thuộc, chắc chắn là Tôn Bôn.

Lạc Việt và Đỗ Như Uyên bước tới đỡ Lạc Lăng Chi dậy, Lâm Tinh gắng vận pháp thuật, đi xuyên tường, bám theo luồng khí tức kia, quả nhiên trông thấy Tôn Bôn trong đình viện. Gã đang quỳ một gối dưới chân Hòa Trinh, sắc mặt tươi tắn, đầy vẻ cung kính. Hòa Trinh đưa mắt nhìn xuống, hỏi gã, "Ngươi quả là kẻ thức thời, dám tiết lộ cả hành tung của Lạc Lăng Chi cho bản cung, không sợ sau này bọn Lạc Việt tìm ngươi báo thù ư?"

Tôn Bôn cười khoe hàm răng sáng lóa, "Dưới tay thái tử, chúng làm sao vùng dậy nổi? Cái này gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Tôn mỗ đã muốn mưu cầu công danh phú quý, đương nhiên phải hiểu đạo lý thừa gió bẻ măng thôi."

Thái tử nheo mắt, "Hay cho câu 'thừa gió bẻ măng'. Có điều bản cung nghe nói lai lịch của ngươi không đơn giản?"

Tôn Bôn đáp gọn, "Thảo dân chỉ căm hận Hòa thị, những người khác bấy giờ chẳng qua là thanh đao trong tay Hòa thị mà thôi, nguyện vọng lớn nhất của thảo dân chính là được chứng kiến Hòa thị vĩnh viễn không ngóc đầu lên được."

https://thuviensach.vn

Thái tử vỗ tay tán thưởng, "Quả nhiên là kẻ có thể làm nên đại sự. Dù ngươi chân thành hay vờ vịt quy thuận bản cung, thì lần này bản cung cũng đã nợ ngươi một món nợ ân tình, tạm thời ngươi cứ ở lại An Thuận vương phủ đi."

Tôn Bôn khấu đầu tạ ơn.

Lâm Tinh đứng từ xa quan sát, đợi thái tử đi khỏi, mới nói vọng về phía Tôn Bôn, "Ngươi chẳng những vô sỉ, mà còn không có khí cốt."

Tôn Bôn chỉ cười hờ hững.

Lâm Tinh quay ngoắt về phòng giam, thấy Lạc Lăng Chi được Thương Cảnh chữa trị, đã từ từ tỉnh lại, Lạc Việt đang đút nước cho y uống. Lâm Tinh hùng hồn thông báo, "Vừa rồi ta ra ngoài bắt gặp Tôn Bôn đang tỏ lòng trung với thái tử."

Lạc Việt sững người, vội đặt bát nước xuống, "Lăng huynh! Huynh và Tôn huynh tội tình gì phải khổ như vậy?"

Đỗ Như Uyên cũng xen vào, "Không sai, dù huynh dùng khổ nhục kế, thì thái tử cũng không thể tin tưởng Tôn huynh."

Lâm Tinh nói, "Phải rồi, vừa nãy ta còn chửi Tôn Bôn, chẳng biết có giúp khẳng định khả năng diễn xuất của các ngươi hơn chút nào không?"

Lạc Lăng Chi cười yếu ớt, "Hiếm thấy thật, cuối cùng Lâm cô nương cũng chịu thừa nhận nhân phẩm của Tôn huynh rồi."

Lâm Tinh phì một tiếng, đáp, "Đâu có, ta biết tỏng bản tính xảo trá của gã mà."

https://thuviensach.vn

Lạc Lăng Chi mỉm cười, "Ít ra, ta và Tôn huynh đều đã đột nhập vào An Thuận vương phủ, coi như cũng đạt mục đích rồi."

Lạc Việt nhìn chiếc áo loang lổ máu của y, "Có Lâm Tinh, Chiêu Nguyên và Thương Cảnh tiền bối ở đây, tôi và Đỗ sư đệ không sao đâu, huynh lại tự chui đầu vào, há chẳng uổng công vô ích."

Lạc Lăng Chi ngồi dậy, "Tôi không nghĩ được diệu kế như Tôn huynh, chỉ có thể góp chút sức mọn mà thôi, Tôn huynh..."

Thình lình, cửa đá bất ngờ mở ra, cũng may Lạc Lăng Chi ngậm miệng kịp thời. Là mấy đệ tử Thanh Huyền tới đưa cơm, dẫn đầu chính là Lỗ Hưu, đại sư huynh cũ của Lạc Việt bên Thanh Sơn, kẻ từng cầm đầu nhóm phản bội môn phái để gia nhập Thanh Huyền.

Lỗ Hưu đặt hộp cơm xuống bên tường, quan sát Lạc Việt và Lạc Lăng Chi chốc lát, vẻ mặt phức tạp, rồi bước lại móc ra một hộp thuốc cao, "Lạc sư huynh bị thương nặng quá, giữ lại cái này mà dùng đi."

Lạc Lăng Chi cảm tạ, Lạc Việt giơ tay nhận lấy.

Lỗ Hưu nhíu chặt hai hàng chân mày, lại nhìn sang Lạc Việt, "Lạc Việt à, người khác không biết, nhưng ta là người đã chứng kiến đệ trưởng thành. Ta không tin bản thân đệ có thể làm ra nhiều chuyện tà môn như vậy, nếu... sau lưng có kỳ nhân giúp đỡ, đệ cũng nên thử nghĩ lại dụng tâm của người đó mà hối cải kịp thời."

Lạc Việt đứng dậy, nhìn thẳng vào Lỗ Hưu, bình thản đáp, "Lỗ sư huynh từng chăm sóc cho đệ khi đệ còn thơ ấu, ân tình đồng môn ấy, đệ vẫn luôn ghi lòng, người chọn chỗ cao mà bay, các huynh phản bội sư môn, song sư phụ bảo bọn đệ đừng căm hận, đệ cũng không nói nhiều làm gì. Nhưng nếu huynh dám phỉ báng sư phụ nửa câu, thì đừng trách đệ không khách khí."

https://thuviensach.vn

Lỗ Hưu không nói gì thêm. Trong nhóm đưa cơm có một kẻ nữa cũng từng là sư huynh đồng môn của Lạc Việt, bèn cười nhạt nói, "Đúng là ngu ngốc, ngươi tưởng năm xưa chúng ta vì vin cành cao mà rời bỏ sư môn ư? Mau tỉnh lại, ngẫm kỹ lại những năm gần đây đi, mấy người đó có điểm nào bất thường không?"

Lạc Việt siết chặt nắm đấm, "Có gì thì nói thẳng ra."

Lỗ Hưu chắn ngang giữa Lạc Việt và người kia, giơ tay nói, "Lạc Việt, chúng ta có ý tốt, niệm tình đồng môn xưa kia, không đành lòng nhìn đệ và các sư đệ khác bị người ta lợi dụng mà thôi. Đệ thực sự không nhận thấy Hạc Cơ chưởng môn có điểm gì bất thường ư?"

Lỗ Hưu chưa nói dứt câu, Lạc Việt đã vung quyền đánh tới, Lỗ Hưu nghiêng người né tránh, quát lên, "Lạc Việt! Hạc Cơ Tử chưởng môn Thanh Sơn hiện giờ, vốn không phải Hạc CơTử thực sự."

Đám đệ tử Thanh Huyền xung quanh nhào tới liên thủ ghì chặt Lạc Việt. Lỗ Hưu cười khổ, "Thôi, đệ không tin, cũng không nhận ra, bởi các tiểu sư đệ đều do mấy tên yêu nhân ấy nuôi lớn. Chỉ có bọn ta mới nhìn ra manh mối." Ngừng một lát, rồi tiếp, "Mười mấy năm trước, sau khi đệ được đem về Thanh Sơn, chúng ta phát hiện ra, sư phụ vốn không còn là sư phụ nữa. Tuy dung mạo, giọng nói của lão giống hệt sư phụ, nhưng cử chỉ thói quen vẫn lộ ra sơ hở, chỉ có những đệ tử được sư phụ nuôi dạy như chúng ta mới nhận ra thôi. Song bấy giờ Thanh Sơn đã bị lão nắm giữ, chúng ta không dám nói ra, đành phải rời khỏi sư môn. Chắc đệ cũng biết, Thanh Sơn vốn chỉ có mình sư phụ, không có cái gì gọi là sư thúc. Mấy tên yêu đạo kia, sau khi lão sư phụ giả thao túng Thanh Sơn, mới đột ngột mọc ra. Nếu đệ không tin, có thể xuống chân núi Thiếu Thanh hỏi những thôn dân từng lên Thanh Sơn dâng hương. Ta không biết bọn chúng đến Thanh Sơn nhằm mục đích gì, vốn định ngấm ngầm điều tra, nhưng lại bị chúng phát hiện sơ hở, ta và những sư đệ khác đành giả vờ làm phản, chạy đến nương nhờ Thanh Huyền hòng giữ mạng. Chỉ còn lại mấy tiểu sư đệ các đệ, chưa từng gặp sư phụ

https://thuviensach.vn

thực sự, chúng ta đoán rằng bọn chúng muốn ngụy trang, sẽ không làm khó dễ các đệ. Vì thế, mới để các đệ lại mà bỏ chạy. Đây chính là bí mật chúng ta chôn sâu trong lòng bao năm nay, tin hay không tùy đệ. À phải rồi, đạo hiệu của chúng ta, vốn không phải thuộc hàng chữ Lạc, mà là hàng chữ Thường, chính vì lão đột nhiên đổi đạo hiệu cho các đệ tử, nên chúng ta mới nảy ý nghi ngờ rằng lão không phải sư phụ."

Nói đoạn, Lỗ Hưu cầm lấy chiếc mâm đựng trái cây đã sạch nhẵn, cùng đám đệ tử Thanh Huyền lục tục rời đi.

Lạc Việt nằm mơ.

Trong mơ, hắn trông thấy một đoạn ký ức đã quên lãng từ lâu.

Đó là khi hắn tròn mười tuổi. Sư phụ Hạc Cơ Tử giảng đạo pháp xong, bèn dặn dò bài học hôm sau, bảo các đệ tử viết lại những điều mình tâm đắc khi nghe kinh, Lạc Việt và mấy tiểu sư đệ vội nhăn nhó nhờ các sư huynh lớn hơn làm giúp. Sư huynh Lạc Hưu thì thào mách với hắn rằng, trong phòng sư phụ có mấy cuốn sách, bên trên sư phụ ghi lại những điều tâm đắc của mình, nếu trộm ra đọc được, đương nhiên sẽ làm được bài. Lạc Việt lén lút lẻn vào phòng sư phụ, quả nhiên trông thấy trên bàn có mấy cuốn sách, trong đó một cuốn còn kẹp một tấm thẻ giấy, đánh dấu chính trang mà hôm nay sư phụ giảng đến. Lại dùng bút nét mảnh viết vài dòng chữ về những điều tâm đắc và lĩnh ngộ.

Lạc Việt mừng rỡ, vội giấu ngay cuốn sách kia vào tay áo, chuồn khỏi phòng sư phụ chưa được bao xa, đã bị Lạc Hưu sư huynh chặn lại. Lạc Việt hí hửng rút cuốn sách trong tay áo ra, đang định tâng công thì sư huynh giật ngay lấy, hối hả lật ra xem, rồi soạt một tiếng siết chặt lấy, làm nhàu cả trang giấy, vẻ mặt hầm hầm.

Lạc Việt sợ sệt, vội nhắc, "Sư huynh, làm nhàu sẽ bị sư phụ phát hiện đó."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt sư huynh miễn cưỡng hòa hoãn lại, trả sách rồi còn xoa đầu hắn.

Chép xong những điều tâm đắc, Lạc Việt lại nhân lúc sư phụ và các sư thúc đi ăn tối, len lén đặt trả vào chỗ cũ. Đang định chuồn đi, chợt cánh cửa kèn kẹt mở ra, sư phụ bước vào. Lạc Việt không kịp trốn lánh, bèn luống cuống chân tay, lắp bắp, "Sư... sư phụ... đệ tử vừa nghe thấy trong phòng có tiếng chuột, nên mới vào xem..."

Hạc Cơ Tử bước đến trước bàn, cầm cuốn sách Lạc Việt vừa trả lại, cười nói, "Con chuột to thật."

Lạc Việt đành quỳ xuống, "Sư phụ, đồ nhi sai rồi." Đoạn thành khẩn thuật lại hành vi trộm sách của mình.

Hạc Cơ Tử vuốt phẳng mép sách bị quăn, "Ai chỉ cho con tới trộm sách?

Cuốn sách này đã có ai khác xem qua chưa?"

Lạc Việt rất nghĩa khí, quyết không bán đứng huynh đệ, "Không ai cả ạ, đồ nhi chỉ muốn tìm một lượt trong phòng sư phụ xem có cuốn sách nào giải thích về đạo pháp không, chẳng ngờ lại phát hiện ra thứ này."

Hạc Cơ Tử đặt cuốn sách xuống, vuốt râu nói, "Thôi, vi sư không phạt nặng con đâu. Nhưng con phải so sánh những việc làm hôm nay với đạo pháp, rồi viết một bài về những điều tâm đắc."

Lạc Việt liền thấy trước mặt tối sầm, còn khổ sở hơn cả phải tới Tổ Sư điện quỳ một đêm. Hắn nhăn nhó rời phòng sư phụ, lại bị Lạc Hưu sư huynh chặn ở góc hành lang. Sư huynh lộ vẻ thấp thỏm, "Lạc Việt, sư phụ có biết chuyện đệ trộm sách không? Người nói sao? Đệ có... có nói là ta..."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt ưỡn ngực, nói đầy vẻ hiên ngang, "Sư huynh yên tâm, đệ nói với sư phụ rằng chuyện này do một mình đệ làm."

Đoạn nhăn mặt, "Sư phụ cũng chẳng trách gì, chỉ phạt đệ so sánh việc trộm sách với đạo pháp, lại viết một bài 'tâm đắc' nữa."

Lạc Hưu sư huynh thở phào, vội vã bỏ đi.

Lạc Việt chìm trong giấc mộng, nhíu chặt đôi mày. Dăm ba chuyện vụn vặt sớm đã quên lâu chợt hiện ra, nhưng hắn không chịu thừa nhận, nửa hữu ý nửa vô tình vắt óc tìm những chứng cứ phản bác lại mấy chuyện đó.

Cuối cùng, một câu chuyện khác lại xuất hiện trong mơ. Năm ấy, hắn chừng mười hai mười ba tuổi, các sư huynh đều đã đầu nhập Thanh Huyền, sư môn nghèo đến nỗi không có gì ăn, hằng ngày hắn phải xuống thị trấn dưới núi làm việc vặt kiếm tiền. Hắn còn nhỏ tuổi, chẳng mấy ai chịu mướn, chỉ riêng Kiều Lão Quải mở tiệm bán lương thực thường mướn hắn nhặt lương thực.

Đó là một công việc béo bở, Lạc Việt và những đứa trẻ nghèo trong Phụng Trạch trấn đều muốn làm. Cả đám trẻ nhỏ ngồi trong tiệm bán lương thực, mỗi đứa một cái sọt, cần mẫn nhặt hết những hạt vỡ, lá cây, mày trấu, tạp vật vân vân bỏ đi hết, có thể kiếm được mấy đồng, còn được thêm một túi nhỏ gạo hoặc lúa mì. Kiều Lão Quải già nua mắt mờ, những tạp vật hay cặn bã nhỏ xíu, lão không nhìn ra được, thảng hoặc có đứa len lén bốc một hai nắm lương thực trong bao, lão cũng không phát hiện ra. Cả đám nhỏ chăm chắm làm từ trưa đến chiều, Kiều Lão Quải sẽ nói, được rồi, đến đây thôi, rồi thanh toán tiền cho chúng, còn cho chúng ăn một bữa. Thường là cháo, nấu kiểu tạp pí lù, cộng thêm một chiếc màn thầu hoặc bánh hấp. Ăn no căng, đến trưa hôm sau cũng không thấy đói.

Có một lần, Lạc Việt xuống Phụng Trạch trấn như thường lệ, phát hiện trước tiệm lương thực treo phướn trắng, ra là Kiều Lão Quải đã qua đời.

https://thuviensach.vn

Hắn cùng cả bầy trẻ con đứng đờ ra trước cửa, lòng chua xót rầu rĩ vô vàn, vậy là từ nay chẳng còn món tiền công dễ kiếm cùng bữa cơm chùa nữa. Mấy đứa nhỏ ít tuổi hơn Lạc Việt còn khóc không ra hơi. Bấy giờ chợt nghe có tiếng quát dẹp đường, người trong trấn đều dạt cả sang hai bên. Một đám người cưỡi tuấn mã, vận áo lụa, lưng đeo trường kiếm rào rào phi qua, vó ngựa tung bụi mù mịt, Lạc Việt nghe người bên đường xì xào rằng, người đi giữa đám kỵ mã ấy chính là Chu Khinh Ngôn đại hiệp, gần đây vừa bắt được giáo chủ một môn phái tà giáo nào đó, có việc phải nán lại Phụng Trạch trấn hai ngày, ngay cả Hoa Trọng Tử của Thanh Huyền cũng định mang lễ vật trọng hậu đích thân tới bái phỏng.

Lạc Việt vội quay về mách lại chuyện này cho sư phụ, tiện thể thuật luôn việc Kiều Lão Quải qua đời. Hạc Cơ Tử nghe xong liền đứng dậy vào phòng trong thay đồ rồi bảo Lạc Việt theo mình xuống núi. Lạc Việt theo sư phụ xuống núi, nhưng Hạc Cơ không đi bái phỏng Chu đại hiệp, mà dẫn hắn tới nhà Kiều chưởng quỹ bái tế.

Lạc Việt thắc mắc không hiểu.

Hạc Cơ Tử hỏi hắn, "Tương lai con muốn làm gì?"

Lạc Việt đáp ngay, "Thưa sư phụ, đồ nhi muốn dốc lòng tham ngộ đạo pháp, để có thể... để có thể ngộ được đại đạo, hoằng dương đạo nghĩa."

Hạc Cơ Tử nói, "Vi sư muốn con nói thật."

Lạc Việt rụt cổ đáp, "Con muốn làm đại hiệp."

Hạc Cơ Tử lại tiếp, "Theo ta thấy, con muốn làm đại hiệp, chi bằng làm một người bình thường giữa chợ như Kiều chưởng quỹ, nghĩa khí của ông ấy còn đáng kính trọng hơn tất cả những hiệp sĩ danh chấn thiên hạ hiện giờ."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt sực tỉnh giấc, bèn trở mình ngồi dậy, từng phân đoạn sư phụ dạy hắn đạo làm người năm đó vẫn ùn ùn hiện về, rời rạc lộn xộn. Lạc Lăng Chi nằm bên cũng ngồi dậy hỏi nhỏ, "Việt huynh hoang mang về những điều Lỗ Hưu nói hôm nay ư?" Chiêu Nguyên nghe động cũng dụi mắt trở dậy.

Lạc Việt đáp, "Không phải, tôi chỉ hận mình ngu ngốc, sư phụ là người thế nào, tôi hiểu rõ nhất, cần gì để tâm lời người khác?"

Lạc Lăng Chi tán thành, "Phải lắm, lời người khác nói cũng chỉ nghe một cách chọn lựa thôi, trong lòng phải có quyết định riêng nữa."

Lạc Việt nói, "Đúng là đạo lý này."

Chiêu Nguyên ngồi cạnh Lạc Việt, gật gật đầu tán đồng.

Lạc Việt lại hỏi khẽ, "Lăng huynh tỉnh từ lúc nào thế. Vết thương đau quá à?"

Lạc Lăng Chi đáp, "Đâu có, chỉ là chút thương tích ngoài da, hồi chiều được Thương Cảnh tiền bối chữa trị, đã gần khỏi rồi. Có lẽ vì trong gian đại lao này không phân biệt được ngày đêm, cũng không cảm nhận được thay đổi thời tiết, nên tôi khó ngủ thôi."

Lạc Việt liền phe phẩy vạt áo quạt quạt rồi nhìn quanh bốn phía, thấy Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh đang ngủ say, còn Lâm Tinh chẳng biết đã đi đâu.

Chiêu Nguyên nói, "Lâm Tinh đi tìm Tôn Bôn rồi."

Ứng Trạch trong dạng thằn lằn từ dưới tấm thảm mỏng bò ra, đập đập cánh.

Lạc Việt hỏi, "Ứng Trạch điện hạ tỉnh rồi ư?"

https://thuviensach.vn

Nghe Ứng Trạch bực bội "hừm" một tiếng, Chiêu Nguyên quan tâm hỏi, "Có cần nghỉ thêm lát nữa không?"

Ứng Trạch nhướng mắt, âm trầm nhìn quanh, "Sao nhìn thấy ta các ngươi lại có vẻ cảnh giác vậy?"

Chiêu Nguyên gãi đầu, "Đâu có."

Ứng Trạch hơi cụp mí xuống, buồn bã nói, "Các ngươi đừng giấu làm gì, bản tọa biết, sau chuyện ở tế đàn, các ngươi đều căm ghét ta. Những chuyện thế này, ta cũng đã quen rồi." Đoạn lão quay đi day mặt vào tường, dưới ánh nến leo lét, thân hình lão đen đúa như một con thằn lằn, toát lên vẻ tịch mịch vô bờ.

Chiêu Nguyên không đành lòng, bèn bò dậy định bước qua bên lão, nhưng Lạc Việt giật giật vạt áo nó, ra dấu bảo nó đừng nói gì cả. Chiêu Nguyên nghi hoặc ngồi xuống, cả lao phòng lại rơi vào yên lặng. Ứng Trạch nhắm nghiền mắt, quả thật lão đã quen với chuyện này từ rất nhiều rất nhiều rất nhiều năm về trước.

"Ngai vị đế vương không thể trọng dụng Ứng Trạch, e sinh đại họa."

"Ứng Long tính tình tàn bạo, không hợp với thiên đạo. Sớm muộn gì hắn cũng tạo phản, cần phải đề phòng."

...

Cái gì tiên gia vô tranh, thiên đình vô ưu, đều là giả dối hết.

Cứ như vậy mà cảnh giác và tính toán, không phù hợp với đám đông, sẽ bị gạt bỏ như thế đó.

https://thuviensach.vn

Chúng tiên xướng họa thơ văn, tụ tập uống rượu vui chơi, chỉ mình lão ngồi bên dòng Ngân Hà mài kiếm, tìm một góc yên tĩnh uống rượu, cho đến khi...

Chỉ đến hôm đó, gông cùm xiềng xích trên mình vỡ vụn, lão từ hàn đầm bị phong ấn vạn năm trồi lên, lại trông thấy mặt trời. Người trên bờ cười bảo lão, "Cá tại hạ vừa nướng xong bị các hạ làm ướt cả rồi, nhưng vẫn còn rượu, có muốn cùng uống không?"

Đó là lần đầu tiên có kẻ chủ động mời lão, không chút đề phòng, tuy là một phàm nhân.

"Trạch huynh, trên trời có phong cảnh trên trời, nhân gian cũng có danh lam ở nhân gian, huynh xem những sông núi nước non, thảo nguyên đại dương này, cứ mặc sức rong chơi khắp chốn cũng tiêu dao chẳng kém thần tiên."

"Trạch huynh, mây có khi tụ khi tan, trăng có lúc tròn lúc khuyết, cần gì để tâm những chuyện xưa như mây khói đó, hôm nay khoái hoạt chẳng vui sao?"

...

"Đôi lời nhăng nhít, mấy việc cỏn con, tướng quân tội gì canh cánh trong lòng, cứ xem như phù vân dưới chân đi."

"Trạch huynh." "Trạch huynh."

"Tướng quân."

https://thuviensach.vn

Bóng người mờ mịt cùng dáng hình đã khắc sâu vào ký ức đó lại trỗi dậy. Ứng Trạch dùng móng vuốt bấu chặt lấy đầu.

Ai? Là ai? Kẻ đó rốt cuộc là ai?

Bốn bức vách cùng mặt đất trong lao phòng lại ầm ầm chấn động.

Thương Cảnh rút Thái Thanh kinh trong ngực ra, tức tốc lật sách, Lạc Việt vội hỏi, "Ứng Trạch điện hạ có còn nhớ Thiếu Thanh kiếm chăng?"

Ứng Trạch ngẩn ngơ, một bóng kiếm loang loáng vụt qua trước mắt.

Thiếu Thanh kiếm? Thiếu Thanh kiếm là gì?

Thiếu Thanh... Cái tên này nghe quen quen... Sư môn của Khanh Dao cũng nằm trên một ngọn núi tên gọi Thiếu Thanh...

Không có chữ vàng nào bay ra khỏi Thái Thanh kinh, nhưng chấn động trong phòng đã dần dần dịu lại. Ứng Trạch từ từ biến thành người, lúc lớn lúc nhỏ, cuối cùng vẫn là hình dạng một đứa trẻ như thường thấy. Lão vò đầu bứt tóc, lắc đầu thật mạnh, "Bản tọa... Chỉ có Vân Tung kiếm. Chưa từng nghe nói tới Thiếu Thanh kiếm."

Nửa đêm canh ba, trời lặng gió, Lâm Tinh đi xuyên tường, nhẹ nhàng lẻn vào căn phòng trên tầng hai của khách điếm, một bóng đen bên cửa sổ đập cánh kêu khẹc khẹc mấy tiếng, lập tức, Tôn Bôn từ trên giường nhỏm dậy, cười nói, "Lâm công chúa đúng giờ quá."

Lâm Tinh hừ mũi, "Ngươi to gan thật, không sợ bị phụng hoàng bám đuôi ư?"

Tôn Bôn mò mẫm kéo ghế ngồi xuống, "Tôn mỗ tin rằng, dù Lâm công chúa bị thương, cũng nhất định không để phụng hoàng có cơ hội bám theo."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh ngồi xuống trước mặt gã, "Coi như ngươi khéo ăn nói. Nói đi, ngươi nhờ Lạc Lăng Chi chuyển lời hẹn ta đêm nay, định bàn bạc chuyện gì?"

Tôn Bôn ngồi thẳng dậy, "Lâm công chúa, cục thế trước mắt cô thấy rồi đấy, hiện giờ Lạc thiếu hiệp, Đỗ thế tử cùng Lạc Lăng Chi đều ở trong nhà lao, cô cũng không thể xem thường tại hạ nữa, đành phải hợp tác cùng. Hôm nay tại hạ chỉ muốn hỏi một câu thôi, nếu tại hạ có được binh mã, cô có thể trợ giúp không?"

Lâm Tinh phì cười, "Ngươi lấy đâu ra binh mã? Thái tử có ngu xuẩn đến đâu, thì hiện giờ cũng không cho ngươi cầm quân đâu."

Tôn Bôn vẫn nghiêm trang hỏi, "Nếu tại hạ có được thì sao?"

Lâm Tinh lo lắng cho Lạc Việt ở trong lao, không muốn dằng dai với Tôn Bôn nữa, "Ta không biết ngươi đang mưu tính chuyện gì, nhưng nếu ngươi thực sự có được binh mã, đương nhiên ta sẽ giúp ngươi."

Tôn Bôn cười thỏa mãn, "Vậy Tôn mỗ phải tạ ơn kỳ lân công chúa trước, tại hạ nhất định không để công chúa thất vọng đâu."

Lâm Tinh quay về nhà lao, thuật lại cho mọi người nghe lời của Tôn Bôn. Lạc Việt nghe xong cau mày, "Lẽ nào Tôn huynh định dùng binh mã của Nam quận?"

Định Nam vương đã bị cầm tù mấy ngày, nhưng có lẽ An Thuận vương vẫn còn vài phần kiêng dè nên Định Nam vương vẫn chưa bị định tội, phong hàm và binh quyền cũng chưa bị tước đoạt.

Lâm Tinh đáp, "Không sai, gã bảo ta về hỏi Đỗ mọt sách hoặc cha của Đỗ mọt sách, gần đây có thể điều động bao nhiêu binh mã, làm sao để điều động?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên chen vào, "An Thuận vương hẳn rất e ngại binh mã Nam quận, nếu đổi lại là tôi, nhất định sẽ phái người theo dõi thật chặt."

Đỗ Như Uyên gật đầu, "Hiện giờ đa phần binh mã của triều đình đều nằm trong tay thái tử và An Thuận vương. Không phải tại hạ tiếc gì binh mã Nam quận, chỉ là quá sức mạo hiểm, có lẽ chưa kịp điều động thì đã bị đại quân của An Thuận vương diệt sạch rồi."

Lạc Việt, Lạc Lăng Chi, Thương Cảnh đều tán đồng với Đỗ Như Uyên, cho rằng chưa chắc đã điều động nổi binh mã Nam quận, Lạc Lăng Chi nói, "Lúc Tôn huynh bàn bạc với ta, cũng từng băn khoăn chuyện này, Tôn huynh nói mấy câu rất có lý, dù chỉ có nửa phần khả năng, vẫn tốt hơn khoanh tay ngồi trong nhà lao nhiều. Dẫu Lâm công chúa và Thương Cảnh tiền bối cứu được mấy phàm nhân chúng ta ra, cũng chẳng cách nào thay đổi được cục diện trước mắt. Đằng nào cũng là phản tặc rồi, chi bằng phản luôn."

Lạc Việt cau mày, "Nói thì nói vậy, lỡ như thất bại, chẳng phải sẽ rất nhiều người bỏ mạng vô ích sao?"

"Phải." Lạc Lăng Chi gật đầu, "Nếu không thử thì chẳng còn hy vọng gì, nếu thử, ắt phải hy sinh nhân mạng. Thế nào là đúng thế nào là sai, phải xem trong lòng mỗi người cái gì là nặng cái gì là nhẹ. Chà..." Thở dài tiếp, "Ta cứ ngỡ Tôn huynh nói có binh mã, ý là ngoài Nam quận, còn nơi khác có thể trông cậy."

Đỗ Như Uyên chợt búng tay đánh tách, "Không sai, nơi có thể trông cậy. Đa tạ Lạc huynh, ta vừa nghĩ ra một nơi có thể mượn viện binh rồi." Thấy mọi người im phăng phắc đợi nghe tiếp, Đỗ Như Uyên lại cau mày, "Chỉ hiềm, không biết người nắm lộ viện binh này có chịu xuất binh trong lúc chúng ta cần hay không, chi bằng cứ dùng mưu khích tướng một phen cho chắc." Gã nghĩ ngợi chốc lát, rồi nói, "Lại phải phiền Lâm công chúa vất vả một phen, đi tới nơi này gặp một người, kế sách mới thành được."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nghi hoặc, "Đi đâu? Gặp ai?"

Đỗ Như Uyên mỉm cười, "Vào hoàng cung, tìm thiên kim của Đàm Đài thừa tướng, thái tử phi tương lai, Đàm Đài Dung Nguyệt."

Canh một ngày hôm sau, Chiêu Nguyên cưỡi mây bay đến hoàng cung. Phía trên cung điện, luồng khí tức xán lạn huy hoàng của phụng hoàng vẫn lượn lờ vẩn vít.

Chiêu Nguyên hít sâu một hơi, lao về phía Phụng Càn cung.

Lập tức, mấy bóng phụng hoàng từ Hoàng Từ cung cùng các cung điện bên cạnh bay vút lên, vỗ cánh quạt gió, miệng phun sấm sét. Chiêu Nguyên vừa quăng mấy quả cầu sáng về phía chúng, vừa luồn lách né tránh trên không. Đám phụng hoàng cụm lại một chỗ, hung hãn đâm bổ về phía nó. Chiêu Nguyên quay người chạy thẳng, dẫn dụ đám phụng hoàng đi xa khỏi Hoàng Từ cung, chợt một khối cầu vàng rực từ đám mây dưới chân nó bay vọt ra, lao thẳng về phía nó. Chiêu Nguyên nghiêng mình né tránh, lập tức thứ kia cũng quay ngoắt lại bám riết không buông, đâm sầm vào ngực nó. Chiêu Nguyên còn chưa kịp nhận ra đó là gì, thì quả cầu vàng đã nhảy lên vai nó, kêu lách chách hai tiếng, rồi dụi dụi đầu vào mặt nó.

Chiêu Nguyên giật nảy mình, suýt nữa đã trúng một luồng sét của phụng hoàng. Hóa ra quả cầu vàng kia chính là A Hoàng, lâu ngày không gặp, nó đã béo lên nhiều, nhưng vẫn giữ nguyên hình dạng một con chim non vàng ươm mượt mà, mừng rỡ vẫy vẫy hai cánh, vừa nhảy nhót vừa kêu líp chíp. Chiêu Nguyên đang chật vật tránh né đợt công kích của phụng hoàng, chợt phía sau vang lên giọng nói nhớn nhác của Hoàng Linh: "Con rồng đê tiện kia! Mau thả nó ra."

"Hiếp đáp kẻ yếu. Không biết xấu hổ."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên bị mắng đến tối tăm mặt mũi, vừa né trái tránh phải, vừa hạ giọng bảo A Hoàng, "Ngươi quay về đi."

A Hoàng kêu chiêm chiếp, mổ nhẹ hai cái vào mặt nó, kiên quyết không đi.

Chiêu Nguyên càng bó tay hơn, "Sao ngươi cứ nhất định tìm ta làm gì?"

A Hoàng ngước cặp mắt long lanh nước nhìn Chiêu Nguyên, rồi rúc vào áo nó.

Phía trước, một bầy hỉ thước hóa thành tiểu đồng tay cầm phất trần dàn thành hàng ngang, cao giọng mắng, "Nghiệt long! Ngươi to gan lắm, dám xông vào tận tế đàn của phụng hoàng trong hoàng cung uy hiếp quân thượng. Còn không mau bó tay chịu trói đi."

Một luồng sét rạch nát áo Chiêu Nguyên, khiến nó sững người giữa không trung.

Uy hiếp... quân thượng?

Chiêu Nguyên túm lấy quả cầu vàng ươm đang nũng nịu dựa vào lòng mình, lưỡi líu lại.

Lẽ nào....

"Ngươi, ngươi, ngươi là Phụng quân?"

https://thuviensach.vn

Phụng hoàng đều đã đuổi theo Chiêu Nguyên đi xa tít, Lâm Tinh thừa cơ đáp xuống Hoàng Từ cung.

Trong chái điện đèn đuốc sáng trưng, Đàm Đài Dung Nguyệt ngồi ngay ngắn trên ghế phía sau rèm, tỉ mẩn thêu từng mũi trên một chiếc khăn tay. Có điều, các mũi thêu không đều, lúc rút chỉ cũng bị rối. Đàm Đài Dung Nguyệt khẽ thở dài, cầm lấy móc bạc và kéo nhỏ trên chiếc bàn bên cạnh, đang định khêu mấy mũi lỗi lên thêu lại, chợt phát hiện ngọn lửa trong lồng đèn chớp trái động phải.

Mà trong phòng, rõ ràng không có gió.

Đàm Đài Dung Nguyệt nghi hoặc ngẩng lên, trông thấy cung nữ hầu trong điện đều mềm nhũn người ngã xuống, trước bàn đã có một thiếu nữ vận bộ đồ đỏ rực chói mắt đứng đó, cặp mắt sáng long lanh chằm chằm nhìn nàng, toàn thân toát lên khí phách tôn quý khó tả. "Đàm Đài tiểu thư, còn nhớ ta không?

Chúng ta từng gặp nhau ở Tây quận."

Đàm Đài Dung Nguyệt đứng dậy, nàng đương nhiên nhận ra thiếu nữ từng cứu mạng mình, cũng nhớ được rằng, thiếu nữ này vẫn luôn ở bên cạnh Lạc Việt. Nàng biết người bên cạnh Lạc Việt đều không phải hạng tầm thường, nên cũng chẳng hề ngạc nhiên trước việc Lâm Tinh có thể lẳng lặng đánh ngất các cung nữ và thị vệ để lẻn vào hoàng cung, chỉ tha thiết hỏi, "Lâm cô nương, Lạc Việt... vẫn khỏe chứ?"

Lâm Tinh đáp gọn, "Lạc Việt vẫn bị giam trong An Thuận vương phủ, muốn cứu hắn ra, phải nhờ cô trợ giúp, nên tối nay ta tới tìm cô."

Đàm Đài Dung Nguyệt bất giác siết chặt tấm khăn trải bàn, "Tôi? Tôi giúp được Lạc Việt ư? Xin cô nương cho hay, cần tôi làm gì?"

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh đáp, "Chuyện này hơi khó khăn nên trước khi nhận lời, Đàm Đài tiểu thư cứ nghĩ kỹ đi đã."

Đàm Đài Dung Nguyệt trấn tĩnh lại, kiên định đáp, "Tôi sẽ gắng hết sức làm thật tốt."

Xì. Bịch.

A Hoàng phình bụng, toàn thân phát ra một vầng sáng. Vầng sáng mở rộng ra, phủ chụp lấy mình Chiêu Nguyên. Những dải tơ do hoàng nữ quăng tới cùng cơn mưa tên mà đám tiểu đồng hỉ thước bắn ra đều bị bật ngược lại. Đám hoàng nữ lại bắt đầu cao giọng chửi rủa Lạc Việt vô sỉ, trong khi bầy hỉ thước làm ầm lên đòi Chiêu Nguyên thả quân thượng ra.

Chiêu Nguyên cười khổ, quay sang hỏi A Hoàng đang phấn khích bay lòng vòng quanh mình, "Rốt cuộc ngươi có phải Phụng quân không? Sao lại giúp ta?"

A Hoàng giương cặp mắt sáng long lanh đăm đăm nhìn Chiêu Nguyên, kêu chiêm chiếp. Xa xa phía cuối trời loáng lên một vệt hồng rực, rồi Hoàng Linh phía sau hoảng hốt la, "Đồng ca ca." Chiêu Nguyên thấy đầu ngâm ngẩm đau, thầm nhủ mối phiền phức lớn hơn lại kéo đến rồi.

Phụng Đồng đứng cách Chiêu Nguyên vài trượng, đám hỉ thước tiểu đồng bay vụt đến cạnh hắn bép xép: "Chủ nhân, con nghiệt long kia bắt giữ quân thượng."

"Chủ nhân mau hàng phục nó đi."

Thấy A Hoàng vẫn bay lòng vòng quanh người Chiêu Nguyên, Phụng Đồng chìa tay về phía nó, "Trở lại đây!"

A Hoàng đậu xuống vai Chiêu Nguyên, như không nghe thấy, chỉ nhắm nghiền mắt, rụt cổ lại.

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng mềm mỏng, "Nếu quân thượng biết chuyện này, nhất định sẽ trách phạt đó, về đây đi."

A Hoàng kêu líu ríu, lắc lắc đầu rồi tiếp tục rụt cổ bất động. Phụng Đồng đưa mắt nhìn sang phía Chiêu Nguyên, "Hiện giờ đại cuộc đã định, các người có nhăm nhe gì trong hoàng cung chăng nữa, cũng chẳng thể cứu vãn thế cuộc đâu. Xét việc gia huynh đã vi phạm quy củ đả thương Lạc Việt, ta cũng không muốn làm ngươi bị thương. Mong ngươi hiểu rõ cân lượng bản thân, đừng làm chuyện nhọc lòng vô ích nữa."

Hoàng Linh đứng phía sau Chiêu Nguyên nhớn nhác giậm chân, "Phụng Đồng ca ca cần gì rườm lời với y, cứ tóm lấy y bắt ngay A Hoàng về đi."

Chiêu Nguyên chẳng nói chẳng rằng đứng giữa tầng mây, A Hoàng dựa vào cổ nó, gió mát lùa bộ lông vàng óng của A Hoàng cọ cọ vào cổ làm Chiêu Nguyên thấy ngưa ngứa. Phụng Đồng chằm chằm nhìn Chiêu Nguyên và A Hoàng, vẻ mặt thâm sâu khó dò, rồi bất đắc dĩ lên tiếng, "Thôi được, nó đã khăng khăng muốn thế, hôm nay chúng ta tạm thôi giao chiến." Đoạn tránh sang một bên, "Ngươi đi đi."

Hoàng Linh Hoàng Châu lập tức phản đối: "Đồng ca ca, không thể thả nó đi được."

"A Hoàng làm sao đây?"

Phụng Đồng giơ tay ngăn lại, "Không sao đâu."

Hoàng Linh và Hoàng Châu đành hậm hực im miệng.

A Hoàng đập đập cánh bay lên, ngậm tóc Chiêu Nguyên kéo về phía trước, tỏ ý bảo nó mau chạy.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên bối rối hỏi, "Nó, nó rốt cuộc là ai vậy? Lẽ nào là Phụng quân thật ư?"

Phụng Đồng nhếch môi, "Quân thượng chúng ta bằng vai với lệnh tôn, ngươi cho rằng dáng vẻ người có thể như vậy sao? Nếu nó là quân thượng, bọn ta cũng chẳng dám vô lễ gọi nó là A Hoàng."

Chiêu Nguyên liếc nhìn A Hoàng, vẻ thắc mắc, tại sao đám hỉ thước tiểu đồng lại gọi nó là quân thượng? Thầm tính thời gian, thấy Lâm Tinh hẳn đã bàn bạc xong với Đàm Đài Dung Nguyệt. Nơi này không thể nấn ná lâu, nó cũng chẳng buồn dằng dai nữa, lập tức cưỡi mây bay đi.

Hoàng Linh và Hoàng Châu hằn học nhìn theo bóng Chiêu Nguyên xa dần, trên vai còn đeo dính một cụm bông vàng óng mượt mà. Hoàng Linh nghiến răng rủa xả, "A Hoàng chết tiệt, từ lúc ở Tây quận đã bắt đầu bám lấy con rồng oắt kia, khiến kỳ lân chế nhạo chúng ta, đúng là làm ta tức chết mà."

Phụng Đồng liếc ả, "Hoàng Linh, muội nói câu này hơi quá giới hạn rồi đấy."

Hoàng Linh biến sắc, cắn môi, "Quá giới hạn cái gì cơ? Không có chuyện đó."

Phụng Đồng dõi mắt nhìn theo hướng Chiêu Nguyên bay đi, trầm tư, "Có lẽ đây chính là thiên mệnh an bài mà quân thượng nói."

Chiêu Nguyên bay đến phía trên An Thuận vương phủ thì A Hoàng dừng lại, chỉ bay lòng vòng trên không, không theo nó đi tiếp nữa. Chiêu Nguyên ngớ ra hỏi, "Ngươi không theo ta nữa ư?" Nhớ lại lúc trước A Hoàng cứ bám chặt lấy nó, xua cũng không đi kia mà. Song A Hoàng chỉ chiêm chiếp mấy tiếng, cọ cọ đầu vào mặt Chiêu Nguyên rồi trở mình bay ngược ra sau, tỏ ý phải quay về. Thì ra A Hoàng cố tình tiễn nó. Chiêu

https://thuviensach.vn

Nguyên tuy vẫn còn thắc mắc, nhưng chỉ vuốt ve bộ lông vàng mượt, chân thành nói, "Đa tạ."

A Hoàng lại cọ cọ vào ngón tay nó. Chiêu Nguyên giục, "Ngươi mau về đi."

Đoạn quay đi toan đáp xuống An Thuận vương phủ, chợt nghe sau lưng có tiếng gọi, "Chiêu Nguyên!"

Chiêu Nguyên kinh ngạc ngoảnh lại, thấy một thiếu niên đang đứng tại chỗ A Hoàng vừa nãy, trông chỉ như một phàm nhân mười ba mười bốn tuổi, mình vận trường bào vàng kim hoa lệ, gương mặt tuấn mỹ còn chưa hết vẻ non nớt, mỉm cười nhìn mình, "Ta tên Cửu Tụng, nhưng huynh cứ gọi A Hoàng cũng được."

Chiêu Nguyên nhất thời sững người, "Ngươi... ngươi rốt cuộc là "

Hoa văn mây trôi thêu chìm trên tay áo rộng của Cửu Tụng bay phơ phất, tựa hồ chỉ chớp mắt nữa thôi sẽ từ trên áo mà bay lên hòa vào nền trời, "Ta là Cửu Tụng. Hằng ngày ta có thể tới tìm huynh cùng chơi không?"

Cặp mắt sáng long lanh của thiếu niên đăm đăm nhìn Chiêu Nguyên, vẻ mong đợi. Chiêu Nguyên kìm lòng không nổi, đành gật đầu. Cửu Tụng nắm lấy tay áo nó, "Sau này thời gian còn dài, chúng ta sẽ từ từ làm quen với nhau." Đoạn Cửu Tụng từ từ lại gần Chiêu Nguyên, rồi nhanh như chớp thơm chụt vào má nó một cái. Chiêu Nguyên đờ người vì kinh ngạc, chưa kịp phản ứng thì Cửu Tụng đã lại biến thành một con chim non vàng óng, cọ cọ đầu vào má Chiêu Nguyên, chính nơi mình vừa thơm khi nãy, lại mổ mổ thêm mấy cái rồi bay vút đi như một viên đạn vàng óng.

Chiêu Nguyên đờ ra hồi lâu, mới quay về nhà lao.

Bước vào phòng, nó thấy Lâm Tinh đã trở về. Hơn nữa, Lạc Việt, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên, Lạc Lăng Chi, Thương Cảnh đều đang ngồi dưới đất,

https://thuviensach.vn

nhìn nó đầy vẻ kỳ quái, ngay cả Ứng Trạch, vốn đang tịch mịch cảm khái cho cảnh ngộ của mình, cũng vừa ăn điểm tâm vừa nghiêm nghị nhìn nó. Chiêu Nguyên thoáng bối rối, liền đưa tay lên gãi gãi đầu, gần đây sừng nó hay bị ngứa, lúc nào cũng muốn gãi, "Tôi về rồi đây."

Ứng Trạch nuốt một miếng bánh, thâm trầm nói, "Tiểu kỳ lân nói, ngươi thân mật với một thiếu niên đẹp trai của Phụng hoàng tộc ngay phía trên An Thuận vương phủ."

Hai mắt Lâm Tinh sáng rực, "Thì ra A Hoàng đúng là một con phụng hoàng non, ngươi thân mật với nó như thế từ khi nào vậy? Không ngờ nó hóa thành người nó lại xinh đẹp vậy nha."

Chiêu Nguyên thấy mặt nóng bừng, lại gãi gãi đầu, "Thật... thật ra... cũng...

không thân gì..."

Lạc Việt, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên, Lạc Lăng Chi, Thương Cảnh và Ứng Trạch, sáu người mười hai con mắt sáng rực tiếp tục dán chặt vào Chiêu Nguyên, khiến nó phải vội vã chuyển chủ đề, "Lâm Tinh, tỉ chuyển lời rồi đấy chứ?"

Lâm Tinh đáp, "Đương nhiên, ta lo ngươi bị phụng hoàng vây công đánh trọng thương, bàn bạc với Đàm Đài Dung Nguyệt xong liền tức tốc chạy tới giúp ngươi, kết quả bắt gặp..."

Chiêu Nguyên bèn thuật lại một phen giằng co với Phụng Đồng và hai hoàng nữ, cuối cùng thắc mắc, "Đám hỉ thước tiểu đồng kêu A Hoàng bằng quân thượng, tôi còn tưởng rằng nó là Phụng quân, nhưng về sau Phụng Đồng lại nói là không phải."

Thương Cảnh chậm rãi lên tiếng, "Lão phu chưa từng gặp Phụng quân, nhưng cũng biết tuổi tác Phụng quân xấp xỉ lệnh tôn Thần Thượng, không

https://thuviensach.vn

thể nhỏ tuổi như vậy được."

Lâm Tinh phản bác, "Có gì mà không thể, lão rồng còn có thể nhỏ xíu như trẻ lên mười đấy thôi. Phụng Đồng không phủ nhận còn đỡ, hắn phủ nhận càng làm ta nghi ngờ, lai lịch con chim non kia nhất định không đơn giản."

Cả bọn thảo luận tới lui, cuối cùng vẫn không có kết quả.

Đêm, chẳng mấy chốc đã buông xuống, sáng sớm hôm sau, Đàm Đài Dung Nguyệt tới thỉnh an thái hậu.

Từ sau biến cố ở tông miếu, bệnh tình Sùng Đức đế Hòa Thiều càng thêm trầm trọng, hằng ngày hiếm khi tỉnh táo nổi một hai canh giờ. Bá quan cũng run sợ trước thứ thần lực bí hiểm, dù cảm thấy cha con An Thuận vương cấu kết với quốc sư dùng yêu thuật làm loạn quốc gia, nhưng cũng chẳng dám nói ra, chỉ cúi đầu hành sự. Thái tử nghe chính sự đã lâu, hiện giờ tấu sớ hầu như đều do gã phê duyệt. Đã có quan viên liên kết với nhau dâng tấu, xin Hòa Thiều thoái vị nhường ngôi cho thái tử.

Cả hậu cung chìm trong không khí nặng nề u ám. Mới mấy ngày mà thái hậu như già sọm đi mười mấy tuổi, khi Đàm Đài Dung Nguyệt bước vào chính điện Hoàng Từ cung, chỉ thấy thái hậu đang ngả người trên sập, hoàng hậu ngồi bên cạnh khóc rấm rứt. Hành lễ xong xuôi, Đàm Đài Dung Nguyệt bẩm với thái hậu, "Tiểu nữ nhập cung cũng được một thời gian, hằng ngày rất nhớ người nhà, chẳng hay có thể xin thái hậu nương nương và hoàng hậu nương nương cho phép tiểu nữ gặp mặt người thân được chăng?"

Thái hậu trầm ngâm một lát rồi nói, "Ai gia truyền con tiến cung, vốn muốn tác thành cho con và thái tử, tiếc rằng lại xảy ra chuyện bất ngờ này, hoàng thượng lâm bệnh nặng, thái tử bận lo chính sự, ai gia cũng lực bất

https://thuviensach.vn

tòng tâm. Nếu con nhớ người thân, ai gia sẽ cho truyền lệnh đường vào cung để mẹ con gặp nhau."

Đàm Đài Dung Nguyệt vội bái tạ, rồi thưa, "Chỉ trách tiểu nữ ngu ngốc, không thể san sẻ ưu tư cùng thái hậu. Tiểu nữ không hiểu triều chính, chỉ thường nghe gia phụ nói, thái tử anh minh cơ trí, nhất định sẽ khiến Ứng triều hưng thịnh. Xin thái hậu nương nương yên tâm."

Hoàng hậu vốn đã lau khô nước mắt ngồi một bên, nghe thấy lời này liền biến sắc, miễn cưỡng nhếch mép, "Đàm Đài Dung Nguyệt không hổ là thiên kim nhà thừa tướng, kiến thức uyên thâm."

Đàm Đài Dung Nguyệt cười, "Đa tạ hoàng hậu nương nương khen ngợi, tiểu nữ thẹn không dám nhận. Trước đây tiểu nữ thường nghe gia phụ nói, hoàng thượng khoan hậu nhân từ, có kẻ tiểu nhân không nhớ hoàng ân, chiếm cứ một phương, ngấm ngầm tư lợi, đợi thái tử đăng cơ, nhất định có thể diệt trừ nghịch tặc, thanh lọc triều chính."

Cung nữ hầu hạ xung quanh đều cúi đầu nín thở, không dám phát ra một tiếng động. Hoàng hậu trầm mặc chốc lát rồi bật cười thành tiếng, "Xem ra Đàm Đài tiểu thư ngưỡng mộ thái tử đã lâu, lại thêm thiên tư thông tuệ, câu nào câu nấy đều rất có lý."

Đàm Đài Dung Nguyệt cúi đầu, "Tiểu nữ quá phận, nhất thời nhiều lời, mong thái hậu và hoàng hậu nương nương đừng trách." Đoạn hành lễ cáo lui.

Đợi nàng lui ra khỏi chính điện, hoàng hậu mới cười nhạt, "Giỏi cho Đàm Đài thừa tướng, nuôi dạy con gái khéo lắm."

Thái hậu xua tay, "Thôi đi, hoàng hậu so đo với một đứa nhỏ mười mấy tuổi làm gì." Đoạn gọi thái giám hầu hạ bên cạnh lại, "Ngươi đi xem xem hôm nay Đàm Đài thừa tướng có lên triều không, nếu ông ta tới thì truyền

https://thuviensach.vn

lời rằng, con gái ông ta nhớ người nhà, bảo ông ta tới Hoàng Từ cung để cha con gặp nhau nói chuyện."

Tiểu thái giám vâng dạ chạy đi, đợi Đàm Đài Tu tan buổi chầu bèn truyền lại khẩu dụ của thái hậu. Đàm Đài Tu hơi bất ngờ, Đàm Đài Dung Nguyệt nhớ người nhà, theo lễ chế phải truyền Đàm Đài phu nhân vào cung gặp mặt, tại sao hiện giờ thái hậu lại truyền người cha như ông ta? Đàm Đài Tu vừa âm thầm suy đoán đủ mọi khả năng, vừa theo tiểu thái giám đến Hoàng Từ cung, vào chính điện khấu kiến thái hậu trước. Đợi ông ta dập đầu hành lễ xong, thái hậu cười nói, "Đàm Đài khanh dạy dỗ con gái giỏi thật."

Đàm Đài Tu nhất thời không hiểu chuyện gì, kinh hoàng thỉnh tội, "Tiểu nữ từ nhỏ lơ là dạy dỗ, không biết lễ tiết, nếu có chỗ nào phạm thượng, xin thái hậu cứ phạt thật nặng."

Thái hậu đáp, "Đàm Đài khanh quá lời rồi, ái nữ nhà khanh thông tuệ hơn người, gần đây còn luận bình sơ qua về quốc sự trước mặt ai gia và hoàng hậu, khiến chúng ta đều phải nhìn bằng con mắt khác, đây đều do khanh khéo dạy dỗ. Ai gia khi trước định để ái nữ thành hôn cùng thái tử, quả là không chọn nhầm người."

Đàm Đài Tu nơm nớp lo sợ, thỉnh tội hồi lâu mới lui ra khỏi chính điện, sang chái điện gặp Đàm Đài Dung Nguyệt. Vừa giáp mặt con gái, ông ta đã trách, "Hôm nay con nói lung tung cái gì trước mặt thái hậu và hoàng hậu nương nương vậy? Hậu cung xưa nay không được can dự triều chính, vậy mà con dám to gan luận bàn quốc sự. Có biết là tội lớn thế nào không?"

Đàm Đài Dung Nguyệt thưa, "Bẩm phụ thân, nữ nhi không dám nói xằng, chỉ là trong lúc khuyên can thái hậu và hoàng hậu nương nương, thuận miệng nhắc lại vài lời tán thưởng của phụ thân đối với thái tử, xin thái hậu và hoàng hậu nương nương yên lòng. Ngay việc Định Nam vương làm loạn, thái tử còn có thể bình định, tương lai nhất định sẽ dùng nhân ái mà

https://thuviensach.vn

thu phục bốn bể, diệt sạch nghịch tặc, thanh lọc triều chính, làm cho Ứng triều ta ngày thêm hưng thịnh."

Đàm Đài Tu cau mày nghe hết câu, trầm mặc chốc lát rồi quát, "Câm miệng. Thái hậu nhân từ không trách tội, vậy mà con dám nói những lời đại nghịch bất đạo như thế à? Ta sẽ lập tức đi xin ý chỉ thái hậu, phạt nặng con theo luật. Đàm Đài Tu ta coi như không có đứa con gái này." Dứt lời, ông ta giũ áo đi thẳng.

Đàm Đài Dung Nguyệt trầm mặc ngồi sau tấm rèm sa, bất động. Đám cung nữ thái giám xúm xít cuối hành lang xì xào bàn tán: "Đàm Đài tiểu thư có phải bị thiếu não không? Thường ngày ngây ngây ngốc ngốc như người gỗ, vậy mà hiện giờ lại cho rằng mình nhất định sẽ được gả cho thái tử, sinh ra ngông cuồng ngạo mạn, còn dám dương dương tự đắc trước mặt thái hậu nương nương và hoàng hậu nương nương nữa. Chẳng nghĩ lại xem, dù thái tử đăng cơ, cô ta cũng phải qua ải thái hậu và hoàng hậu may ra mới được thuận lợi gả cho thái tử."

"Hừ! Tưởng như sắp lên làm hoàng hậu đến nơi, đương nhiên ngông cuồng ngạo mạn rồi. Ta chẳng đã nói đấy thôi, vị Đàm Đài tiểu thư này, bề ngoài dịu dàng như khuê tú nhà đại gia, nhưng lòng dạ lợi hại lắm."

"Thái tử đâu có thích cô ta, hiện giờ cô ta lại đắc tội với thái hậu và hoàng hậu nương nương, đây gọi là lợi hại à? Ta thấy là ngu ngốc thì có."

Đàm Đài thừa tướng tới trước mặt thái hậu thỉnh tội, thái hậu đương nhiên không trách phạt, Đàm Đài Tu khấu đầu hồi lâu rồi xin phép cáo lui.

Kết quả, ngày hôm sau xảy ra một chuyện bất ngờ.

Đàm Đài thừa tướng xưa nay giữ đạo trung dung, không bao giờ ra mặt, lại trình tấu chương khẩn thỉnh hoàng thượng thoái vị để thái tử sớm ngày đăng cơ. Trong bản tấu nêu tỉ mỉ đủ điều hữu ích cho dân cho nước nếu thái

https://thuviensach.vn

tử đăng cơ. Còn viết, mấy lần nội loạn đều do các quận vương dị tộc nắm giữ trọng binh, cát cứ một phương, phải nhân lúc âm mưu của Định Nam vương bại lộ mà triệt để chỉnh lý, tước phiên quận, thu lại binh quyền của các quận vương. Bản tấu vừa trình, tin tức đã như mọc cánh bay qua vạn thủy thiên sơn, đến tai Bắc quận vương Chu Lệ.

Chu Lệ đùng đùng nổi giận, quát lên như sấm, chửi rủa khắp lượt già trẻ trai gái tổ tông ba mươi sáu đời nhà Đàm Đài, "Tên hủ nho Đàm Đài Tu, ôm cái chức thừa tướng làm bộ thanh cao, vậy mà giờ cũng cuống quýt ôm chân lão khốn Mộ Diên. Dám bợ đỡ Mộ Diên, đòi tước binh quyền của lão tử à?"

Mưu sĩ bên cạnh khuyên nhủ, "Vương gia, chuyện này cũng là đương nhiên thôi. Lẽ nào vương gia không biết, con gái Đàm Đài Tu đã được ngầm định là thái tử phi? Hiện giờ hoàng thượng đã vô dụng, kẻ làm nhạc phụ như ông ta đương nhiên phải dốc sức mở đường cho thái tử thôi."

Chu Lệ đập bàn, "Thảo nào! Té ra một nhà bọn chúng hùa nhau định nuốt chửng lão tử. Trước mắt Đỗ Hiến bị nhốt trong nhà lao, Bạch Chấn đã chết, nhìn khắp thiên hạ chúng còn chướng mắt ai nữa? Chẳng phải Bắc quận chúng ta sao!"

Một mưu sĩ khác lại can, "Vương gia bớt giận, hiện giờ dã tâm lang sói của bè lũ An Thuận vương đã sờ sờ, luận về uy danh thanh thế, luận về binh mã lương thảo, vương gia cũng chẳng cần sợ bọn chúng. Đợi chúng kéo quân tới đánh chẳng bằng chúng ta ra tay trước."

Chu Lệ lại đấm một tay xuống bàn, "Hay lắm! Lão tử đã muốn so tài với tên thất phu chỉ được cái hư danh Mộ Diên kia từ lâu lắm rồi. Chẳng qua hiện giờ bọn chúng chiếm cứ triều đình, lão tử vẫn lo chúng dùng thủ đoạn đối phó Đỗ Hiến áp dụng luôn với Bắc quận, chụp cho bản vương cái mũ mưu phản, nên mới nhẫn nhịn đến giờ không động thủ đó thôi."

https://thuviensach.vn

Mưu sĩ khẩn thiết tâu, "Bẩm vương gia, Mộ Diên âm hiểm xảo trá, quen dùng thủ đoạn hạ lưu, ngay Định Nam vương xưa nay không tin quỷ thần cũng bị chụp cho cái tội 'dùng yêu thuật làm loạn xã tắc', liệu còn chuyện gì chúng không dám làm đây?" Đoạn tự tiến cử, "Thuộc hạ xin hiến kế này, có thể giúp vương gia danh chính ngôn thuận xuất binh. Hiện giờ loạn Định Nam vương vừa dẹp xong, vương gia cứ lấy danh nghĩa vào kinh giúp hoàng thượng quét sạch tàn dư yêu nghiệt, điểm ba vạn binh tiến thẳng về kinh. Thiết nghĩ An Thuận vương nhất định không cho phép vương gia vào kinh, chúng ta động thì họ cũng động, đến chừng đó, vương gia lại cùng An Thuận vương quyết một trận thư hùng."

Chu Lệ lại đấm một quyền xuống bàn, "Cứ như vậy đi."

Mấy ngày sau, Bình Bắc vương Chu Lệ đích thân suất lĩnh ba vạn binh mã, rầm rộ tiến về phía Ứng Kinh. Thái tử và An Thuận vương nghe được tin này liền nổi giận, điều binh nghênh chiến. Bọn Lạc Việt ở trong đại lao hân hoan cổ vũ, ra sức tán thưởng kế mượn binh diệt địch của Đỗ Như Uyên quả là xảo diệu. Đỗ Như Uyên tủm tỉm nói, "Cũng tàm tạm, chỉ là kế mọn thôi mà. Kế này mà thành, công đầu thuộc về Lâm công chúa và Chiêu Nguyên, thứ đến phải cảm tạ Đàm Đài tiểu thư thông tuệ hơn người."

Chiêu Nguyên nói, "Hai ngày nay tôi và Lâm Tinh ra ngoài dò la, thấy đầu đường cuối ngõ đều xì xào rằng cha con Đàm Đài tiểu thư vọng tưởng vin cành cao, dám lên mặt cả với thái hậu và hoàng hậu."

Đàm Đài Dung Nguyệt bị đàm tiếu rất khó nghe.

Lâm Tinh liếc Lạc Việt, "Cô ta vì Lạc Việt, đã hy sinh không ít. Hiện giờ cô ta vẫn ở trong cung, lại đắc tội với thái hậu và hoàng hậu, hẳn không dễ sống."

Lạc Việt trầm ngâm không nói, lòng lại thêm phần áy náy với Đàm Đài Dung Nguyệt. Tiếc rằng trong lao phòng chẳng có cửa sổ, không thể trông

https://thuviensach.vn

thấy bầu trời, nhìn xem vầng trăng đêm nay tròn khuyết thế nào, có sáng hay chăng.

Lạc Việt ở trong lao mấy ngày nay tha hồ ăn no uống say. Thái tử, An Thuận vương và phụng hoàng không tới thẩm tra, cũng chẳng dụng hình hành hạ, khó tránh khiến hắn lấy làm lạ, thầm nghĩ, lẽ nào bọn họ định vỗ béo chúng ta để làm thịt?

Vết thương trước ngực hắn đã đỡ nhiều, ngay cả thương thế của Lạc Lăng Chi cũng dần dần thuyên giảm, Lạc Việt ở trong đại lao tịch mịch, lại nảy ra ý nghĩ, rốt cuộc có nên vượt ngục hay không? Thương thế của Lâm Tinh, Thương Cảnh và Chiêu Nguyên cũng khá lên nhiều, Lâm Tinh và Chiêu Nguyên hằng ngày đều ra ngoài thám thính, nghe nói Phụng Ngô bị thương rất nặng, phải dựa vào những con phụng hoàng khác truyền pháp lực giúp kéo dài sinh mệnh. An Thuận vương đang lên kế hoạch giao chiến với Bình Bắc vương. Thái tử xuân phong đắc ý, theo tin Lâm Tinh nghe được từ chỗ Tôn Bôn thì thái tử đang bí mật trù tính một chuyện gì đó liên quan tới Thanh Huyền.

Cuối cùng hôm nay, thái tử Mộ Trinh cũng đến thăm lao phòng lần nữa, "Lạc Việt, ngươi ở trong lao mấy ngày nay, đã nghĩ được thuật đào thoát gì chưa?"

Lạc Việt bình thản đáp, "Chúng ta đã bị thái tử bắt gọn rồi, còn thuật đào thoát gì nữa chứ?"

Mộ Trinh nheo mắt quan sát hắn, "Khá lắm, trung khí dồi dào, miệng lưỡi sắc bén, xem ra vết thương của ngươi khỏi hẳn rồi. Bản cung chính là muốn ngươi dưỡng thương thật tốt, giữ lại sử dụng. Bản cung rất hy vọng ngươi thực sự là hậu duệ Hòa thị đấy."

Lạc Việt hỏi, "Ý thái tử điện hạ là sao?"

https://thuviensach.vn

Mộ Trinh chỉ cười ha hả, nghênh ngang bỏ đi.

Lạc Lăng Chi cau mày, "Nghe giọng điệu thái tử, đích xác đang mưu tính việc gì đó. Hy vọng hắn không đi lạc đường tà, làm ra chuyện gì đó gây thảm họa."

Mấy ngày nay, Lạc Việt đã thuật lại hết mọi chuyện tai nghe mắt thấy trong giấc mộng, có điều, để tránh cho Ứng Trạch bị kích động quá độ, nên cố không nhắc tới Khanh Dao, chỉ nói những việc trong Linh Cố thôn. Căn cứ thái độ hôm nay của thái tử mọi người đều cho rằng chuyện này càng lúc càng nhiều ẩn tình có thể khám phá. Lạc Việt nói, "Kế sách hiện giờ chỉ là lấy bất biến ứng vạn biến, chúng ta cứ ở trong lao án binh bất động, sớm muộn gì thái tử cũng sẽ tự nói ra việc mình đang mưu tính." Ngừng một lát, lại tiếp, "Xem ra không phải chờ lâu nữa đâu."

Rời khỏi thạch lao, Mộ Trinh thay một bộ thường phục, dẫn theo vài tên tùy tùng, vội vã ra ngoài.

Băng qua hai con phố, một tên tùy tùng hạ giọng bẩm báo, "Điện hạ, có một kẻ khả nghi bám theo nãy giờ."

Mộ Trinh sốt ruột hạ lệnh, "Giết hoặc bắt là xong, cần gì bẩm báo."

Tùy tùng ấp úng thưa, nữ nhân này rất kỳ quái, mấy ngày trước cũng thường xuất hiện quanh vương phủ và hoàng cung, bám theo sau thái tử. Ả ta võ công rất cao, mấy lần vây bắt ả đều trốn thoát, kỳ lạ nhất là, ả chưa từng xuất thủ tập kích, cũng không giống kẻ do thám, chỉ bám theo nhìn thái tử mà thôi.

Mộ Trinh nổi giận, "Lẽ nào ngươi định nói ả ta mê mẩn bản cung, nên lén lút bám đuôi?"

Tùy tùng vội thưa, "Tiểu nhân không dám. Nữ nhân này tuy rất xinh đẹp, nhưng ăn vận theo lối thiếu phụ, tiểu nhân nào dám đoán xằng như

https://thuviensach.vn

vậy."

Mộ Trinh đành ôm cục tức trong lòng. Đợi xa giá ngoặt qua góc phố, gã lập tức lấy kiếm lẻn xuống xe nấp vào một góc tường, quả nhiên thấy một tà áo lục ló ra sau gốc cây, người kia che mặt bằng sa mỏng, không trông rõ dung mạo.

Tùy tùng kích động hạ giọng, "Điện hạ, chính là ả."

Mộ Trinh từ góc tường nhảy ra, rút kiếm khỏi vỏ, chém một nhát nhanh như chớp về phía nữ tử kia. Nữ tử vừa trông thấy Mộ Trinh thì ngây ra bất động, mãi đến khi mũi kiếm bức tới gần mới nghiêng người tránh né, nhưng thân hình vẫn đờ đẫn, bị trường kiếm của Mộ Trinh thuận thế rung lên kề vào cổ.

Đám tùy tùng xung quanh lăm lăm vũ khí nhào lên, thái tử tay trái dùng bao kiếm vén tấm sa mỏng che mặt nữ tử lên, để lộ một gương mặt mỹ lệ tuyệt luân.

Có điều nữ tử này tuy dung mạo tuyệt mỹ, nhưng đã qua thời hoa niên, tuổi tác áng chừng ngoài ba mươi. Đôi mắt trong veo mê hồn đăm đăm nhìn Mộ Trinh, khóe mắt đã đỏ hoe. Mộ Trinh nhất thời cũng ngẩn ra, cảm thấy gương mặt này quen thuộc lạ lùng, dường như đã gặp ở đâu rồi. Gã buột miệng hỏi, "Bà là ai?"

Chiều hôm ấy, Mộ Trinh về đến An Thuận vương phủ, vừa xuống ngựa đã tóm lấy một tên nô bộc, hỏi, "Vương gia đâu rồi?"

Tên nô bộc liếc trộm gương mặt tái xanh của gã, thấp thỏm đáp, "Bẩm điện hạ, vương gia đang trong thư phòng."

Mộ Trinh nghe xong, rảo bước đi thẳng về phía thư phòng, đẩy cửa ra. An Thuận vương Mộ Diên thấy con trai bèn buông cuốn sách trong tay xuống, đứng dậy rời bàn, "Điện hạ, mấy ngày nay đang là thời điểm mấu

https://thuviensach.vn

chốt, triều chính rối loạn, điện hạ nên tọa trấn Đông cung, đừng nấn ná bên ngoài lâu."

Mộ Trinh lạnh lùng trước cửa, nhìn An Thuận vương, "Phụ vương, con có câu này bao lâu nay vẫn muốn hỏi người, mẫu thân của con là ai?"

Mộ Diên thoắt biến sắc, đoạn khom lưng đáp, "Thái tử điện hạ, phụ hoàng của người bệnh liệt giường, mẫu hậu người cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, điện hạ nên sơm sớm về cung, để trọn đạo hiếu."

Mộ Trinh cau mày, "Phụ vương, hiện giờ trong phòng này chỉ có hai ta, người đừng vờ vịt làm khó con nữa. Con chỉ muốn hỏi một câu thôi, trưởng công chúa, An Thuận vương phi mà con vẫn gọi là mẫu phi mười mấy năm nay, thật ra không phải mẹ ruột con, có đúng không?"

Mộ Diên đứng thẳng người lên, "Bất kể thái tử điện hạ nghe được lời đồn nhảm ở đâu, cũng đừng để trong lòng. Thái tử là huyết mạch Hòa thị hoàng tộc, phụ hoàng và mẫu hậu của điện hạ là đương kim hoàng thượng và hoàng hậu. Tương lai thái tử sẽ kế thừa đại thống, để giang sơn Hòa thị được truyền nối vạn đời."

Thái tử phá lên cười, "Cha nói ra những lời này mà không chột dạ ư? Hòa thị hoàng tộc cái gì? Con vốn chẳng có quan hệ gì với Hòa thị hoàng tộc cả. Mẫu thân của con là một nữ tử giang hồ, con thật ra là con riêng của cha, đúng không?"

An Thuận vương cao giọng quát, "Xin thái tử đừng nói bừa."

Mộ Trinh lắc đầu, "Phụ vương đúng là cả đời cẩn thận thành tính. Hiện giờ còn ai trị tội nổi An Thuận vương phủ chúng ta nữa? Người thành hôn với nữ tử mà mình không yêu, lại buộc con trai mình nhận người khác làm cha, lẽ nào là để giang sơn Hòa thị thiên thu vạn đại đấy ư?"

https://thuviensach.vn

Mộ Diên trầm giọng, "Thái tử, những lời này của điện hạ đã gần tới mức nói càn nói bậy rồi, hãy mau quay về Đông cung đi."

Thái tử lại cười khanh khách, "Phụ vương quả là tận tâm kiệt lực vì giang sơn xã tắc đấy. Trong phòng người vẫn cất giấu bức họa một nữ nhân, từ nhỏ con đã thấy rồi. Bà ta mới là mẹ ruột của con."

Sắc mặt Mộ Diên lạnh buốt, "Có phải điện hạ gặp ai rồi không? Thái tử, dân phụ đó không có quan hệ gì với người cả. Thái tử điện hạ là huyết mạch Hòa thị hoàng tộc, tương lai sẽ kế thừa giang sơn đại thống của Ứng triều, đừng vì mấy chuyện nhỏ mà làm hỏng đại cục."

Mộ Trinh cau mày nhìn Mộ Diên hồi lâu, đoạn nói, "Cha, nếu ngay cả người mình yêu thương, cha cũng không dám nhận, thì đòi cả thiên hạ này làm gì? Con cho rằng, giành được giang sơn thì phải theo ý con." Dứt lời, phất tay áo đi thẳng.

Gương mặt Mộ Diên không chút biểu cảm, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng sầm lại sau lưng Mộ Trinh. Lát sau ông ta lấy bút giấy, vẽ một bức chân dung, rồi gọi một tên tùy tùng lại bảo, "Điều tra xem nữ nhân này ở lữ quán nào trong kinh thành."

Chập tối, Mộ Trinh quay về Đông cung, phê duyệt một loạt tấu chương, dùng xong cơm tối, tắm rửa đi nghỉ. Đến canh ba, thân thể thái tử trên giường đột nhiên lõm xuống, sau đó lại bốc lên, không hề phát ra tiếng động. Chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, thái giám cung nữ hầu hạ ngoài trướng cũng như những lần trước, không hề phát giác.

Mộ Trinh bước xuống bậc cấp quanh co, băng qua thông đạo, đi đến thạch thất phía cuối đường.

Giữa thạch thất, chín đệ tử Thanh Huyền phái đang đứng quanh một bát quái đồ cực lớn. Tử khí ngùn ngụt bốc lên từ âm dương nhãn ở giữa bát

https://thuviensach.vn

quái đồ, nâng hẳn một chiếc đỉnh lên. Làn nước đen cuồn cuộn trong đỉnh có ngâm một vật, chính là "bảo bối" đoạt được từ Thanh Sơn. Trọng Hoa Tử ngồi ngay ngắn bên cạnh bát quái trận, tay cầm phất trần. Mộ Trinh bước tới trước mặt lão, "Sư phụ."

Trọng Hoa Tử đứng dậy thi lễ, "Thái tử điện hạ."

Mộ Trinh hài lòng nhìn chăm chăm đỉnh đồng đang sôi sùng sục, "Nước trong đỉnh đã đen đặc cả, sắp đến lúc rồi phải không?"

Trọng Hoa Tử khom mình đáp, "Bẩm điện hạ, sắp rồi."

Thái tử chắp tay cau mày, "Bản cung cứ canh cánh trong lòng, rốt cuộc Lạc Việt có phải hậu duệ Hòa thị hay không?"

Trọng Hoa Tử đáp, "Xin điện hạ yên tâm. Bần đạo rất hiểu Hạc Cơ Tử, nhìn thái độ của lão có thể khẳng định, Lạc Việt đích xác là tử tôn Hòa thị. Lần trước trên đỉnh Thiếu Thanh, Lạc Việt đã phát cuồng, chuyện này càng chứng minh trong huyết mạch hắn có thứ đó."

Thái tử gật đầu, "Vậy thì tốt, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, bản cung cũng không muốn động đến hoàng đế. Nói gì thì nói, để ông ta bình an nhường ngôi cho bản cung vẫn hơn."

Đợi thái tử đi khỏi, Trọng Hoa Tử bước đến bên tường, ấn hai tay vào tường đá, lập tức trên tường hé ra một cánh cửa, để lộ một gian mật thất phía sau. Trong phòng có bốn người ngồi xếp bằng, tay chân đều bị xiềng xích khóa chặt, chính là Hạc Cơ Tử, Tùng Tuế Tử, Ẩn Vân Tử, Trúc Thanh Tử. Trọng Hoa Tử vuốt râu dụ dỗ, "Hạc Cơ chưởng môn, cao túc Lạc Việt hiện cũng đã ở trong nhà lao, sắp bị đưa đến tế đàn rồi, tội gì phải khăng khăng giữ kín bí mật kia nữa? Nếu bằng lòng nói cho bần đạo biết, thứ mà chưởng môn Thanh Huyền đời đời bảo hộ là gì, biết đâu bần đạo có thể thương lượng với thái tử, giữ lại mạng cho cao túc."

https://thuviensach.vn

Hạc Cơ Tử đáp, "Bần đạo không biết Trọng Hoa chưởng môn muốn nói tới cái gì?"

Tùng Tuế Tử cảnh cáo, "Trọng Hoa Tử, bần đạo khuyên ngươi nên dừng cương trước vực thẳm đi, đừng tự cho mình thông minh, đến cuối cùng chỉ tự hại mình thôi."

Trọng Hoa Tử cười khà, "Xem kìa, Hạc Cơ chưởng môn, lệnh sư đệ rốt cuộc vẫn thực tế hơn ông đấy, bần đạo dù sao cũng là người Thanh Huyền, đối với di vật của sư tổ năm xưa chưa biết được, đương nhiên lòng rất hiếu kỳ. Thôi cũng được, chẳng bao lâu nữa, không chừng các vị lại vật nài được tiết lộ cho bần đạo."

Hạc Cơ Tử nói, "Trọng Hoa chưởng môn, dù có thứ như vậy, thì chưởng môn giành được nó cũng chỉ chuốc lấy tai họa, không thể dựa vào đó mà pháp lực đại tiến, tu thành đại đạo được đâu. Thứ thần khí mà chưởng môn đang tế luyện để sát thần đắc đạo, chỉ e kết quả càng vạn kiếp bất phục thôi."

Trọng Hoa Tử vuốt râu phản bác, "Ngay cả thần tiên cũng có thể không theo quy củ, trái lại còn được thiên mệnh thừa nhận, vì sao con người lại không thể?"

Trúc Thanh Tử than, "Hoang đường, quá hoang đường."

Trọng Hoa Tử chẳng buồn để tâm, khép cửa lùi ra.

Bình Bắc vương Chu Lệ đích thân suất lĩnh ba vạn đại quân, giương ngọn cờ tiễu trừ yêu nghiệt thanh lọc triều cương, rầm rộ chém giết tiến về Ứng Kinh, đi đến ngã ba sông thì bị một thái giám chặn lại, rút ra một đạo thánh chỉ, tuyên đọc, yêu nghiệt loạn đảng trong kinh đều đã được thanh trừng, Bình Bắc vương kéo tới hộ giá, trung dũng đáng khen, thưởng một chiếc đai ngọc, mười đóa kim hoa, lệnh lập tức quay về Bắc quận. Chu Lệ

https://thuviensach.vn

ngạo mạn không vái lạy, còn cướp lấy thánh chỉ trong tay viên thái giám, chất vấn, "Tại sao trên thánh chỉ không có bút tích của hoàng thượng? Yêu nghiệt loạn đảng vẫn hoành hành trong kinh, thiên hạ đều biết, cả tông miếu cũng bị hủy hoại, tên đầu sỏ còn chưa bị xử tử, sao có thể nói là đã được thanh trừng sạch sẽ? Rõ ràng là loạn đảng giả truyền thánh chỉ, lừa bản vương điều quân quay về, bản vương há lại mắc bẫy các người sao?"

Viên thái giám kia bẻ lại, "Thánh chỉ thường do trung thư lệnh chấp bút, đâu phải thánh chỉ nào cũng là ngự bút thánh thượng, vương gia đã phân biệt được ngự bút của thánh thượng, sao lại không nhận ra ngọc tỉ?"

Chu Lệ lập tức quát bảo tả hữu, lôi viên thái giám ra chém. Đám thân binh dưới trướng An Thuận vương hộ tống viên thái giám kia tới truyền chỉ cũng chém hết lượt.

Hai ngày sau, quân của Bình Bắc vương và quân tiên phong của An Thuận vương khai chiến tại Đào Thành.

Trong kinh thành, An Thuận vương nhận được tin báo, vội bàn bạc cùng thái tử và Phụng Đồng.

Thái tử nói, "Bình Bắc vương quả là ngu xuẩn, lão chém thái giám truyền chỉ, vừa khéo gánh ngay lấy tội mưu nghịch. Đồ ngu ngốc Chu Lệ này, bất luận ra sao, đều không phải đối thủ của phụ vương."

An Thuận vương liền nhắc, "Thái tử điện hạ lỡ lời rồi."

Mộ Trinh thoáng ngớ ra, đoạn cười nói, "Phải phải, nhất thời vẫn chưa đổi được cách xưng hô. Là bất luận ra sao, đều không phải đối thủ của An Thuận vương gia." Nói rồi nhìn sang Phụng Đồng.

Phụng Đồng nói, "Không sao, chỉ cần điện hạ đừng lỡ lời trên triều đình trước mặt bá quan là được." Lại bàn, "Chu Lệ chẳng có gì đáng ngại, nhưng phải dè chừng có kẻ thừa nước đục thả câu."

https://thuviensach.vn

Mộ Trinh tiếp lời, "Chuyện đó đương nhiên, nhất là hai gian lao phòng kia, phải làm phiền An Thuận vương gia và Đồng tiên sinh trông coi nghiêm ngặt giùm cho."

Binh mã của Chu Lệ kịch chiến cùng quân tiên phong của An Thuận vương tại Đào Thành suốt mấy ngày, đôi bên lâm vào thế giằng co. An Thuận vương lệnh cho quân tiên phong lui lại mấy trăm dặm, nhường Đào Thành cho Chu Lệ, Chu Lệ sau khi chiếm được Đào Thành bèn thừa thắng xông lên, song quân của An Thuận vương chỉ lui mà không thủ, chẳng mấy chốc, quân Bình Bắc vương lại chiếm được mấy tòa thành nữa. Chu Lệ mừng rỡ, vung tiễn mời một đám văn sĩ nổi danh tới, lệnh cho bọn họ đặt ra một bài hịch trừ loạn đảng, phò giúp hoàng đế, lưu truyền trong thiên hạ. Đại quân giương cao lá cờ phò giúp hoàng đế, anh dũng xông lên.

Hòa Thiều trong cung, những lúc nửa mê nửa tỉnh cũng nghe thấy báo tin chiến trận. Vương công công hầu hạ hoàng đế lau nước mắt thì thào, "Thật không ngờ Chu Lệ lại là trung thần."

Hòa Thiều ho sù sụ mấy tiếng, mệt mỏi nói, "Trung thần nỗi gì, chẳng qua là không chịu ở dưới cha con họ Mộ, muốn tranh quyền đoạt vị mà thôi. Tiếc rằng, lão không địch lại Mộ Diên."

Hoàng hậu ngồi trên đầu giường nghẹn ngào chen vào, "Bất luận lão mưu tính chuyện gì, miễn diệt trừ được vây cánh Mộ thị chút nào hay chút nấy."

Hòa Thiều gắng gượng xua tay, "Nàng ăn nói cho cẩn thận, trẫm chẳng còn bao lâu nữa, nhưng ngày tháng của nàng còn dài, phải biết nghĩ cho tương lai, đừng nói lung tung."

Hoàng hậu không nén được lại nức nở sụt sùi, "Hoàng thượng ơi... cả một triều đình như vậy, sao lại thành ra thế này?"

https://thuviensach.vn

Hòa Thiều cười khổ đáp, "Nói như quốc sư thì, đây... đây chính là thiên mệnh."

Trong tĩnh thất tại Hoàng Từ cung, Sở Linh quận chúa cũng đang luận bàn thế cuộc với thái hậu.

"Chu Lệ và phụ vương tiểu nữ giao hảo với nhau đã nhiều năm, còn cùng được phong vương, về sau Tây quận và Bắc quận lục đục, khi tiểu nữ ra chiến trường, cũng từng giao thủ mấy lần với Bắc quận. Chu Lệ tài năng cũng chỉ tầm tầm, dưới trướng lại không có mãnh tướng, nhất định không địch lại đại quân An Thuận vương. Nếu hoàng thượng có thể điều động một lộ binh mã khác, thì đây chính là thời cơ tuyệt diệu."

Thái hậu cay đắng nói, "Hiện giờ quần thần cả triều đều hướng về thái tử, đâu còn binh mã nào bảo hộ được hoàng thượng nữa? Dù Chu Lệ và An Thuận vương cá chết lưới rách, hoàng thượng cũng chẳng có năng lực trở tay thủ lợi."

Sở Linh quận chúa đỏ hoe mắt, "Tiếc rằng Tây quận đã bị An Thuận vương chiếm giữ, bằng không tiểu nữ dù phải liều mạng, cũng nguyện suất lĩnh tất cả binh mã Tây quận bảo hộ hoàng thượng, thái hậu và hoàng hậu nương nương."

Thái hậu cũng rưng rưng nước mắt, "Những kẻ nhan nhản khắp triều đường luôn miệng tự xưng trung nghĩa xưa kia, lại chẳng bằng một nữ tử yếu đuối...

đáng tiếc đáng tiếc..."

Sở Linh quận chúa lại nói, "Dù là nữ tử, cũng có thể ra sức vì triều đình và hoàng thượng kia mà. Không dám giấu thái hậu, tiên phụ vẫn còn vài thuộc hạ cũ ở Tây quận, lâu nay vẫn ẩn nấp không hành động, nếu thái hậu có gì cần căn dặn, xin cứ sai khiến Nhược San đây."

https://thuviensach.vn

Thái hậu nghe nói liền nắm lấy tay quận chúa, nước mắt lã chã, đoạn mở một ngăn kín trên bàn trang điểm, rút ra một tờ giấy, "Các cựu thần vẫn trung thành với hoàng thượng, đều được ghi cả trong đây. Nhưng một khi ai gia tiếp xúc với bọn họ, nhất định sẽ bị người của An Thuận vương phát giác. Nếu Tây quận vẫn còn người hữu dụng trong kinh thành, có thể thay ai gia chuyển lời tới các cựu thần kia không?"

Sở Linh quận chúa nhận lấy danh sách, gật đầu.

Sở Linh quận chúa vừa quay về chẳng bao lâu thì thái tử đến. Cô ta bèn đứng dậy nghênh đón, "Thái tử điện hạ gần đây bận bịu chính sự, vậy mà vẫn tới thăm Nhược San, Nhược San cảm kích vô cùng."

Mộ Trinh đáp, "Chính vì quá nhiều chuyện vặt vãnh, phát bực cả mình, nên mới tới thăm nom nàng."

Sở Linh quận chúa e thẹn cúi đầu. Mộ Trinh giơ tay chạm vào tóc mai quận chúa, "Bản cung nghe nói, lúc nàng còn ở Tây quận, từng ra trận đánh giặc như nam nhi, có biết quân đội Bắc quận mạnh yếu thế nào không?"

Sở Linh quận chúa nhỏ giọng thưa, "Sao dám phô cái xấu trước mặt thái tử, Chu Lệ tuyệt đối không địch lại đại quân của điện hạ. Đến lúc đó thiên hạ quy về một mối, tất cả binh quyền đều về tay hoàng thượng, tiểu nữ tại đây xin cung hỉ điện hạ trước."

Mộ Trinh nói, "Mỗi câu nàng nói, đều vừa khéo xoa dịu được bản cung, đối với bản cung, nàng quả là một chén rượu quên sầu, một đóa hoa biết nói vậy."

Sở Linh quận chúa đỏ mặt, "Nhược San có một vật này, muốn dâng lên thái tử." Đoạn rút trong tay áo ra một tờ giấy cũ đã gập lại.

https://thuviensach.vn

Mộ Trinh nhận lấy mở ra xem, "Là một tờ danh sách à?" Tuy ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên nhưng trong lòng đã ngầm rúng động, những cái tên ghi trên này đều là các quan lại tâm phúc của phủ An Thuận vương và phủ quốc sư.

Sở Linh quận chúa yêu kiều đáp, "Chính thế, danh sách này Nhược San lấy được từ tay thái hậu. Lan Hoa ám vệ của Tây quận vương phủ trung thành kiêu dũng, khắp thiên hạ này, chỉ mình tiểu nữ mới có thể điều động. Thái hậu gọi tiểu nữ tới, nói rằng thái tử mưu đồ soán vị, lệnh cho tiểu nữ sai Lan Hoa ám vệ liên hệ với những người trong danh sách này."

Thái tử cau mày, "Nhưng nàng đang ở trong thâm cung, làm sao điều động được Lan Hoa ám vệ?"

Sở Linh quận chúa dịu dàng thưa, "Thái hậu cho phép tiểu nữ sáng ngày mai ra khỏi hoàng cung bái vọng vong phụ vong mẫu, hôm nay tiểu nữ đã làm ra một loại hương bánh, sau khi ra khỏi thành sẽ đốt lên, mùi hương lan tỏa khắp mấy dặm, Lan Hoa ám vệ thường đem theo một loài ong Tây Vực, ngửi thấy mùi hương này tất sẽ bay đến, bọn họ sớm đã biết tiểu nữ thân tại hoàng cung, nghe hiệu triệu ắt theo đàn ong mà tìm tới."

Thái tử nhìn Sở Linh quận chúa không chớp mắt, hồi lâu mới nâng cằm cô ta lên, "Nàng thông tuệ giỏi giang như vậy, bảo bản cung phải ban thưởng thế nào mới xứng đây?"

Sở Linh quận chúa thẹn thùng cúi đầu, "Nhược San không cần ban thưởng, thái hậu và hoàng thượng đều bị nghiệt long và Lạc Việt mê hoặc, Nhược San thề không đội trời chung với tên Lạc Việt đó. Thái tử mới thật là chân mệnh thiên tử, chỉ cần thái tử có thể thay Nhược San giết chết Lạc Việt, báo thù cho cha mẹ thì Nhược San có tan xương nát thịt cũng cam lòng."

https://thuviensach.vn

Thái tử đưa tay nựng má quận chúa, cảnh tượng trong phòng lại hắt bóng ra cây lá bên ngoài phòng, thân mật âu yếm.

Chiều hôm ấy, Đàm Đài Dung Nguyệt tới thỉnh an thái hậu, thấy trong điện hỗn tạp nhiều mùi hương, bèn thuận miệng hỏi, "Thơm quá, nương nương định chế hương thơm ư?"

Thái hậu chỉ cười không đáp.

Các cung nữ trong Hoàng Từ cung đều khinh bỉ nhân phẩm Đàm Đài Dung Nguyệt, chẳng buồn đáp lời nàng. Đàm Đài Dung Nguyệt ngồi trơ ra đó một hồi, lại có hoạn quan đưa hương liệu tới. Tiểu cung nữ cầm bút ghi lại tên hương liệu được đưa tới, rồi kiểm tra đối chiếu. Đàm Đài Dung Nguyệt ngồi nghe chốc lát, thầm lấy làm ngạc nhiên, lại định thần phân biệt rõ những mùi hương có trong hương liệu, đợi hoạn quan đưa hương liệu lui xuống, mới lên tiếng hỏi, "Nương nương, tiểu nữ to gan hỏi một câu, hương thơm trong điện này, mùi túy hồng hoa Tây Vực là đậm nhất, đó có phải nguyên liệu chủ đạo không ạ?"

Thái hậu lệnh cho các tiểu cung nữ thu dọn hết hương bưng vào phòng trong, rồi mới đáp, "Không ngờ Dung Nguyệt cũng thông thạo cả việc chế hương."

Đàm Đài Dung Nguyệt thưa, "Thuở nhỏ tiểu nữ được gia mẫu truyền dạy qua loa, chỉ có thể nhận biết sơ sơ vài loại hương liệu mà thôi. Nương nương dùng đến những loại hương liệu này, hình như có thể phối chế một loại hương lan."

Một cung nữ hầu bên cạnh thái hậu quở, "Nương nương muốn chế loại hương nào, tiểu thư há tự tiện hỏi được sao? Nguyên liệu chủ đạo đã là túy hồng hoa Tây Vực, sao lại chế thành hương lan?"

https://thuviensach.vn

Đàm Đài Dung Nguyệt đứng dậy thi lễ, "Là tiểu nữ quá phận. Thái hậu nương nương không chế hương lan thì tốt rồi. Hương lan đó... Tuy hương thơm thanh nhã, nhưng khi dùng phải thận trọng. Có lẽ không tốt cho hoàng thể của nương nương."

Thái hậu trầm ngâm hồi lâu rồi nói, "Dung Nguyệt, ai gia hiểu con có ý tốt, thời tiết hôm nay oi bức quá, con về nghỉ ngơi đi. Đợi tới bữa tối lại đến bầu bạn với ai gia."

Đàm Đài Dung Nguyệt đành cáo từ lui xuống.

Đám tiểu cung nữ hầu hạ dưới hành lang xì xào, "Nương nương thật là khoan hồng đại lượng, hạng người này đáng lẽ phải cho về nhà từ sớm rồi mới phải."

"Nương nương cũng chẳng buồn nhìn đến cô ta nữa rồi. Da mặt cô ta dày thật đấy, nếu là tôi, hẳn đã tự xin chỉ về nhà rồi."

"Ai da, người ta đâu nỡ về nhà. Không ở trong cung, càng đừng hòng gặp được thái tử. Nói không chừng vừa về nhà, thái tử đã quên khuấy có người như vậy từng tồn tại, chẳng qua cô ta toàn dựa vào thái hậu nương nương dìu dắt, vậy mà dám tráo trở, quả là hạng vong ân phụ nghĩa."

...

Tiếng xì xào của họ không thể coi là nhỏ, vừa đủ để Đàm Đài Dung Nguyệt nghe thấy. Tiểu cung nữ theo hầu Đàm Đài Dung Nguyệt lén liếc thấy sắc mặt nàng càng lúc càng sa sầm, bèn cười vụng trong lòng. Đi đến khúc ngoặt hành lang, Đàm Đài Dung Nguyệt đột nhiên dừng bước quay phắt lại. Đám cung nữ đang xì xầm bàn tán lập tức ngậm miệng. Chỉ thấy nàng cau mày nói, "Ta muốn tới Tư An cung một chuyến."

Cung nữ thưa, "Trong nội cung không thể tùy tiện đi lại, phải xin ý chỉ thái hậu nương nương đã..." Chưa nói dứt lời, một cung nữ lớn hơn đã

https://thuviensach.vn

ngầm bấm ả một cái, đoạn tiếp lời, "Khỏi cần đi, tiểu thư được thái hậu nương nương yêu thương như vậy, thái hậu đã căn dặn, Đàm Đài tiểu thư có thể tùy ý đi lại trong nội cung. Thi Vân Thi Hà, theo hầu tiểu thư tới Tư An cung."

Hai cung nữ vâng dạ bước lên thi lễ, rồi cùng ba bốn cung nữ khác dẫn Đàm Đài Dung Nguyệt tới Tư An cung.

Cung nữ vừa nói đưa mắt nhìn theo bóng họ xa dần, lấy khăn tay bưng miệng cười hi hí. Một tiểu cung nữ khác nói, "Linh Thiến tỉ tỉ lợi hại ghê. Đàm Đài Dung Nguyệt lần này xui xẻo thật rồi."

Linh Thiến phẩy phẩy khăn tay làm gió, "Cô ta ấy à, nhất định là nghe chúng ta châm chọc, không tiện phát tác, lại ghen tị với Sở Linh quận chúa gần đây hay được thái tử tới thăm, nên tới Tư An cung tìm Sở Linh quận chúa trút giận. Hí hí, đúng là đồ ngốc! Trong hậu cung tối kỵ ghen tuông làm ầm ĩ, thái tử đã sẵn ghét ả, ả lại làm loạn lên như vậy thì cả đời này cũng đừng mong chạm được đến cửa hoàng cung."

Các cung nữ đều bưng miệng cười thầm.

"Tiếc ghê, cả bọn chúng ta không thể tới đó xem. Tận mắt chứng kiến cô ả làm om sòm thế nào. Hằng ngày làm bộ đoan trang hiền thục, lần này cuối cùng cũng lòi đuôi cáo ra rồi. Ha ha..."

Đàm Đài Dung Nguyệt đến Tư An cung, vừa hay Trần thái phi đi vắng, chỉ có Sở Linh quận chúa bước ra nghênh tiếp, mừng rỡ nói, "Dung Nguyệt, hóa ra là muội. Ta vào cung bấy lâu nay, vẫn ngong ngóng gặp muội nói chuyện... Từ sau khi từ biệt ở Tây quận, muội vẫn khỏe chứ?"

Đàm Đài Dung Nguyệt đáp, "Nhược San, muội cũng nhớ tỉ lắm. Chẳng rõ có tĩnh thất nào để hai ta tiện hàn huyên không?"

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên mặt Đàm Đài Dung Nguyệt rất gượng gạo, song Sở Linh quận chúa như không hề phát giác, niềm nở dẫn nàng vào gian điện nơi mình ở. Đàm Đài Dung Nguyệt vừa vào cửa bèn bảo những người xung quanh, "Các ngươi tạm lui xuống đi, ta có chuyện riêng muốn nói với quận chúa."

Cung nữ hầu hạ trong Tư An cung phụng mệnh lui xuống, Đàm Đài Dung Nguyệt cẩn thận khép cửa lại. Đám cung nữ bắt đầu xì xào, "Đàm Đài tiểu thư xem ra chẳng có ý tốt gì đâu." Họ toan lại gần nghe lén thì cửa đột ngột mở ra "két" một tiếng, Đàm Đài Dung Nguyệt đứng trước cửa nghiêm nghị nói, "Có thể lùi ra xa hơn một trượng không, ta và quận chúa nói chuyện, không muốn bị người ngoài quấy nhiễu."

Các cung nữ y lời lui xuống, nhìn theo cánh cửa khép lại, "Ghê gớm quá nhỉ!"

Thi Vân cười nhạo, "Có lẽ cũng chỉ ghê gớm được một lúc này thôi."

Trong phòng, Sở Linh quận chúa ân cần rót trà cho Đàm Đài Dung Nguyệt, kéo nàng cùng mình ngồi xuống. Đàm Đài Dung Nguyệt nhìn thẳng vào cô ta, "Nhược San, nói cho muội biết đi, rốt cuộc tỉ đang tính toán chuyện gì vậy?"

Sở Linh quận chúa tròn mắt vẻ ngây thơ, "Hả?"

"Có phải tỉ nói với thái hậu, định điều động Lan Hoa ám vệ trợ giúp nương nương không?" Đàm Đài Dung Nguyệt hỏi thẳng, "Thái hậu và hoàng thượng hoàng hậu hiện giờ đã thảm lắm rồi, tỉ nỡ lòng nào ném đá xuống giếng nữa?"

Sở Linh quận chúa càng ra vẻ ngỡ ngàng không hiểu, "Dung Nguyệt, sao ta càng nghe càng không hiểu muội nói gì thế? Cái gì Lan Hoa vệ, lại cả thái hậu và hoàng thượng hoàng hậu cơ? Ta là kẻ côi cút, được thái tử ân

https://thuviensach.vn

điển cho vào ở nhờ trong lãnh cung, sao có thể tiếp xúc với các bậc bề trên chứ?"

Đàm Đài Dung Nguyệt cau mày, "Muội không biết tỉ dùng cách nào, nếu không có chuyện Tây quận, có lẽ muội sẽ cho rằng tỉ thật lòng muốn giúp thái hậu... Tỉ muốn mượn chuyện này để giành lấy lòng tin của thái tử ư?"

Sở Linh quận chúa tròn xoe mắt, nắp tách trà lập tức rơi xuống sàn, giọng nói cũng vút lên, "Dung Nguyệt, ta biết rồi, muội nói một tràng toàn những điều ta không hiểu, là cho rằng ta giành thái tử với muội ư?" Dứt lời, cô ta nhào đến túm lấy cánh tay Đàm Đài Dung Nguyệt, bộ móng dài bấu vào thịt nàng, "Dung Nguyệt, muội phải tin ta. Thái tử chỉ thương xót ta thôi, ta ngàn vạn lần không thể tranh giành điện hạ với muội đâu. Phụ thân muội là thừa tướng, trong khi ta chẳng có gì cả, dựa vào cái gì mà đòi tranh với muội? Muội đừng đa nghi. Muội đừng..." Vừa nghẹn ngào nói vừa lã chã nước mắt.

Đàm Đài Dung Nguyệt đau đớn nhìn Sở Linh quận chúa, "Nhược San, muội coi tỉ là bạn thân nên mới tới khuyên can. Tỉ tưởng muội không biết chân tướng việc Tây quận vương gia và vương phi trúng độc ư..."

Sở Linh quận chúa đang cúi đầu thút thít chợt ngẩng phắt lên, hàn quang trong tay lấp loáng, một thanh chủy thủ đã kề lên cần cổ Đàm Đài Dung Nguyệt, vẻ đau khổ oan ức vừa rồi đã biến sạch, chỉ còn sát khí lồ lộ trong mắt. Cô ta hạ giọng cực thấp, "Đàm Đài Dung Nguyệt, ngươi lén la lén lút với tên Lạc Việt kia, còn làm bộ thanh cao trinh bạch nỗi gì? Ngươi tưởng ta hiền đến nỗi mặc cho ngươi khoa tay múa chân trước mặt ta ư? Ta chỉ cất tay là giết được ngươi, chẳng qua còn giữ ngươi lại là bởi không muốn ngươi được chết nhẹ nhàng khoan khoái như vậy thôi. Ứng triều sớm muộn cũng bại vong, nhưng trước lúc nó bại vong, ta phải kéo tiện nhân ngươi xuống bùn đã." Đoạn cô ta thu chủy thủ lại, mau lẹ nhào về phía chiếc bàn bên cạnh, kêu "ai da" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Các cung nữ cuống quýt đẩy cửa xông vào, chỉ thấy Sở Linh quận chúa ngồi bệt dưới đất, xung quanh là ấm trà tách trà vỡ nát, quận chúa lồm cồm bò dậy lau nước mắt, gượng cười, "Không có gì, là ta vô ý ngã thôi."

Đàm Đài Dung Nguyệt đứng một bên, mặt đầy vẻ chán ghét. Sở Linh quận chúa lau nước mắt, "Ta... nhất thời tuột tay."

Các cung nữ bèn xúm lại đỡ Sở Linh quận chúa, đồng thời thu dọn bàn ghế và đống mảnh vỡ dưới đất. Quần áo Sở Linh quận chúa bị nước trà làm ướt một mảng, tóc mai rối tung, cánh tay rách toạc một đường rướm máu.

Thi Vân Thi Hà cúi mình thưa với Đàm Đài Dung Nguyệt, "Nếu tiểu thư và quận chúa đã 'hàn huyên' xong, xin tiểu thư về đi thôi."

Sở Linh quận chúa lau nước mắt, nhìn nàng đầy vẻ vật nài tội nghiệp, "Dung Nguyệt, chúng ta vẫn là hảo tỉ muội phải không?"

Đàm Đài Dung Nguyệt bỗng nhoẻn cười, "Phải." Đoạn bước tới trước mặt Sở Linh quận chúa, các cung nữ vừa toan ngăn cản thì nàng đã nắm lấy cánh tay Sở Linh quận chúa, rút phắt thanh chủy thủ trong tay áo cô ta ra. Các cung nữ đều kinh ngạc trợn tròn mắt, Đàm Đài Dung Nguyệt đặt thanh chủy thủ xuống bàn, "Tỉ tỉ, mang vật sắc nhọn bên mình phải cẩn thận đấy, kẻo chưa đả thương được người đã cắt phải mình." Dứt lời, nàng quay ngoắt người đi thẳng.

Đến chập tối, thái hậu gọi Đàm Đài Dung Nguyệt vào điện, hỏi chuyện nàng tới thăm Sở Linh quận chúa.

Đàm Đài Dung Nguyệt ung dung thừa nhận. Thái hậu hỏi, "Con tới thăm quận chúa có chuyện gì?"

Đàm Đài Dung Nguyệt đáp, tới tìm quận chúa tâm sự. Thái hậu nhắm mắt lại chốc lát rồi từ từ mở ra, nói, "Bấy lâu nay con ở trong cung hầu hạ

https://thuviensach.vn

khiến ai gia rất vui. Nhưng hiện giờ chuyện trong cung rối ren bận bịu, con lại nhớ nhung cha mẹ, ai gia đành cho người đưa con về nhà vậy."

Đàm Đài Dung Nguyệt hành lễ nhận lệnh, lặng lẽ quay về phòng mình.

Sau bữa cơm tối, Sở Linh quận chúa lại bí mật tới bái kiến thái hậu, thần sắc vẫn không khác gì khi trước, chỉ là hai mắt đỏ hoe sưng húp, nét mặt vàng vọt.

Thái hậu đưa chiếc hộp nhỏ đựng bánh hương vừa chế được cho quận chúa, nắm tay cô ta, ôn tồn nói, "Hôm nay tủi cho ngươi quá."

Sở Linh quận chúa cúi đầu, "Tiểu nữ không hiểu thái hậu đang nói đến chuyện gì? Hôm nay tiểu nữ và Dung Nguyệt muội muội hàn huyên rất vui..." Đoạn cắn môi, nói đầy ấm ức, "Bởi thế tiểu nữ to gan xin thái hậu bỏ qua cho muội ấy tội chưa có ý chỉ mà đã tự tiện đến Tư An cung gặp tiểu nữ."

Thái hậu vỗ vỗ mu bàn tay ả an ủi, "Quả là một đứa nhỏ hiểu đại thể."

Sáng hôm sau, Đàm Đài Dung Nguyệt rời khỏi Hoàng Từ cung, cỗ kiệu nàng ngồi vừa khởi hành nơi cổng thì một cỗ xe đơn sơ từ trong cung chạy ra, lướt qua kiệu của phủ thừa tướng rồi chạy thẳng. Sở Linh quận chúa hé cửa sổ xe, liếc về phía cỗ kiệu của phủ thừa tướng.

Chiều hôm ấy, Sở Linh quận chúa bái tế song thân xong xuôi về cung, lại ngầm truyền tin báo với thái hậu rằng mọi chuyện đều đã ổn thỏa. Trong vòng hai ba ngày, mật thám báo về cho Mộ Trinh, phụng mệnh điều tra, giả làm Lan Hoa ám vệ liên lạc với những quan viên có tên trong danh sách, quả nhiên bọn họ đáp ứng sẽ tùy cơ ứng biến, dốc sức vì giang sơn Hòa thị. Mộ Trinh lập tức sai người bịa đặt tội danh, xử lý nhanh gọn bọn họ, đồng thời thông báo với Phụng Đồng và An Thuận vương. Phụng Đồng phân

https://thuviensach.vn

tích, "Mấy người này trừ hay không trừ cũng chẳng ảnh hưởng gì, nếu hiện giờ trừ khử họ, lại khiến kẻ khác thấy thái tử hành sự nghiêm khắc."

Mộ Trinh nói, "Tiên sinh nói rất đúng, nhưng rung cây nhát khỉ cũng có thể khiến một số người gạt bỏ những tư tưởng không nên có, mở to mắt ra nhìn thời cuộc."

Phụng Đồng không nói gì nữa.

Sau khi Mộ Trinh đi khỏi, An Thuận vương áy náy bảo Phụng Đồng, "Đồng tiên sinh, thái tử trẻ tuổi, tính tình lỗ mãng, mong tiên sinh đừng để trong lòng."

Phụng Đồng cười đáp, "Vương gia yên tâm, thái tử là người được trời cao chọn lựa, ta sẽ phò trợ điện hạ đến cùng."

Tuy Phụng Đồng nói vậy nhưng An Thuận vương vẫn không yên tâm được, thái tử gần đây ngày càng xấc láo, dần tỏ thái độ không chịu nghe theo Phụng Đồng, khiến An Thuận vương có phần lo lắng, nhưng cũng chẳng có biện pháp gì, đành sai người theo dõi thái tử chặt chẽ. Vừa dặn dò thuộc hạ xong, lại thấy một tên tùy tùng hối hả trở về báo, "Bẩm vương gia, người vương gia sai điều tra lần trước, tiểu nhân đã tra được rồi. Nữ tử đó trọ tại Bát Phương lữ quán trên phố Mộc Ân." Ngập ngừng một lát, bèn bổ sung, "Sau đó thái tử lại tới gặp bà ta mấy lần."

An Thuận vương thở dài, đến chập tối bèn đổi sang thường phục, lặng lẽ ra khỏi phủ.

Tiểu nhị khẽ gõ cửa một gian phòng thượng hạng của Bát Phương lữ quán, cửa phòng mở ra, một tà áo xanh đứng sau cánh cửa, trông thấy An Thuận vương đứng sau tiểu nhị, như đã dự liệu trước bèn mời ông vào. An Thuận vương vào phòng ngồi xuống, "Nàng đoán được ta sẽ đến ư?"

Lục La phu nhân thở dài, "Thiếp vẫn luôn đợi chàng."

https://thuviensach.vn

An Thuận vương nghiêm mặt, "Đã vậy chúng ta thẳng thắn với nhau đi. A La, ta đã nói nàng đừng tìm thái tử, sao nàng còn tới kinh thành?"

Lục La phu nhân hờ hững đáp, "Thiếp chỉ muốn nhìn thấy con mình thôi."

An Thuận vương lạnh lùng, "Đó không phải con nàng, nàng tự cho mình thông minh chỉ tổ làm hỏng đại sự thôi."

Lục La phu nhân cười giễu cợt, "Làm hỏng đại sự mưu nghịch soán vị của chàng ư? Chàng sợ chuyện Trinh nhi không phải con ruột của công chúa mà là con riêng của chàng và một nữ tử giang hồ truyền ra ngoài, khiến mưu đồ bao năm nay của chàng bị hủy trong phút chốc ư? Mộ Diên, buông tay đi, chàng tạo nghiệt còn chưa đủ ư? Tích chút phúc đức cho con cháu sau này, đừng để tới lúc báo ứng lại hối không kịp."

An Thuận vương đáp, "Cả đời này ta không hề tin vào vận mệnh, không tin chuyện báo ứng, có những điều nàng không biết, ta cũng không muốn kéo nàng vào, chỉ cần nàng nhớ kỹ, con trai nàng đã chết từ mười mấy năm trước rồi, thái tử hiện tại không phải con của nàng."

Dứt lời, An Thuận vương đứng dậy bỏ đi. Lục La phu nhân nuốt lệ nói, "Chàng yên tâm, thiếp sẽ đi, không làm lỡ tiền đồ của cha con chàng đâu. Trinh nhi là một đứa nhỏ ngoan, đã tới thăm thiếp mấy lần, tuy nó không gọi thiếp là mẹ, nhưng thiếp đã thỏa mãn rồi... Nghe nói nó sắp thành thân, Đàm Đài Dung Nguyệt là một cô nương tốt, Trinh nhi thành thân với cô ấy thì hay quá. Còn Sở Linh quận chúa, dặn Trinh nhi phải đề phòng, cô gái này tuổi còn nhỏ nhưng tàn độc vô cùng, phu phụ Tây quận vương và tiểu thế tử đều bị cô ta hạ độc giết chết, chính mắt thiếp đã chứng kiến. Di mẫu cô ta là sư muội thiếp, cô ta biết bí mật giữa thiếp và chàng."

https://thuviensach.vn

An Thuận vương khựng bước nhưng cuối cùng vẫn mở cửa đi thẳng, không hề ngoảnh đầu. Nước mắt cuối cùng cũng lăn dài trên má Lục La phu nhân.

Lâm Tinh và Chiêu Nguyên ngoài song cửa thấy hết mọi chuyện, bèn cưỡi mây bay đi. Tôn Bôn ngồi trên mái nhà cách đó khá xa, tủm tỉm hỏi, "Thế nào, hai vị? Tất cả đều như dự liệu phải không?"

Lâm Tinh ừm một tiếng, "Không sai."

Tôn Bôn háo hức hỏi, "Còn gì nữa? Lâm công chúa không khen ngợi tại hạ làm việc đắc lực ư?"

Lâm Tinh hừ mũi, "Đầu tiên phải khen mưu kế của Đỗ mọt sách thật hay."

Tôn Bôn thở dài, "Thôi thôi, góp sức nhiều chưa chắc được công lớn, Tôn mỗ cũng chẳng phải kẻ tham công." Đoạn chìa tay ra hỏi Lâm Tinh, "Thứ kia, có thể cho tại hạ chưa?"

Lâm Tinh ném ra một vật, "Dùng cẩn thận đấy."

Tôn Bôn giơ tay bắt lấy, nhoẻn cười phô hàm răng trắng bóng dưới trăng, "Biết rồi."

Về đến phủ, An Thuận vương không về phòng ngủ mà vòng qua hành lang tới nội viện, đi thẳng tới gian thạch thất giam Lạc Việt. Ông ta chắp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn Lạc Việt, hồi lâu mới thở dài than, "Bản vương thực sự không muốn đả thương ngươi."

Lạc Việt làm thinh nghe tiếp.

An Thuận vương tiếp lời, "Đến giờ bản vương vẫn chưa hại đến tính mạng ngươi, có lẽ cũng vì chút lòng thương người. Hôm nay có người hỏi

https://thuviensach.vn

bản vương có sợ báo ứng không, bản vương đáp rằng chưa hề tin báo ứng, hiện giờ đối với ngươi, bản vương cũng sẽ nói như vậy."

Lạc Việt đáp, "Vương gia làm đại sự, cũng nên nhìn rộng ra một chút."

An Thuận vương lại quan sát Lạc Việt hồi lâu, nét mặt khó đoán, rồi lẳng lặng bỏ đi. Chiêu Nguyên càng cảm thấy bóng lưng ông ta toát lên vẻ tịch mịch.

An Thuận vương vừa về đến phòng ngủ, liền thấy có tin ngoài chiến trường báo về, binh mã Bắc quận đột nhiên biến mất.

Binh mã của An Thuận vương và Chu Lệ giao tranh đã mấy ngày, ông ta dùng kế khiến Chu Lệ hăng hái dẫn quân thẳng một mạch xông đến, sau đó mới bao vây tiêu diệt. Chu Lệ quả nhiên đánh xốc tới y như dự liệu khiến An Thuận vương rất hài lòng, nhưng chẳng rõ tại sao, lúc đi đến vùng Hoắc An, quân Chu Lệ thình lình đóng trại án binh bất động. Binh mã An Thuận vương đành ùa đến bao vây ba mặt, nhưng vẫn không cắt đứt được đường lui của chúng.

Chu Lệ hữu dũng vô mưu, vốn không phải đối thủ của An Thuận vương, ba mặt bao vây đã đủ tiêu diệt quá nửa binh mã lương thảo của lão. Nhưng Chu Lệ đóng giữ Bắc quận mười mấy năm, tích trữ không ít binh mã lương thực, tiền phương bị diệt thì hậu phương lại ùn ùn bổ sung liên tục. An Thuận vương nhất thời cũng không thể tiêu diệt triệt để.

Cứ giằng co như vậy mấy ngày nay, binh mã An Thuận vương cũng hao tổn rất nhiều, An Thuận vương vốn chẳng coi Chu Lệ vào đâu, vậy mà bây giờ cũng không thể xem thường. Cục diện trong kinh thành phức tạp, ông ta không tiện đích thân, đành phái phó tướng đắc lực dẫn binh tăng viện, hằng ngày dùng chim ưng truyền tin tình báo và chỉ điểm chiến cuộc từ xa. Hai ngày nay, phó tướng tuân lệnh An Thuận vương, dụ quân chủ lực của Chu

https://thuviensach.vn

Lệ về hướng Tuyết Thành, quả như sở nguyện, Chu Lệ cắn câu, nào ngờ, đại quân Chu Lệ thình lình mất tích ngay vùng phụ cận Tuyết Thành.

Phó tướng nhất thời bối rối, vội cấp báo.

An Thuận vương trả lời, đại đội nhân mã không thể bỗng nhiên biến mất, quanh Tuyết Thành nhiều rừng núi, chắc chắn chúng đã chia ra trốn vào đó. An Thuận vương hiểu rõ, với tài trí của Chu Lệ, nhất định không thể nghĩ được mưu kế như vậy, hẳn là có người chỉ vẽ. Ông ta bèn sai người lập tức vào nhà giam xem thử tình hình Định Nam vương. Không lâu sau, kẻ được phái đi quay về bẩm báo, Định Nam vương vẫn ở trong nhà lao, không có gì khác thường. An Thuận vương trầm ngâm chốc lát rồi sai chim ưng đưa tin, bảo cho phó tướng tạm thời ở yên đó chờ lệnh. Đoạn tức khắc điểm binh mã, hành quân suốt đêm ra tiền tuyến.

Tối hôm sau, thái tử đem theo một đám đệ tử Thanh Huyền tới đại lao, phất tay buông một câu, "Dẫn đi." Các đệ tử Thanh Huyền lập tức ùa tới, tháo cùm tay cùm chân cho Lạc Việt rồi trói nghiến hắn lại, trên dây trói còn dán cả bùa chú.

Lạc Việt hỏi dò, "Thái tử điện hạ muốn đưa ta đi đâu?"

Mộ Trinh cười nhạt, "Đến nơi khắc biết."

Một tên đệ tử gỡ một chiếc chụp đèn trong nhà lao xuống, ấn một vật trông như lệnh bài vào giá đèn bằng sắt, xoay từ từ.

Nền đất đại lao bỗng mở ra một cái hố lớn.

Đám đệ tử Thanh Huyền đẩy Lạc Việt vào hố, rồi trỏ Lạc Lăng Chi và Đỗ Như Uyên, hỏi Mộ Trinh, "Điện hạ, còn hai tên này tính sao?"

Mộ Trinh đáp, "Thôi, đưa đi một lượt vậy, để hai người bọn chúng đứng một bên làm nhân chứng, xem vở kịch hay mà bản cung dốc lòng bố trí sắp

https://thuviensach.vn

lên sàn diễn."

Đám đệ tử Thanh Huyền bèn trói gô Lạc Lăng Chi và Đỗ Như Uyên lại, tuy nhiên lúc trói Lạc Lăng Chi vẫn nương tay, không siết chặt dây trói. Đỗ Như Uyên lải nhải luôn miệng, "Không sai, thái tử điện hạ đã dày công dàn dựng kịch hay, nếu lúc mở màn không ai thưởng thức, há chẳng đáng tiếc ư? Bọn chúng ta có thể làm chứng là quá vinh hạnh, quá vinh hạnh rồi..." Còn chưa dứt lời, một tên đệ tử nghe gã lảm nhảm phát ghét bèn tọng cho một nùi giẻ vào họng, ném vào hố.

Miệng hố ầm ầm khép lại, thái tử phủi tay áo, cùng chúng đệ tử Thanh Huyền thong dong rời địa lao, ra khỏi vương phủ, lên xe ngựa, về thẳng Đông cung.

Lạc Việt, Lạc Lăng Chi và Đỗ Như Uyên bị ném vào hố, lăn lông lốc xuống các bậc thang. Bên dưới đã có mấy đệ tử Thanh Huyền đợi sẵn, thấy ba người rơi xuống lập tức lao đến, chia nhau trói gô cả tay chân họ lại một chỗ, xuyên gậy trúc qua, khênh như khênh súc vật, men theo thông đạo tối om mà đi. Địa đạo này rất dài, đi quá nửa canh giờ mới hết.

Tên đệ tử Thanh Huyền cầm đuốc đi đầu ấn tay lên tường, khởi động cơ quan, lập tức vách đất cuối thông đạo lõm xuống mở ra, để lộ một gian thạch thất sáng rực ánh đèn. Lạc Việt Lạc Lăng Chi và Đỗ Như Uyên bị khênh vào thạch thất rồi vứt xuống đất, Lạc Việt ngoái cổ nhìn quanh.

Chỉ thấy cách đó không xa, mấy đệ tử Thanh Huyền đang khoanh chân ngồi thành một vòng, chính giữa vòng tròn bốc lên một luồng khí tím, nâng bổng một cái đỉnh lớn.

Mộ Trinh đã tới trước bọn họ, lúc này đang đứng cạnh Trọng Hoa Tử, ra lệnh, "Lôi Lạc Việt lại đây."

https://thuviensach.vn

Hai tên đệ tử Thanh Huyền lập tức kéo Lạc Việt về phía chiếc đỉnh. Lạc Việt phát hiện dưới thân mình là một đồ hình bát quái khổng lồ, luồng khí tím nâng bổng chiếc đỉnh bốc ra từ chính hai lỗ âm dương của bát quái.

Mộ Trinh nở nụ cười quỷ dị, "Lạc Việt, bản cung giữ ngươi lại đến giờ, là vì khoảnh khắc này đây. Ngươi có công dụng lớn với bản cung, coi như chết đúng chỗ rồi đó."

Lạc Việt ngước nhìn chiếc đỉnh, "Tại hạ hơn mười ngày nay không tắm táp, nếu thái tử điện hạ định nấu chín ta, thì cũng phải rửa cho sạch đã chứ, trời đang nóng nực, ăn đồ bẩn dễ bị đau bụng đó."

Mộ Trinh giơ chân đá hắn, "Chết đến nơi rồi còn nói nhảm."

Lạc Lăng Chi gượng chống người dậy, cau mày hỏi, "Sư phụ, thái tử điện hạ, các người rốt cuộc định làm gì?"

Mộ Trinh và Trọng Hoa Tử chẳng buồn ngó đến Lạc Lăng Chi. Mộ Trinh khinh khỉnh nhìn xuống Lạc Việt, "Lạc Việt, con rồng kia của ngươi đâu? Sao không thấy nó hiện ra bảo vệ ngươi?"

Lạc Việt cười khanh khách, "Trời nóng quá, nó đi tránh nóng rồi. Thái tử điện hạ, sao không thấy phụng thần?"

Đỗ Như Uyên luôn miệng ưm a, vùng vẫy dưới đất. Mộ Trinh bèn ra hiệu lấy nùi giẻ nhét trong miệng gã ra. Đỗ Như Uyên thở phào một hơi, nói, "Nhìn trận pháp này, hẳn là thi triển tà thuật. Phụng thần xúi bẩy phàm nhân làm ra loại chuyện đi ngược lẽ trời như vậy, là trái với thiên đạo."

Mộ Trinh cười phá lên rồi nghiêm mặt nói, "Đỗ thế tử nói sai rồi, chuyện này chẳng liên quan gì tới phụng thần cả. Nghe nói bên cạnh Đỗ thế tử có quy thần bảo hộ. Quy thần của ngươi đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên đáp, "Có lẽ vì trời nóng quá, nên theo con rồng của Lạc Việt đi tránh nóng rồi."

Mộ Trinh nói, "Xem ra đến lúc quan trọng thì thần linh cũng chẳng mấy hữu dụng, lúc ở tôn miếu đã vậy, bây giờ vẫn thế. Lạc Việt, bản cung lại cho ngươi gặp mấy người." Đoạn vỗ tay mấy tiếng, vách thạch thất lại mở ra một cánh cửa.

Lạc Việt nhìn vào trong, bất giác buột miệng kinh ngạc, "Sư phụ! Sư thúc!"

Đám đệ tử Thanh Huyền ùa đến giữ chặt lấy Lạc Việt đang ra sức vùng vẫy.

Lạc Việt giận dữ thét, "Lão già Trọng Hoa kia, bọn ngươi như vậy mà cũng gọi là người tu đạo ư? Các sư đệ của ta đâu?"

Mộ Trinh nhởn nhơ, "Đừng nóng đừng nóng, cuối cùng các ngươi sẽ được đoàn tụ thôi."

Hạc Cơ Tử ngồi xếp bằng dưới đất, thong thả nói, "Lạc Việt, bình tĩnh đi." Ba vị sư thúc chăm chú nhìn Lạc Việt, ánh mắt bình thản, khiến tâm tình hắn cũng từ từ dịu xuống, đám đệ tử Thanh Huyền bèn nới lỏng tay ra.

Mộ Trinh liếc hắn vẻ khinh miệt, "Lạc Việt, ta trước giờ vẫn không hiểu, vì sao Lâm Tinh cô nương lại thích ngươi? Người như cô ấy, phải kết đôi cùng ta mới xứng."

Lạc Việt lắc lắc chân, "Chuyện này ngươi phải đi hỏi cô ấy, ta cũng không rõ. Ngươi biết đấy, nữ nhân khó hiểu lắm."

Mộ Trinh lại tiếp, như đang nói một mình, "Có điều không cần gấp, chẳng bao lâu nữa cô ấy sẽ biết, ta và ngươi chênh lệch nhau nhiều đến thế nào."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Điện hạ, chúng ta đâu có tương đồng bao giờ đâu."

Mộ Trinh chắp tay sau lưng, nhìn về phía chiếc đỉnh đồng lơ lửng trên không. "Bản cung vẫn không hiểu nổi, con người vì sao cứ phải dựa dẫm vào thần linh? Bởi thế, bản cung có một nguyện vọng: một ngày kia nhân gian không bị trời thao túng nữa, tất cả mọi người trên thế gian, không bị thần linh chi phối nữa."

Trong tay Mộ Trinh đã cầm một thanh chủy thủ hình dạng xưa cũ tự lúc nào, hắn thong thả vuốt ve lưỡi chủy thủ, "Lạc Việt, giữa Ứng triều và Thanh Huyền có một bí mật cực lớn, Hạc Cơ đạo trưởng chưa hề nói cho ngươi phải không? Hơn một trăm năm trước, khi Đức Trung Tử tự lập môn hộ, đã biết được điều này qua một quyển sách tàn khuyết ở sư môn, rằng trong huyết mạch hoàng tộc Hòa thị tiềm tàng một loại pháp lực đặc thù, Thanh Huyền đời đời giám thị Hòa thị để đề phòng thứ pháp lực này gây đại loạn nhân gian. Hôm nay, loại pháp lực này vừa khéo để cho ta sử dụng."

Lạc Việt hoàn toàn không ngờ thái tử lại có nguyện vọng vĩ đại nhường ấy, liền ngạc nhiên hỏi, "Thái tử điện hạ rốt cuộc định làm gì?"

Mộ Trinh chầm chậm giơ chủy thủ lên, "Ta muốn... diệt thiên."

Chiêu Nguyên nằm trong ngực áo Lạc Việt ra sức dùng móng vuốt ghim chặt Ứng Trạch đang quẫy mạnh vì hưng phấn quá độ.

Cặp mắt Mộ Trinh lấp loáng ánh sáng lạ lùng, "Ta và sư phụ đã tra cứu điển tịch khắp thiên hạ, cuối cùng mới tìm được thuật pháp này trong một cuốn sách bí mật. Hôm nay lại phải lấy máu ngươi để tế luyện thánh khí, triệu hoán tạo vật có thể đối kháng với thiên đình. Từ hôm nay trở đi, nhân gian sẽ không phải tuân theo ông trời nữa."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt càng không biết phải làm sao mới phải, mục đích của thái tử hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của hắn.

Ứng Trạch quẫy đuôi đẩy Chiêu Nguyên ra, bò ra khỏi vạt áo Lạc Việt, nheo cặp mắt tam giác, "Người trẻ tuổi, ngươi muốn diệt thiên ư?"

Mộ Trinh bị ngắt lời, cũng nheo mắt quan sát con thằn lằn nhỏ xíu "Đây là gì vậy?"

Trọng Hoa Tử chặn trước mặt Mộ Trinh, "Điện hạ cẩn thận, vật này toát ra khí tức không tầm thường đâu."

Thân hình Ứng Trạch lớn bổng lên, từ từ biến thành một đứa bé, chắp tay sau lưng đánh giá Mộ Trinh, "Bản tọa ngỡ rằng ngươi chỉ là hạng nhãi nhép, nào ngờ lại có chí hướng cao xa như vậy, bản tọa rất tán thưởng, nếu ngươi muốn diệt thiên, bản tọa có thể hỗ trợ."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh bất giác rùng mình, vội ngoái đầu nhìn về phía kinh thành. Thấy vậy Tôn Bôn hỏi, "Sao thế?"

Lâm Tinh lắc đầu, "Không có gì, chỉ lo cho bọn Lạc Việt thôi."

Tôn Bôn ghìm cương ngựa, "Thành bại đêm nay rất quan trọng."

Lâm Tinh lạnh lùng, "Có ta ở đây, ngươi sao có thể bại được?"

Tôn Bôn nhướng mày cười, "Phải lắm."

Phía trước loang loáng ánh đao bóng kiếm, trống trận thúc dồn.

Mộ Trinh ngẩn ra một thoáng rồi ngẩng lên trời cười ha hả, "Lạc Việt ơi Lạc Việt, ngay cả con rồng của ngươi cũng muốn đầu quân cho ta, ngươi còn si tâm vọng tưởng đối địch với bản cung ư!" Gã tắt hẳn tiếng cười, liếc nhìn Ứng Trạch, "Được thôi, nếu ngươi có thể giúp ta diệt thiên, bản cung sẽ phong ngươi làm tiên phong."

Ứng Trạch nghiêm nghị nhìn sang bát quái trận, "Ngươi định diệt thiên bằng trận pháp này?"

Mộ Trinh chăm chú nhìn chiếc đỉnh đồng như đang mê mải ngắm tạo vật đẹp nhất thế gian, "Hiện giờ chỉ còn thiếu máu của Lạc Việt thôi."

Mí mắt Ứng Trạch máy động, lão trầm mặc bước sang một bên.

Chín đệ tử Thanh Huyền ngồi quây tròn quanh trận pháp đứng dậy, niệm một tràng kinh văn kỳ quái. Trọng Hoa Tử rút trường kiếm đeo ở thắt lưng, bước quanh trận pháp theo một bộ pháp lạ lùng, lập tức cả bát quái trận tỏa ra ánh sáng chói lòa. Hai đệ tử Thanh Huyền giữ chặt Lạc Việt, Mộ Trinh cầm một chiếc bát ngọc, lăm lăm chủy thủ bước tới trước mặt Lạc Việt, giơ chủy thủ lên, tàn độc mà chuẩn xác nhắm vào yết hầu hắn.

https://thuviensach.vn

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, tên đệ tử Thanh Huyền đang giữ chặt Lạc Việt chợt thấy dưới tay chấn động, rồi cả người bắn văng ra. Mắt Mộ Trinh vừa hoa lên, tay đã thấy trống không, chỉ nháy mắt, thanh chủy thủ vốn nằm trong tay gã đã kề lên chính cổ gã.

Tay phải Lạc Việt cầm chủy thủ đứng thẳng người lên, tay trái gỡ sợi thừng trói mình đã đứt tung ra, "Điện hạ muốn lấy máu ta, e không dễ thế đâu."

Đệ tử Thanh Huyền trong phòng nhao nhao rút binh khí ra, Trọng Hoa Tử tàn nhẫn mà chuẩn xác phóng một kiếm vào Hạc Cơ Tử.

Một hòn đá thình lình đập trúng vào kiếm của lão, chặn đứng kiếm thế. Lạc Lăng Chi lật tay đoạt lấy kiếm trong tay một đệ tử Thanh Huyền, cản kiếm của Trọng Hoa Tử.

Đỗ Như Uyên phủi y phục đứng dậy, vùng ra khỏi dây trói, "Ai da, ai da, giờ phải làm sao đây?"

Mấy thanh đao ngọn kiếm chém vào người gã, nhưng chưa chạm tới đã bị búng văng ra.

Đỗ Như Uyên ung dung nói với Mộ Trinh, "Thái tử điện hạ chưa diệt nổi người, còn nói gì đến diệt thiên." Vừa nói gã vừa bước vào phòng trong, Thương Cảnh nằm trên vai gã vận pháp lực, phá bỏ gông xiềng cho Hạc Cơ Tử và ba vị trưởng lão.

Trọng Hoa Tử đang đấu dây dưa với Lạc Lăng Chi, Ẩn Vân Tử và Trúc Thanh Tử thét lên một tiếng, "Đắc tội!" rồi đồng loạt bước tới hợp lực với Lạc Lăng Chi áp chế Trọng Hoa Tử.

Các đệ tử Thanh Huyền đương nhiên không phải đối thủ của Hạc Cơ Tử và Tùng Tuế Tử, cục diện đã xoay chuyển hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt điểm huyệt thái tử rồi xoay xoay thanh chủy thủ trong tay, "Để ta cho điện hạ xem một chuyện." Đoạn bước tới trước đỉnh, nhìn chiếc vại đang được đun sôi ùng ục giữa làn nước đen như mực, "Thái tử tưởng rằng, dùng máu ta luyện cùng cái vại này, có thể triệu hoán yêu ma diệt thiên ư?"

Dứt lời hắn tủm tỉm cười, dùng chủy thủ cắt ngón tay, nhỏ máu vào trong đỉnh. Làn nước đen trong đỉnh vẫn sôi ùng ục, không hề có gì khác thường.

Mộ Trinh hai mắt đỏ ngầu, nghiến đến vỡ cả răng, "Thì ra, ngươi vốn không phải huyết mạch Hòa thị. A ha ha, quả nhiên là đồ giả mạo."

Lạc Việt lắc đầu, "Sai rồi. Dù ta thực sự là hậu nhân Hòa thị, điện hạ cũng không thể luyện thành. Bởi vì..." Hắn xót xa nói, "Hôm ấy thái tử đã nhận lầm bảo bối ở Thanh Sơn, cái vò này chỉ là một chiếc vại muối dưa bình thường."

Vẻ mặt Mộ Trinh và Trọng Hoa Tử cực kỳ đặc sắc.

Hạc Cơ Tử thở dài, "Điện hạ, Trọng Hoa Tử chưởng môn, bần đạo đã năm lần bảy lượt nhắc nhở các vị rồi, mọi chuyện đều phải thuận theo tự nhiên."

Lạc Việt lại nói, "Có điều, thái tử cũng không cần quá ân hận, bởi điện hạ đã gặp đại thần diệt thiên thực sự rồi đấy thôi."

Nói đoạn vỗ vỗ vai Ứng Trạch, "Chính là Ứng Trạch điện hạ đây."

Ứng Trạch chỉ nói cụt lủn, "Bản tọa tuy muốn diệt thiên, nhưng không kết bè với lũ ngu ngốc."

Mộ Trinh tái mặt, toàn thân run lẩy bẩy. Ứng Trạch bước tới bên bát quái trận, "Trận pháp này ngươi học ở đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

Mộ Trinh cười nhạt không đáp. Trọng Hoa Tử khàn giọng nói, "Đọc thấy trong một cuốn sách tàn khuyết mà sư tổ năm xưa mang ra ngoài. Trận pháp này tên Cửu Cửu Ngũ Hành Tế Luyện trận, lấy số chín chín, mượn khí tám phương..."

Ứng Trạch phất tay áo một cái, tức thì cả bát quái trận tỏa ánh sáng chói lọi, khói tím biến thành khói đen, đỉnh của đỉnh đồng đập lên trần phòng rầm một tiếng, nước đen trong đỉnh ào ạt tràn ra. Ứng Trạch lạnh lùng nói, "Số của ngũ hành, hợp lại thành lửa."

... Pháp lực chưa tận thì lửa đỏ chưa tắt.

Người đó mỉm cười niệm xong mấy câu ấy rồi ném cành cây trong tay xuống, "Trạch huynh lại đây, đây là trận pháp tinh diệu tại hạ dày công nghiên cứu bày ra, huynh truyền pháp lực vào trận đi."

Trạch huynh sốt ruột hỏi, "Tại sao?"

Người kia rầu rĩ chỉ xung quanh, "Bây giờ vừa qua cơn mưa to, không tìm thấy củi khô để nhóm lửa. Chúng ta cũng vừa dầm mưa, phải nấu một nồi canh uống cho ấm người."

Trạch huynh bèn truyền pháp lực vào trận, ngọn lửa liền tụ lại nâng bổng một chiếc nồi sắt nấu canh sôi sùng sục lên. Người kia vừa bỏ nguyên liệu vào nồi, vừa hào hứng nói phải ghi lại trận pháp này để tạo phúc cho hậu thế.

Trạch huynh không nhịn được hỏi, "Ngươi đặt tên trận pháp này là gì? Đôn Thang(l) trận ư?"

Người kia đang bỏ hoa hồi vào canh liền ngừng tay lại, "Đương nhiên không thể gọi thế, tên trận pháp phải kêu một chút mới được. Gọi là Cửu Cửu Ngũ Hành Tế Luyện trận đi."

https://thuviensach.vn

Bùm, vại dưa trong đỉnh đồng bị nung liên tục, cuối cùng cũng vỡ toang.

Ứng Trạch thu hồi pháp lực. Ánh sáng trong bát quái trận vụt tắt, ngọn lửa bốc lên từ âm dương nhãn cũng tắt ngấm, đỉnh đồng rơi xuống đất, nước đen chảy tràn ra đất, sủi bọt ùng ục.

Ứng Trạch cau mày, trong ấn tượng của lão, từng có thứ gì đó cũng vỡ nát như vậy, nước bên trong chảy ra đầy mặt đất.

Không, không phải nước, là rượu.

"... Ta niệm tình tri giao năm xưa, cho ngươi một cơ hội, ngươi lại vin vào đó mà giở trò?"

"Giao tình? Tiên và ma đòi nói chuyện giao tình gì chứ? Trên chiến trường, lại càng không có huynh đệ."

Một mảnh ký ức mơ hồ thoáng qua trước mắt, Ứng Trạch bưng trán, sau khi căn phòng chấn động vài lần mới miễn cưỡng nén được cảm giác nhộn nhạo kia xuống.

Rốt cuộc đã quên mất thứ gì? Ứng Trạch ngẩng lên nhìn Hạc Cơ Tử, hai mắt đỏ ngầu, "Ngươi là sư phụ Lạc Việt, chưởng môn Thanh Sơn ư? Mau nói cho bản tọa biết, Khanh Dao ở đâu?"

Hạc Cơ Tử dựng thẳng một bàn tay trước ngực hành lễ, "Sư tổ đã lên tiên, các hạ còn canh cánh chuyện xưa làm gì?"

Ứng Trạch hú dài một tiếng. Bốn bức vách thạch thất chấn động, nứt vỡ, từng tảng gạch đá rào rào rơi xuống, "Dù y lên đến thiên đình, bản tọa cũng

https://thuviensach.vn

sẽ diệt thiên, để báo mối thù bị lừa gạt năm xưa."

Lạc Việt rút Thái Thanh kinh trong ngực áo ra, lật giở từng trang, cùng lúc ấy, Chiêu Nguyên hiện hình, niệm động pháp lực, long khí màu vàng kim của nó đối kháng với sát khí màu đen của Ứng Trạch, Thương Cảnh thừa cơ mở pháp trạo, phủ trùm lên mọi người, nhân lúc thạch thất sụp đổ cướp đường xông ra, phá tung nóc tẩm điện Đông cung, rơi vào cung viện.

Trong Đông cung không hề có động tĩnh gì, tất cả điện các vẫn im lìm không một bóng người.

Mộ Trinh kinh hoảng nhìn quanh, cao giọng quát, "Người của Đông cung đi đâu hết rồi?"

Đỗ Như Uyên giơ tay trỏ lên trời, "Mời điện hạ xem."

Nửa vòm trời nhuốm màu đỏ rực.

"Đó là binh mã Nam quận ta, có lẽ đã công phá cổng thành rồi."

Tiểu thái giám hối hả băng qua hành lang khúc khuỷu, lao vào tẩm điện Phụng Càn cung, "Khải bẩm hoàng thượng, khải bẩm thái hậu, khải bẩm hoàng hậu... vừa rồi có người tới báo, có binh mã xông qua cổng thành, đang tiến về phía hoàng thành."

Hòa Thiều yếu ớt ho sù sụ, nói không nên lời. Thái hậu đứng dậy, "Ta biết rồi. Những gì ai gia căn dặn, người các cung các viện đều tuân theo cả chứ?"

Tiểu thái giám đáp, "Bẩm thái hậu nương nương, mọi người trong các cung các viện, thậm chí cả Đông cung, đều đã tập trung trong Phụng Càn cung như nương nương căn dặn. Các thái phi và tần phi đều ở chái điện. Một vài cung nhân ở chái điện để phục dịch, còn lại đều tụ tập trước cung và ngoài hành lang."

https://thuviensach.vn

Thái hậu gật đầu, "Truyền Sở Linh quận chúa đến đây."

Tiểu thái giám nhận lệnh lui xuống, không lâu sau lại dẫn Sở Linh quận chúa vào điện.

Sở Linh quận chúa yêu kiều thi lễ, thái hậu bèn gọi cô ta lại trước ghế ngồi, "Có binh mã đánh vào kinh thành, đang tiến về phía hoàng cung, ngươi có sợ không?"

Sở Linh quận chúa lắc đầu, "Tiểu nữ biết, đây nhất định là cứu binh bảo hộ hoàng thượng, đã đánh bại binh mã của An Thuận vương trong kinh thành, giờ kéo về cứu giá."

Thái hậu hiền hòa khen, "Quận chúa quả là huệ chất lan tâm, nếu cứu binh có thể thuận lợi đánh bại nhân mã của An Thuận vương, cũng ít nhiều có công lao của ngươi."

Sở Linh quận chúa cúi đầu, "Tiểu nữ chỉ truyền tin thôi, không dám nhận công."

Thái hậu cười nói, "Không, công lao này ngươi nhất định phải nhận, nếu ngươi không làm theo nguyện vọng của ai gia, dâng bản danh sách kia lên cho Mộ Trinh, thì tâm phúc thủ hạ của An Thuận vương làm sao bị Mộ Trinh nghi kỵ diệt trừ, kế phản gián của ai gia sao có thể thành công, những thần tử một lòng trung thành với hoàng thượng sao có thể nắm giữ chức quyền, Hổ Bí quân và cấm quân do An Thuận vương nắm giữ sao lại trở mặt với nhau?"

Sở Linh quận chúa ngẩng phắt lên, đầy vẻ kinh hoàng. Lần này không phải là giả bộ.

Hoàng hậu nín bặt tiếng khóc, ngạc nhiên tròn xoe mắt.

https://thuviensach.vn

Thái hậu giơ tay, lập tức hộ vệ nấp sau tấm màn che bên cạnh xông ra, bắt ngay Sở Linh quận chúa lại.

Sở Linh quận chúa giãy giụa bất cam. Thái hậu bèn đứng dậy, giọng điệu vẫn rất ôn hòa, "Cả đời này, ai gia gặp nhiều nhất chính là những kẻ ngu độn mà tưởng rằng mình thông minh. Muốn chơi trò quyền mưu trong thâm cung ư, ngươi còn non lắm. Theo luật lệ bản triều, giết cha giết mẹ giết em, phải phán tội gì?"

Sở Linh quận chúa bị lôi ra khỏi đại điện.

Thái hậu bước ra ngoài, nhìn về phía vầng hồng cuối trời, trầm tư không nói.

Đêm đó, cũng tầm giờ này, một thiếu nữ áo đỏ bỗng nhiên đến đây nói với bà, "Nương nương, đa tạ nương nương đã nghe lời Đàm Đài tiểu thư, bảo Đàm Đài thừa tướng dâng thư kiến nghị tước phiên. Nhưng muốn đối phó An Thuận vương, vẫn cần nương nương giúp một tay, nương nương có bằng lòng không?"

Thế nên, mới có bản danh sách ấy. Đó là bản danh sách đại đa số quan viên nắm giữ những chức vụ trọng yếu trong kinh thành, do Tôn Bôn trà trộn vào phủ An Thuận vương mấy ngày mà lấy được, Tôn Bôn lấy danh nghĩa thái tử nói với những người này, sắp tới đây sẽ có dư đảng của Lạc Việt tiếp xúc với họ, xúi giục họ mưu phản, dặn họ cứ giả vờ đáp ứng rồi nhân đó mà thu thập tin tức tình báo. Sau đó, thái hậu lại giao bản danh sách kia cho Sở Linh quận chúa, để Sở Linh quận chúa dâng lên thái tử. Thái tử thu được danh sách, tất nhiên sẽ phái người giả làm người của Lạc Việt tiếp xúc với các quan viên này, tra rõ thật giả. Những quan viên nọ sớm đã được Tôn Bôn dặn dò, phải đáp ứng yêu cầu của kẻ tới móc nối, nào ngờ lại rơi vào bẫy.

https://thuviensach.vn

Thái hậu trong lúc bày kế đã cố ý đuổi Đàm Đài Dung Nguyệt ra khỏi hoàng cung. Bởi bà đã lường trước, bất kể kế hoạch này thành công hay không, thì hoàng cung nhất định cũng sẽ trải qua một trận đại loạn. Hoàng hậu bước tới bên cạnh bà, "Mẫu hậu, nếu người tới đều là cứu binh đối phó với An Thuận vương bảo hộ hoàng thượng, thì việc gì phải triệu tập tất cả đến Phụng Càn cung, canh phòng chặt chẽ như vậy?"

Thái hậu khẽ thở dài, "Hoàng hậu quả là khờ quá. Cứ đối phó với An Thuận vương, tức là bảo hộ hoàng thượng ư? Ai biết được đám Lạc Việt còn toan tính những gì?"

Tôn Bôn giương chiếc cung khảm sừng, bắn hạ tổng binh đứng trên đầu thành, cổng Tây kinh thành mở toang, Tôn Bôn một mình một ngựa xông lên trước tiên, đánh thốc vào trong. Sau lưng tiếng vó ngựa rầm rập như sấm, tinh kỳ rợp rợp.

Nơi cổng Bắc, phó tướng của Định Nam vương cũng đã tấn công vào thành, hội quân với Tôn Bôn, phó tướng suất lĩnh thiết vệ tới thiên lao cứu Định Nam vương còn Tôn Bôn dẫn binh mã thẳng tới hoàng cung.

Cấm quân canh giữ hoàng cung là tâm phúc của An Thuận vương, chống trả rất ngoan cường. Nhưng chênh lệch nhân số quá lớn, chẳng bao lâu đã bại như núi đổ.

Tôn Bôn chỉ huy binh tướng xông thẳng tới cổng lớn hoàng thành, đột nhiên trên không xuất hiện mấy con phụng hoàng khổng lồ, miệng khạc ra chớp, bổ nhào xuống quân lính của Tôn Bôn.

Chiến mã lập tức run sợ hí vang, không ít binh lính bị ngựa hất ngã, cục diện loạn cả lên, sĩ khí tiêu giảm. Tôn Bôn nhảy xuống ngựa, giương cung căng dây, bắn thẳng vào phụng hoàng trên trời, quát lớn, "Bọn ngươi tự xưng là thần tộc, nhưng chỉ giỏi ỷ vào linh lực, tàn sát phàm nhân, đó gọi là thần tộc gì chứ?

https://thuviensach.vn

Xứng ngồi nghễu nghện trên tế đàn, hưởng hương hỏa nhân gian cúng bái ư?"

Phi Tiên Phong ở trên không đã lớn lên đến cực đại, đấm ngực gào lên uôm uôm. Phụng hoàng chấn gãy tên, rồi đập cánh quạt cho ngọn lửa bùng lên. Lửa đỏ vốn ập xuống đám người trên mặt đất, nhưng nửa chừng đột nhiên đổi hướng vòng lại, táp về phía phụng hoàng. Một con kỳ lân toàn thân rực lửa hiện ra giữa bầu trời phía trên Tôn Bôn và đám binh mã, ngạo nghễ đứng trên mây. Tôn Bôn vung tay thét, "Chúng ta có chiến thần kỳ lân bảo hộ, phụng hoàng đã làm ngược ý trời, chúng ta mau tiến vào hoàng cung, trừ diệt loạn đảng, cứu hoàng thượng."

Ba quân xốc lại sĩ khí, hô vang họa theo, tiếp tục xông thẳng vào cửa lớn hoàng thành. Cấm quân trấn giữ hoàng thành ở bên trong liều chết chống đỡ, Tôn Bôn dẫn quân xông lên mấy lần đều không được.

Trên không, Hoàng Linh và Hoàng Châu căn bản không phải là đối thủ của Lâm Tinh, chỉ sau mấy hiệp, hai cánh và đuôi đều bén lửa, Lâm Tinh khinh miệt nói, "Các người không xứng làm đối thủ của ta đâu, mau gọi Phụng Đồng hoặc Phụng quân ra đây."

Hoàng Linh Hoàng Châu vẫn ngoan cường chống đỡ, Tôn Bôn bèn huýt một tiếng, ném cho Phi Tiên Phong một túi nước. Phi Tiên Phong cười khành khạch, nhổ nút ra, đổ hết nước trong túi xuống tường hoàng thành. Hoàng Linh vội phun ra một quả cầu lửa nhằm thẳng vào nó. Phi Tiên Phong lách mình tránh né, cầu lửa rơi xuống tường thành, uỳnh một tiếng bốc cháy phừng phừng.

Tôn Bôn ra lệnh, lập tức các binh sĩ giương cung, bắn những túi nước nhỏ vào cửa thành và tường thành, túi vỡ ra, dầu bên trong bắn tung tóe, hoặc chảy tràn khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Cổng lớn bị thiêu nóng hầm hập, quần áo các cấm quân thủ thành cũng bén lửa, không sao kháng cự nổi nữa, cánh cửa ầm ầm mở ra. Tôn Bôn thúc ngựa xông vào hoàng thành, lại hạ lệnh cho binh lính tản rộng, dùng lửa phụng hoàng trên tường thành châm tên lửa, bắn ra bốn phía.

Cung khuyết nguy nga, thềm ngọc lầu son đều bị ngọn lửa rừng rực phủ kín, cả bầu trời cũng nhuốm đỏ. Lâm Tinh quát, "Tôn Bôn, ngươi đánh vào trong là đủ, sao còn phóng hỏa đốt hoàng cung?" Tôn Bôn làm lơ như không nghe thấy, cứ lần lượt bắn ra hết tên này đến tên khác, suốt một dải từ cửa tiền cung đến Phụng Càn cung đều chìm trong biển lửa.

Ngọn lửa soi vào đáy mắt Tôn Bôn, hai mắt gã cũng bị lửa nhuộm thành đỏ ngầu, chăm chú nhìn biển lửa đang lan rộng, phá lên cười ha hả.

Đúng lúc này, trong nội cung, Chiêu Nguyên đã hóa thành rồng vàng bay lên, lượn vòng trên bầu trời, thổi gió mát xuống. Chiêu Nguyên thầm nhủ bụng, một, hô gió; hai, gọi sấm; ba, làm mây; bốn, đổ mưa. Mây đen vần vũ, sấm vang chớp giật, mưa ào ào đổ xuống như trút nước, thế lửa ngút trời dần dần bị dập tắt.

Đúng lúc này, một bóng người nhân lúc không ai chú ý, đã lẻn vào nội cung.

Trong Phụng Càn cung, tình cảnh hỗn loạn khôn xiết, nội thị bẩm báo, cửa cung đã bị phá, binh lính của Lạc Việt phóng hỏa thiêu cháy tiền cung, đang tiến về phía nội cung. Các cung nữ nhát gan đều sợ đến phát khóc.

Hoàng hậu cùng các phi tần kinh hoàng luống cuống, thái hậu thở dài bảo hoàng hậu, "Ai gia đã bảo ngươi là không biết phúc hay họa đâu, nay quả nhiên ứng nghiệm rồi đó."

Hoàng hậu run giọng, "Vậy phải làm sao đây... Bọn chúng miệng nói bảo hộ hoàng thượng... thật ra còn tồi tệ hơn cha con Mộ thị..."

https://thuviensach.vn

Thái hậu đáp, "Đành phó mặc cho mệnh trời thôi."

Hoàng hậu ngây người hồi lâu, đột nhiên hít sâu một hơi, đứng thẳng người, lau nước mắt, bước ra hành lang cao giọng nói, "Mọi người yên lặng, nghe bản cung căn dặn đây."

Cả cung điện tức thì im phăng phắc, hoàng hậu nói tiếp, "Hiện giờ có người xông vào cung, đánh bại cấm quân do An Thuận vương nắm giữ. Bọn họ nói là tới thanh trừ bè phái Mộ thị, giành lại triều chính cho hoàng thượng. Thị vệ, nội thị và những kẻ có binh khí trong Phụng Càn cung, lập tức ra trấn giữ tường cung và tiền cung cho ta. Tất cả cung nữ, nghe theo bản cung sắp xếp, cầm dao nhọn chia nhau ra trấn giữ các tầng cung viện. Nếu bọn chúng thực sự tới bảo hộ hoàng thượng thì chúng ta mở cửa mời vào. Còn nếu không phải, thì vì xã tắc Ứng triều, dù chỉ còn lại một nữ nhân, cũng phải bảo hộ hoàng thượng."

Hoàng hậu lập tức điểm lại nhân số, phân ra các đội, thái hậu ở bên cạnh hỗ trợ. Binh khí không đủ thì dùng kéo may, các cung nữ đều nắm chặt binh khí được phát trong tay, nhưng vẫn không kìm được run rẩy.

Hòa Thiều nằm trong nội điện muốn nói vài lời, nhưng cứ ho sù sụ, nhất thời không nói nên lời.

Hoàng Linh và Hoàng Châu áo xống tả tơi đứng trên nóc nhà, nhìn xuống cung viện mà rơi nước mắt.

"Sao quân thượng và Phụng Đồng ca ca không tới giúp chúng ta?"

"Vì sao phải để rồng và kỳ lân tấn công vào hoàng cung?"

Một bóng phụng hoàng khổng lồ thình lình xuất hiện trên đầu hai người, không một tiếng động.

https://thuviensach.vn

Hoàng Linh và Hoàng Châu ngẩng đầu lên, ngạc nhiên thốt, "Ngô... Ngô ca ca..."

Phụng hoàng khép cánh, từ từ đáp xuống, hóa thành hình người, đứng giữa hành lang. Cả cung viện nhất thời im bặt, không một ai ngờ, quốc sư Phụng Ngô thích sát Lạc Việt rồi trọng thương lần trước lại đột nhiên xuất hiện.

Phụng Ngô phẩy tay áo, thái hậu, hoàng hậu, cung nữ, thị vệ, cùng tất cả mọi người trong Phụng Càn cung đều bị định thân tại chỗ. Hắn thong thả bước vào nội điện, bước chân hơi loạng choạng, dung mạo tái nhợt tiều tụy dưới ánh đèn. Hòa Thiều nằm trên giường thấy vậy gượng ngồi dậy, ngỡ ngàng nhìn bóng người đang tiến lại phía mình, như không dám tin, "Quốc... Quốc sư..."

Hòa Thiều toan hỏi thương thế của quốc sư ra sao rồi thì Phụng Ngô đã bước tới trước giường, giữ chặt cánh tay y, "Quân phản loạn đã xông vào tiền cung, nếu hoàng thượng không muốn Ứng triều diệt vong, thì mau cùng ta ra ngoài."

Hòa Thiều yếu ớt ho sù sụ, "Quốc sư... muốn đưa trẫm... đi đâu?"

Vẻ mặt Phụng Ngô u ám, "Đương nhiên là ra khỏi nội cung, tới Phụng Càn cung. Quân phản loạn lấy danh nghĩa hoàng thượng đánh vào nội điện, chỉ mình hoàng thượng mới có thể ngăn cản thôi."

Hòa Thiều gượng cười chua chát, "Thì ra đến lúc này... quốc sư mới phát hiện ra... trẫm còn có tác dụng sao?" Y giơ tay lau chỗ đờm vừa ho bắn ra, "Trẫm không đi với ngươi đâu."

Phụng Ngô nói như chém đinh chặt sắt, "Hoàng thượng phải đi, phải nói với đám loạn quân đó rằng, Lạc Việt mới là loạn đảng, thái tử là người kế vị chính thống được hoàng thượng lựa chọn, bằng không, Ứng triều nhất định

https://thuviensach.vn

phải diệt vong. Lẽ nào hoàng thượng muốn Ứng triều bị hủy trong tay mình?"

Hòa Thiều dửng dưng đáp, "Dù không có Lạc Việt, lẽ nào Ứng triều không bị hủy trong tay trẫm? Mộ Trinh không phải là con trai trưởng công chúa, nhưng Lạc Việt có khả năng là huyết mạch Hòa thị... Đến lúc này rồi, sau khi ta chết đi, hoàng vị rơi vào tay họ Mộ hay họ Lạc có khác gì nhau đâu?"

Phụng Ngô siết chặt cánh tay Hòa Thiều, "Có. Mộ Trinh làm thái tử là thuận theo mệnh trời. Nếu Lạc Việt đoạt lấy hoàng vị, yêu ma sẽ làm loạn, cả nhân gian đều rơi vào địa ngục."

Hòa Thiều mệt mỏi lắc đầu, "Quốc sư à, một phàm nhân như ta đến giờ cũng nhận ra rồi, sao ngươi mãi chẳng nhìn ra. Cái gì là mệnh trời... Cái gì là có, cái gì là không... Hà tất quá cố chấp..."

Phụng Ngô kéo phắt y dậy không cho phép phân bua, gắng gượng dồn hết sức toàn thân nói, "Đến Phụng Càn cung, vây cánh của nghiệt long cứ để ta đối phó, hoàng thượng chỉ cần..."

Hắn chợt phát hiện Hòa Thiều hô hấp yếu ớt, đã không còn đứng nổi nữa, bèn đỡ lấy y. Hòa Thiều lại cười khổ, "Không ngờ, trước lúc qua đời, trẫm vẫn còn có thể gặp quốc sư... Quốc sư... Trẫm cả đời này không được như nguyện vọng của ngươi... e rằng lần cuối cùng... cũng khiến ngươi thất vọng..."

Bàn tay Hòa Thiều buông lỏng, vạt áo đỏ rực của Phụng Ngô từ từ tuột đi, hơi thở của Hòa Thiều dần tắt lịm, hai mắt nhắm lại.

Mùa hạ năm Ninh Thụy thứ mười một, Sùng Đức đế Hòa Thiều băng hà tại Phụng Càn cung, hưởng dương hai mươi tám tuổi.

https://thuviensach.vn

Phụng Ngô biến lại thành phụng hoàng, dang cánh bay vút lên không. Hắn không hề che giấu khí tức của mình, hắn biết kỳ lân và nghiệt long nhất định sẽ phát hiện, nói không chừng hiện giờ đang đổ xô về đây. Nhưng Phụng Ngô không có tâm trạng nghênh chiến hay tạm thời lẩn tránh, lòng hắn thoáng chốc trống rỗng chẳng còn cảm xúc gì, cũng chẳng còn ý muốn tranh đấu nữa.

Thiên mệnh? Thiên mệnh rốt cuộc là gì đây?

Lẽ nào sự thật nhìn thấy trong tấm gương năm xưa, bất luận ra sao cũng không thể cải biến? Đột nhiên, hắn chẳng còn muốn truy cứu nữa. Hắn theo Phụng quân mấy trăm năm, đã chứng kiến biết bao sinh tử của phàm nhân, sớm nhận ra Hòa Thiều thân thể yếu ớt, khó mà sống lâu. Nhưng lúc này đây, Hòa Thiều bất ngờ qua đời ngay trước mặt hắn, tên hoàng đế nhu nhược xưa nay hắn chưa từng để vào mắt lại khiến hắn thấy thê lương khôn xiết. Còn nhớ lúc Hòa Thiều mới đăng cơ, lần đầu tiên tới tông miếu tế bái với thân phận hoàng đế, đã nhìn hắn đầy kỳ vọng, ánh mắt của một thiếu niên khờ khạo, "Quốc sư, trẫm lúc này, có phải là hoàng đế được Phụng thần thừa nhận không?"

Thay Phụng quân bảo hộ mấy đời hoàng đế, chỉ trong mắt thiếu niên này, Phụng Ngô mới cảm nhận được niềm vui và sự thỏa mãn khi được làm thần. Nhưng bấy giờ hắn chỉ cho rằng, nếu hoàng đế này không cần cù cố gắng thật nhiều, e rằng cả đời chỉ xoàng xoàng, không khá lên nổi, bèn tránh né ánh mắt ấy, thận trọng đáp, "Hoàng thượng vừa kế vị, đợi khi nào lập được công tích mới có thể bàn đến chuyện này."

Nét mặt thiếu niên có phần hụt hẫng, nhưng vẻ mong chờ đó vẫn thấp thoáng trong đáy mắt. Ánh mắt chờ mong ấy, giờ chẳng còn thấy nữa. Bởi thiên hạ đã chẳng còn Hòa Thiều, Phụng Ngô hắn cũng sẽ không bảo hộ cho hoàng đế đời kế tiếp. Hắn ngửa mặt nhìn trời, rít lên một tiếng thảm thiết, lửa đỏ bùng lên khắp người. Pháp lực và tiên nguyên của hắn đã bị Ứng Trạch chấn nát, gắng gượng chống đỡ đến hôm nay, cuối cùng cũng tới

https://thuviensach.vn

thời khắc cuối. Ngọn lửa thiêu đốt thân thể hắn, sau cùng tỏa ra ánh ngũ sắc. Khi lửa tắt, một đốm linh quang yếu ớt bồng bềnh bay ra, về phía thiên đình.

Lâm Tinh, Chiêu Nguyên và Thương Cảnh đứng cách đó không xa, lặng lẽ chứng kiến tất cả. Đây là kết cục của phụng thần hộ mạch Phụng Ngô.

Hoàng Linh và Hoàng Châu cất tiếng kêu thê thiết, dang cánh bay tới một chỗ nào đó trong kinh thành. Nền trời từ từ chuyển sáng, đêm sắp qua, bình minh đang đến.

Chiêu Nguyên cảm giác sừng mình có gì khang khác.

Ngọn lửa dưới đất đã bị trận mưa của Chiêu Nguyên dập tắt, Lạc Việt, Đỗ Như Uyên và Lạc Lăng Chi từ Đông cung ra đón, hội hợp với nhân mã của Tôn Bôn. Binh lính Nam quận luôn miệng chào thế tử, nhao nhao quỳ lạy Đỗ Như Uyên. Phó tướng cầm đầu đại quân thưa, "Khải bẩm thế tử, vừa rồi mạt tướng trông thấy pháo hoa truyền tin, vương gia đã được cứu ra, hắn đang khống chế cục thế tại kinh thành."

Các cấm quân bị bắt khai rằng, tất cả thủ vệ còn lại trong hoàng cung đều tập trung tại Phụng Càn cung. Hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu, các phi tần cũng ở đó.

Phó tướng hỏi, "Lạc... Lạc hoàng tử, chúng thần có cần lập tức tới Phụng Càn cung, khống chế cục diện không?"

Hiện giờ, theo cách gọi của những người này, Lạc Việt đã chính thức trở thành hoàng tử. Lạc Việt nói, "Không được, mục đích của chúng ta là cứu hoàng thượng khỏi tay bè đảng An Thuận vương, nếu kéo quân tới Phụng Càn cung, há chẳng biến thành loạn đảng bức vua thoái vị ư?"

Phó tướng vội đáp, "Vâng, Lạc hoàng tử khoan hậu nhân nghĩa, quả là bậc quân vương đức độ."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lúng túng, đang định mở miệng nói gì đó thì Đỗ Như Uyên đã cướp lời, "Trần tướng quân, ngươi mau cử ngay một binh sĩ, cởi hết khôi giáp binh khí tới Phụng Càn cung báo tin, nói Lạc hoàng tử đã dẫn quân trừ diệt hết nghịch đảng An Thuận vương, xin hoàng thượng hạ chỉ, điều khiển quân sĩ."

Phó tướng lập tức vâng mệnh. Đỗ Như Uyên vội nói khẽ, "Lạc Việt, trong lúc khẩn yếu này, huynh tuyệt đối không thể nói mình không phải hoàng tử, huynh mà nói ra chúng ta sẽ biến thành loạn đảng đó."

Lạc Việt đành nghe theo.

Tôn Bôn vung tay, ném roi ngựa và vật gì đó cho Lạc Lăng Chi, "Lạc tướng quân, đón lấy này, đây là hổ phù điều binh, Lâm công chúa hỏi Định Nam vương chỗ cất giấu, rồi đem nó từ Nam quận về đây, tạm cho Tôn mỗ mượn, hiện giờ giao lại cho huynh." Đoạn gã thành thục cởi phăng khôi giáp trên mình, khoác tấm áo choàng rách lên, ôm quyền chào tất cả, "Các vị, việc bảo hộ hoàng thượng, Tôn mỗ không đi cùng được, cáo từ." Dứt lời huýt một tiếng gọi Phi Tiên Phong, tung mình lên ngựa, quay lưng đi thẳng.

Lạc Việt vội gọi, "Tôn huynh xin dừng bước."

Lâm Tinh, Chiêu Nguyên và Thương Cảnh đã quay lại, Lâm Tinh gọi, "Họ Tôn kia, ngươi..."

Tôn Bôn ghìm cương ngựa, chăm chú nhìn những điện gác đã cháy đen, "Đáng tiếc, trận hỏa hoạn vừa rồi rất lớn, nhưng làm sao bì nổi trận lửa ở Tử Dương trấn năm xưa."

Tôn Bôn thúc ngựa phi như bay ra cửa thành, Lâm Tinh bay phía trên luôn miệng gọi, "Này, này, họ Tôn kia!"

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn lại dừng ngựa, "Kỳ lân cô nương, tại hạ và Hòa thị Mộ thị đều có thù không đội trời chung, chỉ có thể giúp đỡ Lạc Việt tới đây thôi. Cô yên tâm đi, dù Lạc Việt thực sự là hậu nhân Hòa thị, tại hạ cũng sẽ không đối phó hắn đâu."

Lâm Tinh nhẹ nhàng đáp xuống trước ngựa hắn, nhướng mày, "Ngươi dài dòng quá, ta biết ngươi có món nợ máu, lòng ôm hoài bão, ta đuổi theo, chỉ muốn nói với ngươi một câu thôi." Đoạn ngẩng đầu nhìn Tôn Bôn, nhoẻn cười, "Trận này ngươi đánh hay lắm, ta rất tán thưởng."

Tôn Bôn cười, để lộ hàm răng trắng bóng, "Đa tạ."

Tên lính tới Phụng Càn cung truyền tin quay về báo, thái hậu thay hoàng thượng truyền khẩu dụ, gọi một mình Lạc Việt tới Phụng Càn cung kiến giá, lệnh cho bá quan lên triều, hoàng thượng muốn tuyên chỉ. Đỗ Như Uyên vội sai người đi mời bá quan lên triều. Lạc Việt một lần nữa bước vào chính điện Phụng Càn cung, tuy lần này chỉ sau lần trước mấy ngày, nhưng tưởng như đã cách cả một đời.

Trong chính điện buông rèm sa, Lạc Việt chỉ thấp thoáng trông thấy người ngồi sau rèm không phải hoàng đế, mà là một phụ nữ vận y phục hoa lệ. Một giọng nữ hiền hòa song đầy uy nghiêm thong thả cất lên, "Lạc Việt, ngươi thay hoàng thượng diệt trừ loạn đảng Mộ thị, tu sửa triều cương, hoàng thượng và ai gia đều phải thay giang sơn xã tắc cảm tạ ngươi."

Lạc Việt lập tức nghĩ ra đây là thái hậu, vội hành lễ đáp, "Nương nương đâu cần khách sáo như vậy, thần cũng là bị bức bất đắc dĩ mà làm thôi. Nếu như thần không phản kháng, có lẽ đã bị thái tử đem đi luyện vại dưa rồi. Tóm lại, thần làm như vậy cũng vì bảo vệ bản thân thôi."

Thái hậu trầm ngâm hồi lâu, lại nói, "Nghe nói Lạc thiếu hiệp xuất thân giang hồ, quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, thẳng thắn hào sảng. Trong tông miếu, hoàng thượng vốn đã nghiệm chứng được ngươi đích xác là

https://thuviensach.vn

huyết mạch hoàng gia, hiện giờ cha con Mộ thị đã bị diệt trừ, từ nay về sau thanh tẩy triều cương, còn phải cậy ngươi dốc sức nhiều."

Lạc Việt thành thật đáp, "Thảo dân chẳng hiểu gì việc triều chính cả, lần này thắng được, là nhờ thái hậu nương nương giúp đỡ nên kế sách dẫn dụ An Thuận vương rời khỏi kinh thành mới có thể thành công. Trong tay An Thuận vương vẫn nắm trọng binh, nhất định sẽ không chịu để yên, chiến sự mới chỉ mở màn mà thôi. Những chuyện khác, chi bằng đợi đến lúc trời yên biển lặng hẵng nói."

Thái hậu nói, "Trong lòng hoàng thượng đã đoán trước rồi, lần này ai gia mời Lạc thiếu hiệp tới đây, chỉ để cảm tạ mà thôi. Mời Lạc thiếu hiệp vào Phụng Càn cung nghỉ ngơi trước, đợi chừng nào bá quan đến, sẽ lại tuyên đọc ý chỉ của hoàng thượng."

Lạc Việt hành lễ lui xuống.

Thái hậu đứng dậy khỏi ghế, đột nhiên loạng choạng, suýt nữa ngã lăn ra.

Hoàng hậu từ sau bình phong vội chạy tới đỡ lấy bà, đau đớn gọi, "Mẫu hậu..."

Thái hậu run rẩy dặn dò, "Gắng nín nhịn, nhất định phải nín nhịn, hiện giờ chưa phải lúc kêu khóc, nhất định phải nhịn tới khi bá quan tới." Đoạn bà lại ngồi xuống ghế, than thở, "Vừa rồi xem bộ dạng Lạc Việt, quả là thiếu niên chất phác, chỉ mong ai gia không nhìn lầm người."

Lúc mặt trời lên cao, văn võ bá quan đều đã đông đủ trước Phụng Càn cung.

Trải qua một đêm kinh tâm động phách, trong lòng các quan đến giờ vẫn còn sợ hãi. Vốn tưởng rằng An Thuận vương và quốc sư đều là hạng tàn độc, nào ngờ núi cao còn có núi cao hơn, sóng sau xô sóng trước, chỉ

https://thuviensach.vn

trong một đêm, thắng bại đã đảo điên, kinh thành đổi chủ. Vị trí bên trái, vốn là chỗ của thái tử, giờ đã trở thành của Lạc Việt. Bên phải, vốn là chỗ An Thuận vương, giờ lại thành ra chỗ Định Nam vương.

Thế sự vô thường, thời cuộc khó lường, phải ứng phó sao đây?

Bá quan đang thấp thỏm trong lòng, đột nhiên có nội thị tới trước cửa điện, treo cao một tấm màn tang, tiếng chuông báo tang nặng nề vang lên, thái hậu và hoàng hậu vận đồ tang xuất hiện trước mặt chúng quan.

"Đêm qua hoàng thượng đã băng hà tại Phụng Càn cung."

Bá quan náo động. Có người phục xuống khóc lớn.

Nhớ lại cảnh tượng Phụng Ngô qua đời đêm qua, Chiêu Nguyên cũng lờ mờ hiểu được lý do. Sừng nó lại ngứa ran lên rất lạ.

Trong đám quần thần có người lên tiếng, "Hoàng thượng băng hà, nước không thể một ngày không có vua, ngụy thái tử Mộ Trinh đã bị trừ khử, nên do người nào kế thừa đại thống đây?"

Lại có một viên quan bước ra khỏi đám người, lên tiếng, "Trước đây tiên hoàng đã tiến hành giám định trước tông miếu, Lạc hoàng tử chính là huyết mạch hoàng tộc. Hẳn là Lạc hoàng tử kế vị."

Đàm Đài Tu bước ra tâu, "Thái hậu, không biết trước khi tiên đế băng hà, có để lại di chiếu chăng?"

Không ít quần thần cũng lập tức phụ họa. Lạc Việt thấy cảnh tượng trước mắt mình như một giấc mơ, luôn có cảm giác không ổn.

Rất không ổn.

Quá dễ dàng, quá thuận lợi.

https://thuviensach.vn

Theo lý mà nói, lẽ ra không thể thuận lợi như vậy.

Lâm Tinh trên không cau mày bảo Chiêu Nguyên, "Lạ thật đấy, chẳng rõ phụng hoàng định giở trò gì đây?" Chiêu Nguyên cũng không hiểu. Phụng quân, Phụng Đồng đều không hề xuất hiện, khiến nó cảm thấy một nỗi bất an và thấp thỏm xưa nay chưa từng có.

Triệu Lục, giám chính Khâm Thiên giám đột nhiên bước ra, "Thần to gan, có một chuyện muốn hỏi Lạc hoàng tử." Đoạn hành lễ với Lạc Việt. "Bản triều từ Phụng Tường đế tới nay, đều thờ phụng thần, tôn sùng phụng hoàng, nhưng Lạc Việt hoàng tử hình như lại tôn sùng rồng, dám hỏi Lạc hoàng tử, nếu người đăng cơ, liệu có định đổi tế lễ, thay phục sức, sửa hoàng kỳ hay không? Trước đây lúc ở tông miếu, bá quan đều chính mắt trông thấy phụng thần hiển linh, tiêu diệt long yêu, nếu Lạc hoàng tử kế vị, liệu có đụng chạm đến căn cơ bản triều, chọc giận thần linh, dẫn tới đại họa hay không?"

Bá quan nhất thời lặng đi. Lạc Việt quay lại đối mặt với tất cả bình minh rọi lên mình hắn, tỏa ra ánh vàng chói mắt, "Hộ mạch thần của ta, xưa nay chỉ có..."

Hắn vừa nói tới đây, chợt một giọng sang sảng vang lên, "Lời này của Triệu giám chính sai rồi."

Bá quan ngoảnh lại, rồi bất giác đều tránh sang một bên.

Phụng Đồng ung dung băng qua giữa đám quần thần, hắn vẫn mặc bộ đồ đỏ rực, vẻ mặt khó đoán, đi thẳng về phía Lạc Việt. Lâm Tinh đang định vung roi quật xuống thì Phụng Đồng đã đến trước mặt Lạc Việt, quỳ một gối xuống. "Phụng Đồng tham kiến bệ hạ. Chúc mừng bệ hạ vượt qua tất cả khảo nghiệm, bệ hạ thực không phụ kỳ vọng, cuối cùng đã đi đến được bước này."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Thương Cảnh kinh ngạc đứng đờ ra trên mây, Lạc Việt cũng ngây như phỗng, ngỡ ngàng không hiểu mô tê gì.

Sừng Chiêu Nguyên bỗng đau buốt, huyết khế tuyến giữa nó và Lạc Việt nóng rực nơi cổ tay trái, đau đớn chẳng khác gì bị chặt móng vuốt. Chiêu Nguyên ôm đầu, trước mắt chợt thấy hào quang chói lòa.

Là ánh sáng bảy màu, rực rỡ tươi đẹp khôn tả. Trong vầng hào quang, một cánh phụng hoàng từ cuối chân trời xa xa bay lại. Chiêu Nguyên đau đớn rên rỉ, hai chiếc sừng đã rụng ra khỏi đầu nó. Ánh sáng bảy sắc lưu chuyển trên mình phụng hoàng, lộng lẫy chưa từng thấy, trên mặt đất, ngoại trừ Lạc Việt, tất cả mọi người đều không nhịn được quỳ sụp xuống.

Phụng Đồng khom lưng, "Quân thượng!"

Phụng hoàng khép cánh, ánh sáng bảy màu đang lưu chuyển liền tụ lại, biến thành một quầng sáng trắng, khiến người ta không sao mở nổi mắt. Trong vầng sáng, dần dần hiện ra hình dáng một người, y nhìn Lạc Việt, nở nụ cười quen thuộc.

"Lạc Việt, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là hoàng đế mới của Ứng triều."

Cả đời Lạc Việt, không bao giờ ngỡ ngàng như lúc này.

Hàn ý lạnh căm từ đỉnh đầu hắn lan dần xuống tận gót chân, máu huyết toàn thân hắn dường như đều đông lại thành băng.

"Ngươi... Ngươi..."

Người kia mỉm cười, nói với hắn bằng một giọng quen thuộc, như hằng ngày vẫn hay tán gẫu, "Lạc Việt, ta chính là Phụng quân."

https://thuviensach.vn

Và Phụng quân ấy, lại chính là Lạc Lăng Chi.

Chú thích: (1) Đôn thang: nấu canh.

Chương 14

Khi Phụng quân hiện thân, tất cả mọi người ở đó đều bị dùng pháp thuật định thân tại chỗ. Toàn bộ pháp lực của Chiêu Nguyên đã tan biến vào khoảnh khắc đôi sừng long ra, khó duy trì được dạng người, nó lại biến thành một con rồng nhỏ dài hơn một thước, rơi xuống vai Lạc Việt. Pháp tuyến nối liền giữa Chiêu Nguyên và Lạc Việt càng lúc càng mảnh, càng lúc càng nhạt đi. Đồng thời, một pháp tuyến khác sáng lấp lánh bảy màu hiện ra trên cổ tay Lạc Việt, mà đầu kia nối liền với Phụng quân.

Phụng Đồng ung dung lên tiếng, "Con rồng kia, ta đã nói từ đầu rồi đấy thôi, các ngươi đừng hòng thắng được. Vì bất kể Lạc Việt hay Mộ Trinh, đều là người được phụng hoàng chúng ta lựa chọn, cuộc cờ này đã được định trước kết quả rồi."

Lạc Việt bất giác dùng tay bảo vệ Chiêu Nguyên, hai mắt mở to, trừng trừng nhìn Lạc Lăng Chi, không thốt nổi tiếng nào, cũng không bộc lộ được biểu tình gì.

Lạc Lăng Chi là Phụng quân sao?

Nhất định có lầm lẫn ở đâu rồi...

Mọi điều về Lạc Lăng Chi từ nhỏ tới lớn hiện ra rõ ràng rành trước mắt hắn.

Hắn đánh bạn với Lạc Lăng Chi từ nhỏ đến lớn. Lạc Việt còn nhớ lần đầu tiên gặp Lạc Lăng Chi là khi mình sáu tuổi, đúng dịp tế bái sư tổ lập phái, tế điển mười năm tiến hành một lần, xưa nay vẫn do Thanh Huyền và Thanh Sơn thay phiên nhau tổ chức, lần đó đến lượt Thanh Huyền. Các đệ

https://thuviensach.vn

tử Thanh Sơn và Thanh Huyền từ năm tuổi trở lên đều phải tham gia, lần đầu tiên, Lạc Việt được theo sư phụ sư thúc và các sư huynh đệ bước vào cửa Thanh Huyền.

Thanh Huyền vừa lớn vừa khí thế, song cư xử rất bất lịch sự, đệ tử đón khách đanh mặt cảnh cáo Lạc Việt không được đi lại sờ mó lung tung, lỡ làm hỏng đồ đạc thì Thanh Sơn đừng hòng đền nổi, khiến hắn rất buồn bực. Theo lệ, sau ba mươi sáu ngày, tế điển hoàn tất, còn phải tới lăng mộ của sư tổ lập phái tế bái lần nữa.

Lăng mộ của sư tổ nằm ở hậu sơn Thanh Sơn. Trọng Hoa Tử dẫn các đệ tử đem tế phẩm tới Thanh Sơn trước, sau đó mới cùng người của Thanh Sơn tới mộ sư tổ. Đã đến Thanh Sơn, song người Thanh Huyền vẫn làm bộ làm tịch, các sư huynh bưng trà cho chúng uống, chúng còn nhìn tách trà nhíu mày, chê bai trà và chén không phải hàng tốt. Lạc Việt đang phải nén giận, vừa khéo trông thấy một đứa nhỏ Thanh Huyền xấp xỉ tuổi mình bước tới chính điện, chăm chú nhìn đôi câu đối hai bên. Lạc Việt lập tức chạy tới nói lớn, "Ngươi đừng sờ mó lung tung, sờ hỏng rồi không đền nổi đâu."

Đứa nhỏ kia quay lại, đôi mắt long lanh như lưu ly nhìn thẳng vào Lạc Việt, nhoẻn cười thân thiết, "Ta không sờ lung tung đâu, chỉ xem thôi mà."

Lạc Việt tiếp tục lớn giọng, "Xem xong rồi thì mau đi đi."

Đứa nhỏ kia vẫn hiền hòa nhìn hắn, "Ta nghe họ gọi ngươi là Lạc Việt, ngươi tên Lạc Việt ư?"

Lạc Việt vênh mặt đáp, "Phải, ngươi hỏi chuyện đó làm gì?"

Đứa nhỏ kia cười đáp, "Ta tên Lạc Lăng Chi, là đệ tử Thanh Huyền mới nhập môn."

Dọc đường tới lăng mộ tổ sư, Lạc Việt mới biết, Lạc Lăng Chi thực sự là đệ tử mới được Trọng Hoa Tử thu nhận, Trọng Hoa Tử vô cùng xem

https://thuviensach.vn

trọng y, tuy vừa nhập môn nhưng lại cho đứng trước rất nhiều đệ tử lớn, khiến kẻ chỉ có thể đứng cuối hàng Thanh Sơn như Lạc Việt càng thêm chướng mắt.

Lúc tế bái, Lạc Lăng Chi chỉ khom người hành lễ trước mộ sư tổ chứ không quỳ lạy. Đám đệ tử Thanh Huyền nhiều vương tôn quý tộc, cũng không ít người hành lễ như vậy, nên chẳng ai bất ngờ về Lạc Lăng Chi. Hơn nữa, cử chỉ của y còn già dặn bình tĩnh hơn rất nhiều đệ tử lớn tuổi, không hề có vẻ ngây ngô trẻ nít. Các sư huynh của Lạc Việt không khỏi xì xào, "Đệ tử nhỏ kia của Thanh Huyền thật không tầm thường, hèn chi được Trọng Hoa Tử xem trọng, sau này nhất định là một kẻ lợi hại đây."

Lạc Việt nghe nói vậy lại càng không phục, bất giác cứ nhìn chằm chằm vào y, Lạc Lăng Chi cũng thường quay xuống nhìn về phía hắn. Dường như y rất muốn kết bạn với Lạc Việt, mỗi lần ánh mắt hai người giao nhau, y luôn mỉm cười đầy thân thiết, nhưng Lạc Việt lập tức quay ngoắt đi, không buồn đếm xỉa.

Nghi thức tế bái kết thúc, đệ tử Thanh Sơn ở lại thu dọn những thứ linh tinh, Lạc Việt phụ trách gom những tàn tro bay tứ tán lại. Lạc Lăng Chi không đi theo sư phụ, mà bước đến gần Lạc Việt, "Để ta giúp ngươi."

Lạc Việt chẳng buồn nhìn đến y, gắt gỏng, "Đây là việc của Thanh Sơn bọn ta, không cần ngươi chen vào."

Lạc Lăng Chi cúi đầu, lẳng lặng gom tàn tro lại. Y làm rất nhanh khiến Lạc Việt cũng nhàn hơn rất nhiều, chẳng bao lâu đã gom xong. Bộ đồ mới tinh của Lạc Lăng Chi bị không ít tàn tro vấy bẩn. Lạc Việt chỉ mấy vết bẩn, "Này, sư phụ ngươi liệu có mắng ngươi không?"

Lạc Lăng Chi phủi phủi áo, "Không sao đâu." Lại cởi túi nước đeo ở thắt lưng trao cho Lạc Việt, "Ngươi khát không?"

https://thuviensach.vn

Được giúp đỡ, lại uống nước của người ta, Lạc Việt dần thấy Lạc Lăng Chi bớt chướng mắt đi nhiều. Lúc cả hai cùng quay về, Lạc Việt kiếm chuyện hỏi y, "Nhà ngươi ở đâu? Vì sao lại vào Thanh Huyền?"

Lạc Lăng Chi đáp, "Ta không cha không mẹ, là sư phụ đưa ta về Thanh Huyền."

Nghe vậy, Lạc Việt lại cảm thấy thân thiết với Lạc Lăng Chi thêm mấy phần, "Chúng ta giống nhau, ta cũng không có cha mẹ, được sư phụ nuôi lớn, Thanh Sơn là nhà của ta. Thanh Huyền các ngươi có vẻ nhiều quy củ nhỉ, ngươi có phải chịu khổ không, hằng ngày làm gì?"

Lạc Lăng Chi đáp, "Hằng ngày chỉ đọc sách luyện chữ tập võ, sư phụ và các huynh đệ đối xử với ta tốt lắm."

Lạc Việt lại hỏi, "Các sư huynh ngươi dữ dằn lắm, họ có dẫn ngươi đi chơi không? Thường ngày ngươi hay chơi với ai?"

Lạc Lăng Chi ngẩn ra, không đáp. Lạc Việt liếc y, "Không phải không ai chơi với ngươi đấy chứ?"

Lạc Lăng Chi im lặng hồi lâu rồi khẽ "Ừm" một tiếng. Lạc Việt nhìn y vẻ thông cảm, cả bạn chơi cũng không có, thật là đáng thương, hèn chi y chủ động tìm tới mình. Hắn bèn ưỡn ngực nói, "Vậy từ sau ta dẫn ngươi đi chơi. Ta thông thạo đỉnh núi bên này lắm, trong trấn cũng có tiểu đệ của ta, ngươi cứ theo ta, ta sẽ bảo vệ cho ngươi."

Lạc Lăng Chi dừng bước nhìn Lạc Việt nhoẻn cười, gật gật đầu. Lạc Việt hẹn với Lạc Lăng Chi, mỗi chiều cứ đến giờ Mùi một khắc, lúc đệ tử Thanh Huyền ngủ trưa, cả hai sẽ gặp nhau dưới gốc đại thụ trong khe núi nằm giữa hai môn phái. Nếu có chuyện không tới được, thì dùng một con bồ câu do Lạc Lăng Chi nuôi để đưa tin. Nhất định giữ lời.

https://thuviensach.vn

Kết quả, ngày đầu tiên hẹn nhau, trời đổ mưa như trút. Lạc Việt đội mưa xuống núi, đến dưới gốc đại thụ đúng giờ hẹn, chợt một luồng sét đánh trúng cây, đốt cháy cả nửa thân cây. Lạc Việt vội vàng chạy về phía vách núi gần đó, toan tìm một hang động để tránh mưa, lại sợ Lạc Lăng Chi không tìm thấy mình. Đang nhớn nhác chạy loạn lên thì trông thấy trong mưa có một bóng người giương ô từ xa đi lại, chính là Lạc Lăng Chi. Khắp người Lạc Việt đã ướt sũng, dính đầy bùn đất, hắn chạy ùa tới, vô ý làm bắn một vết bùn lên áo Lạc Lăng Chi.

Lạc Lăng Chi đứng lại chăm chú nhìn Lạc Việt không chớp mắt. Lạc Việt quệt nước trên mặt, ngơ ngác hỏi, "Ngươi nhìn ta làm gì vậy?"

Lạc Lăng Chi cười, "Không có gì, ta cứ tưởng... mưa to như vậy, ngươi sẽ không tới. Ta vốn định dùng bồ câu đưa tin, bảo ngươi không cần đến nhưng mưa lớn quá, bồ câu không bay được."

Lạc Việt hào sảng đáp, "Sao có thể không tới được, đại trượng phu một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi kia mà. Đã nói nhất định giữ lời, nếu không báo là hủy hẹn thì phải tới chứ." Đoạn vỗ vai Lạc Lăng Chi, "Ngươi cũng rất giữ lời, có nghĩa khí lắm."

Bộ đồ của Lạc Lăng Chi lại bị hắn in lên hai vết tay. Lạc Việt ngượng nghịu gãi đầu cười trừ, nhìn bộ y phục sạch tinh của Lạc Lăng Chi, "Lạ ghê, ngươi đi xa như vậy mà y phục không vấy bẩn chút nào, có phải đã học được thuật khinh công không?"

Lạc Lăng Chi chỉ cười không đáp. Lạc Việt quyết định sau này cũng phải luyện công cho thật tốt.

Từ đó về sau Lạc Việt thường gặp Lạc Lăng Chi. Lạc Lăng Chi tốt tính, việc gì cũng khiêm nhường, lại biết khinh công, thân thủ nhanh nhẹn, có thể cùng nhau leo núi trèo cây hoặc xuống suối bắt cá. Lạc Việt đánh nhau với mấy đứa trẻ trong trấn, y thường không giúp sức, nhưng sẽ làm người hòa

https://thuviensach.vn

giải. So với các sư huynh thường giáo huấn Lạc Việt và đám sư đệ ngày ngày giành đồ với hắn, hễ bị đánh bị cốc liền òa lên khóc, thì Lạc Lăng Chi quả là một người bạn tuyệt vời.

Tới khi các sư huynh phản bội chạy sang đầu nhập Thanh Huyền, Lạc Việt thề không đội trời chung với Thanh Huyền, từ đó cũng xa cách Lạc Lăng Chi.

Tình bạn thuở nhỏ dần dần biến thành sự so đo giữa hai đối thủ. Nhưng Lạc Việt chưa từng hoài nghi nhân phẩm của Lạc Lăng Chi.

Tại sao?

Tại sao hiện giờ lại thành ra thế này?

Lạc Lăng Chi lại là Phụng quân.

Lạc Lăng Chi sao có thể là Phụng quân được?

Y cùng hắn lớn lên từ nhỏ, cùng đánh đấm, cùng bị thương, y là một người sống sờ sờ, sao có thể là phụng hoàng chứ?

Lạc Việt nghe thấy giọng mình từ trong cổ họng vuột ra, nghẹn cứng, "Ngươi... Vì sao lại biến thành Lạc Lăng Chi? Ngươi không thể là Lạc Lăng Chi được. Lạc Lăng Chi đâu rồi?"

Gương mặt Phụng quân lộ ra nét ôn hòa mà hắn vô cùng quen thuộc, "Lạc Việt, thật ra bản quân vẫn phân vân giữa ngươi và Mộ Trinh, mãi tới Luận võ Đại hội, ta mới định huyết khế với ngươi."

Pháp tuyến bảy màu lấp lánh sáng rực, hiển hiện ra cảnh tượng hôm Luận võ Đại hội, Lạc Việt cầm long châu áp vào vết thương của Lạc Lăng Chi. Máu Lạc Việt, máu Lạc Lăng Chi và long châu đồng thời hòa vào nhau trong một khoảnh khắc. Phụng quân nói, "Máu của phàm nhân và máu

https://thuviensach.vn

phụng thần hòa vào nhau tức là đã kết huyết khế, đây cũng coi như là thiên mệnh."

Lạc Việt lảo đảo lùi lại hai bước, "Lạc Lăng Chi khi đó đã là ngươi rồi ư? Về sau ngươi buộc phải rời Thanh Huyền, lại bị trọng thương... rồi suốt dọc đường... đều là giả ư?"

Phụng quân lại nở nụ cười mà hắn vô cùng quen thuộc, "Mọi chuyện trong quá khứ, phần lớn là do ta cố ý sắp xếp để thử thách ngươi, có thể coi là giả. Bản quân vốn là Lạc Lăng Chi, Lạc Lăng Chi chính là bản quân, chuyện này là sự thật. Cái gì thật cái gì giả, hiện giờ khó mà định luận, ngươi tự xét đoán đi."

Lạc Việt lại lùi về sau hai bước nữa, thì ra Lạc Lăng Chi mà hắn nhìn thấy từ lúc sáu tuổi trở đi đã là giả, chuyện này không thể nào. Dù lý do của Phụng quân là đúng, thì cũng đâu cần phải làm vậy.

Phụng quân thở dài, "Có lẽ việc ngươi cứu bản quân, rồi hai chúng ta kết duyên, cũng là vận mệnh an bài. Những nợ nần tội nghiệt ân oán dây dưa kia, sớm đã định sẽ tiêu tan ở thời đại này."

Lạc Việt thẫn thờ cau mày. Khóe môi Phụng quân lại từ từ hé lộ nụ cười, "Lạc Việt, lẽ nào đến giờ ngươi vẫn chưa nhớ ra, mười mấy năm trước ngươi đã gặp ta lần đầu tiên như thế nào ư? Lạc Lăng Chi từ đâu đến, ngươi còn không rõ?"

Lạc Việt bưng trán, chỉ thấy trước mắt nảy đom đóm, tại nơi sâu thẳm nhất trong đầu, một cánh cửa phong tỏa đã lâu ầm ầm mở ra, tình cảnh ngày ấy lại hiện lên trước mắt.

Năm xưa, năm xưa. Vẫn là mười mấy năm trước, lúc hắn lên sáu. Tế điển của tổ sư, lần đầu tiên hắn tới Thanh Huyền.

https://thuviensach.vn

Thanh Huyền quy củ nghiêm ngặt, đệ tử tiếp khách chẳng hề khách khí bảo hắn không được đi lại sờ mó lung tung, khơi dậy ý muốn phản kháng trong lòng hắn. Lúc tế điển bắt đầu, trên trời bỗng vần vũ mây đen, cuồng phong nổi lên, sấm vang chớp giật, giữa ban ngày mà tối mịt như ban đêm. Mọi người ở đó đều cho rằng có yêu nghiệt thừa cơ tụ tập, bèn ngồi xuống tụng kinh đề kháng. Lạc Việt thừa dịp lẻn qua khung cửa tròn thông tới nội viện, đi loanh quanh một hồi, lại đến phía sau ngọn núi nơi Thanh Huyền cư ngụ.

Phía sau núi có một khu rừng trúc đầy linh khí, được bố trí theo trận pháp bí truyền của Thanh Huyền, bốn phương tám hướng đều chôn pháp khí có thể hấp thụ tinh hoa trời đất, trong rừng dồi dào linh khí, là nơi chỉ dành cho chưởng môn nhân tĩnh tọa tu luyện. Xung quanh có rất nhiều đệ tử canh giữ. Khi Lạc Việt lẻn tới rừng trúc, phát hiện các đệ tử Thanh Huyền bên ngoài rừng đều nằm lăn ra đất như đang ngủ. Trong rừng trúc chập chờn một quầng sáng bảy sắc. Hắn rón rén đi vào, chỉ thấy trên đài sen giữa rừng có một con chim lớn đang nằm.

Con chim nhắm nghiền hai mắt, quanh mình rực rỡ ánh sáng bảy sắc, lập lòe khi mạnh khi yếu, lúc yếu còn biến thành trắng lóa, ba chiếc lông đuôi dài thượt rũ xuống phía sau, trông đẹp vô cùng. Lạc Việt bất giác tiến lại gần, toan sờ thử bộ lông nó.

Đúng lúc này trên trời thình lình nổi sấm chớp, một luồng sét sáng lòa bổ thẳng xuống, Lạc Việt chỉ thấy trước mắt nháng lên, theo phản xạ định bảo vệ con chim kia, sau đó hai mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm trên đài sen, bên cạnh có một người ngồi. Người này vận bộ đồ trắng, mái tóc đen nhánh thả xõa, không hề đeo trang sức, song Lạc Việt lại cảm thấy hoa mắt bối rối. Hắn ngây ra nhìn gương mặt thanh nhã tuyệt trần nọ. Đôi mày cau cau dài đến tận tóc mai, đồng tử trong veo như lưu ly bên trong cặp mắt hơi xếch chăm chú

https://thuviensach.vn

nhìn dán vào hắn, Lạc Việt trông rõ dáng vẻ ngốc nghếch của mình in trong đáy mắt y.

"Ngươi là người Thanh Huyền ư? Sao có thể ngăn chặn kiếp nạn trời phạt, cứu bản quân?"

Lạc Việt chỉ hiểu được nửa câu trước, bèn phân bua, "Ta là người Thanh Sơn, không có quan hệ gì với Thanh Huyền cả."

Người kia lẩm bẩm, "Thanh Sơn, là môn phái tách ra từ Thanh Huyền, cũng là môn phái của Hạc Cơ Tử?"

Lạc Việt đáp ngay, "Đó là sư phụ ta."

Đôi mày người kia càng nhíu chặt hơn, "Nhà ngươi ở đâu? Cha mẹ là ai?

Sinh vào ngày tháng năm nào?"

Lạc Việt đáp, "Ta không biết cha mẹ mình là ai, sư phụ nhặt ta về nuôi dưỡng." Đoạn khai báo ngày sinh tháng đẻ.

Gương mặt vốn tái nhợt của người kia càng cắt không ra máu, đột nhiên phun ra một búng máu đen. Lạc Việt còn đang kinh ngạc thì y đã giơ tay áo lên lau vết máu, đưa tay vuốt má hắn, "Ngươi... ngươi tên gì?"

Lạc Việt chỉ cảm thấy chỗ bị chạm vào trên mặt lạnh buốt thấu xương, bèn sợ sệt rụt người lại, "Ta tên Lạc Việt."

Người kia chăm chú nhìn hắn hồi lâu, chợt bật cười yếu ớt. Y vừa cười vừa ngẩng lên trời cao, "Ý trời... Cái gì là ý trời... Mệnh trời ư, mệnh trời rốt cuộc là gì đây?"

Lạc Việt chẳng hiểu gì cả, đưa tay kéo kéo tay áo y.

https://thuviensach.vn

Người kia cúi xuống nhìn hắn, vẻ mặt rất phức tạp. Lạc Việt không nhịn được hỏi, "Vậy còn ngươi là ai? Ngươi tên gì?"

Ngón tay lạnh buốt của người kia lại vuốt ve gương mặt hắn, "Cửu Lăng.

Ngươi nhớ lấy, ta tên là Cửu Lăng. Cửu trong Cửu ngũ, Lăng trong vút bay."

Trong Phụng hoàng tộc, con trống lấy họ Phụng, con mái lấy họ Hoàng. Chỉ mình Phụng quân, mới lấy họ Cửu.

Ngón tay lành lạnh điểm vào mi tâm Lạc Việt. "Chuyện gặp bản quân hôm nay, ngươi hãy tạm quên đi. Ta nợ ân tình ngươi cứu mạng, cũng vì thế mà kết duyên. Từ nay trở đi, ta sẽ ở bên cạnh ngươi, quan sát từng lời nói hành động của ngươi. Nếu ngươi vượt qua được thử thách của ta, ta sẽ giúp ngươi đăng ngôi cửu ngũ, trở thành một đấng quân vương vượt lên trên tất cả phàm nhân."

Hai tay Lạc Việt ôm chặt lấy đầu, không ngừng lảo đảo lùi lại. Chiêu Nguyên nắm lấy vạt áo Lạc Việt, đeo dính trước ngực hắn, lòng lạnh hẳn đi. Cuối cùng nó đã hiểu, vì sao mỗi lần Lạc Việt lâm nguy, đều có một vầng sáng bảy sắc trùm lên trước kim quang của nó, bảo hộ cho Lạc Việt.

Đó là pháp lực của huyết khế giữa Phụng quân và Lạc Việt.

Lạc Việt vốn không phải huyết mạch Hòa thị lọt khỏi mắt Phụng hoàng tộc, mà từ rất nhiều rất nhiều năm trước, đã kết duyên với phụng hoàng. Phụng hoàng từ đầu tới cuối chưa từng coi hắn là đối thủ, những tao ngộ sau khi nó gặp Lạc Việt rồi cả hai đồng hành, đều chỉ là thử thách của phụng hoàng dành cho Lạc Việt. Trong mắt phụng hoàng, một long thần hộ mạch nhỏ xíu như nó, vốn là một tên hề chẳng đáng bận tâm. Vảy rồng của

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên bắt đầu tróc dần từng mảnh, để lộ da thịt. Lẽ ra phải đau đớn không chịu nổi, nhưng nó chẳng có cảm giác gì.

Hết thảy mọi cảm giác của nó, đều đã tan biến.

Lạc Việt là của phụng hoàng, chẳng có quan hệ gì với nó cả. Thậm chí pháp tuyến huyết khế cũng sắp đứt rồi.

Trên mây, Lâm Tinh Thương Cảnh đều sững sờ, Ứng Trạch trầm ngâm.

Lâm Tinh lẩm bẩm với Cửu Lăng, "Ta vẫn cảm giác Lạc Lăng Chi có vẻ không bình thường, nhưng chẳng ngờ lại thế này. Ngươi thật quá mức thâm độc. Hoàng đế, An Thuận vương, Mộ Trinh, cả đám phụng hoàng, đều là con cờ của ngươi, mặc cho ngươi tùy ý sắp xếp. Ngươi vờ vịt khéo lắm, lừa được cả ta, lão rùa đen và lão rồng."

Cửu Lăng chỉ cười nhạt không đáp.

Ứng Trạch chậm rãi lên tiếng, "Hừm, bản tọa ngay từ đầu đã nhận ra y là một con phụng hoàng."

Lâm Tinh nhảy dựng lên, "Thật không đấy, hay lão sợ mất mặt nên nói vuốt đuôi? Nếu là thật, sao lão không nói sớm?"

Ứng Trạch ngạo nghễ đáp, "Bản tọa xưa nay thua là thua, cần gì phải dối trá bịa đặt. Tiểu phụng hoàng trăm phương ngàn kế bám theo đồ tôn của Khanh Dao, rốt cuộc định làm gì? Bản tọa thấy thú vị nên trước giờ vẫn không vạch trần. Đây cũng coi như khảo nghiệm hậu bối của bản tọa đi." Đoạn lão phất tay áo, hất văng Chiêu Nguyên ra khỏi ngực Lạc Việt, "Chuyện nhỏ xíu mà cũng khiến ngươi ủ rũ như vậy, thật quá mất mặt Long tộc mà. Con phụng hoàng nhãi nhép kia tìm đủ mọi cách, chẳng qua cũng để định huyết khế với Lạc Việt như ngươi vậy thôi. Đây mới là lúc so tài, sao ngươi chưa gì đã nhụt hết nhuệ khí thế?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên được bao bọc trong một vầng kim quang, trên mình lại có mấy mảnh vảy rồng lả tả rơi xuống, lộ da thịt đỏ hỏn ra ngoài. Lâm Tinh vội dùng pháp lực che chở nó, "Chiêu Nguyên đã thành ra thế này, lão bảo nó làm sao phấn chấn đây? Nhất định là phụng hoàng lén lút giở trò hại nó. Đúng là ti tiện vô sỉ mà."

Phụng Đồng uể oải nhắc, "Xin Lâm công chúa cẩn thận lời nói, nếu quân thượng muốn đối phó nó, cần gì phải đợi đến bây giờ. Chẳng qua là Long tộc thay sừng lột vảy mà thôi, không cần kinh ngạc."

Lâm Tinh khựng lại, rồi đột ngột nhướng mày, rút trong túi bách bảo ra một thanh chủy thủ, ném cho Lạc Việt, "Lạc Việt! Chiêu Nguyên đang thay sừng lột vảy, chứng tỏ các ngươi đồng tâm đồng thể, nó sắp biến thành rồng lớn rồi. Ngươi chỉ cần cắt đứt pháp tuyến huyết khế nối liền ngươi và phụng hoàng, thì bọn chúng vẫn sẽ thua."

Chủy thủ tự động rơi vào tay phải Lạc Việt. Lạc Việt nắm chặt nó, mấy lần giơ lên, nhưng không sao xuống tay được.

Lâm Tinh giậm chân giục, "Lạc Việt, mau cắt đứt đi."

Bàn tay nắm chủy thủ của Lạc Việt khẽ run lên.

Cửu Lăng ôn hòa nhìn hắn, "Nếu ngươi không thích ta, hoặc cảm thấy ta không xứng làm hộ mạch thần của ngươi, thì cứ thử cắt đứt pháp tuyến đi."

Tay phải Lạc Việt từ từ buông thõng xuống. Lâm Tinh giận đến nghiến răng ken két, lẽ nào Lạc Việt thực sự có thiện cảm với Phụng quân, nên không nỡ xuống tay? Phụng Đồng dài giọng nói, "Lâm công chúa, đừng phí tâm cơ nữa. Nếu con rồng kia còn có thể đồng tâm đồng thể với Lạc Việt thì duyên phận dây dưa bấy nhiêu năm giữa quân thượng và Lạc Việt, há chẳng phải càng đồng tâm đồng thể ư, sao hắn nỡ xuống tay được chứ?"

https://thuviensach.vn

Như chứng thực câu này, chủy thủ trong tay Lạc Việt liền rơi xuống đất đánh keng một tiếng. Hắn ngẩng phắt lên, nhìn chằm chằm vào Cửu Lăng, "Pháp tuyến huyết khế quan trọng như vậy mà ngươi cũng để yên cho ta cắt, có phải vì chủy thủ của Lâm Tinh vốn không thể cắt đứt nó không?"

Cửu Lăng bình thản đáp, "Ngươi nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi."

Lạc Việt đứng thẳng người dậy, "Phụng quân có thể kể lại hết đầu đuôi câu chuyện cho tại hạ nghe chăng?"

Cửu Lăng cười hỏi, "Chẳng phải ngươi đã biết cả rồi ư?"

Lạc Việt đáp, "Ta muốn biết chân tướng cả câu chuyện kia. Từ Linh Cố thôn mấy trăm năm trước, ân oán giữa ba nhà Hòa, Mộ, Bách Lý cùng những mối liên quan tới hiện tại. Còn nữa... hoàng nữ Bạch Chi trong Linh Cố thôn, chắc hẳn cũng có quan hệ với Phụng quân? Ngươi phò trợ Phụng Tường đế, không phải vì yêu mẹ của ông ta, mà là vì Bạch Chi, có đúng không?"

Ánh mắt Cửu Lăng đang dán vào Lạc Việt chợt mờ đi, nụ cười trên môi thoáng vẻ cảm khái.

"Lạc Việt, mỗi lần gặp ngươi, ta đều nhớ tới một người, suy cho cùng vẫn là huyết mạch tương liên, ngươi rất giống hắn."

Khóe miệng Lạc Việt giần giật, "Các hạ không định nói ta giống Phụng Tường đế chứ?"

Cửu Lăng lắc đầu, "Không giống. Ngươi giống huynh trưởng của hắn, thái tử Hòa Hy."

Dáng vẻ Hòa Hy và Lạc Việt khác hẳn nhau, nhưng cả hai cùng có cặp mắt trong veo, nụ cười tươi tắn, lại cùng hào sảng, cùng dễ bộc lộ cảm xúc, không biết che giấu. Khác hẳn người mẹ lão luyện quyền mưu của hắn.

https://thuviensach.vn

Thần Thượng rất thích Hòa Hy, chắc Long tộc thường ưa thích những thiếu niên như vậy. Thần Thượng luôn nói, nếu Hòa Hy kế vị, Ứng triều sẽ một lần nữa hưng thịnh phồn vinh. Mỗi lần như vậy, Cửu Lăng chỉ yên lặng lắng nghe. Vì chỉ mình y biết, thiếu niên này sẽ trở thành vật hy sinh, để trả lại món nợ tổ tiên hắn đã trót vay.

Đây là người Cửu Lăng lựa chọn.

"Lạc Việt, ngươi đoán không sai, Bạch Chi quả thật có chút quan hệ với bản quân. Bà ấy là cô cô của ta."

Lạc Việt cau mày, theo những gì hắn và Chiêu Nguyên thấy trong giấc mộng thì Bạch Chi tuy mang hình dạng phụng hoàng, nhưng không phải phụng hoàng, mà chỉ như một loại linh hồn của đồ vật có thần lực phụng hoàng. Còn Phụng quân Cửu Lăng trước mắt rành rành là một con phụng hoàng lớn phát sáng lấp lánh.

Cửu Lăng tiếp lời, "Nói chính xác hơn, Bạch Chi là do tinh hồn cô cô ta hóa thành." Y nhìn sang Ứng Trạch, "Chuyện này phải kể từ trận đại chiến tiên ma thời viễn cổ."

Ứng Trạch thoáng biến sắc, rồi tiếp tục chắp tay sau lưng đứng trên mây trông xuống, vẻ mặt lạnh lùng. Cửu Lăng thong dong kể, "Hình như Ứng Long điện hạ đã quên mất một vài chuyện khi đó. Lúc tiên ma đại chiến, Thanh Phụng sứ phụng mệnh thiên đình phụ tá cho điện hạ chính là một vị tiền bối trong Phụng tộc chúng ta. Cô cô ta ái mộ hắn, song Thanh Phụng sứ lại bỏ mình giữa lúc trảm sát Tham Kỳ thủ lĩnh Ma tộc khiến cô cô cũng không thiết sống nữa. Sau khi tiên ma đại chiến qua đi, thiên đình muốn đem Ma tộc bất diệt nọ trấn áp dưới lòng đất nhân giới, cần một linh vật trấn giữ, nên cô cô tình nguyện làm tiên dẫn để tế luyện linh vật."

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch nhướng mày, mấy mảnh vụn rời rạc lại cuộn lên trong lòng lão. Thanh Phụng sứ bỏ mình. Thanh Phụng sứ...

"Sứ quân, sứ quân..."

"Tướng quân..."

Một bóng áo xanh cầm kiếm loáng qua trước mắt, Ứng Trạch gắng định thần lại, dằn cơn nóng nảy trong lòng xuống, song vẫn không sao nhận rõ được bóng người kia.

Cửu Lăng lại tiếp tục kể.

Linh vật kia cần có linh khí cực cao của ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ mới có thể luyện thành. Cô cô của Cửu Lăng là bạch phụng hoàng, tinh phách âm hàn, luyện được hành thổ. Một vị linh chi tiên dưới trướng Cửu Thiên Huyền Nữ rút hồn phách ra luyện lấy hành mộc. Lại thêm vào đó pháp khí thuộc hành kim, nước tiên trên Thiên Trì, dùng chân hồ của Thái Dương tinh rèn ba mươi sáu ngày đêm, luyện thành một thanh bảo kiếm. Dùng máu phụng hoàng vẽ thành hình chim phụng, phong ấn trong thanh kiếm. Thường ngày, thanh kiếm này ẩn hình, được bảo hộ bằng bản thể của linh chi tiên. Nếu như Ma tộc phá đất xông ra, vào lúc then chốt, bảo kiếm sẽ trảm sát yêu ma.

Linh kiếm tập hợp linh khí trời đất luyện thành, khi vừa ra lò, đã có hồn phách của riêng mình. Vì trong những tiên dẫn dung hợp pháp khí, cô cô của Cửu Lăng có linh lực mạnh nhất nên hình dạng của mảnh linh hồn này cũng gần giống với phụng hoàng, dung mạo tương tự cô cô của Cửu Lăng, Cửu Thiên Huyền Nữ đặt tên cho nó là Bạch Chi.

Lạc Việt bất giác nhớ tới, tiếng gọi văng vẳng mà trầm thấp trong giấc mơ, khi Bạch Chi hóa thành trường kiếm.

"Sứ quân, cuối cùng người cũng trở về rồi..."

https://thuviensach.vn

Đó là chút ái mộ cuối cùng dai dẳng suốt ngàn vạn năm của cô cô Phụng quân dành cho Thanh Phụng sứ.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Sau đó, như ta và Chiêu Nguyên thấy trong mơ, tổ tiên của Hòa thị, Bách Lý thị và Mộ thị đến Linh Cố thôn xin thuốc, Hà lão và Bách Lý Thần đánh cắp linh chi, khiến yêu ma xuất thế, Linh Cố thôn diệt vong. Bạch Chi dùng chút linh lực còn sót lại ngăn không cho tôn nhi Hà lão chào đời, nhưng bị cha của Chiêu Nguyên đánh tan thành tro bụi. Thế nên sau khi ngươi làm hộ mạch thần, bèn cố ý khơi lên dấy loạn Ứng triều, đoạt vị trí của long thần hộ mạch để báo thù."

Cửu Lăng đáp, "Gia tộc Hòa thị tội nghiệt quá nhiều. Sau sự kiện đó, Lạc thị của Linh Cố thôn cũng còn lại chút huyết mạch, không đến nỗi tuyệt tự."

Tim Lạc Việt đập rộn lên, "Là ai?"

"Là con trai một người đàn bà trong thôn. Nghe nói lúc tổ tiên Hòa thị và Bách Lý thị đánh cắp linh chi rồi bỏ trốn, bị đứa nhỏ này trông thấy, bám theo ra khỏi thôn, nhờ thế mà giữ được mạng."

Lạc Việt căn vặn, "Mẹ đứa nhỏ đó có phải tên là Cửu nương không?"

Cửu Lăng khẽ lắc đầu, "Chuyện này không thể tra được. Ta cũng chỉ vô tình biết được chuyện về Linh Cố thôn thôi. Mẹ Hòa Sướng chính là dòng dõi hậu nhân Linh Cố thôn."

Lạc Việt kinh ngạc. Trong quả cầu quang nhàn nhạt, Chiêu Nguyên cũng gắng gượng ngẩng đầu lên. Lạc Việt vô thức đưa mắt nhìn quanh tìm bóng dáng sư phụ và sư thúc, dựa vào trực giác, hắn cảm thấy chuyện này có lẽ liên quan tới việc đệ tử Thanh Sơn bằng vai với hắn đều mang chữ Lạc.

Nhưng giữa đám người lố nhố, không hề thấy bóng sư phụ Hạc Cơ Tử và ba vị sư thúc. Tối qua sau khi ra khỏi mật thất, đã không thấy bọn họ đâu

https://thuviensach.vn

nữa. Lẽ nào sư phụ và các sư thúc vẫn đang canh giữ Mộ Trinh, Trọng Hoa Tử và các đệ tử Thanh Huyền?

Lạc Việt chưa kịp nghĩ ngợi cho kỹ, Lạc Lăng Chi đã nói tiếp, "Nói đúng ra, nội loạn Ứng triều bắt nguồn từ mẹ của Hòa Sướng. Trước khi bản quân gặp bà ta, cũng không biết những bí mật này."

Chuyện cô cô của Cửu Lăng bị đem ra luyện kiếm từ thời viễn cổ là bí mật của thiên đình, y chào đời sau đó hàng ngàn hàng vạn năm, chỉ biết mình có một vị cô cô chết yểu, không hề biết rõ sự thật.

Sau khi Thái tổ Ứng triều lập quốc, Cửu Lăng được phong là phụng thần hộ mạch, phụng mệnh thiên đình, suất lĩnh mấy phụng hoàng hộ mạch khác, cùng hỗ trợ cho Thần Thượng. Hơn ba trăm năm yên ổn trôi qua, bỗng một ngày, trong hậu cung xuất hiện một nữ tử có thể trông thấy hộ mạch thần. Nữ tử đó tươi cười hỏi y, "Lẽ nào tiên sinh chính là hộ mạch thần trong truyền thuyết?"

Cửu Lăng kinh ngạc. Trong các phi tần ở hậu cung vốn không nên xuất hiện loại người này. Y lập tức báo lên thiên đình, tra xét lai lịch nữ tử kia, nào ngờ lại tra ra chuyện ở Linh Cố thôn, rồi lần theo đó mà biết được chuyện thời thượng cổ.

"Bấy giờ bản quân rất phân vân, không biết phải làm sao nữa."

Nữ tử đó vì sinh được hoàng tử nên bị mẹ của thái tử bày mưu hãm hại, hết lần này đến lần khác phải chịu nhục nhã, khóc lóc cầu khẩn y, "Tôi không xin tiên quân giúp mình được ân sủng làm hoàng hậu, chỉ mong người đừng để hoàng nhi của tôi bị khinh miệt như mẹ nó, xin tiên quân bảo hộ cho nó bình an phú quý suốt đời, được như vậy, tôi nguyện đánh đổi hết phúc thọ kiếp này và kiếp sau."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nói, "Thế nên ngươi mới giúp Phụng Tường đế giết anh cướp ngôi, bản thân ngươi cũng đoạt lấy vị trí của long thần hộ mạch."

Cửu Lăng thở dài, "Đã vay thì phải trả, đây là đạo lý xưa nay không đổi."

Rốt cuộc Lạc Việt đã hiểu ra chỗ lợi hại của phụng thần tộc chính là, từ Phụng quân đến những tiểu phụng hoàng dưới trướng, ai nấy đều cho rằng mình đứng về phía lẽ trời. Chiếm được lẽ trời thì muốn làm gì tùy thích.

Cửu Lăng nói, "Đây là toàn bộ câu chuyện ngươi muốn nghe, bản quân từng cho Mộ thị cơ hội, nhưng Mộ Trinh thật không có tiền đồ, cũng chẳng làm sao được. Hiện giờ," y khoát tay, song các quần thần đứng đó vẫn bị định thân, không biết gì cả, "đợi giải khai phép định thân cho chúng, ngươi sẽ là hoàng đế đời tiếp theo của Ứng triều, có thể nhân lúc này còn chưa giải phép, nghĩ xem sau này nên làm thế nào đi."

LạcViệt lập tức đáp, "Lão tử bình sinh ghét nhất hai chuyện, một là bị người ta đùa bỡn, hai là bị người ta thao túng. Có làm thịt ta ta cũng không làm hoàng đế đâu."

Cửu Lăng vẫn ôn hòa, "Ngươi không làm hoàng đế thì con rồng kia làm sao đây? Nó và bản quân hiện giờ đều đã kết huyết khế với ngươi rồi. Ngươi không làm, kẻ chịu thiệt nhiều nhất cũng không phải ta đâu."

Lạc Việt uất đến nỗi lồng ngực như muốn nổ tung.

Cửu Lăng lại nói, "Hoàng đế đã chết, cha con Mộ thị cũng đã bại, hiện giờ chỉ còn mình ngươi có thể ngồi lên vị trí này thôi. Ngươi trước giờ làm việc đều quá cảm tính, hiện giờ cũng nên học cách cân nhắc đại cục đi."

Lạc Việt siết chặt nắm tay, toan phản bác thì Đỗ Như Uyên lên tiếng, "Lạc Việt, y nói không sai đâu. Hiện giờ Ứng triều ngoại trừ huynh ra, không còn ai có thể kế thừa hoàng vị nữa. Nếu huynh không làm hoàng đế

https://thuviensach.vn

thì Ứng triều sẽ chấm dứt từ đây. Để lập nên triều đại mới, thế lực các phương nhất định sẽ lại dấy lên một phen chiến loạn kéo dài nhiều năm, khiến thiên hạ lầm than."

Phụng Đồng cũng thong thả hùa theo, "Tuy ngươi bị quân thượng dẫn dụ, phải trải qua đủ loại khảo nghiệm, nhưng sự việc cũng đâu hoàn toàn tuân theo sắp xếp của quân thượng, rốt cuộc vẫn do bản thân ngươi tự đi đến bước này thôi. Cục thế trước mắt do chính tay ngươi tạo ra, ngươi cũng nên gánh vác tất cả trách nhiệm mới phải."

Trong một khoảnh khắc, vô số ý nghĩ vụt thoáng qua đầu Lạc Việt. Khoảnh khắc ấy qua đi, hắn nói như chém đinh chặt sắt, "Được, ta làm."

Cửu Lăng mỉm cười.

Lạc Việt nhìn nụ cười quen đến không thể quen hơn được ấy, lạnh lùng nói, "Phụng quân không sợ sau khi ta làm hoàng đế sẽ đập tế đàn của Phụng tộc, thay y phục đổi màu cờ, lại tôn sùng long thần sao?"

Cửu Lăng cười đáp, "Đúng là tính khí trẻ con, bản quân đã chọn ngươi, ngươi lên làm hoàng đế, tức là bản quân đã hoàn thành chức trách của thần hộ mạch. Thần hộ mạch vốn chỉ hưởng sự thành kính tế bái xuất phát từ tấm lòng của phàm nhân. Những thứ như tế đàn hay vật tổ cung phụng, thực tình ta chẳng mấy để tâm."

Lạc Việt đứng lặng chốc lát rồi nhanh như chớp nhặt lấy thanh chủy thủ của Lâm Tinh, chém xuống huyết khế tuyến nối giữa mình và Cửu Lăng.

"Keng" một tiếng, cơn đau buốt như vạn tiễn xuyên tâm từ cánh tay truyền thẳng tới tim, Lạc Việt cố nén tiếng kêu đã vọt lên tới cổ họng, nhếch mép cười, "Ta đoán không sai, quả nhiên cắt không được."

Cửu Lăng khẽ cười, ung dung phất tay áo.

https://thuviensach.vn

Mọi người tại đó đồng loạt thức tỉnh.

Giám chính của Khâm Thiên giám cao giọng hỏi lần nữa, "Xin hỏi Lạc hoàng tử, nếu người thừa kế ngai vàng, liệu có sửa tế lễ, đổi trang phục, thay màu cờ không?"

Tất cả đều nín thở chờ câu trả lời. Lạc Việt đáp, "Hiện giờ tiên đế vừa băng hà, chuyện lớn như vậy, để sau này bàn lại." Hắn chưa ăn thịt lợn nhưng cũng đã thấy lợn chạy, xem kịch mỗi khi hoàng thượng gặp chuyện lớn, thường giở bốn chữ "để sau bàn lại" hòng trì hoãn quyết định, rất hữu dụng.

Lập tức lại có quan viên tâu, "Chuyện này liên quan tới xã tắc, nước không thể một ngày không có vua, Lạc hoàng tử sắp kế thừa đại thống, không lần lữa được."

Đàm Đài thừa tướng bàn, "Tiên đế băng hà, chưa cử hành tang lễ, nếu Lạc hoàng tử muốn tròn đạo hiếu trước, có thể tạm giữ ngôi hoàng tử, xem xét quốc sự, chọn lấy quần thần tạm thời phò tá, sau đó mới kế thừa đại thống."

Lạc Việt một ngày trước còn là tù phạm, hai tiếng "hoàng tử" này chẳng qua là quần thần gọi, chứ chưa hề chính thức bái tông miếu, đặt phong hiệu. Đàm Đài nói như vậy, một là để giải vây cho Lạc Việt, hai là dọn đường để hắn đăng cơ.

Quần thần nghe nói đều phục sát đất, quả không thể trông mặt mà bắt hình dong. Một ngày trước, Đàm Đài Tu còn ôm chặt lấy chân An Thuận vương, khấp khởi dâng thư đề nghị An Thuận vương tước phiên quy tụ binh quyền lại, ngay cả con gái cũng suýt thành thái tử phi. Hiện giờ càn khôn vừa thay đổi, ông ta đã lập tức xoay sang chiều này. Đây mới thật là cảnh giới.

https://thuviensach.vn

Các quần thần đều không nghị luận gì nữa, chỉ còn lại giám chính Khâm Thiên giám rất thích lao đầu vào tường vẫn khăng khăng gặng hỏi, "Vậy hoa văn trên y bào hoàng tử phải làm sao đây?"

Y bào của hoàng tử và thái tử đều phải thêu phụng hoàng.

Bốn bề bỗng chốc lại im phăng phắc, không ít quần thần đút tay vào tay áo, thầm mắng Khâm Thiên giám vừa ngốc nghếch lại không thức thời, "Lạc hoàng tử" rõ ràng không hiểu lễ chế, họ mới vờ ngớ ngẩn theo, ngay Lễ bộ thượng thư còn không lên tiếng, ngươi cứ nhất quyết truy hỏi khiến "hoàng tử" không có đường lui, chẳng phải tự làm khó mình sau này ư?

Mọi người thấy không tiện giải vây cho Lạc Việt, đành đợi hắn trả lời. Lạc Việt đáp, "Bản hoàng tử không cứu giá kịp thời, tiên đế băng hà, lòng ta day dứt vô cùng, chỉ cần chuẩn bị đồ tang là được, bên trên không cần thêu hoa văn gì hết."

Giám chính Khâm Thiên giám lui xuống.

Cửu Lăng đứng trên không mỉm cười nhìn Lạc Việt, "Ngươi ứng đối hay lắm."

Trăm quan quỳ bái, hô non gọi nước. Lạc Việt đứng trên thềm ngọc nhìn xuống, lòng chỉ thấy hoang mang. Từ lúc rời khỏi sư môn đến giờ, từng chịu khổ, từng chứng kiến sóng gió, cũng từng đánh trận, hắn cứ ngỡ rằng đường là do bản thân đi mãi mà thành, vận mệnh nằm trong tay mình.

Hiện giờ mới biết, hắn không phải vai chính trong vở kịch anh hùng, mà chỉ là một con cờ được chọn, từ đầu tới cuối đều bị người khác nắm giữ, từng bước từng bước đi trên bàn cờ, ngu ngơ mặc cho người ta sắp xếp.

Mệnh do ta, không phải do trời, câu này có thể thực hiện không?

https://thuviensach.vn

Bá quan lại mời Lạc Việt chọn ra những thần tử tạm thời phụ chính trước lúc đăng cơ. Như quần thần dự liệu, Lạc Việt để Định Nam vương tạm thời nắm giữ binh quyền. Lúc chọn quan văn, Lạc Việt nhìn về phía Đỗ Như Uyên. Cửu Lăng dịu giọng, "Bổ nhiệm quần thần, cân bằng thế lực, cũng là một môn học."

Lạc Việt cau mày nhìn khắp quần thần, ngay cả tước vị của những người này hắn còn không rõ, càng không biết tên họ, làm sao lựa chọn đây. Đúng lúc ấy, thái hậu run rẩy lên tiếng, "Ai gia tiến cử với ngươi một người này. Đàm Đài Tu đã giữ ngôi thừa tướng mấy năm, cần cù thận trọng, hết dạ trung thành, quả là hiền thần."

Đàm Đài Tu vội bước lên thoái thác. Lạc Việt nói, "Đa tạ thái hậu, từ nay về sau ta phải nhờ Đàm Đài thừa tướng dạy bảo thêm nhiều về chính sự."

Đàm Đài Tu dập đầu.

Cửu Lăng lại nói, "Không cần dùng từ 'dạy bảo', chỉ nói nhờ lão về sau giúp ngươi gánh vác việc triều chính là được."

Lâm Tinh lần thắt lưng sờ cây nhuyễn tiên, bắt đầu thấy tay ngứa ngáy. Thương Cảnh hạ giọng nhắc, "Tiểu kỳ lân, không nhịn chuyện nhỏ, ắt hỏng việc lớn."

Lâm Tinh rất muốn quát lên, đã thành ra thế này rồi, chúng ta còn mưu việc lớn cái quái gì nữa. Cô gắng nén hậm hực, buông roi ra.

Bàn xong mọi chuyện, càn khôn cũng đã định.

Các quan bắt đầu chuẩn bị việc tang lễ cho Sùng Đức đế cùng nghi thức đăng cơ của Lạc Việt, một thái giám nội phủ bước tới dập đầu hỏi Lạc Việt, "Tiên đế đã quàn tại Lan Thụy các. Phụng Càn cung còn chưa dọn dẹp, Đông cung đã hư hỏng, hôm nay điện hạ tạm thời ở đâu ạ?"

https://thuviensach.vn

Cửu Lăng ẩn thân phía sau hắn lại thản nhiên giải thích, "Sùng Đức đế băng hà, ngươi sắp lên ngôi, Phụng Càn cung phải quét dọn tu sửa, chuẩn bị nghênh tiếp hoàng đế mới."

Lạc Việt bèn bảo thái giám, "Ta ở Lạc Khánh cung rất ổn, cứ ở đó đi."

Thái giám dập đầu tuân lệnh.

Lạc Việt lại hỏi, "Hiện giờ ta đi tế bái tiên đế, chẳng hay có tiện không?"

Thái giám sững sờ ngẩng lên, giọng Cửu Lăng lại vang lên phía sau, "Đợi ngươi thay y phục của hoàng tử rồi đi tế bái có lẽ hay hơn. Hỏi ý hoạn quan như vậy, phần không ổn."

Lạc Việt liền nói, "Thôi, ta về Lạc Khánh cung trước đã."

Thái giám lại tuân lệnh.

Cung nữ thái giám bước lên hầu hạ, Định Nam vương cũng phái một đội thân binh theo sát, đến trước Lạc Khánh cung, Lạc Việt dừng chân nói, "Để chúng ta yên tĩnh thoải mái nghỉ ngơi trong Lạc Khánh cung một lát được không?"

Các cung nữ thái giám lập tức quỳ xuống cáo lui. Thấy Lạc Việt đưa mắt nhìn về phía nào đó, Cửu Lăng chỉ cười hờ hững, đứng bên ngoài cửa cung, Lạc Việt bước vào trong, xác định không có ai theo sau, mới thận trọng giấu Chiêu Nguyên vào ngực áo.

Cửu Lăng nhìn cánh cửa điện khép lại, bèn cưỡi mây bay lên. Phụng Đồng đứng trên không hành lễ với y, "Quân thượng."

Cửu Lăng nói, "Ngươi tạm thời quay về ngõ Ngô Đồng đi."

https://thuviensach.vn

Phụng Đồng khom mình, "Tâu quân thượng, thần tới từ biệt."

Cửu Lăng cau mày, "Tại sao?"

Phụng Đồng ung dung đáp, "Đại cục đã định, mọi chuyện đều do quân thượng thao túng, Phụng Đồng chẳng còn tác dụng gì với quân thượng nữa, nên muốn quay về rừng núi, tự do tự tại hưởng ngày tháng thanh nhàn."

Cửu Lăng hỏi, "Có phải vì chuyện của Phụng Ngô, lại thêm ta không nói sự thật cho ngươi biết, nên ngươi oán hận bản quân không?"

"Phụng Đồng không dám. Mọi chuyện quân thượng làm, đều tự có mưu tính cả rồi. Phụng Đồng hiểu rõ, tính tình gia huynh quá cố chấp, không nhìn thoáng được như thần, nên mới có kết quả này. Thần sống tại phàm trần bao năm, thực tình cũng mệt mỏi rồi, xin quân thượng cho thần đi."

Cửu Lăng đứng lặng hồi lâu rồi nói, "Thôi được, theo ý ngươi đi."

Phụng Đồng quỳ giữa không trung, lạy Cửu Lăng một lạy rồi hóa thành một con hỏa phụng đỏ rực, bay về phía xa. Cửu Lăng nhìn xuống dưới, thấy cung điện nguy nga, khí lành dào dạt, xa xa là vạn dặm sơn hà, bao la hùng vĩ, y đứng lặng hồi lâu rồi bay về phía ngõ Ngô Đồng.

Về đến Lạc Khánh cung, Lạc Việt lập tức sai người đem bát nhang, thẻ nhang và quả cúng tới gian chái ở hậu viện, thắp hương tế bái. Hắn đốt ba nén nhang cung kính vái về phía chiếc giếng trong hậu điện, nhìn tàn nhang theo đốm lửa đỏ lan dần xuống mà từ từ dài ra, cong đi, cuối cùng rơi xuống.

Lạc Khánh cung vốn tên là Lạc Tức cung, vào thời nào đó, vì trùng tên với một vị hoàng tử nên đổi thành Lạc Bình cung. Sau khi Phụng Tường đế đoạt vị, cảm thấy chữ "bình" không hay, lại sửa thành Lạc Khánh cung.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt không biết bí mật ẩn giấu trong Lạc Khánh cung rốt cuộc đã thất truyền từ đời vua nào, song hậu thế chẳng ai còn nhớ tới Linh Cố thôn nữa. Hoàng tộc Hòa thị đã cố ý hoặc vô tình quên khuấy tội nghiệt do tổ tiên họ gây ra. Nhưng nơi này ít nhất có thể chứng minh, Hà lão đã đem chuyện đó kể cho đứa cháu nội đáng lẽ không thể chào đời nghe. Đứa cháu ấy lại kể cho con trai mình - chính là Hòa Ân, hoàng đế khai quốc của Ứng triều.

Sau khi Hòa Ân lên ngôi, bèn định đô tại quê cũ Thiện An, cất một tòa cung điện trên di tích Linh Cố thôn, lại chiếu theo hình dáng thần điện ngày đó mà xây hậu điện, cũng trồng hai cây liễu và hai cây hòe, trong điện lập một miệng giếng giả tế bái.

Lạc Việt quỳ trước miệng giếng nghĩ thầm, dưới chín suối, những oan hồn Lạc thị ở Linh Cố thôn liệu có thể tha thứ cho tội lỗi của Hòa thị không?

Tế bái xong xuôi, quay về tẩm điện, Lạc Việt ngồi xuống ghế, nhìn xuống vị trí có huyết khế tuyến trên cổ tay mình. Chiêu Nguyên ngồi ngẩn ra bên trong cầu quang, lặng lẽ lơ lửng bên cạnh hắn. Lạc Việt thở dài, "Hiện giờ chúng ta không thể để mất lý trí. Trước đây chúng ta bị An Thuận vương giam trong nhà lao nhỏ, còn hiện giờ lại bước vào một nhà lao lớn. Nhà lao này mới thật là lợi hại, muốn trốn thoát thì nhất định phải nhẫn nhịn."

Chiêu Nguyên buồn bực nói, "Thật ra huynh làm hoàng đế, y làm hộ mạch thần của huynh cũng tốt... quả thật y mạnh hơn tôi." Hơn nữa nó cũng nhận ra, thực sự Cửu Lăng đối xử với Lạc Việt rất tốt.

Lạc Việt nổi giận, tóm lấy nó, "Hiện giờ ta thế này gọi là tốt hả? Ta có khác gì các hoàng đế trước đây đâu, chỉ là một con rối được chọn khác mà thôi." Hắn nghiến răng trèo trẹo, "Đệ có biết không, lúc ta đọc sách xem kịch, thích nhất là chửi rủa mấy tên hoàng đế bị giật dây, chửi bọn chúng

https://thuviensach.vn

không có cốt khí, cái gì thân bất do kỷ chứ, toàn là nói láo. Giờ ta biết mình sai rồi. Bản thân phải làm rồi, thì mới hiểu được nỗi uất ức của con rồi." Hắn đấm mạnh một quyền xuống lưng ghế, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào tay trái, "Giờ ta chỉ hận không thể chặt quách cánh tay này đi, xem sợi dây kia còn trói buộc ta được nữa hay thôi?"

Chiêu Nguyên dụi dụi đầu vào tay hắn, "Hiện tại tôi chỉ còn chút ít pháp lực thôi, không giúp gì được huynh rồi."

Lạc Việt tóm chặt lấy nó, "Ai bảo đệ không giúp được gì, đệ đã giúp ta rất nhiều rồi. Nói ra thì, chính đệ đề nghị ta giúp đệ tìm hoàng đế, rồi lại bảo ta làm hoàng đế, nên ta mới đi đến bước này. Đệ phải chịu trách nhiệm đấy."

Chiêu Nguyên cúi đầu, nó đương nhiên muốn chịu trách nhiệm, nó muốn phá bỏ tế đàn, lật đổ Cửu Lăng, bứt đứt huyết khế tuyến giữa Lạc Việt và Cửu Lăng. Nhưng nó chỉ có thể nghĩ, chứ không sao làm nổi.

"A, ta tức chết, tức chết, tức chết mất..." Lâm Tinh giậm chân ngẩng lên trời hét lớn.

Phi Tiên Phong dang cánh bay đến cạnh cô, đấm ngực kêu uôm uôm hòa theo. Dưới gốc cây cạnh đó, Tôn Bôn đang ngồi bên bàn đá, thong dong rót một tách trà đưa cho Lâm Tinh, "Công chúa uống miếng nước cho trơn cổ họng."

"Bùng" một tiếng, toàn thân Lâm Tinh đã cháy rực lửa kỳ lân, "Ta sắp giận đến nổ tung rồi."

Tôn Bôn đáp, "Như vậy cô nên tự hào mới phải chứ. Quả nhiên mắt nhìn người của cô nương không tệ chút nào, thoạt trông đã để ý ngay kẻ có lai lịch nhất. Tôn mỗ so với y, đích thực là không sao bì kịp."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nghiến răng ken két, "Ta đúng là đồ đầu heo, không nhìn ra bộ mặt thật của Lạc Lăng Chi. Ta rõ là ngu xuẩn."

Phi Tiên Phong đấm ngực thùm thụp phụ họa, "Uôm uôm uôm..."

Tôn Bôn lại nói, "Công chúa không phải đồ đầu heo, chỉ là nhất thời hành sự theo cảm tính mới tạo nên bi kịch ngày hôm nay. Ai bảo hồi đó cô giận tại hạ?

Đáng tiếc một miếng vảy..."

Lâm Tinh giậm chân hậm hực, "Sớm biết thì ngay từ đầu ta nên chọn tên tiểu nhân gian trá ngươi."

Tôn Bôn nhấp trà gật gù, "Ừm ừm, tiểu nhân gian trá còn hơn ngụy quân tử nhiều."

Lâm Tinh cầm tách trà lên uống ừng ực hai ngụm rồi vỗ bàn ngồi xuống, "Thật ra ta tới chỗ ngươi là để trừng phạt bản thân, nge ngươi giễu cợt, lòng ta cũng có thể nhẹ nhõm đi đôi chút."

Tôn Bôn lại rót thêm trà cho cô, "Ta hiểu ý định của công chúa, nên mới nói mấy lời vừa rồi."

Phi Tiên Phong ngồi chồm hỗm bên cạnh, khẽ đập cánh đuổi côn trùng và quạt mát cho Lâm Tinh.

Tôn Bôn nói, "Hiện giờ công chúa trút giận đủ rồi, nên bình tĩnh một chút. Không phải Lạc thiếu hiệp vẫn nối liền với cả hai sợi pháp tuyến đấy ư, chiêu này của phụng hoàng tuy độc, nhưng chúng ta cũng chưa tính là thua mà."

Lâm Tinh ừm một tiếng, "Vậy ngươi tại sao còn nấn ná lại kinh thành chưa đi? Ta tưởng ngươi đã đi từ hôm đó rồi kia, chẳng phải ngươi nói sẽ

https://thuviensach.vn

không giúp người họ Hòa kia mà?"

Tôn Bôn khoanh tay trước ngực, "An Thuận vương chỉ tạm thời bị vây ở Tuyết Thành, biết tin ở kinh thành lão ta nhất định sẽ mở đường máu để quay về. Hiện giờ binh mã nguyện đi theo ông ta không ít. Trận đại chiến thực sự vừa mới bắt đầu, ta có lòng dạ nào mà bỏ đi?"

Gió dịu dàng nhẹ lay cành lá, nhưng Lâm Tinh vẫn cảm giác được, trong gió có một thứ mùi là lạ, mùi của cuộc chiến tranh sắp ập đến.

Y phục hoàng tử của Lạc Việt vẫn đang được may gấp, Thượng Y phường đành đưa tới vài bộ đồ để hắn mặc tạm. Lạc Việt tắm rửa thay đồ xong đã thấy một viên thái giám quỳ trước cửa mời vào trong, tay bê một chiếc khay chồng chất tấu sớ. Tiểu thái giám tâu đây là những tấu chương hôm nay phải phê duyệt, cuốn lụa phía trên cùng là chiếu cáo thiên hạ mà Trung Thư Nha Môn thảo cho hắn, xin hắn xem qua. Lạc Việt mở cuốn lụa ra trước, thấy toàn những lời văn hoa nho nhã, dẫn kinh trích điển, đọc mà hoa cả mắt, chưa kể trong đó còn có không ít chữ lạ hoắc hắn không biết. Xem đi xem lại mấy lần mới hiểu đại khái nội dung trần thuật rằng bản triều mấy năm nay đủ loại tệ đoan, nghịch đảng Mộ thị chuyên quyền làm loạn, triều dã rối ren, lòng dân thấp thỏm, may có Lạc hoàng tử xuất thân dân gian, kế thừa thiên mệnh, được hiền thần phù trợ, cuối cùng đã dẹp được phản loạn, chấn chỉnh lại triều cương, ổn định xã tắc, vỗ yên dân chúng.

Mấy bản tấu bên dưới đều là chúng quan dâng lời xin Lạc hoàng tử gia phong thành Lạc vương, sớm lên ngai vàng. Ngay cả ngày tháng cũng đã sắp xếp hộ cho hắn, nói rõ ngày mai Lạc hoàng tử nên phong hàm làm Lạc vương trước, linh cữu tiên đế đã nhập quan, năm ngày sau sẽ an táng, ngày thứ sáu chính là ngày đại cát, mời Lạc vương đăng cơ, kế thừa đại thống.

Còn có vài bản tấu liên quan đến việc chuẩn bị thụy hiệu của Sùng Đức đế trong tông miếu, phong hiệu của hoàng hậu sắp được tôn phong thành thái hậu, và thái hậu sắp trở thành thái hoàng thái hậu. Đế hiệu niên hiệu

https://thuviensach.vn

của Lạc Việt sau khi đăng cơ, các nha môn trong Lễ bộ đang bàn bạc, ngày sau sẽ dâng tấu lên.

Lạc Việt lật xem một lượt, mắt bắt đầu hoa lên, huyệt Thái dương giần giật. Tiểu thái giám đã ân cần đặt sẵn ngự bút, mài chu sa, đợi hắn phê duyệt. Lạc Việt cười khan hai tiếng, nói, "Đây đều là những việc trọng yếu, ta phải suy xét một lát, mới quyết định được." Đoạn cho tất cả người hầu kẻ hạ xung quanh lui xuống. Lại cầm một bản tấu lật qua lật lại xem xét, cầm bút lên hỏi, "Mấy thứ này phải phê thế nào? Viết vào đâu đây?"

Chiêu Nguyên nín lặng. Lạc Việt không biết, nó lại càng không biết.

Lạc Việt thầm nhủ, hay là mời Đỗ Như Uyên đến giúp. Vừa nghĩ vậy, đã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng. Một người bước vào điện.

Chính là "Lạc Lăng Chi". Y mặc áo màu lam nhạt như thường ngày, khiến Lạc Việt nhất thời hơi ngỡ ngàng.

"Ngươi..."

"Lạc Lăng Chi" cười nói, "Người bên ngoài điện chắc cho rằng ta là bạn ngươi nên không hề ngăn cản, để ta đi thẳng vào đây. Ta tưởng ngươi quen thế này hơn?"

Lạc Việt mệt mỏi đáp, "Phụng quân, ngài có thể đừng đùa giỡn ta nữa được không, rốt cuộc ngài muốn gì đây?"

Cửu Lăng nói, "Ta và ngươi đã kết huyết khế, ta chỉ hy vọng ngươi trở thành một hoàng đế tốt mà thôi. Ta hiểu mình lừa dối ngươi lâu như vậy, ngày một ngày hai ngươi khó mà chấp nhận được, nhưng ngươi không cần nói với ta như vậy. Ngươi có thể gọi ta là Cửu Lăng, nếu không quen thì cứ gọi Lạc Lăng Chi như trước đây cũng được."

Lạc Việt chỉ dửng dưng.

https://thuviensach.vn

Cửu Lăng đưa mắt nhìn qua đống tấu chương trên bàn, lại liếc Chiêu Nguyên đang nằm trên vai Lạc Việt, dịu giọng nói, "Sư phụ sư thúc ngươi đều đang ở chỗ Định Nam vương. Mộ Trinh và người của Thanh Huyền đã tạm thời bị giam lại, ta vừa tới đó xem."

Xem ra Cửu Lăng vẫn tới đó với thân phận Lạc Lăng Chi, Lạc Việt hỏi, "Lẽ nào Trọng Hoa Tử và đám người trong Thanh Huyền không biết thân phận của ngươi?"

Cửu Lăng đáp, "Là Phụng Đồng nhờ An Thuận vương sắp xếp cho ta vào Thanh Huyền, bấy giờ ta nghiêng về phía Mộ Trinh nên thâm nhập vào Thanh Huyền để tiếp cận hắn hòng điều tra. Duy có Trọng Hoa Tử biết ta có liên quan với An Thuận vương phủ, song lão chỉ cho rằng ta là một hộ vệ được bố trí ở bên cạnh thái tử từ nhỏ mà thôi. Hiện giờ, bọn họ cũng chẳng cần phải biết quá nhiều."

Thì ra là thế. Lạc Việt không nén được buột ra câu hỏi vẫn chôn giấu trong lòng bấy lâu, "Lần đó chúng ta giữa đường bắt gặp ngươi bị trọng thương..."

Cửu Lăng đáp, "Lần đó đích thực là Mộ Trinh ra tay đả thương ta, ta biết các ngươi sắp đi ngang qua đó, nên cố ý để hắn đả thương."

Y nói hết sức nhẹ nhàng song Lạc Việt lại nghĩ đến thỏ tinh ngốc nghếch Nguyệt Dao, sự lo lắng của mình khi thấy Lạc Lăng Chi trọng thương, rồi hốt hoảng luống cuống cùng Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên, Thương Cảnh, dốc sức chữa trị cho y, cười nói, "Xem ra lúc bấy giờ Phụng quân nhất định đã cười thầm lũ ngốc chúng ta. Có thể mua vui cho các hạ, chúng ta quả là vinh hạnh vô chừng."

Nét mặt Cửu Lăng cứng lại, "Nói ra ngươi có lẽ không tin, song ta cũng có lúc quên khuấy mất thân phận bản thân, cứ ngỡ rằng mình chỉ là một

https://thuviensach.vn

phàm nhân Lạc Lăng Chi."

Lạc Việt nhướng mắt, "Nói như bọn phàm nhân ngu xuẩn chúng ta thì Phụng quân diễn quá nhập vai rồi. Như thế sẽ tổn hại thân mình đó."

Cửu Lăng làm thinh nhìn Lạc Việt, thần sắc phức tạp.

Lạc Việt mở mấy bản tấu chương ra, "Phụng quân có cần duyệt qua trước để tại hạ tiếp tục vâng lệnh làm theo không?"

Cửu Lăng đáp, "Không cần. Xem ra ta đã nói quá nhiều, chỉ tổ làm ngươi ghét thêm. Việc binh mã, Đỗ Hiến đủ sức trợ giúp ngươi. Đỗ Như Uyên tạm thời không thể phong quan quá cao, gã còn trẻ tuổi, có những chuyện chưa đủ từng trải. Ngươi có thể chọn mấy vị quan văn học vấn cao mà không thể nắm đại quyền trong triều làm thái phó, mấy chuyện chính sự và lễ nghi, chẳng mấy lâu sẽ quen thôi." Y lại liếc Chiêu Nguyên rồi quay mình đi ra.

Lạc Việt cao giọng, "Xin Phụng quân dừng bước."

Cửu Lăng dừng bước ngoảnh lại.

Lạc Việt nói, "Ta không biết Phụng quân còn tính toán những gì, nhưng xin ngài giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho những người không liên quan, đặc biệt là sư phụ, sư thúc và các sư đệ của ta. Bọn họ cả đời hiền lành, hãm hại những người đó, trời cao cũng sẽ không đồng tình đâu."

Cửu Lăng lạnh nhạt, "Ngươi yên tâm."

Lạc Việt nhìn theo bóng y, ngỡ như dưới ánh mặt trời, dáng người áo lam đang đi xa dần kia vẫn là Lạc Lăng Chi ngày xưa ấy. Chiêu Nguyên chợt cảm thấy bóng dáng Cửu Lăng toát lên vẻ cảm thương. Nó lắc lắc đầu, hắt xì một cái, nước từ miệng và mũi phun ra. Nào ngờ thế nước càng lúc

https://thuviensach.vn

càng lớn, chảy rào rào xuống đất, Chiêu Nguyên muốn kìm lại nhưng không sao khống chế được.

Các cung nhân bên ngoài điện nghe động tĩnh bèn chạy lại, chỉ thấy nước từ trên vai Lạc hoàng tử phun ra, chảy đầy dưới sàn, trong điện bắt đầu ngập nước. Bọn họ kinh hoàng, vờ gọi người rồi bỏ chạy mất tích.

Nước càng lúc càng nhiều, Chiêu Nguyên không sao ngăn nổi, Lạc Việt muốn tóm lấy nó chạy ra ngoài nhưng vừa chạm vào mình nó đã bị dòng nước hất văng ra, ngã ngồi dưới nước. Nước trong điện từ từ dâng lên đến nửa tấc, rồi một tấc, rồi tràn qua thềm điện chảy ra ngoài... đúng lúc này, Ứng Trạch cắp gió đen lao vào điện, búng ngón tay vào Chiêu Nguyên, dòng nước từ miệng Chiêu Nguyên như được khóa van, lập tức ngưng chảy. Ứng Trạch vui vẻ vỗ vỗ đầu Chiêu Nguyên khen ngợi, "Không tệ không tệ, đây là biểu hiện pháp lực tăng tiến đó."

Chiêu Nguyên nấc cụt một tiếng, ngây người nhìn Lạc Việt đã ướt sũng cùng nền điện lõng bõng nước.

Lạc Việt giũ áo, "Pháp lực tăng tiến là tốt, nhưng tốt nhất là đệ phải mau học cách ngưng nước lại không cho chảy nữa."

Chiêu Nguyên khẽ quẫy mình.

Ứng Trạch chắp tay nói, "Đang thay sừng lột vảy, khó khống chế pháp lực cũng là tất nhiên thôi. Các loại pháp thuật trong mình ngươi hiện giờ đều đã tăng tiến, không biết lần tới sẽ phun lửa hay nhả sét nữa. Mấy ngày nay, ngươi nên ở bên bản tọa nhiều hơn."

Đoạn lão giật lấy Chiêu Nguyên, nhét vào tay áo. Lạc Việt ngớ người, "Ứng Long điện hạ..."

Ứng Trạch ngạo nghễ đáp, "Này, đồ tôn của Khanh Dao, đây là bản tọa nghĩ cho ngươi đấy, lỡ như nó phun lửa nhả sét, ngươi sẽ không thể ngăn

https://thuviensach.vn

cản được như lần phun nước này đâu. Hai ba ngày nay đang nhàn nhã, bản tọa giữ nó cho ngươi cũng vậy mà." Đoạn biến thành một luồng sáng đen bay vụt đi mất, chỉ để lại mình Lạc Việt trợn tròn mắt đứng giữa gian điện ngập nước.

Ứng Trạch mang Chiêu Nguyên bay lên một đám mây rồi ngả người nằm xuống. Chiêu Nguyên thò đầu ra ngó xuống dưới, Ứng Trạch nhắm mắt nói, "Ngươi yên tâm, con phụng hoàng nhãi kia lợi hại hơn ngươi nhiều, Lạc thiếu niên không sao đâu."

Chiêu Nguyên "ừm" một tiếng, lại rụt đầu vào. Ứng Trạch hé mắt nhìn, hỏi, "Ngươi buồn bực lắm à?"

Chiêu Nguyên gật đầu. Ứng Trạch nói, "Vậy ngươi ráng tu luyện pháp thuật đi, pháp lực của ngươi và bản tọa vừa khéo chế ngự lẫn nhau, ngươi thi pháp tấn công bản tọa xem."

Thân mình Chiêu Nguyên tỏa ra một vầng sáng, lập tức hắc khí bốc lên khắp người Ứng Trạch, xô thẳng vào luồng kim quang của Chiêu Nguyên. Ứng Trạch gối lên cánh tay nói, "Pháp lực của ngươi không đả thương nổi ta đâu, cứ dốc hết sức đánh ra, thử áp chế bản tọa xem nào."

Chiêu Nguyên y lời dồn tụ pháp lực toàn thân lại. Từ sau khi thay sừng lột vảy, nó luôn cảm thấy khắp người trống rỗng, không còn pháp lực, nhưng hiện giờ chắt chiu một lượt, lại thấy pháp lực từ kinh mạch rỉ rả lan ra, chỗ long châu long mạch cũng thấy nong nóng. Chiêu Nguyên thử ngưng tụ pháp lực lại trong long châu rồi biến thành lực công kích, đẩy ra khỏi cơ thể. Hắc khí từ người Ứng Trạch cuồn cuộn dồi dào, như một vực sâu không đáy, chỉ chực hấp thu nuốt gọn pháp lực của nó. Chiêu Nguyên nghiến răng kiên trì, ngưng tụ được bao nhiêu thì phóng ra bấy nhiêu, lực đối kháng cũng mạnh lên một chút... cả người nó đầm đìa mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch nhắm mắt nằm dài như đang nghỉ ngơi, nhưng lòng lại cuộn lên.

Vừa rồi Chiêu Nguyên phun nước là lão giở trò.

Sau khi nghe con phụng hoàng nhãi nhép kia nhắc tới Thanh Phụng sứ, lão cứ thôi thúc muốn biết rốt cuộc mình đã quên mất chuyện gì, song mỗi khi vắt óc nhớ lại, thì một cơn nóng nảy cứ trào lên không sao ngăn nổi.

Chọc trời khuấy nước đối với lão chỉ là chuyện vặt.

Nhưng lão rất mến mấy đứa nhỏ bọn Chiêu Nguyên, đồ tôn của Khanh Dao và tiểu kỳ lân, không muốn một khi nổi điên lại lỡ tay đả thương chúng. Lão dẫn dắt pháp lực của Chiêu Nguyên, đồng thời cũng áp chế cảm xúc điên cuồng cứ nhộn nhạo cuộn lên, khó mà khống chế.

Chẳng biết tại sao, lại nhớ tới chuyện ngày xưa. Bấy giờ lão cùng người đó vân du đến một rặng núi, cũng nằm trên đỉnh núi ngắm mây bay giữa hẻm núi thế này. Lão nói với người kia, "Ta dạy ngươi thuật cưỡi mây lợi hại hơn nhé, bay được lên đến tận thiên đình, như vậy ngươi có thể thành tiên rồi."

Người kia đáp, "Ta thấy làm phàm nhân cũng tốt, làm thần tiên chán lắm."

Lão nói, "Chính phàm nhân các ngươi cũng hay than rằng nhiều tục sự, nhiều vướng mắc, nhiều phiền muộn đấy thôi. Vì thế mà tuổi thọ tối đa cũng chỉ được trăm năm."

Người kia đáp, "Có buồn có khổ mới có vui có mừng. Có chuyện vướng mắc chính là cái phúc, có thể sống mấy chục năm, ngắm nhìn phong cảnh thế gian là tốt lắm rồi."

https://thuviensach.vn

Nhớ đến đây, Ứng Trạch lại trở mình, dồn thêm chút linh lực cho Chiêu Nguyên đã mệt nhoài.

Giờ đây, lão mới hiểu hàm nghĩa hai chữ "vướng mắc".

Lạc Việt thay bộ đồ ướt sũng ra, xác định Cửu Lăng không ở gần đó, lập tức lẻn ra khỏi Lạc Khánh cung tìm sư phụ.

Định Nam vương tạm thời nắm giữ cấm vệ hoàng cung. Lạc Việt xăm xăm đi tới Vũ Đức điện bên cạnh Ngũ Phụng lâu, liền trông thấy sư phụ Hạc Cơ Tử, ba vị sư thúc và Định Nam vương, Đỗ Như Uyên đang ở bên trong bàn luận.

Mọi người trông thấy Lạc Việt, lập tức đứng đậy, Định Nam vương và Đỗ Như Uyên đều quỳ xuống vái lạy, khiến lòng Lạc Việt ngổn ngang bao tư vị phức tạp. May sao các vị sư phụ sư thúc của hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Lạc Việt vẫn cung kính hành lễ như trước, "Sư phụ, sư thúc."

Đỗ Như Uyên nói, "Lạc hoàng tử cùng các vị đạo trưởng thong thả ôn chuyện cũ, chúng thần xin cáo lui." Đoạn cùng những người khác lui ra khỏi đại điện.

Cửa điện vừa khép lại, Lạc Việt tức thời nhào tới, "Sư phụ, các sư đệ sao rồi ạ? Có bị Trọng Hoa Tử..."

Hạc Cơ Tử đáp, "Trọng Hoa Tử chỉ muốn bắt mấy lão già chúng ta thôi, các sư đệ của con vẫn bình yên, đều đã theo cả nhà Hồ Lão Thất đi rồi, hiện giờ hắn đang lẩn trốn trong rừng núi. Vẫn còn số vàng thái tử đền bù cho Thanh Sơn dạo trước, không sợ đói rách đâu."

Nghe nói vậy, Lạc Việt mới yên tâm.

https://thuviensach.vn

Trúc Thanh Tử cười nói, "Hiện giờ con đã thành hoàng tử rồi, không cần hành lễ sư môn với chúng ta nữa."

Lạc Việt rầu rĩ đáp, "Sư thúc người biết đấy, con đâu định làm hoàng đế. Chỉ là..." Sau khi rời khỏi sư môn, hắn đã trải qua quá nhiều chuyện, nhất thời cũng không biết phải kể từ đâu nữa.

Hạc Cơ Tử vuốt râu nói, "Con đã ngồi lên ngai vị đó, cũng xem như trời cao sắp đặt, từ nay trở đi phải cố gắng hơn, sửa mình lo việc triều chính."

Ẩn Vân Tử đứng bên cũng cười khà, "Phải đấy, trước tiên phải sửa ngay cái thói hễ thấy sách vở là ngủ gật."

Lạc Việt mấp máy miệng nói, "Sư phụ, sư thúc, Lạc Lăng Chi y..."

Hạc Cơ Tử nói, "Ừm, thế tử của Định Nam vương đã kể lại với chúng ta rồi." Ngừng một lát, đột nhiên lão lại hỏi một vấn đề không liên quan, "Lạc Việt, con cảm thấy một người sinh ra trong danh môn thế gia và một người bình thường, ai dễ trở thành đại hiệp hơn?"

Lạc Việt không hiểu ý sư phụ, đành ù ù cạc cạc đáp bừa, "Cả hai đều không dễ ạ. Bất kể lai lịch thế nào, đều phải trừ kẻ ác cứu người lành, giúp đỡ dân chúng."

Hạc Cơ Tử nói, "Không sai, bất kể ở vị trí nào, chỉ cần nhớ kỹ đạo lý này, đều có thể trở thành đại hiệp."

Lạc Việt ngỡ ngàng không hiểu, "Có phải sư phụ muốn bảo con rằng, 'hoàng đế cũng có thể làm đại hiệp' không? Nhưng Chiêu Nguyên và Lạc Lăng Chi..."

Hạc Cơ Tử nheo mắt, "Mọi chuyện sẽ tự có cách giải quyết."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt mở miệng, rất muốn hỏi sư phụ rằng, ngày hôm ấy có phải người cố ý đuổi hắn rời khỏi sư môn không. Rốt cuộc sư phụ sớm đã biết được thân thế của hắn, hay quả thật không biết. Nhưng hắn biết sư phụ và sư thúc sẽ không nói rõ với mình, ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn lặng thinh không nói gì cả.

Hạc Cơ Tử mỉm cười nhìn hắn, "Đừng chuyện gì cũng hỏi ra miệng, phải giữ trong lòng nghiền ngẫm kỹ, mới là tốt nhất."

Lạc Việt mời sư phụ và các vị sư thúc tới Lạc Khánh cung nhưng bốn vị lão nhân gia khăng khăng không chịu, ở trong cung không hay lắm, chi bằng ở tạm tại đạo quán trong kinh thành cho tiện. Hôm sau, Lạc Việt chính thức trở thành Lạc vương, mặc hiếu phục tới tế bái Sùng Đức đế Hòa Thiều.

Thời tiết nóng nực, không tiện để thi thể lâu ngày nên Sùng Đức đế Hòa Thiều đã nhập quan, quàn năm ngày thì hạ táng.

Thái hậu, hoàng hậu cùng các phi tần khóc lóc thảm thiết.

Thái hậu và hoàng hậu được gia phong thành thái hoàng thái hậu và thái hậu, nhưng những phi tần khác của Hòa Thiều vẫn chưa biết phải sắp xếp ra sao.

Đỗ Như Uyên đã nói cho Lạc Việt biết rất nhiều lễ nghi. Lúc quay lại Lạc Khánh cung, phát hiện trên bàn lại có một đống tấu chương mới, Lạc Việt thấy nhức hết cả đầu. Đàm Đài Tu tiến cử mấy vị quan giúp Lạc Việt học lễ nghi và kiến thức, Chiêu Nguyên bị Ứng Trạch đem đi vẫn chưa thấy về. Lạc Việt cho nội thị lui xuống, một mình ngồi trong điện xem tấu chương một hồi, chợt thấy khát nước, vừa ngẩng lên đã bắt gặp Cửu Lăng lặng lẽ đứng bên rèm, y bào một màu trắng toát, lờ mờ hồng quang bảy sắc.

Lạc Việt lên tiếng, "Phụng quân đến lúc nào vậy, mời ngồi mời ngồi. Hôm nay các hạ không làm tiểu đạo sĩ nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Cửu Lăng cũng không bảo hắn đổi cách xưng hô nữa, chỉ nói, "Ta cứ tưởng làm Lạc Lăng Chi thì có thể thân cận với ngươi hơn, là ta khéo quá hóa vụng, càng khiến ngươi thấy khó chịu."

Lạc Việt cười khan, cúi xuống tiếp tục đọc tấu chương.

Cửu Lăng nói, "Hôm nay trong lúc tế bái Hòa Thiều, cử chỉ lễ nghi của ngươi hầu như không có gì sai sót. Tốt lắm!"

Lạc Việt à à hai tiếng, "Đa tạ đa tạ."

Cửu Lăng lại nói, "Nếu ngươi muốn gần gũi với lệnh sư hơn, có thể xây đạo quán trong kinh, cũng có thể phái người lập tức đi đón các sư đệ tới kinh thành."

Lạc Việt đặt tấu chương xuống, nghiêm mặt đáp, "Sư phụ sư thúc và các sư đệ ta đã quen cảnh thanh bần, về Thanh Sơn có lẽ họ sẽ thấy thoải mái hơn, không phiền Phụng quân nhọc lòng."

Cửu Lăng nói, "Cũng được, ngươi đã không thích thì ta không nhắc tới việc của lệnh sư môn nữa. Hôm nay ta tới đây, thật ra là vì một chuyện khác. Ngươi sắp kế thừa ngai vàng, cũng nên định hoàng hậu rồi. Ta còn nhớ ngươi rất thích con gái của Đàm Đài Tu."

Lạc Việt chợt biến sắc, "Ngươi định làm gì?"

Cửu Lăng đáp, "Nàng ta rất thích hợp làm hoàng hậu của ngươi, lẽ nào ngươi không muốn cưới nàng ta?"

Lạc Việt gắng nén cơn giận đang trào lên trong đan điền, "Ha ha, hiện giờ nhắc tới chuyện này còn sớm quá mà, các hạ để ta cân nhắc thêm đi. Ta đang dốc sức học làm hoàng đế, đợi học tàm tạm rồi nói." Lại cầm một bản tấu khác lên, làm bộ cúi mặt chăm chú xem.

https://thuviensach.vn

Cửu Lăng vẫn đứng lì ra đó, không đi.

Lạc Việt phớt lờ y, đổi một tư thế thoải mái hơn rồi lần lượt xem từng bản tấu, dùng dằng chừng hai khắc, giữa lúc đó còn gọi người mang trà đến, các tiểu thái giám hầu hạ đều không trông thấy Cửu Lăng, Lạc Việt cũng xem như không trông thấy, uống trà xong lại gọi tiểu thái giám bưng đi, rồi tiếp tục xem tấu chương. Cuối cùng Cửu Lăng khẽ thở dài, hòa hoãn hỏi, "Lạc Việt, bản quân làm hộ mạch thần của ngươi, có chỗ nào không bằng được con rồng oắt kia?"

Lạc Việt nhướng mắt, "Hiện giờ Phụng quân mặt nào cũng mạnh hơn nó nhiều, sau này nó lớn lên, có lẽ về pháp thuật mưu lược cũng không phải đối thủ của ngài, nhưng có một điểm nó hơn hẳn ngài, là không lừa gạt bạn bè."

Cửu Lăng nói, "Ngày đó bản quân giả làm Lạc Lăng Chi, một nửa cũng là để ngươi học được một bài học quan trọng về thuật làm đế vương khi đăng cơ. Kẻ làm đế vương thì không có bạn bè. Thế sự không đơn thuần như những gì ngươi thấy và nghĩ đâu. Bất cứ ai cũng có thể phản bội ngươi, lừa gạt ngươi, điều ngươi phải làm là phân biệt và phán đoán."

Lạc Việt gật đầu lấy lệ, đoạn giơ bản tấu trong tay lên, "Quả là được lợi không nhỏ, chẳng phải ta đang nỗ lực đấy ư?"

Chiêu Nguyên và Ứng Trạch luyện pháp thuật nửa ngày, khí tức trong mình Ứng Trạch vẫn cuộn trào mãnh liệt, khiến Chiêu Nguyên lờ mờ thấy bất an. Nó cuộn mình trong cầu quang bay về tìm Lạc Việt. Từ trên mây, nó trông thấy bóng Cửu Lăng lấp lánh bảy màu đang bay lại phía này.

Chiêu Nguyên bất giác sững ra. Cửu Lăng cụp cánh lại, biến thành hình người, "Pháp lực của ngươi vẫn chưa khôi phục."

Hào quang bao quanh Chiêu Nguyên bất giác sáng lên, "Không sai."

https://thuviensach.vn

Cửu Lăng hờ hững nói, "Nếu bản quân muốn đả thương ngươi thì chẳng cần đợi đến hôm nay đâu. Thần Thượng cha ngươi ngang hàng với ta, tính ra, ta còn đứng vào hàng thúc bá ngươi. Mấy năm nay Thần Thượng ngày càng hồ đồ, ta cứ ngỡ hắn sẽ phái huynh trưởng của ngươi tới. Kết quả lại là một con rồng con chưa đầy trăm tuổi, còn phải thay sừng lột vảy..."

Chiêu Nguyên nín lặng không nói. Cửu Lăng tiếp, "Thời gian này ngươi đi theo Lạc Việt, hẳn cũng đủ trải nghiệm rồi. Cắt đứt huyết khế giữa ngươi và Lạc Việt, hoặc đổi cho huynh trưởng ngươi tới đi."

Chiêu Nguyên đứng thẳng thân hình, "Tại sao?"

Cửu Lăng cau mày, "Ngươi làm hộ mạch thần cho Lạc Việt, đối với hắn chỉ có hại chứ chẳng đem lại kết quả tốt gì đâu. Chuyện này hẳn ngươi đã biết ngay từ đầu rồi."

Chiêu Nguyên nói, "Lạc Việt là bạn ta."

Đôi mày Cửu Lăng càng nhíu chặt hơn, "Bạn ư? Nếu ngươi thật lòng coi hắn là bạn, sao còn tiếc một nhánh long mạch?"

Chiêu Nguyên không đáp.

Cửu Lăng nhìn nó, phất tay áo, "Thôi được, tiên lực của bản quân nhất định sẽ chế ngự được ngươi, chắc không có gì đáng ngại. Ngươi thật là miệng sao lòng vậy, vì bạn bè vứt bỏ long mạch, cũng chẳng coi là chuyện to tát gì."

Quay về đến Lạc Khánh cung, Chiêu Nguyên vẫn lẳng lặng không nói.

Lạc Việt cũng trầm mặc kiệm lời. Hắn lén giở lại cuốn sách trận pháp và Thái Thanh kinh mà Khanh Dao sư tổ để lại, hy vọng hai cuốn sách ấy

https://thuviensach.vn

ngoài việc trấn trụ Ứng Trạch, còn có cách giúp hắn cắt đứt huyết khế với phụng hoàng.

Nhưng trong Thái Thanh kinh chỉ có pháp môn tĩnh tâm dưỡng khí, nhất thời Lạc Việt không phát hiện được gì khác. Bất luận đối phó Thanh Huyền, đối phó thái tử hay An Thuận vương, hắn cũng chưa bao giờ thê thảm như hiện nay, chẳng có chút chủ kiến nào cả, chỉ có thể làm một con rối bất lực. Lạc Việt buồn bực nôn nóng, đêm ngủ cũng trằn trọc không yên, chợt nghe thấy Chiêu Nguyên bên cạnh hỏi nhỏ, "Lạc Việt, thật ra đến tận bây giờ, huynh vẫn không muốn làm hoàng đế phải không?"

Lạc Việt thở dài, "Giờ không phải làm hay không làm hoàng đế, mà là làm sao để khỏi phải làm một hoàng đế bù nhìn mặc cho phụng hoàng sai khiến?"

Chiêu Nguyên ngập ngừng, "Tôi có thể giúp huynh."

Lạc Việt bực bội gãi đầu, "Đệ mau mọc sừng lột vảy nhanh lên đi. Về phần Cửu Lăng... ta sẽ nghĩ cách tạm ứng phó."

Hôm sau, Lâm Tinh cưỡi ánh hồng như ráng chiều quay lại hoàng cung, từ xa đã thấy Chiêu Nguyên uể oải nằm dài trên đám mây phía trên Lạc Khánh cung. Lâm Tinh vội chạy tới túm lấy nó, "Ngươi sao vậy? Có phải gã Phụng quân hèn hạ kia nhân lúc chúng ta vắng mặt mà ám toán ngươi không?"

Chiêu Nguyên yếu ớt đáp, "Đâu có, tại tôi tu luyện pháp lực quá nhiều nên bây giờ cả người rời rã thôi."

Lâm Tinh bấy giờ mới thở phào, "Vậy ngươi mau theo ta về đi, ta có quân tình khẩn cấp phải báo với Lạc Việt."

Lâm Tinh đích thân đi thăm dò được rằng, An Thuận vương đã hay tin kinh thành có biến, một mặt phái người đi hòa đàm với Chu Lệ, tạm ngưng

https://thuviensach.vn

chiến tranh, đồng thời dẫn dụ Chu Lệ cùng mình liên thủ tấn công vào kinh thành, một mặt điều động binh mã Tây quận và binh mã dưới tay mình tập kết tại kinh thành. May sao dưới trướng Chu Lệ có một tay mưu sĩ Nam quận mà Đỗ Như Uyên và Lâm Tinh đã hợp lực cài cắm vào từ khi lão mới khởi binh tấn công kinh thành. Người này đêm đêm nhận mưu kế do Phi Tiên Phong truyền tới, dâng lên cho Chu Lệ làm kế sách ứng chiến, Chu Lệ tiếp thu lần nào là lần nấy thắng to nên rất tin dùng hắn. Mưu sĩ này còn dâng lời lên Chu Lệ, "Trong kinh dùng bồ câu truyền tin tới, nói rằng sào huyệt của Mộ Diên đã bị bứng đi, chuyện lớn hỏng rồi, lão tự biết ngày tàn sắp tới nên mới muốn nghị hòa với vương gia, rõ ràng là đã cùng đường mạt lộ. Nếu không nhân cơ hội này trừ diệt, ngày sau nhất định sẽ thành họa lớn. Vương gia giết Mộ Diên, càng có thể lấy cớ ấy mà tiến kinh xin ban thưởng. Tiểu tử sắp ngồi lên ngai vàng kia chỉ là con rối của Đỗ Hiến, vương gia muốn trừ khử nó thật dễ như trở bàn tay, đến lúc đó chẳng mất nhiều sức lực mà thiên hạ đã về tay."

Chu Lệ rốt cuộc cũng coi như có chút tâm kế, nói, "Nhưng kinh thành đã bị Đỗ Hiến chiếm rồi, đâu dễ đối phó."

Mưu sĩ lập tức nói, "Đỗ Hiến trước đây từng bị Mộ Diên bắt giữ, suýt nữa bỏ mạng, vương gia đánh cho Mộ Diên thua tan tác, nên Đỗ Hiến mới có cơ hội. Đỗ Hiến chẳng qua là kẻ thế tập vương tước, hưởng lộc ông cha, đâu phải đối thủ của vương gia. Vương gia vào kinh chỉ cần búng ngón tay, cũng đủ khiến Đỗ Hiến chạy trối chết."

Chu Lệ vỗ bàn cười ha hả, "Nói hay lắm, nói rất hay."Lập tức truyền thuộc hạ lôi thuyết khách mà An Thuận vương phái tới nghị hòa ra chém.

An Thuận vương buộc phải tách một phần binh lực ra tiếp tục giao tranh với Chu Lệ. Còn bản thân dẫn hơn vạn tinh binh, ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh trước tiên tới tìm Đỗ Như Uyên nhờ gã báo tin này với Định Nam vương còn mình chạy vào cung báo cho Lạc Việt. Cô đang định chạy thẳng vào Lạc Khánh cung thì khựng lại vì một câu nói của Chiêu Nguyên, "Lạc Việt không ở Lạc Khánh cung đâu, huynh ấy tới Hoàng Từ cung rồi."

Lâm Tinh ngạc nhiên hỏi, "Lạc Việt tới Hoàng Từ cung làm gì? Sao ngươi không cùng đi với hắn?"

Chiêu Nguyên đáp, "Hoàng thái hậu mời Lạc Việt tới Hoàng Từ cung gặp Đàm Đài Dung Nguyệt." Nó cảm thấy đi theo đến đó không tiện nên ở lại luyện pháp thuật.

Lâm Tinh cười gượng, "Thì ra là vậy... nhưng quân tình thực sự quá gấp. Ta đi xem Lạc Việt đã sắp về chưa."

Nói rồi Lâm Tinh vội vã đạp mây bay về phía Hoàng Từ cung. Từ xa, cô đã trông thấy Lạc Việt ngồi đối diện với Đàm Đài Dung Nguyệt trong một ngôi đình nhỏ giữa sân. Cô giương mắt thấy Lạc Việt cầm lấy tay Đàm Đài Dung Nguyệt, rồi lập tức buông ngay ra, cả hai đều đỏ bừng mặt.

Lạc Việt nói, "Tiểu Nguyệt Lượng, lần này ta có thể ra khỏi nhà lao là nhờ muội phần lớn, để muội phải chịu nhiều ấm ức rồi."

Đàm Đài Dung Nguyệt cúi đầu nói khẽ, "Lạc vương điện hạ nên xưng cô gia mới phải."

Lạc Việt lộ vẻ bất đắc dĩ, "Nghe muội gọi là Lạc vương, ta thấy không thoải mái chút nào."

Xưa nay Lâm Tinh rất coi khinh hai chữ "đố kỵ". Bởi cô cho rằng, khi đố kỵ tức là tự thừa nhận mình không bằng đối phương. Nhưng hiện giờ, nỗi cáu bẳn không cách nào áp chế lại dâng lên trong lòng. Cô... đang đố kỵ.

https://thuviensach.vn

Cô đố kỵ với Đàm Đài Dung Nguyệt chẳng làm gì mà cũng có thể thân mật với Lạc Việt như vậy.

Cô đố kỵ với thân phận của Đàm Đài Dung Nguyệt, khiến nàng trở thành nhân tuyển thích hợp nhất cho vị trí hoàng hậu của Lạc Việt.

Cô đố kỵ, ra sức muốn moi móc những điểm mà Đàm Đài Dung Nguyệt không xứng với Lạc Việt, nhưng không tìm được.

Những vầng mây xung quanh đều cháy rực lên vì sự đố kỵ của cô.

Lạc Việt ngẩng đầu nhìn ra ngoài, "Lạ thật, giờ còn chưa đến hoàng hôn, sao lại có ráng mây đỏ rực thế kia?"

Đàm Đài Dung Nguyệt ngạc nhiên, "Phải rồi, đẹp quá đi mất, cứ như gấm vóc tỏa sáng ấy."

Kẻ trước người sau, bất giác đều đứng dậy, cùng nhau ngắm ráng mây.

Quanh người bọn họ cũng nhuốm hồng bởi ráng chiều, đặt giữa tiểu đình cung uyển, trông như một bức phác thảo tỉ mỉ tinh tế. Lâm Tinh ngẩn ngơ đứng đó chốc lát rồi quay mình nhẹ nhàng đi thẳng.

Đàm Đài Dung Nguyệt nghi hoặc nhìn lên trời, "Lạ thật, sao thoáng cái mây lại thành ra màu xám rồi?" Đoạn nàng chìa tay ra ngoài lan can, "Mưa ư?"

Lạc Việt cũng thò tay ra, cảm giác có hai giọt lành lạnh nhỏ xuống lòng bàn tay rồi tức thì tan biến. Lạc Việt nắm chặt tay lại, lòng chợt thoáng một nỗi xót xa.

Mây đã tản đi, ánh mặt trời rọi xuống.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt và Đàm Đài Dung Nguyệt lại trở về bàn ngồi xuống.

Đàm Đài Dung Nguyệt nói, "Có một việc, thái hậu bảo muội nói với huynh.

Hiện giờ trong hậu cung có rất nhiều người, cứ ở lại đây cũng có phần không tiện. Tiên đế từng xây một hành phủ ở gần kinh thành, thái hậu muốn cùng hoàng hậu nương nương và các phi tần của tiên đế dọn tới đó, đem theo vài cung nhân cũ vẫn hầu hạ bên mình. Tiền chi dùng hằng tháng cũng không tiêu tốn lắm đâu."

Lạc Việt vẫn chưa nguôi nỗi xót xa thoáng qua khi nãy, gắng tập trung tinh thần nói, "Hậu cung lớn như vậy, dù tất cả bọn họ ở lại đây, cũng thừa đủ chỗ mà."

Đàm Đài Dung Nguyệt giải thích, "Theo quy củ, sau khi tiên đế chầu trời, phần lớn phi tần cung nhân đều cho xuất cung. Có điều thái hậu nương nương hiểu cho cái khó của họ, lại không muốn làm khó huynh, nên mới sắp xếp như vậy."

Thái hậu vừa trải qua nỗi đau mất con đã đón ngay Đàm Đài Dung Nguyệt vào cung, sắp xếp cho nàng gặp gỡ Lạc Việt, thật ra không hẳn có ý tác thành, mà chủ yếu là vì chuyện này, bà thấy nói thẳng với Lạc Việt không tiện, chi bằng thông qua Đàm Đài Dung Nguyệt chuyển lời thì thích hợp hơn.

Lạc Việt đáp, "Họ đã muốn như vậy, đương nhiên ta không phản đối. Có điều, hoàng cung vốn là của họ, hiện giờ chúng ta vào ở, lại để người ta dọn đi, dường như có phần không ổn."

Đàm Đài Dung Nguyệt trấn an, "Theo ý thái hậu nương nương, có lẽ chuyển ra ngoài sẽ tiện cho cả đôi bên. Đi theo hầu hạ họ đều là những cung

https://thuviensach.vn

nhân cũ đã ở bên mình nhiều năm, nếu dư dật tiền bạc thì còn thoải mái hơn là ở lì trong cung. Huynh cũng không cần quá áy náy, xưa nay vua nào..."

Nàng chưa kịp nói hết câu "vua nào tôi nấy", chợt nghĩ nếu dùng câu đó vào hoàn cảnh này, sẽ mang ý là vua chúa nào hậu cung nấy, không khỏi thẹn thùng.

Lạc Việt không hiểu tại sao nàng bỏ lửng giữa chừng, bèn nói, "Cứ vậy đi.

Tiểu Nguyệt Lượng, những chuyện này muội am hiểu hơn ta, về sau phải nhờ muội giúp đỡ nhiều."

Đàm Đài Dung Nguyệt chợt đỏ bừng mặt lên, cúi gằm xuống khẽ gật đầu.

Lạc Việt vốn chỉ thuận miệng nói ra, chẳng có ý gì cả, thấy phản ứng của Đàm Đài Dung Nguyệt mới sực tỉnh ngộ, mặt cũng vô cớ nóng bừng, đành cười gượng hai tiếng.

Lạc Việt quay về Lạc Khánh cung, thấy Chiêu Nguyên, Lâm Tinh, Đỗ Như Uyên, Thương Cảnh, Ứng Trạch đều tề tựu trong điện, Cửu Lăng không xuất hiện.

Lâm Tinh thuật lại quân tình cho Lạc Việt. Đỗ Như Uyên nói, "An Thuận vương giỏi dùng binh, lại triệu tập được không ít binh mã dưới trướng, gia phụ đã phái người tới Nam quận điều binh, nhất định không được lơi lỏng phòng thủ kinh thành và vùng phụ cận. Theo lời Lâm công chúa thì Tôn huynh vẫn chưa đi, để huynh ấy chỉ huy một đội binh mã đóng tại vùng phụ cận kinh thành là thích hợp hơn hết."

Lạc Việt đương nhiên tán thành, lại nhớ đến lúc Tôn Bôn bỏ đi sau khi công phá kinh thành, liền bổ sung, "Có điều, huynh ấy phải đồng ý mới được. Dù sao thì Hòa thị và Bách Lý thị..."

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nói, "Yên tâm đi, Tôn Bôn nói tuy mối thù giữa Hòa thị và Bách Lý thị sâu như biển, nhưng gã sẽ không đối phó ngươi. Xưa nay gã chỉ muốn có trận để đánh, huống hồ An Thuận vương cũng là kẻ thù của gã."

Lạc Việt đáp, "Vậy thì được."

Phát hiện thấy Lâm Tinh hôm nay ôn hòa điềm đạm, khác hẳn mọi ngày, Lạc Việt quan tâm hỏi, "Lâm Tinh này, có phải cô khó chịu ở đâu không?"

Lâm Tinh vội cười nói, "Đâu có, chỉ là hai hôm nay đi đi lại lại như con thoi nên ta hơi mệt." Lại ngáp dài, "Các ngươi thong thả nói chuyện, ta đi ngủ bù một giấc."

Thấy cô ra khỏi cửa đi rồi, Lạc Việt mới ngơ ngác hỏi, "Lâm Tinh rốt cuộc làm sao vậy?"

Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh đều nói không biết. Chiêu Nguyên cũng lắc đầu, Lâm Tinh không cho phép nó kể chuyện ở Hoàng Từ cung với Lạc Việt, nên nó đành giữ kín.

Nửa đêm, Chiêu Nguyên nằm bên gối Lạc Việt, cứ trằn trọc không yên.

Màn đêm tĩnh mịch bao trùm cả hoàng cung, có gì đó đang âm thầm lan ra, hơi lạnh len vào trướng gấm, bò lên chiếu, thấm vào làn da còn chưa mọc vảy mới của nó. Chiêu Nguyên cào cào Lạc Việt nhưng hắn chỉ trở mình rồi ngủ tiếp. Chiêu Nguyên đành dốc hết pháp lực toàn thân ra, phủ trùm lên Lạc Việt rồi chui xuống giường, bước ra gian điện ngoài.

Các thái giám canh đêm vẫn yên lặng đứng canh, các thị vệ lần lượt đi tuần bên ngoài tường Lạc Khánh cung. Chiêu Nguyên trèo lên mây bay lên đến lưng chừng trời. Xem ra hoàng cung chẳng có gì bất thường, song khí tức u uất vô hình kia vẫn chích vào da thịt nó, len vào huyết quản nó, giống

https://thuviensach.vn

như hôm ấy trên Thiếu Thanh sơn vậy, khiến nó bực bội vô cùng, long châu trong bụng tỏa ra từng đợt từng đợt hơi ấm, kháng cự lại cảm giác cuồng loạn kia, giúp nó trấn tĩnh lại đôi chút.

Chiêu Nguyên đáp mây bay khắp nơi tìm Lâm Tinh, nhưng chẳng thấy tung tích cô đâu cả. Nó nghĩ thầm, có lẽ lâm Tinh đã đi giải khuây. Chiêu Nguyên phát hiện lúc ban ngày Lâm Tinh rất buồn bã, đoán rằng chắc hẳn cô đã nhìn thấy chuyện gì đó giữa Lạc Việt và Đàm Đài Dung Nguyệt ở Hoàng Từ cung.

Đỗ Như Uyên ở tạm trong phủ đệ của Định Nam vương tại kinh thành, Thương Cảnh cũng theo gã. Chiêu Nguyên dạo một vòng, không gặp cả Ứng Trạch, đành cưỡi mây bay về Lạc Khánh cung, chợt bắt gặp bóng hình lung linh bảy sắc của Cửu Lăng đứng lặng phía trên Lạc Khánh cung.

Chiêu Nguyên bay đến gần thì dừng lại, chỉ nghe y hỏi, "Hôm nay mấy người kia không ở trong hoàng cung ư?"

Chiêu Nguyên gật đầu, buột miệng hỏi, "Vì sao ngươi lại ở..."

Hỏi được nửa câu, nó mới thấy mình ngu xuẩn, lập tức ngưng bặt. Hộ mạch thần phải theo bên cạnh người mình bảo hộ, Chiêu Nguyên sực nhớ, trước đây, mỗi đêm nó hoặc Lạc Việt mất ngủ, đều tình cờ bắt gặp Lạc Lăng Chi ở bên ngoài.

Cửu Lăng thản nhiên hỏi, "Còn ngươi vì sao không ngủ, nửa đêm nửa hôm lại ra ngoài?"

Chiêu Nguyên thành thật đáp, "Ta cảm thấy khí tức trong hoàng cung hơi bất thường, nên ra ngoài xem thử." Trực giác mách bảo nó rằng luồng khí tức kia không phải do Cửu Lăng gây ra, dù Cửu Lăng muốn đối phó với nó, cũng sẽ không sử dụng loại pháp thuật có thể ảnh hưởng đến Lạc Việt.

Cửu Lăng cau mày, "Bất thường ư? Ngươi dám chắc không?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên gật đầu quả quyết.

Cửu Lăng ngưng thần soát kỹ, "Sao bản quân không nhận thấy gì cả? Cả hoàng cung đều có, hay chỉ mình Lạc Khánh cung?"

Chiêu Nguyên đáp, "Cả hoàng cung đều có, nhưng ở Lạc Khánh cung thì đậm hơn một chút, còn nữa..." Nó nhìn cung viện trong Lạc Khánh cung, chợt nhớ ra chuyện gì đó, bèn lao vội đến hậu điện.

Cửu Lăng thoáng do dự rồi cũng bay theo.

Ứng Trạch đang cuộn mình trong một đám mây đen trôi bồng bềnh khắp bầu trời bên trên hoàng cung.

Lúc trời tối, Lâm Tinh rầu rĩ đi ngang qua lão. Ứng Trạch thoạt nhìn đã biết tiểu kỳ lân đang buồn chuyện tình cảm, nhưng lão cũng chẳng lên tiếng gọi, chỉ lẳng lặng nhìn theo Lâm Tinh bay về phía vạt rừng núi quạnh quẽ gần đó.

Tiểu kỳ lân cần yên tĩnh một lát.

Thần tiên đem lòng yêu phàm nhân, nhất định không có kết quả tốt. Chân lý này bọn hậu sinh tiểu bối chỉ có thể tự mình từ từ lĩnh ngộ thôi. Lão cũng thấy Chiêu Nguyên chạy loạn khắp nơi tìm kiếm, nhưng chỉ ẩn giấu khí tức của mình đi chứ không ra mặt. Lão muốn ở một mình, không bị kẻ khác quấy nhiễu.

Từ khi bước vào hoàng cung, tâm tư Ứng Trạch bất giác bị xáo trộn, dăm ba hình ảnh cứ đột ngột hiện ra trước mắt, khiến lão hết sức buồn bã. Những hình ảnh này có lẽ thuộc về đoạn quá khứ mà lão đã quên trước khi bị nhốt dưới Vân Tung sơn, muốn ghép chúng lại, nhưng cứ thiếu mất một cái gì đó.

https://thuviensach.vn

Liên quan tới vị sứ quân áo xanh kia ư? Bóng dáng người đó và Khanh Dao thường hợp lại thành một trước mắt lão. Áo xanh, áo dài, nụ cười khuất sau làn sương mờ mịt nhưng vẫn có thể cảm nhận được vẻ ôn hòa.

Giọng nói cũng tương tự nhau nữa.

"Tướng quân..."

"Tướng quân..." "Trạch huynh..."

Còn cả... ánh kiếm sáng loáng như tuyết lóe lên trước mắt, luồng khí dữ trong mình Ứng Trạch lại sôi trào tuôn ra. Lão nhớ như in. Bấy giờ Khanh Dao có việc phải quay về sư môn, rủ lão cùng tới ngắm cảnh Thiếu Thanh sơn.

Trong lòng Ứng Trạch vô cùng khinh miệt chuyện này. Lão vừa sinh ra đã là thần, nên luôn chướng mắt những phàm nhân tầm thường mà cứ muốn tu luyện thành tiên. Nhưng lão vẫn đi cùng Khanh Dao, phối hợp với tốc độ ngự kiếm của Khanh Dao, đến tối hôm đó mới tới một tiểu trấn dưới chân Thiếu Thanh sơn. Kết quả, lão chẳng thấy cảnh đẹp mà Khanh Dao kể đâu cả, ngược lại chỉ gặp một vùng đất khô cằn trơ trọi cùng đám phàm nhân nhớn nhác chạy nạn. Lão và Khanh Dao vào trấn hỏi thăm, biết được nơi này gần một năm nay không có mưa, hoa màu mất trắng, sông suối cạn khô, Thanh Huyền làm phép cầu mưa cứu giúp cũng vô ích. Ứng Trạch nhẩn nha đi chơi trên phố, thấy một đám người đang dỡ một ngôi miếu, lôi cả tượng gỗ bên trong ra đốt. Ứng Trạch lại gần xem náo nhiệt, chỉ thấy giữa đống lửa phừng phừng là một pho tượng rồng bằng gỗ đã bén lửa cháy sém. Người trong trấn nói, đấy là miếu long vương, từ lúc hạn hán đến nay, dân chúng đã cúng tế vô số súc sinh, nhưng vẫn chẳng thấy một giọt mưa, có thể thấy những lời như, long vương quản việc làm mưa đều là lừa gạt, đã không xứng hưởng thờ phụng, để long vương nếm mùi bị hỏa thiêu xem sao.

https://thuviensach.vn

Rồng vô dụng, không thể làm mưa, câu này khiến Ứng Trạch cảm thấy cả Long tộc đều bị mất mặt. Lão muốn cho đám phàm nhân kia xem, uy lực của long thần cao đến nhường nào. Nghĩ vậy, lão bèn gọi mấy đám mây lại, giáng chút sấm sét, thổi chút gió, đổ một trận mưa như trút nước, tiện thể hiện nguyên hình giữa không trung, khiến đám phàm nhân vô tri kia được mở rộng tầm mắt.

Đó chẳng qua là một chuyện nhỏ xíu như con tép, lão làm xong liền quẳng ngay ra sau đầu, cùng Khanh Dao tới Thanh Huyền. Kết quả vừa uống được hai vò rượu ngon cất giấu trong Thanh Huyền, còn chưa tỉnh rượu, mấy tiểu thần tiên hậu bối do thiên đình phái tới dẫn theo một đám tiểu thiên binh yếu xìu đã vây chặt lấy lão, bày trận thế, nói lão phạm luật trời, đòi bắt về chịu tội.

Lão nhân gia đương nhiên chỉ khịt mũi khinh bỉ.

Năm xưa lúc lão tử lay trời chuyển đất, tung hoành tam giới, các ngươi còn là một luồng khói một nắm tro chẳng biết ở đâu, vậy mà bây giờ lại dám giở luật trời trước mặt lão tử à?

Đúng là không được uốn nắn. Lão bèn giương vuốt uốn nắn lại chúng một chút. Đám tiểu hậu sinh bị thương vài người, tàn phế mấy người, ba chân bốn cẳng chạy mất.

Sau đó lại dẫn tới nhiều tiểu hậu sinh hơn.

Ứng Trạch không khỏi sinh nghi, Thiên đình mấy năm nay huấn luyện tiểu thần tiên kiểu gì vậy?

Từng người một cứ như dưa méo táo vỡ, dùng binh khí thì lúng túng, tiên pháp lại càng mù mờ, trừ lúc khiêu chiến hô vang như sấm, còn lại chẳng ra gì.

Giáng mấy tia sét đã nằm lăn ra, không đỡ nổi ba chiêu.

https://thuviensach.vn

Sau khi rời khỏi hàn đàm, Ứng Trạch không hề tiếp xúc với thiên đình, cũng chẳng có thần tiên nào tìm đến lão. Ứng Trạch nghĩ, có lẽ vì lão là kẻ mang tội nên thiên đình đã quyết định trục xuất lão, thủ tiêu tiên tịch của lão. Lão cũng chẳng đời nào chủ động đi nghe ngóng việc trên ấy. Nhưng thông qua mấy tiểu thần tiên này, lão cũng có thể nhận biết hiện trạng gần đây của họ. Đám tiểu hậu sinh thay nhau ngã gục này khiến lão rất đau lòng, vô cùng lo lắng cho tương lai của thiên đình. Vừa đau lòng vừa lo lắng, tâm trạng bắt đầu sinh ra u uất, khó tránh xuống tay hơi nặng, đám tiểu hậu sinh vô dụng lại ngã gục hàng loạt.

Chỉ còn lại lác đác mấy kẻ chưa nằm xuống, kéo những kẻ đã ngã quỵ, chạy về thiên đình.

Ứng Trạch còn chân thành nhắn với theo bóng chúng cuống quýt chạy xa dần, "Trở về nói với quản sự hiện giờ của các ngươi, bảo y dạy dỗ các ngươi cho cẩn thận."

Khanh Dao chỉ khoanh tay đứng nhìn, Ứng Trạch bấy giờ cũng không để ý tới thần sắc bất thường của y, còn ngỡ rằng Khanh Dao cau mày vì lo lão phạm luật trời. Lão cười hì hì kéo Khanh Dao tới ngọn núi ở gần đó uống rượu, vừa uống ừng ực vừa trấn an Khanh Dao, "Chút lỗi lầm vặt vãnh này, chẳng đáng gì với thiên đình, theo quy củ dạy dỗ hậu bối, ta có ra tay nặng thêm chút nữa cũng không sao." Lão nhìn lên trời, nhất thời ngẩn ngơ.

Khanh Dao hỏi, "Huynh thấy gì thế? Hay là nhớ lại... chuyện xưa gì?"

Ứng Trạch lắc lắc hồ rượu, "Không. Ta chỉ..."

Lão định nói với Khanh Dao rằng, lão chỉ bất ngờ phát hiện ra, làm phàm nhân cũng rất hay. Lão chẳng nề lưu lại phàm trần này, cùng ai đó phiêu du khắp nơi, cùng uống rượu, cùng ngắm cảnh. Nhưng câu này lão

https://thuviensach.vn

còn chưa kịp nói ra, mới bật đến chữ "chỉ" thì ngưng bặt, một thanh kiếm đã cắm vào chính giữa lồng ngực lão.

Là kiếm của Khanh Dao.

https://thuviensach.vn

Thanh kiếm cắm đúng vào tim Ứng Long, cũng là chỗ yếu hại duy nhất có thể đả thương lão.

Lão từng nói với Khanh Dao, "Phàm nhân các ngươi tim đều lệch sang một bên còn tim ta lại nằm chính giữa, đường đường chính chính, không dung được mấy chuyện lươn lẹo."

Bốn phương tám hướng quanh núi và vòm trời phía trên đầu chợt xuất hiện vô số thiên binh, vây chặt lấy lão. Ý thức của lão dần tan biến.

Vì sao?

Mấy trăm năm rồi, lão chỉ muốn hỏi Khanh Dao câu này.

Là ngươi nói, không muốn làm thần tiên, chỉ muốn làm phàm nhân.

Là ngươi nói, nguyện kết bạn cùng Trạch huynh, du lãm khắp non nước trong thiên hạ.

Rốt cuộc là vì sao?

Ở trong trứng, lão đã thề, một ngày kia phá vỏ mà ra được, dù phải lật tung cả thiên đình, đánh đổ Ngọc đế, xốc lộn tam giới lên, cũng phải tìm cho được Khanh Dao, hỏi xem tại sao y làm vậy.

Hỏi y rốt cuộc câu nào là thật, câu nào là giả. Nhưng sau khi thoát khỏi vỏ trứng, lão lại có phần không muốn hỏi nữa. Lão còn nhớ lần cuối cùng mình trông thấy mặt Khanh Dao, ánh mắt và vẻ mặt y đều rất xa lạ, rất phức tạp, tuy lão đã sống mấy vạn tuổi nhưng vẫn không sao đọc thấu được. Lúc này, Ứng Trạch nghĩ thầm, có lẽ lòng căm phẫn của lão đối với thiên đình, mối hận với Khanh Dao, thật ra chỉ vì không muốn đối diện một sự thật, ngàn vạn năm nay, chưa từng có kẻ nào thật lòng làm bạn với lão.

Lão chỉ là một con rồng cô độc.

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch cuộn tròn trong đám mây đen, bồng bềnh phía trên hậu cung.

Lão chợt ngửi thấy mùi máu tanh thoảng qua trong gió. Dưới chân lão là Hoàng Khôn cung, nơi ở của hoàng hậu. Trong sân đốt một đống lửa. Hoàng hậu đang vừa khóc vừa ném từng chiếc khăn tay vào lửa. Khăn tay chiếc nào chiếc nấy đều vấy máu, là máu Hòa Thiều ho lúc sinh thời. Hòa Thiều từng lo bệnh tình của mình quá nặng, sẽ bị quần thần bức thoái vị nên thường sai tiểu thái giám giấu bớt vài chiếc khăn vấy máu đi, hoàng hậu gom cả chúng lại cất trong cung điện của mình, mỗi lần trông thấy đều rơi lệ.

Tiểu cung nữ nghẹn ngào khuyên, "Hoàng hậu nương nương, đốt khăn như vậy, mọi tật bệnh của tiên đế cũng được tiêu trừ, tiên đế ở trên trời, hoặc sang kiếp sau, nhất định sẽ được khỏe mạnh, không lo không nghĩ."

Hoàng hậu khóc nức lên, "Nhưng ta vĩnh viễn không thể gặp được người nữa."

Khói bốc lên từ đống lửa, từ từ lan tỏa rồi bay lên.

Ứng Trạch nhận chìm bản thân vào bóng tối mịt mù. Trong giống rồng, ứng long được coi là dị loại, khí tức khác hẳn thần tiên và những long tộc khác. Đã định sẵn không được tiên giới chấp nhận. Làm bao nhiêu chuyện vì thiên đình, song lại bị bọn họ coi là mối họa tiềm tàng, không ngừng đề phòng, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị trừ khử.

Chúng ta sinh ra đôi cánh, là muốn không ràng không buộc, phóng khoáng tự do.

Trái tim của loài ứng long nằm chính giữa. Chính, là muốn sống đường đường chính chính ngẩng đầu ưỡn ngực không bị câu thúc.

Lẽ nào chỉ tuân theo trời mới có thể chính đáng?

https://thuviensach.vn

Lẽ nào chỉ cúi đầu xưng thần với thiên đình, mới gọi là chính đáng?

Sai rồi, trong tam giới, chỉ một mình ta tự do vùng vẫy, mới thực sự là chính đáng.

Sau khi Chiêu Nguyên và Cửu Lăng đến Lạc Khánh cung, khí tức u uất kia càng tràn ra dày đặc, khiến Chiêu Nguyên phát rùng mình, long mạch ở bên trong long châu cũng máy động đầy bất an. Chiêu Nguyên đột ngột há miệng, phun ra một cuộn lửa. Ngọn lửa bén vào cây hòe, không những không cháy, ngược lại còn tắt lịm, khí tức u uất kia càng điên cuồng trào lên. Cửu Lăng cuối cùng cũng nhận ra, bèn phất tay phóng ra một đạo hồng quang, âm khí cuồn cuộn sôi trào, Cửu Lăng giơ tay định làm phép thì trên trời bỗng vần vũ mây đen, một luồng sét sáng lòa cơ hồ đủ làm mù cả mắt lóe lên, sấm rền rung trời chuyển đất, khiến cả hoàng cung rung bần bật, trên nền trời cách đó không xa hiện lên bóng một con rồng đen, dang rộng đôi cánh.

Lạc Việt lăn xuống khỏi giường, đẩy đám thái giám và hộ vệ đang té lăn lông lốc trốn vào trong điện, chạy ra ngoài cửa, giữa cơn cuồng phong chỉ chực thổi bay người, hắn trông thấy bóng một con rồng đang càng lúc càng lớn. Lạc Việt vội rút Thái Thanh kinh trong ngực áo ra, lật mở sách, lập tức những hàng chữ vàng kim từ trang sách bay lên, cùng lúc đó, một vầng hào quang bảy màu tỏa rạng giữa không trung, bao phủ cả hoàng cung, một con chim phụng bảy sắc khổng lồ hót lên lanh lảnh, đâm bổ vào con rồng.

Ứng long trên không uốn mình quẫy đuôi, Cửu Lăng bị nó hất văng ra mấy trượng, vầng hào quang cũng méo mó theo. Những hàng chữ trong Thái Thanh kinh còn chưa bay ra khỏi vầng hào quang đã bị đập nát, Lạc Việt cái khó ló cái khôn, liền vận tâm pháp cơ bản của Thái Thanh kinh, niệm pháp quyết bên trong, lập tức từ trong trang sách, những hàng chữ lại tiếp tục bay lên, ổn định vững vàng, dưới sự khống chế bằng ý niệm của Lạc Việt, lượn vòng về phía ứng long đang gầm rít trên trời.

https://thuviensach.vn

Ứng long điên cuồng gầm lên, quẫy mạnh thân mình, khiến vầng hào quang Cửu Lăng bày ra vỡ vụn, phụng hoàng lộn vòng rơi xuống, Chiêu Nguyên dùng cầu quang vàng kim bao bọc lấy thân hình Cửu Lăng, để giữ y lại. Đồng thời, một quầng lửa từ trên cao đổ xuống, dập tắt tia chớp. Lâm Tinh cưỡi mây hồng đứng cạnh Chiêu Nguyên và Cửu Lăng, chiếc bóng cực đại của Thương Cảnh cũng xuất hiện trên không, một vầng sáng xanh lục vững vàng phủ chụp xuống bảo hộ hoàng cung.

Lâm Tinh hỏi lớn, "Sao lão rồng lại phát cuồng, ai chọc giận lão vậy?"

Chiêu Nguyên phun ra một đám long hỏa, "Tôi và Cửu Lăng không ai chọc giận lão, lão bỗng dưng phát cuồng đó."

Lâm Tinh vội liếc Cửu Lăng bên cạnh Chiêu Nguyên. Cửu Lăng hóa thành hình người, nói, "Đúng là như thế, có lẽ lão ta tự mình kích động thôi."

Bùng!

Những hàng chữ quấn quanh thân thể Ứng Trạch vỡ nát, nhuyễn tiên tuột khỏi tay Lâm Tinh, bị cuồng phong cuốn phăng đi, thân mình cô cũng bị lôi theo. May sao một cánh tay đã đỡ sau lưng, giúp cô giữ vững thân thể, bên tai cô vang lên giọng Cửu Lăng, "Không sao chứ?"

Lâm Tinh đứng vững lại, "Không sao, cảm ơn ngươi, trước mắt quan trọng nhất là thu thập lão rồng, tất cả ân oán tạm thời gác qua một bên, chúng ta liên thủ lại đi."

Cửu Lăng rút trường kiếm ở thắt lưng ra, "Ta cũng có ý này."

Lâm Tinh tóm lấy Chiêu Nguyên ném xuống dưới, "Ngươi luẩn quẩn ở đây chỉ tổ vướng chân, về bảo vệ Lạc Việt đi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên tự biết pháp lực mình hiện giờ rất yếu, đành ngoan ngoãn chui vào vầng sáng của Thương Cảnh.

Trên không, thân hình ứng long càng lúc càng to ra, Lâm Tinh và Cửu Lăng vừa né tránh vừa rình cơ hội tấn công, nhưng không thể lại gần Ứng Trạch được.

Lạc Việt cầm Thái Thanh kinh nhìn lên trời cao, lẩm bẩm, "Không ổn rồi..." Hắn để ý thấy hai mắt Ứng Trạch vẫn nhắm nghiền, những hành động quẫy mình hay gầm rít kia của lão, như thể đang nỗ lực kiềm chế chính mình chứ không phải muốn phá trời diệt đất.

Nhưng, dù có vậy, bọn họ cũng không chống đỡ nổi. Như bị lão rồng ảnh hưởng, cảm giác cuồng loạn cũng đang liên tục cuộn lên trong lòng Lạc Việt, hệt như lần trước từng phát tác tại Thiếu Thanh sơn, may nhờ có Thái Thanh kinh trong tay nên hắn mới dằn xuống được.

Lạc Việt vội vận tâm pháp, niệm pháp quyết lần nữa, Chiêu Nguyên nhả long châu ra, lơ lửng trên đầu Lạc Việt, truyền pháp lực vào người hắn. Những hàng chữ từ trong sách bay lên mỗi lúc một nhiều, mỗi lúc một sáng, nhanh chóng hợp lại thành một sợi xích vàng kim, quấn về phía ứng long đang gầm rú giữa trời.

Pháp lực của Lâm Tinh, Cửu Lăng và Thương Cảnh hợp lại làm một, hỗ trợ cho sợi xích kết thành từ những hàng chữ, cùng quây lấy thân hình Ứng Trạch. Tiếng gầm rít của Ứng Trạch dần ngưng bặt, thân hình cũng thôi vùng vẫy. Lạc Việt thở phào nhẹ nhõm, từ từ bình tĩnh lại.

Cặp mắt vốn đang nhắm nghiền của Ứng Trạch lúc này chợt mở bừng ra. Lạc Việt giật nảy mình. Chỉ thấy hai mắt Ứng Trạch đỏ ngầu, u uất sáng lên giữa nền trời tối như mực.

Ứng Trạch đã quen với cảm giác bị sợi xích này trói chặt.

https://thuviensach.vn

Mấy trăm năm trước, lão cũng từng bị trói như vậy.

Thậm chí... mấy vạn năm trước...

"Tướng quân, tại hạ chưa phụ lời gửi gắm của tướng quân."

"Giết. Nhất định phải giết hắn."

"Chặt phăng đầu hắn. Khiến hắn tan xương nát thịt, tan thành mây khói."

"Trạch huynh, xin lỗi..."

"Khanh Dao, y ở đâu?"

Vầng sáng bao trùm hoàng cung lại run lên dữ dội.

"Cuốn sách này là của Khanh Dao ư? Khanh Dao đâu rồi?"

Lạc Việt gắng sức trụ vững thân thể, tập trung toàn bộ ý niệm đọc to kinh văn trong Thái Thanh kinh.

Cặp mắt đỏ ngầu của Ứng Trạch càng lúc càng sáng, dần dần biến thành đỏ như máu, rừng rực hung ác và căm hận. Những hàng chữ trong sách vừa bay lên đã bị đập nát vụn.

"Phản bội. Đều là phản bội..."

Vầng sáng của Thương Cảnh vỡ tan, Lạc Việt cảm thấy một lực đạo cực mạnh đập thẳng vào ngực mình, thân hình văng ra rơi xuống đất, Thái Thanh kinh cũng tuột tay bay tung đi, vị tanh xộc lên miệng.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên thét lên, dốc toàn bộ pháp lực chắn trước mặt Lạc Việt.

Một luồng sét sáng lòa đánh trúng Lâm Tinh, xuyên qua thân thể Cửu Lăng bổ thẳng xuống Lạc Việt. Chiêu Nguyên vội nhả long châu ra, long châu đập vào luồng sét, ánh sáng lóa mắt bùng lên, long châu "rắc" một tiếng vỡ tan thành tro bụi, tan biến giữa không trung theo luồng sét.

Long mạch như một nhúm bông gòn màu vàng kim, rơi xuống cùng thân hình cứng đờ của Chiêu Nguyên.

Lạc Việt cảm thấy cổ tay trái nơi nối liền với huyết khế đau rát lên, huyết khế tuyến lập tức nhạt đi, mảnh dần rồi không thấy đâu nữa. Lạc Việt mở miệng toan gào lên, nhưng chẳng phát ra nổi tiếng nào. Lúc này, một luồng sét còn sáng hơn luồng vừa nãy lại bổ xuống đầu hắn. Lạc Việt nhắm mắt chờ chết, nào ngờ đúng lúc nguy cấp, một tấm lưới ánh sáng bàng bạc đã phủ lên mình hắn, chặn luồng sét kia lại.

Lạc Việt thẫn thờ ngẩng lên, chỉ thấy trên không có bốn bóng người cưỡi gió bay đến, tay cầm phất trần, tà áo phất phơ, là sư phụ Hạc Cơ Tử của hắn và ba vị sư thúc.

Tiên quang từ đầu ngón tay sư phụ và các vị sư thúc đan dệt lại thành một tấm lưới ánh sáng màu bạc, quăng về phía Ứng Trạch.

Ẩn Vân Tử quát, "Ứng Long, ngươi tàn sát vô số, song thiên đình nhân đức đã tha mạng cho ngươi. Nếu ngươi không mau tỉnh ngộ, còn tạo thêm sát nghiệp, ắt sẽ tan xương nát thịt, tan thành mây khói."

Ứng Trạch cười ha hả, "Hay! Hay lắm! Bản tọa vào sinh ra tử vì thiên đình, lập bao chiến công, vậy mà lại biến thành tàn sát vô số, may có thiên đình nhân đức mới tha cho một mạng. Trời cao vô lý như vậy, còn giữ lại làm gì. Thế gian vô lý như vậy, thà diệt quách cho xong."

https://thuviensach.vn

Lão ngẩng phắt lên, lập tức vô số luồng sét nổ bùng ra.

Hạc Cơ Tử quát khẽ, một vật từ chín tầng trời bay xuống, bổ toang sấm sét.

Lạc Việt gục dưới đất, hai mắt nhức nhối khôn tả. Lâm Tinh, Cửu Lăng và Thương Cảnh lần lượt rơi xuống cạnh hắn.

Giữa không trung lơ lửng một thanh kiếm khổng lồ. Thân kiếm vừa dày vừa rộng, tiên quang rực rỡ, chuôi còn khắc hình ứng long ngẩng đầu gầm rít. Tùng Tuế Tử hỏi, "Ứng Long, ngươi có nhận ra vật này chăng?"

Ứng Trạch chăm chú nhìn, "Bản tọa đương nhiên nhận ra."

Trên thân kiếm thấp thoáng hiện lên cảnh tượng, một bóng người cao lớn đứng trên chiến xa, tay cầm chính thanh kiếm này, rong ruổi giữa đất trời, một kiếm vung lên là vô số yêu ma máu văng đầy đất.

Đầu Ứng Trạch bỗng đau như muốn nứt ra, "Vân Tung. Là Vân Tung đã ghim chặt ta tại nhân gian ngàn vạn năm. Bội kiếm Vân Tung của ta. Ta đã dùng nó giết chết vô số Ma tộc, không ngờ các ngươi lại dùng thanh kiếm này đối phó ta."

Lão phẫn nộ quẫy đuôi, lập tức Vân Tung kiếm cũng rung lên ngân dài thành tiếng. Hạc Cơ Tử quát lớn, "Ứng Long, đến giờ ngươi còn chưa tỉnh ngộ ư?

Vân Tung kiếm thực sự là bội kiếm của ngươi à?"

Ứng Trạch dừng sững lại, Vân Tung coong coong bắn lên, bổ thẳng xuống đầu lão. Kiếm quang sáng như tuyết xua tan tầng mây mù vẫn giăng kín tâm trí lão.

https://thuviensach.vn

"Ứng Long, còn không mau nhớ ra danh tính thật của ngươi ư?"

"Làm bao chuyện vì thiên đình, song lại bị bọn họ coi là mối họa tiềm tàng, không ngừng đề phòng, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị trừ khử. Trong tam giới, chỉ một mình ta tự do vùng vẫy, mới thực sự là chính đáng."

"Cách nghĩ này quá cực đoan, có những vị tiên không hiểu về ứng long chúng ta, đó là cái sai của họ. Vì bị hiểu lầm mà đi theo đường trái, là hạ thấp thân phận của chúng ta. Bất kể người khác thấy thế nào, chúng ta cứ làm những việc mình cho là đúng thì được mà."

"Ngươi cho rằng cúi đầu xưng thần với thiên đình, nhẫn nhịn chịu đựng là đúng. Còn ta lại cho rằng phóng khoáng tự tại mới là đúng. Từ nay trở đi, Ứng Trạch ngươi và Ứng Mộc ta, không còn là huynh đệ nữa."

"Ứng Mộc, ta niệm giao tình ngày trước, cho ngươi một cơ hội. Ngươi lại thừa cơ giở trò?"

"Giao tình ư? Tiên và ma nói đến giao tình gì chứ? Trên chiến trường, lại càng không có huynh đệ. Trong tam giới từ lâu đã không còn Ứng Mộc, chỉ có Tham Kỳ thôi."

"Giết. Nhất định phải giết hắn."

"Chặt đầu hắn. Để hắn phải tan xương nát thịt, tan thành mây khói."

"Tướng quân, tại hạ chưa phụ lời gửi gắm của tướng quân."

https://thuviensach.vn

Nhớ ra rồi, bóng người áo xanh đó, mấy vạn năm trước, từng đâm một kiếm vào chính giữa ngực lão. Cũng giống như lần sau này vậy. Trước đây lão chưa từng gặp vị tiên này, chỉ nghe nói triều đình phái một tiên sứ tới bên Ứng Trạch, tiếng là hỗ trợ, thực tế là giám thị.

Đồ ngu xuẩn Ứng Trạch.

Ứng long luôn bị coi là dị loại trong giống rồng, khí tức khác hẳn tiên và những Long tộc khác, đã định sẽ không được tiên giới chấp nhận.

Đã nói với hắn câu này vô số lần, nhưng Ứng Trạch cứ cố chấp không tỉnh ngộ.

Nực cười. Ngu xuẩn.

Nếu khi trước ngươi chọn cùng đường với ta, thì đâu có ngày này?

Nhưng vì sao ta lại coi mình là ngươi?

Bản tọa sao có thể là tên Ứng Trạch đần độn chỉ biết ngu trung với thiên đình? Đám khốn kiếp trên thiên giới nhất định phải nhớ mãi cái tên của bản tọa - Tham Kỳ.

Ma đế Tham Kỳ không kính trời không sợ đất, chỉ nghe theo bản thân mình.

Rất lâu rất lâu về trước, bản tọa cũng có một cái tên, gọi là Ứng Mộc.

Hạc Cơ Tử thở dài, "Tham Kỳ, ngươi bị phong ấn dưới nhân gian cả ngàn vạn năm, Vân Tung kiếm trấn trụ ngươi lại khắc sâu ký ức của Ứng Trạch, ký ức ấy dần dần thấm vào thân thể ngươi, khiến thần trí ngươi càng thêm mơ hồ, đến nỗi coi mình là Ứng Trạch. Nhưng bất luận là Vân Tung

https://thuviensach.vn

hay là Cửu Dao, đều không cách nào hóa giải được ma tính và sát khí của ngươi."

Cửu Dao, đây là tên thật của Khanh Dao.

Nụ cười thân thiết bên bờ đầm hôm ấy, cùng bao việc về sau này, quả nhiên đều là giả.

Cuộc gặp bên bờ đầm chính là một ván cờ được bày sẵn. Có điều để giám thị và đề phòng, khi lão sắp khôi phục ký ức thì lập tức giết chết lão.

"Trạch huynh."

"Trạch huynh."

Cách gọi quả là thân thiết. Có thể đối diện với Ma đế Tham Kỳ điềm nhiên như không mà gọi cái tên đó, vờ vịt làm ra bộ tình sâu nghĩa nặng, cảnh giới bậc này, không hổ là tiên quân đầy triển vọng của thiên đình, Thanh Phụng sứ Cửu Dao.

Ứng Mộc cười nhạt mấy tiếng, biến thành một nam tử thân hình cao lớn. Tóc đen, trường bào đen, hòa làm một với bầu không đen thẫm, cặp mắt đỏ ngầu lấp loáng hàn ý.

Vân Tung lượn vòng ngân dài trên không, rồi lại tự động lao về phía Ứng Mộc. Ứng Mộc chỉ giơ tay lên phất nhẹ, đã nắm gọn Vân Tung trong lòng bàn tay. Vân Tung chấn động kịch liệt, Ứng Mộc cười nhạt, "Bản tọa sở dĩ bị ngươi đóng đinh dưới đầm nước mấy vạn năm, chính vì tiên đế Phù Lê của các ngươi đích thân ra trận. Chủ nhân ngươi còn không phải đối thủ của bản tọa, huống hồ một thanh kiếm như ngươi."

Vừa nói, ánh chớp và sương đen trong tay đã giáng trúng vào thân Vân Tung kiếm.

https://thuviensach.vn

Vân Tung ngân lên leng keng buồn thảm, cuối cùng ngừng chấn động, linh quang trên thân tắt lịm, trở thành một thanh kiếm cũ nát im lìm.

Ứng Mộc hừ lạnh một tiếng, tiện tay ném nó xuống dưới, Vân Tung lộn mấy vòng trên không trung rồi cắm phập xuống mặt đất cách Lạc Việt không xa.

Ứng Mộc nheo mắt, "Bọn tự xưng đạo sĩ Thanh Sơn các ngươi, rốt cuộc là lũ ô hợp ở đâu trên thiên đình, cũng nên hiện nguyên hình, báo tên thật rồi chứ?"

Bốn người bọn Hạc Cơ Tử nhìn nhau, Ẩn Vân Tử bước lên hành lễ trước tiên, bộ đạo bào cũ nát biến thành trường bào gấm vóc, đầu đội khăn, diện mạo ôn hòa, "Tiểu thần Ẩn Vân, là thổ địa ở Thanh Sơn, phụng lệnh thiên đình trấn thủ tại đây."

Trúc Thanh Tử và Tùng Tuế Tử cũng biến hình, một người vận trường bào xanh biếc, mảnh khảnh gầy gò, một người khoác trường bào lục thẫm, chòm râu bạc phơ, "Bọn chúng ta không được thiên đình phong hàm, chỉ là hai gốc cổ thụ một tùng một trúc trên Thiếu Thanh sơn mà thôi."

Ánh mắt lạnh băng của Ứng Mộc liếc về phía Hạc Cơ Tử, "Có đất có cây, còn thiếu một con chim."

Hạc Cơ Tử ung dung vuốt bộ râu dài, hình dáng cũng từ từ biến đổi. Bộ râu dài biến mất, mái tóc muối tiêu đang búi lên biến thành tóc dài đen nhánh, một nửa dùng tiên quan búi lên, một nửa thả xõa, gương mặt đầy nếp nhăn tan biến, thay vào đó là một gương mặt trẻ trung tề chỉnh thanh nhã, tay áo rộng buông rủ xuống chạm cả vào mây, vận trường bào trắng tinh, viền mép áo khá rộng màu đen.

"Tiểu tiên Bạch Đường, là một hạc sứ dưới trướng Ngọc đế."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhìn lên trời, lòng thẫn thờ.

Chiêu Nguyên cứng đờ nằm trong tay hắn, long châu đã vỡ nát, long mạch xám xịt chẳng còn ánh sáng phủ lên bụng nó.

Lâm Tinh, Thương Cảnh và Cửu Lăng trọng thương.

Ứng Trạch trở thành Tham Kỳ.

Sư phụ và các sư thúc là thần tiên.

Sư phụ là thần tiên, vì sao lại cứu hắn từ kiếp nạn ở Đồ Thành? Vì sao một mực không bộc lộ thân phận?

Lạc Việt vô cùng bối rối.

Hắn nhớ lại trong nhà lao hôm ấy, sư huynh từng nói, sư phụ vốn không phải sư phụ thật.

Rốt cuộc là hạc tiên biến thành Hạc Cơ Tử, hay Hạc Cơ Tử vốn là hạc tiên?

Trước là Lạc Lăng Chi, giờ đến lượt sư phụ.

Trong cuộc cờ hỗn loạn rối rắm này, Lạc Việt hắn rốt cuộc là gì đây?

Thoạt đầu, hắn ngỡ rằng mình là một quân tướng.

Sau này phát hiện ra, có lẽ chẳng qua là một quân xe mà thôi.

Về sau nữa, ngay cả xe cũng chẳng phải, mà biến thành pháo.

Hiện giờ hắn đã hiểu, mình chỉ là một quân tốt.

https://thuviensach.vn

Trên trời, Tham Kỳ cùng bốn vị thần tiên đã bắt đầu giao đấu.

Lạc Việt chăm chú nhìn từng ánh chớp lóe lên, sấm sét rền vang, tiên quang lệ khí nào hồng nào lục nào vàng nào trắng nào đen bay qua bay lại. Lâm Tinh gượng dậy cau mày lẩm bẩm, "Không ổn, bọn họ nhất định không đánh lại lão rồng."

Cửu Lăng cười khổ, "Tham Kỳ xuất hiện, nghiêng trời lệch đất, mấy vạn năm trước, thiên đình hao tổn vô số thiên binh mới bắt giữ được, bọn chúng ta sao có thể bì nổi."

Lâm Tinh vỗ trán, "Nhưng trong sách vở thiên đình rõ ràng chép rằng, Tham Kỳ bị Ứng Trạch tiêu diệt, tiên đế Phù Lê để trừng phạt Ứng Trạch tiết lộ quân cơ đã đè hắn dưới ngọn núi do Vân Tung kiếm hóa thành, vĩnh viễn không được tự do. Sao lại "

Thương Cảnh khàn khàn nói, "Có lẽ thiên đình lo tin Tham Kỳ chưa bị tiêu diệt lộ ra ngoài nên cố tình gọi Tham Kỳ là Ứng Trạch, chuyện này cũng hợp lẽ."

Lâm Tinh vẫn không thôi thắc mắc, "Vậy Ứng Trạch thật đâu rồi?"

Trên không, Ẩn Vân Tử, Trúc Thanh Tử và Tùng Tuế Tử đều đã bị thương khắp người, đứng không vững. Hạc Cơ Tử cũng bị thương mấy chỗ, nhưng khéo léo tránh né nên còn cầm cự được.

Tham Kỳ giấu tay vào tay áo, đứng trên mây bất động, nhìn bốn người bọn họ cuống cuồng né tránh cuồng phong lôi điện.

Ẩn Vân Tử quát lớn, vung phất trần ra nhưng bị Tham Kỳ khoát tay hất văng đi, lạnh nhạt nói, "Đám tiểu tốt các ngươi sao xứng làm đối thủ của bản tọa? Bản tọa không muốn ỷ lớn hiếp nhỏ, các ngươi đi đi, bảo Ứng Trạch tới gặp ta."

https://thuviensach.vn

Bạch Đường dừng khựng lại, thần sắc phức tạp, "Tham Kỳ, trong trận chiến cuối cùng mấy vạn năm về trước, Ứng Trạch tướng quân đã bị ngươi giết rồi, ngươi quên ư?"

Cuồng phong lôi điện nháy mắt ngừng hẳn.

Cặp mắt đỏ thẫm của Tham Kỳ lại biến thành đỏ như máu.

Không thể nào.

Trong trận chiến cuối cùng, Ứng Trạch suất lĩnh thiên binh bao vây lão, lão còn nhớ lúc kịch chiến, lão chỉ dùng chiến trượng đánh Ứng Trạch một cú thật mạnh thôi mà. Sau đó, lão quay sang giao chiến với những tiểu thiên binh còn lại, mãi đến cuối cùng, Thanh Phụng sứ kia đâm lén lão một kiếm, cũng không thấy Ứng Trạch xuất hiện nữa.

"Sao Ứng Trạch lại không đỡ nổi một trượng đó của ta chứ? Hắn nhất định chưa chết."

Bạch Đường chậm rãi nói, "Chuyện đã đến nước này, ta việc gì phải gạt các hạ, các vị tiên nhân từng trải qua cuộc chiến đó đều có thể làm chứng. Ứng Trạch tướng quân để bắt được các hạ, đã rút gân cốt mình luyện thành kiếm, giao cho Thanh Phụng sứ. Bản thân tướng quân đại tổn pháp lực, mới chết dưới trượng của các hạ trên chiến trường."

Tham Kỳ loạng choạng giật lùi một bước, tình cảnh lão bị đâm một kiếm từ mấy vạn năm trước lại hiện ra rõ mồn một. Lưỡi thanh kiếm đó rất sắc bén, lúc găm vào tim lão cũng không thấy đau, ngược lại còn thấy một luồng hơi ấm lạ lùng lan khắp toàn thân, sau đó, lão không nhớ được gì nữa.

Thanh kiếm do gân cốt của Ứng Trạch luyện thành ư? Đối với ứng long mà nói, linh dược tốt nhất chính là gân cốt của kẻ đồng tộc với mình. Gân cốt của giống ứng long là vũ khí mạnh nhất có thể xuyên thủng ma giáp trên

https://thuviensach.vn

mình lão, cũng là vị thuốc duy nhất có thể duy trì tính mệnh cho ứng long. Vì sao Ứng Trạch phải làm vậy?

Ký ức của Tham Kỳ lại quay ngược về những năm tháng xưa xưa lắm, còn trước cả trận đại chiến tiên ma rất lâu.

Lão và Ứng Trạch đều còn niên thiếu, vì cùng thuộc loài ứng long, nên từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Dòng giống ứng long hiếm hoi, không sinh sôi được nhiều, đến đời lão chỉ có lão và Ứng Trạch, hai con rồng nhỏ, tuy không phải ruột thịt nhưng cũng dìu dắt nhau trưởng thành như huynh đệ vậy.

Ứng Long trời sinh đã có khí hung sát, lúc giao tiếp với các thần tộc khác, tuy thái độ của họ khách sáo, nhưng rõ ràng vẫn có ý phòng bị và dò xét. Những Long tộc khác không cho con cái mình chơi chung với bọn họ. Ứng Mộc và Ứng Trạch nghe lén được rằng, vì ứng long hiếu chiến nên các long thần sợ con cái mình bị nhiễm khí hung sát của ứng long. Ứng Mộc và Ứng Trạch đều giận dữ vô cùng, thề phải trở thành chiến tướng mạnh nhất trong tam giới, đồng thời sẽ làm huynh đệ mãi mãi, không bao giờ phản bội nhau. Kết quả, cùng một nguyện vọng, nhưng Ứng Mộc và Ứng Trạch lại chọn hai con đường khác nhau. Thiên đình chiêu mộ võ tướng, Ứng Trạch muốn tham gia thi tuyển. Ứng Mộc vô cùng khó hiểu, "Thiên giới không dung bọn ta, sao ngươi còn muốn đi làm chó săn cho chúng?"

Ứng Trạch đáp, "Thiên giới đề phòng là vì không hiểu chúng ta, nếu bọn họ biết, ứng long ngoại trừ hiếu chiến, còn có một trái tim chính trực hơn ai hết, hẳn sẽ thay đổi cách nhìn."

Ứng Mộc không sao hiểu nổi vì sao Ứng Trạch cứ khăng khăng xem trọng cách nhìn của đám thần tiên trên thiên giới với bọn họ. Những tiên nhân cao ngạo ấy khinh miệt bọn họ, thì lão cũng chẳng cần lọt mắt chúng.

Trời không dung ta, ta cũng chẳng dung trời.

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch và Ứng Mộc cãi nhau kịch liệt, không ai chịu ai.

Ứng Mộc chẳng buồn ngăn cản Ứng Trạch nữa, mặc cho hắn đi dự tuyển thiên binh. Nghe nói Ứng Trạch trúng tuyển, lão còn mừng thầm trong lòng, lão nhìn rõ tâm địa đám tiên nhân kia như lòng bàn tay, Ứng Trạch dù nai lưng ra phục vụ cần mẫn hơn trâu ngựa, bọn chúng cũng chẳng chấp nhận hắn. Quả như lão dự đoán, Ứng Trạch ở thiên đình cần mẫn hơn trâu ngựa, song vẫn bị ức hiếp như cơm bữa. Mỗi lần nghe nói các vị tiên trên thiên đình tụ hội nhưng Ứng Trạch không được tham dự, hoặc có tiên nhân khác phạm sai lầm bèn đổ ngay cho Ứng Trạch, Ứng Mộc đều hết sức vui vẻ, còn uống thêm đôi chén rượu.

Sau khi Ứng Trạch đi làm thiên binh, Ứng Mộc xây dựng sào huyệt tại nơi âm sơn và dương giới giao nhau, dùng vũ lực thu được một đám đông thuộc hạ, chiếm một địa bàn rất rộng từ âm giới đến dương giới, vô số tinh quái tới đầu quân cho lão, tôn lão làm đại vương. Ứng Mộc cảm thấy cái danh đại vương không đủ khí phách, bèn tự phong đế. Ý là, thiên đế thì sao chứ, ta cũng có thể làm đế.

Quanh đó cũng có mấy tên Ma tộc tự xưng đế, lão ma lớn nhất trong đó mà Ứng Mộc cũng không địch nổi lại chủ động tới đề nghị Ứng Mộc góp sức đoạt lấy thiên giới, thao túng tam giới.

Ứng Mộc không thích bị người quản thúc, cũng chẳng mấy thích quản thúc người khác, không mặn mà gì với việc thao túng tam giới, bèn khéo léo từ chối, tiếp tục làm Ứng Long đế tự tại của lão. Lão vẫn ôm hy vọng Ứng Trạch mau chóng tỉnh ngộ, sớm quay lại, cùng lão tiêu dao khoái hoạt.

Vào một ngày mưa to gió lớn, cuối cùng Ứng Trạch cũng tới. Câu phủ đầu là, "Ứng Mộc, tỉnh ngộ lại, thoát ly ma đạo đi, hẵng còn chưa muộn đâu."

https://thuviensach.vn

Ứng Mộc hết sức ngạc nhiên. Vẻ mặt Ứng Trạch chan chứa xót xa, "Ma đạo không phải là chính đạo, sao ngươi lại sa vào đó? Đối địch với thiên đình, kết quả chỉ có diệt vong. Ngươi dứt bỏ đi."

Ứng Mộc không khỏi nổi giận. Lão tử chỉ chướng mắt đám tiên nhân, không bái Ngọc đế, khoanh vùng địa bàn ở giữa âm giới và phàm giới sống tự do tự tại, không chọc không ghẹo các người, sao cứ mở miệng ra là sa đọa với diệt vong thế. Lúc ngươi đi làm thần tướng, tuy ta ngứa mắt nhưng đâu có ngăn trở ngươi. "Lẽ nào phải cùng ngươi lên thiên đình làm trâu ngựa mới là chính đạo?

Còn tung hoành tam giới, tự tại làm một ứng long lại bị gọi là ma đạo?

Ứng Trạch vẫn đau xót nói, "Thiên đình đã biết các ngươi có ý làm phản rồi, một khi chiến sự dấy lên, ắt sẽ làm hại đến chúng sinh tam giới. Quy hàng thiên đình đi, ta sẽ cùng tiến thoái với ngươi."

Ứng Mộc nổi cơn thịnh nộ, đánh nhau với Ứng Trạch một trận, không phân thắng bại. Ứng Trạch trước khi đi còn hết lời dặn dò lão phải suy xét cho kỹ. Nguôi giận, Ứng Mộc bèn lên đỉnh Âm Sơn, đề nghị với lão ma lợi hại nhất, "Ngươi muốn làm phản chống lại thiên đình ư? Nhớ tính thêm cả bản tọa nhé."

Lão lập tức được hoan nghênh nhiệt liệt, lão ma xưng huynh gọi đệ với lão, Ứng Mộc nói, "Có điều, sau khi khai chiến, bản tọa cùng đám thuộc hạ trong động của ta, chỉ tấn công Ứng Trạch."

Sau đó, lão bị cuốn vào trận đại chiến tiên ma.

Binh lực thiên đình rất dồi dào, những binh mã ma quân hơi yếu đều dần dần bị diệt trừ, Ứng Mộc và Ứng Trạch đã giao tranh mấy bận trên chiến trường, nhưng vẫn không phân thắng bại.

Lão kiêu dũng vô cùng, được thiên đình gọi là Ma đế Tham Kỳ.

https://thuviensach.vn

Ứng Mộc cảm thấy cái tên này rất hay, hợp khẩu vị lão, lão thích lắm. Viết ra trông lại có khí phách hơn tên thật của lão. Bắt đầu từ đấy lão dùng cái tên này. Một đêm, Ứng Trạch lại một thân một mình xuất hiện trong trướng của lão. Ứng Trạch tới báo tin cho lão, các thiên binh thiên tướng đang giăng sẵn cạm bẫy ở đâu đó, muốn dụ tất cả Ma tộc vào rồi giết sạch.

Ứng Trạch móc ra một gói nhỏ đặt lên bàn, "Ta biết ngươi nhất định không chịu hàng. Vậy ngươi đi đi, đây là ít châu báu ta góp nhặt được trên thiên đình, ngươi giấu khí tức đi, đến nơi hoang vu tạm lánh mấy ngày, rồi ta sẽ nghĩ biện pháp khác."

Thấy Ứng Mộc không cự tuyệt cũng chẳng nhận lời, Ứng Trạch nói, "Thôi được, giờ Tý ngày mai, chúng ta gặp nhau dưới chân Âm Sơn, ngươi cho ta một câu trả lời, bằng lòng hay không bằng lòng."

Sau khi Ứng Trạch đi khỏi, lão ma tới tìm Ứng Mộc, cho lão xem thứ soát được trên người một vị tiên nhân, bên trên viết rõ, giờ Tý ngày mai tập kết dưới chân Âm Sơn, tiêu diệt Tham Kỳ.

Ứng Mộc nửa tin nửa ngờ, nhưng khi tới chân Âm Sơn điều tra thì những tiên nhân nấp trong góc tối khiến lão không thể không tin. Lão lẳng lặng chỉ huy thuộc hạ diệt hết đám tiên nhân kia rồi vờ như không biết gì cả, tới chỗ hẹn. Thật ra chỉ là kế trong kế, giăng sẵn một cái bẫy đợi thiên binh mà thôi. Trong lúc Ứng Trạch còn đang cùng lão vờ vĩnh uống rượu chia tay thì lão ma đã khiến mấy chục vạn thiên binh tan thành mây khói.

Tin chiến trận báo đến, chén rượu trong tay Ứng Trạch rơi xuống. "Ứng Mộc, ta niệm giao tình ngày trước, cho ngươi một cơ hội, vậy mà ngươi lại thừa cơ giở trò."

"Giao tình? Tiên và ma nói chuyện giao tình gì chứ? Trên chiến trường, càng không có huynh đệ. Trong tam giới, sớm đã không còn Ứng Mộc, chỉ

https://thuviensach.vn

còn Tham Kỳ."

Sau này lão mới phát hiện ra, những chứng cứ năm ấy đều do lão ma tạo ra, mục đích nhằm khiến lão và Ứng Trạch thực sự trở mặt thành thù.

Ứng Mộc không hối hận,bấy giờ đã chẳng còn thời gian hối hận nữa. Thiên đình lệnh cho Ứng Trạch lấy công chuộc tội, còn phái một tiên sứ giám sát hắn. Cuối cùng, Ứng Trạch dẫn theo vô số thiên binh ùn ùn kéo tới bao vây lão. Sau khi huyết chiến mấy ngày đêm, lão một trượng đánh trúng Ứng Trạch, tiên sứ áo xanh kia cũng một kiếm đâm trúng tim lão. Lão bị bội kiếm Vân Tung của Ứng Trạch đóng đinh dưới phàm trần mấy vạn năm. Ký ức của Ứng Trạch khắc trên trường kiếm cũng ngấm vào thân thể lão, xóa nhòa ý thức của lão, khiến lão quên mất bản thân, coi mình là Ứng Trạch.

Vạn năm sau, đột nhiên có một ngày, xiềng xích trói chặt lão đứt tung. Lão trồi lên mặt đầm nước, trông thấy một người tươi cười chào, "Huynh đài có chịu uống rượu cùng tôi không?"

Và hỏi lão, "Không rõ huynh đài xưng hô thế nào?"

Lão đáp, "Bản tọa tên Ứng Trạch."

Vẻ mặt người kia thoáng khựng lại, rồi tiếp tục cười nói, "Cái tên nghe hào sảng thật. Tại hạ là Khanh Dao."

Tham Kỳ chậm rãi nheo mắt lại.

"Khanh Dao, cũng chính là Thanh Phụng sứ Cửu Dao, mấy vạn năm trước đả thương bản tọa, mấy vạn năm sau lại phong ấn ta một lần nữa, hẳn Ngọc đế phải trọng thưởng y?"

Thần sắc Bạch Đường lại trở nên cực kỳ phức tạp, "Cửu Dao tiên quân đã qua đời từ hơn bốn trăm năm trước. Sau khi phong ấn các hạ, tiên quân

https://thuviensach.vn

cũng tan thành mây khói."

Mấy vạn năm trước, khi phong ấn Ứng Mộc, Cửu Dao đã bị trọng thương. May mà vẫn còn chút tiên nguyên. Thiên đình dưỡng chút tiên nguyên đó của y, cho đầu nhập luân hồi.

Thiếu Thanh kiếm mà Ứng Trạch tế luyện sau khi phong ấn Ứng Mộc lại biến thành một đống long cốt long cân, sau cùng biến thành một ngọn núi tại phàm trần, tên gọi Thiếu Thanh sơn. Ngọn núi này có khí tức của rồng nên những thổ địa thần được thiên đình chỉ định tại đây cũng không giống những nơi khác. Đưa những phàm nhân có lòng hướng đạo tới tu luyện tại đây. Thiên đình lại tuyển ra tùng tiên trúc tiên cầm sổ Thiên Thư, điểm hóa những kẻ có linh căn, lập nên Thanh Huyền. Lại cho tiên nguyên của Cửu Dao đầu nhập luân hồi, tạo lại hồn phách, đưa vào Thanh Huyền tu luyện, đợi ngày phi thăng thành tiên lần nữa.

Nhưng Thanh Phụng sứ chuyển thế tính tình đã khác hẳn ngày trước, không có lòng cầu đạo, chỉ thích đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy. Lại vô tình lân la tìm đến Linh Cố thôn, nơi phong ấn một ma vật khác.

Sau đó, xảy ra chuyện Hà lão, Bách Lý Thần, Mộ Luân trộm báu vật mà Lạc Việt và Chiêu Nguyên thấy trong mộng. Yêu ma trong Linh Cố thôn bị phóng thích, Khanh Dao nhớ lại quá khứ mình từng là thần tiên, liền tiêu diệt Ma tộc. Y lần theo khí tức của Vân Tung, tới bên đầm nước, tưởng niệm Ứng Trạch, nhưng vô tình lại phóng thích Ứng Mộc.

"Cửu Dao tiên quân vẫn luôn che giấu khí tức giúp ngươi, mãi tới lần đó các hạ tự ý làm mưa, lệ khí bị thiên đình phát hiện, tiên quân dùng thuật pháp phong ấn ngươi lại, tiên lực cũng cạn kiệt, cuối cùng tan thành mây khói."

Tham Kỳ cười dài, "Nghe ngươi nói, hóa ra Khanh Dao lại giữ mạng cho bản tọa ư? Ha ha, mấy vạn năm trước thì Ứng Trạch giữ mạng cho ta,

https://thuviensach.vn

mấy vạn năm sau Khanh Dao lại giữ mạng cho ta, bọn chúng làm gì cũng đúng, chỉ có ta làm gì cũng sai thôi."

Bạch Đường đáp, "Tiểu tiên vốn không liên quan đến chuyện này, mười mấy năm trước, vì một chuyện bất ngờ mới vào Thanh Huyền, tham gia trấn giữ các hạ, biết được những bí mật kia. Ta đâu cần lừa gạt các hạ làm gì. Chuyện xưa trùng trùng, ai đúng ai sai, tiểu tiên không có tư cách phán xét, Ứng Trạch tướng quân và Cửu Dao tiên quân rốt cuộc là kẻ địch hay bạn bè của các hạ, chỉ mình các hạ mới phân định được thôi."

Tham Kỳ lùi bước.

Bạn bè ư? Hay kẻ thù? Làm sao phân rõ được đây?

Kẻ lão tưởng là bằng hữu, lại luôn giết lão, vứt bỏ lão, tính kế với lão. Tới khi lão coi chúng là kẻ địch, thì lại được tiết lộ rằng, những kẻ giết lão, vứt bỏ lão, tính kế với lão đó, đều là vì lão.

Rốt cuộc thế nào là đúng, thế nào là sai?

Rốt cuộc thế nào là địch, thế nào là bạn?

Thanh kiếm Ứng Trạch dùng gân cốt luyện thành đâm xuyên tim lão, khiến cho tiên lực của Ứng Trạch vĩnh viễn lưu lại trong thân thể lão. Bởi thế, dưới đầm nước lạnh buốt, ký ức của Ứng Trạch ghi lại trên Vân Tung kiếm mới xâm nhập vào tim lão, xóa nhòa thần trí lão, những ký ức vốn thuộc về Ứng Trạch, còn đọng lại trong đầu lão. Khi đã ngỡ rằng mình là Ứng Trạch, lão vẫn ghi nhớ Tham Kỳ từng là huynh đệ của Ứng Trạch, dù Tham Kỳ mưu mô tính kế với Ứng Trạch, Ứng Trạch vẫn muốn tha mạng cho Tham Kỳ.

Nhưng mấy trăm năm trước, kẻ xưng huynh gọi đệ với lão kia, rốt cuộc là muốn giám sát, hay là thật lòng kết giao, lão cũng không sao phân biệt

https://thuviensach.vn

nổi. Lão chỉ muốn nhớ tiếng sáo bấy giờ rất đẹp, vị rượu bấy giờ rất đậm đà.

Mọi chuyện đã không sao phân rõ được, thì thôi chẳng cần phân rõ nữa.

Ứng Long và tiên nhân từng dối gạt lão, hãm hại lão, lại nghe nói là vì giúp lão, cứu lão, nên đã thành tro bụi tiêu tán giữa đất trời.

Chỉ còn lại một mảng trắng xóa, hoang hoải hư vô. Thân hình Tham Kỳ lại biến thành ứng long khổng lồ, dang rộng hai cánh gầm lên chấn động cả tam giới.

Hư vô, chính là phá trời, diệt đất, vạn vật đều thành không.

Thái Thanh kinh bên tay Lạc Việt đột nhiên nát vụn thành bột, biến thành một ảo ảnh trên không.

Đó là một người áo xanh phấp phới, tay cầm cây sáo dài, chào Tham Kỳ, "Trạch huynh."

Chấn động như muốn phá trời diệt đất lập tức ngưng lại, Tham Kỳ từ từ mở mắt, nhìn về phía bóng người kia. "Quả nhiên chưa đi đến bước này thì ngươi còn chưa ra mặt. Giờ ngươi cần gì phải vờ vịt nữa? Bản tọa không phải Ứng Trạch, mà là Tham Kỳ."

Bóng người kia thở dài, "Tên họ là gì, thực sự quan trọng vậy sao? Rất nhiều năm về trước, ta cũng từng băn khoăn như vậy. Bấy giờ ta ở bên bờ đầm tưởng nhớ tướng quân, trong lúc vô ý lại phóng thích huynh, huynh nói với ta, huynh là Ứng Trạch. Trong khoảnh khắc ấy ta đã ngộ ra, tên họ giống nhau, không có nghĩa là con người giống nhau, người đi đã đi rồi, người ở lại thế gian, vẫn còn hiện tại."

Trong lúc y nói chuyện, Vân Tung kiếm đã tắt lịm quang mang chợt tỏa ánh sáng lờ mờ, khuếch tán đến trước người Chiêu Nguyên, long mạch trên

https://thuviensach.vn

bụng nó như có cảm ứng, tuôn ra pháp lực của long thần hộ mạch các đời, truyền vào gân cốt Chiêu Nguyên.

Tham Kỳ nheo nheo cặp mắt đỏ rực, "Ngươi nói những lời này với ta bằng thân phận gì đây? Thanh Phụng sứ Cửu Dao, hay là Khanh Dao?"

Vạt áo bay lất phất của người kia nhạt dần đi, "Chỉ là một mảnh hồn tàn còn lưu lại thế gian thôi. Bất kể là mấy trăm năm hay ngàn vạn năm trước, chuyện xưa đã khép, nhưng ngày tháng về sau còn dài mà."

Sắc máu đỏ lòe trong mắt Tham Kỳ thoáng nhạt đi rồi lại đậm hẳn lên, "Ngươi trốn trong sách, đợi lúc ta sơ sểnh lại giáng cho ta một đòn chí mạng phải không?"

Bóng người kia giơ tay lên, "Trạch huynh còn nhớ cái này không?" Đoạn y lấy sáo làm bút, viết lên không trung, từng hàng từng hàng chữ phiêu dật phóng khoáng hiện lên: Đứng giữa thế gian sống đời vui vẻ, nhìn thấu suốt ắt lòng sáng rõ.

Vui vẻ uống tràn, kiếp người mênh mang, sao phải tính toan sớm tối...

Đây là những câu mà lão và Khanh Dao cùng ngao du sơn thủy, thảo luận đạo pháp ngộ được năm xưa, lão còn chế giễu Khanh Dao làm thế nào cũng không thoát được tục khí phàm trần.

Những câu chữ ấy tụ lại, biến thành trang sách, rồi hợp thành một cuốn sách - Thái Thanh kinh.

Trước là Thanh Phụng sứ Cửu Dao, Phụng quân đời đầu tiên, sau là Khanh Dao, một đạo nhân ở phàm trần, lưu lại chút ý niệm trong Thái Thanh kinh, thật ra chỉ vì muốn kết thúc một chuyện. "Tôi muốn nói với Trạch huynh rằng, có duyên kết giao với huynh, chính là điều vinh hạnh nhất đời tôi."

https://thuviensach.vn

Bóng hình như có như không kia cuối cùng cũng mờ nhạt đến khó mà trông rõ, rồi tiêu tán giữa không trung. Cặp mắt đỏ rực của Tham Kỳ tối sầm lại từng chút từng chút một, lão lại ngẩng đầu gầm lên. Cơn giận trong lòng lão bùng lên không sao khống chế nổi khiến trời đất lại một lần rung chuyển.

Chiêu Nguyên lắc đầu ngồi dậy, chắn trước mặt Lạc Việt, chợt một hạt châu lấp lánh bảy màu được ném tới trước mặt, Cửu Lăng trầm giọng quát bảo nó, "Mau lên, vật này có thể giúp ngươi hồi phục lại long châu. Ứng long đã không thể tự khống chế, bọn ta đều không phải đối thủ của lão, chỉ có pháp lực của ngươi khắc chế được lão thôi."

Chiêu Nguyên nhìn hạt châu kia, thoáng sững sờ.

Cửu Lăng phất tay áo bắn ra một luồng ánh sáng, hạt châu bảy sắc nát vụn trong làn sáng ấy, bao bọc lấy Chiêu Nguyên, từng đốm từng điểm kim quang trôi bồng bềnh quanh mình Chiêu Nguyên, hơi nóng trong cơ thể nó ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một hạt long châu rực rỡ kim quang, bên trong thấy rõ cả long mạch đang bồng bềnh trôi nổi.

Cùng lúc ấy, Cửu Lăng, Lâm Tinh, Thương Cảnh, Bạch Đường, tùng trúc nhị tiên và thổ địa Ẩn Vân đều giơ tay lên, hội tụ pháp lực thành các luồng sáng đủ màu, truyền vào người Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên hú dài một tiếng trong nỗi đau như bị xé toạc, thân thể nó bay vút lên, hóa thành một con rồng vàng cực lớn, xông thẳng lên trời, lượn về phía ứng long đang phát cuồng. Hai chiếc bóng một vàng một đen lồng lộn trên không, mặt đất nứt ra trong tiếng sấm rền vang dội. Bên tai Chiêu Nguyên vang lên tiếng của Tham Kỳ, "Còn nhớ những gì bản tọa dạy ngươi không?"

Chiêu Nguyên sực nhớ ra, Tham Kỳ từng lấy cớ dạy dỗ, chỉ cho nó cách đối phó với cơn giận của Ứng Long. Chiêu Nguyên tập trung tinh thần,

https://thuviensach.vn

ngưng tụ pháp lực lại một điểm, một luồng sức mạnh quen thuộc quấn quanh long khí của nó, rút hết pháp lực của nó ra, xô vào một nơi nào đó trên thân thể Tham Kỳ. Giống như hôm ấy, Tham Kỳ dạy Chiêu Nguyên luyện tập pháp thuật.

Luồng khí hung sát bốc lên ngút trời chợt đông cứng lại rồi từ từ nứt ra, từng chút từng chút một rồi vỡ tan tành.

Sang chấn rung chuyển cả đất trời dừng lại.

Ứng long từ trên không rơi xuống.

Vài mảnh ký ức vụn bỗng hiện lên trước mắt, chính là rất lâu rất lâu về trước, lúc lão còn là một con rồng nhỏ, từng đấu pháp thuật với Ứng Trạch rồi trượt chân ngã từ trên mây xuống, Ứng Trạch thấy thế cuống quýt vỗ đôi cánh ngắn ngủn, liều mạng lao theo lão, "A Mộc, A Mộc."

Chớp mắt lão đã ở giữa chiến trường, bị Ứng Trạch ép rơi xuống vách núi, Ứng Trạch giơ tay, toan kéo lão, nhưng lại rụt lại.

Lại trong nháy mắt, lão đã bồng bềnh trên mây uống rượu, Khanh Dao đứng tựa lan can trên một tòa gác cao cạnh đó, tà áo xanh nhạt bay lất phất trong tiếng sáo.

"A Mộc, A Mộc..."

"Trạch huynh..."

Hai bóng hình lão khắc cốt ghi tâm luân phiên xuất hiện. Tham Kỳ ngơ ngẩn nhắm mắt lại.

Thân thể ứng long giữa lúc tan tác đồng thời nhạt dần nhạt dần, nỗi cô độc đằng đẵng suốt ngàn vạn năm sắp tiêu tan.

https://thuviensach.vn

Một trang, hai trang, ba trang... đột nhiên những trang giấy tán loạn từ trên không bay xuống, bao bọc lấy thân thể sắp tan thành mây khói của Ứng Mộc. Hóa thành một quả trứng, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Trên không sương mù đã tan, lộ ra bầu trời quang đãng, mặt đất khép lại, phòng ốc và điện gác sụp đổ thảy đều khôi phục nguyên trạng, như thể chưa có gì xảy ra.

Trên nền gạch dưới đất, trong quả trứng sáng rực mà trong suốt kia, một con rồng nhỏ đen trũi, dài một tấc đang bò lổm ngổm, đôi cánh cụp xuống hai bên sườn, trông như một con thằn lằn có cánh. Bạch Đường cúi xuống, nhặt quả trứng lên, "Chuyện xưa đã kết thúc rồi, từ nay trở đi, trên thế gian này đã chẳng còn Tham Kỳ, chỉ có Ứng Mộc tái sinh."

Chương 15

Lúc tỉnh lại, Lạc Việt phát hiện mình đã nằm trên giường trong Lạc Khánh cung, trước giường là một thanh niên vận trường bào màu vàng kim.

Người kia thấy hắn tỉnh lại liền đứng dậy vẻ vui mừng. Lạc Việt từng thấy không ít người hoặc tiên dung mạo đẹp đẽ, vậy mà vẫn lóa mắt trước người này. Thanh niên này ước chừng mười tám mười chín tuổi, thân cao dong dỏng, trường bào vàng nhạt thêu hoa văn thủy tảo, tuy không tinh xảo hoa lệ như y phục của Phụng thần, song lại toát lên vẻ tôn quý khác thường. Tướng mạo y không quá thanh lệ như Cửu Lăng, mà tôn quý ung dung, khiến người khác không dám nhìn gần.

Lạc Việt chưa từng thấy ai đẹp hơn y, nhưng không hiểu sao cảm thấy y rất quen mắt. Hắn day day huyệt Thái dương, ổn định lại thần trí đang choáng váng, hỏi dò, "Ngươi là tiên ư?"

Người kia làm thinh không đáp.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lại quan sát hoa văn thủy tảo và màu sắc tấm trường bào, cùng khí tức hết sức quen thuộc, bất đồ buột miệng, "Ngươi là long thần. Là thân thích của Chiêu Nguyên ư? Hay là huynh trưởng? Hay là đồng tộc?"

Người kia chỉ nhìn hắn không đáp. Trong đôi mắt đen láy trong veo kia là thần thái Lạc Việt dù tan thành tro bụi cũng không thể nào quên. Lạc Việt há hốc miệng, gắng tìm kiếm những đường nét quen thuộc trên gương mặt tuấn mỹ vô song kia.

Cuối cùng, hắn lắp ba lắp bắp, thốt ra một cái tên không thể nào, "Ngươi...ngươi là... Chiêu Nguyên."

Người kia mỉm cười, "Lạc Việt." Đoạn giơ tay trái lên, trên tay trái y hiện lên một pháp tuyến rực rỡ kim quang, nối tới tay trái của Lạc Việt, quấn quanh một vòng thật chặt.

Pháp tuyến muốn phục hồi lại, cần người phải gọi ra tên của ta trước.

Lạc Việt vẫn không dám tin, "Ngươi là Chiêu Nguyên thật sao?" Thân hình y còn cao hơn Lạc Việt khá nhiều, Lạc Việt nắm lấy cánh tay y lật đi lật lại xem xét, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Rồng ngốc lớn thật rồi, còn tiến bộ nữa. Nhưng từ gương mặt cười ngây ngô đột nhiên thành ra tôn quý đẹp đẽ thế này, thực cũng có phần lạ lẫm.

"Ha, hiện giờ đệ có phong thái thần tiên lắm, có thể làm tiên quan rồi."

Chiêu Nguyên cười vẻ khiêm tốn, "Cũng tàm tạm thôi." Đoạn rút tay áo ra khỏi tay Lạc Việt, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, "Thân thể huynh đỡ chưa?

Có chỗ nào khó chịu không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt đáp, "Không có không có, rất khỏe." Đoạn ngồi xuống bên giường, vắt chân lên rung rung, chẳng hiểu sao lại cảm thấy không ổn, bèn đặt chân xuống, thẳng người ngồi ngay ngắn, "Vết thương trên mình ngươi sao rồi? Long châu... vỡ, cũng không sao chứ? Sao pháp tuyến lại nối lại được, hơn nữa còn to hơn khi trước vậy?"

Chiêu Nguyên cười, nhả ra một viên long châu rực rỡ kim quang, long mạch đã biến thành hình một con rồng vàng, bơi lội bên trong. Lạc Việt trông thấy mừng rỡ không thôi, "Còn lợi hại hơn xưa nữa, thì ra long châu vỡ rồi vẫn có thể phục hồi lại được."

Chiêu Nguyên đáp, "Tôi phải đa tạ Cửu Lăng Phụng quân, là y đã giúp tôi.

Biến cố hôm qua lớn quá, một lời khó mà nói hết được."

Cuối cùng Lạc Việt không nhịn được "ồ" lên, "Đệ lớn rồi, nói chuyện dùng từ cũng khác xưa."

Chiêu Nguyên thu long châu lại, nhất nhất thuật lại những chuyện xảy ra sau khi Lạc Việt bất tỉnh.

Đến giữa trưa, Lạc Việt bước tới trước cửa, mở ra. Bên ngoài các cung nhân đang xếp thành hàng quỳ bái, trời quang mây tạnh, cung khuyết bình yên, chẳng thể nhận ra đêm qua và hôm nay từng xảy ra địa chấn rung trời chuyển đất, dâu bể đổi dời.

Lạc Việt nheo mắt nhìn ánh dương chan hòa.

Chuyện cũ qua thật rồi ư? Lão rồng tỉnh lại, liệu có còn nhớ Ứng Trạch và Khanh Dao khi trước cùng bọn hắn gần đây không? Hay chỉ coi tất cả là mây khói thoáng qua, không cần vương vấn?

Phàm nhân rốt cuộc cũng không thể lý giải cảnh giới của thần tiên.

https://thuviensach.vn

Huống hồ hiện giờ hắn vẫn còn thắc mắc chưa thể giải đáp.

Nội thị tiến lại hầu hạ Lạc Việt rửa mặt thay đồ, một tên bẩm, "Đại Lý Tự khanh cầu kiến điện hạ, họ đã lục soát xong An Thuận vương phủ, mới thu được vài ba vật chứng, muốn mời điện hạ xem qua."

Lạc Việt hỏi, "Vật chứng ở đâu?"

Nội thị bước sang một bên, cao giọng gọi, "Truyền." Lập tức hai tiểu thái giám khiêng một rương gỗ từ ngoài cửa bước vào. Nội thị lại nói, "Đại Lý Tự khanh Tuân đại nhân vẫn đang ở ngoài cung đợi chỉ."

Lạc Việt nói, "Hôm nay bản vương có việc khác, cứ để vật chứng lại, mời Tuân đại nhân về trước đã."

Nội thị "dạ" một tiếng, liền đi truyền lệnh. Lạc Việt tiện tay cầm một cuốn trục trong rương mở ra, thấy trên cuốn trục đề một bài thơ, lạc khoản là tên húy của An Thuận vương.

Bài thơ viết hết sức hào sảng, cũng vô cùng phóng khoáng.

Chiêu Nguyên đứng bên Lạc Việt, hạ giọng nói, "Lâm Tinh dặn tôi đợi huynh tỉnh lại thì nhắn rằng, An Thuận vương đã giao chiến với Định Nam vương ở cách kinh thành ba trăm dặm, tỉ ấy và Tôn Bôn đi trước tăng viện. Tỉ ấy còn nói trong kinh thành có thể có gián điệp của An Thuận vương, dặn huynh phải để ý đề phòng, canh giữ hoàng thành nghiêm ngặt."

Trong điện có cung nữ nên Lạc Việt không tiện đáp lời, chỉ khẽ gật gật đầu, lòng không khỏi lo lắng. Hôm ấy Lâm Tinh và Thương Cảnh đều bị thương, chẳng rõ hiện giờ thương thế của cô đã đỡ chưa?

Đối với cha con An Thuận vương, Lạc Việt cũng có phần thông cảm. Nói cho cùng, bọn họ chỉ là con cờ của Phụng quân. Hiện giờ Phụng Ngô

https://thuviensach.vn

đã chết, hai người này cũng thành đồ bỏ. Phải xử lý ra sao mới phải đây?

Lạc Việt cuộn cuốn trục lại, thầm nghĩ muốn cởi chuông phải nhờ người buộc chuông, đi tìm Cửu Lăng hỏi xem. Đúng lúc này, Chiêu Nguyên lại nói, "Hôm qua Cửu Lăng cũng bị trọng thương, đang ở ngõ Ngô Đồng tĩnh dưỡng. Bạch Đường tiên quân cũng dặn khi nào huynh tỉnh thì nhắn rằng, nếu huynh muốn biết những tiền nhân hậu quả khi mình ra đời thì tới Ngũ Phụng lâu ở Định Nam vương phủ tìm ông ấy."

Lạc Việt khẽ "ừm" một tiếng, bỏ cuốn trục vào rương, đang định rời khỏi tẩm điện, chợt phát hiện bên dưới đống đồ vật sách vở trong rương lộ ra một góc giấy ố vàng. Ma xui quỷ khiến, hắn thò tay rút ra. Thì ra là một cuốn hoàng lịch đã cũ.

Vừa giở ra, Lạc Việt không khỏi rúng động. Đây là hoàng lịch năm Giáp Phụng, tức Giáp Thìn, chính là năm hắn ra đời. Bên trong có một tờ bị gập lại, chính là ngày đại kiếp Đồ Thành. Tay Lạc Việt run lên, xem kỹ lại cả cuốn hoàng lịch, thấy trừ một tờ bị gập lại, không còn gì khác thường, tay hắn bất giác nắm chặt lấy tấm giấy bao ngoài, chợt phát hiện ra, tờ giấy lót ở cuối cuốn lịch rõ ràng dày hơn tờ giấy phủ trên mặt rất nhiều.

Lạc Việt dùng dao rạch tờ giấy lót ở cuối ra, bên trong rơi ra một tờ giấy vuông vắn, trên chép một bài thơ.

Lạnh lùng thiên bảo kiếm, Luân lạc tháng năm tàn.

Lá vàng phơi mưa gió, Lầu xanh rộn tiếng đàn.

Bạn mới tình lơi nhạt, Người xưa cách dặm ngàn.

Rượu Tân Phong xé ruột, Sầu tan vạn tách tràn(l).

Lạc Việt biến sắc mặt, nét chữ này giống hệt chữ trên giấy nợ mà Chiêu Nguyên chuộc được về từ chỗ Chu ma ma ở Nhãn Nhi Mị.

https://thuviensach.vn

Không phải bút tích của An Thuận vương, mà là bút tích của Lý Đình cha hắn. Lạc Việt lập tức bỏ hoàng lịch xuống, nhặt tờ giấy kia nhét vào tay áo, dặn nội thị, "Bản vương muốn ra ngoài đi dạo, các ngươi không cần theo đâu."

Ra khỏi Lạc Khánh cung, Lạc Việt dừng bước trước giao lộ, lẩm bẩm như nói một mình, "Đi thẩm vấn Mộ Trinh, tìm sư phụ hay tới ngõ Ngô Đồng tìm Cửu Lăng đây?"

Chiêu Nguyên đứng bên cạnh hắn làm thinh.

Lạc Việt cau mày, "Hiện giờ lòng ta rất rối loạn, giúp ta quyết định đi."

Chiêu Nguyên chăm chú nhìn hắn, "Tôi là long thần hộ mạch, không tiện nhúng tay vào chuyện này, huynh phải tự quyết thôi."

Lạc Việt ngẩn ra rồi buồn bã nói, "Ta biết rồi." Rảo bước đi ra phía ngoài cung, được một lát, hắn lại vòng lại, "Có lẽ nên tới Ngũ Phụng lâu trước."

Chiêu Nguyên lẳng lặng đi theo hắn, lòng không khỏi mừng thầm. Y rất hiểu tính tình Lạc Việt. Lạc Việt thoạt tiên chọn đi tìm Cửu Lăng, chứng tỏ hắn đã coi việc nước quan trọng hơn chuyện riêng. Sau đó lại đổi ý quành về Ngũ Phụng lâu, hẳn đã đoán ra bí mật mà Bạch Đường che giấu nói không chừng có thể giải đáp tất cả những thắc mắc còn lại.

Chiêu Nguyên không định can dự quá nhiều vào quyết định của Lạc Việt, y muốn quan sát Lạc Việt cân nhắc kỹ càng rồi đưa ra lựa chọn chính xác.

Bên ngoài quân trướng, một viên lưu huỳnh từ trên trời rơi xuống, Lâm Tinh giơ tay bắt lấy, mừng rỡ reo, "Lạc Việt tỉnh rồi."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn đứng phía sau nói, "Cô lo lắng như vậy, chi bằng quay về xem thử chẳng phải hơn sao?"

Lâm Tinh lắc đầu, nhét cầu quang đã tắt lịm vào túi, "Thôi, hiện giờ chiến sự bên này quan trọng hơn, Lạc Việt ở đó khắc có người khác trông nom."

Dù Lạc Việt tỉnh lại, người hắn muốn gặp nhất cũng không phải là cô.

Trong Ngũ Phụng lâu, Bạch Đường vẫn biến thành Hạc Cơ Tử, đang ngồi trong chính điện dùng trà với Định Nam vương. Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh ngồi bên cạnh bồi tiếp. Tùng trúc nhị tiên và thổ địa Ẩn Vân hộ tống Ứng Mộc về thiên đình bẩm báo, chỉ còn Bạch Đường ở lại nhân gian.

Mấy người thấy Lạc Việt đến, đều đứng dậy nghênh đón.

Lạc Việt hành lễ với Bạch Đường, "Sư phụ."

Bạch Đường vui mừng, "Lạc Việt, con tiến vào điện mà bước chân không chút ngập ngừng, vẻ mặt kiên định, có thể thấy trải qua biến cố hôm qua, con đã trưởng thành lên nhiều rồi."

Lạc Việt hỏi, "Sư phụ gọi con đến đây là muốn tiết lộ chân tướng gì?"

Định Nam vương cúi mình thưa, "Đạo trưởng và Lạc vương điện hạ có chuyện cần bàn, phụ tử tiểu vương xin cáo lui trước."

Bạch Đường giơ tay ngăn lại, "Xin vương gia dừng bước, tiền nhân hậu quả mà ta sắp nói, cũng liên quan đến vương gia."

Đoạn vuốt vuốt bộ râu dài, "Lạc Việt, vi sư chưa từng nói cho con biết về thân phận của ta và con, con có oán hận không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt lắc đầu, "Sư phụ không cho con biết, đương nhiên có lý của sư phụ, con biết sư phụ chắc chắn muốn tốt cho con. Nhưng con cũng muốn biết, rốt cuộc năm xưa đã xảy ra chuyện gì? Lúc con bị An Thuận vương nhốt trong tĩnh thất, Lỗ Hưu sư huynh nói với con rằng, sư phụ không phải Hạc Cơ Tử thực sự, sư thúc cũng không phải trưởng lão Thanh Sơn. Bên trong rốt cuộc có uẩn khúc gì đây?"

Bạch Đường thở dài, "Chuyện này một lời khó mà nói hết được." Thân hình lão lấp loáng tiên quang, biến lại thành tiên nhân trẻ tuổi áo trắng bay bay, vẻ mặt đượm buồn, "Bản quân đích xác không phải Hạc Cơ Tử thật. Lạc Việt, con nhớ lấy, Hạc Cơ Tử đạo trưởng là người con mang ơn nhiều nhất trên đời, cũng là sư phụ mà con vĩnh viễn phải kính trọng."

Lạc Việt vẫn chưa hết mù mờ, nhưng bất giác lại sinh lòng kính trọng.

Bạch Đường chậm rãi nói, vẻ mặt phức tạp, "Tất cả những chuyện này đều từ Hà Tiên muội muội của ta mà ra."

Định Nam vương và Đỗ Như Uyên nghe nói đều biến sắc. Bạch Đường vái Định Nam vương một vái thật dài, "Chuyện xá muội Hà Tiên, thật có lỗi với các hạ. Ta sớm đã muốn nói với Đỗ vương gia một câu này, nhưng vì đủ thứ nguyên nhân mà lần lữa mười mấy năm nay."

Lạc Việt ngạc nhiên, sư phụ bỗng dưng biến thành huynh trưởng của thân mẫu Đỗ Như Uyên, như vậy sư phụ chẳng phải là

https://thuviensach.vn

Bạch Đường nhìn sang Đỗ Như Uyên, đầy cảm khái, "Mười mấy năm qua, con đã lớn đến chừng này. Lúc Lạc Việt đưa con về Thanh Sơn, ta nhận ra thân phận của con ngay, nhưng bấy giờ không tiện nói ra. Hà Tiên quả không xứng làm mẹ của con, song chẳng biết con có chịu gọi ta một tiếng 'cữu cữu'

không?"

Ánh mắt Định Nam vương vô cùng kiên định, "Chướng nhãn pháp của Hạc đạo trưởng vận dụng hay lắm. Nhưng bản vương chưa từng biết Hà Tiên nào cả."

Đỗ Như Uyên bất đắc dĩ nói, "Gia phụ thời trẻ bị đả kích quá mạnh, nên..."

Bạch Đường than thở, "Ta biết. Lỗi lầm xá muội phạm phải, có lẽ vĩnh viễn không cách nào bù đắp được. Hành vi của muội ấy khiến tộc ta hổ thẹn đã đành, còn khiến cho đại đa số thần tiên trên thiên đình khinh miệt, đây cũng là báo ứng của muội ấy."

Định Nam vương vẫn trơ trơ, như không hiểu gì cả.

Bạch Đường nói tiếp, "Xá muội vốn tên Bạch Hà, sau này làm tiên nga hầu cận nên mới có hiệu Hà Tiên. Cha mẹ chúng ta là tỳ bộc ở Nam Hải, không có thời gian dạy dỗ, ta cũng không dạy được xá muội cho tử tế. Bấy giờ, ta nghe nói xá muội ở phàm trần gây ra chuyện như vậy, còn sinh con ra rồi bỏ mặc, đã định hạ phàm giải quyết, nào ngờ..."

Bạch Đường hổ thẹn vì chuyện tiểu muội mình làm, không dám bẩm báo ý định hạ phàm lên thiên đình, đành nhân một hôm Ngọc đế triệu tập chúng tiên yến ẩm, lẻn ra khỏi Nam Thiên môn chạy thẳng xuống phàm trần. Không ngờ trên đường đến Nam quận, lại gặp phải kiếp nạn ở Đồ Thành.

https://thuviensach.vn

Bấy giờ cả Đồ Thành nhuốm đầy máu đỏ, binh sĩ chém giết dân chúng như phát cuồng. Bạch Đường thấy Phụng Ngô bay lòng vòng trên không, nhận ra hắn là phụng thần hộ mạch, nhất thời không biết có phải hắn nhận lệnh thiên đình trừng phạt dân chúng hay không.

"Tình cảnh bấy giờ khiến người ta không nỡ nhìn, ta lại không biết căn nguyên nên do dự nấp vào một chỗ, không kịp chạy tới ứng cứu. Mãi đến khi ta trông thấy một phàm nhân tầm thường cầm trường kiếm chống lại Phụng Ngô."

Đó là một đạo nhân chừng hơn năm mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, thân thể đã đầy vết thương, ông ta bảo vệ cho một đám dân chúng chạy ra khỏi thành, tuy ông ta có chút đạo pháp, quan binh không làm gì được nhưng Phụng Ngô bay trên trời lại đập cánh phun lửa về phía ông ta. Đạo nhân kia ném ra thứ gì đó, miễn cưỡng ngăn được thế lửa, quát, "Bần đạo kính trời kính đất tu tập đạo pháp, không biết lại còn có thứ thiên lý thế này. Ngươi giết hại bách tính vô tội, còn không bằng yêu ma, không bằng cầm thú. Nhất định sẽ có một ngày ngươi bị thiên lôi đánh chết, thiên hỏa thiêu rụi, tan thành tro bụi."

Phụng Ngô nheo mắt cười nhạt, "Phàm nhân hèn mọn, chỉ bằng con sâu cái kiến, cũng dám nói lời ngông cuồng thế à?" Nói rồi hắn dang rộng hai cánh, ngưng tụ một hỏa cầu cực lớn giữa không trung, định quăng xuống thành trì. Đạo nhân liền bay lên không, vung ra kiếm khí sáng rực như tuyết, chém về phía Phụng Ngô.

Phụng Ngô thét lên một tiếng, chộp vào ngực đạo nhân nhưng cánh cũng đã bị kiếm chém trúng.

Bạch Đường chưa bao giờ nghĩ một phàm nhân lại có thể đối kháng với thần tiên. Y không cách nào khoanh tay đứng nhìn được nữa, bèn xông ra ngăn ngọn phụng hỏa đủ để thiêu cháy cả tòa thành thành tro bụi kia.

https://thuviensach.vn

Phụng Ngô tắm máu Đồ Thành, vốn là nhân lúc thiên đình lơi lỏng không tra xét, thấy Bạch Đường thình lình xuất hiện, hắn không khỏi có tật giật mình, lại đang bị thương, nên chỉ giao thủ với Bạch Đường một chiêu đã rơi vào thế hạ phong, phải vội vàng tháo chạy.

Bấy giờ cả Đồ Thành đã biến thành một tòa thành máu và thành chết. Đạo nhân đả thương Phụng Ngô cũng bí xé toạc lồng ngực, ngũ tạng nát bấy, đã tắt thở. Nhưng lúc rơi xuống, ông ta vẫn thu chút hơi tàn lấy một cái rương mây vẫn đeo sau lưng lên, ôm chặt lấy nó bảo vệ. Trong rương phát ra tiếng khóc yếu ớt. Bạch Đường mở rương ra, phát hiện có một đứa nhỏ đang nằm bên trong.

Trong số những người được đạo nhân cứu mạng có một trưởng lão biết hết đầu đuôi câu chuyện. Trưởng lão đó nói với Bạch Đường, đạo nhân kia tên gọi Hạc Cơ Tử, là bạn thân của quán chủ đạo quán trong thành, tới đây làm khách. Trong kiếp nạn, ông ta đã cứu được rất nhiều người. Cha mẹ đứa nhỏ này là thương nhân nơi khác đến, cha nó tên gọi Lý Đình, đã qua đời.

Từ thẻ bài trên mình đạo nhân, Bạch Đường biết được ông ta là chưởng môn Thanh Sơn. Bạch Đường nhất thời không biết nên xử trí đứa nhỏ này ra sao, bèn đem tro cốt Hạc Cơ Tử và đứa bé đến Thanh Sơn.

"Thiếu Thanh sơn vì lai lịch bất phàm nên vẫn luôn có tùng trúc nhị tiên và Ẩn Vân thổ địa trấn giữ. Ta vừa tới Thiếu Thanh sơn, đã được tùng trúc nhị tiên cho biết, Thanh Sơn chỉ còn lại một đám trẻ nít, hai trưởng lão chủ sự nhân lúc Hạc Cơ Tử chưởng môn đi vắng đã phản bội chạy sang Thanh Huyền."

Bạch Đường làm thần tiên bao năm nay, chưa từng đặc biệt khâm phục ai cả, nhưng một đạo nhân bình thường ở phàm trần như Hạc Cơ Tử lại khiến y sinh lòng kính phục sâu sắc. Y liền biến thành Hạc Cơ Tử, đến Thanh Sơn, muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ được Hạc Cơ Tử cứu và đám trẻ kia

https://thuviensach.vn

lớn lên, đợi khi nào chọn được chưởng môn đời kế tiếp sẽ bỏ đi. Một hai chục năm của phàm nhân đối với thần tiên mà nói chẳng qua chỉ là một chớp mắt.

"Sau khi thiên đình biết việc này cũng không trách tội ta, ngược lại còn lệnh cho ta trấn thủ Thanh Sơn, còn tiết lộ cho ta chuyện của Cửu Dao sứ quân và Ứng Mộc. Thanh Sơn nếu chỉ có mình Hạc Cơ Tử e rằng cũng khó duy trì. Tùng trúc nhị tiên và thổ địa Ẩn Vân bèn biến thành phàm nhân, mượn tiếng là sư đệ vân du bên ngoài, tới hỗ trợ cho ta."

Chuyện như vậy, hai vị trưởng lão phản bội chạy sang Thanh Huyền đương nhiên không thể tin, những tiểu đệ tử đã hiểu chuyện cũng sinh lòng nghi hoặc, cuối cùng mấy năm sau, lại thêm một đám đệ tử phản bội chạy sang Thanh Huyền.

"Còn về thân thế của con," Bạch Đường chăm chú nhìn Lạc Việt, "Không phải ta cố ý giấu con, mà là quả thật không biết. Thiên đình cũng không cho ta biết lai lịch của con, sau này con rồng kia tìm tới cửa, ta mới lờ mờ đoán được thân thế của con nhất định không đơn giản, nhưng cũng chẳng có đáp án xác thực nào."

Lạc Việt quỳ sụp xuống đất, nước mắt tràn ra. Bạch Đường nói, "Tro cốt của Hạc Cơ Tử đạo trưởng được ta cất giữ phía sau đại điện, trong một ngăn âm ở tĩnh thất."

Chính là nơi Lạc Việt phải quỳ chép kinh mỗi lần bị phạt.

Lạc Việt lấy tay áo lau nước mắt, nghẹn ngào hỏi, "Sư phụ không biết chuyện của Lý Đình ư?"

Bạch Đường lắc đầu, "Không biết."

Lạc Việt lại hỏi, "Vậy sư phụ tại sao lại muốn chúng con đổi sang lấy họ Lạc?"

https://thuviensach.vn

Bạch Đường đáp, "Chỉ là trong lúc lật xem những điều Hạc Cở đạo trưởng tham ngộ đạo pháp tâm đắc, tình cờ thấy một câu ông ấy viết, 'Vui non, vui nước, vui cảnh, vui đời', nhân đó mà nảy ý thôi."

Không ngờ rằng vừa khéo lại ứng với chuyện ở Lạc gia trang.

Bạch Đường cảm khái nói, "Những uẩn khúc này đối với ta chỉ là trùng hợp, nào ngờ vì trùng hợp mà lại trở thành người trong cuộc. Giờ ta đã nói hết những điều mình biết, chuyện ở Thanh Sơn cũng đã xong xuôi, ta phải về thiên đình bẩm báo." Đoạn y lại vái Định Nam vương một vái dài, "Chuyện của xá muội, thực rất xin lỗi. May mà vương gia đã tục huyền, chúc cho quý phu phụ bạch đầu giai lão, bách niên hảo hợp."

Định Nam vương vẫn dửng dưng.

Bạch Đường mệm tiên quyết, quanh người lấp loáng tiên quang. Lạc Việt vội hỏi, "Sư phụ đi lần này, liệu còn quay lại không ạ?"

Ứng Mộc tái sinh, chút ký ức cuối cùng còn lưu lại trong kinh sách của Khanh Dao sư tổ cũng tiêu tan, Thanh Sơn đối với thiên đình đã chẳng còn tác dụng gì nữa. Bạch Đường quả quyết nói, "Con sắp làm hoàng đế, nhưng các sư đệ của con chưa đủ sức gánh vác Thanh Sơn. Ta sẽ tâu lên Ngọc đế, xin cho ta nấn ná đến khi chọn được một trong bọn chúng làm chưởng môn kế nhiệm đã. Dù ta không về thì tùng trúc nhị tiên và Ẩn Vân cũng sẽ quay về. Thật ra vi sư vẫn muốn chọn con làm chưởng môn, đáng tiếc... Không làm chưởng môn, làm hoàng đế cũng rất hay."

Lạc Việt đáp, "Con sẽ vĩnh viễn ghi nhớ lời sư phụ dạy, hoàng đế cũng có thể làm đại hiệp. Lạc Ngô Lạc Hàn Lạc Tần đều cẩn thận hơn con, nhất định sẽ không phụ sự trông đợi của sư phụ."

Bạch Đường cười gật đầu, toan bước ra cửa, chợt Định Nam vương móc một vật trong ngực áo ra, ném về phía Bạch Đường, "Vật này đã vô dụng

https://thuviensach.vn

với bản vương, phiền đạo trưởng trả lại cho chủ cũ."

Đó là một miếng ngọc bội, hai mặt đều khắc hoa sen.

Bạch Đường nhét ngọc bội vào tay áo, biến thành một luồng tiên quang bay thẳng lên trời.

Lạc Việt ngơ ngẩn nhìn lên trời hồi lâu mới định thần lại, bảo Định Nam vương và Đỗ Như Uyên, "Ta còn có việc, phải tới ngõ Ngô Đồng một chuyến."

Đỗ Như Uyên nói, "Lạc Việt... Lạc vương điện hạ, xin dừng bước. Sáng hôm nay, có một vị cố nhân định lẻn vào hoàng cung bị vệ binh bắt được, mời điện hạ xem qua đã."

Định Nam vương đi trước, Đỗ Như Uyên gọi vệ binh lại dặn dò mấy câu.

Chẳng bao lâu sau, mấy tên vệ binh dẫn theo một người vào điện, người đó đầu đội nón rộng vành có sa đen che mặt, nhưng nhìn dáng dấp thì là nữ tử.

Vệ binh lui xuống, đóng cửa điện lại.

Nữ tử kia gỡ mũ đội đầu xuống, hóa ra là Lục La phu nhân. Bà ta quỳ sụp xuống, khóc lóc khẩn cầu, "Lạc vương điện hạ, xin điện hạ cho tôi gặp con trai. Tôi biết trong mắt các vị, nó là kẻ thù không thể dung tha, nhưng xin điện hạ cho tôi gặp nó..."

Gương mặt vốn kiều diễm như thiếu nữ của Lục La phu nhân đã thấp thoáng nếp nhăn, mái tóc rối bù điểm vài sợi bạc, chẳng còn vẻ yêu kiều rạng rỡ như trong Luận võ Đại hội hôm ấy nữa.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt vội cúi xuống đỡ bà ta dậy, "Phu nhân đứng lên đi, phu nhân xưa nay vẫn có ơn với ta, ở Tây quận lại cứu mạng ta, ta sẽ để phu nhân đi gặp Mộ Trinh."

Lục La phu nhân run rẩy đứng lên, "Đa tạ Lạc vương điện hạ."

Lạc Việt sực nhớ ra một chuyện, "À, có chuyện này ta muốn hỏi phu nhân, không biết phu nhân có tiện trả lời không." Đoạn hắn rút ra mẩu giấy kẹp trong bao bì của cuốn lịch, "Bài thơ này ta lấy được trong một quyển lịch của An Thuận vương, phu nhân có biết người viết ra nó không?"

Lục La phu nhân đón lấy mảnh giấy, cau mày, "Đây là bài Phong vũ của Lý Nghĩa Sơn."

Lạc Việt vội hỏi, "Nét bút trên mảnh giấy này là của một người tên Lý Đình, phu nhân có biết ông ta không?"

Lục La phu nhân ngạc nhiên đáp, "Đây là chữ của Mộ Diên mà, tôi không nhận lầm đâu. Còn Lý Đình... tôi chưa từng nghe nói tới cái tên này."

Lạc Việt như bị sét đánh trúng, "Không thể nào. Tôi từng trông thấy nét chữ của An Thuận vương, hoàn toàn không giống trong này." Nét chữ trong cuốn trục và nét chữ khắc trên vách núi đều khác xa trên mảnh giấy này.

Lục La phu nhân giải thích, "Lạc vương điện hạ không biết đấy thôi, Mộ Diên có thể viết và sử kiếm bằng cả hai tay, chuyện này rất ít người biết. Bài thơ này là nét chữ tay trái của ông ta đó."

Đầu óc Lạc Việt rối tung lên.

Tại Đồng Huyện, kẻ say đắm yêu đương nữ tử tên gọi Ngọc Kiều kia rồi lại vứt bỏ cô ta, rõ ràng tên gọi Lý Đình. Kẻ ký những giấy nợ kia, rõ ràng cũng là Lý Đình.

https://thuviensach.vn

An Thuận vương còn sống sờ sờ, trong khi cha mẹ hắn rành rành đã chết trong kiếp nạn ở Đồ thành. Lạc Việt lại hồi tưởng gương mặt điềm đạm của mẹ mà mình thấy trong tấm gương của nhím tinh. Lẽ nào trên đời có hai người tên Lý Đình?

An Thuận vương và cha hắn rốt cuộc có quan hệ gì?

Lạc Việt gắng suy nghĩ một cách mạch lạc, hỏi, "Phu nhân, ta mạo muội hỏi thêm câu nữa, mười bảy mười tám năm trước, trước kiếp nạn ở Đồ Thành, phu nhân có biết ý định của An Thuận vương không?"

Lục La phu nhân cười thảm đáp, "Đó là những ngày tháng vạn kiếp bất phục của tôi, cũng là vạn kiếp bất phục của Mộ Diên. Tôi đã định dù xuống âm tào địa phủ cũng không nhắc lại chuyện này nữa. Nhưng nếu Lạc vương điện hạ hỏi đến, tôi có thể nói thật, song tôi có thỉnh cầu này, kể ra thì rất quá đáng, không rõ Lạc vương điện hạ có thể tha mạng cho Mộ Trinh không? Nó vốn là một đứa bé ngoan, tiếc rằng sinh lầm nhà nên mới có một người cha như thế. Xin điện hạ mở đường sống, giữ lại tính mạng cho nó."

Tấm lòng người làm cha mẹ trong thiên hạ thực đáng thương. Vẻ thê thảm vật nài của Lục La phu nhân khiến Lạc Việt mủi lòng, "Ta hứa với phu nhân, sẽ tận lực bảo toàn tính mạng cho Mộ Trinh."

Đỗ Như Uyên xen vào, "Phu nhân ra điều kiện như vậy có phần hơi quá, Lạc vương điện hạ cho phép phu nhân gặp gã đã là mở một mặt lưới rồi. Gã sống hay chết, phải do pháp luật phán định. Lạc vương điện hạ còn chưa đăng cơ, lúc này nếu tùy tiện giải quyết, e rằng quần thần không phục."

Lục La phu nhân buồn bã nói, "Tôi biết, được câu bảo đảm này của Lạc vương điện hạ, dân phụ đã mãn nguyện rồi. Điện hạ muốn hỏi lúc bấy giờ Mộ Diên đang làm gì phải không. Tiếc rằng lúc đó ông ta làm gì, tôi chỉ biết được rất ít."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt mời bà ta lại ghế, bà ngồi xuống rồi từ từ kể tiếp, "Mười bảy mười tám năm trước, Mộ Diên đã vứt bỏ tôi, cưới trưởng công chúa."

Bà gặp Mộ Diên tại Giang Nam mưa khói mịt mùng, bấy giờ bà ngỡ rằng đó chỉ là một thiếu hiệp giang hồ hào tình nhiệt huyết, đôi bên vì hiểu lầm mà tranh chấp, nhưng trong lúc giao đấu lại sinh tình, sau cùng phải lòng nhau. Bấy giờ Mộ Diên nói mình muốn làm một hiệp khách phiêu bạt giang hồ, một thớt ngựa, một thanh kiếm, cùng bà ngao du thiên hạ.

Nhưng sau đó bà phát hiện ra, hành tung của Mộ Diên thường rất bí ẩn, dường như ông ta đang tìm kiếm và đuổi theo ai đó, có khi còn cau mày chán nản, rầu rĩ thở than. Thỉnh thoảng Mộ Diên nói, người ta sinh ra ở đời có quá nhiều chuyện không thể tự chủ, nếu có thể không ràng không buộc, làm một kẻ tự do tự tại thì tốt biết bao.

Lúc ấy bà không hiểu ý tứ bên trong, mãi đến một ngày của mười tám năm về trước, Mộ Diên nói với bà, thật ra ông ta là thế tử của An Thuận vương. Vì phụ thân qua đời nên ông ta sắp kế thừa tước vị. Mười mấy ngày sau, ông ta sẽ phải thành hôn với vương phi của mình, cũng chính là trưởng công chúa, con gái hoàng đế.

"Mộ Diên nói với tôi rằng, ông ta rất xin lỗi, công chúa không chấp nhận một nữ nhân khác nên duyên phận giữa tôi và ông ấy đành để kiếp sau nối lại. Thời hoa niên tươi đẹp nhất của tôi, tất cả của tôi, đều trao cả cho ông ta, vậy mà chỉ đổi được một câu xin lỗi." Lục La phu nhân ngẩng lên hít một hơi thật sâu, nuốt ngược nước mắt vào trong, "Lúc tôi còn trẻ, cũng vô cùng kiêu ngạo, ông ta không phải với tôi thì tôi cũng chẳng cần hạng nam nhân đó nữa. Nhưng về sau, tôi phát hiện ra mình đã mang thai."

Bà không định nói chuyện này với Mộ Diên, nhưng rất muốn sinh đứa nhỏ này ra, để ngày sau có chỗ cậy nhờ. Nghĩ vậy bà bèn mai danh ẩn tính, trốn tới một tòa thành nhỏ. Nữ tử một thân một mình lại mang thai rất dễ bị người ta dị nghị nên bà mua một căn nhà, mướn hai a hoàn, cả ngày ở trong

https://thuviensach.vn

nhà, hầu như không ra ngoài. Đến mùa xuân năm sau, bà rất muốn ngắm hoa hạnh nên mới ngồi kiệu đến rừng hạnh ngoài thành thưởng hoa, nào ngờ lại gặp Mộ Diên.

Trong lòng Mộ Diên còn ôm ấp một nữ tử đẹp rực rỡ.

Lục La phu nhân cười nhạt, "Mộ Diên vừa trông thấy tôi liền kinh ngạc vô cùng, vội dắt nữ tử kia đi ngay, như thể không hề quen biết. Bấy giờ tôi mới hiểu, cái gì mà công chúa không chấp nhận một nữ nhân khác, chẳng qua đều là viện cớ cả. Là tại tôi có mắt không tròng, xem trọng tên bại hoại phụ tình bạc nghĩa đó. Đêm hôm đó, Mộ Diên lại tới phòng ngủ của tôi, ông ta đề xuất một yêu cầu mà tôi ngàn vạn lần cũng không ngờ tới..."

Bấy giờ gương mặt Mộ Diên tái nhợt, thần sắc tiều tụy, hai mắt đầy tia máu, ông ta siết chặt hai vai Lục La phu nhân, khăng khăng hỏi đứa nhỏ đó có phải con ông ta không. Sau đó ông ta quỳ sụp xuống trước giường, thừa nhận mình không bằng cầm thú, còn nói đứa nhỏ này sinh ra, nếu không có danh phận thì cả đời sẽ bị người ta chỉ trích, vô cùng đáng thương. Công chúa có bệnh kín, không thể sinh con, nếu Lục La phu nhân chịu giao đứa bé này cho công chúa nuôi dưỡng, công chúa nhất định sẽ đối tốt với nó, cho nó một tiền đồ tốt đẹp.

"Bấy giờ tôi giận sôi lên, dốc hết sức đánh đuổi ông ta ra ngoài. Hôm sau tôi vội gom góp của cải, rời khỏi tòa thành ấy. Nhưng tôi sao thoát nổi bàn tay ông ta."

Lục La phu nhân chạy đôn chạy đáo ẩn trốn khắp nơi, nhưng vẫn không thoát được sự giám sát của An Thuận vương. Vào ngày bà sinh nở, An Thuận vương đột nhiên xuất hiện, bế luôn đứa bé sơ sinh đi.

"Lúc ấy tôi sinh khó, suýt nữa mất mạng, không cách nào đoạt lại con mình được. Tới khi có thể xuống giường, tôi mới nghe nói tới kiếp nạn ở Đồ Thành. Tên đao phủ đó làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ gặp báo ứng. Tôi không thể để con mình theo ông ta để bị nạn, liền chạy tới kinh thành, toan giành nó lại."

Kết quả, khi nấp trên tán cây trong sân An Thuận vương phủ, trông thấy tình cảnh trước mắt, bà lại dao động.

Một nữ tử trẻ tuổi ung dung tôn quý ôm một đứa bé ngồi giữa sân, dịu giọng dỗ dành nó, vẻ mặt đầy cưng chiều. Sự cưng chiều đó không thể giả vờ được. Hài tử được bọc trong lụa là gấm vóc, tỳ nữ bên cạnh bưng đủ loại đồ chơi hầu hạ, thậm chí cả nhũ mẫu cho nó bú cũng có phong thái bất phàm. Đó là những điều bà không thể nào làm được.

Nữ tử kia là công chúa cao quý, vậy mà vẫn đích thân thay tã cho đứa bé.

Trừ lúc bú sữa, còn lại đều bế nó trong lòng, không chịu rời tay. Đứa nhỏ mỉm cười ngây ngô với công chúa. Công chúa cũng mỉm cười hạnh phúc. Như thể đứa bé này đích thực là do mình mang nặng đẻ đau vậy.

"Nếu đứa bé theo tôi, cả đời nó sẽ bị dè bỉu là con hoang, không thể bì được hạnh phúc khi làm con của vương gia và công chúa. Vì vậy, tôi bèn rời khỏi đó, không tìm Mộ Diên nữa. Đây chính là sai lầm lớn nhất đời này của tôi." Lục La phu nhân lấy khăn tay che mặt, "Nếu bấy giờ tôi đoạt lại Trinh nhi, hiện thời đã chẳng thành ra thế này."

Lạc Việt có phần cảm khái, nhưng chuyện bà vừa kể đều chẳng mấy liên quan tới Lý Đình hay kiếp nạn Đồ Thành. Hắn chỉ thấy mấy điểm đáng chú ý có vẻ liên quan. Bèn hỏi, "Vậy tòa thành nhỏ nơi phu nhân ở ẩn đó, tên là gì?"

Lục La phu nhân đáp, "Tên là Vu Thành, ở cạnh Trung Châu."

Lạc Việt trầm tư không nói. Thương Cảnh chậm rãi từ trong mai thò đầu ra, "Chuyện này để lão phu đi điều tra một chuyến. Trước tối hôm nay, chắc

https://thuviensach.vn

sẽ có kết quả."

Lạc Việt đứng dậy, "Phu nhân, để ta dẫn bà tới thăm Mộ Trinh."

Cửa điện mở ra, Lạc Việt lại trông thấy Cửu Lăng đang đứng dưới thềm, hào quang bảy màu rực rỡ lăn tăn gợn sóng quanh mình y, nhất thời lóa cả mắt.

Thấy khí sắc Cửu Lăng có phần tiều tụy, Lạc Việt bất giác buột miệng, "Vết thương của ngươi sao rồi?"

Vì không thể trông thấy thần hộ mạch, Lục La phu nhân thoáng vẻ ngạc nhiên.

Lạc Việt tự biết mình lỡ lời, vội ngậm miệng lại. Ánh mắt Cửu Lăng lấp lánh niềm vui nhìn hắn, "Không sao cả." Lúc liếc qua Chiêu Nguyên, hai mắt y nheo lại, "Ngươi cuối cùng cũng trưởng thành rồi."

Chiêu Nguyên chắp tay, "Đa tạ Phụng quân hôm qua tương trợ."

Cửu Lăng hờ hững đáp, "Không cần đa tạ, bản quân không muốn mắc nợ người khác cái gì cả. Xưa kia ta đánh vỡ long châu của Thần Thượng, hiện giờ chỉ xem như trả lại thôi."

Chiêu Nguyên ngập ngừng, "Có điều phụng châu của Phụng quân..."

Đêm qua Cửu Lăng đã ném phụng châu ra giúp đỡ, phụng châu hóa thành hào quang, giúp Chiêu Nguyên phục hồi long châu, cuối cùng đã tan biến. Cửu Lăng đáp, "Bản quân ngay long châu của ngươi còn biết phục hồi, đương nhiên sẽ có cách khôi phục thôi."

Chiêu Nguyên cũng không tiện hỏi thêm nữa.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Cửu Lăng quét qua Lục La phu nhân, "Ngươi muốn dẫn bà ta đi gặp Mộ Trinh ư? Cũng được, Mộ Trinh vốn không phải con cờ có thể dấy lên sóng to gió lớn, dù ngươi có thả gã ra, cũng chẳng có gì đáng ngại đâu."

Lạc Việt rất muốn nói, đó chẳng phải là ván cờ hay do Phụng quân một tay sắp đặt hay sao? Nhưng hiện giờ không tiện nói chuyện. Hắn đành lẳng lặng bước xuống thềm, đưa Lục La phu nhân tới nhà lao nhốt Mộ Trinh.

Mộ Trinh bị Định Nam vương giam tạm trong thạch thất nội cung, đã gần như phát cuồng.

Cửa thạch thất vừa mở, gã liền kéo cả xiềng xích nhào vào Lạc Việt, "Tạp chủng! Thất phu! Ta nhất định phải cho ngươi chết. Ta nhất định giết chết ngươi. Mệnh trời đã định sẵn, thiên hạ của Hòa gia, nhất định phải mất trong tay Mộ gia chúng ta."

Lạc Việt lẳng lặng tránh ra, để Lục La phu nhân phía sau bước vào. Bỗng chốc, hai mắt Mộ Trinh như muốn lòi ra khỏi tròng, "Mẹ! Mẹ! Sao mẹ lại ở đây? Lạc Việt ngươi là đồ tạp chủng, còn bắt giữ cả mẹ ta ư?"

Lạc Việt nói, "Thái tử chịu nhận mẹ, chứng tỏ vẫn còn cứu được. Lục La phu nhân vì cứu ngươi mà không ngại xông vào hoàng cung, có người mẹ yêu thương như vậy là phúc phận của ngươi. Mẹ con hai người từ từ nói chuyện đi."

Nói đoạn hắn quay người định bước ra thì thị vệ bên cạnh hỏi, "Lạc vương điện hạ, để nữ tử này trong thạch thất liệu..."

Lạc Việt nói một tiếng không sao, cửa thạch thất vừa khép lại, đột nhiên bên trong vang lên tiếng thét của Mộ Trinh. Lạc Việt kinh hãi vội quay lại mở cửa ra, chỉ thấy Mộ Trinh co quắp nằm gục dưới đất, tay phải bị xiềng đã rũ xuống bất lực. Lục La phu nhân đầm đìa nước mắt ôm chặt lấy hắn, trong tay lấp loáng hàn quang, lại chém về phía chân trái của Mộ Trinh.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt chưa kịp chạy đến ngăn cản thì Mộ Trinh lại thét lên một tiếng gần như không giống tiếng người, sụp xuống như một đống bùn nhão. Lục La phu nhân khóc không ra tiếng, máu dính trên mũi nhọn chảy qua móng tay ròng ròng nhỏ xuống, "Trinh nhi, đừng trách mẹ tàn nhẫn, đây là báo ứng của con." Bà tê liệt ngồi sụp xuống, rồi lại bò lên mấy bước, "Lạc vương điện hạ... Gân tay gân chân Mộ Trinh đều đã bị tôi cắt đứt rồi, đời này chỉ còn là một phế nhân. Một kẻ tàn phế... không thể tranh ngai vàng làm hoàng đế nữa, tuyệt đối không thể uy hiếp điện hạ nữa. Xin điện hạ tha mạng cho nó!"

Mộ Trinh lăn lộn dưới đất, gầm lên như dã thú, "Bản cung sẽ đoạt lại ngai vàng. Bản cung nhất định sẽ trở thành hoàng đế. Ta chính là hoàng đế."

Lục La phu nhân nghiến răng ngoảnh lại cho gã một bạt tai. Mộ Trinh rên lên một tiếng, co giật mấy cái rồi ngất đi.

Trong thạch thất nồng nặc mùi máu tanh, Lạc Việt không nỡ nhìn thêm, nghiêm mặt nói, "Bản vương lập tức hạ lệnh, tội của Mộ Trinh tuy còn đang đợi thẩm định, nhưng niệm tình gã đã thành phế nhân, lại thành tâm sám hối, không định tội chết, vĩnh viễn không được hại mạng của gã."

Lục La phu nhân khóc lóc bái tạ. Lạc Việt quay người, vội vàng rời khỏi thạch thất.

Bên ngoài thạch lao rực rỡ ánh nắng, Lạc Việt hít một hơi thật dài.

Cửu Lăng bên cạnh nói, "Cuộc chiến giành hoàng vị bao giờ cũng tàn nhẫn và tanh mùi máu. Chuyện hôm nay đã là nhân từ lắm rồi."

Lạc Việt dửng dưng.

Cửu Lăng lại nói với Chiêu Nguyên, "Bản quân muốn nói riêng với ngươi mấy lời, theo ta ra đây."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt cau mày, đang định ngăn cản thì Cửu Lăng đã quay sang, "Ngươi yên tâm, bản quân không làm gì y đâu, huống hồ, hiện giờ y đã tiến bộ hơn hẳn lúc xưa, ngươi không tin ta, lẽ nào cũng không tin y ư?"

Chiêu Nguyên bước lên một bước, giơ tay mời, "Mời Phụng quân."

Cửu Lăng mỉm cười, "Mời Long quân."

Cửu Lăng dừng lại phía trên vùng đồng hoang ngoại thành, rồi thình lình quay phắt lại, một lưỡi quang đao độc địa mà chuẩn xác nhằm thẳng vào Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên thoáng giật mình, giơ tay trái lên, lưỡi đao kia liền biến thành một dải sáng mềm mại dính vào đầu ngón tay y, biến mất sau một cái phất tay. Cửu Lăng loạng choạng lùi lại hai bước, gắng gượng đứng vững trên tầng mây, "Quả nhiên tiến bộ hơn xưa."

Chiêu Nguyên nói, "Phụng quân hẹn ta đến đây, không phải chỉ để khảo nghiệm pháp thuật của ta chứ."

Cửu Lăng hờ hững đáp, "Đương nhiên không phải, vừa rồi ta thực sự muốn đánh lén ngươi, tiếc rằng hiện giờ ta không đả thương nổi ngươi nữa rồi."

Chiêu Nguyên không hiểu.

Cửu Lăng lại nói tiếp, "Ngươi lúc nhỏ trông có vẻ khờ khạo, nhưng lòng dạ thực sự rất cứng rắn. Huyết khế tuyến giữa ngươi và Lạc Việt đã liên kết với nhau hai lần, không biết chuyện đó liệu có xảy ra không..."

Chiêu Nguyên nghi hoặc hỏi, "Phụng quân muốn nói chuyện gì cơ?"

https://thuviensach.vn

Hai tay Cửu Lăng bắt thành quyết trước ngực, lạnh lùng đáp, "Đây là năng lực bẩm sinh của hộ mạch long các ngươi, đã biết rõ thì cần gì phải hỏi?"

Chiêu Nguyên đang định đáp "Ta quả thật không biết," thì cổ tay trái đột nhiên nóng giãy lên, tim cũng đau buốt. Long châu cuộn lên nhộn nhạo trong bụng, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng y, huyết khế trên tay trái lại hiện ra, bên trên còn lấp lánh những đốm sáng bảy màu, ăn mòn dần huyết khế tuyến như sâu kiến. Chiêu Nguyên vừa định búng văng mấy đốm sáng đó đi thì tay phải đã bị tơ bảy màu trói chặt, long châu bật ra khỏi miệng, lơ lửng trên không, lượn quanh một vòng, trên hạt châu vàng rực lại phủ một tầng những đốm sáng bảy màu lấp lánh.

"Thứ có thể giúp ngươi khôi phục long châu thì cũng có thể đập vỡ nó một lần nữa. Để đề phòng hậu hoạn, bản quân đành phải cắt đứt huyết khế tuyến giữa ngươi và Lạc Việt."

Ánh sáng bảy sắc quanh mình Cửu Lăng rực lên, những đốm sáng trên huyết khế tuyến và long châu cũng sáng lên chói mắt, ngưng kết lại thành một chiếc vỏ sáng, rồi nổ tung. Long châu và huyết khế tuyến vỡ tan thành bụi, vẻ mặt Chiêu Nguyên sầm xuống, nhưng vẫn bất động. Đột nhiên, thân hình Cửu Lăng lảo đảo bắn văng đi.

Trong đám bụi phấn chợt hiện ra long mạch màu vàng kim, Chiêu Nguyên giơ tay phải lên, những mảnh vụn li ti ấy lấy long mạch làm tâm, mau chóng ngưng tụ lại thành một viên long châu rực rỡ hào quang, rơi vào lòng bàn tay Chiêu Nguyên, huyết khế tuyến cũng quấn trên cổ tay y, hoàn chỉnh vô khuyết.

Chiêu Nguyên mỉm cười, "Cửu Lăng quân, ngươi đã trọng thương, những pháp thuật này quả thật không đủ đả thương ta."

https://thuviensach.vn

Cửu Lăng thong thả lau máu trên miệng, đang định nói gì đó, chợt phát hiện một luồng khí tức không tầm thường trong gió. Y hơi biến sắc, Chiêu Nguyên cũng cau mày.

Là long khí, long khí rất đậm. Có một con rồng khác đang bay đến đây.

Trong long khí còn lẫn cả khí tức của phụng hoàng, nhưng bị long khí đậm hơn át hết, nên phụng khí chỉ như có như không.

Từ cuối chân trời đằng xa xuất hiện bóng một rồng một phụng, thong dong bay lại gần trong ánh dương rạng rỡ, vảy rồng và lông cánh phụng phản chiếu ánh sáng ôn hòa. Con phụng hoàng màu vàng kia lông đuôi còn chưa mọc đủ, tăng tốc bay vượt lên trước, lượn một vòng rồi biến thành một thiếu niên mặc trường bào vàng kim, nhoẻn cười tươi tắn nắm lấy tay áo Chiêu Nguyên, "Ta khó khăn lắm mới lớn lên được một chút, nào ngờ huynh còn lớn nhanh hơn ta, xem ra ta thua mất rồi."

Cửu Lăng cau mày, "Cửu Tụng, sao ngươi không ở yên trong ngõ Ngô Đồng?"

Cửu Tụng tỏ vẻ phớt lờ, "Đọc sách đến đau cả đầu, phải ra ngoài hít thở không khí, kết quả gặp vị long huynh này, huynh ấy nói muốn tìm Chiêu Nguyên nên tôi đưa huynh ấy tới đây."

Gã nhìn Cửu Lăng, rồi lại nhìn Chiêu Nguyên, "Quân thượng đang đọ pháp thuật với Chiêu Nguyên sao?"

Cửu Lăng lặng thinh.

Cửu Tụng lại nhìn y và Chiêu Nguyên, "Quân thượng, hình như là người thua."

Cửu Lăng tiếp tục lặng thinh.

https://thuviensach.vn

Con rồng tới cùng Cửu Tụng vẫn khoanh chân trước quan sát, lo lắng quay sang bảo Chiêu Nguyên sớm đã trợn tròn mắt, "Này đệ đệ, quan hệ giữa đệ và phụng hoàng sao lại thành ra thân thiết vậy?"

"Choang", tách trà rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh, Lạc Việt toan cúi xuống nhặt thì đã có cung nhân vội vàng chạy lại, quỳ xuống gom những mảnh vỡ đi.

Cung nữ khẽ hỏi Lạc Việt có muốn đổi tách trà khác hay không, hắn đáp không cần, cung nữ bèn thướt tha cúi đầu lui ra, chỉ để lại một mình Lạc Việt trong đình hóng mát. Lạc Việt nhìn về phía cuối trời, không biết Cửu Lăng tìm Chiêu Nguyên làm gì. Vừa rồi thấy mây bên đó có vẻ khác thường nhưng chớp mắt đã qua, hiện giờ chỉ còn ráng chiều đỏ rực, không có vẻ có giao tranh.

Hắn đang thất thần thì tiểu hoạn quan nhỏ giọng bẩm báo, "Lạc vương điện hạ, Đỗ thế tử đến rồi."

Đỗ Như Uyên và Thương Cảnh xăm xăm đi vào, Lạc Việt đưa mắt nhìn đám người hầu, lập tức bọn họ lũ lượt lui ra, đến một khoảng cách đủ xa để không nghe được bọn họ trò chuyện.

Thương Cảnh chậm rãi nói, "Lão phu đã đến Vu Thành điều tra. Mười bảy mười tám năm trước, từng có một thương nhân tên Lý Đình ở tại đây, còn có một đoạn tình duyên qua đường với một vị cô nương thanh lâu trong thành."

Lạc Việt hít sâu một hơi, bình tĩnh đáp, "Ừm."

Thương Cảnh nói tiếp, "Sau đó, lão phu lại tới Đồng Huyện một chuyến, dùng hình vẽ chứng thực được một chuyện. Lý Đình ở Đồng Huyện và Lý Đình ở Vu Thành, đều là An Thuận vương Mộ Diên."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt day day thái dương. An Thuận vương vì sao lại dùng thân phận của Lý Đình? Ông ta có quan hệ gì với cha mẹ ruột Lạc Việt, những người đã chết trong kiếp nạn Đồ Thành? Thiên đình và phụng hoàng đều không biết chuyện này. Bên trong rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Cửu Lăng nhìn Chiêu Nguyên và con rồng kia, thản nhiên nói, "Lệnh huynh đệ vừa gặp nhau, chuyện giữa bản quân và Long quân tạm hoãn lại đã." Dứt lời biến thành một con phụng hoàng bảy sắc, cùng Cửu Tụng bay về phía ngõ Ngô Đồng. Cửu Tụng trước lúc bay đi còn ngoảnh lại nhìn Chiêu Nguyên, vẻ lưu luyến không rời.

Con rồng kia quẫy đuôi, biến thành hình người, khoanh tay trước ngực, huýt sáo, "Tiểu Chiêu Nguyên khá lắm, trưởng thành rồi, còn có thể khiến tên Cửu Lăng ngụy quân tử kia kiêng dè nữa chứ." Y vỗ vai Chiêu Nguyên, "Giỏi thật giỏi thật, làm mở mày mở mặt cho nhà ta."

Chiêu Nguyên bị y vỗ đến run bắn người lên, "Ca ca, sao huynh lại tới đây?"

Chiêu Li xoa cằm, "Nói ra thì dài lắm. Phụ vương rất lo cho đệ, ngày ngày đều giương vảy lên để cảm ứng, kết quả cảm tới cảm lui, đều không cảm được tin đệ và hậu nhân kia của Hòa thị định huyết khế. Nhưng hai ngày nay, phụ vương đột nhiên cảm ứng được đệ bị phụng hoàng đả thương, rất muốn tới thăm đệ, nhưng bị mẫu hậu cản lại. Cuối cùng đổi thành ta tới thăm đệ. Biết đệ giỏi giang thế này, nhất định họ cũng yên lòng." Vừa nói, y vừa đi vòng quanh ngắm nghía Chiêu Nguyên, "Khá lắm khá lắm, cái đầu cũng được đấy. Hơi gầy một tí, nếu vạm vỡ một chút sẽ uy phong hơn. Chìa sừng ra ta xem nào, mới thay hả? Tốt lắm tốt lắm. Hửm? Đây là gì?" Chiêu Li cúi đầu nhìn cổ tay trái Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên giơ tay lên cho ca ca xem huyết khế tuyến rực rỡ kim quang.

https://thuviensach.vn

Chiêu Li ngạc nhiên, "Là huyết khế tuyến. Rõ ràng phụ vương cảm ứng không thấy đệ kết huyết khế với hậu nhân Hòa thị mà. Vừa kết đó ư?" Y và Chiêu Nguyên huyết mạch tương thông, khí tức tương tự, ánh sáng trên huyết khế tuyến lập tức dịu hẳn đi.

Chiêu Nguyên đáp, "Đâu có, kết từ lâu rồi mà. Rời nhà không bao lâu đã kết rồi."

Chiêu Li nhếch mép, "Phụ vương đúng là hồ đồ mà, cứ lải nhải bảo đệ chưa định được huyết khế."

Chiêu Nguyên nói, "Có điều Phụng quân cũng định huyết khế với hắn, có lẽ vì thế mà phụ vương không cảm ứng được."

Chiêu Li ngạc nhiên, "Hả? Thật à? Một phàm nhân có thể đồng thời kết huyết khế với cả long thần lẫn phụng thần sao? Đúng là kỳ lạ. Rốt cuộc là vì sao vậy?"

Chiêu Nguyên thở dài, "Nói ra cũng dài lắm."

Lạc Việt một mình ngồi trong tẩm điện Lạc Khánh cung, lật xem đống vật chứng thu được trong An Thuận vương phủ.

Trừ mảnh giấy giấu trong lớp bọc quyển lịch ra, hắn chẳng tìm được gì nữa cả.

An Thuận vương vô cùng cẩn thận, tuy thích vẽ tranh đề vịnh, nhưng trong tất cả các cuốn trục đều là bút tích tay phải của ông ta. Từ đó cho thấy, một năm ấy, đối với ông ta cũng có thể coi là khắc cốt ghi tâm, mấy câu thơ trên mảnh giấy kia nhất định là tâm sự mà ông ta lưu luyến nhất, nên lâu nay mới không tiêu hủy.

An Thuận vương mạo xưng Lý Đình, tất nhiên phải biết đến sự tồn tại của Lý Đình. Ông ta quyền cao chức trọng còn Lý Đình chỉ là một thương

https://thuviensach.vn

nhân không biết thân phận thực của mình, muốn giết dễ như trở bàn tay, tại sao còn phải liên lụy tất cả dân chúng trong thành?

Lạc Việt ôm đầu khổ sở suy nghĩ.

Đèn nến trong điện bỗng chập chờn, rồi sau đó cả căn phòng lại sáng bừng lên. Chiêu Nguyên dắt một thanh niên áo gấm đứng trước rèm, cười giới thiệu với hắn, "Đây là Chiêu Li, huynh trưởng của tôi."

Lạc Việt hốt hoảng đứng dậy, chậm chạp nói với thanh niên kia, "Tham kiến đại ca."

Thanh niên áo gấm nhướng mày quan sát Lạc Việt rồi quay sang hỏi Chiêu Nguyên, "Chuyện gì thế này? Phàm nhân này tại sao lại trông thấy hộ mạch thần?"

Lạc Việt cũng đang quan sát Chiêu Li. Thân hình y cao hơn Chiêu Nguyên chút ít, mày mắt cũng tương tự Chiêu Nguyên nhưng đường nét sáng sủa hơn, khí chất không ôn hòa như Chiêu Nguyên, mà toát lên vẻ cao ngạo bức người.

Chiêu Nguyên đáp, "Chuyện này nói ra thì dài lắm. Tóm lại là kỳ lân công chúa Lâm Tinh cho hắn ăn một mảnh vảy lân, hắn liền nhìn thấy tất cả."

Chiêu Li liếc Lạc Việt, "Như vậy không hợp quy củ, kẻ có thể trông thấy hộ mạch thần, không được làm hoàng đế."

Lạc Việt chợt nói, "Làm hoàng đế hay không cũng không sao."

Chiêu Li nhếch mép, vẫn chỉ trò chuyện với Chiêu Nguyên, "Đệ tìm đúng người đấy chứ, sao tên này chẳng có chí lớn gì cả thế?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên lập tức phản bác, "Lạc Việt rất có bá khí, ngay cả Phụng sứ Cửu Dao cũng nhắm hắn đó."

Chiêu Li nhếch một bên mép, "Lại là phụng hoàng."

Chiêu Nguyên tiếp lời, "Ứng Mộc tiền bối rất tán thưởng hắn."

Chiêu Li à một tiếng, "Cũng tức là ma đầu Tham Kỳ tán thưởng hắn?"

Chiêu Nguyên nói, "Hạc sứ Bạch Đường tiên quân là sư phụ hắn. Tùng trúc nhị tiên và Ẩn Vân địa ở Thiếu Thanh sơn đều là sư thúc hắn."

Chiêu Li dài giọng, "Lai lịch không tầm thường... hình như càng không thích hợp làm hoàng đế."

Chiêu Nguyên đành nói, "Tiên nhân trên thiên đình từng gặp Lạc Việt. Bọn họ đâu có bảo hắn không thích hợp."

Bấy giờ Chiêu Li mới "ồ" một tiếng, không tranh luận tiếp nữa.

Lạc Việt dù có ngốc cũng nhận ra đại ca của Chiêu Nguyên không ưa mình, bèn bắt chuyện làm thân, "Long thần các hạ có muốn dùng trà không?"

Chiêu Li miễn cưỡng "hừm" một tiếng, kéo ghế ngồi xuống, đón lấy tách trà Lạc Việt bưng tới, chợt như sực nhớ ra chuyện gì hạ giọng nói, "Phải rồi, ta quên khuấy đi mất, dù sao chuyện này cũng không hề gì."

Chiêu Nguyên cau mày hỏi, "Gì cơ?"

Chiêu Li cười nhìn y, như có thâm ý, "Không có gì, vừa nãy ta sai rồi." Đoạn quay sang giơ tách trà lên bảo Lạc Việt, "Trà cũng khá, đa tạ."

https://thuviensach.vn

Trương công công đứng hầu bên ngoài tẩm điện, thấy bóng Lạc vương điện hạ in lên lớp giấy dán cửa.

Lạc vương đứng dậy rồi ngồi xuống, đi qua đi lại, ôm quyền hành lễ như đang trò chuyện cùng người khác, nhưng trong tẩm điện, rõ ràng chỉ có một mình Lạc vương.

Lạc vương bưng một tách trà đưa ra, bóng tách trà lại tự động lơ lửng giữa không trung, còn nghiêng xuống như có một người vô hình đang uống trà.

Trương công công sởn gai ốc, chỉ nghe tiểu thái giám bên cạnh gọi nhỏ, "Công công, công công..."

Trương công công run lẩy bẩy, định thần lại. Tiểu thái giám hạ giọng nói, "Công công, Lạc vương điện hạ không thích người khác nhìn thấy mấy chuyện này, bị điện hạ phát hiện thì không hay đâu. Chúng tôi hầu hạ ở đây, đều quay lưng về phía tẩm điện cả. Có lúc bên trong còn có giọng phụ nữ nữa kia."

Trương công công run rẩy quay đi, "Đã không nên thấy không nên nói thì đừng nói nữa. Sống trong hoàng cung, biết càng nhiều thì chết càng mau thôi.

Các ngươi ở đây hầu hạ đi, ta tới phía trước xem."

Rời khỏi Lạc Khánh cung, Trương công công cảm thấy nặng đầu tắc mũi, bèn thong thả đi tới Nội Y giám. Ra khỏi nội cung, chỉ thấy hai trản đèn lồng, dẫn một bóng người vận quan phục tím băng qua hành lang, Trương công công bước tới nghênh đón, khom lưng chào hỏi, "Đàm Đài đại nhân, đã lên đèn rồi, bây giờ mới về ư?"

Đàm Đài Tu chắp tay đáp, "Trương công công, sao công công lại phải đích thân tuần tra cung viện thế?"

https://thuviensach.vn

Trương công công khom lưng cười khà, "Ài, Đàm Đài đại nhân hiểu lầm rồi, tôi bị cảm nhẹ, muốn tới Nội Y giám xin thuốc uống. Hiện giờ tuần tra trong nội viện đều là thị vệ do Định Nam vương gia chỉ định, cung nhân tạm thời không thể đi tuần đêm."

Đoạn cầm lấy một ngọn đèn, "Vừa khéo lại gặp Đàm Đài đại nhân, để tôi đưa đại nhân ra ngoài."

Đàm Đài Tu cảm tạ, "Vậy phải phiền công công rồi."

Người bên cạnh lui xuống, Trương công công cầm đèn lồng đi thong thả cùng Đàm Đài Tu. Đàm Đài Tu hỏi, "Phải chăng công công có chuyện muốn nói với bản tướng? Xin cứ nói thẳng ra đi."

Trương công công than thở, "Không có gì, chỉ là hơi cảm khái thôi. Tôi đã ở trong hoàng cung này cả đời, có vinh hạnh hầu hạ tiên đế và tiên tiên đế. Các hoàng thượng bản triều đều tin đạo thuật, một lòng cầu tiên vấn đạo. Trong số những tế đài và điện thờ kia, có không ít công trình tôi từng tận mắt chứng kiến từ lúc khởi công, hao phí vô khối tiền bạc. Trước đây phủ quốc sư của Phụng Ngô quốc sư cũng chẳng kém Phụng Càn cung của hoàng thượng chút nào. Thứ cho tôi nói một câu đại bất kính thế này, kết quả thì sao chứ? Hiện giờ Định Nam vương gia không tin quỷ thần thật rất hay, nhưng Lạc vương điện hạ... Ai biết được thiên hạ này, hoàng cung này, ngày sau sẽ ra sao?"

Đàm Đài Tu trầm mặc mà đi, đến trước cửa cung, bèn cáo từ Trương công công.

Trương công công khom người nói, "Tôi già rồi lẩm cẩm, hôm nay lỡ nói nhiều mấy câu, tướng gia đừng để trong lòng."

Chiêu Li uống trà xong bèn đứng dậy bảo Chiêu Nguyên, "Được rồi, thấy đệ không sao, ta phải về trước đây. Phụ vương và mẫu hậu còn đang

https://thuviensach.vn

ngóng dài cổ."

Chiêu Nguyên không khỏi lưu luyến, y và Chiêu Li lâu lắm không gặp nhau, hàn huyên còn chưa thỏa.

Lạc Việt giữ khách, "Long thần các hạ cần gì phải đi sớm như vậy, ở lại thêm mấy ngày thì hơn."

Chiêu Nguyên cũng nói, "Phải rồi, sắp tới đại điển đăng cơ của Lạc Việt, huynh ở lại thêm hai ngày đi."

Chiêu Li nhìn Lạc Việt, thần sắc phức tạp, "Ta hiểu rồi, Chiêu Nguyên muốn giữ ca ca lại giúp sức chứ gì. Thôi được, ta sẽ ở lại thêm hai hôm."

Chiêu Nguyên vô cùng mừng rỡ, lập tức đòi dắt Chiêu Li đi dạo trong hoàng cung.

Ra khỏi Lạc Khánh cung, Chiêu Nguyên dẫn Chiêu Li tới phía trên chính điện, chỉ xuống dưới, "Đây chính là nơi sắp tới Lạc Việt sẽ cử hành đại điển đăng cơ." Lại chỉ về một phía khác, "Bên đó là tế đàn và tông miếu, có điều hôm đó bị Ứng Mộc tiền bối hủy mất rồi, hiện giờ tông miếu đang được tu sửa lại."

Chiêu Li nhếch mép, "Nếu sửa lại tế đàn, hẳn phải là tế đàn của long thần chúng ta chứ hả?"

Chiêu Nguyên đáp, "Hiện giờ xã tắc còn chưa ổn định, dù Lạc Việt không kết huyết khế với Phụng quân, song phủ định Phụng thần ngay cũng sẽ khiến nhân gian xáo trộn. Không cần gấp gáp."

Dù sao sinh mệnh của long thần cũng rất dài, Lạc Việt mới đăng cơ, ngày tháng còn dài lắm.

https://thuviensach.vn

Chiêu Li vỗ vai y vẻ tán thưởng, "Đến nhân gian một thời gian, quả là thay da đổi thịt, giỏi lắm giỏi lắm."

Dưới chân họ, vầng sáng bảy màu của phụng hoàng bao phủ lên hoàng cung đã bị long khí màu vàng kim che lấp.

"Phụ vương, mẫu hậu và ta đều không ngờ đệ lại trưởng thành nhanh như vậy. Cũng không ngờ sắp tiến hành đại điển đăng cơ rồi. Mấy ngày nay đệ phải hết sức lưu ý, ta sẽ trấn giữ giúp đệ."

Chiêu Nguyên nhìn về phía Lạc Khánh cung, bất giác nở nụ cười.

Đàm Đài Tu về đến phủ, đang định thay áo thì gia bộc đến báo, "Lão gia, có mấy vị khách ở bên ngoài cửa sau xin gặp."

Đàm Đài Tu hỏi, "Ai thế?"

Gia bộc đáp, "Tiểu nhân không biết, họ không báo tên tuổi."

Đàm Đài Tu ngẫm nghĩ, "Mời bọn họ vào thư phòng trước đi." Đoạn thay thường phục đi thẳng tới thư phòng. Vừa bước vào phòng, đã thấy có người cười bảo, "Tướng gia phủ của Đàm Đài đại nhân khó vào thật đấy." Chính là giám chính Khâm Thiên giám Triệu Lục.

Bên cạnh ông ta còn mấy người nữa đang đứng, lần lượt là ngự sử đại phu Tống Tiễn, Hàn lâm viện học sĩ Lý Khởi, trung thư lệnh Chương Sung.

Bốn người này tuổi tác đều nằm trong khoảng từ ba mươi đến bốn mươi, chính là phe trẻ tuổi quyền cao trong triều. Bốn người đều mặc áo vải đội khăn màu sẫm, ăn mặc theo lối phổ thông. Đàm Đài Tu cho gia bộc lui ra rồi khép cửa phòng lại, "Các vị đại nhân đêm khuya tìm tới, không biết có gì chỉ giáo?"

https://thuviensach.vn

Trong bốn người này, trung thư lệnh Chương Sung và Đàm Đài Tu là tiến sĩ đồng bảng, hằng ngày quan hệ khá thân thiết, bèn chắp tay cười nói, "Bọn hạ quan nghe nói Lạc vương điện hạ rất coi trọng thiên kim của tướng gia. Hiện giờ ngai vàng hoàng thượng đã đổi người khác, song cái ghế quốc trượng xem ra tướng gia không tránh khỏi rồi, bởi thế đêm nay bọn hạ quan mới cố ý tới cửa dâng chút lễ mọn. Chỉ là chút lòng thành, ngày sau ở trong triều, bọn hạ quan còn phải nhờ cậy tướng gia."

Đàm Đài Tu nói, "Đừng nhắc chuyện này nữa, thật là hổ thẹn, cũng tại gia phong không nghiêm, đến nỗi tiểu nữ không hiểu quy củ, làm ra những chuyện khiến người ta đàm tiếu. Hơn nữa ta cũng biết, Chương Hãn Lương ông cùng các vị đại nhân đây, nhất định không phải tới vì chuyện lễ vật..."

Chương Sung vỗ tay, "Tướng gia quả là người thẳng thắn, bọn hạ quan cũng người ngay không nói mập mờ. Đàm Đài đại nhân còn nhớ, năm xưa chúng ta là tiến sĩ đồng bảng, trong lúc dự Quỳnh Lâm yến, đã thổ lộ chí hướng thế nào không?"

Đàm Đài Tu đáp, "Đương nhiên còn nhớ. Bấy giờ ta từng nói, mong được thấy thiên hạ thái bình, bách tính an lạc. Hiện giờ mới hiểu rõ, thuở trước còn trẻ, không biết mấy chữ này nặng nhường nào, khó dường bao."

Triệu Lục hỏi, "Vậy tướng gia cảm thấy thiên hạ ngày nay thế nào? Bách tính thế nào? Triều cương ra sao?"

Đàm Đài Tu nhất thời lặng thinh.

Ngự sử đại phu Tống Tiễn nói, "Tướng gia không muốn nói thì để hạ quan nói. Vị Lạc vương kia mới vào hoàng cung mấy ngày, tất cả tấu chương cứ chất đống không phê duyệt, vừa quét sạch mặt Tây Nam thì vùng duyên hải lại đến mùa lũ. Mấy chục vạn người đang đợi lương thảo cứu mạng. Lạc vương có thể vì một câu của lệnh thiên kim mà cho thái hậu mười mấy vạn lượng bạc dời đến hành cung. Vậy mà lại chẳng hỏi han gì

https://thuviensach.vn

đến những tấu sớ kia. Định Nam vương và An Thuận vương giao tranh, liên lụy vô số bách tính. Bất kể là phe bái long thần hay bái phụng thần thắng, thì sau cùng lại là một tế đàn lớn được xây lên."

Triệu Lục tiếp lời, "Không sai, Lạc vương xuất thân từ môn phái huyền đạo, tin tưởng quỷ thần, ở trong hoàng cung đã gây ra không ít chuyện, ngày sau...

thật là..."

Đàm Đài Tu vẫn trầm ngâm không nói.

Chương Sung lên tiếng, "Đàm Đài huynh, triều đình ngày nay thế nào?

Thiên hạ ngày nay ra sao? Ta và huynh đều rõ. Nếu còn khoanh tay đứng nhìn thì giang sơn xã tắc sẽ ra sao?"

Đàm Đài Tu chậm rãi nói, "Nhưng các vị cho ta hỏi một câu, ngày trước khi An Thuận vương nắm quyền, sao các vị không lên tiếng, mà phải đợi đến hôm nay? Các vị đã cho rằng bản tướng muốn làm quốc trượng, thì vì sao lại nói những lời này với bản tướng?"

Bốn người bọn Triệu Lục nhất thời đều cứng họng, một lát sau, Lý Khởi mới lên tiếng, "Lúc An Thuận vương một tay nắm giữ triều chính, trên dưới trong kinh thành đều có tai mắt của ông ta, không giấu gì thừa tướng, mấy người chúng ta chí đồng đạo hợp, sớm đã liên lạc với nhau, nhưng sợ bị bắt nên vẫn luôn giấu giếm. Hiện giờ cục diện tạm thời do bè phái Định Nam vương nắm giữ, ông ta luôn ở Nam quận, ít có thế lực trong kinh thành nên chúng ta mới dám tới tìm thừa tướng."

Chương Sung vuốt râu nói, "Không sai. Đàm Đài huynh, dụng ý thực sự của huynh khi dâng tấu xin An Thuận vương tước binh quyền qua mặt được người khác, nhưng không qua mặt được ta đâu. Nếu không có kế sách của Đàm Đài huynh, Định Nam vương nhất định không thể tiến được vào kinh.

https://thuviensach.vn

Vì thế bọn ta mới cảm thấy, Đàm Đài huynh là người thực lòng lo cho thiên hạ, lấy xã tắc bách tính làm trọng."

Đàm Đài Tu cười khổ, "Câu này bản tướng vạn lần không gánh vác nổi đâu.

Cho ta hỏi thêm một câu nữa, hiện giờ ngụy thái tử đã bị phế, nếu không phải Lạc vương, thì nên là người nào kế thừa xã tắc đây?"

Triệu Lục đáp, "Huyết mạch Hòa thị đã đứt, nhưng vẫn có thể tìm được người kế thừa xã tắc. Chẳng biết tướng gia còn nhớ Ngũ Lăng hầu Cao thị chăng? Bọn họ và Thái tổ hoàng đế vốn là thân thích, chỉ vì nhiều nguyên nhân mà không cùng họ với nhau. Cao lão hầu gia đời này tính tình đôn hậu, tiếc rằng nhi tử đã chết sớm, tiểu hầu gia tôn nhi ông ấy mới mười một tuổi, nhưng thông minh hơn người, dung mạo xuất chúng, lại có tướng đế vương."

Đàm Đài Tu thầm cười nhạt. Hòa Thiều đau ốm, khó cai quản chính sự, binh mã trong thiên hạ một mình An Thuận vương giữ năm phần, mấy phần còn lại chia đều cho ba vị quận vương. Ngũ Lăng hầu Cao thị chỉ có cái danh hão. Ủng hộ một đứa nhỏ ngoại tộc mới mười một tuổi làm hoàng đế, thực sự là vọng tưởng, chẳng có lợi gì cho thiên hạ cả.

Như thể nhìn thấu suy nghĩ của ông, Triệu Lục cứng cỏi nói, "Hạ quan biết, tướng gia nhất định muốn hỏi, gia tộc Ngũ Lăng hầu không quyền không thế không binh mã, làm sao có thể? Nhưng binh mã hiện giờ, chẳng phải bày ra trước mắt đấy ư? Tướng gia đã có thể dùng lực lượng của Định Nam vương diệt trừ An Thuận vương, tại sao không thể mượn sức dư đảng của An Thuận vương lần nữa?"

Lạc Việt lại xem lại những vật chứng trong rương một lượt, song chẳng thu được gì. Quá canh ba, Chiêu Nguyên và Chiêu Li mới trở về.

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên còn muốn đi gặp Thương Cảnh, hỏi xem Lâm Tinh và Tôn Bôn ngoài sa trường có tin gì không. Lạc Việt liền chuẩn bị đi ngủ trước, bèn hỏi Chiêu Li, "Long thần các hạ chuẩn bị ngủ ở đâu?"

Chiêu Li đáp, "Chuyện này ngươi không cần lo, cứ tìm bừa một đám mây, cũng có thể ngủ một giấc." Chợt y lại hỏi Lạc Việt, "Ngươi chưa thành hôn ư?"

Lạc Việt thoáng sững người, đáp, "Tại hạ tự thấy mình chưa đến tuổi thành hôn."

Chiêu Li cau mày, vẻ nghiêm túc, "Cũng chưa có tình nhân có thể sinh con cho ngươi ư?"

Lạc Việt nóng bừng mặt, "Nói chuyện này... với tại hạ... còn sớm quá..."

Chiêu Li cau mày lẩm bẩm, "Quái lạ, đại điển đăng cơ sắp tới, Chiêu Nguyên cũng đã trưởng thành, tại sao nhỉ?"

Lạc Việt cười khan, "Cũng đâu phải hoàng đế nào vừa đăng cơ cũng phải có hoàng hậu ngay đâu."

Chiêu Li liếc hắn, vẻ mặt phức tạp. Dưới ánh đèn chập chờn, dường như còn có phần thương xót.

Nửa đêm, Đàm Đài Tu vẫn trằn trọc khó ngủ, những lời của bọn Triệu Lục còn trở đi trở lại trong đầu ông.

"Hạ quan biết Đàm Đài đại nhân lo lắng sau khi phế bỏ hai vị vương gia, tiểu hầu gia còn nhỏ tuổi, thiên hạ khó định. Nhưng nếu cứ để mặc cái ung nhọt tôn sùng thần đạo đó, thiên hạ sớm muộn cũng diệt vong. Đây là cơ hội tốt duy nhất đấy."

https://thuviensach.vn

"Ngũ Lăng hầu vốn không tin quỷ thần, tiểu hầu gia còn nhỏ có thể từ từ can gián. Trừ hết bốn vị quận vương, cũng có thể cởi bỏ mối lo binh quyền."

"Nếu làm như vậy, thiên hạ có thể sẽ đại loạn. Nhưng nếu không làm, thiên hạ nhất định diệt vong. Rốt cuộc Đàm Đài huynh chọn đường nào đây?"

Từng lời từng chữ cứ văng vẳng bên tai khiến Đàm Đài Tu giật mình mở bừng mắt ra. Bên ngoài trời đã sáng.

Đàm Đài Tu vội thay quan phục, tức tốc vào hoàng thành, đi thẳng tới Lạc Khánh cung cầu kiến Lạc vương.

Lát sau, tiểu thái giám dẫn Đàm Đài Tu vào chính điện, hành lễ xong xuôi, thấy Lạc Việt đang ngồi bên bàn, trên bàn lộn xộn vài cuốn trục cùng một cuốn lịch cũ. Những tấu chương trình lên mấy ngày nay đều bị dồn đống lại một góc. Đàm Đài Tu nói, "Điện hạ nên phê duyệt tấu chương mấy ngày nay cho sớm. Mạn Tây Nam đã quét sạch nhưng vùng duyên hải Đông Nam đang vào mùa lũ, triều đình phải mau phát lương thực."

Lạc Việt giật mình, vỗ trán nói, "Xin lỗi xin lỗi, tấu chương quan trọng như vậy mà ta lại không thấy. Ta còn cho rằng mấy ngày nay lại dâng lên toàn những tấu chương chuẩn bị phong hiệu như lần trước." Dứt lời vội quay sang đống tấu chương kia lục tìm, làm rơi cả mấy bản tấu xuống đất. Không đợi tiểu thái giám chạy đến, Lạc Việt đã cúi xuống nhặt lên, còn dùng tay áo lau lau lớp phong bao bên ngoài, thổi thổi bụi.

Lục lọi hồi lâu mới tìm ra mấy bản tấu sớ tâu trình về việc đó. Lạc Việt đọc một hồi mới xong, lại hỏi Đàm Đài Tu, "Xin hỏi Đàm Đài thừa tướng, nếu phát lương thì phải phát bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

Đàm Đài Tu đáp, "Chuyện này Lạc vương điện hạ nên triệu thượng thư bộ Hộ vào bàn thảo."

Lạc Việt lập tức gọi người lại căn dặn, "Mau đi mời thượng thư bộ Hộ tới đây." Thượng thư bộ Hộ tên gì nhỉ? Hắn đã học thuộc danh sách bá quan, nhưng hai ngày nay quá nhiều chuyện xảy ra, nên quên mất.

Đàm Đài Tu cáo từ lui xuống, men theo tường cung thong thả mà đi, chợt thấy phía đối diện có một tiểu thái giám ôm một đống trục cuốn vội vã chạy đến. Tiểu thái giám thi lễ với Đàm Đài Tu làm đống trục cuốn rơi lổng chổng xuống đất. Tiểu thái giám cuống quýt nhặt lên, Đàm Đài Tu liếc thấy trên một trục cuốn trải ra có bản vẽ cung điện, liền hỏi, "Đây là gì thế?"

Tiểu thái giám đáp, "Là bản vẽ Phụng Càn cung, Lạc vương điện hạ bảo mang tới. Hình như Lạc vương điện hạ định xây lại một chiếc hồ vừa rộng vừa sâu trong Phụng Càn cung, hơn nữa bốn mùa nước hồ đều phải trong vắt, không được có bất cứ tạp vật gì, cũng không cho nuôi cá."

Đàm Đài Tu cau mày, nhìn theo tiểu thái giám ôm đống trục cuốn đi xa, đứng lặng hồi lâu, cuối cùng quay mình, kiên định đi thẳng về phía cửa hoàng thành. Ra khỏi hoàng thành, ông lệnh cho kiệu phu đi thật nhanh, tới bên ngoài thiên lao của Hình bộ. Binh lính canh giữ thiên lao đều biết thân phận của ông, lập tức để ông vào trong, cai ngục còn dẫn đường cho ông tới một gian thạch thất khuất nẻo.

Đàm Đài Tu nói, "Bản tướng muốn bí mật thẩm tra phạm nhân này, các ngươi lui xuống đi."

Cai ngục dẫn theo đám ngục tốt bỏ đi. Trọng Hoa Tử bị xiềng trong thạch thất từ từ ngẩng lên, "Thừa tướng đại nhân gặp bần đạo có chuyện gì vậy? Đại nhân đã phản bội thái tử, hỗ trợ nghiệt long, ngày sau nhất định sẽ tan xương nát thịt, không kịp sám hối."

https://thuviensach.vn

Tay áo phải của Đàm Đài Tu hơi nhấc lên, gần như không thể nhìn thấy, một chiếc chìa khóa và một túi gấm được ném vào phòng giam. Mắt Trọng Hoa Tử bỗng lóe lên ánh sáng nóng giãy, lão lê bằng đầu gối tới trước mấy bước, để hai thứ đó bên dưới bộ đồ cũ nát của mình.

Đàm Đài Tu lạnh lùng nói, "Yêu đạo, ngươi còn bao nhiêu đồng đảng nữa hả? Còn không mau khai ra, có lẽ bản tướng có thể giúp ngươi đỡ phải chiu cực hình."

Đại Lý Tự lại đưa đến một rương vật chứng trong An Thuận vương phủ. Lạc Việt lục lọi hồi lâu, vẫn chẳng thu được gì. Những manh mối vụn vặt mà hắn phải vắt óc suy nghĩ mãi mới ra lại không sao nối lại được, khiến hắn bực bội hết sức. Lạc Việt dựa vào lưng ghế, nhắm mắt day day thái dương. Mái tóc được búi chặt bằng kim quan nặng trịch khiến chân tóc đau âm ỉ.

Sáng hôm nay, khi sắp xếp cho Lục La phu nhân ở tạm trong một cung viện, bà lại lên tiếng nhắc nhở hắn, "Lạc vương điện hạ, tôi biết điện hạ là một người lòng dạ đơn thuần chính trực, vì vậy mới dám to gan nhắc nhở. Hằng ngày điện hạ có một vài cử chỉ mà nếu để người thường trông thấy, có thể sẽ lấy làm lạ. Trên thế gian này, bất kể nơi đâu cũng có những lời xì xào dị nghị, Lạc vương điện hạ sắp đăng cơ, càng cần phải để ý lời nói cử chỉ."

Lạc Việt mở mắt, đẩy đám vật chứng trên bàn ra, vươn tay cầm lấy tấu chương. Hắn cứ ngỡ có vài bản tấu, hoãn lại một hôm cũng chẳng sao, nào ngờ lại làm lỡ đại sự cứu tế. Cuối cùng, Lạc Việt cũng bắt đầu được nếm mùi gian khổ khi làm hoàng đế, chỉ cần hơi sơ sểnh, sẽ biến thành hôn quân tức khắc.

Trong điện chợt nổi lên một luồng hơi lạnh lạ lùng, Lạc Việt nghi hoặc nhìn quanh, Chiêu Nguyên và Chiêu Li chẳng biết đã mất tăm tự khi nào.

Cả đại điện mênh mông, chỉ có mình hắn.

https://thuviensach.vn

Lạc Việt quay đầu lại, trông thấy Cửu Lăng đứng trước rèm.

Lần này y ăn mặc rất giản dị, chỉ vận một chiếc áo trắng. Lạc Việt bất giác hỏi, "Sao khí sắc của ngươi kém thế, bị bệnh ư?"

Vẻ mặt Cửu Lăng có phần khang khác, y bước tới trước bàn, "Lạc Việt, nếu ta nói với ngươi rằng, con rồng kia sẽ hại chết ngươi, ngươi có tin không?"

Lạc Việt cau mày, "Phụng quân, mấy chuyện khiêu khích chia rẽ này, xin miễn đi cho."

Ánh mắt Cửu Lăng trở nên chua xót, "Quả nhiên ngươi không tin, cũng phải, ngươi dựa vào cái gì mà không tin nó, ngươi dựa vào cái gì mà tin tưởng bản quân? Ngươi không tin, huyết khế tuyến này cũng không thể đứt. Vậy ngươi..."

Lạc Việt đang định nói thì Cửu Lăng đã đột ngột tới sát bên cạnh hắn, tóm lấy cổ tay hắn.

Lạc Việt chỉ thấy ngón tay Cửu Lăng còn lạnh hơn cả hàn băng ngàn năm, chưa kịp phản ứng, đã bị nhét vật gì đó ngay vào miệng, trôi xuống họng rơi vào bụng. Trong nháy mắt, Cửu Lăng lại quay về trước bàn. Lạc Việt vỗ bàn đứng dậy, "Phụng quân, rốt cuộc ngươi cho ta ăn cái gì vậy?"

Cửu Lăng điềm tĩnh nhìn hắn, "Ta không hại ngươi đâu. Bản quân không muốn coi ngươi là con cờ, cũng không muốn để ngươi phải làm con cờ của ai cả. Bản quân hy vọng ngươi có thể trở thành hoàng đế, xây dựng một thiên hạ thái bình tại nhân gian như ý nguyện."

Lạc Việt mở miệng, nhưng lại thấy trước mắt mờ đi.

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Cửu Lăng tựa hồ vẳng lại từ một nơi rất xa, "Cửu Tụng cũng trưởng thành rồi, thời gian của bản quân không còn nhiều nữa. Ta muốn đợi đến ngày ngươi đăng cơ, tận mắt trông thấy ngươi ngồi lên ngai vàng..."

Lạc Việt lại mấp máy miệng, nhưng không sao thốt được nên lời. Đột nhiên hắn giật nảy mình, mở bừng mắt ra.

Hắn đang ngồi ngay ngắn trên ghế, vật chứng thu được trong An Thuận vương phủ còn bày ra trước mặt, đống tấu chương chồng chất một bên, vẫn chưa động tới.

Chiêu Nguyên lo lắng nhìn hắn, "Vừa rồi huynh chợp mắt, có phải đã mơ thấy gì không?"

Lạc Việt day day thái dương, "Không có..."

Chiêu Nguyên nghe vậy mới tạm yên lòng. Chiêu Li nhướng mày nhìn Lạc Việt, không nói câu nào.

Thái giám vào báo tin, Định Nam vương gia cầu kiến.

Lát sau, Định Nam vương dắt Đỗ Như Uyên bước vào.

Khác hẳn mọi khi, Định Nam vương không mặc triều phục mà vận khôi giáp theo lối võ tướng. Sau khi quỳ một gối hành lễ, ông ta liền báo với Lạc Việt tin tức mới nhất từ chiến trường cùng tình hình phòng vệ hoàng thành hai ngày nay.

Chiêu Li nhìn chằm chằm Định Nam vương, "Thì ra là thế."

Chiêu Nguyên nghi hoặc hỏi, "Hả?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Li hạ giọng, "Không có gì, ta cứ thắc mắc mãi vì sao gã hậu nhân Hòa thị này ngay cả một nữ tử để sinh con cho mình cũng không có. Rõ ràng chính là sự việc hai hôm nay. Bây giờ mới rõ..."

Chiêu Nguyên càng thêm thắc mắc, "Đại ca nói rõ hơn được không?"

Chiêu Li mỉm cười, "Thì ra đệ không nhận ra? Cũng khó trách. Đệ còn kết huyết khế tuyến với hắn mà. Tóm lại, nhất định là không sai vào đâu được."

Tiếng trống thu binh vang lên thùng thùng, các binh sĩ hát vang bài ca khải hoàn. Bóng chiều tà rọi lên vết máu tươi trên khôi giáp, chói lọi mà thê lương. Trong trướng, Tôn Bôn đã cởi chiến bào, dặn dò hỏa đầu quân chuẩn bị tiệc mừng công.

Lửa đỏ, rượu ngon, lời tán tụng ngút trời, khúc hát nhớ quê, trong tiếng huyên náo, đêm mịt mù buông. Rượu mừng công uống cạn, trời cũng đã tảng sáng, binh lính ai về chỗ nấy. Tôn Bôn quay vào trướng, lại xây dựng chiến cuộc tiếp theo trên sa bàn. Lâm Tinh đứng cạnh quan sát, đột nhiên Tôn Bôn ngẩng lên, "Cô hình như không vui? Có phải có tâm sự không?"

Phi Tiên Phong cười khành khạch mấy tiếng.

Lâm Tinh nghênh mặt nói, "Không có. Ta chỉ đang nghĩ, hai ngày nay ngươi đánh rất hay, nhưng đừng để thành kiêu binh."

Tôn Bôn ném cây gậy trong tay xuống, "Nói bậy! Đợi Tôn mỗ bấm ngón tay tính xem nào... Cô đang nhớ Lạc thiếu hiệp. Hôm nay chính là đại điển đăng cơ của hắn. Cô nương không muốn về xem ư?"

Lâm Tinh biến sắc, nhưng vẫn nói cứng, "Về xem hắn làm gì? Chiêu Nguyên và lão rùa đen chèo chống là được. Ta còn phải ở đây trông chừng để ngươi khỏi thua trận."

https://thuviensach.vn

Tôn Bôn khoanh tay nói, "Cô đừng nói cứng nữa. Huống hồ, mấy ngày nay giao chiến cô có thấy lạ không? An Thuận vương không hề xuất hiện. Đây là chỗ quan trọng nhất của chiến cuộc, vậy mà ông ta cũng không màng, vậy ông ta còn có thể đi đâu?"

Lâm Tinh nhảy dựng lên, "Lẽ nào lão định giở trò trong lễ đăng cơ?"

Tôn Bôn gật đầu, "Dù sao nếu là ông ta, Tôn mỗ cũng sẽ làm vậy. Sức chiến đấu của Chiêu Nguyên và Thương Cảnh không mạnh bằng công chúa, tại hạ đề nghị công chúa quay về ổn định cục diện bên đó."

Gã chưa nói dứt, Lâm Tinh đã biến mất. Tôn Bôn chỉ cười cười, nhặt cây gậy gỗ để vẽ sa bàn lên.

Đột nhiên Lâm Tinh vụt xuất hiện trước mắt gã, "Họ Tôn kia, đa tạ ngươi. Còn nữa, ngươi đánh trận rất lợi hại, trận tiếp theo ngươi nhất định vẫn sẽ thắng." Đoạn nhoẻn cười tươi tắn, biến thành một luồng sáng bay đi.

Trời vừa sáng, Đàm Đài Dung Nguyệt đã thức dậy, ôm mèo con bước ra ngoài hành lang, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung. Ở đó, sắp rồi, Lạc Việt sẽ trở thành hoàng đế.

Đúng lúc ấy trong phòng ngách chợt vang lên tiếng đổ vỡ, mèo con "meo" một tiếng, nhảy xuống đất. Đàm Đài Dung Nguyệt đuổi theo nó, nghe thấy trong phòng ngách có tiếng mẹ hỏi, "Lão gia, hôm nay tân đế đăng cơ, sao ông không vào cung?"

"Việc triều chính, bà đừng hỏi nhiều, không hay đâu."

Đàm Đài Dung Nguyệt chợt thấy bất an. Lại nghe mẹ run giọng nói, "Lão gia, từ buổi tối mấy vị đại nhân tới đây đến giờ, ông có vẻ không bình thường. Tôi chỉ là một người đàn bà không hiểu triều chính, nhưng tôi không muốn ông làm ra những chuyện rước lấy đại họa vào thân."

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Giọng cha nàng đầy giận dữ, "Đúng là tầm mắt đàn bà. Vinh nhục họa phúc của một người, há có thể bì với thiên hạ và sự an khang của vạn dân? Lẽ nào bà muốn ta ăn bổng lộc của xã tắc rồi ngồi nhìn huyền pháp đạo thuật tiếp tục làm hại đất nước ư?"

Tim Đàm Đài Dung Nguyệt thót lên. Nàng vội kéo hai ả a hoàn về phòng. "Thược Dược, cởi y phục của ngươi ra đổi cho ta, mau. Trúc Đào, ngươi canh bên ngoài phòng, nếu mẹ hỏi tới thì bảo là ta ốm, muốn nằm nghỉ."

Đàm Đài Dung Nguyệt đổi quần áo với a hoàn, rồi lẻn ra khỏi nhà theo cửa ngách, chạy như bay.

Đây là lần đầu tiên nàng lộ diện trên phố phường một mình như vậy, cũng là lần đầu tiên nàng chạy trên phố như một kẻ điên.

Hoàng thành càng lúc càng gần, càng lúc càng gần... Nhưng hoàng thành canh giữ nghiêm ngặt, làm sao có thể tiến vào, làm sao có thể báo với Lạc Việt rằng, hắn đang bị nguy hiểm? Đàm Đài Dung Nguyệt vịn vào một thân cây thở hồng hộc, chợt nghe trên đầu vang lên một giọng lanh lảnh, "Đàm Đài cô nương? Sao cô lại ở đây?"

Ngay sau đó, một bóng người chói mắt đã đứng ngay trước mặt nàng. Đàm Đài Dung Nguyệt vừa nhận rõ người trước mặt, liền nắm chặt lấy tay áo người ấy, "Lâm Tinh cô nương, không hay rồi, cô mau tới hoàng cung cứu Lạc Việt đi. Có lẽ hắn sẽ gặp nguy hiểm, các đại thần trong triều muốn đối phó hắn."

Tắm táp mấy lần. Lại thay bào phục, tế bái trước bài vị liệt tổ liệt tông hoàng đế, rồi tới đại điện.

Bá quan xếp hàng, chiêng trống trỗi lên, Lạc Việt mặc hoàng bào nặng trĩu, đầu đội mũ có mười hai dải trân châu, bước lên thảm đỏ. Trên hoàng

https://thuviensach.vn

bào của hắn không vẽ rồng cũng chẳng thêu phượng, chỉ thêu sơn hà xã tắc, càn khôn địa lý.

Trong khoảnh khắc bước lên tấm thảm đỏ, hắn có phần ngẩn ngơ, cảm thấy chuyện này tựa hồ không thật. Hắn vẫn không sao tưởng tượng nổi, chỉ chốc lát nữa thôi, mình sẽ trở thành hoàng đế.

Chiêu Nguyên đứng trên không, long mạch rền rĩ bên trong long châu. Y lờ mờ thấy bất an, lại thêm hôm nay Cửu Lăng không hề xuất hiện, khiến y có cảm giác có chuyện lớn gì đó sắp xảy ra.

Đúng lúc Lạc Việt tiến về phía đại điện, phía chân trời chợt rực lên một vầng sáng bảy màu rạng rỡ, Cửu Lăng xuất hiện giữa tầng mây, y phục hệt như đóa mây hoa mỹ nhất.

Lạc Việt dừng bước. Trên cổ tay hắn xuất hiện huyết khế tuyến, nhưng chỉ có một sợi pháp tuyến lấp lánh kim quang, nối liền giữa hắn và Chiêu Nguyên. Huyết khế tuyến bảy màu nối giữa hắn và Cửu Lăng đã chẳng thấy đâu nữa.

Cửu Lăng giơ tay trái lên với hắn, trên cổ tay y quả thật cũng không còn pháp tuyến, "Huyết khế tuyến giữa bản quân và ngươi đã đứt rồi. Từ nay trở đi, ngươi và Phụng tộc của ta không còn quan hệ gì nữa. Đây là chuyện ngươi mong đợi nhất, coi như món quà cuối cùng bản quân tặng cho ngươi, ngươi có thể yên tâm đăng cơ rồi."

Lạc Việt nhất thời không biết làm sao, cũng không đoán được hàm ý hành động của Cửu Lăng.

Các quan viên xung quanh lại bắt đầu xì xào. Cửu Lăng nói, "Đang trong nghi thức đăng cơ, ngươi đừng đứng ngây ra như thế, mau đi đi, thẳng tới đại điện."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt tiếp tục đi thẳng tới đại điện. Chợt nhớ lại nhiều năm về trước, mỗi lúc tới tìm Lạc Lăng Chi chơi đùa, hắn thường quên cả giờ về, Lạc Lăng Chi lại phải nhắc nhở, không còn sớm nữa, mau về đi thôi. Sau đó còn nhìn theo cho đến khi hắn khuất dạng, mới bỏ đi.

Cửu Lăng nhìn bóng người mặc hoàng bào kia bước lên thềm ngọc trước đại điện, một bậc, rồi hai bậc... Mắt y hơi mờ đi, toàn thân tỏa ra ánh sáng bảy màu, rực rỡ dị thường. Y sớm biết mình không thọ được lâu nữa. Lần trời phạt đó, đáng lẽ y đã phải tan xương nát thịt. Nhưng vì Lạc Việt mà bất ngờ được sống thêm bấy nhiêu năm, y cũng đã thỏa lòng.

Lạc Việt, Lạc Việt.

Giả làm phàm nhân, ở bên cạnh Lạc Việt, rốt cuộc là vì mưu toan hay vì chuộc tội, y đã chẳng còn phân rõ được.

Có lẽ là cả hai.

Rất nhiều năm về trước, y đã phạm phải sai lầm, vì tự cho rằng mình đúng nên nâng đỡ cho Phụng Tường đế đăng cơ. Y xưa nay không chịu thừa nhận mình sai. Nhưng từ đó trở đi, y không dám nhớ tới thiếu niên có nụ cười trong trẻo ấy, kẻ bị y biến thành vật chuộc tội, thái tử Hòa Hy. Sau Phụng Tường đế, y không quản việc phò trợ hoàng đế nữa mà giao cả cho đám hậu bối đồng tộc. Nào ngờ Phụng Ngô cũng như y, phạm phải sai lầm vì tự cho mình là đúng.

Máu nhuộm Đồ Thành, thiên đình nổi giận.

Y tự khai rằng Phụng Ngô đã nhận lệnh của y, gánh lấy trách nhiệm, nguyện chịu thiên lôi trừng phạt. Vốn tưởng rằng sẽ tan thành tro bụi, nào ngờ trời xui đất khiến lại bị thiên lôi đánh đến khu rừng trúc của Thanh Huyền, lại trời xui đất khiến gặp phải một đứa nhỏ, đứa nhỏ này trời xui đất khiến lại thay y ngăn trở thiên kiếp.

https://thuviensach.vn

Đứa nhỏ đó nói nó tên Lạc Việt. Có lẽ nó chính là hạt giống mà Phụng Ngô vì muốn nhổ cỏ tận gốc, chẳng nề tắm máu cả Đồ Thành, nhưng trước sau vẫn không trừ hết được, nay đã nảy mầm non. Nó còn là hậu duệ của thái tử Hòa Hy. Đây rốt cuộc là mệnh trời cố ý an bài, hay là trùng hợp còn thần diệu hơn cả tiên pháp?

Cửu Lăng cũng không rõ nữa. Y hóa thành một đứa nhỏ phàm nhân, trà trộn vào Thanh Huyền. Y nhắc nhở bản thân rằng, làm vậy chỉ nhằm quan sát Mộ Trinh và Lạc Việt để đưa ra lựa chọn.

Có lẽ Thần Thượng cũng sẽ phát hiện Lạc Việt là hậu duệ Hòa thị, dựa vào đó đoạt lại thần vị. Hẳn Thần Thượng không thể ngờ, thật ra cả Lạc Việt và Mộ Trinh đều đã bị Phụng tộc thao túng, cuộc cờ này quân trắng quân đen đều thuộc về Phụng tộc, thế nào cũng thắng được.

Thật như vậy ư?

Có lẽ cả hai đều không phải.

Quãng thời gian sống giữa hồng trần, đóng vai Lạc Lăng Chi lại khiến y hoài niệm nhất. Có những lúc y cũng quên mất mình là Phụng quân, chỉ coi mình là Lạc Lăng Chi.

Lời này nói ra, ai mà tin được chứ?

Chẳng ai tin cả.

Nếu không có thị phi, không có ân oán, không có mưu toan, bản quân và ngươi chỉ là một đoạn trần duyên giản dị giữa phàm trần tục thế thì tốt biết bao...

Lạc Việt chợt quay phắt lại, trông thấy thân hình Cửu Lăng mờ nhạt dần rồi tan biến giữa vầng hào quang bảy sắc.

https://thuviensach.vn

Bá quan cũng chẳng xì xào hành động của hắn nữa, bởi mọi người đều đang ngẩng đầu nhìn lên trời. "Xem kìa! Tường quang! Trời giáng tường quang. Xã tắc triều ta đã định có thể hưng thịnh vạn năm."

Lạc Việt đứng đó, sững sờ, cả cơ thể như bị khoét rỗng.

Nụ cười cuối cùng của Cửu Lăng vẫn ôn hòa như thế, "Đang trong nghi thức đăng cơ, không được phân tâm. Ngươi đi tiếp đi."

"Việt huynh, thời gian không còn sớm nữa, huynh nên về đi, kẻo lệnh sư trách phạt."

Có gì đó nghẹn ngang yết hầu Lạc Việt, lại có gì đó phủ mờ mắt hắn.

Lạc Lăng Chi, Cửu Lăng.

Bạn bè, Phụng quân.

Tại sao ngươi không chịu nói thật? Lúc nào cũng tự cho mình là đúng, lúc nào cũng dối gạt, lúc nào cũng vào lúc ta không kịp đề phòng nhất, tung ra một đòn chí mạng nhất?

Có ý gì ư?

"Nói ra có thể ngươi không tin, có lúc bản quân cũng quên mất mình là ai, cứ ngỡ rằng mình chỉ là một phàm nhân Lạc Lăng Chi mà thôi."

Câu này ai tin chứ?

Luôn miệng nói rằng thật lòng làm bạn, nhưng chẳng bao giờ nói thật nửa câu.

Rốt cuộc là vì sao?

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh đạp mây xông đến phía trên hoàng cung, trông thấy hình bóng Cửu Lăng trong khoảnh khắc cuối cùng tan nhòa vào không trung theo vầng hào quang bảy sắc, nhất thời cũng sững ra.

Chiêu Nguyên không cách nào giải cứu đứng đờ ra trên không. Bên dưới, Lạc Việt cũng ngây ra như tượng trước đại điện.

Lát sau Lạc Việt mới từ từ quay đi, bước lên bậc thang cuối cùng, đi về phía đại môn đại điện.

Lâm Tinh nghiến răng lao tới chỗ Chiêu Nguyên, "Đừng ngây ra đó nữa, cẩn thận quan sát Lạc Việt đi. Có đại thần muốn đối..."

Cô còn chưa nói hết thì trong đám quan viên bên dưới, đột nhiên có một bóng người xông ra, vứt mũ quan xuống đất, cao giọng nói, "Khoan đã! Kẻ đứng trước đại điện này không có tư cách kế vị." Bá quan nhất loạt ồ lên, thị vệ ùa đến, ngàn vạn chiếc nỏ trong nháy mắt đã chĩa vào kẻ kia.

Lạc Việt từ từ quay lại.

Người kia không hề sợ hãi, gỡ bỏ mặt nạ ra, để lộ diện mạo thật.

Chính là An Thuận vương Mộ Diên.

"Thiếu niên đứng trước điện này vốn không phải huyết mạch Hòa thị, không thể thừa kế ngai vàng."

Định Nam vương xua tay điều khiển thị vệ, "Mộ Diên, ngươi ở trước đại điện buông lời xằng bậy, đã phạm vào tội lăng trì tùng xẻo, mau bó tay chịu trói đi."

An Thuận vương lạnh lùng nói, "Nếu ta có chứng cứ thì sao?" Đoạn ông ta giơ một vật lên, "Chẳng hay Lạc thiếu hiệp có biết Hồ viên ngoại bên

https://thuviensach.vn

dưới Thiếu Thanh sơn không?"

Lạc Việt thoáng biến sắc.

An Thuận vương nói, "Ta nguyện bó tay chịu trói, xin Lạc thiếu hiệp tìm một gian tĩnh thất, ta có vài lời muốn nói."

Quần thần nhao nhao phản đối. Nhưng Lạc Việt lại quả quyết gật đầu, "Được." Tức khắc hạ lệnh tạm hoãn đại điển đăng cơ, sai người trói An Thuận vương lại, đưa đến tĩnh thất trong đại điện.

An Thuận vương bị trói gô đẩy vào phòng, song vẻ mặt vẫn thản nhiên như không, "Lạc thiếu hiệp, xin bảo người mang một bát nước lạnh tới đây. Những người khác đều lui cả ra. Đỗ Hiến và Đỗ Như Uyên có thể ở lại để làm nhân chứng."

Lạc Việt liền làm theo yêu cầu của ông ta. Cửa phòng khép lại, trong phòng chỉ còn bốn người Lạc Việt, An Thuận vương, Định Nam vương, Đỗ Như Uyên.

Chiêu Nguyên ẩn thân đứng sau lưng Lạc Việt, lòng thấp thỏm không yên.

Lâm Tinh thì thào, "An Thuận vương định giở trò gì vậy?"

Chiêu Li lắc đầu than, "Chuyện này đều định sẵn cả rồi."

An Thuận vương hỏi, "Trên người Đỗ huynh có mang binh khí đấy chứ?

Nhờ huynh cắt ngón tay bản vương, nhỏ một giọt máu vào bát nước đi."

Định Nam vương y lời làm theo. Hai tay An Thuận vương bị trói quặt ra sau, Định Nam vương rút ra một thanh chủy thủ, rạch ngón tay ông ta rồi cúi mình giơ bát nước hứng giọt máu nhỏ xuống.

https://thuviensach.vn

An Thuận vương lại nói, "Cũng xin Lạc thiếu hiệp nhỏ một giọt máu vào đó."

Trong đầu Lạc Việt nổ "ầm" một tiếng, hai tay run lên, đoạt lấy chủy thủ, cắt vào đầu ngón tay mình.

Máu nhỏ vào bát, chạm vào giọt máu dưới đáy bát kia, rồi hòa làm một.

Chủy thủ "keng" một tiếng rơi xuống đất, Lạc Việt ngã ngồi xuống ghế.

An Thuận vương nói, "Nếu cho rằng ta giở trò, có thể để thần tiên của các người lại nghiệm chứng. Hoặc thí nghiệm lại mấy lần nữa cũng được."

Khớp xương toàn thân Lạc Việt kêu răng rắc. An Thuận vương nhìn thẳng vào gương mặt tái nhợt của hắn, "Ngươi không phải tên Lạc Việt, cũng không phải là Hòa Việt, ngươi vốn họ Mộ, là con trai của ta. Thái tử mà mới thoạt nhìn qua, các ngươi cứ tưởng rằng là con trai ta, thật ra đó mới là huyết mạch Hòa thị. Người mà các ngươi đưa lên ngai vàng, lại là con trai ta. Đúng là một đám ngu xuẩn tự cho mình là đúng. Một đám trung thần chỉ biết làm hỏng việc. Trời không dung huyết mạch Hòa thị, nên Mộ gia chúng ta mấy đời tận tâm kiệt lực, che cả mắt trời, che cả mắt thần. Cuối cùng lại hỏng chuyện vào tay các ngươi đám trung thần tự cho mình là phải." Cơ bắp toàn thân An Thuận vương căng ra, kéo căng dây trói, "bựt" một tiếng, dây trói đứt rời. Ông ta xông đến, tóm lấy cổ áo Lạc Việt, "Tiểu súc sinh! Nếu ngươi còn có lương tri, còn muốn nhận tổ quy tông thì lập tức tới đại điện, trả lại hoàng vị cho thái tử đi. Cái gì mà long thần nói ngươi là huyết mạch Hòa thị, chọn ngươi làm hoàng đế? Rõ nực cười! Thần tiên là cái gì chứ? Ngay cả con trai Mộ Diên ta và hậu duệ Hòa gia thực sự còn không phân biệt được."

Chiêu Nguyên cuối cùng cũng hiểu ra, trên đường vào kinh, tại sao có một lần y nhìn thấy bóng lưng Lạc Việt từ phía sau, bèn cảm thấy hắn rất

https://thuviensach.vn

giống hình ảnh An Thuận vương thời trẻ in lên vách núi.

"Người con cần tìm ở trong một phái tu đạo gọi là Thanh Huyền, phàm là người trong môn phái này đều mặc áo in hình bát quái và mây trôi sau lưng.

Con phải dứt khoát, dứt khoát nhớ kỹ, mau chóng tìm ra người đó."

"Phụ vương rất lo cho đệ, ngày ngày đều giương vảy lên để cảm ứng, kết quả cảm tới cảm lui, đều không cảm được tin đệ và hậu nhân kia của Hòa thị định huyết khế."

Không phải phụ vương hồ đồ. Là tại y đã nhận lầm người. Hậu nhân Hòa thị mà phụ vương nói tới đích xác ở trong Thanh Huyền. Là y vào lầm chỗ, gặp phải Lạc Việt hậu nhân Mộ thị. Lại nhận lầm Lạc Lăng Chi do Cửu Lăng biến thành. Sau cùng còn lú lẫn kết huyết khế với Lạc Việt.

"Có điều cả đời này lão thân cũng không quên được hình dạng hắn, dáng dấp rất cao, mày rậm, mũi cao, phải rồi... Lão thân nói câu này... tiểu ca đừng giận nhé. Tên Lý Đình kia... có phần nhang nhác tiểu ca... thân hình cũng giống... Nếu tiểu ca đổi sang bộ đồ khác, thì nhìn đằng sau giống hắn như đúc, dù khí chất khác xa nhau. Hèn chi Ngọc Kiều trông thấy tiểu ca lại nổi cơn điên dữ dội đến thế."

Lạc Việt lật tay nắm chặt vạt áo An Thuận vương, "Ông nói ông là cha ta, vậy ông rốt cuộc là Lý Đình nào? Vợ chồng Lý Đình đã chết trong kiếp nạn Đồ Thành ra sao rồi?"

An Thuận vương buông cổ áo Lạc Việt xuống, đẩy tay hắn ra, loạng choạng lùi lại vài bước rồi cười dài, "Ra sao à? Còn không phải tại đám trung thần tự cho mình là đúng này sao. Mỗi khi đến lúc mấu chốt, chưa từng thấy chúng hữu dụng bao giờ cả. Mộ thị nhà ta tình nguyện mang tiếng xấu bị người đời chửi rủa, chỉ để bảo toàn dòng dõi thái tử Hòa Hy, vì

https://thuviensach.vn

chuyện này, ta đã phải hy sinh cả đời, hy sinh cả nữ nhân ta yêu nhất, hy sinh cả đứa con ruột của ta, nào ngờ cuối cùng lại thành ra con trai ta đoạt ngai vàng của thái tử."

Gia tộc Mộ thị vốn là thế gia vọng tộc, làm quan giữ chức trong triều, nhưng về sau mấy đời độc đinh, lại thêm gia đạo sa sút, suýt nữa thì tuyệt tự. Một vị tổ tiên của ta vì trị bệnh cho mẹ mà ra ngoài tìm thuốc. Một đi không trở lại. May sao trong nhà vẫn còn một nàng dâu vừa cưới vào cửa chưa lâu đã mang thai, sinh ra một nam đinh. Từ thời đó trở đi, con cháu cũng bắt đầu mở mày mở mặt trở lại. Nhưng càng lúc càng nghèo túng. Đến hơn trăm năm trước, Mộ gia đã trở thành bần cùng, trong đó có một chi phạm chút sai sót, cả nhà đều bị biếm làm quan nô.

"Tiên tổ Mộ Lăng tuổi còn rất nhỏ đã phải làm tạp dịch trong trường Thái học, thái tử Hòa Hy cải trang du hành, gặp tiên tổ Mộ Lăng, bèn thu làm thị vệ. Tiên tổ mẫn tiệp hơn người, được thái tử Hòa Hy tiến cử cho tập võ, rồi vào Cấm vệ doanh, cuối cùng trở thành hộ vệ thân cận của thái tử. Nhưng cùng lúc này, phụng thần lấy tiếng là kế thừa mệnh trời, phù trợ cho Hòa Sướng, đệ đệ của thái tử Hòa Hy, đoạt quyền soán vị. Giết anh cướp ngôi, quả nhiên là chuyện hay do thần tiên làm ra."

Hòa Hy tính tình phóng khoáng tự tại, tâm kế thủ đoạn không thể bì với Hòa Sướng, lại không muốn thủ túc tương tàn nên luôn lùi bước, Hòa Sướng thấy vậy lại càng được thể lấn lướt. Cuối cùng Hòa Hy không tránh khỏi bại vong. Hòa Hy bèn gọi Mộ Lăng lại, tiết lộ rằng thật ra mình còn một đứa con trai lưu lạc trong dân gian, hiện giờ thân phận là con một thương gia, họ Lý.

Dặn Mộ Lăng nhất định phải bảo hộ y chu toàn, không cần báo thù, chỉ cần đời đời bình an là tốt rồi.

Mộ Lăng phụng lệnh bèn vờ đầu nhập dưới trướng Hòa Sướng, đổi lấy tước quan. Ngoài mặt nói là từ nay trung thành với Phụng Tường đế, nhưng

https://thuviensach.vn

lại lén tìm kiếm tung tích hậu duệ của Hòa Hy, âm thầm bảo hộ.

Chiêu Nguyên lặng lẽ lắng nghe, theo y biết thì dòng dõi thái tử Hòa Hy đích xác không còn lưu lại người nào. Con cháu họ Lý, thật ra là hậu nhân của vị hoàng tử con trai của hoàng hậu mà năm xưa đã bị mẹ của Hòa Hy ám hại. Thái tử Hòa Hy tại sao lại nói đó là con mình, nhờ Mộ Lăng bảo hộ, y làm sao hay được sự tồn tại của huyết mạch kia, đã chẳng thể biết được nữa.

"Tiên tổ qua đời, để lại di mệnh dặn dò, con cháu Mộ thị đời đời phải âm thầm bảo hộ dòng dõi thái tử Hòa Hy chu toàn. Tằng tổ, tổ phụ của ngươi, rồi tới ta, đều tuân thủ di mệnh này, quyết không được làm trái."

Lạc Việt nheo mắt, "Vậy đời này người ông phải bảo hộ là Lý Đình ư?"

Mộ Diên gật đầu, "Không sai, từ Phụng Tường đế trở đi, luôn có những nhân vật tinh thông huyền pháp, ngờ rằng không phải con người, kề cận bên hoàng đế, ngồi ghế quốc sư. Đặc biệt là quốc sư Phụng Ngô đời trước, thủ đoạn tàn độc vô cùng, để đề phòng bọn họ phát hiện sơ hở, nhất định phải khiến họ tin tưởng Mộ thị chúng ta, bởi thế, đành phải làm quyền thần. Nhưng vị quốc sư thật là thần thông quảng đại, đã cách mấy đời, vậy mà y vẫn truy ra Hòa thị còn có một chi lưu lạc bên ngoài, mang họ Lý. Ta không thể để huyết mạch của thái tử Hòa Hy đứt đoạn trong tay mình, đành bộc lộ thân phận với Lý Đình. Nhưng phu nhân Lý Đình bấy giờ đã mang thai, không tiện bôn ba trốn chạy khắp nơi. Ta đành cải trang thay triều đình thả Lý Đình đi, rồi đóng giả thành y. Cố ý làm lẫn lộn hành tung, tướng mạo và thân phận của y, đánh lạc hướng triều đình.

Đúng lúc ấy, ta phát hiện A La nàng cũng mang thai..."

Bấy giờ, trong đầu ông ta đã nảy ra một kế. Quốc sư Phụng Ngô thần thông quảng đại, triều đình lại đã giăng thiên la địa võng. Muốn qua mặt

https://thuviensach.vn

Phụng Ngô, bảo hộ được vợ chồng Lý Đình thì rất khó, chỉ có thể dùng kế giấu trời qua bể, bảo vệ đứa nhỏ trong bụng vợ của Lý Đình thôi.

Nghĩ vậy ông ta bèn nói thẳng với công chúa việc mình có con riêng sắp chào đời. Công chúa tính tình ôn hòa, biết chuyện này không khỏi về cung khóc lóc mách với hoàng đế hoàng hậu. Mộ Diên giả vờ thỏa hiệp, bảo đảm với công chúa rằng mình đã cắt đứt hoàn toàn với tình nhân khi trước, sẽ bế đứa nhỏ về cho công chúa nuôi dưỡng. Công chúa mang bệnh, không thể sinh con, nghe thấy điều kiện này bèn bằng lòng. Mộ Diên lại lần lữa kéo dài với triều đình thêm mấy tháng, rốt cuộc vẫn bị triều đình nắm được tung tích của Lý Đình thực sự. Bấy giờ phu thê Lý Đình đang ở Đồ Thành, phu nhân vừa khéo sắp lâm bồn. Thời gian cũng suýt soát với Lục La phu nhân. Quận vương Bách Lý Tề bị thuộc hạ mật báo lên triều đình là mưu phản, Phụng Ngô liền lệnh cho kẻ tố cáo là Bạch Chấn cùng Chu Lệ ép Bách Lý Tề phải rút đến Đồ Thành, rồi lại lấy tiếng tiễu trừ loạn đảng mà tàn sát toàn thành, thần không hay quỷ không biết giết chết phu thê Lý Đình.

Mộ Diên vờ chủ động xin với triều đình chịu trách nhiệm chính về lần hành động này rồi bí mật bế đứa con do Lục La phu nhân vừa sinh đi, lại mời đại phu làm thủ thuật giúp phu nhân Lý Đình sinh sớm, hoán đổi hai đứa bé. Đứa nhỏ do phu nhân Lý Đình sinh ra, dòng dõi Hòa thị thực sự, được bế về An Thuận vương phủ cho công chúa nuôi dưỡng.

"Đời này ta chỉ không phải với hai người, một người là Lục La mẹ con, người kia là con. Để củng cố vị trí, ta buộc phải cưới công chúa, phụ bạc mẹ con. Sau đó lại vì dòng dõi Hòa thị mà hy sinh con từ khi vừa mới chào đời. Bởi thế bất kể ở Tây quận hay sau khi con bị bắt, rõ ràng ta biết phải giết con mới tránh được hậu họa, nhưng ta không sao xuống tay với con ruột mình được."

Lạc Việt chợt thấy buồn cười, rèm châu trên đế miện đong đưa trước mắt hắn, cảnh vật trước mặt hắn hình như cũng đang chao đảo.

https://thuviensach.vn

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Thì ra hắn không phải Lạc Việt, không phải Hòa Việt, mà là Mộ Việt.

Thì ra hắn đến một con tốt cũng không phải, mà chỉ là đồ bỏ đi, một món đồ bỏ dùng để bảo hộ hoàng tử đích thực. Hắn chẳng có cơ nghiệp thiên thu phải gánh vác, cũng chẳng có huyết hải thâm cừu phải rửa hận. Hắn quay ra hỏi bốn phía, "Thì ra ta không phải dòng dõi Hòa thị, ta là người họ Mộ, các ngươi còn muốn ta làm hoàng đế nữa hay thôi?"

Định Nam vương, Đỗ Như Uyên, Lâm Tinh, Thương Cảnh, Chiêu Nguyên, Chiêu Li đều im lặng.

Tự thuật hết đầu đuôi ngọn ngành xong, Mộ Diên như già thêm mười tuổi, vịn lấy tay ghế nói, "Việt nhi, cha biết mình không phải với con, cũng không hy vọng con có thể nhận ta. Nhưng con không thể làm hoàng đế. Hiện giờ con tới đại điện nói rõ với bá quan, trả ngai vàng lại cho Hòa Trinh đi."

Lạc Việt không nói, chỉ từ từ quay sang nhìn Chiêu Nguyên, giơ tay trái lên, "Ta không phải hậu duệ Hòa thị, mà là Mộ Việt. Thứ này có cần nữa không?"

Huyết khế tuyến lấp lánh kim quang hiện lên, hiện giờ trông càng nực cười. Chiêu Nguyên nhất thời không biết phải đáp ra sao.

Nghiệp thiên thu, thành vạn cổ, khởi nhờ long, loạn vì phụng, phá bởi Bách Lý, mất bởi Mộ.

Thì ra toàn bộ đã ứng nghiệm. Câu cuối cùng, ứng vào Lạc Việt hắn. Lạc Việt ngẩng lên, "Ông trời ơi, ông cố tình trêu cợt phải không?"

Từ rèm châu nhìn ra, trần nhà chợt chao đảo. Không chỉ trần nhà mà mặt đất cũng bắt đầu chao đảo.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh nhướng mày, "Yêu khí? Chẳng phải đã không việc gì rồi ư, sao còn có yêu khí?"

Bên ngoài vang lên tiếng hô hoán của bá quan, An Thuận vương, Định Nam vương và Lạc Việt chạy tới bên song mở cửa ra, chợt trông thấy một bóng đen phủ lấp cả bầu trời đang áp xuống hoàng cung, trên chiếc đầu dữ tợn của bóng đen có hai kẻ đang đứng, là Trọng Hoa Tử và Hòa Trinh.

Chỗ tay chân bị cắt đứt gân mạch của Hòa Trinh đã lành, gã cười ha hả quát, "Bọn nghịch tặc các ngươi, dám giành hoàng vị của ta. Bản cung hôm nay sẽ ban tội chết cho các ngươi."

Quần thần thấy vậy bỏ chạy tứ tán, Lạc Việt gỡ đế miện, cởi hoàng bào, nhảy ra ngoài song cửa, đoạt lấy một thanh kiếm từ tay thị vệ canh giữ hành lang, niệm pháp quyết Thái Thanh kinh rồi chống kiếm bay lên chém về phía bóng đen.

An Thuận vương thét lên, "Đừng làm thái tử bị thương."

Lâm Tinh hiện hình, nhảy ra ngoài song, chợt quay ngoắt lại, giận dữ mắng An Thuận vương, "Vì thái tử, ngươi có thể hy sinh cả con ruột của mình, tại sao còn dạy dỗ thái tử thành ra thế này? Hạng người này ngươi cũng có thể đưa lên làm hoàng đế ư?"

Mộ Diên nhất thời sững người. Lâm Tinh đã vung roi về phía bóng đen, bóng đen hung ác lập tức tan ra.

Hòa Trinh và Trọng Hoa Tử nhảy xuống đất, hai mắt Hòa Trinh đỏ ngầu, "Lạc Việt! Đồ tạp chủng nhà ngươi lại dám mạo xưng hoàng tộc, giành ngai vàng của ta, không băm ngươi thành trăm mảnh thì sao giải nổi mối hận trong lòng ta." Đoạn vung trường kiếm chém xuống Lạc Việt.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hòa Trinh đã gần như phát cuồng, đâm chém bừa bãi, căn bản không phải đối thủ của Lạc Việt. Lạc Việt không muốn đả thương hắn nên chỉ đón đỡ, song bên cạnh còn có Trọng Hoa Tử làm vướng tay chân.

Định Nam vương suất lĩnh thị vệ ổn định cục diện, kéo tới bao vây phía này. Hòa Trinh cười hung tợn, vuốt tay lên lưỡi kiếm, lập tức máu tươi tí tách nhỏ xuống đất, bóng đen vừa rồi bị Lâm Tinh đánh tan lại tụ lại, hơn nữa còn to gấp đôi lúc trước, bóng đen vỗ một chưởng xuống, chấn bay hết các thị vệ.

Chiêu Nguyên giơ tay, lập tức một luồng sáng chém xuống, bóng đen lại tan tành, nhưng cùng với máu Hòa Trinh nhỏ xuống, nó cũng tức tốc tụ lại, còn lớn hơn một chút. Lâm Tinh giậm chân thét bảo Lạc Việt, "Lạc Việt, mấu chốt vấn đề nằm ở Hòa Trinh, mau bắt gã lại."

Hòa Trinh ngẩng đầu nhìn lên trời, "Cô nương, ngay cả cô cũng về hùa với Lạc Việt, muốn giết ta ư? Phải rồi, cô vốn cùng một bọn với hắn mà. Vậy cô đi chết cùng hắn đi."

Gã chỉ huy bóng đen hung tợn nhảy bổ tới, ánh mắt đầy vẻ điên cuồng khát máu.

Bọn người này đều là quân phản bội lũ khốn kiếp, đáng chết. Chỉ có Đàm Đài Tu còn miễn cưỡng có thể coi là trung thần, vào lúc mấu chốt lại thả sư phụ ra. Sư phụ theo mật đạo lẻn vào hoàng cung, làm phép cứu gã ra, nối lại tay chân cho gã, rồi giở bí thuật gọi ra ma vương che trời lấp đất.

Cái gì là ma, cái gì là tiên, chỉ cần ta có thể sử dụng, thì là chính đạo. Hôm nay phải lấy máu rửa hoàng cung, trừ khử hết thảy những gì hỗn tạp.

Định Nam vương vung kiếm đấu với Trọng Hoa Tử. Lạc Việt lại đoạt lấy một ngọn mâu dài, dùng cán mâu điểm vào vai Hòa Trinh rồi đập hai cái vào đầu gối gã, Hòa Trinh khuỵu xuống, trường kiếm tuột tay bay ra.

https://thuviensach.vn

Lâm Tinh lại đánh tan bóng đen vừa tụ lại. Chiêu Li trên không lạnh lùng nói, "Giết kẻ này đi, pháp thuật lập tức sẽ được giải trừ."

Lạc Việt do dự, chỉ đánh ngất Hòa Trinh, nhanh nhẹn điểm mấy huyệt đạo cầm máu cho gã, nhưng bóng đen vẫn dựa vào vũng máu chảy ra từ vết thương của gã mà tụ lại. Lạc Việt vội hét, "Nước! Mau đem nước lại đây, rửa sạch vết thương của gã."

Chiêu Nguyên niệm pháp quyết, lập tức mây đen vần vũ, mưa đổ xuống rào rào. Lạc Việt dùng nước mưa rửa sạch vết thương của Hòa Trinh rồi xé quần áo băng bó lại. Lâm Tinh ném xuống một quả cầu lửa đốt sạch những mảnh vải thấm máu, cuối cùng bóng đen mới chịu tan đi.

Trọng Hoa Tử đã bị bắt, Mộ Diên thong thả bước đến cạnh Hòa Trinh, quỳ xuống đất, đỡ tấm thân đang hôn mê lên. Lạc Việt đứng dậy quay đi, dù An Thuận vương là cha ruột của hắn, nhưng trong lòng ông, con trai mình sinh ra cũng không thể quan trọng bằng thái tử.

Lạc Việt đang định cất bước đi khỏi, chợt thấy sau lưng lạnh ngắt.

Hắn kinh ngạc trông thấy một mũi kiếm nhô ra từ ngực trái mình.

Gắng gượng quay đầu lại, hắn bắt gặp vẻ mặt ngỡ ngàng của An Thuận vương.

Hòa Trinh bật cười ha hả, "Lạc Việt, cuối cùng bản cung cũng giết được tên khốn nhà ngươi. Ha ha ha..." Đoạn buông chuôi kiếm ra, ôm lấy hai vai An Thuận vương, "Cha, con đã giết Lạc Việt, chúng ta thắng rồi, con có thể làm hoàng đế rồi. Cha và mẹ từ nay trở đi chính là thái thượng hoàng và thái hậu, ha ha ha..."

Lạc Việt loạng choạng lùi hai bước rồi từ từ ngã xuống. Sao lại thế này, sao đột nhiên lại thành ra thế này, hắn nghe thấy một tiếng rồng gầm thảm

https://thuviensach.vn

thiết, xa xôi mà kinh thiên động địa. Giống như lần trước ở tế đàn, bị Phụng Ngô đâm trúng vậy.

Có điều lần này không may mắn như vậy, trong ngực hắn không giấu cuốn sách trận pháp và Thái Thanh kinh, cũng chẳng có sư tổ cứu mạng nữa. Hắn gắng gượng giơ tay trái lên, huyết khế tuyến nơi cổ tay đang mờ dần rồi biến mất. Hắn sinh ra đã là đồ bỏ, số mệnh định sẵn là cả đời tầm thường, rồi sẽ tầm thường mà chết đi.

"Người đệ nên tìm không phải ta, đệ đi tìm người thực sự được an bài cho đệ đi."

Giữa lúc mơ màng, tưởng chừng hắn chỉ sắp chìm vào một giấc mộng bình thản, hôm sau tỉnh lại, sẽ lại là một ngày đẹp trời. Một con rồng cuộn tròn bên gối hắn, khe khẽ ngáy, mọi ân oán phân tranh đều lùi xa bọn họ.

Chiêu Li hóa thành người, ghì chặt lấy Chiêu Nguyên đang phát cuồng, ép y biến thành người, cản không cho y xông tới, "Đệ bình tĩnh đi, điều này vốn là đương nhiên mà."

Lâm Tinh hoảng hốt hỏi, "Cái gì tất nhiên cơ?" Lạc Việt không thể chết, hắn đã ăn vảy của cô, hắn có thể đồng thời định huyết khế với cả Phụng quân và Long thần, hắn có thể sống sót thoát khỏi kiếp nạn ở Đồ Thành, hắn có phải dòng dõi Hòa thị hay không cũng chẳng quan hệ gì, sao hắn có thể chết được?

Chiêu Li nhìn xuống dưới, vẻ xót xa, "Kỳ lân công chúa lẽ nào chưa nghe nói về đặc tính của hộ mạch long chúng ta ư? Long thần hộ mạch chúng ta, nếu lựa chọn người có mệnh trời từ khi mình còn nhỏ, thì người đầu tiên kết huyết khế sẽ không thể làm hoàng đế. Khi rồng con trưởng thành thay sừng lột vảy, cũng chính là lúc phàm nhân kia tận số. Người tiếp theo được chọn mới là hoàng đế của triều đại mới. Cũng có nghĩa là, người

https://thuviensach.vn

kết huyết khế với long thần hộ mạch nhỏ tuổi, chỉ là vật dẫn giữa tân đế và long thần hộ mạch thôi."

Chiêu Nguyên từ từ ngẩng lên, như đang mộng du. Sao y lại không biết, y thực sự chưa từng nghe nói, y không hề biết chuyện này.

Chiêu Li nheo mắt nhìn xuống dưới, "Vật dẫn đã chết, chính chủ cũng nên xuất hiện rồi chứ."

Huyết khế tuyến nối liền giữa Chiêu Nguyên và Lạc Việt đã biến mất, long châu tự động trôi ra khỏi miệng Chiêu Nguyên, lượn một vòng trên không trung, long mạch xoay tròn bên trong, vẫn tiếp tục phán đoán tìm kiếm.

"Tại hạ tên Lạc Việt, đại đệ tử Thanh Sơn phái, xin hỏi long hiền đệ quý tính ra sao? Tuổi tác thế nào?"

"Hành tẩu giang hồ phải lo lắng cho nhau, chúng ta là bằng hữu, đây cũng là việc nên làm mà."

"Ai bảo đệ không giúp được gì, đệ đã giúp ta rất nhiều rồi. Nói ra thì, chính đệ đề nghị ta giúp đệ tìm hoàng đế, rồi lại bảo ta làm hoàng đế, nên ta mới đi đến bước này. Đệ phải chịu trách nhiệm đấy."

Mây đen vần vũ, mưa đổ xuống tầm tã, sấm chớp rung chuyển đất trời.

Hộ mạch thần ư? Rốt cuộc vì sao lại làm chức hộ mạch thần này? Vì muốn đoạt lại vị trí của long thần từ tay phụng hoàng, vì xây dựng một giang sơn, bảo hộ một triều đại ư? Thật ra y cũng chẳng biết phải làm sao mới xây dựng được giang sơn, làm sao để bảo hộ triều đại. Y chỉ muốn bảo hộ cho giang sơn của Lạc Việt, triều đại của Lạc Việt. Y muốn bầu bạn bên Lạc Việt, thưởng thức bốn mùa xuân hạ thu đông trên trần thế, chứng kiến những năm tháng huy hoàng rạng rỡ.

https://thuviensach.vn

Một tia sét đánh trúng long châu, long mạch bên trong bay ra.

Lạc Việt mơ màng mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên một sườn núi gần Thanh Sơn, thấp thoáng có thể trông thấy điện các nguy nga của Thanh Huyền lơ lửng giữa biển mây. Rốt cuộc tại sao lại ở đây, hắn không nhớ nổi. Dường như có một người một việc nào đó rất quan trọng, thoáng qua trong óc hắn, rồi lập tức quên khuấy.

Lạc Việt vỗ vỗ đầu, thất thểu đi về phía trước, chợt thấy trên đỉnh núi phía trước có một bóng người rất quen thuộc, hoa văn mây bay trên chiếc áo xanh bay phần phật trong gió, như đang trôi vậy.

Lạc Việt mừng rỡ rảo bước chạy tới, gọi, "Lăng Chi."

Người kia ngoảnh lại, nở nụ cười quen thuộc với hắn.

Lạc Việt bước tới bên cạnh y, "A, tôi cứ tưởng mình quên mất chuyện gì, nhất định là quên mất giờ hẹn huynh." Nói đoạn hắn tìm một chỗ ngồi xuống, tiện tay nhổ một nhành cỏ ngậm vào miệng. Lạc Lăng Chi ngồi xuống cạnh hắn, cùng ngắm cảnh sắc núi non đằng xa.

Lạc Việt hỏi, "Huynh tới lâu chưa? Hôm nay trong sư môn có nhiều việc không? Có làm sai... À, huynh nhất định không làm sai chuyện gì đâu."

Lạc Lăng Chi đáp, "Tôi làm sai một chuyện, đã bị phạt rồi."

Lạc Việt ngạc nhiên, "Hả? Phạt nặng không?"

Lạc Lăng Chi cười nói, "Không sao, không nặng."

Lạc Việt quan sát y từ trên xuống dưới, thấy y quả thật không có vẻ gì không ổn, mới yên tâm nằm ngửa ra đất, "Vậy sau này huynh cẩn thận một

https://thuviensach.vn

chút, nhất là đừng để sư phụ huynh biết chúng ta lén hẹn gặp nhau. Bằng không..."

Không đúng, dường như mấy năm trước, hắn đã trở mặt thành thù với Lạc Lăng Chi rồi kia mà. Bấy giờ tuổi còn nhỏ, sao hiện giờ đột nhiên đôi bên lại gặp nhau giống như hồi nhỏ vậy?

Thấy Lạc Việt bật dậy, Lạc Lăng Chi nhướng mày nhìn hắn, "Nghĩ tới chuyện gì ư?"

Lạc Việt day day thái dương, "Không có gì." Chẳng hiểu sao, hắn bỗng chẳng muốn suy xét gì nữa. "Tôi chỉ nghĩ, phong cảnh nơi này thật đẹp, nếu có thể ở lại đây mãi, ngắm vầng dương mọc rồi lại lặn, nhìn mây kết rồi lại bay lên thì hay biết mấy."

Lạc Lăng Chi chợt đứng dậy, "Nhưng huynh không thể ở đây mãi được, huynh nên về thôi."

Lạc Việt ngạc nhiên, bất giác cũng đứng lên theo, "Tôi vừa đến mà."

Lạc Lăng Chi mỉm cười nói, "Huynh quên rồi sao? Đến giờ rồi, Việt huynh, huynh nên về đi thôi."

Lạc Việt phủi cỏ bám trên mình, "Vẫn theo lệ cũ, tôi đi trước nhé?"

Lạc Lăng Chi gật đầu, "Ừ, theo lệ cũ."

Lạc Việt vừa quay đầu, con đường xuống núi chợt mờ hẳn đi. Hắn ngoảnh lại, thấy Lạc Lăng Chi cũng trở nên xa xăm mờ mịt. Hắn giơ tay toan với lấy Lạc Lăng Chi, nhưng đột nhiên lại mở bừng mắt ra.

Chú thích: (1) Bài thơ Phong vũ của Lý Thương Ân, bản dịch Lam Điền.

Chương 16

https://thuviensach.vn

Sư huynh, đọc thư vui vẻ.

Gần đây huynh sống thế nào? Đệ và các sư đệ đều rất nhớ huynh.

Đệ tử Thanh Huyền còn khóc lóc đòi gia nhập Thanh Sơn chúng ta, hai hôm trước vừa thu nạp đồ đệ, xếp hàng dài đến tận sơn môn, đệ và Lạc Tấn Lạc Tần hằng ngày đều phải chạy vòng vòng, ngay cả Lạc Ngụy cũng có đồ đệ rồi, ha ha, thật không biết theo đệ ấy thì học hành sẽ thành ra cái gì nữa. Đệ phải dặn nhà bếp trông coi cẩn thận hơn mới được.

Lạc Hàn càng lúc càng dài dòng, mỗi lần giảng kinh đệ tử bên dưới đều ngủ gật khắp lượt, đệ không thể phạt tất cả được, vì trong tổ sư từ đường không đủ chỗ để quỳ. Đại sư huynh có biết phương thuốc nào trị chứng dài dòng không, giới thiệu cho đệ với.

Còn nữa, Bạch Hồ phu nhân nhờ đệ hỏi huynh, huynh đã tìm thấy tẩu tẩu cho bọn đệ chưa, nếu chưa tìm thấy thì bà ấy có một muội muội xinh đẹp đồng tộc, muốn giới thiệu cho huynh, nghe nói vô cùng kiều diễm đó nha.

Phải rồi, rượu lần trước huynh đưa tới ngon lắm, Lạc Ngụy rất thích, có thể đưa thêm mấy chục vò nữa không?

Lạc Việt ném bức thư trong tay xuống, "Gã Lạc Ngô này càng lúc càng không ra sao, mỗi lần viết thư tới lại đòi này đòi nọ, tưởng đại sư huynh gã hái ra tiền được chắc? Ta là đại hiệp chứ có phải phú ông đâu." Nói rồi lại phì cười.

Đỗ Như Uyên lật lật sách, thong thả nói, "Huynh thì đắc ý rồi, lẽ nào bọn đệ không nhận ra huynh cố ý khoe khoang ư? Giờ đây lệnh sư đệ đã gánh vác được môn phái, sau này huynh có gây ra rắc rối lớn đến đâu chăng nữa cũng có sư môn chống lưng rồi."

https://thuviensach.vn

Lạc Việt xoa cằm, "Phải đó, trên triều đình chúng ta có hoàng thượng chống lưng, trong giang hồ lại có môn phái huyền đạo đệ nhất thiên hạ là Thanh Sơn chống lưng. Thảo nào người ta cứ đến đập bảng hiệu của chúng ta, nói danh hiệu thiên hạ đệ nhất hiệp này không minh bạch."

Phi Tiên Phong gật đầu lia lịa.

Chợt ngoài cửa vang lên tiếng loảng xoảng rất to. Một người nói giọng Sơn Tây đang gào lên bên ngoài, "Con mẹ nó, bọn nhãi con hiện giờ đúng là không biết trời cao đất rộng. Loại biển hiệu này cũng dám treo sao. Hắc Phong hiệp Tấn Trung ta chẳng qua chỉ bế quan mấy năm mà đã bị coi như chết rồi à? Muốn treo thứ biển này, phải hỏi xem quả chùy trong tay lão tử có đồng ý không đã chứ."

Trong sảnh nhất thời im phắc, chỉ có tiếng Thương Cảnh bình thản uống trà "ực" một tiếng.

Rầm! Lần này là tiếng cánh cửa rơi xuống đất.

"Tiểu tử nào dám ra đấu với lão tử một trận không?"

Trong sảnh lại im phắc, Lâm Tinh bốc một nắm hạt dưa lên, "Nghe giọng nói này, chắc là người."

Thương Cảnh quả quyết khẳng định, "Ừm, không phải yêu quái."

Lâm Tinh ném vỏ hạt dưa ra ngoài, "Vậy mặc kệ có phải chuyện của Hàng Yêu đường chúng ta hay không, các người ra đi."

Lạc Việt phủi quần áo đứng dậy, "Để tổng đà chủ ta ra mặt đấu một trận với hắn."

https://thuviensach.vn

Chưa nói dứt, hắn đã bị một quả hạch đào ném trúng người. Phi Tiên Phong làm mặt hề, khèng khẹc mấy tiếng. Tôn Bôn cười để lộ hàm răng trắng bóng, "Tổng đà chủ ư? Ai công nhận vậy?"

Đỗ Như Uyên cũng cuộn cuốn sách lại, "Phải đó, Lạc Việt, không thể tự phong, không thể tự nhận được. Tổng đà chủ, huynh ấy à? Ha ha..."

Lạc Việt than thở, "Thời thế suy đồi, lòng người đổi khác. Tốt xấu gì ta cũng suýt làm hoàng đế, làm một tổng đà chủ thì sao chứ?"

Mọi người trong sảnh nghe nói đều quay đi, như chưa hề nghe thấy.

Lạc Việt chọn lấy một thanh kiếm cùn rồi chạy ra.

Vết thương nơi ngực trái giờ chỉ còn một vết sẹo mờ mờ, trông như chiếc lông vũ. Phụng đan mà Cửu Lăng ngưng kết toàn bộ pháp lực còn lại tạo thành rồi ép hắn nuốt, cuối cùng đã cứu mạng hắn.

Hắn mở bừng mắt, phát hiện ra mọi thứ đều rối loạn. Hòa Trinh đã phát điên, quần thần tán loạn trong trận mưa lớn như rắn mất đầu, thấy Lạc Việt đột ngột sống lại, mưa lớn cũng tạnh hẳn, quần thần đều cho là thần tích, quỳ phục xuống đất, miệng hô vạn tuế. Trong tiếng hô vang trời dậy đất, nhìn cổ tay trái đã chẳng còn huyết khế tuyến nào nữa, lòng Lạc Việt nhẹ nhõm hẳn. Hắn rảo bước tới trước hành lang trong đại điện, cao giọng tuyên bố, "Xin các vị đại nhân đứng lên. An Thuận vương gia nói không sai, ta quả thật không có tư cách làm hoàng đế. Ta cũng không có tư cách làm Lạc vương. Số mệnh Lạc Việt là làm một người dân thường. Ăn chầu uống chực trong hoàng cung lâu như vậy thật là không phải."

Quần thần thảy đều kinh ngạc, có kẻ còn cao giọng nói, "Lạc vương điện hạ, thế này không thể được, điện hạ là người kế thừa mệnh trời, nếu điện hạ không làm hoàng đế thì giang sơn xã tắc này định để ai gánh vác đây?"

https://thuviensach.vn

Lạc Việt nhấc đế miện lên, "Ta biết một người có thể đảm đương được. Định Nam vương gia Đỗ Hiến nhân từ tài trí, mới là lựa chọn đúng đắn cho vị trí đế vương. Giang sơn Hòa thị đã đến hồi chung cuộc rồi. Chỉ cần có thể tạo phúc cho bá tính, giữ thiên hạ thái bình thì việc gì phải so đo kẻ làm hoàng đế mang họ Hòa, họ Trương Vương Triệu Lý, hay là họ Đỗ?"

Nói rồi Lạc Việt giơ cao đế quan, hai tay trao cho Định Nam vương, "Thiên hạ hiện giờ, trừ Định Nam vương gia ra, không ai có thể mau chóng đem lại thái bình cho xã tắc cả. Xin vương gia vì thiên hạ mà nhận lấy đế miện này."

Lạc Việt nhìn phía trên đỉnh đầu Định Nam vương, từ lúc hắn tỉnh lại, nơi đó đã lơ lửng một vệt vàng kim, hắn nhận ra đó là long mạch của Chiêu Nguyên.

Trong khoảnh khắc hắn mở mắt ra, Chiêu Nguyên liền nhào tới cạnh hắn, có điều y không thể biến thành con rồng nhỏ rúc vào ngực áo hắn được nữa. Khi Chiêu Nguyên nhấc y phục, đứng lên, y không còn vẻ non nớt thiếu niên như trước nữa, thay vào đó là phong độ cao quý ung dung của long thần.

Hắn là Lạc Việt, không phải dòng dõi hoàng tộc, cũng không phải người kế thừa mệnh trời gì đó. Ngai vàng không thuộc về hắn, long thần hộ mạch cũng không thuộc về hắn. Hắn chỉ là một vật dẫn, đã hoàn thành tác dụng, hơn nữa còn vì duyên phận kết lầm này mà quen được với một người bạn tốt tên Chiêu Nguyên, hắn rất hân hoan.

Lạc Việt vỗ vỗ bàn tay Chiêu Nguyên đang nắm lấy vạt áo mình, gỡ tay y ra. Hắn rảo bước đi thẳng, đi về phía cửa lớn hoàng thành, đi ra với thế giới mênh mông bên ngoài kia.

Đó mới là thiên hạ thuộc về hắn.

https://thuviensach.vn

Hắc Phong hiệp Tấn Trung vung chùy, đứng thủ thế ngay trước cửa, xông thẳng về phía Lạc Việt. Lạc Việt cũng vung kiếm lên nghênh tiếp.

Choang. Uỳnh. Bịch. Sau mấy chục chiêu, cây chùy của Hắc Phong hiệp Tấn Trung tuột tay bay ra, đập nghiêng một thân cây nhỏ bên cạnh khiến mấy con sẻ đang xem náo nhiệt hốt hoảng bay vù lên.

Hắc Phong hiệp Tấn Trung quát lớn, "Tiểu tử giỏi lắm, coi như cũng có chút bản lĩnh, hôm nay lão tử có việc, ngày khác sẽ tái chiến." Đoạn nhảy lên lưng lừa bỏ đi thẳng.

Lạc Việt ôm quyền nói với theo bóng lưng lão, "Đa tạ chỉ giáo, cung kính đón chờ."

Lâm Tinh đứng trong sơn môn cười hì hì nói, "Ta thấy ngươi đợi không được lão ta đâu."

Một bóng người nãy giờ vẫn đứng cách Lạc Việt không xa đỡ thân cây bị đổ nghiêng lên, kim quang trên tay lóe lên, thân cây đã đứng thẳng lại như thường.

Lâm Tinh bảo y, "Ai da Chiêu Nguyên, ta nói rồi đấy thôi, trận này Lạc Việt vừa đánh đã thắng, không cần tới xem, chán muốn chết."

Chiêu Nguyên cười, "Tỉ chê chán, sao còn chạy nhanh hơn cả tôi?"

Lâm Tinh vội đáp, "Vì không xem càng chán hơn."

Lạc Việt nhướng mày với Chiêu Nguyên, hai người không nói gì nữa mà đi thẳng vào trong. Lâm Tinh giậm chân, gọi với mấy tiếng rồi cũng rảo bước đuổi theo.

Lạc Việt trở vào sảnh, theo lệ bưng ấm trà lên rót hai chén nước, đưa cho Chiêu Nguyên một chén. Chiêu Nguyên nhận lấy, thấy nước trà xanh

https://thuviensach.vn

biếc, không biết là loại trà hảo hạng nào, chỉ thấy hương thơm thanh mà thuần.

Hôm ấy, trong hoàng cung, Lạc Việt gỡ tay y ra rồi rảo bước đi thẳng. Y đứng sững tại chỗ, cùng lúc đó, long mạch đã lượn vòng trên đỉnh đầu Định Nam vương, biến thành tơ mảnh, quấn quanh cổ tay ông ta. Chiêu Li giục giã, "Còn ngây ra đó làm gì, mau lấy long châu ra."

Chiêu Nguyên trầm lặng chốc lát rồi bảo Chiêu Li, "Vừa rồi đệ định đập nát long châu cứu Lạc Việt, có lẽ long châu bị hư hại quá nặng, đệ không nhả ra được."

Chiêu Li cau mày, "Sao lại như vậy, ta đã nói rồi, chúng ta là thần tiên, đừng quá nặng lòng với phàm nhân. Thôi được, để ta dùng long châu của mình làm vật dẫn, giúp đệ một tay." Đoạn nhả long châu của mình ra, long châu xoay tròn đến trước mặt Chiêu Nguyên.

Chiêu Nguyên thình lình phất tay áo, hất long châu của Chiêu Li về phía long mạch trên không. Chiêu Li lập tức tỉnh ngộ, vội vươn tay toan đoạt long châu lại. Khó khăn lắm mới có cơ hội này, Chiêu Nguyên đột nhiên thổi ra một hơi - long mạch nối với đầu kia của kim tuyến chui vào long châu của Chiêu Li, tỏa ra kim quang lấp lánh. Ngay sau đó, một sợi kim tuyến đã quấn quanh móng trước bên trái của Chiêu Li.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hơn trăm năm của mình, Chiêu Li ngẩn ra, "Đây... đây..."

Chiêu Nguyên vỗ vỗ vai Chiêu Li, "Đệ cảm thấy huynh làm hộ mạch thần vẫn thích hợp hơn. Phụ vương nhất định cũng cho là như vậy. Đệ sẽ giúp huynh chuyển lời tới phụ vương mẫu hậu, nhất định hai vị rất vui mừng. Vừa khéo huynh cũng rất hân thưởng Định Nam vương gia. Cứ vậy đi. Giang sơn xã tắc, nhân gian thái bình, từ nay phải nhờ vào đại ca rồi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Li trơ mắt nhìn theo bóng Chiêu Nguyên bay vụt đi, suýt nữa phun ra một búng máu.

Tục thế, quả là tục thế ô trọc. Đã tha hóa cả Tiểu Chiêu Nguyên ngốc nghếch dễ thương, khiến y giở trò với cả huynh trưởng ruột thịt.

Trên trời lại đổ một trận mưa rả rích, đó là nước mắt bi thống của long thần hộ mạch mới nhậm chức.

Lâm Tinh đuổi đến trước cửa đại sảnh hừ mũi, "Một người một rồng, lúc nào cũng dính nhau như sam." Vai lại bị thứ gì đó đập vào, quay lại nhìn, quả nhiên thấy Phi Tiên Phong đang đập cánh phành phạch cười khành khạch với cô.

Tôn Bôn tựa người vào thân cây cuối hành lang, giơ túi da lên hỏi cô, "Có ra sau núi hái thuốc không?"

Lâm Tinh tức thì bật dậy, "Đương nhiên đi chứ. Ngươi có ngã xuống núi cũng đừng hòng ta kéo lên."

Tôn Bôn nhếch mép, "Hình như chưa bao giờ xảy ra chuyện đó. Tôn mỗ xưa nay đều..."

Lâm Tinh bĩu môi, "Được rồi, ngươi xưa nay đều rất lợi hại."

Lúc ấy, cô theo Lạc Việt tới ngọn núi này, một hôm chợt phát hiện Tôn Bôn đem theo Phi Tiên Phong đứng trước cửa. Cô rất ngạc nhiên, "Ngươi không phải đại công thần bách chiến bách thắng ư? Cha Đỗ Như Uyên nhất định rất thích loại người như ngươi. Sao ngươi lại tới đây?"

Tôn Bôn thở dài, "Ài, đừng nhắc tới nữa. Định Nam vương gia... A, hiện giờ phải gọi là đương kim thánh thượng, tính tình chính trực, mà cô cũng biết đấy, ta từng là thổ phỉ, có tiền án. Huống hồ tính tình ta không được tốt, chẳng hòa hợp được với đồng liêu. Còn nữa, hoàng thượng không

https://thuviensach.vn

tin chuyện quỷ thần, mà Phi Tiên Phong lại là yêu hầu, không thuận mắt người."

Phi Tiên Phong lưng khoác tay nải cũng ậm ừ mấy tiếng, giương đôi mắt ầng ậng nước đầy vẻ tủi thân.

Lâm Tinh nghẹn giọng, "Giữ các ngươi lại cũng được, nhưng đừng cướp bóc nữa, chúng ta phải làm đại hiệp."

Tôn Bôn cười nhe hàm răng trắng, "Đương nhiên. Ta hoàn lương lâu rồi mà."

Lâm Tinh nhảy tới bên khe núi, nhúng hai chân xuống nước, chẳng buồn hồi tưởng chuyện cũ nữa. Tôn Bôn rút một vật trong chiếc túi đeo sau lưng ra, chìa trước mặt cô, "Có ăn không?"

Lâm Tinh kinh ngạc, "Bánh ngũ nhân à? Ngươi lén xuống núi mua lúc nào thế, giấu giếm giỏi thật đấy. Thôi được, nể tình ngươi, ta sẽ không tố giác, có điều ngươi phải đưa nốt phần còn lại đây."

Tôn Bôn thở dài, "Được."

Lâm Tinh nắm đằng chuôi nên tươi cười rạng rỡ như ráng chiều, Tôn Bôn cũng bất giác nở nụ cười. Thật ra gã có một bí mật, chưa từng nói với ai. Mười mấy năm trước, sau kiếp nạn ở Đồ Thành, gã được một con quái thú đen trũi từ trời giáng xuống cứu đi. Đến khi tỉnh lại, gã phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng bài trí trang nhã, một người áo đen đứng bên giường. Người áo đen nói, "Vị đạo nhân tu luyện ở đây là bạn thân của ta. Từ nay trở đi ngươi cứ ở đây, theo ông ta luyện tập võ nghệ."

Tôn Bôn hỏi, "Tôn giá là ai, tại sao lại muốn cứu tại hạ?"

Người áo đen mỉm cười, "Ta và ngươi chẳng có quan hệ gì với nhau cả. Có điều ta có một con gái, tên Lâm Tinh, sau này ngươi sẽ gặp nó. Nó hơi

https://thuviensach.vn

nũng nịu, nhưng là một đứa bé ngoan. Hy vọng các ngươi hợp nhau."

Sắp đến chính Ngọ, Đỗ Như Uyên cầm sách ngáp dài, "Xem ra hôm nay không có đại sự gì cả, đệ về phòng trước viết bức thư nhà đây. Lạc Việt, có cần viết một bức không? Phu phụ An Thuận vương gia nhất định rất nhớ huynh."

Lạc Việt gật đầu, "Ừm. Còn nữa, cha ta đã không còn là vương gia nữa rồi. Đằng nhà đệ, rốt cuộc hoàng thượng chuẩn bị lập lệnh đệ nào làm thái tử vậy?"

Đỗ Như Uyên đáp, "Ài, đừng nhắc tới nữa. Mấy tiểu tử đó thay răng chưa lâu, đã bắt đầu học cách đấu đá rồi. Phụ hoàng rất thất vọng, tóm lại, phải hai ba năm nữa mới định được. Hiện giờ đệ chỉ có hai nguyện vọng lớn, một là việc bên đó của phụ hoàng không dính dáng đến đệ, hai là cữu cữu đừng bức đệ thành tiên nữa."

Đỗ Như Uyên cũng thình lình một ngày xuất hiện trước cửa, đeo một hòm sách nát có Thương Cảnh nằm bên trên. Lạc Việt giật nảy mình, "Thái tử, sao thái tử lại tới đây?"

Đỗ Như Uyên chắp tay, "Xin huynh đừng gọi đệ như thế nữa, mất hết cả tình thân bạn bè. Cả đời này đệ chỉ muốn bầu bạn cùng sách vở, không muốn làm người trong hoàng gia. Huống hồ, thân mẫu dẫu sao cũng là thần tiên, thiên đình cũng sẽ không để đệ làm hoàng đế đâu."

Vừa nói vừa bước vào nhà, tìm một gian phòng ngủ, đặt phịch hành lý xuống.

Đỗ Như Uyên về phòng trải giấy viết thư ra, cầm bút nhúng mực, gã không muốn tham dự nhiều vào chuyện của mấy đệ đệ nên tránh không nói tới, mấy năm nữa bọn chúng lớn thêm, e rằng gã càng phải tránh né hơn. Xưa nay trong nhà đế vương vốn chẳng có tình nghĩa, ngày sau rốt cuộc là

https://thuviensach.vn

ai kế thừa vương vị, giang sơn Đỗ thị có thể trường tồn bao lâu, gã chẳng muốn nghĩ ngợi nhiều.

Có lúc gã rất ngưỡng mộ Lạc Việt.

An Thuận vương gia sống cùng Lục La phu nhân trong một ngôi trạch viện ở Giang Nam như một người bình thường, ngày ngày trồng hoa nuôi cá, vô cùng thanh thản.

Trong gian phòng ngách phía sau trạch viện có một kẻ điên. Rất ít người biết rằng, hắn từng mang tên Hòa Trinh.

Trời tối hẳn, Lạc Việt bê ghế dài ra ngoài hành lang nằm lim dim, Chiêu Nguyên ngồi xuống bên cạnh hắn, "Phải rồi, Cửu Tụng hôm nay vừa đưa tin cho tôi, nói Đàm Đài tiểu thư đã sinh một con gái."

Lạc Việt trầm mặc chốc lát, ồ một tiếng.

Tiểu Nguyệt Lượng, Tiểu Nguyệt Lượng từng chơi thả diều cùng hắn, cuối cùng lại chẳng có duyên phận bên nhau.

Đỗ Hiến không truy cứu việc Đàm Đài Tu thả Trọng Hoa Tử và Hòa Trinh, song Đàm Đài Tu vẫn chủ động từ quan. Sau một năm ẩn cư, ông ta lại được triều đình trọng dụng. Nhưng Đàm Đài Dung Nguyệt rốt cuộc cũng không thể bỏ lại cha mẹ để theo Lạc Việt lưu lạc giang hồ. Hai năm trước, nàng đã gả cho một công tử thế gia môn đăng hộ đối. Nghe nói người đó bản tính chính trực, tài học bất phàm, là tinh anh mới nổi trong triều. Phu thê hòa hợp hạnh phúc.

Đời người luôn có điều nuối tiếc, song Lạc Việt sẽ vĩnh viễn ghi nhớ nữ tử điềm tĩnh đoan trang đó.

"Cũng như ta, Dung Nguyệt cũng là vật dẫn của Cửu Tụng Phụng quân, đứa con gái nàng sinh ra này, mới là hoàng hậu tương lai phải không?"

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên bình thản cười đáp, "Đây là thiên cơ, nói ra không hay đâu, huống hồ, cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta."

Lạc Việt ngáp dài, "Đúng vậy."

Hồng trần cuồn cuộn, năm tháng đẹp tươi, còn quá nhiều điều đang đợi hưởng thụ, thực chẳng có thời gian đi lo lắng hộ chuyện nhà người khác.

Đợi trăng đêm nay mọc rồi lặn, mặt trời ngày mai nhô lên, lại là một ngày mới.

Thời gian như nước chảy, chớp mắt đã mấy mươi năm.

Chiêu Nguyên đứng trước một nắm đất mới đắp, tiên sứ phía sau giục giã, "Long quân, mau khởi hành thôi."

Chiêu Nguyên ừm một tiếng, đổ chén rượu trong tay xuống trước mộ bia. Có lẽ nếu người kia trông thấy, nhất định sẽ nói, một chén ít quá, một vò mới đủ.

Thống khoái giang hồ, thống khoái đến già.

Lúc lâm chung cũng nói, đời này không có gì nuối tiếc.

Kiếp sau có duyên hay không, phải xem liệu có may mắn hay không, cũng không cần cưỡng cầu.

Trên thiên đình nhàn tản thoải mái, tháng ngày trôi qua rất nhanh, thoáng chốc, nhân gian đã trải mấy trăm năm.

Lâm Tinh và Thương Cảnh đều tới thăm y.

https://thuviensach.vn

Đỗ Như Uyên đã nhập tiên tịch, Tôn Bôn cũng ở Côn Luân cung mưu tính mấy chuyện vớ vẩn.

Lâm Tinh và Thương Cảnh đều dò hỏi y, có đi tìm chuyển thế của Lạc Việt không.

Chiêu Nguyên lắc đầu.

Nhân gian đã đổi một triều đại mới, Chiêu Li cuối cùng cũng thôi làm hộ mạch thần, việc đầu tiên sau khi từ chức là lên thiên đình đánh cho y một trận.

Đỗ Như Uyên không đi tìm chuyển thế của phụ thân y. Chiêu Nguyên cũng không đi tìm Lạc Việt.

Duyên phận phải trông vào may mắn, không thể cưỡng cầu.

Nhớ lại chuyện xưa, Lâm Tinh vẫn khóc lóc hỏi, vì sao lại chỉ có Lạc Việt?

Hắn rõ ràng đã ăn vảy kỳ lân, còn có cả pháp lực của Cửu Lăng nữa.

Chiêu Nguyên đáp, đó có lẽ cũng là nguyện vọng của Lạc Việt, hắn muốn một cuộc đời như vậy, có bắt đầu và có kết thúc.

Chiêu Nguyên ngồi trong phủ đệ, bất giác lại tới lúc mặt trời lên. Y thong thả ra khỏi phủ, tùy ý tản bộ, vô tình lại đi đến trước Nam Thiên môn.

Nhìn từ trên này xuống, bên dưới là nhân gian.

Mây mù giăng kín, không trông rõ được.

Binh lính canh giữ đều quen biết y, bèn gật đầu cười nói, "Long quân lại tới rồi."

https://thuviensach.vn

Chiêu Nguyên trông xuống dưới chốc lát, đang định quay đi, chợt nghe thấy tiếng nói vang lên từ phía khác. "Này, huynh cũng mới lên thiên đình phải không? Sau này phải nhờ huynh quan tâm chiếu cố nhiều rồi. À phải, tôi còn chưa biết tên huynh."

Chiêu Nguyên quay sang, chỉ thấy bên hồ tiên cạnh đó có hai tiểu tiên vừa đi lại, một người búi tóc hai bên, nhìn trang phục là tiểu tiên đồng của Đâu Suất cung. Người kia dong dỏng cao, mặt mày sáng láng, trông như một thiếu niên ở phàm trần.

Tim Chiêu Nguyên đột nhiên thắt lại.

Tiểu tiên đồng hiếm khi được người ta đáp lời, lúng túng đáp, "Tôi tên Song Hợp." Ngước mắt trông thấy Chiêu Nguyên, vội vàng hành lễ, "Long quân."

Thiếu niên kia nhìn sang Chiêu Nguyên, "Ngài là long quân ư?"

Tiểu tiên đồng bên cạnh đã sắp kéo đến rách tay áo hắn.

Chiêu Nguyên mỉm cười, "Ta tên Chiêu Nguyên."

Mấy trăm năm đời người chìm nổi chỉ như một cái búng tay, non xanh nước biếc rốt cuộc cũng gặp lại, bất kể thượng giới nhân gian.

Long Duyên bắt đầu từ đây, kết thúc cũng ở đây.

Chương 17

Chiêu Nguyên mỉm cười, "Ta tên Chiêu Nguyên."

Mấy trăm năm đời người chìm nổi chỉ như một cái búng tay, giữa đất trời, khắp núi sông, người kia rốt cuộc vẫn có duyên với rồng.

https://thuviensach.vn

Phiên Ngoại 1

1

Từ Nam Thiên môn đến doanh trại của Long tộc, vạn dặm đường mây, chỉ đi trong một chớp mắt.

Phụng quân Cửu Dao đứng trên mây, nhìn xuống doanh trướng bên dưới, lưỡng lự hồi lâu, do dự khó quyết.

Chiến sự giữa thiên đình và ma tộc đang vào hồi quyết liệt gay cấn nhất, thiên đình nhận được tin báo, Tả tướng quân Ứng Trạch dưới trướng tiên đế Thần Tiêu và ma đầu Tham Kỳ có quan hệ không tầm thường, e rằng đã âm thầm liên lạc với nhau, tiết lộ quân tình. Cửu Dao vạn lần không ngờ, việc giám sát Ứng Trạch, tra rõ chuyện này lại rơi vào đầu mình.

Vì Tử Hư tiên đế Đan Chu và Thần Tiêu tiên đế Phù Lê xưa nay bất hòa, nên quan hệ giữa Phụng tộc và Long tộc cũng rất nhạy cảm. Ứng Trạch là ứng long, nghe nói giống ứng long vốn cô ngạo nóng nảy hơn những loài rồng khác. Cửu Dao ở trên thiên đình từng gặp Ứng Trạch mấy lần, tuy không thấy nóng nảy nhưng quả thật rất trầm mặc kiệm lời.

Cửu Dao xưa nay rất sợ đắc tội với người khác, vậy mà phải nhận nhiệm vụ đắc tội người ta thế này. Thiên đình lệnh cho y lập tức đi làm nhiệm vụ, nhận được lệnh y vội tới ngay Nam Thiên môn, chẳng kịp nghĩ xem gặp Ứng Trạch sẽ phải uyển chuyển giải thích chuyện này ra sao.

Có uyển chuyển đến đâu chăng nữa cũng không tránh khỏi khó xử.

Cửu Dao thở dài, đúng lúc này, y lờ mờ cảm thấy một luồng khí tức khác lạ từ tầng mây xa tít đưa lại. Y nghiêng đầu, chỉ thấy một bóng đen thoáng qua tầng mây, đôi cánh rộng nổi bật giữa biển mây.

https://thuviensach.vn

Là khí tức của rồng. Rồng đen có cánh, chỉ có thể là ứng long.

Ứng Trạch ư? Nhưng vì sao con rồng đó lại bay về phía doanh trướng của Ma tộc?

Cửu Dao đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy một giọng sang sảng, "Người phía trên kia có phải là tiên sứ thiên đình phái đến chăng?"

Cửu Dao quay lại, chỉ thấy một thiếu niên mình vận khôi giáp chân giẫm lên mây, chắp tay cười hỏi, "Thì ra là Cửu Dao tiên quân? Thất kính thất kính rồi.

Trong trướng đã bày sẵn rượu thịt, mời tiên quân theo tại hạ."

Cửu Dao nhận ra thiếu niên này là Ngao Minh, đệ đệ của tứ hải long vương, Hữu tướng quân dưới trướng Thần Tiêu, địa vị ngang với Ứng Trạch, ra đón khách giùm hắn. Nghe nói quan hệ của Ứng Trạch với những kẻ khác trong Long tộc cũng chẳng mấy tốt đẹp cơ mà, lẽ nào chỉ là lời đồn đại? Liền cười nói, "Phiền Ngao Minh điện hạ rồi."

https://thuviensach.vn

Trướng chính của Tả tướng doanh ngời ngời tiên khí, tràn ngập thụy quang, Cửu Dao thấy vậy hiểu ra ngay tại sao không phải thuộc hạ của Ứng Trạch ra đón, mà lại là Ngao Minh. Y bước vào thấy bên trong bày hai dãy bàn, sắp đầy rượu thịt, tướng lĩnh Long tộc ngồi đông nghịt quanh bàn. Một nam tử mặc khôi giáp đen tuyền ngồi hàng đầu bên trái đứng dậy, chính là Ứng Trạch. Ngao Minh bước tới đứng hàng đầu bên phải.

Ghế trên chính giữa hai dãy bàn tiên khí dập dờn, ráng hồng chói mắt, chính là Thần Tiêu Tiên đế Phù Lê. Cửu Dao giật thót mình, Phù Lê tiên đế đích thân bày tiệc đón tiếp thế này, chẳng phải Long tộc đã cho y một đòn phủ đầu quá nặng ư. Y vội khom lưng vái chào. Tiên đế ngồi trên lạnh lùng khai ngự khẩu, "Lão gà rừng dạo này vẫn khỏe chứ?"

Cửu Dao biết "lão gà rừng" ở đây ám chỉ Đan Chu tiên đế của bọn y, cũng như Đan Chu tiên đế hay gọi Phù Lê tiên đế là "lão cá chạch" vậy.

Trong đám tướng lĩnh Long tộc vang lên tiếng cười khe khẽ, Cửu Dao đứng thẳng dậy, ung dung đáp, "Đan Chu tiên đế đang ở tiền tuyến, tiểu tiên phụng chỉ ở lại trấn giữ thiên đình nên gần đây chưa có dịp bái kiến."

Phù Lê gật gật đầu, "Lão gà rừng quả biết chăm lo cho thuộc hạ hơn bản tọa, chiến dịch hàng ma lần này, Long tộc chúng ta dốc hết quân số ra trận, đâu có như hắn, còn để cho các ngươi thỏa sức nghỉ ngơi."

Các tướng lĩnh Long tộc lại có kẻ cười ồ lên, Cửu Dao cũng cười đáp, "Long tộc kiêu dũng thiện chiến, trong tam giới chẳng ai địch nổi, không như Phụng tộc, có những kẻ như tiểu tiên vậy, pháp thuật bình bình, ra chiến trường chỉ tổ làm kẻ vô dụng vướng chân. Để tiên đế và các vị tiên hữu cười chê rồi."

Ngao Minh chen vào, "Tiên quân khiêm tốn quá, Ngọc đế bệ hạ đích thân phong tiên quân làm giám sát sứ, đôn đốc quản lý chúng ta, nếu tiên quân còn nói mình vô dụng, há chẳng phải chúng ta chỉ là đồ bỏ ư?"

https://thuviensach.vn

Cửu Lăng thầm cân nhắc câu chữ, khéo léo hóa giải câu nói có phần khắc nghiệt của Ngao Minh. Thật ra y rất hiểu thái độ của Long tộc, bên này liều mạng ngoài sa trường, bên kia lại bị nghi kỵ, đổi lại là y, e rằng cũng sẽ bức xúc. Y đã gánh lấy trọng trách này thì bị đối xử như vậy cũng là hợp tình hợp lý thôi. Y đang định lên tiếng thì Ứng Trạch nãy giờ vẫn trầm lặng chợt nói, "Cửu Dao tiên quân, nhập tiệc trước tiên phải uống rượu, để tại hạ kính tiên quân trước." Đoạn rót ngay một chén rượu uống cạn.

Bấy giờ Ngao Minh mới cười ha hả, "Phải rồi, mải nói chuyện, còn chưa mời tiên quân nhập tiệc." Phù Lê khẽ gật đầu, Ngao Minh bèn dắt Cửu Dao vào chỗ ngồi.

Cửu Dao lập tức rót một chén rượu, "Chén này phải để tiểu tiên kính chư vị. Thời gian này ở trong doanh trại Long tộc, mong Ứng Trạch tướng quân và các vị rộng lượng cho." Nói rồi cũng một hơi cạn chén. Rượu của Long tộc quả nhiên cay nồng, khác hẳn thứ rượu y vẫn quen uống.

Ngao Minh vỗ tay, "Tiên quân thật sảng khoái, tiểu tướng cũng kính một chén." Đoạn đưa mắt sang bên, người hầu hiểu ý, vội khui mấy vò rượu ra.

Thứ rượu này là loại cay nhất của Long tộc, đã được sắp đặt sẵn. Long tộc xưa nay luôn bênh người mình, dù Ứng Trạch không được trọng thị trong tộc, nhưng một con phụng hoàng lại dám tới xoi mói hắn, khiến tất cả Long tộc đều khó chịu. Nghĩ là làm, các tướng lĩnh Long tộc lần lượt tới kính rượu Cửu Dao, họ đã quyết chuốc say con phụng hoàng do thám này, nhằm làm bẽ mặt y trước.

Sau mấy tuần rượu, Cửu Dao vẫn mặt không đổi sắc, cười nói tự nhiên, ngược lại mấy vị Long tướng tửu lượng kém đã bắt đầu líu lưỡi, không ít Long tộc đều kinh ngạc trong lòng, Ngao Minh nấc cụt, "Hức, Cửu Dao tiên quân quả là tửu lượng cao..."

https://thuviensach.vn

Cửu Dao khiêm tốn đáp, "Cũng thường thôi, cũng thường thôi." Khiến các long tướng giận dữ đến phát ngứa răng.

Ngao Minh vỗ bàn, xách một vò rượu lên đập nứt lớp xi niêm phong ra, "Tiên quân cứ uống từng chén như vậy... thật không sảng khoái chút nào. Hức, hai ta cạn vò này... thế nào?"

Cửu Dao xua tay, "Thôi thôi, hôm nay quả thật không thể uống được nữa rồi, để ngày khác tiểu tiên làm chủ, lại kính rượu Ngao Minh điện hạ."

Ngao Minh bật cười mấy tiếng, mắt đã đỏ ngầu lên, "Cửu Dao huynh thế này là... không muốn uống, hức, uống cùng ta chứ gì? Uống rượu không uống đến lúc lăn quay... hức, không phải quy củ của Long tộc."

Cửu Dao nhìn ánh mắt trợn trừng của Ngao Minh, thật ra y muốn chuốc cho Ngao Minh ngã lăn xuống gầm bàn cũng chẳng có gì khó, chỉ e hạ gục một Ngao Minh, thì Long tộc càng không để y đi thẳng mà ra khỏi doanh trướng.

Phịch! Ngao Minh lại khui một vò rượu nữa, xách đến trước mặt y, "Cửu Dao huynh, mời."

Cửu Dao bất đắc dĩ đành đưa tay ra, chợt một ống tay áo đen tuyền đã chắn trước mặt y, đón lấy vò rượu. Ngao Minh ngẩn người, Cửu Dao cũng sững sờ, Ứng Trạch bưng vò rượu quay sang tâu với Phù Lê tiên đế ngồi phía trên, "Đế quân, mạt tướng chợt nhớ ra, chiều nay phải tới do thám doanh trướng của Ma tộc nên không kịp chào hỏi Cửu Dao sứ quân, không biết có thể cho mạt tướng cáo lui trước, dẫn sứ quân đi sắp xếp chỗ nghỉ được chăng?"

Phù Lê tiên đế cau mày nhìn Ứng Trạch, "Thôi được, ngươi cùng tiểu phụng hoàng lui xuống trước đi." Lại liếc sang Cửu Dao, "Khi nào về thiên đình phục lệnh, thay bản tọa chuyển lời tới Ngọc đế, Ứng Trạch là thuộc hạ

https://thuviensach.vn

của ta, nếu hắn có gì sai sót, đều do ta dung túng mà ra. Nếu gặp lão gà rừng, cũng chuyển lời hộ ta, bảo hắn phải hết sức bảo trọng, lỡ như thành gà rán trên bàn ăn của Ma tộc, bản tọa nhất định sẽ đau khổ nhớ thương hắn lắm."

2

Lui ra khỏi doanh trướng, Cửu Dao mới thở phào nhẹ nhõm, chân thành cảm ơn Ứng Trạch, "Ứng Trạch tướng quân, đa tạ."

Ứng Trạch phóng mắt nhìn ra phía trước, dửng dưng đáp, "Cửu Dao sứ quân không cần khách khí."

Cửu Dao mỉm cười, "Trong quân doanh, tướng quân là cao nhất, cứ gọi thẳng tên tại hạ cũng được."

Ứng Trạch vẫn dửng dưng, "Ừm." Ánh mắt vẫn nhìn ra phía trước, sải bước đi thẳng, chẳng buồn nhìn Cửu Dao.

Cửu Dao cười cười, vẻ không để tâm, đi theo hắn.

Doanh trướng nơi Ứng Trạch ở cách đại trướng bày tiệc rượu không xa, chỉ to hơn trướng của các thiên tướng và binh lính cạnh đó đôi chút, trước trướng cắm một cột cờ, lá cờ đỏ rực thêu hình một con ứng long đang dang cánh vút lên, bay phần phật trong gió.

Ngoài trướng không có thân binh canh giữ, Ứng Trạch vén màn bước vào, Cửu Dao cũng theo sau, trong trướng chẳng hề có vách ngăn, thoáng nhìn đã bao quát hết. Chỉ có một án thư, một sa bàn, một giá gỗ để treo khôi giáp và binh khí, góc trướng trải một đệm làm giường ngủ.

Ứng Trạch bước tới bên án thư, "Tất cả thư tín đều ở đây, sứ quân cứ thoải mái tra xét. Chỉ có chồng văn thư quân báo này không xem được,

https://thuviensach.vn

nhưng Phù Lê đế quân hoặc những đồng liêu khác đã xem qua, đều có thể làm chứng cho mạt tướng."

Cửu Lăng nói, "Tướng quân hiểu lầm rồi..." Nhìn gương mặt trơ trơ như đá của Ứng Trạch, y chợt thấy bí từ, suýt nữa đã không thể uyển chuyển nói tiếp, "Chỉ là... thiên đình sợ lời đồn gây ảnh hưởng nên phái tiểu tiên đến, coi như là hỗ trợ tướng quân một tay..."

Ứng Trạch cắt lời y, "Sứ quân không cần nói tránh làm gì, ta biết sứ quân tới là để điều tra ta. Xưa nay ta không làm gì không phải với thiên đình nên cứ thoải mái tra xét."

Cửu Dao vội nói, "Tại hạ tin vào sự trong sạch của tướng quân."

Ứng Trạch lạnh lùng nhìn y, "Sự trong sạch của ta không cần người khác tin tưởng."

"…" Cửu Dao nhất thời chẳng biết nói sao, đành cười gượng.

Ứng Trạch rung chiếc chuông nhỏ trên án, lát sau, hai binh sĩ Long tộc hì hụi khiêng một chiếc giường bước vào trướng. Ứng Trạch chắp tay sau lưng, nhìn Cửu Dao, "Trong quân ngũ đồ đạc rất đơn sơ, sứ quân nghỉ tạm vậy."

Cửu Lăng ngây người, "Ứng Trạch tướng quân, sao tại hạ có thể ở trong trướng của chủ soái được? Chuyện này... thực có phần bất tiện, xin cứ tìm đại một căn trướng nhỏ để tại hạ ở là được rồi."

Ứng Trạch nhướng mắt, "Ở cùng với bản tướng càng tiện cho sứ quân tra xét." Đoạn xua tay ra hiệu cho hai binh lính khiêng giường tới góc đối diện với tấm đệm.

Cửu Dao đành cười khổ, đúng lúc này, một binh sĩ chợt xông vào doanh trướng nhanh như tên bắn, "Tướng quân! Tướng quân! Tên Tham Kỳ kia

https://thuviensach.vn

đang ở bên ngoài khiêu chiến."

Ứng Trạch biến sắc, vội cầm kiếm đi thẳng ra ngoài trướng.

Cửu Dao theo Ứng Trạch cưỡi lên tầng mây, chớp mắt đã đến trước cửa doanh trại cách đó cả trăm dặm, trên đỉnh núi đối diện ngùn ngụn sương mù, chỉ có một tên tiểu ma đang nhảy nhót trên đám mây đen. Tiểu ma thân cao chưa đầy năm thước, trên đầu có một chiếc sừng, hình dạng rất xấu xí khiến Cửu Dao không khỏi kinh ngạc, lẽ nào ma tướng Tham Kỳ đỉnh đỉnh đại danh trong Ma tộc lại như vậy sao?

Chỉ thấy tên tiểu ma kia vươn cổ ra mắng Ứng Trạch, "Ứng Trạch, đồ rùa rụt cổ nhà ngươi. Chần chừ lần lữa, không dám ứng chiến. Bệ hạ của chúng ta đợi phát sốt ruột, đã bãi giá về động phủ rồi. Chỉ để lão tử ở đây chuyển lời cho ngươi, bảo đám thiên binh thần tướng vô tích sự các ngươi mau quy hàng đi. Trong đám người hầu kẻ hạ ở động phủ của bệ hạ chúng ta, còn thiếu một chân bưng bô tiểu đêm, niệm giao tình ngày trước, có thể dành riêng chỗ đó cho ngươi."

Quảng Ân, tỳ tướng của Ứng Trạch giận đến dựng ngược cả vảy, giơ tay giáng một luồng sét xuống, tiểu ma kia nhảy dựng lên kêu oai oái, đuôi xịt khói quay đầu chạy thẳng, miệng không quên gào lên, "Thiên binh thiên tướng ỷ mạnh hiếp yếu. Thiên binh thiên tướng ỷ mạnh hiếp yếu."

Quảng Ân dựng đứng râu tóc, tâu với Ứng Trạch, "Tướng quân, xin người cho đánh. Cứ đánh thẳng tới bứng luôn sào huyệt của Tham Kỳ đi."

Ứng Trạch quay người lại, buông ra hai tiếng, "Về trại."

Quảng Ân rung rung râu toan lên tiếng, song liếc sang Cửu Dao bên cạnh, giận đến tái xanh mặt mày, ráng nuốt câu định nói xuống, về đến trước doanh trướng, cuối cùng không nhịn được cắm phập trường đao trong tay xuống đất, "Tướng quân, thuộc hạ không hiểu. Vì sao tướng quân luôn

https://thuviensach.vn

né tránh Tham Kỳ? Như vậy há chẳng phải khiến kẻ nào đó muốn do thám càng sinh nghi, tự giơ thóp ra cho người ta nắm ư?"

Cửu Dao đút tay trong ống tay áo đứng một bên, không hề để tâm, như thể kẻ Quảng Ân đề cập không phải là mình vậy.

Ứng Trạch chỉ đáp ngắn gọn, "Đó là kế dụ địch."

Quảng Ân tím mặt cao giọng, "Dù phía trước có mười vạn ma binh mai phục, lẽ nào chúng ta lại sợ hãi?"

Ứng Trạch làm thinh không đáp, vén rèm bước vào trướng.

Sắc mặt Quảng Ân từ xanh đổi sang tím, từ tím lại thành xanh, cuối cùng giậm chân thật mạnh, rút phăng đao ra, rảo bước đi thẳng.

Cửu Dao bước vào trướng, chỉ thấy Ứng Trạch ngồi bên án thư, trong tay mân mê một vật, trầm mặc không nói. Y bước tới trước án, khẽ thở dài, "Tại hạ có mấy lời, mong tướng quân đừng trách. Trước đây tại hạ vẫn luôn nghi hoặc trong lòng, tướng quân tính tình cương trực, hành sự lỗi lạc, vì sao lại nảy ra những lời đồn đại nhảm nhí lan truyền đến thiên đình, khiến tại hạ phải gánh lấy nhiệm vụ tệ hại này. Nhưng qua chuyện vừa rồi, tại hạ mới hiểu, điều tiếng thị phi ấy nảy ra đích xác là có nguyên nhân cả."

Ứng Trạch đến mi mắt cũng chẳng buồn động đậy, "Chuyện vừa rồi, sứ quân cứ việc bẩm lên thiên đình."

Cửu Dao khẽ cau mày, "Tại sao tướng quân không chịu nói rõ nguyên do?"

Ứng Trạch bực bội ngẩng lên, "Có nói họ cũng không tin."

"Tướng quân không thổ lộ, sao biết họ không tin?" Cửu Dao nói, "Ít ra cũng có ta tin."

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch cau mày nhìn y chốc lát rồi lại dời mắt đi, gượng gạo cất lời, "Tên tiểu ma vừa rồi, vốn không phải thuộc hạ của A Mộc. A Mộc trọng hình thức, phải là kẻ tướng mạo đường đường, vẻ ngoài sáng sủa, hắn mới chịu thu làm thuộc hạ. Tên tiểu ma kia mạo xưng là thuộc hạ của A Mộc khiêu chiến, nhất định có vấn đề."

Cửu Dao phân vân hỏi, "A Mộc mà tướng quân nói, có phải... Tham Kỳ?"

Giải thích như Ứng Trạch quả rất dễ khiến người ta hiểu lầm - gọi tên húy của Tham Kỳ thân mật như vậy, lại có vẻ rất hiểu tính tình của hắn, rõ ràng quan hệ không đơn giản.

Ứng Trạch đáp, "Tham Kỳ là cái tên mà thiên đình dùng để gọi hắn, tên thật hắn là Ứng Mộc."

Cửu Dao thăm dò, "Hắn và tướng quân là..."

Ứng Trạch nhét vật vẫn mân mê trong tay vào ngực áo, "Hắn là huynh đệ của ta. Hiện giờ trong tam giới chỉ còn lại hai con ứng long, là ta và hắn."

Cửu Dao nhớ lại lúc vừa tới long doanh, đứng trên mây từng trông thấy một con ứng long bay về phía ma doanh.

Thì ra đó không phải Ứng Trạch, mà là Tham Kỳ. Thứ mà Ứng Trạch mân mê trong tay nãy giờ là một chiếc răng, Cửu Dao nghe nói, Long tộc sẽ tặng chiếc răng vừa thay ra cho người quan trọng nhất đối với mình. Chủ nhân của chiếc răng kia, hẳn cũng là Tham Kỳ.

Tối đó, Cửu Dao trải bản tấu trình lên thiên đình ra, chỉ viết đơn giản một câu, tạm chưa phát hiện điều gì bất thường.

https://thuviensach.vn

Chuyện hôm nay cùng những lời Ứng Trạch nói với y, y không định bẩm lên thiên đình, nếu trình lên, chỉ càng khiến Ứng Trạch bị nghi ngờ nhiều hơn. Cửu Dao cảm thấy xử trí như vậy là thỏa đáng nhất, vì y làm chân giám sát này, không phải nhằm định tội Ứng Trạch, mà để một vị tướng quân của thiên đình khỏi phải chịu oan uổng.

Bản tấu hóa thành một luồng kim quang bay về phía thiên đình, Cửu Dao ngáp dài bước vào trướng, thấy Ứng Trạch đã nới lỏng áo ngoài, ngồi bên tấm đệm, chừng như sắp đi nghỉ. "Đúng rồi, sứ quân muốn tắm không? Ta đã sai người chuẩn bị nước, có điều nơi này không có nước sạch."

Cửu Dao bước tới bên giường, phủi phủi áo, "Đa tạ, hôm nay tại hạ lười quá, để hôm sau tính vậy." Đoạn búng ngón tay, tấm đệm trải trên giường liền bay xuống đất, "Tại hạ thấy nằm dưới đất rộng rãi thoải mái hơn, tướng quân không ngại chứ?" Dứt lời vén chăn nằm xuống.

Hàng mi Ứng Trạch khẽ động, cũng ngả người nằm xuống đệm, minh châu gắn trên nóc trướng dùng để chiếu sáng tự động rơi vào một chiếc túi đen dày, không lọt sáng, trong trướng tối om.

Cửu Dao đang mơ màng chuẩn bị thiếp đi, chợt nghe Ứng Trạch nói, "Sứ quân không giống phụng hoàng cho lắm."

Cửu Dao ngạc nhiên, lại nghe Ứng Trạch nói tiếp, "Ta cho rằng phụng hoàng đều hoa hòe hoa sói, còn mắc bệnh sạch sẽ, vậy mà sứ quân lại không tắm rửa."

Cửu Dao không nhịn được phá lên cười, "Không phải phụng hoàng nào cũng hoa hòe hoa sói, tại hạ là thanh phụng, màu lông đơn thuần hơn. Bản tộc có rất nhiều phụng hoàng, thể nào chẳng có một vài con lười biếng ở bẩn, ví như tại hạ đây."

Ứng Trạch "ồ" một tiếng, lát sau lại nói, "Sứ quân uống rượu rất khá."

https://thuviensach.vn

Cửu Dao đáp, "Gia phụ mê rượu, cũng rất giỏi cất rượu, nên từ khi vừa ra khỏi vỏ, cuộc đời tại hạ đã trôi qua trong men rượu rồi. Tuy rượu của Phụng tộc không cay nồng như Long tộc, nhưng ngày qua ngày, đối với tại hạ bây giờ, uống rượu cũng chẳng khác nào uống nước."

Ứng Trạch lại "ồ" lên một tiếng, lát sau mới tiếp, "Ta chưa từng uống rượu của Phụng tộc."

Cửu Dao cười, "Đợi khi chiến sự kết thúc, tại hạ sẽ mời tướng quân uống rượu."

Trong bóng tối, chỉ nghe Ứng Trạch "Ừm" một tiếng rồi không nói gì nữa. Cửu Dao vẫn giữ nụ cười trên môi một hồi lâu.

Xem ra Ứng Trạch cũng chẳng phải hạng rồng khó gần, chẳng qua vì không giỏi ăn nói nên thường bị hiểu lầm mà thôi.

3

Cửu Dao sống trong doanh trướng Long tộc, chớp mắt đã hơn một tháng.

Hơn một tháng nay, tấu sớ của y gửi về thiên đình tờ nào như tờ nấy, vẫn là -

không có gì khác thường, không có gì khác thường, không có gì khác thường...

Lúc Ứng Trạch ra trận, y cũng theo bên cạnh. Cửu Dao không giỏi đánh trận, nhưng vẫn có thể giúp vài việc vặt vãnh như trị thương, dùng pháp thuật kiềm chế trận thế, hoặc khi các long tướng phun sét nhả sương hàng ma phục quái thì ở bên cạnh phụ thổi gió. Cứ thế cứ thế, các thuộc hạ của Ứng Trạch cũng quên khuấy tên "giám sát sứ" này là người do thiên đình

https://thuviensach.vn

phái tới tìm cách nắm thóp tướng quân, chỉ coi y như một trợ thủ vạn năng, đằng này bị thương, đằng kia bị phá, không tìm thấy trận hình trận nhãn do Ma tộc bày ra... mỗi khi xảy ra những chuyện đó, họ đều nối nhau tới tìm Cửu Dao. Hết chuyện này qua chuyện khác cứ ùn ùn tìm đến, nhưng Cửu Dao chỉ có một mình, đám thiên binh đành xếp hàng đợi, đợi đến sốt ruột, bèn than thở với Ứng Trạch, "Tướng quân, mấy chuyện vụn vặt thế này nhiều quá, một mình Cửu Dao sứ quân không làm xuể, hay là xin với thiên đình cử thêm mấy người nữa đi."

Ứng Trạch đanh mặt không đáp còn Cửu Dao chỉ đứng bên cười.

Trong hơn một tháng này, Ứng Trạch và Tham Kỳ đã giao chiến ba lần.

Tham Kỳ và Ứng Trạch tuy không phải thân huynh đệ nhưng khi biến thành ứng long còn giống nhau hơn cả ruột rà. Điều khiến Cửu Dao kinh ngạc nhất là, mỗi lần Tham Kỳ xuất hiện trên chiến trường, tuy toàn thân đằng đằng hắc khí, nhưng chẳng có bao nhiêu ma khí, trái lại khí tức rất giống với Ứng Trạch. Nếu như Tham Kỳ trà trộn vào doanh trướng, có lẽ chẳng mấy ai phân biệt được.

Còn may, khi biến thành người, Tham Kỳ và Ứng Trạch trông khác hẳn nhau. Ứng Trạch khôi ngô hơn Tham Kỳ đôi chút, tướng mạo cũng kiên nghị trầm ổn hơn, Tham Kỳ vẫn còn dáng vẻ của một thiếu niên, mày mắt đầy vẻ ngạo nghễ, phong mang bức người.

Khi hai ứng long giao thủ, Tham Kỳ luôn quát mắng, vừa đánh vừa chế giễu, nói Ứng Trạch là chó canh cửa, lừa kéo cối của thiên đình. Ứng Trạch chẳng nói nửa lời, chỉ chăm chú đánh, song Cửu Dao chứng kiến lại lo lắng không yên. Chỉ cần tinh minh một chút cũng nhận ra, Ứng Trạch và Tham Kỳ ra tay đều nương nhẹ, không có vẻ gì là liều mạng trên chiến trường, mà chỉ như giao đấu để tranh hơn thua, đặc biệt Ứng Trạch còn lộ thái độ nhường nhịn rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Nhưng trên chiến trường, tiên và ma phải thực sự chém giết nhau.

Ứng Trạch làm như vậy, dù Cửu Dao giúp hắn che đậy với thiên đình, thì các tướng lĩnh trong quân doanh Long tộc cũng không dung tha.

Quả nhiên, Ứng Trạch lại vừa kết thúc một trận đánh từ sáng đến chiều với Tham Kỳ, liền bị truyền đến vương trướng của Phù Lê tiên đế.

Chuyện này thuộc về sự vụ trong quân, Cửu Dao không thể tham dự đành ở lại trong trướng.

Mãi đến nửa đêm Ứng Trạch mới về, tuy ngoài mặt không tỏ vẻ gì, nhưng bước chân lại nặng nề hơn bình thường. Cửu Dao muốn thăm hỏi hoặc khuyên giải, nhưng cảm thấy không phù hợp cho lắm, nên không lên tiếng. Trầm mặc hồi lâu, Ứng Trạch đột nhiên nói, "Ta sẽ khuyên A Mộc quy hàng."

Cửu Dao cau mày, ánh mắt Ứng Trạch đầy kiên định, "Ta biết, sứ quân đã che giấu thiên đình hộ ta. Nhưng ta không cần giấu giếm, ta sẽ khuyên A Mộc quy hàng thiên đình, nếu không thành công, ta chấp nhận lên trảm long đài."

Cửu Dao thở dài, "Tướng quân là tiên, hắn là ma, nếu hắn muốn quy thuận thiên đình thì đã làm từ lâu rồi. Hiện giờ tướng quân muốn khuyên nhưng hắn chưa chắc chịu nghe. Việc gì..."

Việc gì phải đặt cả tính mạng bản thân vào một chuyện chưa chắc đã thành công?

Câu này, y không nói ra miệng.

Chiểu theo pháp luật thiên đình thì Ứng Trạch không thể coi là oan uổng, hắn đích thực nương tay với Tham Kỳ hết lần này sang lần khác, nên mới khiến cuộc chiến này lần lữa nhùng nhằng khó phân thắng bại. Một bên

https://thuviensach.vn

là tiên một bên là ma, không thể dung hòa, sớm muộn không phải ngươi chết thì là ta vong, sao còn dây dưa như thế?

Cửu Dao không hiểu nổi.

Ứng Trạch chỉ đáp gọn, "A Mộc là huynh đệ của ta."

Cửu Dao không thể không hỏi, "Lẽ nào tướng quân cho rằng, sự thái bình trong sạch của tam giới không thể so với tình huynh đệ của hai người?"

Ứng Trạch cụp mắt xuống, "Hai chuyện này không giống nhau, không so sánh được."

Cửu Dao chẳng biết nói gì nữa.

Ứng Trạch lại ngước lên nhìn y, "Sứ quân không có huynh đệ nên không hiểu."

Cửu Dao đáp, "Trong tam giới, chỉ cần không phải ma vật, thì đều là bạn của tại hạ."

Ứng Trạch nói, "Đó là giao tình qua loa thôi, không phải bằng hữu, huynh đệ thực sự."

Cửu Dao có phần nực cười, bằng hữu còn phân ra thật giả nữa ư?

Ứng Trạch lắc đầu, "Thần tiên như sứ quân, thoạt nhìn có vẻ như đối tốt với tất cả, thật ra rất khó kết giao, sứ quân không hiểu thế nào là bằng hữu thực sự đâu."

Cửu Dao cứng họng. Y tự xét mình rất ôn hòa, đối đãi với người không phân thân sơ, hễ gặp mặt đều tươi cười gật đầu, ai ai cũng là bằng hữu. Nhưng theo lời Ứng Trạch, dường như y lại rất hời hợt. Tộc loại khác nhau,

https://thuviensach.vn

tiêu chuẩn cũng khác biệt. Cửu Dao tự biết, đã đến nước này, mình không khuyên nổi Ứng Trạch nữa. Đành mặc hắn tùy nghi.

Đêm hôm sau, y thấy Ứng Trạch thu thập tay nải, lẻn ra khỏi doanh trướng.

Y biết Ứng Trạch đi khuyên Tham Kỳ đầu hàng. Cửu Dao nhìn màn trướng thở dài, chợt bức màn khẽ động, Ứng Trạch thình lình bước vào, hắn ôm tay nải, rút trong ngực áo ra một chiếc răng rồng, trao cho Cửu Dao. "Nhờ sứ quân giữ giúp ta, tướng ấn của ta đặt trong hộp trên án, nếu ta không về được..."

Cửu Dao nhếch môi, nhận lấy chiếc răng, "Nếu tướng quân không về, tại hạ sẽ bẩm lên thiên đình, tướng quân chỉ là suy nghĩ quá cứng nhắc, không phải phản đồ."

Ứng Trạch nhìn vào mắt y, chân thành thốt lên hai tiếng, "Đa tạ." Đoạn ôm tay nải bước ra khỏi trướng.

Tang tảng sáng ỨngTrạch quay về, trong tay không còn tay nải, vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ, nhưng ánh mắt thấp thoáng vẻ hưng phấn. Cửu Dao trả lại chiếc răng cho hắn, "Xem ra tướng quân đã khuyên hàng thành công."

Ứng Trạch nhận lấy nhét vào ngực áo, xoa tay, "Chưa, có điều ta thấy cũng chẳng lâu nữa đâu. Ngày mai A Mộc hẹn gặp ta dưới Âm Sơn. Cứ như hắn nói thì đã đồng ý rồi."

Tuy Ứng Trạch nói vậy song Cửu Dao lại thấy chưa chắc, dựa trên biểu hiện trước đây thì Tham Kỳ không khoan hậu nhẫn nhịn như Ứng Trạch, trái lại còn không phục trời không phục đất, tự do phóng khoáng, vô cùng xem thường việc Ứng Trạch giữ một chức quan nhỏ trên thiên đình. Tuy hắn không phải kẻ cầm đầu Ma tộc, nhưng rõ ràng cũng chẳng tuân theo

https://thuviensach.vn

hiệu lệnh của kẻ cầm đầu. Hắn gần như không có khả năng quy hàng thiên đình.

Song Cửu Dao không tiện nghi ngờ nhiều, chỉ nhắc nhẹ một câu, "Tướng quân có thể thuyết phục hắn bớt phóng túng, quy thuận thiên đình sao? Vậy là quá tốt rồi."

Ứng Trạch thở dài, "Quy thuận thiên đình e rằng không phải ngày một ngày hai mà được, chỉ cần hắn chịu rời khỏi ma doanh là tốt rồi."

Dứt lời hắn quay đi, rõ ràng không muốn nói với Cửu Dao thêm nữa. Cửu Dao cũng không tiện hỏi thêm, đành nói, "Chỉ cần ma doanh chịu để hắn đi thì tốt quá."

Ứng Trạch quả quyết, "Nếu A Mộc muốn đi thì chẳng kẻ nào ngăn được."

Đến nửa đêm, đột nhiên lại có tin chiến báo khẩn cấp, thủ lĩnh Ma tộc cùng một toán quân tinh nhuệ đã đột phá phòng tuyến của thiên binh đánh thẳng lên thiên đình, Phù Lê tiên đế dẫn mấy chục vạn binh mã đuổi theo tăng viện. Long doanh tại nhân gian giới này tạm thời do Ngao Minh nắm quyền. Ngao Minh lập tức thăng trướng điểm binh, chọn hai mươi vạn thiên binh chủ động đột kích ma doanh, đập tan khả năng Ma tộc tăng viện cho toán quân đánh lên thiên đình. Binh mã do Ứng Trạch chỉ huy đã bị Ngao Minh phân chia mất quá nửa, chỉ còn lại năm vạn binh, Ngao Minh lại giao cho Quảng Ân, phó tướng của Ứng Trạch thống lĩnh, sai y trấn thủ một dải Vân Lĩnh, Âm Sơn, nếu có Ma tộc chạy trốn thì chặn đầu tiêu diệt.

Sau cùng, Ngao Minh bảo Ứng Trạch, "Ứng huynh dẫn một vạn binh mã ở đại doanh chờ lệnh."

Ứng Trạch cúi mặt nhìn xuống, "Được."

https://thuviensach.vn

Ngao Minh đứng dậy, "Ứng huynh, an bài như vậy không phải ta sỉ nhục huynh, vùng vân lĩnh âm sơn là địa bàn của Tham Kỳ, trận chiến này không như mọi khi, không thể kéo dài được."

Ứng Trạch gật đầu, "Ta hiểu."

Gương mặt Ngao Minh thoáng vẻ bất nhẫn, Cửu Dao cau mày nhìn sa bàn trong trướng, "Chiến sự tại long doanh, bản quân vốn không có tư cách xen vào, nhưng xin Ngao điện hạ đừng trách bản quân nhiều chuyện, vùng Vân Lĩnh tập trung khá đông ma binh, Tham Kỳ lại kiêu dũng, nơi đó chướng khí dày đặc, tiện thu liễm khí tức, rất dễ phục kích, nếu Quảng Ân tướng quân đem thêm nhiều binh mã, chẳng phải càng ổn thỏa hơn sao?"

Ngao Minh khoanh tay đáp, "Cửu Dao tiên quân không hiểu về chiến lực của Long tộc rồi."

Quảng Ân tướng quân cũng cười nói, "Không sai, năm vạn quân còn e quá nhiều. Đối phó với đám tiểu ma đó, một vạn quân là đủ rồi."

Cửu Dao liếc Ứng Trạch, thấy hắn vẫn lặng thinh, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Ngao Minh và Quảng Ân dẫn quân rời đại doanh, cả doanh trại trống không, Cửu Dao đứng cạnh trướng, đưa mắt nhìn theo lớp lớp bụi trần dưới vó ngựa thiên binh xa dần, lòng cứ thấy chênh chao. Y trở vào doanh trướng, chỉ thấy Ứng Trạch đứng trước sa bàn, đôi mày nhíu chặt, mắt nhìn chằm chằm sa bàn đến xuất thần.

Cửu Dao hỏi, "Có phải tướng quân cũng thấy không ổn?"

Ứng Trạch trầm mặc hồi lâu mới đáp, "A Mộc đã nhận lời ta sẽ không xuất binh nữa, chắc không sao."

https://thuviensach.vn

Cửu Dao nhướng mày, "Lỡ Tham Kỳ nói không giữ lời..." Quảng Ân và năm vạn binh mã, có lẽ không phải đối thủ của Tham Kỳ.

Ứng Trạch ngẩng phắt lên, lạnh lùng đáp, "A Mộc sẽ không như vậy đâu."

Lần đầu tiên, Cửu Dao tỏ vẻ nghiêm nghị, "Thân là giám sát sứ, bản quân cần nhắc nhở tướng quân, giữa thái bình của tam giới và tình nghĩa cá nhân, bên nào nặng bên nào nhẹ, phải phân định rạch ròi."

Ứng Trạch quay người rời khỏi trướng, không nói lời nào.

4

Tối hôm đó, Cửu Dao cầm bản tấu trình lên thiên đình, do dự không quyết.

Theo lý, y phải bẩm báo biểu hiện của Ứng Trạch lên thiên đình, nhưng một khi trình lên, chỉ e Ứng Trạch sẽ lập tức bị bắt về thẩm vấn, Tham Kỳ nhất định sẽ giao phong chính diện với Quảng Ân và năm vạn thiên binh, Quảng Ân ắt bại, Ngao Minh và hai mươi vạn thiên binh trước sau đều có địch, khả năng thắng cũng rất nhỏ. Phía thiên đình nhất thời không thể cắt binh lực tăng viện, cả chiến cuộc sẽ bị liên lụy.

Báo hay không báo?

Cửu Dao gập bản tấu lại, thở dài, chợt thấy màn trướng vén lên, Ứng Trạch mất mặt nửa ngày nay bước vào, tay xách một vò rượu, đưa mắt nhìn bản tấu trong tay Cửu Dao. "Sứ quân không cần che giấu cho ta, cứ bẩm lên trên đi.

Trước đây sứ quân giúp đỡ ta rất nhiều, Ứng Trạch vô cùng cảm kích."

https://thuviensach.vn

Thấy Cửu Dao trầm ngâm không nói, Ứng Trạch ngồi xuống trước mặt y, rót một bát rượu lớn, ực một hơi uống cạn, "Trước đây sứ quân từng hỏi ta, thái bình của tam giới và tình nghĩa huynh đệ, bên nào nặng bên nào nhẹ. Thật ra vấn đề này ta không trả lời được."

Cửu Dao cau mày, Ứng Trạch lắc lắc chén rượu, "Chẳng giấu gì sứ quân, ngày ấy ta đầu nhập thiên đình, chẳng phải mong thái bình cho tam giới, mà chỉ muốn ta và A Mộc có thể sống cuộc sống tốt đẹp nhất thôi."

Ứng Trạch lại uống cạn một bát rượu, thản nhiên tiếp, "Sứ quân biết đấy, vì ta và A Mộc là ứng long."

Cửu Dao trầm mặc, ứng long là một chi riêng trong Long tộc, hình dạng khác hẳn những con rồng khác, là thần hay là ma, xưa nay vẫn còn nghị luận. Ứng Trạch cười khổ, "Ngay cả đồng tộc cũng đề phòng chúng ta. Nói ứng long chúng ta khát máu hung tàn, không qua lại với chúng ta."

Cửu Dao nín lặng lắng nghe, nghe Ứng Trạch kể lại thời thơ ấu của mình và Ứng Mộc, không có một người bạn nào khác chơi cùng, trưởng thành trong gian khổ, bất kể làm bao nhiêu chuyện, cũng không được tôn kính như những con rồng khác. "Ta đầu nhập thiên đình làm quan, chỉ muốn chứng minh rằng, tấm lòng ứng long còn chính trực hơn ai hết. Chúng ta không đáng sợ như lời đồn đại." Ứng Trạch siết chặt bát rượu, "Nhưng ta làm như vậy, cuối cùng lại đánh mất nốt huynh đệ duy nhất của mình."

Ứng Trạch kể, hắn và Ứng Mộc khác nhau, Ứng Mộc xưa nay không quan tâm cái nhìn của người khác, chỉ cần bản thân thoải mái là được, còn mắng hắn lên thiên đình làm chó săn. "Nói thật lòng, đến nước này rồi, ta vẫn không hiểu mình làm vậy là đúng hay sai. Nếu ta không đầu nhập thiên đình, có lẽ A Mộc sẽ không hòa mình với đám ma vật đó. Ta thật không biết nên làm sao mới phải nữa."

https://thuviensach.vn

Cửu Dao chỉ biết than thở, nếu đổi thành Ứng Trạch, y hẳn cũng chẳng biết làm sao mới phải. "Trước đây ta không hiểu tình nghĩa giữa Ứng Mộc và tướng quân, vì... Tướng quân lúc trước nói rất phải, ta chưa từng có một hảo bằng hữu, hảo huynh đệ nào như Ứng Mộc."

Rồng và phụng tộc loài khác nhau, tập tính cũng khác hẳn. Trong Phụng tộc, giữa phu thê phụ tử huynh đệ tỉ muội với nhau vẫn vô cùng lịch thiệp, phụng hoàng đến tuổi rời tổ, đều phải tự bay đi tu luyện, tự mở động phủ, sống một mình, không chung đụng cùng ai.

Cửu Dao từ năm mười tuổi đã sống một mình, trừ sư phụ dạy tiên pháp lễ nghi ra, ngay cả đồng tộc cũng ít tiếp xúc, đến ba trăm tuổi nhậm chức Phụng quân, chỉ quản lý sự vụ trong tộc, mỗi khi gặp các tiên hữu trên thiên đình, cũng chỉ đàm thiên luận đạo uống trà đánh cờ, những loại giao tình bá vai bá cổ, xưng huynh gọi đệ, thậm chí cùng ăn cùng ở như Long tộc, y chưa từng tiếp xúc, cũng chưa bao giờ tưởng tượng ra. Song hiện giờ y lại thấy mình đã cảm nhận được đôi chút. Chính vì vậy, y mới thốt ra lời mà trước đây y không bao giờ nói, "Tuy ta vẫn chưa thể hoàn toàn thông cảm với tướng quân, nhưng cũng biết tướng quân khó mà chọn lựa. Chi bằng cứ tùy tâm đi. Làm vậy dù đúng hay sai, về sau cũng đỡ phần hối hận."

Ứng Trạch chăm chú nhìn y, đột nhiên bưng vò rượu rót đầy một chén, đẩy đến trước mặt y, "Đa tạ. Nhưng qua cuộc trò chuyện hôm nay, sứ quân đã là bằng hữu thứ hai của Ứng Trạch ta, sau A Mộc rồi."

Cửu Dao tươi cười cầm bát rượu lên, một hơi uống cạn, "Tướng quân là vị hảo hữu đầu tiên mà tại hạ thật lòng đối đãi, tại hạ càng nên kính tướng quân."

Ứng Trạch đứng đậy, "Ta đi tìm Ứng Mộc, nhất định phải khiến hắn rời khỏi ma doanh."

https://thuviensach.vn

Cửu Dao cũng đứng dậy, bao lời muốn nói ra đến miệng, lại chỉ biến thành bốn chữ, "Nhớ phải cẩn thận."

Sau này, mỗi khi hồi tưởng lại chuyện đó, Cửu Dao luôn cảm thấy, bốn chữ này chẳng những không hợp tình hợp cảnh cho lắm, mà còn dự báo trước kết cục.

Kết cục bất hạnh bị y nói trúng, Tham Kỳ hẹn gặp Ứng Trạch, là một cái bẫy. Ứng Trạch không tin Tham Kỳ lại gạt mình, không hề phòng bị đưa đầu vào tròng, uống chén rượu đã bỏ thuốc mê do Tham Kỳ đưa đến. Tham Kỳ vẫn nương tay với Ứng Trạch, không tổn thương cọng tóc nào của hắn, song Quảng Ân và năm vạn thiên binh lại gặp mai phục, gần như toàn quân bị diệt, Ngao Minh trước sau đều gặp địch, binh lính dưới trướng cũng tổn hao rất nhiều, may sao Ứng Trạch sau khi tỉnh lại kịp kéo tới cứu viện, thân thụ trọng thương mới giữ được mạng cho Ngao Minh. Mục đích của Tham Kỳ là nhân việc này buộc Ứng Trạch ly khai thiên đình, cũng như Ứng Trạch muốn khuyên hắn ly khai ma doanh vậy. Khi Ứng Trạch tỉnh lại, phát hiện khắp rừng núi đều 1à xác thiên binh thiên tướng, tràng cười của Tham Kỳ trước lúc hắn hôn mê vẫn còn văng vẳng bên tai. "Ứng Trạch, dù ngươi không phản, thiên đình cũng sẽ tính sổ với ngươi. Sinh ra đã không cùng đường với chúng, việc gì uốn gối cầu toàn? Nòi giống ứng long phải không phục trời không phục đất, mặc sức tung hoành giữa tam giới, tự do tự tại mới đúng."

5

Phù Lê tiên đế từ chiến trường Nam Thiên môn quay về, đích thân xử lý chuyện này. Ứng Trạch tuy mang tội thiên tư và tự ý rời bỏ vị trí, song phân phối binh quyền là do Ngao Minh, trách nhiệm lớn nhất không phải ở hắn. Phù Lê tiên đế phán Ứng Trạch phải chịu ba trăm roi trên Khổn Long trang, lập công chuộc tội.

https://thuviensach.vn

Cửu Dao giấu giếm giùm hắn, cũng bị hạch tội biết mà không báo, nhưng y là đặc sứ của thiên đình, long doanh không thể trừng phạt, bèn bẩm báo lên trên.

Từ lúc bắt đầu che giấu cho Ứng Trạch, Cửu Dao đã chuẩn bị tinh thần chịu phạt nên cũng chẳng để tâm, chỉ lo cho Ứng Trạch. Trong lúc cứu Ngao Minh, Ứng Trạch đã bị thương rất nặng, lại bị đòn roi, thân thể khó mà chịu đựng, song hắn không chịu tĩnh dưỡng mà cứ ôm khư khư lấy sa bàn, không ăn không uống không ngủ, vơ hết trách nhiệm vào mình.

Thỉnh thoảng Cửu Dao có khuyên nhủ thì Ứng Trạch lại quay phắt người đi thẳng ra ngoài trướng, không để vào tai. Ra khỏi doanh trướng, hắn thường lên sườn núi gần Vân Lĩnh Âm Sơn nhất, nhìn về hướng ma doanh, trầm ngâm không nói.

Thấy hắn như vậy, Cửu Dao đành bó tay hết cách. Thám tử đưa tin tới, Ma tộc định nhân cơ hội long doanh đại tổn nguyên khí mà tấn công ồ ạt.

Đúng lúc này, Phù Lê tiên đế vì đại cuộc buộc phải đi tăng viện cho Nam Thiên môn lần nữa, điều tứ hải long vương cùng chủ trì cục diện.

Soái trướng điểm binh mã, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với Ma tộc.

Rời khỏi soái trướng, Ứng Trạch đột nhiên bảo Cửu Dao, "Sứ quân có muốn đi cùng ta ra ngọn núi bên đó không?"

Trên sườn núi, Ứng Trạch rút ra một thanh kiếm, "Ta có chuyện muốn nhờ sứ quân."

Gió thổi tà áo choàng đen của hắn cùng vạt áo xanh nhạt của Cửu Dao bay phần phật, giọng Ứng Trạch mênh mang như gió. "Trận chiến tới đây, ta không chắc sẽ thắng được Tham Kỳ đâu."

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên Cửu Dao nghe thấy hắn gọi Ứng Mộc là Tham Kỳ, vẻ mặt Ứng Trạch vẫn lạnh băng như đá. "Tham Kỳ và ta thực lực ngang nhau, ta nắm rõ nhược điểm chiến thuật của hắn, ngược lại hắn cũng vậy. Nếu ta không bị thương, có lẽ còn may mắn thắng được hắn, nhưng hiện giờ... cần sứ quân giúp một tay."

Nói đoạn Ứng Trạch đưa thanh kiếm tới trước mặt Cửu Dao. Kiếm không có vỏ, lấp loáng hàn quang lạnh buốt, sắc bén phi thường. "Thanh kiếm này tên Thiếu Thanh, nếu ta bại thì có lẽ trong cả thiên hạ, chỉ mình nó có thể chế ngự hắn. Ta giao Ứng Mộc cho sứ quân."

Cửu Dao nhận lấy trường kiếm, thấy thân kiếm dài mà nhỏ, cũng không nặng gì cho lắm, tuy hàn quang lấp loáng, song khi sờ vào lại thấy hơi ấm dìu dịu, khiến Cửu Dao càng không sao đoán nổi nó được rèn từ vật liệu gì. Lòng y bỗng vô cớ nảy sinh một nỗi bi ai và thê thiết, y có dự cảm bất tường, nhưng lại không dám nghĩ nhiều. Y thu thanh kiếm lại, quả quyết nói, "Ta nhất định không phụ sự ủy thác của tướng quân."

Trận chiến ấy, trời đất đều nhuốm đỏ màu máu.

Trận chiến ấy, thây xác của thiên binh và Ma tộc chất thành một mạch núi dài ở nhân gian.

Mắt thấy đỏ lòa những máu, cả trời đất nồng nặc mùi máu tanh.

Giữa một trời máu đỏ, chỉ có hai chiếc bóng đen tuyền, không vấy chút máu, dang cánh bay vút lên. Bay đến cuối chân trời đỏ rực hoàng hôn, một con ứng long phun ra một trái cầu sét, con kia khựng lại, không né tránh, bị trúng một đòn rất nặng. Ứng long phun sét sững sờ nhìn thân hình con ứng long kia rơi xuống. "Ứng Trạch, ngươi giở trò gì vậy? Một chiêu này ngươi cũng không tránh nổi ư? Định vờ thụ thương gạt ta hả? Coi ta là đồ ngốc à?" Nói vậy nhưng hắn vẫn nhào xuống theo, toan dùng móng quắp lấy Ứng Trạch đang rơi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, một tiếng phụng gáy thánh thót vút lên, một con phụng hoàng xanh biếc từ trên tầng mây cao lao đến như chớp. Móng vuốt của ứng long khó khăn lắm mới chộp được Ứng Trạch, không kịp phản ứng, trong khoảnh khắc ấy, một thanh kiếm đã cắm ngập vào lồng ngực hắn. Ứng long sững người, móng vuốt đang quắp thân hình Ứng Trạch duỗi ra, Ứng Trạch rơi thẳng xuống dưới, khiến cả dải núi nhuộm hồng màu máu rung lên.

Cửu Dao cảm thấy một luồng chấn lực kinh khủng đánh trúng người mình, thị tuyến mờ dần đi, y chỉ kịp trông thấy một đôi mắt phẫn nộ mà kinh ngạc, so với Ứng Trạch vừa rất giống lại vừa rất khác. Cặp mắt ấy sáng hơn trong hơn, song lại không có vẻ cố chấp mà nhẫn nhịn quen thuộc của Ứng Trạch.

Ứng Trạch từng nói với y, trái tim của ứng long nằm chính giữa lồng ngực, nên ứng long là giống rồng chính trực nhất. Vừa rồi, khi y đâm kiếm vào ngực Tham Kỳ, đích thực đã cảm nhận được nhịp tim đập. Nhịp đập trái tim rồng, trầm ổn mà mạnh mẽ.

Tiếng gầm của ứng long rung trời chuyển đất, càng lúc càng xa xăm.

Cửu Dao khép mắt lại, có lẽ y sẽ tan thành mây khói, may mà vẫn không phụ lời ủy thác.

6

Khanh Dao tỉnh giấc đã là chính Ngọ.

Sau một cơn say, kiếp trước cũng đã trôi qua trong mộng, vầng dương chói chang, mênh mang chiếu rọi nhân gian.

Bên đầm nước là một ngọn núi cao vạn trượng, tên gọi Vân Tung.

https://thuviensach.vn

Vân Tung, ngàn vạn năm trước, ứng long kia từng cầm nó trong tay quét sạch Ma tộc, nào ngờ, hôm nay thế nhân chỉ biết nó là một ngọn núi đá. Kiếm đã thành non, còn chủ kiếm thì sao? Ứng long đội trời đạp đất kia, sớm đã tan theo mây khói, không còn tồn tại trong tam giới.

Mà y ngày nay đứng dưới Vân Tung sơn, kiếp này chỉ là phàm nhân. Tu đạo tu đạo, thành đại đạo, được trường sinh, về thiên đình, rồi sao nữa? Quá khứ trùng trùng thảy hư vô, hiện tại mọi thứ đều là không. Khanh Dao đạp nước lướt qua đầm, lờ mờ cảm thấy một luồng khí tức quen thuộc.

Là khí tức của ứng long. Y bất giác vỗ vỗ lên vách núi, "Vân Tung, ngươi còn nhận ra ta không?"

Vân Tung rúng động, khí tức phụng hoàng của Cửu Dao từ lòng bàn tay y tuôn ra, thấm vào vách núi, hòa cùng khí tức của ứng long. Long tức càng lúc càng trỗi lên mạnh mẽ, chuyện xưa ào ạt đổ về. Nước trong đầm vì Vân Tung chấn động mà dậy sóng, đột nhiên "bùng" một tiếng nổ vang trời, sóng nước rẽ làm đôi, một bóng đen từ dưới đầm lao vút lên.

Khanh Dao mở bừng mắt, chợt rùng mình. Một nam tử áo đen lăng không đứng trên mặt nước, chắp tay sau lưng, nhìn y chằm chằm.

Khanh Dao đứng lặng bên bờ đầm, mơ màng như đang nằm mộng. Đôi mắt đang chăm chú nhìn y kia, so với đôi mắt mà y quen thuộc, rất giống mà cũng rất khác. Trong hơn, sáng hơn nhưng không có cố chấp, không có nhẫn nhịn, thoáng nhìn có thể thấu đáy. Hiện giờ, trong đôi mắt ấy đầy vẻ nghi hoặc.

"Ngươi là ai? Vì sao lại thả bản tọa ra?"

Y nghe thấy giọng mình đáp, "Không biết huynh đài xưng hô thế nào?"

Người kia trả lời, "Ta tên Ứng Trạch."

https://thuviensach.vn

Ứng Trạch, Ứng Trạch, vì sao hắn lại nói mình tên Ứng Trạch?

Hết thảy rối rắm, tạp niệm nảy sinh.

Lời Ứng Trạch từ ngàn vạn năm trước chợt văng vẳng bên tai: "Ta giao Ứng Mộc cho sứ quân."

Khanh Dao mỉm cười với ứng long trước mặt, "Cái tên nghe hào sảng thật.

Tại hạ là Khanh Dao."

Phiên Ngoại 2

1

"Sư phụ sư phụ, đằng sau có con khỉ kìa."

Trang Lăng Tử chẳng buồn ngoái lại, bảo hạc đồng bên cạnh, "Một con khỉ có gì mà lạ, không cần để ý."

Hạc đồng ngoảnh đầu nhìn, "Sư phụ sư phụ, con khỉ đó đã đi theo chúng ta cả đoạn đường rồi."

Trang Lăng Tử điềm đạm, "Chúng ta là tiên, những giống tiểu súc sinh thông linh dưới phàm trần đều có thể nhận ra, đương nhiên sẽ bám theo, cứ để mặc nó, chúng ta cưỡi mây còn nó chuyền cành, muốn theo cũng không theo được đâu."

Hạc đồng vẫn liên tục ngoái nhìn, "Thưa sư phụ, nó vẫn theo được, con khỉ đó có cánh, có thể bay."

Trang Lăng Tử cau mày, "Nói nhảm, khỉ làm gì có cánh..." Vừa ngoái lại, câu nói của y liền ngưng bặt giữa chừng, vì con khỉ phía sau quả thật

https://thuviensach.vn

đang bay, dang đôi cánh da, đập phành phạch, bay không chậm chút nào.

Trang Lăng Tử vẫy tay, một tấm thẻ ngọc từ trong túi áo bay ra, y giơ ngón tay viết thật nhanh lên đó, "Đệ tử Trang Lăng Tử có việc khẩn cấp xin thỉnh giáo sư tôn, khỉ ở phàm trần mọc cánh có phải việc bình thường không?"

Chỉ lát sau, thẻ ngọc đã lấp loáng kim quang, hình ảnh sư tôn thổi râu trợn mắt hiện ra, "Đồ vô dụng A Lăng. Quả nhiên hằng ngày không chịu chăm chỉ đọc sách. Hễ đến lúc quan trọng lại làm lão phu mất mặt. Giống khỉ có cánh tên là dực hầu. Vốn là Ma tộc, song vì không có ma tính nên nuôi thả ở phàm trần."

Trang Lăng Tử tỉnh ngộ, "Thì ra là vậy, hèn chi con khỉ này cũng có lòng hướng đạo."

Con khỉ kia đã bay đến gần y, đang lăng không đánh đu trên một đám mây, làm động tác dập đầu.

Hạc đồng kéo tay áo Trang Lăng Tử, "Sư phụ, nó đáng yêu quá, sư phụ thu nhận nó đi, nuôi trong quán cho nó ăn hoa quả cũng được."

Con khỉ giương đôi mắt long lanh, đầy vẻ mong đợi. Trong thẻ ngọc, tiếng quát của sư tôn vọng ra, "Không được thu nhận. Giống khỉ là chúa gây chuyện. Còn nhớ con khỉ đại náo thiên cung kia không? Ngọc đế ghét nhất là khỉ đó. Ngươi thu lợn thu vịt thu rắn thu hổ, hay thu cả một con gián cũng được, không cho phép thu nhận khỉ, chuốc lấy phiền phức cho lão phu. Bất kể có hay không có cánh đều không được nhận. Có nghe thấy không?"

Trang Lăng Tử cầm thẻ ngọc nhìn sang hạc đồng, "Có nghe thấy không?"

https://thuviensach.vn

Hạc đồng dẩu môi cúi đầu, con khỉ kia cũng nghe thấy, bèn đập đập cánh, nhìn Trang Lăng Tử đầy tội nghiệp, ra ý rằng mình chỉ là một con khỉ vô hại. Trang Lăng Tử thở dài, "Không phải ta không chịu thu nhận ngươi, ta chỉ là một tiểu thần tiên, không chỗ chống lưng, lần này hạ phàm là phụng mệnh làm mấy việc vặt, không thể thu nhận ngươi. Nếu ngươi có đạo duyên, tương lai sẽ gặp được người nâng đỡ để thành tiên."

Câu cuối cùng là lời đãi bôi thông dụng ở thiên đình, song con khỉ kia lần đầu tiên được nghe, vẫn rất có tác dụng. Đôi mắt khỉ dâng lên một màn sương mờ mịt, nhưng không bám theo nữa.

Trang Lăng Tử thừa cơ dẫn theo hạc đồng, vội vã cưỡi mây bay đi.

2

Trang Lăng Tử lần này hạ phàm, quả thật là phụng mệnh làm chút việc.

Ngàn vạn năm trước, trong trận đại chiến tiên ma, Phụng quân Cửu Dao dốc sức phong ấn yêu long Tham Kỳ mà bị trọng thương, chỉ còn lại chút tiên nguyên, cuối cùng chuyển sinh dưới hạ giới, đợi bồi dưỡng đủ hồn phách sẽ quay lại thiên đình. Thiên đình đã sắp xếp cho Cửu Dao vô vàn cửa ải để tu đạo và rèn luyện, trong đó có một môn là du lịch danh lam thắng cảnh phàm trần, hấp thu linh khí. Nhưng trong linh sơn thường có yêu vật, để đề phòng Phụng quân chuyển sinh bị một tên yêu quái nào đó bắt đi bồi bổ, thiên đình lại phái mấy tiểu thần tiên như Trang Lăng Tử tới mấy địa phương đó xem xét một lượt, có yêu thì hàng yêu, dọn sẵn đường đi.

Sao không đón Phụng quân chuyển sinh lên ngay thiên đình, uống tiên đan thành tiên luôn?

Việc gì phải bày ra mấy chuyện vòng vo thế này, đúng là hành người ta mà.

https://thuviensach.vn

Trang Lăng Tử không ngớt kêu than trong lòng, nhưng không dám làm việc qua loa, đành tra xét thật kỹ địa phương được chỉ định.

Kết quả.

"Khẹc." Một con khỉ ngồi chồm chỗm trên cành, hào hứng đập cánh, trợn to mắt nhìn y.

Trang Lăng Tử cười phá lên, "Ngươi quả có đạo duyên đấy nhỉ."

"Khẹc khẹc."

"Khẹc khẹc khẹc."

"Khẹc khẹc khẹc khẹc khẹc."

Trên chạc cây cạnh đó, trong khe đá, từ cửa động... Thò ra một hai ba bốn cái đầu... khỉ, từng đôi mắt đỏ hồng sáng rực, từng đôi cánh da đập phành phạch...

Trang Lăng Tử lại cười, lần này có phần gượng gạo, "Thì ra ngươi là hầu vương, đám này đều là con cháu ngươi hả?"

Ngọn núi này quả thật có ma, có điều ma chính là đám khỉ. Trang Lăng Tử lại tức tốc rút thẻ ngọc ra, giơ tay viết chữ, "Sư tôn, ma vật chính là đám khỉ có cánh kia, làm sao đây?"

Thẻ ngọc lấp loáng kim quang, gương mặt sư tôn lại hiện ra, quát lớn, "Đồ ngốc, vậy mà cũng hỏi? Khỉ có đả thương người không? Nếu có thì hàng phục.

Nếu không thì mặc nó."

https://thuviensach.vn

Trang Lăng Tử thở dài, nhìn quanh một vòng, "Đương nhiên không đả thương." Con khỉ kia đang cùng một đám khỉ nhỏ khác ngồi chồm hỗm bên cạnh y, tay dâng lên nào đào nào hạnh nào mận nào nho... còn cả một vò rượu thơm ngào ngạt... Khỉ hóa ra cũng biết ủ rượu. "Hơn nữa còn dâng hoa quả lên đệ tử cả rượu nữa..."

Sư tôn vuốt râu, "Hầu Nhi tửu à... Ừm, dực hầu vô hại, Cửu Dao Phụng quân chuyển sinh ắt cũng ứng phó được, đồ tôn ngoan mau về đi, nhớ mang rượu cho lão phu đấy."

Trang Lăng Tử nhếch một bên khóe miệng nén cười, "Vâng ạ."

Phàm trần có một câu nói rằng, ăn cây nào rào cây nấy. Lễ vật của bầy khỉ, cũng không thể ăn không.

Hạc đồng gặm hai quả hạnh, Trang Lăng Tử nếm mấy trái đào, nhận lấy vò rượu để phần sư tôn, bầy khỉ lập tức hân hoan cổ vũ. Con khỉ lớn nhất từng bám theo bọn họ lúc đầu lại bò rạp ra đất dập đầu. Hạc đồng nhấm nháp hạt hạnh, vẻ thòm thèm, "Sư phụ thu nhận chúng đi, đâu phải con khỉ nào cũng đại náo thiên cung đâu. Vừa biết trồng quả lại biết cất rượu, sư tôn lão nhân gia nhất định rất thích đó."

Trang Lăng Tử bất lực, "Sư tôn thích Hầu Nhi tửu nhưng nhất định không thu nhận giống khỉ biết cất rượu đâu. Bọn chúng còn không thể tiến vào Nam Thiên môn, ngươi biết chứ?"

Hạc đồng rầu rĩ. Con khỉ kia cũng ngước mắt, nức lên mấy tiếng nghẹn ngào rồi sa lệ.

Thấy nó chắp tay thi lễ lia lịa, nghẹn ngào nức nở, Trang Lăng Tử luống cuống chân tay, cũng đành trả lễ nó, "Ta thực sự không có bản lĩnh đó, người có thể đưa các ngươi lên thiên đình rồi sẽ tới mà."

https://thuviensach.vn

Câu này y không nói đãi bôi, chuyển thế của Phụng quân Cửu Dao ắt mạnh hơn một tiểu thần tiên như y nhiều, muốn đưa nó lên thiên đình, nói không chừng có thể thành công. Trang Lăng Tử lần tìm trong túi, đoạn rút ra mấy thứ, "Thôi vậy, đã nhận lễ vật của các ngươi, cũng không thể phẩy tay bỏ đi như thế được. Ở đây ta có một bình Trường Sinh đan, các ngươi chia nhau dùng đi, còn có mấy phép thuật cỏn con, có thể truyền cho các ngươi."

Tiềm đào thuật, Tiểu cầm nã, Đầu trịch thuật... chắc cũng đủ phòng thân.

Ặc, nghĩ tới việc mấy chiêu số vụn vặt này còn tác dụng khác, Trang Lăng Tử liền bổ sung, "Nhưng không được dùng chúng để ăn trộm hoặc cướp bóc đâu đấy."

Con khỉ lớn nhất mở to đôi mắt trong trẻo, ậm ừ gật đầu rồi ngồi chồm hỗm trên tảng đá, cùng bầy khỉ dõi mắt tiễn Trang Lăng Tử cưỡi mây bay lên trời.

3

"Sư phụ sư phụ, ngoài Nam Thiên môn có khỉ kìa."

Hạc đồng vừa lao vào đan phòng, Trang Lăng Tử bỗng run bắn tay lên.

Hai mắt Hạc đồng sáng rực, đầy vẻ hào hứng, "Là con khỉ chúng ta từng gặp đó, con khỉ có cánh ấy mà."

Trang Lăng Tử bấm tay tính toán, thời gian không đúng, nhân gian hiện giờ đã cách thời điểm Phụng quân Cửu Dao chuyển sinh mấy trăm năm rồi, sao giờ con khỉ ấy lại lên thiên đình?

Kẻ nào có bản lĩnh lớn như vậy?

https://thuviensach.vn

Trang Lăng Tử bèn dẫn hạc đồng đi thẳng đến Nam Thiên môn. Quả nhiên là con khỉ cứ khăng khăng bám theo bọn họ ngày ấy, nó đập đập cánh, lưng cõng một bao tải, ngồi bên ngoài Nam Thiên môn, thiên binh canh cửa nói với người đứng cạnh nó, "Ngươi có thể vào nhưng con khỉ này không phù hợp quy củ thiên đình, không vào được."

Người kia nhướng mày, "Sao lại không vào được? Thiên đình có thể nuôi chim nuôi chó nuôi hổ nuôi sói, sao không dung nổi một con khỉ? Nếu nó không vào được, ta cũng chẳng vào nữa."

Trang Lăng Tử quan sát thấy kẻ kia mặt ngăm ngăm, tướng mạo khôi ngô, đầy vẻ ngang tàng, ngùn ngụt sát khí, hẳn là một nhân vật làm mưa làm gió dưới trần gian, vậy mà cũng có thể tu thành đại đạo để lên thiên đình?

Thiên binh nói, "Ngươi vào hay không chẳng liên quan tới chúng ta, lỡ việc điểm danh trên tiên sách, cũng là chuyện của ngươi. Chúng ta chỉ nhận được tin báo rằng, tiên nhân hôm nay phải đón tiếp có tiên duyên với kỳ lân, chưa từng nghe nói còn mang theo một con khỉ."

Người kia cười nhạt đáp, "Thôi, ta cũng chẳng hơi đâu dông dài với các ngươi, thiên đình này cũng chẳng phải nơi Tôn mỗ không lên không được. Cáo từ." Dứt lời quay đầu đi thẳng.

Con khỉ kia dụi dụi mắt, đập cánh phành phạch bay theo. Đám thiên binh cũng kinh ngạc, "Tính tình nóng nảy ghê, nói đi là đi, sao có thể thành tiên được?"

Trang Lăng Tử không nén được bèn bước tới lên tiếng, "Khoan đã."

Con khỉ và người kia dừng bước, cùng đám thiên binh ngoái đầu trông lại.

https://thuviensach.vn

Người kia nghi hoặc cau mày. Con khỉ cũng giương cặp mắt đỏ hồng chăm chú nhìn Trang Lăng Tử, rồi bất chợt khẹc khẹc mấy tiếng, mắt đã mờ hơi nước. Trang Lăng Tử hắng giọng, "Con khỉ này đích thực có tiên duyên, để nó vào đi, ta bảo đảm."

Đám thiên binh cau mày, "Tiên quân đâu phải không biết kỵ húy của bề trên, việc gì phải làm khó chúng ta..."

Trang Lăng Tử vẫn thản nhiên đáp, "Con khỉ này không phải có tiên duyên với ta, mà là với sư tôn ta, có thể vào không?" Nhìn gương mặt ngẩn ngơ của đám thiên binh, y lại bồi thêm câu nữa, "Duyên phận sâu sắc lắm đó."

Các thiên binh nhìn nhau, ánh mắt lóe lên, lập tức thu binh khí lùi lại một bước, "Thôi được."

Con khỉ đeo tay nải nhỏ, vù một tiếng đã bay vào Nam Thiên môn. Thiên binh còn thấp thỏm bổ sung thêm, "Tiên quân, lỡ như…"

Trang Lăng Tử trịnh trọng đáp, "Yên tâm đi, dù trời sập xuống cũng có sư tôn gánh vác."

Kẻ đi cùng con khỉ quay sang mỉm cười với Trang Lăng Tử, ôm quyền chào, "Tại hạ Tôn Bôn, đa tạ nhân huynh."

Trang Lăng Tử cũng cười, "Tiểu tiên Trang Lăng Tử."

"Tên khốn A Lăng. Chỉ biết rước phiền phức cho lão phu. Lão phu có duyên với con khỉ này lúc nào hả?"

Trong Đâu Suất cung, tiếng quát của Thái Thượng Lão Quân thật kinh thiên động địa.

https://thuviensach.vn

Trang Lăng Tử cười hì hì, "Sư tôn quên mất rồi, năm xưa người từng uống rượu do nó cất, một miếng một ngụm đều được định trước, một giọt nước suối định cả đời, đây đều là lời lão nhân gia người hằng ngày vẫn dạy..."

Con khỉ vỗ vỗ cánh, ậm ừ gật đầu lia lịa, giơ giơ hồ rượu trong tay lên.

Thái Thượng Lão Quân dựng ngược cả râu, "Ngươi..." Ông lắp bắp tiếng ngươi cả nửa ngày trời, vẫn không sao nói tiếp được.

Bên ngoài Nam Thiên môn, Tôn Bôn ôm quyền chào Trang Lăng Tử, "Cáo biệt từ đây."

Sau khi ghi danh vào tiên sách, Tôn Bôn quyết định xuống hạ giới du lịch, sau đó đến Kỳ Lân cung giữ một chức quan vặt, nghe nói là kỳ lân đế quân đích thân ngỏ lời với thiên đình xin gã về, xem ra kẻ này quả có duyên với kỳ lân.

Trang Lăng Tử chắp tay đáp, "Tôn huynh bảo trọng." Nhìn sang con khỉ đeo tay nải bên cạnh, cười nói, "Ngươi cũng bảo trọng nhé."

Tôn Bôn quay đi, con khỉ cũng quay đi, sau lưng vẫn đeo một chiếc tay nải nhỏ. Trang Lăng Tử chợt động lòng bảo nó, "Nếu ngươi muốn lưu lại thiên đình, có thể ở trong đạo quán của ta."

Con khỉ ngoái lại nhìn Trang Lăng Tử, lắc đầu.

Phải rồi, kẻ đưa nó lên thiên đình, đâu phải là y.

Con khỉ đập cánh kêu khèng khẹc mấy tiếng rồi móc trong tay nải sau lưng một bọc giấy, trao cho Trang Lăng Tử, đoạn cùng Tôn Bôn lên đường, càng đi càng xa. Trang Lăng Tử mở bọc giấy ra, không khỏi phì cười, trong bọc giấy là một trái đào, giòn mà ngọt lịm. Trang Lăng Tử nuốt miếng đào,

https://thuviensach.vn

thầm nghĩ, có chút trần duyên, dù là với một con khỉ cũng chưa chắc đã phải chuyện xấu, biết đâu còn được hưởng lợi bất ngờ.

"Sư phụ sư phụ..." Hạc đồng lại từ đằng xa hối hả chạy đến, "Không hay rồi.

Bàn đào trong vườn bị đánh cắp. Các thiên binh đang lùng sục chứng cứ bắt bớ kẻ trộm đó."

Trang Lăng Tử nghẹn họng, sặc lên ho sù sụ.

Hạc đồng đã ghé sát mặt lại mặt y, trợn tròn hai mắt, "Sư phụ... người đang ăn gì vậy?"

Hậu Ký

1 giờ 22 phút đêm 16 tháng Hai năm 2012, tôi bắt đầu viết phần Hậu ký cho Long duyên.

Lại có cảm giác mơ màng như đang nằm mộng.

Long duyên là tác phẩm dài nhất, cũng là khó xuất bản nhất của tôi. Bởi vì quá dài...

Cuối cùng, vào năm rồng, nó cũng có thể xuất bản rồi.

Hồi tưởng lại lúc mới bắt tay viết câu chuyện này, chợt nảy sinh cảm giác, "A, bấy giờ mình còn trẻ."

Vì thời gian cách quãng hơi xa, cho nên khi viết đến phiên ngoại, đã là rất lâu rất lâu.

Đến phần Hậu ký này, tôi có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại cảm thấy chẳng nói được lời nào.

https://thuviensach.vn

Khi Kho báu của Phan thần chuẩn bị xuất bản, tôi rất thấp thỏm, sợ sách bán không được, sợ độc giả không hoan nghênh, sợ từ đây mình sẽ bị giới buôn sách liệt vào danh sách đen những tác giả ế vêu, sợ rất nhiều rất nhiều.

Nhưng khi Long duyên sắp xuất bản, lòng tôi lại rất bình thản.

Long duyên là một câu chuyện có duyên với tôi, nên tôi viết nó ra.

Câu chuyện trước hết đều phải có duyên với tác giả, sau đó mới có duyên với độc giả. Câu chuyện có duyên phận tốt lành thì được in sách, rồi trở thành bestseller. Câu chuyện giống như duyên phận, tuy người có duyên không nhiều, nhưng duyên phận bất luận ít nhiều, đều đáng trân quý.

Là người viết ra câu chuyện này, tôi xin cảm tạ những người yêu thích nó, tìm đọc nó, cảm tạ duyên phận đã đem nó đến.

Cảm ơn các bạn đã yêu nó.

Cảm ơn thầy Nhã Trúc, đã hướng dẫn tôi rất nhiều trong quá trình viết, đồng thời sửa chữa tác phẩm để nó càng thêm hoàn mỹ, cảm ơn Nhà xuất bản Ký Ức Phường đã xuất bản cuốn sách này.

Mỗi độ xuân sắp đến, đều khiến con người nảy sinh mong đợi và hy vọng.

Mong đợi hạnh phúc, mong đợi bình an, mong rằng có thể vui vẻ mãi mai.

Mùa xuân năm rồng này, nỗi chờ mong Long duyên đã được thỏa lòng.

Chúc cho mỗi nguyện vọng tốt đẹp của mọi người đều có thể thành hiện thực.

Đại Phong Quát Quá

https://thuviensach.vn

Tảng sáng ngày 16 tháng Hai 2012, Bắc Kinh.

HẾT

https://thuviensach.vn